

Giới thiệu Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert

Một cái có yêu khí hệ thống,

Một vị có yêu khí chương quỹ,

Một nhà có yêu khí khách sạn.

Bắc lên bếp thất tinh, ẩm đồng nấu ba sông. Bày ra bàn bát tiên, chiêu đãi mười sáu phương.

Vui đón khách bốn biển, có hai cái miệng yêu. Gặp người cười một tiếng, áo trắng đổi váy đỏ.

Người vừa đi, chén chưa lạnh, có con lừa say ngã ở cạnh bàn.

PS: Có người đăng kí từ tháng trước mà không làm nên mình làm lại.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tự truyện

Tại thành Dương Châu bên ngoài, có một tiểu trấn, trên trấn có một cái khách sạn.

Khách sạn có đầu cổ quái quy định: Không nấu món cá.

Khách sạn tọa lạc tại ngã tư đường, một đầu đại đạo từ nam tới bắc, từ nơi xa mà đến, lại hướng về phương xa đi.

Lại có một đầu đại đạo, do bên dưới núi lớn đến, hướng đông xuyên qua thị trấn về sau, mãi cho đến thành Dương Châu.

Tiến vào thị trấn lúc, có một đền thờ, trên đền thờ một một túi kiếm cũ nát, tương truyền là kiếm tiên lưu lại.

Nhưng khách sạn sinh ý cũng không tốt, nghe đồn trên núi có yêu quái, do bên ngoài phương xa tới hoang dã bên trong cũng có quái thú, yêu cùng quỷ tại bồi hồi.

Cũng có người cho rằng, khách sạn sinh ý không tốt, hoàn toàn là bởi vì khách sạn danh tự.

Thử nghĩ, lữ nhân đề tâm diệu đảm dạo bước qua hoang dã, thể xác tinh thần mỗi một đi vào thị trấn chuẩn bị ở trọ lúc nghe được "Có Yêu Khí", còn không co cẳng liền chạy?

Thú quái yêu khí mà nói, mới đến Dư Sinh không biết thực hư, hắn chỉ biết trên đời này có quỷ hồn.

Không chỉ bởi vì hắn nhìn thấy, cũng bởi vì hắn hồn xuyên đã đến cái này kỳ quái thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vu chúc

Ngày mùa hè buổi chiều, cực nóng ánh nắng bắn thẳng đến tiểu trấn, đường lớn hướng đông tây không có một ai, chỉ có kiếm nang trên đền thờ đang lắc lư.

Trong khách sạn có bảy tám cái người quen uống rượu hóng mát, Dư Sinh ghé vào trên quầy buồn ngủ.

Trương Lý Chính hợp một cái rượu, ý lạnh tại trong cổ tràn ngập, "Lão Dư vừa đi, cái này điểm một rượu sợ là lại khó uống đến rồi."

"Tiểu Ngư Nhi nấu đồ ăn cũng không tệ lắm." Thợ săn Lý Lão Tam gấp thức ăn nói.

"Đẹp đi đi, đó là người khâu vị nặng." Bồi ngồi thợ rèn Cao Tứ phun ra một khối chưa tan ra muối u cục.

Bọn hắn nói chuyện phiếm say sưa thời khắc, rít lên một tiếng bỗng nhiên phá vỡ thị trấn tĩnh mịch, đem Dư Sinh cũng đánh thức.

Lý Chính đi tới cửa trước hướng ra phía ngoài nhìn quanh, rất nhanh có dân trấn chạy tới, "Lý Lão Tam, con của người bị quỷ nước bắt lấy, ném hồn nhi."

"Cái gì?" Thợ săn Lý Lão Tam co căng liền chạy.

Lý Chính cùng Cao Tứ theo sát ở phía sau, Dư Sinh cũng đuổi theo, bọn hắn còn chưa trả tiền rượu đâu.

Roi xuống nước sông cùng nam bắc hướng đại đạo song song, tại đền thờ trước trải qua, thác thân sát qua khách sạn về sau, tụ họp vào khách sạn đằng sau mệnh môn vô bờ dầm.

Dòng sông nhẹ nhàng, bờ tây là ruộng huê, trên sông vượt ngang lấy một cây cầu đá, roi xuống nước chỗ liền tại trên cầu đá du lịch dưới đại thụ.

Dư Sinh đuổi tới bờ sông lúc, dân trấn đã vây quanh tầm vài vòng.

Đánh cá già tên què chính thao thao bất tuyệt nói ngay lúc đó nguy hiểm, khoa tay lấy mình cứu hải từ lúc mạnh mẽ đáng người.

Dư Sinh không khỏi đối cái này thiếu tiền rượu không trả già tên què nổi lòng tôn kính, rất có thể thôi.

Hắn đứng tại bờ sông nhìn chung quanh, gặp một hải từ đang đứng tại bờ sông dưới tàng cây hoè vô thần nhìn qua nơi này.

Một mảnh lá cây trượt xuống, xuyên qua hải từ thân thể.

Dư Sinh khẽ giật mình, hắn thăm dò hướng trong đám người nhìn lại, gặp Lý Chính xem xét hải từ hai mắt, lại gọi hải từ danh tự.

Đứa bé kia cùng dưới cây hải từ giống nhau như đúc.

Gặp hải từ ngốc trệ không nên, Lý Chính thở dài đối Lý Lão Tam nói: "Đi trong thành mời vu chúc gọi hồn đi."

Lý Lão Tam về mặt cầu xin, lập tức gạt đầu cho mượn ngựa hướng trong thành chạy đi.

Thành Dương Châu cách tiểu trấn hơi xa, hiện tại buổi trưa, đến lúc đó ban đêm.

Dạ Mạc bốn hợp thời người bình thường là không dám đi đường, vu chúc cũng không dám, chờ mời đến xem chừng đã ngày mai buổi trưa.

Đội tất cả mọi người tán đi, Dư Sinh đi đến dưới cây chỗ thoáng mát, ngồi xỏm người xuống đánh giá hải từ.

Đứa bé kia cũng ngơ ngác nhìn hắn.

Dư Sinh sờ đầu hắn, có thể sờ lấy, không giống cây kia lá xuyên qua.

"Cùng ta trở về? Ta mời người nổi tiếng làm." Hắn nhớ kỹ Lý Lão Tam uống rượu lúc, đứa nhỏ này thích nhất tiến đến phía trước lấy đậu phụ khô.

Hải từ lắc đầu, ánh mắt nhìn qua bóng cây bên ngoài ánh nắng.

Nơi này quỷ hồn cũng sợ ánh nắng?

Dư Sinh về khách sạn lấy một thanh ô giấy dầu, lại dùng miếng vải đen che lại, trở về lại mời dưới cây hải từ.

Lần này hải từ ngoan ngoãn cùng hắn đi.

Chói chang ngày mùa hè dưới, dân trấn chỉ gặp Dư Sinh thế mà đánh lấy một cây dù, không khỏi trêu ghẹo hắn.

"Dạng này có thể phòng nắng hắc." Dư Sinh thật sự nói.

Hoán áo nương Mã thăm mà nghe cười ha ha, "Người oa nhi này tử, nhanh hắc thành đầy nôi, lại hắc có thể tới đến nơi đâu."

Dư Sinh nhìn xem hai tay, không phản bác được, chỉ có thể vô thanh vô tức bay tới Lý Lão Tam nhà.

Lý Lão Tam nhà cách khách sạn không xa, ngay gần viện tử, tăng thêm hai gian nhà tranh.

Một đám người chính chen chúc tại cửa ra vào, ầm ầm có thể nghe được tam thẩm mà tiếng khóc.

"Đại thúc Đại bá nhóm, nhanh nhường một chút." Dư Sinh che dù, tại đám người đằng sau hô.

Một đám người xoay người, "Dư Sinh. . ." Đám người không nói gì nhìn xem Dư Sinh đánh lấy một thanh bịt kín miếng vải đen ô giấy dầu.

Dư Sinh thường nhân một cái, bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, cũng có chút không có ý tứ.

Hắn gãi gãi sau gáy, "Cái kia, ta kỳ thật cũng sẽ gọi hồn."

"Đi." Đám người khoát tay, hắn là đám người từ nhỏ nhìn xem lớn lên, bao nhiêu cân lượng mọi người đều biết.

"Thử một chút a, thử một chút." Dư Sinh cũng không thể nói mình có thể trông thấy, chỉ có thể vô ích cực khổ hô hào.

Thấy mọi người không để ý tới hắn, Dư Sinh cắn răng một cái, nói: "Không thành, đêm nay rượu bao no."

Đám người lập tức nhường ra một con đường.

Dư Sinh im lặng, cũng được, dù sao cái kia tiện nghi lão cha cũng không có còn lại bao nhiêu rượu nước, hắn cũng sẽ không cất rượu.

Dư Sinh che dù đi vào, "Như thành, các ngươi nhưng phải nâng cốc tiễn trả a."

"Ai thiếu tiền rượu rồi?" Đám người cùng nhau lắc đầu, "Tiểu Ngư Nhi, ngươi cũng đừng ngoa nhân."

Dư Sinh nhìn xem thợ rèn Cao Tứ, "Tứ gia, vừa rồi tiền rượu ngươi còn chưa trả đâu."

Cao Tứ "Ha ha" cười một tiếng, "Ngươi vào nhà trước, không thành cũng bớt đi."

Dư Sinh một bước bước vào trong phòng về sau, triệt hồi ô giấy dầu, gặp Lý Lão Tam nhĩ tử chính ngơ ngác nằm ở trên giường.

Tam thẩm mà đang ngồi ở mép giường rơi lệ.

Người bị kinh hồn, nếu để cho trở về còn thì thôi.

Nếu để cho sẽ không tới, nhẹ thì ngốc, nặng thì ngày càng gầy gò, không còn sống lâu nữa.

Dư Sinh đẩy dù hạ hải từ phía sau lưng, đẩy lên mép giường, lại đem hắn ôm vào giường.

Tam thẩm nước mắt mắt không hiểu nhìn xem một màn này.

Đám người cũng bên ngoài thăm dò nhìn xem một màn này, gặp Dư Sinh đẩy, ôm không khí sát có việc, không khỏi chỉ trỏ.

Vu chúc gọi hồn cũng không phải dạng này thức mà.

Lý Chính cũng trong đám người, "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi lúc nào học được giả thần giả quỷ."

Dư Sinh gặp hai đứa bé thân ảnh chậm rãi trùng hợp, thở dài một hơi, phui phui tay nói: "Ta đây chính là bản lĩnh thật sự."

"Liên ngươi thật đúng là bản sự." Lý Chính vén tay áo lên, "Đừng tưởng rằng lão Dư đi, ngươi học cái xấu liên không ai quản, nói cho ngươi. . ."

"Ha ha, động, động." Đám người sợ hãi thán phục.

Lý Chính khoát tay, "Yên tâm, ta cái này động đến hắn."

"Tiểu Tam Tử trông mắt động." Cao Tứ ở phía sau đẩy hắn.

Lý Chính cùng tam thẩm mà gặp hướng trên giường nhìn lại, quả gặp trên giường Tiểu Tam Tử trông mắt động.

Dư Sinh lại tại im lặng bên trong, Lý Lão Tam, Lý Tiểu Tam, đặt tên đủ tùy ý.

"Vẫn là Dư Sinh tốt." Dư Sinh âm thầm tán thưởng tiện nghi lão cha ngực có chút mực.

Bất quá về sau biết chân tướng Dư Sinh, nước mắt đến rơi xuống.

"Được a, Tiểu Ngư Nhi, còn có bản lĩnh này." Lý Chính cao hứng đập Dư Sinh bả vai, suýt nữa đem Dư Sinh đập nằm xuống.

Những người khác cũng mồm năm miệng mười lại gần, thỉnh thoảng ngác nhiên sờ sờ Dư Sinh đầu, vỗ vỗ Dư Sinh bả vai, phảng phất không nhận ra

giống như.

"Còn tiền rượu." Bị xô đẩy Dư Sinh hô to một tiếng.

Lập tức, tất cả mọi người tản lá đi, chỉ có Lý Chính còn tại bên cạnh.

Dư Sinh hai mắt tỏa sáng, ký số người bên trong, số Lý Chính nhiều nhất.

"Trương thúc?" Dư Sinh cẩn thận hỏi, hắn không dám tin Lý Chính thế mà phải trả tiền rượu.

"Rượu gì tiền, nói chính sự."

Lý Chính khoát khoát tay, một mặt nghiêm mặt, "Tiểu tử nguoi có bản lĩnh này, ngày mai liền đi trong thành vụ viện thi cái vụ chúc đi."

"Đúng đúng, ngày sau chúng ta thị trấn tế tự cầu mưa cũng không cần mời người ngoài."

Cái gì, khiêu đại thần. Dư Sinh vội vàng lắc đầu, hắn mới không giả thần giả quỷ đấy.

Lý Chính khuyên một hồi, gặp hắn chỉ lắc đầu, lại lột lên tay áo, "Ha ha, nguoi tiểu tử này. . ."

"Đó là cái gì?" Dư Sinh một chỉ Lý Chính sau lưng, đợi Lý Chính quay người lúc co cẳng liền chạy.

"Ta mới không làm vụ chúc đâu, vẫn là khách sạn đại chương quỹ tốt." Dư Sinh xa xa truyền đến.

"Tiểu tử này." Lý Chính bắt đắc dĩ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Có Yêu Khí

Dư Sinh một hơi chạy về khách sạn, vừa muốn nghỉ một hơi, bên tai chợt vang lên một thanh âm lạnh như băng:

Túc chủ thành công cứu trợ mất hồn trẻ nhỏ, ban thưởng điểm công đức một trăm điểm.

"Cái quỷ gì." Dư Sinh giật mình, trái phải nhìn quanh.

Thanh âm lạnh như băng tiếp tục vang lên: Hữu Yêu Khí Khách Sạn hệ thống mở ra.

"Khách sạn hệ thống! ?" Dư Sinh kinh ngạc sau khi, rất nhanh liền bình thường trở lại. Hồn xuyên cùng quỷ quái đều đi ra, một cái hệ thống cũng không đủ là lạ.

Hắn chính tiếp tục nghe lúc, thanh âm lại biến mất.

"Xong?" Tĩnh lặng sau một lúc lâu, Dư Sinh nhin không được hỏi.

"Hệ thống muốn ra liền ra, mời túc chủ tự hành tìm tòi." Cao lạnh hệ thống nói.

Tiếp lấy Dư Sinh trước mắt liền hiện ra một loại tựa máy vi tính thao tác giao diện tới.

Hệ thống rất đơn sơ.

"Hữu Yêu Khí Khách Sạn" tất cả đồ vật tất cả ghi lại xuất hiện, lấy phòng bếp, phòng lớn, phòng khách, sân sau, ruộng rau, giếng nước phân chia các loại.

Khách sạn chương quỹ một cột viết Dư Sinh, phía dưới là cấp bậc, điểm công đức, thẻ bài. . .

Chờ chút. Dư Sinh ánh mắt chăm chú vào thẻ bài bên trên, "Đây là cái quỷ gì, chơi bài, phòng bài bạc?"

Hệ thống lặng yên không một tiếng động.

Dur Sinh chỉ có thể lại nhìn đằng sau, 【 mục tiêu cuối cùng nhất 】 sẽ có yêu khí khách sạn chế tạo là thiên hạ đệ nhất.

Dur Sinh bĩu môi, thế giới này chỉ lớn, vô cùng vô tận, lại không từng có bình chọn cơ cấu, trời mới biết như thế nào trở thành thiên hạ đệ nhất.

Ánh mắt của hắn lại trở lại thẻ bài bên trên, ấn mở thẻ bài một cột, gấp thẻ bài lấy tinh cấp phân loại, trước mắt chỉ giải tỏa nhất tinh.

Nhất tinh chỉ giải tỏa một tấm thẻ, tên là thẻ mô phỏng, hồi đoái cần một trăm điểm điểm công đức.

Thẻ mô phỏng dưới có văn tự nói rõ:

Thẻ mô phỏng, hàng dùng một lần, phục chế nhất tinh mục tiêu kỹ năng, sử dụng tấm thẻ này tiêu hao một trăm điểm điểm công đức.

"Phục chế kỹ năng?" Dur Sinh vui mừng.

Thế giới này kỳ quái, tiên quý yêu hồ đều có truyền thuyết, hàng yêu trừ ma người cũng không ít, nếu có thể phục chế một hai kỹ năng, cũng là lợi hại.

Hắn đang chuẩn bị hồi đoái, chợt nghĩ đến hắn chỉ có một trăm điểm điểm công đức, cho dù đổi cũng không dùng đến.

Quá hồ người. Cứu người một mạng có được điểm công đức thẻ mà chỉ có thể hồi đoái một cái thẻ, đổi còn không thẻ dùng.

Lần này Dur Sinh không nóng nảy, hắn đem phòng bếp một cột ấn mở, chính nhìn kỹ, ngoài cửa đi vào một người tới.

Người này quần áo lam lũ, trên cổ treo một dây đồ xuyên lấy đồng tiền, trên lưng treo lấy một cái kiếm vỏ gỗ.

Trong tay hắn xách theo một lồng trúc, trong lồng có một tiểu bạch hồ.

Hiển nhiên, hắn không nhìn thấy Dur Sinh màn ảnh trước mắt, phối hợp nhặt một chỗ ngồi xuống, "Tiểu nhị, có cái gì tốt rượu thức ăn ngon đều cho ta bung lên!"

Dur Sinh suy nghĩ vừa thu lại, màn hình tức biến mất.

Hắn đang đứng ở nhập không đủ xuất giai đoạn, thấy người tới một thân keo kiệt, có chút ngượng ngùng nói: "Cái kia, bản điểm tổng thẻ không ký số."

Người tới cảm giác bị vũ nhục, giờ lên trên cổ đồng tiền, tức giận nói: "Nhìn xem đây là cái gì!"

"Một viên đồng tiền a." Dur Sinh chỉ vào treo trên tường đồ ăn thẻ bài, thật sự nói: "Nước canh tiền đều không đủ."

"Cái gì đồng tiền." Người tới vỗ bàn một cái, đứng lên lôi kéo trên cổ đồng tiền, nói: "Ta là một tiền thiên sư bắt yêu, thiên sư bắt yêu!"

"Thiên sư bắt yêu!" Dur Sinh giật mình, hắn chỉ vào người tới bên chân trong lồng tiểu bạch hồ, "Đây là yêu?"

Tiểu bạch hồ gặp Dur Sinh chỉ nó, nước mắt rưng rưng nhìn qua.

Dur Sinh tại 《 Liêu Trai 》 hun đúc dưới, đối hồ yêu có chút miễn dịch, không phải nghe đến đã biến sắc hạng người, thấy nó ánh mắt trong lòng lại mềm nhũn.

"Nói đứng ra, còn không phải." Thiên sư bắt yêu ngồi xuống, có chút ngượng ngùng nói.

"Không phải yêu người bắt người ta làm gì?" Dur Sinh bất bình nói.

Thiên sư bắt yêu nói: "Tạm thời không phải, nhưng nó linh trí đã mở, đợi một thời gian tất nhiên thành yêu."

Dur Sinh dời ghế ngồi tại thiên sư đối diện, "Ta nói một tiền, ngươi cũng quá hồng đi, nào có ngươi như thế bắt yêu."

"Ta là một tiền thiên sư bắt yêu, không phải một tiền."

"

Thiên sư bắt yêu uốn nắn hắn về sau, lại nói: "Ngươi biết cái gì, cái này linh trí vừa mở mới đáng tiền, người trong thành thích nhất loại này tiểu mẫu hồ."

"Cái gì!" Dur Sinh lại là giật mình, người ở đây khẩu vị thật nặng.

Một tiền thiên sư đem chiếc lồng nhắc lên, chỉ vào bên trong tiểu bạch hồ, hướng về Dur Sinh giải thích cặn kẽ, Dur Sinh mới chợt hiểu ra.

Hồ yêu hóa thành nhân hình về sau, không khỏi là tuần mỹ hạng người, nữ hồ yêu càng là thiên kiều bá mị, là rất nhiều người vừa ý nhất đồ chơi.

Nhưng hồ yêu có yêu lực, thành yêu sau lại để nó trở thành đồ chơi nói dễ vậy sao, bởi vậy linh trí sơ khai tiểu mẫu hồ liền thành chọn lựa đầu tiên.

Cái này sơ khai linh trí yêu loại giống như ngây thơ trẻ nhỏ, đối quanh mình thế giới nhận biết còn tại mơ hồ giai đoạn, thêm chút thuần hóa liền trở thành sủng vật.

Lại lấy linh khí, thiên tài, địa bảo, thiên âm, đạo kinh thêm chút thấm nhuần, đã có thể hóa hồ là yêu được hoàn mỹ nhất đồ chơi.

Cái này một tiền thiên sư nếu dùng cái khác ví von còn tốt, dùng hải nhi so sánh trước mắt tiểu bạch hồ, để Dur Sinh càng thêm không đành lòng.

Hắn khinh bỉ nhìn xem một tiền thiên sư, trong lòng tự nhủ cái này cùng buồn người có cái gì khác nhau.

Dur Sinh kiếp trước thống hận nhất bọn buồn người.

Ở kiếp trước hồi nhỏ, mỗi bị mẫu thượng đại nhân đánh đập lúc, hắn liền đi lại tại trên đại đạo, chờ mong bọn buồn người đem hắn mang đi, rời xa mẫu thượng thiết chương.

Chỉ là một mực chưa từng toại nguyện.

Thẳng đến có một ngày, hắn cùng đồng bạn chơi đùa lúc, gặp hai cái kẻ buồn người.

Bọn buồn người kia ngắm nghía nửa ngày, đối đồng bạn nói: "Ôm cái này, cái kia vừa béo vừa xấu, chạy không tiện, còn bán không ra giá tốt."

Dur Sinh tâm lập tức như gặp phải trọng kích, lập tức quát to lên, đưa tới đại nhân đối bọn hắn truy đánh.

Cái này lại béo lại xấu từ đây tại Dur Sinh tâm linh nhỏ yếu lưu lại khắc sâu bóng ma, cho nên hắn thống hận nhất bọn buồn người.

"Ba ba." Một tiền thiên sư vỗ bàn, "Người nghĩ gì thế, mau đem rượu đồ ăn!"

Dur Sinh lúc này mới phát hiện hắn thất thần, bận bịu ngồi thẳng người nói: "Thịt rượu không vội, một tiền, người cái này tiểu bạch hồ. . ."

"Ha ha, người là không vội, ta vì truy nó, một ngày một đêm chưa ăn cơm." Một tiền trợn mày nói.

"Từ từ sẽ đến." Dur Sinh như cũ chậm rãi, "Người cái này tiểu bạch hồ bán ta được không?"

Một tiền thiên sư khẽ giật mình."U, " hắn tròng lên nụ cười bí ẩn, "Người đứa bé này, tuổi còn nhỏ liền có cái này sắc tâm, tiền đồ bất khả hạn lượng a."

Dur Sinh cũng cười lên, "Còn tốt, còn tốt, ha ha, người không phong lưu uống thiếu niên a."

Một tiền thiên sư bỗng nhiên biến đổi mặt, cười lạnh nói: "Người có thể có bao nhiêu tiền, dám mua ta cái này tiểu bạch hồ?"

Nghe hắn khinh thường ngữ khí, Dur Sinh cũng thu hồi tiểu dung, trong lòng tự nhủ ta tốt xấu là phương viên vài dặm bên trong lớn nhất khách sạn thiếu đông gia, chả lẽ lại sợ người.

Hắn nhếch lên chân, vỗ bàn một cái, "Người cứ nói giá."

Một tiền Thiên Sư Đạo: "Người cái này thâm son cùng cóc, ta cũng không nhiều muốn." Hắn duỗi ra ngón tay, "Liền bốn xu đi."

Dur Sinh một chút mới ngã xuống đất, "Bốn xu!" Hắn ghé vào trên mặt bàn, "Người tại sao không đi đoạt!"

Tính cả sản nghiệp tổ tiên, điền sản ruộng đất, cộng thêm cấm xuống điểm mộ, cái kia tiện nghi lão cha cũng chỉ để lại cho hắn hai xu tới.

Dur Sinh đỡ dậy ghế, lại ngồi xuống: "Bốn xu đủ mua bốn ngàn cái một tiền thiên sư."

Một tiền thiên sư lại kéo trên cổ dây đỏ, ghé vào trên mặt bàn quát: "Đây là biểu tượng, biểu tượng, thực lực biểu tượng, không biết chỉ trị giá một đồng tiền!"

Dur Sinh vội vàng che lỗ tai, chờ hắn rống xong buông ra, mới xoa xoa trên mặt nước bọt.

Một tiền thiên sư ngồi xuống, khinh miệt nói: "Đây đã là rẻ nhất giá, ra không nổi a, cũng nhanh tốt nhất rượu thức ăn ngon."

Dur Sinh rời đi cái bàn đi hướng bếp sau, trong lòng lại tính toán cứu tiểu bạch hồ, "Thành công này cũng coi như điểm công đức a?"

Chương 3: Tử không nói

To như vậy khách sạn chỉ có Dư Sinh một người, nấu đồ ăn nấu cơm việc tự nhiên cũng là hắn.

Hắn trở lại bếp sau, không vội mà nấu đồ ăn, quay trở ra như thể nào nghĩ cách cứu viện tiểu bạch hồ.

Đương nhiên, nếu có thể chết đói kia một tiền thiên sư, cũng là cực tốt.

Hạ được? Dư Sinh rất nhanh lắc đầu, hắn cũng không biết chỗ này có hay không mong hắn được loại hình đồ vật.

Quá chén? Dư Sinh nhìn thấy vò rượu lúc nghĩ, nhưng cái này nông gia rượu đục đến cắt cổ rót mới có thể đem hắn quá chén.

Đúng, Dư Sinh chợt nhớ tới, tại "Khách sạn Có Yêu Khi" hệ thống phòng bếp một cột bên trong, có rượu loại.

Hắn bấm gọi ra hệ thống màn hình, ấn mở phòng bếp một cột bên trong rượu loại.

Hắn nhìn lướt qua, những rượu này đều là nhất tinh, phía dưới có kỹ càng giới thiệu.

"Tìm rượu mạnh nhất." Hắn chính nói thầm, gặp màn hình vậy mà tự hành đem rượu mạnh nhất "Du Nhân Túy" chọn lựa ra.

"U, vẫn rất nhân tính hóa." Dư Sinh khen một câu.

Nhưng nhìn thấy hồi đoái cần thiết điểm công đức về sau, Dư Sinh vừa đau khiên trách lên: "Một vò rượu lại để cho năm mươi điểm công đức, cứu người một mạng mới một trăm!"

Hệ thống băng lãnh thanh âm vang lên:

【 Du Nhân Túy 】 không cầu tốt nhất, chỉ cầu càng say, một chén choáng, hai chén say, ba chén ngã, mua say tuyệt hảo chỉ tuyển.

Ghi chú: Xét thấy túc chủ không cất rượu nguyên liệu, đặc biệt thu lấy bốn mươi điểm phí thành phẩm

Nhắc nhở: Mời túc chủ mau chóng thăng cấp phòng bếp, ruộng rau, giếng nước các loại bản khối, lấy giảm xuống phí thành phẩm

Dư Sinh lú lờ, phí thành phẩm thế mà liền cần điểm công đức bốn mươi điểm!

Chờ một chút, Dư Sinh bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Còn lại mười điểm điểm công đức đâu?"

Một hàng chữ xuất hiện tại trong màn hình: Người nhà bán đồ không thu lợi nhuận?

"Vậy cũng nhiều lắm, một phần mười cái nhân mạng đâu." Dư Sinh kháng nghị, nhưng bị hệ thống im ắng không để mắt đến.

Phía ngoài một tiền thiên sư lại tại hô: "Nhanh lên, thịt rượu đâu, ta nhanh chết đói!"

"Chết đói liền tốt." Dư Sinh nói thầm một câu, điểm hồi đoái, trong phút chốc, một vò rượu liền xuất hiện ở cái bàn bên trên.

Có chiều này, ngày sau khách sạn kinh tế đình trệ, diễn trò vui đi cũng không tệ.

Dư Sinh nghĩ đến, đem rượu cùng thức ăn ngồi cùng nhau bụng đi lên.

Một tiền thiên sư nắm lấy đi, cũng không chê bẩn, dùng tay trước nắm một cái đồ ăn nhét vào miệng bên trong, sau đó mới mở ra vò rượu.

Nắp rượu vừa mở, nồng đậm mùi rượu lập tức truyền đến.

"Ủm!" Một tiền thiên sư hai mắt sáng lên, "Đây là rượu gì, thật liệt."

"Du Nhân Túy." Dư Sinh tức giận nói một câu, quay người về bếp sau dọn dẹp món ăn nóng đi.

Rượu này mãnh liệt nhất, phẩm chất liền khó nói. Chỉ là thế giới này thượng cổ, chưa từng xuất hiện bức này liệt tửu, cho nên hiếm lạ.

Liền cái này còn bỏ ra hắn năm mươi điểm công đức, quá hồ người thành thật.

Chờ Dur Sinh tiến vào bếp sau lúc, hệ thống thanh âm lạnh như băng bỗng nhiên vang lên:

【 nhiệm vụ hàng ngày: Tương tiễn tửu, bồi mại đình 】

Dur Nhân Túy thành công thỏa mãn khách hàng, ban thưởng điểm công đức năm điểm.

Dur Sinh lập tức cười ngậy lên, đem món ăn nóng bung lên đi lúc, nhìn một tiền thiên sư ánh mắt cũng nóng bỏng.

Bất quá một tiền thiên sư chưa từng thấy đến, hân mặt đỏ tới mang tai, chính đoán một chén rượu uống cao hứng.

Dur Sinh trở lại bếp sau lúc, hệ thống băng lãnh thanh âm vang lên lần nữa.

【 nhiệm vụ hàng ngày: Dân dĩ thực vi thiên 】

Thức ăn có nhục "Cổ Yêu Khí" khách sạn chiêu bài, khấu trừ năm điểm điểm công đức lấy đó trừng phạt.

Ghi chú: Mời tức chủ mau chóng thăng cấp phòng bếp cùng thực đơn, nếu không đem tiếp tục khấu trừ điểm công đức.

Dur Sinh không cười được.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Dur Sinh chỉ có thể ẩn mở trong hệ thống phòng bếp một cột.

Đầu tiên đập vào mi mắt là một bộ 【 đồ làm bếp 】: Hiện đại hoá đồ làm bếp một bộ, không cần củi đốt nhóm lửa, nấu nướng thuận tiện mau lẹ.

Dur Sinh hai mắt tỏa sáng, cái này không sai, bớt củi lửa đem bản thân hun đen. Hân cười ha hả hướng về yết giá nhìn lại: Một ngàn điểm công đức.

"Gian thương, thỏa thỏa gian thương!" Dur Sinh nhả rãnh, chỉ có thể đem ánh mắt chuyển dời đến 【 thực đơn 】 bên trên.

Hắn xem một vòng về sau,

Gặp rẻ nhất 【 rau cải xào 】 cũng cần một trăm điểm điểm công đức.

Ai có thể nghĩ đến, một đĩa rau cải xào thế mà chống đỡ lên cứu người một mạng.

Dur Sinh cũng lười nhả rãnh, kiểm tiền quan trọng.

Chờ bung lên canh lúc, một tiền thiên sư đã uống say rồi, chính hai mắt mê ly bốn tiểu bạch hồ rượu.

Đội Dur Sinh đem bệ bếp lau rửa sạch sẽ, đi ra ngoài lúc, một tiền thiên sư đã ghé vào trên mặt bàn nằm ngáy o o.

Dur Sinh lắc lắc vò rượu, còn có hơn phân nửa đàn, cũng liền uống ba bốn chén, không khỏi bĩu môi, "Tửu lượng cũng quá kém."

Lại quên rồi hẳn lúc trước một chén ngã vĩ tích.

Dur Sinh ngồi xổm người xuống, đem chiếc lồng mở ra, gấp tiểu bạch hồ hai mắt mê ly nhìn xem hắn, cũng không phản kháng, cực kỳ mạnh.

Khách sạn sâu sau do hàng rào vây quanh, bên ngoài là một dốc núi, dưới dốc núi chính là mệnh mông bát ngát hồ.

Hồ rất lớn, liếc mắt nhìn không thấy bờ, có lẽ chỉ có ngự kiếm kiếm tiên biết được nó cuối cùng.

Tương truyền trong hồ có thủy yêu, ác long, dân trấn bình thường rất ít tới gần, là lấy bên hồ cỏ hoang rậm rạp, bỏ bê quản lý.

Dur Sinh đem tiểu bạch hồ ôm đến bên ngoài viện, đuổi nó rời đi.

Tiểu bạch hồ hai chân sau khi hạ xuống, quay đầu liếm liếm Dur Sinh bàn tay, sau đó nghiêng nghiêng ngã ngã xuống dốc cỏ.

Đến, vị gia này tửu lượng cũng cạn, một ngụm say.

Dur Sinh cười khò, gấp tiểu bạch hồ tiến vào bên hồ cao bằng người trong cỏ hoang, rất nhanh biến mất không thấy.

Dur Sinh quay người vừa trở lại khách sạn, hệ thống thanh âm lạnh như băng lại vang lên:

Tức chủ thành công cứu trợ bị nhốt yêu hồ, ban thưởng điểm công đức năm mươi điểm.

Đến, đúng lúc cùng đôi rượu điểm công đức tương đương, không kiếm không bồi thường.

Dur Sinh chính thu thập trên bàn chén bàn bừa bộn lúc, đi vào một lung hùm vai gấu thiếu niên.

Thiếu niên họ Cao, tên Bát Đầu.

Thiếu niên niên kỷ lớn trung niên tráng hán thân thể, phổi thêm ngây thơ khuôn mặt, trong giây phút để Dư Sinh nhớ lại « mười vạn cái cười đầu » bên trong Na Tra.

Bởi vì cái gọi là tài cao Bát Đầu, đây là Dư Sinh tại tiểu trấn nhìn thấy nhất có phẩm danh tự, chỉ kém hán Dư Sinh ném một cái ném.

Chỉ tiếc Bát Đầu uống công cái này tên rất hay, chẳng biết tại sao, Bát Đầu chỉ lớn thân thể, không dài đầu óc, chỉ biết cười ngây ngô.

Bát Đầu cùng Dư Sinh cùng nhau lớn lên, bình thường thích nhất tìm Dư Sinh đùa nghịch, chỉ là gần nhất bị hán lão gia từ bắt lính, vung mạnh đại chùy đi.

"Mau giúp ta đem hán nâng lên đi." Dư Sinh cũng thừa cơ bắt lính.

Bát Đầu "Hắc hắc" cười, cũng không đáp ứng, tiến lên đây nâng lên một tiền thiên sư liền hướng về cái thang đi.

Chờ nhìn thị trấn nhỏ, khách sạn Có Yêu Khí cũng là hai tầng lầu nhỏ, mười mấy gian phòng khách.

Trụ đầy khách, mặc dù là chút nhện, con gián loại hình khách không mời mà đến.

Bát Đầu đem một tiền thiên sư nhét vào trên giường, lập tức tóe lên tro bụi, tại phá cửa sổ giấy chỗ chui vào dưới ánh mặt trời bay múa.

"Khụ khụ." Dư Sinh che miệng, đẩy đưa tay chơi dưới ánh sáng hạt bụi nhỏ Bát Đầu xuống lầu.

Khách sạn mặc dù cửa có thể gắng lưới bắt chim, nhưng đã khuya mới đóng cửa. Cũng may có Bát Đầu bồi tiếp, Dư Sinh cũng không tịch mịch.

Tối nay song nguyệt tề thiên, ánh trăng như nước.

Liệt từ tất cả rút một ly, Dư Sinh xào mấy món điểm tâm, cùng Bát Đầu ngồi tại hậu viện trên nóc nhà ngắm trăng.

Hai vòng trăng tròn một lớn một nhỏ, tả hữu tất cả treo một cái, bỏ ra hai cái cái bóng.

Mới đến lúc, Dư Sinh chính là mượn cái này hai vòng mặt trăng mới khẳng định mình tới dị thể.

Vượt quá Dư Sinh đoán trước, Bát Đầu lạ thường thích liệt từ, một chén rất nhanh xuống bụng.

Chỉ là không từng có hệ thống vang lên. Quả nhiên nhiệm vụ hàng ngày mỗi ngày chỉ có thể thu hoạch được một lần ban thưởng.

Dư Sinh chỉ uống ba bốn miệng, liền đã không thắng từ lực, dứt khoát đem còn lại hơn phân nửa chén ném cho Bát Đầu.

Hán muốn nằm xuống, chợt thấy hàng rào bên ngoài dưới dốc núi trong hồ, leo ra một món đồ trắng xóa tới.

Dư Sinh dụi dụi con mắt, chưa từng nhìn lầm, bận bịu chỉ cho Bát Đầu, "Nhìn chỗ ấy, nhìn chỗ ấy, đó là vật gì?"

Bát Đầu nhìn, cũng chỉ là cười ngây ngô.

Dư Sinh đang tò mò, chợt thấy kia trắng xóa đồ vật sau khi lên bờ, rõ ràng đứng lên.

Kia là người!

Nàng toàn thân áo trắng, tóc dài xoa vai, che khuất khuôn mặt, chỉ có mắt lộ đao mang giống như ánh mắt, nhìn về phía nóc nhà hai người.

Dư Sinh sợ quá, suýt nữa ngã xuống mái hiên, lập tức tỉnh rượu.

"Hắc hắc, hắc hắc." Bát Đầu cũng nhìn thấy, nhưng cái này thiếu thông minh thể mà cười ra tiếng.

Có lẽ là tiếng cười hấp dẫn nàng, nàng chân không chạm đất, trực tiếp hướng về phá núi khách sạn đi tới.

"Đi mau, đi mau!" Mặc dù run như cây sậy, cũng may có thể đi.

Dư Sinh đẩy Bát Đầu ngã xuống cái thang, ba chân bốn cẳng tiến vào khách sạn, đem cửa sau "Phanh" đóng lại.

Chen vào then gỗ, Dư Sinh như cũ không yên lòng, để Bát Đầu đứng vững, lại đẩy tới cái ghế, cái bàn.

"Thế nào, thế nào?" Cảm thấy bảo hiểm về sau, Dư Sinh thở hắt hắt hỏi ghé vào trước cửa Bát Đầu.

Bát Đầu cười ngây ngô.

Dư Sinh chỉ có thể bản thân bò lên trên cái bàn, dán cửa nghe tiếng bước chân.

Hoàn toàn yên tĩnh, cái gì cũng không nghe thấy lúc, "Các ngươì đang làm gì?" Chợt có người tại sau lưng hỏi.

"Ai u", "Phù phù" Dư Sinh bị khẽ run rẩy, may mắn Bát Đầu diu hấn một chút, mới không còn rơi xuống cái bàn.

Dư Sinh quay đầu, thấy là một tiên thiên sư, vỗ vỗ ngực, cả giận nói: "Ngươi nha thuộc quý, đi đường không có tiếng."

Một tiên thiên sư không để ý tới hấn, "Các ngươì đang làm gì?"

"Xuyt." Dư Sinh giờ ngón trỏ lên, "Bên ngoài có nữ quý."

"Nha." Một tiên thiên sư gạt đầu, chỉ vào cửa sổ, "Đóng cửa không đóng cửa sổ, định cái rắm dùng."

Dư Sinh sững sờ, ngẩng đầu quả gập cửa sổ mở rộng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thẻ phong ấn

Dư Sinh nhấc chân muốn đi đóng cửa sổ, chỉ thấy một đoàn tốc như cây rong từ cửa sổ chui vào.

Trên tóc dính lấy tron nhẵn rêu xanh, tại khách sạn yếu ớt dưới ngọn đèn tỏa sáng.

Dư Sinh bận bịu đẩy Bát Đầu lui về phía sau, trốn ở một tiên thiên sư sau lưng.

Tóc dài giống như rắn phun trào, bao lấy một đầu lâu chui vào.

Nàng ngẩng đầu, sưng vù cùng hư thối treo ở khuôn mặt, sớm mất đi nguyên bản bộ dáng.

Duy nhất có thể phân biệt rõ ràng môi dưới hơi nhú, giống như đang cười, thâm trầm, để Dư Sinh kinh hồn táng đảm.

Dư Sinh cái nào gặp qua cái này, bận bịu rúc đầu về đẩy một tiên thiên sư, "Một tiên, đến ngươi đại triển thân thủ thời điểm."

Một tiên thiên sư bất động.

"Một tiên, một tiên?" Dư Sinh cho là hấn không quen xưng hô này, lại nói: "Một tiên đại thiên sư."

Cái này đánh thức một tiên thiên sư.

"A ~ "

Thiên sư kêu một câu tiếng cá heo, cấp tốc quay người, đầu tựa vào Bát Đầu sau lưng, lưu Dư Sinh trực diện nữ quý, một mặt kinh ngạc.

"Thật sự có quý!" Thiên sư thanh âm đều đều đang run rẩy.

"Mẹ nó!" Dư Sinh nhìn không được bạo nói tục, "Ngươi thật sự là thiên sư? Lá gan nhỏ như vậy, thể mà còn sợ quý."

Thiên sư tại Bát Đầu phía sau, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Xin nhờ, ta là thiên sư bắt yêu, không phải thiên sư bắt ma, thuật nghiệp hữu chuyên công."

Nữ quý thân thể đã hoàn toàn chui vào, nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên mặt đất.

"Bát Đầu nhanh đi gỡ cánh cửa." Dư Sinh đẩy Bát Đầu,

Thiên sư đi theo cũng muốn đi, bị Dư Sinh kéo trở về, "Chung quy là thiên sư, có chút chức nghiệp tổ đường, ngươi Trảm Yêu Kiếm đâu?"

"Cái gì Trảm Yêu Kiếm?" Thiên sư hỏi lại Dư Sinh.

"Bình khí a, bình khí. . ." Gặp nữ quỷ bay tới, Dư Sinh không kịp giải thích, quơ lấy một cái băng ghế che ở trước người.

Bát Đầu mặc dù ngốc, nhưng rất nghe Dư Sinh lời nói, chạy chậm đến đi gỡ cánh cửa.

Nhưng vừa đến trước cánh cửa, hai cây cây rong từ nữ quỷ tóc dài bên trong bắn ra, đột ngột dài năm trượng, cuốn lấy Bát Đầu hai chân.

"Phanh" một tiếng, Bát Đầu bị kéo xuống trên mặt đất.

"Cây rong?" Thiên sư giật mình, "Người làm sao chọc tới giang thành rồi?"

"Cái gì giang thành?" Dư Sinh chỉ là thuận miệng hỏi một chút, hần gặp Bát Đầu té ngã, bận bịu đi kéo cây rong.

Ai ngờ cây rong tron nhãn lại cứng cỏi, Dư Sinh cuối cùng một thân chỉ lực cũng kéo không đứt.

Trần quý chậm rãi đi tới, thiên sư tên kia sớm bị dọa lấy tránh một bên đi.

"Tỷ, người cây rong này chỗ nào cắt, chất lượng thật tốt." Dư Sinh giơ ngón tay cái lên, nịnh nọt nói.

"Dát, dát." Trần quý giống như đang cười, tiếng cười làm cho không người nào có thể lấy lòng.

"A, nguyên lai là Dát Dát tỷ, thất kính thất kính, ta thường nghe ngài bài hát." Dư Sinh thân cận chấp tay nói.

Có lẽ là câu này chọc giận Trần quý, nàng lại lớn "Dát" một tiếng, tóc dài "Hư" bắn ra, đình hướng về Dư Sinh ngực.

Dư Sinh né tránh không kịp, đang ngồi mà chờ chết, phía sau Bát Đầu bỗng nhiên kéo một phát, đem hần kéo tới.

"Phanh", khách sạn rắn chắc đất đai ném ra một hố nhỏ tới.

Dư Sinh sống sót sau tai nạn, mặt bị hù trắng bệch. Một chiêu này như nện ở ngực, không chết không thể.

Trần quý một kích không được, lại lớn "Dát" một tiếng, một chòm tóc lại phóng tới.

Một kiếm chọc đến, chém tóc xanh, đoạn cây rong.

Dư Sinh ngẩng đầu, thấy thiên sư một thân chính khí đứng ở bên cạnh, trên tay là cái kia thanh kiếm chuôi gỗ.

Thiên sư cũng nhìn chăm chăm kiếm chuôi gỗ, kinh ngạc nói: "Quái tai, quái tai, ngũ một giác nội lực thể mà gặp tăng?"

Dư Sinh không để ý tới phản ứng hần, vội vàng đứng dậy đỡ dậy Bát Đầu, lại quơ lấy băng ghế.

Trần quý đối kiếm hơi có chút kiêng kỵ, ngừng lại một chút, tóc dài không gió tự bay lên.

"Phạm chết bởi hồ, chìm trong nước chi quý tức là Trần, Trần quý tất cầu người chết thay, mới có thể đi vào luân hồi."

Thiên sư nằm ngang kiếm, nói: "Người làm sao chọc tới nàng?"

Dư Sinh có chút hiểu được, "Ta ban ngày cứu được vừa bị quỷ nước kéo vào trong nước mất hồn hải từ."

"Người là vu chúc?" Thiên sư hỏi.

"Không phải."

"Vậy người cứu cái rắm a,

Đoạn quỷ luân hồi giống như đoạn người tài lộ. Nếu không phải có túi kiếm áp chế, nàng quỷ lực thi triển không ra, người chết sớm."

"Dát" Trần quý lại là hét lớn một tiếng, phiêu động tóc dài đột ngột dài một trượng, hướng thiên sư quán tới.

Thiên sư thân thủ thoăn thoắt, một bên thân tránh thoát về sau, thuận thế một chém, sau đó kiếm bị Trần quý tóc xanh một quyền, từ trong tay hần cướp đi.

Thiên sư thấy một lần vũ khí bị đoạt, quát to một tiếng: "Chạy a." Đứt lời, chạy trốn chết.

Trần quý không để ý tới thiên sư, tóc xanh như rong, hướng về Dư Sinh xoắn tới.

Dư Sinh nghiêm băng ghế hướng về tóc xanh đập tới, băng ghế lập tức vỡ nát, tóc dài không ngừng cuốn tại Dư Sinh trên cổ.

Vừa đúng lúc này, hệ thống thanh âm lạnh như băng vang lên:

Xét thấy khách sạn "Có Yêu Khi" cái bàn bị ác quỷ phá hư, đặc biệt tuyên bố nhiệm vụ mới.

【 nhiệm vụ 】 ngăn cản ác quỷ tại khách sạn làm xằng làm bậy.

【 nhiệm vụ ban thưởng 】 thẻ phong ấn một trượng.

【 thẻ phong ấn 】 phong ấn bị chế phục tà ác yêu thú quỷ quái. Giới hạn một lần phong ấn, bị phong ấn sinh vật có thể triệu hoán, triệu hoán tiêu hao điểm công đức xem thực lực mà định ra.

"Ô ô ~" Dư Sinh hận không thể ăn cần thăm hỏi hệ thống mười tám bói nữ tính tổ tông. Ác quỷ bị chế phục về sau, gia còn muốn ngươi thẻ phong ấn làm gì.

Chỉ là bị trành quỷ tóc xanh cuốn lấy cổ, hấn lòi gì cũng nói không ra.

Bát Đầu tiểu tử này ngốc, bước nhanh chạy tới kéo trành quỷ quần người tóc xanh.

Chỉ là như thế nào cũng kéo không ra, Dư Sinh chỉ cảm thấy cổ bị bóp chặt, dần dần không thể hô hấp.

Có lẽ là Bát Đầu cổ vũ thiên sư, một tiền quơ lấy băng ghế lập tức nện ở ác quỷ trên đầu.

Băng ghế vỡ nát, trành quỷ lại một tia cũng không buông, thậm chí phiêu trước ôm lấy Dư Sinh, để phòng hấn tránh thoát.

Dư Sinh đã mặt đỏ tía tai.

Dù cho Bát Đầu cũng biết hấn nguy cơ sớm tối, "A a" rống giận xé rách tóc xanh, liền đẩy mang đập.

Thiên sư ở phía sau kéo cổ, toàn bộ thân thể đều treo ở trành quỷ trên cổ.

Trành quỷ như cũ không nhúc nhích tí nào.

Có lẽ thật sự là túi kiếm áp chế, trành quỷ không thêm quan tâm cản trở nàng hai người.

Dư Sinh mặt thành màu đỏ tía, thần trí hoảng hốt, đầy trời kim tinh xoay quanh.

Ngay tại Dư Sinh cho là hấn không còn sống lâu nữa lúc, hô hấp bỗng nhiên một sướng, phảng phất có ngàn vạn không khí tràn vào thân thể của hấn.

Dư Sinh thần trí một thanh, cảm giác cổ như cũ bị bóp chặt, miệng mũi cũng chưa từng hô hấp.

Hấn không để ý tới tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, cái khó ló cái khôn nói: "Rót rượu, rót rượu, đem nó cũng quá chén."

Du Nhân Túy, có người say, có lẽ một đầu trành quỷ cũng có thể quá chén?

Bát Đầu dừng lại, "Đặng đặng đặng" hướng hậu viện chạy tới.

Thiên sư tại trành quỷ đầu sau đuổi ra cổ, "Ngươi tại sao muốn nói ư?"

Dư Sinh lập tức giả vờ ngất.

Gặp Dư Sinh còn khoẻ mạnh, trành quỷ cũng nổi lên nghi ngờ, thế là đem tóc xanh lại nắm chặt.

"Gãy mất, gãy mất, điểm nhẹ, điểm nhẹ." Dư Sinh không choáng.

Trành quỷ yết hầu phát ra "Dát ~" kéo dài âm, sung vù cùng hư thối gương mặt gần sát Dư Sinh miệng mũi.

Dư Sinh bận bịu nhắm mắt lại, may mắn mình không thể hô hấp, băng không thì không phải nôn không thể.

Trành quỷ gặp hấn quả thực đã không có hô hấp, càng thêm nghi ngờ.

Thiên sư thờ phào, nói: "Cái này trành quỷ cũng là chết đầu óc, siết bắt từ, trực tiếp đâm chết liền tốt."

Trành quỷ nghe xong, có lý. Lập tức một sợi tóc xanh buông ra, thẳng băng, chuẩn bị đâm vào Dư Sinh ngực.

"Mẹ kiếp, ngươi cái lộn đồng đội." Dư Sinh quá sợ hãi.

May mắn Bát Đầu kịp thời chạy đến, một vỏ rượu vừa gần sát trành quỷ, tóc xanh lập dừng lại.

Bát Đẩu mang hũ rượu đút tới tránh quỷ bên môi, không đợi tránh quỷ nghi hoặc, thiên sư gắt gao nặn ra miệng của nàng: "Rót!"

Tránh quỷ lúc đầu còn giãy dụa, rất nhanh liền an tĩnh lại, thế mà còn lớn hơn miệng nuốt.

Hơn phân nửa cái bình rất nhanh rót hết.

Tránh quỷ trong mắt hung khẩu thu hết, hai mắt mê ly, quần lấy Dur Sinh tóc xanh cũng buông ra tới.

Dur Sinh bận bịu giật ra thoát thân, lại lần nữa hồi phục miệng lớn hô hấp

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cưới cái kiếm tiên?

Hệ thống thanh âm lạnh như băng lại vang lên: Ác quỷ đã bị chế ngự, mời túc chủ tiếp thu ban thưởng.

Dur Sinh chính nghi hoặc làm sao tiếp thu, tay áo rơi ra một tấm thẻ bài trong tay.

Thẻ bài có lá bài lớn nhỏ, mặt sau có tờ vàng hoa văn, phía trước rồng tuếch, thật dày, từ không rõ chất liệu chế tác mà được, sờ lấy rất dễ chịu.

"Dát, dát." Tránh quỷ dễ chịu rên rỉ, có lẽ là đang đánh rượu nấc.

Thiên sư nhìn xem nàng, "Làm sao bây giờ?"

"Ném đến dưới thái dương phơi nàng cái hồn phi phách tán?" Dur Sinh đề nghị, hẳn có chút không nở trượng này thẻ phong ấn.

Thiên sư nhìn hấn, như nhìn thẳng ngực.

Tại cái này dị giới, chỉ có chưa ngưng kết thành thực thể cô hồn du quỷ mới sợ ánh nắng.

Quý một khi tu luyện có thực thể, căn bản không sợ ánh nắng, chỉ là không thích dưới ánh mặt trời hoạt động thôi.

Cái này tránh quỷ có thể thao túng ngoại vật, đã vì lệ quỷ.

Nếu không phải có kiếm tiên túi kiếm áp chế, đám người căn bản không thể cùng nàng quần nhau, chết sớm vĩnh viễn lên vĩnh viễn.

Hai tiền thiên sư bắt ma, mượn trừ tà chi vật cũng mới có thể cùng nàng đánh ngang tay.

Dur Sinh nghe thiên sư nói tí mỉ, cực kỳ hâm mộ nói: "Nghĩ không ra trên đền thờ treo túi kiếm lợi hại như thế, không bằng treo ở trong khách sạn đến?"

Thiên sư khinh bỉ hấn, "Ngươi làm sao không kiếm tiên cưới trở về?"

Dur Sinh hai mắt sáng lên, gật đầu nói: "Chủ ý này rất tốt."

Tiểu trấn trên đền thờ túi kiếm tương truyền là thành Dương Châu duy nhất kiếm tiên, tức thành Dương Châu thành chủ treo lên.

Tiểu trấn dám ở trong đồng hoang sừng sững, không thể rời bỏ túi kiếm này che chở, bằng không thì sớm bị yêu thú quỷ quái chiếm cứ.

Dur Sinh đối vị này kiếm tiên hơi có nghe thấy, tương truyền thành chủ chính là nữ lưu hạng người, chưa từng gả cưới, thâm thụ bách tính kính yêu.

Thành Dương Châu chính là nàng một tay ở trong vùng hoang dã thành lập.

"Chớ người si nói mộng, đem tránh quỷ ôm trở về đi làm ấm giường còn hiện thực điểm" Thiên sư chế nhạo nói.

"Đi đi đi." Dur Sinh khoát khoát tay, chỉ vào tránh quỷ, "Nàng thật chỉ có hai tiền thiên sư bắt ma mới có thể đối phó?"

Đạt được một tiền thiên sư khẳng định về sau, Dư Sinh lại không keo kiệt trong tay thẻ phong ấn.

Hắn đem thẻ phong ấn hướng thành quỳ trên thân ném một cái, quát: "Phong!"

Thẻ phong ấn lập tức ngân quang chọi hiện, bao lại thành quỳ, tiếp lấy lóe lên ánh bạc vừa thu lại, thành quỳ liền biến mất tại chỗ.

Thẻ phong ấn nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Dư Sinh nhật lên, thấy vừa mới rỗng tuếch chính diện, lúc này xuất hiện một trương thủy mặc pháp họa thành quỳ.

Trên thẻ thành quỳ, bạch y tung bay, hất lên tóc dài, che khuôn mặt, chỉ có một đôi ánh mắt lợi hại.

Tại thẻ bài góc trái trên cùng, tiêu lấy một ngôi sao.

Tại thẻ bài dưới góc phải, có khắc ghi chữ: Thành quỳ, nhất tinh nhị giai, triệu hoán cần thiết điểm công đức hai trăm điểm.

"Ngươi, ngươi. . ." Thiên sư kinh ngạc, chỉ vào Dư Sinh trong tay thẻ phong ấn, nói không ra lời.

Dư Sinh lắc lắc trong tay thẻ phong ấn, đắc ý nói: "Kinh ngạc a? Ta nhưng thật ra là một vị ẩn cư nhiều năm phong ấn sư."

"Phong cái đầu của ngươi a." Thiên sư lại khinh bỉ hắn, "Tiểu tử, lại có bức này lợi hại pháp bảo, làm sao không sớm một chút lấy ra?"

"Pháp bảo?" Dư Sinh khẽ giật mình, lại cảm giác cái này giải thích không sai, lúc này gật đầu nói: "Pháp bảo này chỉ có thẻ phong ấn bị chế phục yêu quỳ."

Thiên sư đáng tiếc lắc đầu. Cái này có chút gàn gà, kém xa Từ Cẩm Hồng Hồ Lô loại hình phong ấn pháp bảo hữu dụng.

Hắn như biết thành quỳ có thể được triệu hoán ra tới cung cấp Dư Sinh thúc đẩy, sợ là sẽ phải coi trọng mấy phần.

Một trận kinh tâm động phách về sau, ba người tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống.

Thiên sư hướng về Dư Sinh giơ ngón tay cái lên, "Được a, vừa rồi thẻ mà không có ghim chết ngươi."

Dư Sinh khoát khoát tay, "Chút lòng thành, ta lặn nửa khắc đồng hồ không đáng kể."

Thiên sư lại giơ ngón tay cái lên, hắn tả hữu tứ phương, "Ta tiểu bạch hồ đâu?"

Dư Sinh trong lòng hơi hồi hộp một chút, ra vẻ mờ mịt hình, nói: "Không biết a, ta chưa từng động đây."

Thiên sư đứng người lên, một lát sau tại dưới mặt bàn tìm được chiếc lồng, cả kinh nói: "Hồng, tiểu bạch hồ chạy."

"Cái gì, cái gì."

"Dư Sinh chạy đến bên cạnh hắn, "Tại sao có thể như vậy, đây chính là bốn quan tiền a."

Hắn ở bên cạnh đám ngực dậm chân, đầu lòng lấy đem ngũ quan xoắn xuyết được một đoàn, phảng phất ném tiểu bạch hồ chính là hắn.

"Nhất định thành quỳ làm, cái đồ trời đánh thành quỳ. . ."

Dư Sinh chính biểu diễn, thấy thiên sư cười lạnh nhìn hắn, thanh âm không khỏi chậm rãi thấp đi.

"Biên, lại biên, thành quỳ làm qua cái gì, ta thấy nhất thanh nhị sở." Thiên sư tới gần hắn.

Dư Sinh lui lại một bước, linh quang lóe lên, nói: "Tiểu bạch hồ nhất định là thành yêu, bản thân đi."

"Ngươi cũng biết, ta khách sạn này chính là phong thủy bảo địa, lại có kiếm tiên túi kiếm che chở, có lẽ thêm chút thấm nhuần, tiểu bạch hồ tức thần công đại thành đâu?"

Thiên sư tiếp tục cười lạnh, cắn răng, gần từng chữ một: "Vậy ngươi nói một chút, đem nó cũng quá chén là có ý gì?"

"Ha ha, " Dư Sinh xấu hổ cười một tiếng, lách mình liền hướng trên lầu chạy, "Sắc trời đã tối, nhanh đi ngủ."

Thiên sư cũng không truy, dù sao có khách sạn tại, Dư Sinh chạy không được, mà lại hắn còn cần tại khách sạn giải khai nội lực đột ngột tăng chi mê.

Hôm sau, Dư Sinh bị hệ thống băng lãnh âm điệu bùng tỉnh.

Hắn mở mắt ra, thấy mặt ngoài trời vừa tăng sáng, Bát Đầu cũng ở bên cạnh ngủ trên giường hô hô vang.

Dur Sinh xoay người từ, tiếp tục chìm vào giấc ngủ, nhưng lại nhớ thương hệ thống nhiệm vụ, khó mà ngủ, chỉ có thể ấn mở bảng.

【khách sạn tại giang hồ】không bị nện khách sạn không phải khách sạn tốt, mời kịp thời đổi mới đập thuận tay hơn cái bàn.

Ban thường: Vì tức chủ mở ra đồ làm bếp theo giai đoạn trả lại phục vụ.

Ghi chú: Khách sạn cái bàn không chịu nổi một kích để hệ thống rất phiền nộ, mời tức chủ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, để tránh khấu trừ điểm công đức.

Dur Sinh im lặng, trước mắt lập tức hiển hiện khách hàng vung lên băng ghế lẫn nhau đập tràng diện.

Chỉ sợ thiên hạ không loạn, Dur Sinh bĩu môi, hệ thống này quả nhiên Có Yêu Khí.

Bất quá, đêm qua băng ghế bị nện không ít, Dur Sinh đang có mời lão thợ mộc đánh một bộ ý tứ.

Hiện tại nhiệm vụ đơn giản, mà lại đồ làm bếp theo giai đoạn, chính xác hần khẩn cấp.

Vui Dur Sinh cười ra tiếng, đem Bát Đẩu cũng đánh thức.

Hai người xuống lầu, gặp khách sạn cánh cửa đã tháo ra, một tiền thiên sư chính an nhàn ngồi ở trước cửa uống rượu.

Gặp hai người xuống tới, một tiền thiên sư giơ lên trong tay vò rượu, "Rượu này hương vị không đúng, hôm qua kia có người say đâu?"

Dur Sinh lui lại một bước, "Người, người làm sao còn tại?"

Một tiền thiên sư rót một ly rượu, "Tiểu bạch hồ không trả ta, bốn tiền sư còn liền không đi. Nhanh, bên trên có người say."

Dur Sinh kiên cường lên, "Kia Du Nhân Túy không phải tiện nghi, bốn xâu một vò, người đem tiền thanh toán, ta đem tiểu bạch hồ trả lại người."

Một tiền thiên sư vui vẻ, "Tiểu tử người, đủ tặc."

Trong lòng hần lại cảm giác, như đúng như hần suy đoán như vậy, bốn xâu một vò cũng rất đáng.

"Cho dù bốn xâu một vò, ta hôm qua cũng mới uống gần một nửa đàn, tính được tối đa cũng liền một xâu tiền. Còn lại ba quan tiền đưa ta."

"Này, ta nhớ lắm, hũ kia rượu mười sáu xâu. . ."

Dur Sinh gặp một tiền thiên sư rút kiếm, thanh âm nhỏ lại, lại đổi cái khẩu khí, "Cái kia, thiên sư, trả góp được không?"

Một tiền thiên sư ngoáy ngoáy lỗ tai, "Cũng thành, bất quá trả tiền trong lúc đó, ta tại khách sạn ăn ngủ nghỉ tính lợi tức."

Dur Sinh hữu tâm phản đối, gặp hần lại rút kiếm, chỉ có thể đáp ứng.

Giao dịch thỏa đàm, một tiền thiên sư đem hồn tửu đây, "Nhanh nhanh nhanh, đổi rượu đổi rượu."

Dur Sinh mắt tròn trắng lên, thoái thác Du Nhân Túy khó được, một tháng mới một vò, thuận tiện đem hần cũng bắt trắng đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Họa tiên

Mặt trời mới sinh, sương mai tại trên phiến lá xanh mướt ướt át.

Không khí rất tươi mát, nước sông ào ào âm thanh cùng với đồng ruộng ở giữa lao động tiếng người, để Dur Sinh cảm thán loại cuộc sống này cũng không tệ.

Bọn họ mặc lên xe bò, đuổi trâu, chậm rãi xuyên qua đền thờ, đi đến cầu đá, dọc theo bờ ruộng hướng về nơi xa rừng đi đến.

Bên trong đang thu thập ruộng nước, gặp ba người ngồi tại trên xe bò trải qua, bắt được Dư Sinh hỏi: "Các người đi làm cái gì?"

Dư Sinh chuẩn bị đi chặt diêm mộc.

Diêm mộc là một loại rất đặc thù cây cối, nhện mục nát, vững chắc, rất cứng.

Nó làm thành cái bàn dùng bền, rất chịu đập, ngày sau gặp lại thiên sư hiệp khách ra tay đánh nhau, cũng bớt thay mới.

Dương Châu hiếm thấy diêm mộc, lão gia tử cũng không biết từ nơi nào đòi trồng đến, để mà cất rượu.

Diêm mộc tại tiểu trấn cũng có tác dụng lớn.

Bọn chúng sinh trưởng tại tiểu trấn đồng ruộng cuối cùng, tại rừng trúc bên ngoài dựng một bức tường, chặn rừng trúc cùng cỏ dại lan tràn.

Dị giới cùng Dư Sinh kiếp trước khác biệt, thế giới này vạn vật sinh trưởng rất nhanh.

Mọi người tại vốn thuộc về cỏ dại trong đồng hoang khai khẩn một khối đất đai rất khó, cần trăm năm cùng rừng cây, cỏ dại chống lại.

Dù vậy, hơi chút hoang vu, cỏ dại, rừng cây liền sẽ ngóc đầu trở lại.

Nhưng cũng có cực kì thích hợp hoa màu sinh trưởng đất đai, truyền ngôn bị thần chỗ chiếu cố, cỏ dại không sinh.

Tiểu trấn ruộng đồng hiển nhiên không ở trong đám này.

Lương thực khó được, diêm mộc quả thực lại có thể thay thế lương thực cất rượu, bởi vậy diêm mộc thâm thụ tiểu trấn cư dân yêu thích.

Nghe Dư Sinh muốn đi chặt diêm mộc, lý chính lập tức gấp.

Hắn vén tay áo lên, "Người cái bại gia đồ chơi, đừng tưởng rằng lão Dư đi, người học cái xấu. . ."

"Trương thúc, Trương thúc." Dư Sinh bận bịu trốn tránh, "Trong tiệm băng ghế cái bàn hỏng, ta liền chặt một gốc, làm răn chắc diêm."

Nói hết lời, lý chính mới cho phép Dư Sinh chặt một gốc, đồng thời thu lại cuộc, ngồi xe bò đi theo.

Diêm mộc rất cao, đã có trái cây dần dần đỏ, ở phía xa nhìn ra, treo đèn lồng đỏ giống như.

Bọn họ đến lúc đó, Dư Sinh gặp người quen biết cũ —— một cái khi đang ngồi ở trên nhánh cây gặm diêm mộc quả.

Hắn vài ngày trước đến thu quả lúc cùng nó độ sức qua, tại kinh lịch du kích chiến, đánh công kiên cùng gián điệp chiến về sau, Dư Sinh từ bỏ đối với địch nhân vây quét.

Dư Sinh một chỉ hầu từ vị trí cây, "Liền chặt cái này khóa."

Lần này gây tai họa, vừa động thủ, diêm mộc quả nhao nhao nện xuống tới.

"Người cái thằng ranh con, ra hết chủ ý ngu ngốc." Bị đập lý chính mắng.

Dư Sinh đem diêm mộc quả nhặt lên, cười nói: "Đúng lúc bớt đi hái, nhặt về đi cất rượu."

Chờ hầu tử ném xong, bốn người mới bắt đầu động thủ.

Diêm mộc vững chắc, tự nhiên khó chặt. Cho dù ở Bát Đầu đại lực, thiên sư nội lực tương trợ dưới, cũng vội vàng đến mặt trời lên cao lúc mới chặt ngã.

Dư Sinh đã mang rượu cùng thức nhắm, bốn người ngồi tại trên cành cây cạn rớt.

Chỉ là rượu đục không thể để cho thiên sư thỏa mãn, nói thêm vài câu về sau, lại để cho lý chính biết Dư Sinh có liệt tửu, cũng đi theo đòi hỏi lên.

Chính nói chuyện phiếm lúc, sau lưng rừng trúc bỗng nhiên "Ào ào" lác lác, càng có "Chi chi" tiếng kêu xa xa truyền đến.

Bốn người lập tức đứng người lên, khẩn trương nhìn xem lác lác rừng trúc.

Dư Sinh đem thiên sư đẩy về phía trước, "Tại ban ngày ẩn hiện, một tiền, đây là người cường hạng."

Thiên sư nắm chặt chuỗi đao, tự tin nói: "Cũng tốt, để người kiến thức một chút thiên sư lợi hại."

Rậm rạp rừng trúc đẩy ra, chui ra một chặt vật thư sinh tới.

Hắn toàn thân áo trắng, sau lưng cong hòm sách, trên tóc, trên quần áo dính lấy lá trúc.

Thư sinh tuổi chừng hai mươi tuổi, gặp Dư Sinh bốn người, vui vẻ nói: "Rất cục đi ra cái này biến trúc."

"Chi chi" âm thanh càng lúc càng lớn, rừng trúc lại đung đưa.

"Phía sau ngươi, phía sau ngươi." Dư Sinh nhắc nhở hắn.

Thư sinh vỗ trán một cái, "Quên mất sau lưng có cái đuôi."

Hắn đi tới đem rương sách dỡ xuống, tay lấy ra tinh xảo tuyết trắng quyền trục, vỗ vỗ Bát Đầu, "Mượn lưng dùng một lát."

"Ngươi làm cái gì?" Dư Sinh nghi hoặc.

Bát Đầu có chút xoay người, thư sinh đem giấy tuyên trải lên đi, lại lấy ra có khắc long văn bút lông cùng tinh xảo hộp mực, "Tại hạ bức tranh sử dụng hết."

Người này có mao bệnh, Dư Sinh trong lòng khẳng định.

Hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm rừng trúc, vẫn thiên sư, "Ngươi đoán là phương nào yêu nghiệt?"

Thiên sư nghe "Chi chi" âm thanh, đang muốn đoán được, rừng trúc bỗng nhiên bị đẩy ra, chui ra một đầu. . .

Dư Sinh dụi dụi mắt, vững tin chưa từng nhìn lầm, đích thật là đủ để luận đầu mà không phải luận con chuột bụi tới.

"Ông trời của ta, " Dư Sinh lui lại một bước, "Cái này cái quái gì?"

"Chỉ là chuột thôi, có gì sợ hãi?" Thiên sư nắm chặt trường kiếm, bày ra tư thế, "Súc sinh, xem ta thu thập ngươi."

Cự thử tại hoang dã ở giữa chính là phổ biến dị thú, chẳng có gì lạ, một tiên thiên sư bắt yêu đủ để ứng phó.

Thiên sư cầm kiếm, vừa tiến lên trước một bước, gặp rừng trúc đẩy ra, lại nhảy ra ba bốn đầu tới.

"Chạy mau!" Thiên sư quay người, đẩy Dư Sinh, co cẳng liền chạy.

Dư Sinh cũng không chậm, xoay người kéo đi lý chính, gặp lý chính đã chạy đến mười bước ra, hắn lại đi kéo chậm nửa nhịp Bát Đầu.

"Chớ hoảng sợ, chớ hoảng sợ." Thư sinh an ủi Dư Sinh, nhàn nhã ngừng bút, nắm quyền trục.

Thiên sư gặp bọn họ rơi ở phía sau, lại trở về kéo Dư Sinh.

Nghe thư sinh nói, hắn vội la lên: "Còn không chạy muốn chết a, tiểu tử ngươi làm sao gây nhiều như vậy chuột?"

Tại sau lưng rừng trúc, còn có chuột đẩy trúc thoát ra.

"Nghe người ta nói, Trúc thử mùi vị không tệ, lạc đường rừng trúc lúc, ta nhìn không được bắt một cái ném thử." Thư sinh nói.

Dư Sinh dừng lại, "Hương vị thế nào?"

Thư sinh dư vị một chút, mới nói: "Miễn cưỡng."

"Lúc nào, còn thảo luận những thứ này." Thiên sư thật sự là phục hai người này.

Chột đầu đàn đã vọt tới, như con nghé lớn, lộ ra màu nâu vàng răng cửa lớn.

"Chớ sợ." Thư sinh cười một tiếng, đem về xong quyền trục, hướng trời cao giương lên.

Dư Sinh ngẩng đầu, gặp quyền trục ở trên trời thư triển ra, trên quyền trục, rải rác mấy bút phác họa ra các loại mèo.

Mèo trắng, mèo đen, mèo hoa, mèo đốm, thần thái khác nhau, sinh động như thật.

Dư Sinh không khỏi sợ hãi thần phục. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, coi là thật không biết tranh này là tại Bát Đầu trên lưng, vội vàng vung lên mà thành.

Tại chuột nhào lên lúc, thư sinh hét lớn, "Hiện!"

Lập tức, trên trời họa trục loé lên kim quang, tiếp lấy một cái lại một con mèo to, từ trên họa trục nhảy xuống, nhào về phía cự thử.

Dur Sinh nhìn mình bạch, trên mặt đất mèo nhiều một cái, họa bên trong mèo liền thiếu một chỉ.

Hắn nhin không được cho mình một bàn tay, lấy để cho mình thanh tỉnh chút, "Ta nhất định là đang nằm mơ!"

Thiên sư đứng ở phía sau, cũng kinh ngạc không ngấm miệng được, "Họa, họa, họa tiên."

Thư sinh đem bút mực thông dong thu hồi rương sách, mặc cho mèo cùng chuột đánh nhau, tiếng nghen ngào, tiếng rống giận dữ bên tai không dứt.

Ruột bay loạn, máu tươi loạn tung tóe, để Dur Sinh không đành lòng nhìn thẳng.

Một khắc đồng hồ về sau, tiếng đánh nhau mới dần dần yên tĩnh, lại không một đầu chuột thờ.

Lúc này, đứng đầy con mèo lại nhao nhao hóa thành bạch quang biến mất.

Họa trực lúc này cũng rơi vào thư sinh trong tay.

Dur Sinh thăm dò nhìn lại, gấp về lên mèo lại trở về, khoe miệng cùng trên lợi trào còn mang theo vết máu loang lổ.

"Hệ thống, hệ thống." Dur Sinh hâm mộ nhìn xem họa trực, "Hệ thống đại gia người."

"Làm gì?" Hệ thống lúc này mới tại Dur Sinh trong đầu đáp lại.

"Phục chế kỹ năng này, cần mấy sao thẻ mô phỏng?"

"Mời tức chủ chó mơ tưởng xa vời." Hệ thống băng lãnh về một câu về sau, lại không lên tiếng.

Dur Sinh muốn mắng người.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dưới ô quỳ

Thư sinh gấp Dur Sinh nhìn chăm chăm bức họa này, thế là một quyển, đem quyển trực đưa cho hắn, "Ày, cho người."

Dur Sinh tuyệt không khách khí, "Cám ơn." Hắn thu lại.

Thiên sư biết hắn suy nghĩ, đột nhiên nói: "Quyển trực chỉ có thể dùng một lần, về sau cũng chỉ là về lên."

Dur Sinh lo đến, "Bây ở phòng bếp, dọa một chút chuột cũng là rất tốt."

Thư sinh thu thập thỏa đáng về sau, hỏi bọn hắn đi hướng Dương Châu con đường, bốn người đều chỉ cách đó không xa đại đạo.

Buổi trưa sắp tới, bốn người cũng đem trở về, tròng lên xe bò về sau, đem thư sinh cũng kéo lên.

Cùng xe cũng có ba đầu toi mạng cự thủ, bọn họ chuẩn bị đi trở về dọn dẹp một chút làm đồ ăn.

Thế giới này lương thực khó trồng, thịt rừng cũng khó tìm, thật vất vả đụng phải một lần, dù sao cũng phải no mấy bữa có lộc ăn không phải.

Còn sót lại vài đầu cũng sẽ không lãng phí, lý chính trở về cũng làm người ta tới kéo.

Tại trên xe bò, Dur Sinh lòi kéo làm quen, "Công tử họa kỹ tinh xảo, không biết mấy tuổi bắt đầu vẽ tranh?"

Tâm hắn nghĩ, như bỏ khách sạn hệ thống, đi vẽ tranh cũng không tệ, lại đẹp trai lại lợi hại, đánh nhau cũng không cần tự mình động thủ.

Không biết họa một Tôn Ngộ Không, Tề Thiên Đại Thánh có thể hay không ra tới làm bản thân tay chân?

Hoặc là, họa Như Lai vô địch thiên hạ?

Thư sinh thoáng nhìn Dư Sinh, đã biết hắn đang đánh ý định quỷ quái gì.

Hắn cười nói: "Cũng không nhiều, ngộ tính tuyệt đỉnh lời nói, chăm học khổ luyện hơn hai trăm năm có lẽ có thể sánh vai với ta."

"Hai. . . Hai trăm năm." Dư Sinh kém chút đánh rơi đầu lưỡi.

Vừa qua khỏi cầu đá, thư sinh nhảy xuống xe bò, vỗ vỗ Dư Sinh bả vai, "Tiểu tử, ta so gia gia ngươi niên kỷ đều lớn."

Hắn chỉ vào trên đèn thờ túi kiếm, "Chiều mà túi kiếm vừa treo lên lúc, ta đã một trăm tuổi."

Thư sinh dứt lời, "Ha ha" cười chậm rãi xuôi theo đại đạo hướng đông đi.

Lưu lại kinh ngạc Dư Sinh.

Hắn kéo ngừng xe bò, chỉ vào trên đèn thờ túi kiếm, quay đầu lại hỏi lý chính, "Trương thúc. . ."

"Chớ nói ta, gia gia ngươi ghi việc lúc, túi kiếm đã treo ở nơi này." Lý chính nói.

"Yêu quái ở nhân gian a." Dư Sinh kinh ngạc về sau, thờ dài một tiếng.

"Bang", "Ai u", không biết cái gì đánh vào Dư Sinh trên trán, để hắn đau xót

"Thế nào?" Lý chính hỏi hắn.

Dư Sinh sờ lấy cái trán, "Có người nện ta."

Lý chính nhìn chung quanh, một bóng người cũng không, "Đứa nhỏ này, tận dọa người, giữa ban ngày ai nện ngươi, không phải là quỷ sao?"

"Cũng có khả năng." Dư Sinh gật đầu, đêm qua còn có một trăn quỷ chuẩn bị bóp chết hắn đâu.

"Đi đi đi, thành chủ túi kiếm phía dưới, ai dám quấy phá, tận nói bậy." Lý chính đập đầu hắn, thúc hắn đánh xe.

Xe bò chậm rãi tiến vào đèn thờ. Trên đèn thờ túi kiếm, không gió, nhẹ nhàng đong đưa một chút.

Xe bò mới vừa ở khách sạn trước cửa dừng lại, Lý Lão Tam liền từ khách sạn chạy vội ra.

Hắn trước giữ chặt lý chính, để lý chính đi bên trong chào hỏi vu chúc, lại giữ chặt Dư Sinh, trên dưới dò xét.

"Lý thúc, ngươi cái này ánh mắt gì." Dư Sinh có chút không được tự nhiên, lui lại một bước.

"Được a, tiểu tử, còn có gọi hồn bản sự." Lý Lão Tam nhếch miệng cười nói.

"Đúng rồi, bên trong vu chúc nghe bản lãnh của ngươi, chuẩn bị thu ngươi làm đệ tử." Hắn nói.

"Cái gì?" Dư Sinh lại lui lại một bước, không dứt lắc đầu, "Không làm, không làm, chớ nói vu chúc, thiên sư ta cũng không làm"

Phía sau thiên sư đẩy hắn, "Tiểu tử ngươi ý gì?"

"Làm họa tiên mới là giấc mộng của ta." Dư Sinh kiêu ngạo nói.

Thiên sư khinh thường nói: "Họa sư rất cần thiên phú, ngươi là nguyên liệu đó?"

"Thiên phú không là vấn đề." Dư Sinh cười khẽ, có thể mô phỏng nơi tay, còn cần thiên phú?

Hắn đã quyết định chủ ý, nhất định phải phục chế họa tiên kỹ năng.

Họa tiên, thiên sư cái gì quá xa, Lý Lão Tam vẫn là hi vọng Dư Sinh bắt lấy trước mắt phương pháp.

Một tiền thì trần thuật thiên sư lợi hại, vạch nó đường xa chính là kiếm tiên.

Ba người tranh luận, bước vào khách sạn,

Gặp trên ghế ngồi một mập chảy mỡ nam tử.

Hắn mặc một thân áo xanh, thắt đai tơ vàng, tóc dài tập kết một túm một túm bím tóc nhỏ, mang theo một đai dầu, trên đai cắm lông vũ.

Tại bên tay hắn, đặt vào một cây dù, một trương dũ tợn mặt nạ quỷ, so sánh trăn quỷ diện mục còn muốn đáng sợ rất nhiều.

Lý Lão Tam đẩy Dư Sinh, cung thuận nói: "Quý gia, đây chính là kia hô về nhi tử ta hồn nhi tiểu tử."

Vu chúc buông xuống ly rượu, liếc mắt nhìn Dư Sinh, "Tiểu tử, ngươi gặp được quý hôn?"

Dư Sinh giả ngu lắc đầu, "Không nhìn thấy."

Vu chúc cười một tiếng, cầm lấy trên bàn ô giấy dầu, "Ba" mở ra.

Dư Sinh chính kỳ quái, chợt thấy dưới ô hiển hiện một nước phượng quan hà bí nữ tử đến, nghi thái vạn phượng, đau khổ nhìn xem Dư Sinh.

"Ba", ô giấy dầu hợp ở, nữ tử hóa thành một sợi khói, về tới ô giấy dầu bên trong.

Dư Sinh lấy lại tinh thần, gặp vu chúc cười lạnh nhìn hắn, "Coi là thật không nhìn thấy?"

Dư Sinh quét những người khác liếc mắt, gặp bọn họ một mặt mê mang, hiển nhiên quý gia chỉ có hắn thấy được.

"Không nhìn thấy." Dư Sinh hung hăng gạt đầu, sợ người cái quý, hắn chỉ là không muốn phật hương thân hảo ý.

Vu chúc nhướn mày, "Tiểu tử, thu người làm đồ là để mắt người, đừng không biết điều."

"Coi trọng là ai?" Dư Sinh cười đùa nói, "Ta xác thực không biết."

"Ba" vu chúc một ném chén, lý chính bận bịu đề lại bồi tội, "Tiểu tử này mắt quán thúc, tập quán lỗ măng, Quý gia ngài nhiều khoan dung, nhiều khoan dung"

Lý chính lại quay đầu giáo huấn Dư Sinh, "Tên tiểu tử thói nhà người, Quý gia để ý người, đúng vậy người tạo hóa, làm vu chúc làm sao vậy, không thể so với trông coi khách sạn mạnh."

Dư Sinh ngửa đầu, "Trương thúc, người không hiểu. Ta khách sạn này tương lai thế nhưng là thiên hạ đệ nhất khách sạn."

"Hừ." Vu chúc cười một tiếng, đem ly rượu bên trong Diễm Mộc Tửu ngã trên mặt đất, "Chỉ bằng cái này nông gia rượu đục? Trong thành cho chó ăn, chó đều không uống."

Lý chính có chút không vui, cái này Diễm Mộc Tửu vẫn là uống rất ngon.

"Không sai, người uống đến cái này đàn hương vị không thuần, chính là dùng để cho chó ăn." Dư Sinh không khách khí nói.

"Hảo tiểu tử, nhanh mồm nhanh miệng." Vu chúc ngoài cười nhưng trong không cười, "Ta ngược lại muốn xem xem người cái này phá khách sạn làm sao cái thiên hạ đệ nhất."

Hắn mang hũ rượu đẩy đi, "Nếu chỉ nói là khoác lác, chớ trách ta không khách khí!"

Lý chính nghe hắn nói nặng, bận bịu lại xin tha vài câu, lại dạy dỗ Dư Sinh vài câu.

"Tiểu hải tử, chớ cùng hấn chấp nhặt." Lý chính nói.

Vu chúc sắc mặt lúc này mới chậm chút, "Ta ở tạm cái ba năm ngày, các người cố gắng khuyên hấn một chút."

Vu chúc cười nói, "Thực sự không được đem hấn trời đến trong thành, thấy chút việc đời. Kiến thức phồn hoa, đến lúc đó đuổi đều không chạy trở lại."

Lý chính cùng Lý Lão Tam khẽ giật mình, đây quả thật là thu đồ?

Vu chúc cũng thấy thất ngôn, bận bịu đối lý chính nói: "Ta chỉ là quý tài thôi, không muốn mai một cái này hạt giống tốt, hấn như làm vu chúc, tiền đồ bất khả hạn lượng."

Lý chính cùng Lý Lão Tam bận bịu phụ họa, gật đầu xưng khuyên nhủ Dư Sinh.

Vu chúc lại cười lên, hai má đều lay động.

Tại lương thực rất thiếu thế giới, hấn có thể như vậy dầu mỡ, cũng khó trách lý chính sẽ cho rằng làm vu chúc là Dư Sinh rất tốt đường ra.

Dư Sinh lui lại tại thiên sư bên cạnh, "Các người người trong thành đều cái này đức hạnh?"

Thiên sư thấp giọng nói: "Ta hoài nghi cái này vu chúc có mưu đồ khác, thu đồ quá sốt ruột."

Dư Sinh khiêm tốn nói: "Chỗ nào, rõ ràng là người nào đó thiên phú quá cao. Người ta không nói, không thể mai một hạt giống tốt."

"Thật sao? Thiên sư cười lạnh, "Vậy ngươi liền đợi đến bị trói đi thôi."

"Đúng, nhất định là có mưu đồ khác." Dư Sinh lập tức đổi giọng, hẩn quét vu chúc liếc mắt, bỗng nhiên có thật không tốt ý nghĩ.

Thiên sư gấp hẩn run rẩy, thế là hỏi: "Ngươi biết hẩn toan tính vì cái gì rồi?"

Dư Sinh thấp giọng: "Cháu trai này, sẽ không thích nam phong a?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cơm sống

Thiên sư trên dưới dò xét Dư Sinh, nhân khô lực mà đen nhánh hai tay, dài ngắn không đồng nhất, chó gặm qua kiểu tóc.

"Ngươi rất có ý nghĩ, chỉ là phẩm vị đến có bao nhiêu chênh lệch, mới tìm ngươi dạng này?" Thiên sư không khách khí nói.

Dư Sinh cười nhạt, "Ghen ghét, trần trụi ghen ghét."

Bát Đầu tháo xe, đem ba đầu cự thủ chuyển vào tới.

Dầu mỡ vu chúc hai mắt tỏa sáng, "Nhanh chuẩn bị thịt rượu, để cho ta nhìn xem ngươi thiên hạ này đệ nhất khách sạn thực lực."

Dư Sinh duỗi tay ra, "Nghỉ chân mà ở trọ trước giao tiền, bản điểm tổng thể không ký sổ. Nhắc nhở một câu, bản điểm thịt rượu thể nhưng là rất đắt."

Vu chúc quét Lý Lão Tam liếc mắt.

Lý Lão Tam đẩy Dư Sinh tiến bếp sau, "Ngươi cái nhóc con, mời vu chúc tới chi tiêu tất cả đều là ta bỏ tiền."

"A? Vậy quên đi." Dư Sinh mất hứng, cái này vu chúc thật sự là kẻo da trâu, còn đuổi không đi ra.

Hẩn đi ra ngoài, tức giận hỏi: "Ăn cái gì?"

"Hồi lâu không ăn thịt rừng mà." Vu chúc chỉ chỉ cự thủ, "Trước nướng một phần cái này, lại đến phần. . ."

"Không có ý tứ, bản điểm hiện chỉ cung cấp rau cải xào một món ăn."

Dư Sinh chợt đổi chủ ý, cùng bị chụp điểm công đức, không bằng trực tiếp hỏi đoái có lời, mà lại cũng mượn hệ thống cung cấp thực đơn chán một cái này vu chúc.

Một trăm điểm điểm công đức, hương vị cần phải không kém được.

"Chỉ cung cấp rau cải ngươi để cho ta điểm cái rằm!" Vu chúc cảm giác mình bị đùa nghịch.

Dư Sinh cười nói: "U, ngươi ăn thật hiếm có, cái rằm vật này, khách sạn quả thực không có."

Vu chúc phôi muốn bị tức nổ tung, nghĩ hẩn ra khỏi thành gọi hồn đuôi ma, đi đến chỗ nào không phải bị cung cung kính kính hầu hạ.

Thế nào biết ở chỗ này gặp cái này điều dân.

Vu chúc miễn cưỡng tự an ủi mình, điều dân cũng được, tạm thời nhẫn nại, chờ rơi vào trong tay chính mình, để hẩn ném thử bách quý phệ hồn tư vị.

Vu chúc nhin xuống nộ khí, cắn răng nói: "Vậy liền đến một đĩa rau cải xào, nhìn xem ngươi đệ nhất thiên hạ tay nghề."

"Chờ." Dư Sinh quay người trở về bếp sau, gọi ra hệ thống bảng, đem chỉ có một trăm điểm công đức, đổi rau cải xào thực đơn.

Thực đơn phía dưới có đánh dấu, chủ yếu tăng lên tức chủ trì nghệ, không giống 【Du Nhân Túy】 như vậy trực tiếp hỏi đoái ra tới.

Nhưng thực đơn một khi hồi đoái, chung thân hưởng thụ.

Thế giới khác rau cải cùng Dur Sinh kiếp trước không sai biệt nhiều, khác biệt duy nhất chỗ là, nơi đây rau cải dinh dưỡng quá thừa, lớn lên vừa cao vừa lớn.

Dur Sinh đem rau cải tấy cắt, chỉ là đao công không quá quan, lớn nhỏ không đều, phẩm tướng mười phần không tốt.

Cùi đốt bốc cháy, bếp sau lập tức khói đặc cuồn cuộn.

Dur Sinh mười phần khẳng định, hần lần da ngăm đen một bộ phận lớn nguồn gốc từ cái này khói đặc.

Đây cũng là vì cái gì Dur Sinh vội vàng muốn lấy được bộ kia hiện đại đồ làm bếp nguyên nhân. Không cùi đốt châm lửa, nửa năm sau, lại là một cái trắng nõn đẹp trai tiểu tử.

Chờ xào rau lúc, Dur Sinh đầu óc bỗng nhiên thanh minh, không giống ngày xưa luống cuống tay chân, phẳng phát xào rau bản lĩnh vốn là khắc vào hần trong xương cốt.

Thả dầu, thêm rau, ước lượng thìa, thêm muối, ngay ngắn rõ ràng lại cảnh đẹp ý vui.

Rất nhanh, một phần lớn rau cải liền xào được rồi.

Chứa vào đĩa về sau, Dur Sinh đánh giá cái này bàn rau cải, "Này chín rồi?"

Rau cải chưa từng biến sắc, chỉ thêm một tầng bóng loáng, xanh tươi ướt át, giống như vừa hái xuống.

Dur Sinh nếm thử một miếng.

"Ừm." Hần có chút kinh diễm, có thể đem rau cải xào như vậy thúy nộn sướng miệng, cũng chỉ có hần Dur Sinh.

Đắc ý, Dur Sinh đem một bàn rau cải bung lên đi.

Lý Lão Tam nhặt cự thử đi, chỉ có lý chính bồi tiếp bàn vu chúc.

Vu chúc đĩa bốc lên một cây rau cải, "Xào chín rồi? Không phải là sống rau cải chặt trực tiếp bung lên a?"

Dur Sinh bĩu môi, "Nếm thử chẳng phải sẽ biết?"

Vu chúc kẹp lên một đĩa, khinh thường phóng tới trong miệng, nhắm nuốt một ngụm về sau, có chút ngoài ý muốn nhìn Dur Sinh liếc mắt.

Cái này rau cải không chỉ có chín, mà lại tươi non mỹ vị, hần trước nay không biết rau cải có thể có như vậy tư vị.

Lý chính đi theo nếm thử một miếng, cả kinh nói: "Tiểu Ngư Nhi,

Lúc nào có tay nghề này rồi?"

Dur Sinh cười, ra vẻ khiêm tốn khoát tay, "Chút lòng thành, về sau còn có càng mỹ vị hơn."

Rau cải tuy mỹ vị, lại không ảnh hưởng vu chúc gây chuyện, hần khinh thường nói: "Nói cho cùng cũng liên liên biết món ăn này, nhanh lên com."

Dur Sinh mặc kệ hần, đem com bung đi lên.

Vu chúc chọn một đĩa, lại ném lên bàn, "Gạo này com vẫn là chưa chín kỹ!"

"Còn thiên hạ đệ nhất khách sạn, ta xem là thiên hạ đệ nhất khoác lác vương." Vu chúc thừa cơ nổi lên, "Ta thấy ngươi vẫn là ngoan ngoãn đi theo ta đi."

Dur Sinh vô ý thức lui lại một bước, "Năm mơ."

Vu chúc lại muốn nói, bỗng nhiên dừng lại. Hần sờ lấy ngực, chỉ vào rau cải, "Cái này, cái này, thức ăn này. . ."

Lý chính dừng lại đĩa, gấp vu chúc thần sắc không đúng, một cái kéo qua Dur Sinh, "Tiểu tử ngươi không đi liền không đi đi, làm sao còn hạ được?"

Dur Sinh chính không hiểu đâu, nghe xong vội nói: "Trương thúc, ngươi chớ oan uổng ta, ngươi không phải cũng ăn."

Lý chính nghe xong, có lý, cẩn thận hỏi: "Quý gia, làm sao vậy, Quý gia?"

"Thức ăn này, thức ăn này. . ." Vu chúc chỉ vào rau cải, kích động nói: "Thức ăn này thế mà. . ."

Hần bỗng nhiên dừng lại, thay đổi một bộ tươi cười nói: "Thức ăn này thế mà ăn quá ngon."

Dư Sinh buông lỏng một hơi, trong lòng tự nhủ cái này vụ chúc phản xạ cũng quá dài.

Vu chúc giữ chặt Dư Sinh, "Tiểu huynh đệ, người đây mới là làm sao xào?"

Dư Sinh giữ chặt có chút khấn trương, cuống quýt khoa tay một chút ước lượng thìa, "Cứ như vậy xào."

Vu chúc lại hỏi, "Cái này rau cải?"

"Tự trông đất nhà mình." Dư Sinh nói.

"Không đúng. . ." Vu chúc thâm nói.

Ngồi ở một bên thiên sư như có điều suy nghĩ, "Tiểu Ngư Nhi, cho ta cũng tới một phần rau cải."

"Chờ." Dư Sinh thừa cơ tránh thoát vu chúc.

Vu chúc đứng người lên, đối lý chính nói: "Người chó ăn." Dứt lời, bưng rau cải theo vào bếp sau, "Ta nhìn người làm sao xào?"

Dư Sinh khẽ run rẩy, nghĩ thâm, cháu trai này sẽ không thật coi trọng ta đi?

Tây, cắt, xào, giống nhau vừa rồi.

Vu chúc nhìn thật cẩn thận, ra xào rau thành thạo, rau cải mỹ vị bên ngoài, cái khác đều tầm thường, cảm thấy càng thêm kinh ngạc.

Hắn vừa rồi cảm giác tuyệt sẽ không sai, tại rau cải nuốt xuống sau đó không lâu, một cổ vu lực tại ngực tan ra, boi đến toàn thân.

Mặc dù tăng trưởng không nhiều, nhưng cũng là hắn siêng năng luyện tập mấy ngày về sau, mới có thể cảm nhận được vu lực tăng trưởng.

Dư Sinh đem rau cải chứa vào đĩa, đang muốn mang ra, vu chúc đoạt lấy, "Cái này bàn ta cũng muốn."

Tiến bếp sau lúc, hắn mới chú ý tới người kia là một tiền thiên sư.

Chẳng biết tại sao, nhìn hắn ánh mắt, vu chúc rất sợ hắn phát hiện rau cải bên trong có huyền cơ khác.

"Đi một bên." Thiên sư dùng kiếm vô gờ đem vu chúc đẩy ra, lại đoạt mất.

Không mượn quý thân chỉ lực, vu chúc không phải thiên sư đối thủ, chỉ có thể nhìn hắn đem rau cải bưng đi.

Lần này, Dư Sinh rau cải nấu nhiều, đúng lúc đem bản thân, Bát Đẩu cùng lý chính đồ ăn cũng giải quyết.

Lý chính không ngừng ăn, không ngừng khen Dư Sinh, bỗng nhiên cảm thấy Dư Sinh kinh doanh khách sạn cũng không tệ.

Bát Đẩu chỉ lo vui đầu ăn.

Thiên sư chỉ gấp thức ăn, bất cứ lúc nào cùng vu chúc liếc nhau, trong ánh mắt đều là giao lưu.

"Xem ra, không phải rượu nguyên nhân, mà là người nguyên nhân."

Một tiền thiên sư quét Dư Sinh liếc mắt, thâm nghĩ, "Hắn là hắn trời sinh thông hiểu trừu nghệ chi đạo?"

Một tiền thiên sư lại lắc đầu, thiên hạ trừu thần đếm không hết, chưa từng nghe qua hưởng dụng bọn họ mỹ thực sau công lực tăng trưởng?

Thiên sư nghi hoặc lúc, ngẩng đầu thấy Dư Sinh nhìn qua nơi nào đó ngẩn người.

Nguyên lai, hệ thống thanh âm lạnh như băng mới vừa ở Dư Sinh bên tai vang lên:

【 nhiệm vụ hàng ngày: Dân dĩ thực vi thiên 】 hoàn thành, mỹ vị vượt quá khách hàng dự kiến, ban thưởng điểm công đức mười điểm

Chương 9: Khôi lỗi

Tại không tình nguyện an bài vu chúc vào ở khách sạn về sau, Dư Sinh hoàn thành dùng chân nhiệm vụ hàng ngày, lại lấy được năm điểm điểm công đức.

Lưu vu chúc tại khách sạn đi dạo, ba người buổi chiều lại đi đón củi, đem điểm một đoạn một đoạn vận đến lão thợ mộc Thạch đại gia trong nhà.

Vẫn bận đến màn đêm tứ hợp, Dư Sinh mới lại xào rau cải.

Vu chúc cùng thiên sư lại dùng ăn lúc, đã cảm giác không hiểu vu lực hoặc nội lực tăng trưởng, hai người trăm mối vẫn không có cách giải.

Vu chúc rất nhanh đi lên lầu ngủ, lưu ba người dưới lầu xì xào bàn tán.

Đương nhiên, Bát Đầu chủ yếu phụ trách cười ngây ngô.

"Người nói là, cái kia dưới ô mặt, có nữ quý, " thiên sư thấp giọng hỏi, "Còn rất xinh đẹp?"

Dư Sinh gật đầu, "Nàng nhìn ta lúc ánh mắt khẩn thiết, nhất định là bị vu chúc cưỡng ép giam ở bên trong."

Một tiền thiên sư còn nhớ tiểu bạch hồ như thế nào rót, "Tiểu tử ngươi sẽ không lại muốn đi cứu nữ quý a?"

Không đợi Dư Sinh trả lời, một tiền thiên sư lại nói: "Thành Dương Châu có câu ngạn ngữ, thà gây Cẩm Y Vệ, đừng chọc quý gỗ cửa."

"Nói cho ngươi, toàn bộ thành Dương Châu, cũng chỉ có Cẩm Y Vệ bởi vì có thành chủ làm chỗ dựa, mới dám đắc tội vu chúc."

Thiên sư nắm chặt lấy ngón tay dựng thẳng, "Cái khác, có danh tiếng, người đuổi ma, thiên sư bắt yêu, thiên sư bắt ma, ai cũng không dám gây vu chúc."

"Lợi hại như vậy!" Dư Sinh bỗng nhiên muốn trở thành vu chúc.

"Không phải đánh không lại." Một tiền thiên sư lại giảm xuống thanh âm, "Bọn này cháu trai quá âm "

"Vu thuật ngươi hiểu được a? Cái gì cổ thuật, hắc vu thuật, lạng yên không tiếng động liền có thể đưa ngươi vào chỗ chết."

"Vu chúc lại có thể điều khiển quỷ thần, mượn quỷ thần chi lực chinh ngươi. Bọn họ nếu muốn trừng trị ngươi, biện pháp nhiều lắm, đơn giản khó lòng phòng bị."

Một tiền thiên sư nói nửa ngày, tổng kết một câu, liền là vu chúc những người này chọc không được.

Dư Sinh bĩu môi, "Thôi được, tạm thời tha hấn một lần."

Trong lòng của hấn kỳ thật cũng chỉ là có một ý tưởng thôi, dù sao nữ quý tốt xấu còn không biết đâu.

Đóng cửa tiệm, tắt đèn, lên giường.

Bận rộn cả ngày, bên cạnh Bát Đầu rất nhanh tiếng ngáy như sấm, Dư Sinh không lâu cũng rơi vào trạng thái ngủ say.

Trong mơ mơ màng màng, Dư Sinh nghe được có người đang gọi hấn.

Dư Sinh mở mắt ra, gặp kia lấy phượng quan hà bí, sờ sờ động lòng người nữ quý, đang ngồi ở bên giường, nhìn xem Dư Sinh cười.

"Tới." Nữ quý cười nói, đưa tay đưa qua.

Dư Sinh vốn nên kinh ngạc, nhưng lại không biết vì cái gì, thuận theo đưa tay đưa tới.

Nàng kéo Dư Sinh, xuyên tường đi, lại kéo không nhúc nhích Dư Sinh, lại xuyên cửa, cũng không được, chỉ có thể đẩy cửa ra, "Lạch cạch, lạch cạch" dọc theo một hành lang đi.

Nữ quý đi đường nhẹ nhàng.

Bọn họ đi đến phòng khách trước, đẩy cửa đi vào, gặp bàn vu chúc đốt đèn ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Hấn đang đứng ở mình tường bên trong, sau một lúc lâu mới mở mắt. "Đem hồn câu tới?" Vu chúc không để ý tới nữ quý, trên dưới dò xét Dư Sinh.

"Đến, đến, tới." Vu chúc hướng về Dư Sinh ngoác.

Dư Sinh đi qua.

Vu chúc đột nhiên nói: "Trong tay ngươi là cái gì?"

Dư Sinh trong tay cái bô một cái ném qua đi, tưới vu chúc đầu đầy, "Đến em gái ngươi, để ngươi ném thử chính tông canh hoàn hồn."

Canh hoàn hồn biệt hiệu nước tiểu đồng tử, đương nhiên, lấy Bát Đầu niên kỷ, ước chừng là quá thời hạn nước tiểu đồng tử.

Vu chúc kinh hãi, "Ngươi, ngươi, ngươi. . ."

Hắn lúc này mới phát hiện, trước mắt không phải hồn phách, mà là chân nhân.

Ngoài cửa rất nhanh lại nhảy vào đến một người, chính là một tiên thiên sư.

Hắn chính là người tập võ, tại Dư Sinh "Lạch cạch, lạch cạch" đi qua lúc, đã tỉnh.

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên sư kiểm chỉ lấy vu chúc, hỏi Dư Sinh.

Dư Sinh chỉ vào bên cạnh nữ quý, "Hắn sai sử nữ quý câu dẫn ta."

Thiên sư nhìn thoáng qua, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tốt, tốt, tốt." Ngồi dưới đất, chặt vật vu chúc đột nhiên gọi tốt.

"Vạn vạn nghĩ không ra, tiểu tử ngươi không chỉ có mắt có thể biết quý, mà lại hồn không rời bản thể, càng có thể chạm đến quý thân."

Vu chúc chuẩn bị đứng lên,

Hai mắt sáng lên, gấp ghé nói: "Quả thực là quý thần ban cho ta tuyệt hảo khôi lỗi!"

"Khôi lỗi?" Thiên sư khẽ giật mình, bận bịu một thanh kiếm bức ở vu chúc cổ họng.

"Trách không được hắn thu đồ sót ruột, nguyên lai cháu trai này là chuẩn bị đem ngươi thu làm khôi lỗi, thật là lòng dạ độc ác."

Dư Sinh không hiểu, "Khôi lỗi, cái gì khôi lỗi?"

Thiên sư chăm chú nhìn vu chúc, "Cái gọi là khôi lỗi, liền là đưa ngươi chủ hồn chen đi, lấy hắn chủ hồn chiếm cứ thân thể của ngươi, từ đó tu luyện quý lực."

Nguyên lai, vu chúc sự tình quý thân, có thể mượn quý thân chi lực. Nhưng quý thân chi lực cuối cùng không phải thân người có thể tiếp nhận, dần dà tất nhiên thời tất sinh mệnh chi hỏa.

Nhưng Dư Sinh thân thể khác biệt.

Hồn không rời bản thể, không dễ dàng bị quý thân phản phệ, thân thể có thể chạm đến quý thân, cùng quý không khác, chính là thi triển hoặc tu luyện quý lực tuyệt hảo vật dẫn.

"Nói tới nói lui, ngươi ý là ta là quý?" Dư Sinh sức hiểu biết kinh người.

"Không, ngươi chỉ là xen vào giữa người và quý, ngàn năm không gặp a." Vu chúc hai mắt bốc lên hồng quang, hận không thể đem Dư Sinh nuốt vào.

Theo Dư Sinh biết, hắn tiên thân đồng thời không những này bản lĩnh, là thiếu niên rơi xuống nước lúc, hắn hồn xuyên mà khi đến mới có.

Như thế xem ra, hắn cái này thể chất chính là hồn xuyên mang tới.

Người khác là mang ngọc có tội, Dư Sinh lại là ó, tiền hàng không từng có, cũng có thể chuốc họa tới cửa.

"Làm sao bây giờ?" Dư Sinh quay đầu hỏi thiên sư, "Đem hắn giao cho Cẩm Y Vệ?"

Dư Sinh lời nói chỉ Cẩm Y Vệ, không phải Minh triều cái kia tiếng tăm lừng lẫy đặc vụ tổ chức, chính là thành Dương Châu thành chủ vệ đội, có hàng yêu trừ ma, bảo vệ thành Dương Châu bách tính chi chức trách.

Bởi vì bọn hắn lấy cầm y, cho nên được xưng là Cẩm Y Vệ.

Thiên sư cười nói: "Như đem hắn giao cho Cẩm Y Vệ, không ra một ngày, hắn liền có thể nguyên lành ra tới, đến lúc đó hắn ở trong bóng tối, ngươi thì càng khó đối phó."

Dur Sinh nghĩ cũng phải, tuyệt không thể để cho hấn chạy thoát, bằng không thì sẽ chọc cho ra càng nhiều tai họa tới.

Nhưng nếu không để cho chạy hấn, chỉ có đem hấn rã rạc. . .

"Ha ha, ha ha." Dur Sinh đang do dự lúc, vu chúc lại cười như điên, "Bất ta? Các người vẫn là ngấm lại làm sao thoát thân đi."

Thiên sư cảm thấy không ổn, trường kiếm đang muốn đâm hấn cổ họng, chợt thấy bị thứ gì va chạm, thân thể mát lạnh, hướng về sau chợt lui một bước.

Dur Sinh nhìn mình bạch, đựng thiên sư đồ vật chính là một từ dù bên trong chui ra ngoài quỹ tóc dài.

Dur Sinh lúc này cũng mới chú ý tới, vu chúc cái kia thanh ô giấy dầu mỡ, đựng đứng tại hấn thân thể đằng sau.

Kia quỹ tóc dài quay người, lại muốn chui vào thiên sư thân thể, bị Dur Sinh một cái nắm chặt tóc dài.

Chẳng biết tại sao, quỹ tóc dài rất nhẹ, Dur Sinh dặt lấy tóc dài, đập.

"Ngao." Quỹ tóc dài bị đau, vang lên một tiếng bén nhọn kêu dài, để cho người ta toàn thân run rẩy.

Vu chúc thẳng tắp nhìn chăm chăm Dur Sinh, cuồng nhiệt nói: "Quả nhiên là tuyệt hảo ngự quỹ thể chất."

Thiên sư thừa cơ tiến lên trước một bước, rất kiểm lại đâm vu chúc, lại có càng nhiều quỹ từ dưới ô chui ra ngoài.

Những này quỹ, thể lương kêu, ôm lấy chân của hấn, cánh tay, để hấn không thể động đậy.

Thiên sư nhìn không thấy, chỉ có thể huy kiếm hư không chém bỏ, những này đã quỹ hoặc né tránh, hoặc hóa thành khói xanh về sau, rất nhanh lại dính sát.

Càng sâu người, có quỹ bóp lấy thiên sư cổ họng, gắt gao không buông tay.

Dur Sinh một cái giật xuống véo một tiền thiên sư cổ đã quỹ, một cước lại đập bay cuốn lấy chân hấn quỹ tóc dài.

"Đây chính là vu chúc không dễ chọc nguyên nhân." Thiên sư hư không chém bỏ, chặt vật đối Dur Sinh nói.

Vốn nên đánh giết tứ phương hấn, bây giờ lại thành không có đầu con ruồi.

Dur Sinh mặc dù có thể kéo lấy những này quỹ, nhưng những này quỹ cũng có thể kéo lấy hấn, nhất thời cũng đem hấn dây dưa kéo lại.

Dù bên trong đã quỹ còn tại không đứt bay ra, treo đầy Dur Sinh cùng thiên sư toàn thân, để bọn hấn khó mà động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vu viện

Trong lúc nhất thời, Dur Sinh trong tầm mắt, đã quỹ đầy trời, chỉ có kia phượng quan hà bí nữ quỹ, đứng đấy bất động, bất an nhìn lấy Dur Sinh.

Rất nhanh, hai người trên thân treo đầy đã quỹ, không thể động đậy.

Vu chúc đứng lên, đến gần Dur Sinh, nhìn từ trên xuống dưới hấn, "Trời cũng giúp ta, có cổ thân thể này, chính là trở thành Vu Thần cũng ở trong tầm tay."

Dur Sinh cắn một cái vào che miệng hấn đã quỹ, đã quỹ tê rần, lập tức buông ra.

"Một thân mùi khai, cách ta xa một chút." Dur Sinh ghét bỏ nói.

Vu chúc không giận, cười nói: "Tiểu tử, để người tranh đua miệng lưỡi, chờ một lúc để người ném thử bách quỹ phệ hồn tư vị."

Một đã quỹ ghé vào Dur Sinh trên cổ, xé rách tóc của hấn, da đầu đều sắp bị giật xuống tới.

Vu chúc một cái kéo xuống cái này đã quý, "Cút, đừng hòng cổ thân thể này."

Dur Sinh thừa cơ, đầu hướng về phía trước dồn sức đung, hấn vốc đáng thấp, cái trán đúng lúc nện trúng ở vu chúc trên sống mũi.

"Rắc", "Ai u", hai người đồng loạt kêu đau.

Dur Sinh là cái trán đau, vu chúc xương mũi lại là nát.

Cái này hất đầu dùng lực, treo ở Dur Sinh ngực đã quý cũng rớt xuống, trong ngực quyền trục cũng thuận thế rơi trên mặt đất.

Quyền trục trên mặt đất bắn ra, nhanh như chớp mở ra, ban ngày thứ sinh vung lên mà thành Quân miêu đồ chậm chậm triển khai.

"Ngao ~" gian phòng bên trong lập tức quý khóc kêu rên, treo ở Dur Sinh, thiên sư trên người đã quý, nhao nhao chui về dù bên trong.

Nữ quý cũng bị hù chạy ra ngoài cửa.

Thoát thân thiên sư thừa cơ một kiếm đâm tới, vu chúc quá béo, né tránh không kịp, bị hấn một kiếm đâm vào ngực.

"Cái này, cái này." Bàn vu chúc chỉ vào họa trục, như thế nào cũng không nghĩ ra sẽ như vậy lạc bại.

Hấn "Phù phù" một tiếng ngã nhào trên đất, không cam lòng nhìn qua Dur Sinh, hồi ức hấn chết đi Vu Thần chi mộng, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Mau đỡ ở hồn phách của hấn." Thiên sư nói, "Vu chúc đều có một tay hồn độn bản sự."

Dur Sinh lập tức trận địa sẵn sàng đón quân địch. Hấn gặp qua hồn phách xuất khiếu, là nhà hấn lão gia tử.

Lão gia tử tại khi chết mới biết được Dur Sinh có trông thấy quý hồn, sờ đến quý hồn bản sự.

Thế là tại lão gia sau khi qua đời thời gian rất lâu, Dur Sinh lại nghe lão gia tử không ít lời nhải.

Tại lỗ tai hấn mọc ra kén về sau, lão gia tử mới vừa lòng thỏa ý luân hồi đi.

Đợi nửa ngày, Dur Sinh nhìn không được nói: "Cháu trai này sẽ không không có linh hồn a?"

Một tiền thiên sư lắc đầu, "Sẽ không, người miễn là còn sống, tất có tam hồn thất phách."

"Vậy tại sao còn ra tới, hấn là ta nhìn không thấy rồi?" Dur Sinh nghi hoặc.

Hấn ngẩng đầu, gấp dưới ô du quý thò đầu ra, gấp bức tranh triển khai, lập tức lại rút trở về.

Hai người ngồi xổm ở vu chúc bên cạnh, cảm thấy kỳ quái.

Bỗng nhiên, vu chúc mở mắt ra, Dur Sinh lui lại một bước, "Xác chết vùng dậy!"

Một tiền thiên sư có lẽ là vô ý thức phản ứng, tay mất lạnh lẽ, "Phốc phốc" lại một kiếm đâm vào đi.

"A." Vu chúc không kịp hưởng thụ sống sót sau tai nạn, một tiếng thê lương kêu thảm, nằm ngửa trên đất, hai mắt không bé, con ngươi tan rã.

Một tiền thiên sư lay mở vu chúc quần áo, xem xét vết thương, nguyên lai cái này vu chúc quá béo, một kiếm không có đâm chuẩn xác, kiếm thứ hai mới chết.

Một tiền thiên sư xà giận, "Nguyên lai là không có đâm chết."

Dur Sinh lòng còn sợ hãi vuốt ve ngực, âm thầm quyết định ngày sau nhất định không thể quá béo, bằng không thì chết cũng chịu tội.

Một sợi khói xanh từ vu chúc miệng mũi chui ra, bị Dur Sinh kéo lại.

"Tiểu tử, mau đưa ta buông ra." Khói xanh gãy dựa lấy, dần dần hiển hiện vu chúc diện mục.

"Bằng không thì chờ vu viện biết ngươi dám đối vu chúc hạ độc thủ, nhất định khiến ngươi sống không bằng chết!"

Dur Sinh vung lấy khói xanh, "Làm ta ngốc, đem ngươi buông ra, vu viện cũng sẽ để cho ta sống không bằng chết."

"Dừng lại, dừng lại, đầu ta choáng." Vu chúc trên dưới điên đảo, có chút khó chịu.

"A, hồn phách cũng choáng?" Dur Sinh tay không ngừng, hơi cảm thấy thú vị, hấn con ngươi đảo một vòng, có đem khói xanh hướng bức tranh dựa vào.

"Dừng lại, dừng lại." Vu chúc kêu to, "Ta sẽ thay ngươi hưởng về vụ viện cầu tình.

"

Dur Sinh không nghe, tiếp tục tới gần, bỗng nhiên vu chúc không gọi.

Dur Sinh cúi đầu, nguyên lai bên cạnh vu chúc thi thể chảy ra máu tươi, thấm ướt quyền trục.

"Bảo bối của ta!" Dur Sinh có chút đau lòng, quyền trục này đơn giản cùng túi kiếm đồng dạng, có trừ tà công hiệu.

Thiên sư thấy không rõ vu chúc, chỉ vào tay của hắn, nói: "Mau đưa hắn thu lại."

Dur Sinh cũng không phải thiên sư bắt ma, như thế nào sẽ thu.

Đang chân tay luống cuống lúc, hắn thấy được có quỷ thờ đầu ô giấy dầu, lập tức ba bước đồng thời làm hai bước, đi đến ô giấy dầu bên cạnh.

Vu chúc đoán được hắn muốn làm gì, lấy càng thâm hơn thâm thiết xin tha tiếng nói: "Cầu ngươi, cầu ngươi, dừng tay, dừng tay. . ."

Dur Sinh không để ý tới hắn, đem khói xanh hương dưới ô giấy dầu bật lại, không đợi du quỷ thấy rõ bức tranh đã hủy, một cái hộp ở.

"Hắn đi vào, hắn đi vào." "Gấu nhỏ, xé hắn." Đây cũng là đầu lưỡi lớn quỷ.

Nghĩ đến cái này vu chúc thao túng bày quỷ lúc, không ít làm nhục bọn họ, hiện tại bày quỷ có thể tìm được người báo thù.

Dur Sinh đem ô giấy dầu buộc lại, nhìn qua bức tranh thờ dài, "Đáng tiếc, đáng tiếc."

Một tiền thiên sư nói: "Nó cùng túi kiếm khác biệt. Thành chủ kiếm đã có linh, là lấy kiếm túi có thể thủ thị trấn trăm năm."

Hắn chỉ chỉ họa trục, "Hắn chỉ là họa tiên dùng để đối địch, vừa rồi chỉ là tiên khí mà chưa tan hết, mới chấn trụ đã quỷ thôi."

Dur Sinh lúc này mới dễ chịu chút.

Hắn chỉ chỉ vu chúc, "Thi thể làm sao bây giờ, ngày mai làm sao hướng về đại gia giải thích."

"Người biết càng ít càng tốt." Thiên sư lau trường kiếm, "Đem thi thể ném trong hồ, buổi sáng hương thân hỏi tới, liền nói sáng sớm trở về thành."

Cũng chỉ đành như thế.

Hai người phí sức nhắc thi thể xuống lầu, ném vào trong hồ, trở về đem lau sạch sẽ, đem vu chúc đồ vật giấu đi, kia nửa dù nhất là giấu chặt chẽ.

Vẫn bận đến sau nửa đêm, Dur Sinh mới lên giường đi ngủ.

Trước khi ngủ, hắn tổng cảm giác sơ sót một sự kiện, lại như thế nào cũng nhớ không nổi đến, cố gắng tự hỏi, về sau liền ngủ rồi.

Mặt trời lên cao, Dur Sinh mới tỉnh, Bát Đẩu đã về tiệm thợ rèn rèn sắt đi.

Khách sạn không có một ai, Dur Sinh không khỏi thở phào, buổi sáng nghe ngóng vu chúc người càng trẻ, càng dễ dàng qua loa tắc trách.

Hắn rửa mặt về sau, đứng ở ngoài cửa trên bậc thang, nhìn qua sông đối diện mở rộng thân thể.

Ánh nắng tươi sáng, một đám con vịt ở trên mặt nước chơi đùa.

Tới gần bên kia bờ sông, có một guồng nước, chính "Kết kết" chuyển động, đem dòng nước nhập thô trúc làm thành rãnh, chậm rãi hướng chảy ruộng lúa.

Ruộng lúa tại đại lộ phía tây, bằng phẳng đến cực điểm, liếc nhìn lại, có thể thấy được hàng xóm tại đồng ruộng lao động, chấn trâu thân ảnh.

Dur Sinh quay người, chuẩn bị cũng trở về đi thả lão thủy ngư, gặp cứu Tiểu Tam Tử ngư dân lão bà tử, xách theo hồ lô rượu khắp khiêng đi tới.

Đem một vò rượu lớn dời ra ngoài, Dur Sinh dùng trúc chế gáo múc rượu hướng về hồ lô rượu đánh rượu.

Lão bà tử ở một bên giáo huấn hắn, "Đây là cuối cùng một vạc rồi? Tiểu tử ngươi cung không có gắng học, uống công cha ngươi cất rượu tay nghề."

Dur Sinh tập mãi thành thói quen, cười nói: "Yên tâm, Căn thúc, qua mấy ngày ta để ngươi uống so Diễm Mộc Tửu còn tốt uống rượu."

"Kéo xuống đi, tiểu tử ngươi nhất định là vào thành kéo rượu, tận chà đạp tiền." Ngư dân nói xong, tiếp nhận hồ lô rượu, nhét lên cái nắp.

Dị thể giới lương thực khó được, cất rượu tự nhiên quý, kém xa diễm mộc quả tử ử rượu lợi ích thực tế.

Dư Sinh phủ phục che lại bình rượu, "Yên tâm, tuyệt không phải vào thành kéo rượu."

Dư Sinh dứt lời đứng dậy, quay đầu đã không thấy lão bà tử thân ảnh.

Hắn một bước chạy ra khách sạn, gấp tên què hồ lô rượu giấu ra sau lưng, bước đi như bay mà đi.

"Căn thúc, tiền rượu, tiền rượu." Dư Sinh tại sau lưng hô.

Lão bà tử quay đầu, "Trước Tết lại tính."

Dư Sinh cái này hận a.

Cũng không phải bọn họ ký sổ không trả, chỉ là vừa nghĩ tới trước Tết mới có thể nhìn thấy kính yêu tiền trình tiền, trong lòng của hắn liền dày vò.

Cũng may, hắn hôm qua phát một bút, cũng không phải quá gấp.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lão tăng

Đình đương, đình đương.

Thiên sư đứng tại khách sạn trên bậc thang, nhìn Dư Sinh cất lực nắm trâu, đưa nó kéo qua cầu đá, kéo qua đền thờ, kéo đến khách sạn trước.

Hắn gặp Dư Sinh hai chân dính đầy bùn đất, ngạc nhiên nói: "Người cùng với ai đấu vật rồi?"

Dư Sinh đập một cước trâu nước lớn, "Loại trừ súc sinh kia còn có ai? Đặt vào cỏ xanh không ăn, không phải đi gặm người ta hoa màu."

Trâu nước lớn không đau không ngứa, đặc ý "Bò....ò..." Một tiếng về sau, không còn để ý Dư Sinh, vẫy vẫy cái đuôi, chậm rãi bản thân hướng hậu viện đi đến.

Tại dị thế giới, chăn trâu cũng là việc tốn sức.

Đốc núi, rừng cây thậm chí vắng vẻ mép nước là vụn vụn không dám đi, chỉ có ven đường cùng trên bờ ruộng cỏ dại để trâu chắc bụng.

Lại trâu này không yêu cỏ dại, yêu nhà cô, không phải đi gặm hoa màu, để Dư Sinh quả thực cùng nó độ sức một phen.

Dư Sinh gặp hắn hai mắt nhập nhèm, "Vừa tỉnh ngủ? Người cũng quá lười đi, người tập võ không nói mắt ăn mắt ngủ, cũng ứng nghe gà gáy dậy luyện võ a?"

Không nói còn thôi, nói chuyện tức giận. Thiên sư nói: "Người đi hỏi thăm một chút, nhà ai khách sạn không sẵn sàng điểm tâm, nhà ai luyện võ không thể ăn no bụng."

Dư Sinh cười một tiếng, xem ở hắn đêm qua cứu mình phân thượng, không cùng hắn tranh luận.

Hắn về bếp sau một trận bận rộn, rất nhanh mang sang một phần rau cải xào, ba cái mần thầu tới.

Thiên sư mần thầu liền rau cải, lại nói: "Biết rau cải ăn ngon, nhưng cũng không thể bữa bữa rau cải đi, người làm ta là trâu a."

"Đừng hậm hực, người nếu là trâu, ta còn thực sự nuôi không nổi." Dư Sinh nói, hắn cũng không muốn cùng hai đầu trâu đấu vật.

Thiên sư lại oán trách vài câu, làm sao Dư Sinh thoát thác chỉ biết xào rau cải, chết sống không đổi món ăn.

Thiên sư là có tư tâm. Thằng thán nói, Dư Sinh rau cải xào coi như không tệ, mười ngày bữa bữa ăn rau cải, hắn cũng không ngán.

Hắn chỉ là muốn nghiệm chứng dưới, Dư Sinh thức ăn cùng rượu, vì sao sẽ tăng cường nội lực hoặc vụ lực.

Đến mức Dư Sinh, hấn cũng muốn đổi.

Làm sao điểm công đức thực sự không đủ, tính cả vừa rồi hoàn thành dân dĩ thực vi thiên nhiệm vụ hàng ngày cũng mới hai mươi điểm.

Thời tiết dần dần nóng, lý chính lao động trở về.

Gặp Dư Sinh trên mặt bàn bày biện rau cải, không khách khí đi lên kẹp một ngụm.

"Ừm." Lý chính lập lại, một mặt say mê, "Liên là vị này, thật ăn ngon, nhưng nhớ chết ta rồi."

Lão thợ mộc Thạch đại gia có chuyện gì tìm đến Dư Sinh, gặp lý chính bộ dáng này, cũng tới kẹp một đĩa.

Rau cải vào miệng, Thạch đại gia mở trừng hai mắt, xuống đĩa như bay, không để ý tới nói chuyện.

Rau cải rất nhanh không còn, ra tay chậm lý chính lúc này mới hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, kia vụ chúc đâu?"

Dư Sinh một bữa, nhìn thiên sư liếc mắt về sau, mới nói: "A, hấn sáng sớm trở về thành."

Lý chính nghi hoặc, "Kỳ quái, hấn làm sao không lấy tiền liền trở về thành?"

Dư Sinh lại soạn bày nói: "Nghe nói cô vợ hấn sinh."

"Tận nói bậy." Lý chính nói, "cô vợ hấn sắp năm mươi, còn sinh cái gì sinh."

Hoang ngôn không đúng, Dư Sinh lập tức có chút hoảng, bận bịu bỏ cứu nói: "Cũng có thể là hấn để người khác cô vợ trẻ sinh."

Lý chính nghe xong, không khỏi cười mỉa Dư Sinh: "Tận nói bậy."

Bất quá lý chính cũng không hỏi nữa. Hấn chỉ nghi hoặc vu chúc đi không từ giả, tuyệt sẽ không hướng Dư Sinh giết người phương diện muốn.

Thạch đại gia là tới hô Dư Sinh buổi chiều hỗ trợ.

Dư Sinh muốn làm cái bàn rắn chắc, còn có một trương lớn bàn dài, cần người phụ một tay.

Dư Sinh tự nhiên đáp ứng.

Hấn đưa tiễn hai người, quay đầu thu thập xong cái bàn, đang muốn chuẩn bị cơm trưa, nghe một người ở ngoài cửa nói: "A, chỗ này lại có khách sạn."

Dư Sinh ngẩng đầu, gặp hôm qua thấy qua họa tiên thư sinh, cong hòm sách, đập vào bậc thang đi tới.

Thư sinh ngắm nhìn bốn phía, nhìn thấy Dư Sinh sau cả kính nói: "Tại sao là người?"

Dư Sinh cũng buồn bực, "Ngài từ thành Dương Châu trở về rồi?"

"Ta còn chưa tới thành Dương Châu đâu, chỗ này không phải thành Dương Châu?" Thư sinh kinh ngạc nói.

Thành Dương Châu bên ngoài, dưới tường thành cũng có khách sạn, thư sinh còn tưởng rằng bản thân nhanh đến thành Dương Châu.

Dư Sinh chỉ chỉ nơi xa đèn thờ, "Ày, túi kiếm còn tại chỗ ấy."

Thư sinh vỗ trán một cái, uể oải nói: "Ta lại lạc đường."

Dư Sinh không từ tế cười, "Đi một ngày một đêm, thế mà còn chưa tới thành Dương Châu?"

"Một ngày." Thư sinh chăm chú uốn nắn hấn.

Hấn đi tới, đem rương sách để lên bàn, "Đêm qua tại liễu tinh chỗ ở tạm một đêm, có lẽ là buổi sáng lúc đi nhầm phương hướng."

Dư Sinh coi là "Liễu tinh" là người, mặc dù kỳ quái hấn dám ở ở trong vùng hoang dã, nhưng cũng không có truy vấn.

"Người có thể họa một cái hoàng hạc, mang người bay thẳng thành Dương Châu." Dư Sinh vì hấn nghĩ kế.

Thư sinh hai mắt sáng lên, hơi suy nghĩ một chút lại lắc đầu, "Không được, không được, bọn chúng cùng ta đồng dạng, cũng lạc đường."

"Vậy người họa thốt thiên lý mã." Dư Sinh còn nói.

Thư sinh lại lắc đầu, "Không được, không được, ta say ngựa."

Dư Sinh vui vẻ, "Ha ha, may mắn ngài có bản lĩnh, bằng không thì ra đi, về không được."

Thư sinh cũng đành chịu, nói: "Nhanh lên rượu ngon thức ăn ngon, sử dụng hết ta sớm một chút lên đường."

"Lời này không phải may mắn." Thiên sư ở một bên nói.

Dư Sinh từ trên quầy lấy một vỏ rượu, nói: "Bản điểm chỉ có rau cải, ngài nhìn?"

"Rau cải liền rau cải đi." Thư sinh cũng không chọn, hần tiếp nhận vỏ rượu, chỉ nghe vừa nghe, "Diêm Mộc Tử? Ở chỗ này nhìn thấy ngược lại là khó được."

Dư Sinh xào rau cải cũng rất nhanh đi lên.

Thư sinh ưu nhã ném một ngụm, chậm rãi phẩm vị sau mới nói: "Ừm, không sai, thơm mềm lại không mất rau cải vị gốc, khó được, khó được."

Hần hướng về Dư Sinh dựng thẳng lên ngón cái, "Ta vào Nam ra Bắc hưởng dụng mỹ thực vô số, có thể đem rau cải xào ra như vậy mỹ vị người, chỉ có người một cái."

"Chỉ là. . ." Thư sinh chần chờ sau mới nói, "Rau cải không phải rất tốt, như lấy Tây Hải Chiêu Diêu son chi rau cải, xem như vì thiên hạ chí mỹ."

Dư Sinh gật đầu, cũng đúng, dù sao cho dù tốt trù nghệ cũng phải có tốt nhất nguyên liệu nấu ăn.

Những này rau cải là sân sau ruộng rau hái, lá cây không mập, rễ cây mập, không tính rất tốt.

Vừa đúng lúc này, hệ thống thanh âm lạnh như băng lại vang lên:

【 không cầu càng tốt hơn , chỉ cầu tốt nhất 】 mời tức chủ kịp thời hối đoái, gieo hạt Chiêu Diêu son rau cải hạt giống.

Nhiệm vụ ban thưởng: Bánh bao canh sách dạy nấu ăn một phần.

Dư Sinh vui mừng, hệ thống này thật đúng là gấp người chỗ gấp.

Hần quay lại bếp sau, mở ra bảng vườn rau một cột, quả thấy phía trên có Chiêu Diêu son rau cải hạt giống hối đoái một hạng.

Chỉ là giá cả để Dư Sinh hận đến nghiêng răng, "Thế mà một trăm điểm công đức một phần."

Dư Sinh vui mừng hơn hờ đi vào, sa sút tinh thần đi tới, để thiên sư rất là ngạc nhiên.

Thư sinh thịt rượu rất nhanh sử dụng hết, lại tán Dư Sinh trù nghệ vài câu về sau, cũng lên ruộng sách chấp tay cáo từ, lại hướng về thành Dương Châu đi.

Hần chân trước vừa đi, lý chính, thợ rèn Cao Tứ, bác gái giặt đồ Mã thâm, thợ săn Lý Lão Tam dẫn Tiểu Tam Tử liền chen lấn đi vào.

"Tiểu Ngư Nhi, nghe nói người xào rau cải không sai, nhanh, để chúng ta ném thử." Mã thâm giọng to.

Dư Sinh chỉ có thể lại về bếp sau xào một phần, vừa bùng lên đi, liền nghe cửa khách sạn có âm thanh.

Đầu tiên là một cây quải trượng vurun ra, quải trượng lên treo một hồ lô rượu, tiếp lấy phóng ra một lão tăng.

Lão tăng đằng sau lại cùng ra một tiểu hòa thượng, đầu tròn trịa, cạo láng cóong, để cho người ta không nhìn được nghĩ sờ lên.

Tiểu hòa thượng mở to sáng tỏ con ngươi lớn, nâng cao cái mũi ngửi ngửi, "Sư phụ, sư phụ, người ngửi một cái, thật là thơm."

Hoang dã yêu thú hoành hành, tiểu trấn có kẻ ngoại lai chính là hiếm lạ sự tình, nhất thời tất cả ánh mắt chăm chú vào trên người bọn họ.

"Khụ khụ." Lão tăng tăng hắng một cái, chấp tay trước ngực, khom người nói: "Thí chủ, không biết có thể hay không bố thí chút cơm chay?"

Tiểu hòa thượng thẳng tắp nhìn chăm chăm trên mặt bàn kia bàn rau cải, phối hợp với vuốt vuốt bụng.

Chương 12: Bánh ngô

Dur Sinh không phải keo kiệt người, lập tức đem sư đồ hai người dẫn tới trên ghế ngồi, bưng lên nước trà, mời hai người chờ một chút.

Hắn vừa rồi ở phía sau có lưu một phần đồ ăn, nguyên là chuẩn bị thiên sư cùng mình dùng ăn, hiện tại đúng lúc trước hết để cho tiểu hòa thượng đỡ đói.

Chỉ là trở về bếp sau về sau, Dur Sinh gấp đặt ở bệ bếp lên mâm thức ăn đã rồng tuếch, chỉ có chút cặn bã.

Bếp sau tại hậu viện cũng có một cánh cửa, cửa mở ra, Dur Sinh thò đầu ra, không thấy có đồ vật ,

Dur Sinh không khỏi gãi gãi đầu, "Chẳng lẽ có chuột?"

Không để ý tới truy cứu những này, Dur Sinh đem đĩa ném đến một bên không cần, rất nhanh lại xào một phần, bưng đi lên.

Tiểu hòa thượng nhìn thấy rau cải về sau, trông mắt bên trong lại không cái khác, nước dãi đều chảy ra.

Đem lên bàn về sau, theo lão tăng chấp tay trước ngực tạ ơn Dur Sinh, tiểu hòa thượng lập tức ăn như gió cuốn lên.

Hệ thống thanh âm cũng hợp thời vang lên: Túc chủ thích hay làm việc thiện, đặc biệt ban thường điểm công đức mười điểm.

Dur Sinh vui mừng, không ngờ được giúp người làm niềm vui đạt được điểm công đức so nhiệm vụ hàng ngày còn nhiều hơn.

Lý chính quay đầu lại, hướng về lão tăng chấp tay về sau, hỏi: "Không biết đại sư đến từ phương nào?"

Lão tăng lông mày vừa nhấc, "A, lão tăng chính là Tây Sơn tự miếu trụ trì."

Đám người giật mình.

Tây sơn chính là cầu tây biển trúc bên trong một ngọn núi, ở trên núi lớn bên cạnh đường, cách thị trấn ước nửa ngày lộ trình.

Trên Tây sơn trước kia có tòa miếu, một làn hương hỏa tràn đầy, trên trần thôn dân thường đi thập hương hoàn nguyên.

Nhưng rất có pháp lực chủ trì sau khi chết, chùa miếu nghe đồn lại yêu quái, các hòa thượng chết thì chết, trốn thì trốn, rất nhanh hoang vu xuống tới.

Liên quan tới toà kia miếu hoang, trong thôn có rất nhiều nghe đồn.

Nghe đồn vào đêm về sau, chùa miếu sẽ sáng lên cô đăng, dẫn dụ qua đường lữ nhân tiến đến tìm nơi ngủ trọ, sau đó đem bọn họ giết chết.

Dur Sinh sinh ra trước, trong thành Dương Châu một chút công tử bột nghe nghe đồn về sau đến trên tiểu trấn.

Bọn họ tại khách sạn đặt chân, nửa đêm lên đường chạy tới miếu hoang, chuẩn bị xông vào chùa miếu hàng phục yêu quái vì dân trừ hại, cuối cùng cũng rất cuộc chưa có trở về.

Chuyện này là Dur Sinh lão gia tử chính miệng nói, cần phải không thể giả.

Từ đó về sau, thị trấn người liền rất ít tiến rừng trúc.

Hiện tại đám người nghe lão tăng từ Tây sơn xuống tới, không khỏi vừa sợ vừa nghi, nếu không phải có trên đền thờ túi kiếm chổi dựa, sớm nhanh chân chạy.

Lý chính cẩn thận nói: "Trên Tây sơn chỉ có một tòa miếu, đã hoang phế đã lâu."

Lão tăng gật đầu, "Không sai, ta sư đồ hai người hôm qua dạo chơi đến Tây sơn, gặp có miếu hoang một tòa, thu thập một phen quyền tác đất dung thân."

Đám người lúc này mới thờ dài một hơi.

"Đại sư, kia trong miếu có yêu quái." Mã thẩm nhi nhanh mồm nhanh miệng, nhắc nhở lão tăng.

Lão tăng gật đầu nói: "Thí chủ cứ yên tâm, hôm qua có một thư sinh đi ngang qua, đem trong miếu yêu thú toàn đuổi đi."

Đám người giật mình, hôm qua có họa tiên trải qua sự tình đã mặt trong đang tại trong trấn truyền khắp.

Lão tăng ngừng lại một chút, lại nói: "Lão tăng cũng có chút khu ma bản sự, ngày sau nếu có nhu cầu, nhưng cầu phân phó."

Đám người nghe, cùng kêu lên cảm ơn. Mã thẩm nhi càng nói chờ biến trúc thái bình, nhất định đến Tây Sơn tự miếu thấp hương cầu nguyện.

Nàng tại lúc tuổi còn trẻ chính là Tây Sơn tự miếu khách quen, câu nói này cũng không phải nói bừa.

Nói đến thấp hương cầu nguyện, lý chính đột nhiên hỏi Dur Sinh: "Người cái này rau cải có hay không bùng đến thần từ, để thành chủ ném thử?"

Nhân kiểm tiên bảo hộ tiểu trấn một phương, ước tại hai mươi ba năm về trước, tiểu trấn xây một tòa thần từ, cung phụng thành Dương Châu thành chủ.

Trong trấn, phàm là có gì vui sự tình, đánh tới cái gì thịt rừng, có cái gì tốt ăn, đều muốn cung phụng một phần đến thần từ.

Dur Sinh nghe vậy khẽ giật mình, nói: "Thành chủ nàng lão nhân gia cả ngày thịt cá, cái này rau cải nhất định ăn không quen."

"Ai nói?" Mã thẩm nhi không đồng ý, "Thần từ vừa xây thành lúc ấy, mẹ ta đem vừa chưng tốt bánh cao lương hấp cung phụng tại thần từ."

Nàng mặt mày hớn hở nói: "Về sau thành chủ ngự kiểm phi hành trải qua thị trấn lúc, cố ý xuống tới hướng về mẹ ta đòi mấy cái bánh cao lương hấp ăn."

Cái này cố sự trong trấn người toàn bộ biết.

Tại Tiểu Tam Từ vừa đi trở về đường, còn mặc quần yếm tại Mã thẩm nhi trước cửa đi tiểu lúc, hắn đã bị Mã thẩm nhi truyền đạt ba lần.

Đến mức Tiểu Tam Từ mở miệng nói câu nói đầu tiên, không phải hô cha mẹ, mà là bánh cao lương hấp.

Dur Sinh ngồi ở một bên, không khỏi nói: "Nàng lão nhân gia cũng đủ tham ăn."

"Bạch!" Tất cả mọi người ánh mắt đóng đinh ở Dur Sinh trên thân.

"Ba!" Dur Sinh cái ót lập tức gặp nạn, "Tên tiểu tử thói nhà người, dám bố trí thành chủ không phải." Lý chính dạy dỗ.

Dur Sinh che đầu chạy trốn, "Ta sai rồi, ta sai rồi, ta cái này chăm chú xào tốt, cho nàng lão nhân gia đưa đi, được không."

Lý chính lúc này mới thả tay xuống, "Đúng rồi, đừng quên cho bên cạnh thần từ cũng đưa chút."

Dur Sinh hỏi hắn, "Kia lại là vị cái gì thần?"

"Nông thần vẫn là cốc thần tới, ta cũng nhớ không rõ." Lý chính nói.

Kia miếu nhỏ, cung phụng đoán chừng không phải vị đại thần.

Giữa trưa vừa qua khỏi, thời tiết chính nóng.

Dur Sinh dùng hộp cơm trang hai bàn rau cải, một nhỏ vò rượu, lưu bọn họ tại khách sạn hóng mát, một người hướng về thị trấn đầu đông đi đến.

Trên đường người không nhiều, chỉ có mấy cái chỉ công hài đồng, tại cây táo xuống chơi đùa.

Nhìn thấy Dur Sinh, bọn họ vây tới, "Sinh ca, Sinh ca, có cái gì tốt ăn."

"Đi, đi, đi, đây là cho thành chủ ăn." Dur Sinh đem bọn hắn đẩy ra, "Mấy người các người đừng đi bờ sông chơi."

Bọn họ gạt đầu, trong đó lớn tuổi nhất, nhất da, một đầu bao tiểu tử lại nói: "Chúng ta đi bên hồ chơi."

"Ha ha, Bao tử, người muốn ăn đòn có phải hay không." Dur Sinh nắm chặt lỗ tai hắn.

"Không đi, không đi." Bao tử vội vàng lắc đầu.

Dur Sinh lúc này mới thả hắn, lại căn dặn vài câu, hướng về thần từ đi đến.

Thần từ tại thị trấn đầu đông, miếu đằng sau là mệnh môn bát nguyệt hồ.

Thần từ trước có một gốc cao lớn cây ngân hạnh, tả hữu lấy đá xanh trải thành, bốn cái ba người vây quanh cây cột lớn chống đỡ lấy sạch sẽ sáng tỏ miếu đường.

Tại thần từ bên cạnh, không đáng chú ý miếu nhỏ liền keo kiệt chút.

Nó dài rộng không kịp thần từ một phần tư, nóc nhà mọc đầy ngôã tùng, trước cửa mọc ra cỏ hoang.

Chỉ có lý chính ngày lễ ngày tết lúc mới đến quét dọn một phen, lúc khác có rất ít người đi vào, Dur Sinh cũng không tiến vào qua.

Hắn trước vào thần từ, đem cống phẩm bày ở hương án trước.

Hương án đằng sau cung phụng không phải tượng đá, mà là một trưng tranh thủy mặc.

Cô gái trong tranh tiên tư dật mạo, tay cầm một thanh trường kiếm, đang tại trên mặt hồ cùng một đầu ác long kịch đấu, suất khí đến cực điểm.

Trưng truyền tại hai mươi ba năm về trước, trong hồ có ác long quấy phá, tàn sát bừa bãi trên trần bách tính.

Về sau là kiếm tiên kịp thời xuất thủ, một kiếm đã thương ác long, mới khiến cho ác long không dám tiếp tục tới.

Thần từ chính là khi đó xây.

Thần từ bên trong u tĩnh thanh lương, chỉ có Dư Sinh một người.

"Thành chủ lão nhân gia ngài nể thử, nhìn xem có hợp hay không khẩu vị của ngươi."

Hắn giương mắt nhìn người trong bức họa, "Như hợp khẩu vị của ngươi đâu, ngài đi ngang qua thị trấn lúc liền đến khách sạn đến xem."

"Đến lúc đó càng có Tây Hải Chiêu Diêu sơn đình cấp rau cải chiêu đãi, so cái này còn tốt ăn."

"Ta đây, yêu cầu cũng không nhiều, tiền coi như xong, ngài lúc đến thuận tiện mang một túi kiếm là được. . ."

"Ngươi là không biết, hai đêm trước ta thiếu chút nữa liền chết hai lần. Cũng thiệt thòi ta mệnh cứng rắn, muốn không đều tìm Dư Sinh chỉ giáo đâu."

Dư Sinh nói đông dài nửa ngày, vừa rồi thu hộp com, đi ra thần từ, giẫm lên cỏ hoang rảo bước tiến lên bên cạnh miếu nhỏ.

Vượt quá Dư Sinh dự kiến, trong miếu có một lão nhân còng lưng thân thể, đang tại lau trước tượng thần hương án.

Lão nhân một thân bạch bào, tóc trắng xoá, có tiên phong đạo cốt, nghe được có tiếng bước chân lúc, run run rẩy rẩy xoay người lại.

Dư Sinh hoành hành thị trấn một năm nửa năm, chưa bao giờ thấy qua lão nhân này.

Lão nhân khi nhìn đến Dư Sinh sau cũng là một mặt ngoài ý muốn.

Gặp hắn nhìn mình chằm chằm, "Ngươi xem đến ta?" Lão nhân hỏi.

Dư Sinh gật gật đầu, ánh mắt của hắn tại tượng thần cùng lão nhân ở giữa bồi hồi, trừ tượng thần có tế văn, lão nhân già nua, có vẻ bệnh tật bên ngoài, bọn họ thật rất giống.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mèo đen

Ve ve, ve ve.

Ve trên tàng cây ồn ào, đem toàn bộ mùa hè sán thác rất yên tĩnh.

Giãn dị trong miếu, Dư Sinh xếp bằng ở sạch sẽ chỗ, đem trong hộp com rau cải, ly rượu từng cái bày xuống.

Dư Sinh châm một chén rượu, chạm cốc sau hỏi hắn, "Ngài là thần?"

Lão nhân lắc đầu, "Ta không phải thần, ta là quỷ thần."

"Khác nhau ở chỗ nào?" Dư Sinh không hiểu.

Quỷ thần không phải thần, mà là quỷ. Người sau khi chết, hồn phách xuất thể, tức là cô hồn dã quỷ.

Bọn họ rất nhiều người chọn luân hồi, nhưng cũng có rất nhiều lựa chọn dừng lại thế gian, trở thành quỷ.

Quỷ dừng lại ở thế giới lý do có rất nhiều, hoặc chấp niệm, hoặc ước định, hoặc chờ đợi.

Bọn họ vì bảo trì ở thế giới tồn tại, sẽ tu luyện quỷ lực, nhưng quỷ thần không phải.

Bởi vì khi còn sống thụ kính yêu, sau khi chết có người tín ngưỡng cùng cung phụng, quỷ thần sẽ bằng vào tín ngưỡng chi lực tồn lưu thế gian.

"Ta ở tại trong miếu rất lâu, bất quá chẳng mấy chốc sẽ rời đi." Lão nhân đem ly rượu bên trong rượu chậm rãi uống xong, cẩn thận hưởng thụ lấy.

Hắn đối Dur Sinh nói, "Ta đã thật lâu không có uống đến Diễm Mộc Tửu."

Dur Sinh im lặng, miếu nhỏ đã có rất ít người đến thăm viếng, cống phẩm tự nhiên càng ít.

Lão nhân dùng đũa run rẩy kẹp một ngum đồ ăn, cẩn thận lập lại, đối mỗi một giọt, mỗi một chiếc đều rất trân quý.

"Tiểu hòa tử, trù nghệ thật sự không tệ, ta chưa từng nghĩ đến năm đó gieo xuống rau cải ăn ngon như vậy." Lão nhân tán thưởng Dur Sinh.

Dur Sinh khò chát chát cười một tiếng về sau, chăm chú hỏi hắn, "Tại sao muốn rời đi, ngươi là sinh dân trần khí, cho nên quyết định rời đi?"

"Tức giận? Không không không." Lão nhân lắc đầu.

"Quỷ thần tồn tại là bởi vì tín ngưỡng chi lực, hiện tại mọi người đã không còn tín ngưỡng Nông thần, cho nên là thời điểm tiến vào luân hồi."

"Nông thần?" Dur Sinh một bữa, "Ta có thể tín ngưỡng ngươi, mà lại ta cũng không biết trồng trọt, đúng lúc cần chỉ giáo."

"Ha ha." Lão nhân cười, bụng một chén rượu.

Dur Sinh chân thành nói: "Là thật, lão gia tử lưu lại hiện tại cũng hoang đây, qua mấy ngày ta lại phải trồng rau."

"Ngươi tín ngưỡng thần sao?" Lão nhân cười hỏi hắn.

Dur Sinh cảm lạnh. Mặc dù hồn xuyên đã đến dị thế giới, thường thấy yêu ma quỷ quái, nhưng Dur Sinh trước giờ chưa từng tín ngưỡng thần.

"Tín ngưỡng là phát ra từ nội tâm, là cưỡng cầu không đến." Nông thần nói.

Dur Sinh khẽ thở dài một cái, dịch ra chủ đề, "Ngươi là thế nào trở thành Nông thần?"

Kia là cực kỳ lâu chuyện trước kia. Lâu đến trên đền thờ túi kiếm vừa treo lên, trên trần vừa có người ngụ lại.

Tại hoang dã khai khẩn đất đai là rất khó, cần thăm dò thổ chất, nắm giữ vụ mùa thậm chí cùng cỏ dại chống lại.

Nhưng ở lão nhân trợ giúp dưới, tiểu trần cư dân rất nhanh nắm giữ làm ruộng kỹ xảo, vụ mùa cùng thổ địa bên trên thích hợp tăng trưởng hoa màu.

Tiểu trần cư dân rất cảm tạ lão nhân, bởi vậy tại lão nhân ốm chết về sau, tại trên trần xây ngôi miếu này.

Mọi người tín ngưỡng hắn, gọi hắn là Nông thần, tại trong miếu cung phụng hắn tượng thần, cầu nguyện mưa thuận gió hoà, cầu nguyện hoa màu bội thu.

Tín ngưỡng của bọn họ chi lực để lão nhân hồn phách dừng lại trên thế gian, tại đủ khả năng chỗ phù hộ lấy kia phiên đồng ruộng.

Nhưng theo thời gian chuyển dời, mọi người dần dần đem Nông thần quên lãng.

Đã mất đi tín ngưỡng chi lực Nông thần dần dần già yếu, thành hiện tại bộ dáng như vậy.

Đồ ăn đã hết, rượu cũng làm. Lão nhân dần gần cốt một cái, cười nói: "Được rồi, ta nên về tượng thần nghỉ ngơi."

"Ừm." Dur Sinh thu thập hộp cơm, quay người đi ra ngoài.

Tại bước ra cánh cửa lúc, hắn quay đầu lại nói: "Ta thật không biết trồng trọt."

Lão nhân cười nói: "Vậy liền để ta tận một điểm cuối cùng sức mọn."

Dur Sinh giẫm lên cỏ hoang đi đến trên đường, gặp Bao tử mấy người bọn hắn còn tại trên đường chơi, thế là ngoắc để bọn hắn tới.

"Sinh ca nhi ~" bọn họ chạy nhanh chóng, rất nhanh tới trước mặt.

Dur Sinh chỉ chỉ trước miếu cỏ dại, "Các ngươi đem chỗ này cỏ hoang rút, Sinh ca nhi ban đêm để các ngươi ăn ngon."

"Được rồi.

" Bao tử bọn họ cũng không hỏi nguyên do, lúc này đáp ứng một tiếng, rất có nhiệt tình xông tới.

Dư Sinh trở lại khách sạn lúc, lão tăng sư đồ vẫn còn ở đó. Bọn họ hôm nay xuống núi là đến trên trần đặt mua sinh hoạt cần thiết.

"Làm sao hiện tại mới trở về?" Lý chính hỏi hần.

Dư Sinh buông xuống hộp cơm, rót một chén nước, "Bồi tiếp thần uống mấy chén."

Lý chính cho là hần lại tại hồ ngôn loạn ngữ, chỉ là nói: "Khách sạn không cần đến cũ nát đệm chăn đều lấy ra, để đại sư trở về trải giường chiếu."

"Ừm." Dư Sinh uống nước gật gật đầu, sau đó quay người lên lầu ôm xuống một bộ tời.

Mã thẩm nhi lúc này cũng ôm chút chăn nệm tới, tạm thời để lão tăng bọn họ dùng đến.

Lão tăng chấp tay trước ngực tạ ơn, lại nói: "Trên núi nạn chuột thành họa, không biết trên trần có nuôi mèo gia đình không?"

Dư Sinh thuận miệng nói: "Ai, đúng, khách sạn giống như cũng náo con chuột."

Mã thẩm nhi vui mừng, "Đúng lúc, nhà ta Đại Hoa Sinh kia ở mèo con, bây giờ có thể ôm đi."

Dư Sinh lắc đầu, "Nhà ai có chó con?"

"Ngươi Lục đại gia nhà còn có cái chó con." Lý chính nói xong dừng lại, kỳ quái nói: "Náo con chuột ngươi tìm chó làm gì?"

Dư Sinh đương nhiên nói: "Ta nuôi con chó, chẳng phải là cầm con chuột, canh cổng toàn đầy đủ mà."

"Nói chuyện tận không đứng đắn." Lý chính đẩy hần, đuổi hần đi Mã thẩm nhi nhà ôm mèo đi.

Mèo con hết thấy có năm con, Dư Sinh lưu lại hai con.

Một cái hoa, đặt tên gọi mèo đen, một cái đen, đặt tên gọi cảnh sát trưởng.

Mặt trời ngã về tây, lý chính lưu lão tăng tại khách sạn ở lại, lão tăng lại khẳng khẳng trở về.

Dư Sinh đứng tại trên bậc thang, nhìn xem bọn họ xuyên qua đền thờ, đi đến cầu đá.

Lão tăng công lớn giò trúc, tiểu hòa thượng công sọt trúc nhỏ.

Lão tăng còng lưng thân thể, lôi kéo tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng chạy chạy nhảy nhót, đón tà dương hướng về trên núi đi đến.

Trở lại khách sạn lúc, lý chính bọn họ đã không tại, chỉ có thiên sư một người.

Hần bất thành linh hướng về Dư Sinh nói: "Có Yêu Khí."

"Mới biết được?" Dư Sinh đắc ý nói, "Danh tự này có đủ sáng ý đi, so Đồng Phúc, Duyệt Lai cái gì thoải mái nhiều."

"Ta nói không phải cái này." Thiên sư nói.

"Đó là cái gì?" Dư Sinh đùa hai con mèo, "Mèo đen, đến, nhảy một chút."

"Được rồi, ta cũng không xác định." Thiên sư lắc đầu, "Mèo hoa gọi mèo đen, ngươi lên cái này tên là gì."

Dư Sinh lườm thiên sư liếc mắt, khinh thường nói: "Như mèo đen gọi mèo đen, vậy vẫn là đặt tên?"

Thiên sư không phản bác được.

"Đúng rồi, ngươi có phải hay không quên rồi chuyện gì?" Thiên sư nhắc nhở hần.

"Chuyện gì?" Dư Sinh nhìn hần, bình tĩnh đại ngộ, "Bản của ta ~" quay người liền hướng ra phía ngoài chạy tới.

Dư Sinh cùng Bát Đầu đồng thời trở về. Hần đem cái này vụn vặt quên đi, Bát Đầu lại nhớ kỹ, buổi chiều xoay xong đại chùy liền đi qua hỗ trợ.

Đêm đã khuya, bọn họ sớm đi ngủ, lưu Dư Sinh một người trông tiệm.

Ngoài cửa "Khách" "Sạn" hai cái đèn lồng trong gió lay động, một trăng tròn, một trăng khuyết, chiếu đường đi sáng như ban ngày.

Dư Sinh ngồi tại phía sau quầy, trong tay vuốt vuốt vu chúc cái kia thanh ô giấy dầu.

Ban ngày cùng Nông thần nói chuyện trời đất, Dư Sinh có chút hiểu được.

Tuyệt đại đa số cô hồn dã quỷ chọn luân hồi, bất kỳ cái gì quỷ dừng lại thế gian đều là có lý do.

Thanh dù này chính là khốn quỷ pháp khí, bên trong khốn quỷ vô số, tuyệt đại đa số đều là cô hồn dã quỷ.

Lấy bàn vu chúc phẩm hạnh, Dư Sinh tuyệt không cho rằng tất cả cung cấp hấn thúc đẩy quỷ hồn đều là cam tâm tình nguyện, cự tuyệt luân hồi.

Nếu có thể đem bọn hấn phóng xuất, để bọn hấn tiến vào luân hồi, nghĩ đến nhất định sẽ đạt được không ít điểm công đức.

Nói làm liền làm, Dư Sinh lúc này đem bàn tay tiến ô giấy dầu bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cùng Kỳ, một đời

Ô giấy dầu lập tức giống sôi trào chảo dầu, trên dưới cổ động lên.

"Người muốn làm gì" "Chạy mau" "Lưu Mãng, Lưu Mãng"(lười dài nên nói ngong, chắc chỉ lưu manh), cái cuối cùng là đầu lười vênh lên không nổi lười dài quỷ.

Dư Sinh lập tức dừng lại, tay nắm lấy một ước sừng, mềm mềm đồ vật, trong lòng tự nhủ cái này thứ gì ta liền lưu manh.

Hắn nắm lấy mềm đồ vật không thả, đem quỷ lôi ra ngoài mới phát hiện đất lấy chính là nàng lười dài đầu.

"Không có ý tứ, không có ý tứ." Dư Sinh đem đầu lười buông ra, tại khăn lau lên lau lau tay.

Lười dài quỷ xoay người chạy, bị tay mát lạnh lệ Dư Sinh lại nắm chặt đầu lười, đánh cái kết cột vào cái ghế.

"A, a", lười dài quỷ le lười nghĩ tránh ra, làm sao lực bắt tông tâm.

"Buông ta ra, buông ta ra." Lười dài quỷ xông lên hù dọa Dư Sinh, bị Dư Sinh đặt tại trên ghế.

"Ta hỏi người, người thành thật trả lời, trả lời hài lòng, ta chờ một lúc thả người đi." Dư Sinh không khỏi cũng đi theo nàng nói chuyện.

"Thật?" Lười dài quỷ dừng lại, gặp Dư Sinh gật đầu, mới yên tĩnh ngồi xuống.

"Người chết như thế nào?"

Lười dài quỷ tròn nhìn Dư Sinh liếc mắt, vung vẩy đầu lười, chỉ là suất khí động tác bị cái ghế đã ngừng lại, thế là u oán nói: "Người chỗ đâu."

"Khụ khụ." Bị khinh bỉ Dư Sinh có chút xấu hổ, bận bịu mượn rượu che giấu.

Lười dài quỷ nhìn xem rượu có chút tham ăn, "Cho ta cũng tới điểm."

Dư Sinh kinh ngạc, "Người có thể uống?"

Lười dài quỷ kỳ quái, "Ta vì cái gì không thể uống, ta nói cho người a, người không thể xem thường bọn ta cấp lười dài."

"Tốt tốt tốt." Dư Sinh hơi mệt, nàng đến đoán nghe. Hắn vì nàng rót một chén rượu, lại giải khai đầu lười.

Lười dài quỷ cũng không chạy, có phần giống như nốc ừng ực nước, lười dài đầu vòng quanh rượu hất lên hướng miệng bên trong đưa.

"Ta đi." Dư Sinh lau mặt một cái, một mặt rượu.

"Không có ý tứ ha." Lười dài quý không có ý tứ nói.

Dur Sinh muốn mau sớm kết thúc đối thoại, "Ngươi vì cái gì không đi luân hồi?"

Dur Sinh thề mà nhìn thấy lười dài quý có chút xấu hổ, "Không phải chỗ?"

Dur Sinh gật đầu, "Bằng không thì ta đem ngươi lại nhét trở về."

"Chỗ, chỗ, chỗ." Lười dài quý vội nói.

Sau đó tại nàng vênh lên không dậy nổi lười nói chuyện dưới, Dur Sinh đoán cái bày tám phần, sau đó không từ tế cười.

Cái này lười dài quý nhân cùng trưng phu tức giận nhất thời nghĩ quần, thế là dây đeo treo cổ tự sát.

Nhưng ở ngạt thở lúc, nhân đối thế gian còn có lưu luyến, nàng lại hối hận.

Làm sao ghế bị đá, nàng chỉ có thể ở vô hạn hối hận bên trong chết đi.

Sau khi chết lại bởi vì chết oan, lưu luyến nhân thế, thế là cự tuyệt luân hồi, lưu tại thế gian.

Chỉ là nàng không đợi tu luyện ra quý lực, liền bị vu chúc vây khốn, trở thành hắc đười ươi công cụ.

"Hiện tại thế nào, ngươi chuẩn bị tiếp tục lưu lại trong nhân thế, vẫn là lựa chọn luân hồi?" Dur Sinh hỏi nàng.

"Luân hồi." Lười dài quý nói cho Dur Sinh, tu luyện ra quý lực cần quá lớn chấp niệm.

Nàng không từng có, tiếp tục dừng lại thế gian rất nhanh cũng sẽ bị động luân hồi, hơn nữa còn có bị vu chúc vây khốn nguy hiểm.

Không bằng hiện tại liền đi.

"Hiện tại ngươi có thể đi." Dur Sinh nói.

"Thật?" Lười dài quý mở to hai mắt.

Dur Sinh gật đầu.

"Thế nhưng là ta nghĩ uống xong chén rượu này." Lười dài quý nhăn nhó nói.

Dur Sinh bận bịu tránh ra, "Ngươi uống, ngươi uống."

Lười dài quý đầu lười tại trong chén rượu liếm láp, tại vậy ra bọt nước bên trong, chậm rãi hóa thành điểm điểm trắng noãn hạt ánh sáng.

Những này hạt ánh sáng lại tạo thành một vị thanh tú nữ tử, sau đó chậm rãi tán đi.

"Tạ ơn." Một câu rõ ràng mềm mại thanh âm tại Dur Sinh bên tai nhẹ nhàng vang lên.

Tại hạt ánh sáng biến mất về sau, hệ thống thanh âm lạnh như băng hợp thời vang lên:

Sinh mệnh quá đẹp, xin đừng nên xem thường từ bỏ. Túc chủ thành công cứu trợ bị nhốt lười dài quý, ban thưởng điểm công đức mười điểm.

Dur Sinh nhẹ ra một hơi, vì quý lười dài, cũng vì bản thân điểm công đức.

Hắn đưa tay từ dù bên trong lại bắt được một quý đến, chính là hôm đó va chạm thiên sư quý tóc dài.

Dur Sinh đem hắc tóc cột vào trên ghế, sau một hồi hai người mới tâm bình khí hòa tọa hạ uống rượu tán phiếm.

Quý tóc dài lưu tại thế gian là vì tìm kiếm một cái quý, một cái nữ quý, một cái đã từng là vợ hắn nữ quý.

Quý tóc dài sinh thời là vũ phu, nhân áp tiêu mà rời đi tân hôn thế tử chạy tới Cú Long thành, nhưng đường tắt Khê sơn lúc tao ngộ hung thú Cùng Kỳ tập kích.

Quý tóc dài bọn họ mặc dù may mắn có thể đào thoát, nhưng ở đến Cú Long thành về sau, trăm người đội ngũ chỉ còn lại có mười mấy người.

Đường trở về dài lại hiểm, quý tóc dài may mắn còn sống sót đồng bạn thế là quyết định không còn trở về thành Dương Châu.

Quý tóc dài nghĩ nhà sốt ruột, khẳng khái trở về.

Nhưng hung thú Cùng Kỳ là bình thường kiếm tiền cũng đánh không lại tồn tại, có nó chắn đường, quý tộc dài khắp nơi tìm Cú Long thành, ai cũng không dám đi trước thành Dương Châu.

Quý tộc dài chỉ có thể ở tại Cú Long thành, kỳ vọng hung thú Cùng Kỳ rời đi, có lẽ có gan lớn đội ngũ đi trước Dương Châu hoặc phụ cận thành thị.

Chờ một lần này liền là mười năm, tại quý tộc dài tuổi vào trung niên lúc, rốt cục nghe được Cùng Kỳ rời đi tin tức.

Thế là hấn cao hứng đi theo Cú Long thành cái thứ nhất hướng đông nam đi, chạy tới Cô Tô thành thương đội xuất phát.

Kinh lịch ngàn khó vạn hiểm đến Cô Tô thành, lại từ Cô Tô thành trở về thành Dương Châu, hấn tốn hao một năm thế gian, rốt cục trở lại cố thổ.

Tiến vào thành Dương Châu lúc, đã là vào buổi tối, hấn đi ở nhà vị trí đầu kia trên đường, tâm "Phù phù, phù phù" nhảy.

Làm dọc theo đường quen thuộc đi đến cửa nhà lúc, hấn phát hiện trước cửa cỏ dại rậm rạp, giống như vút bỏ đã lâu.

Cũng may, trong phòng trên cửa sổ lộ ra âm thầm ánh đèn.

Hấn vội vàng đẩy cửa đi vào, gấp thê từ chính ghé vào ánh nền bên cạnh buồn ngủ, trên bàn bày biện dẹt thêu.

Vợ hấn nghe được tiếng vang, ngẩng đầu lên phát hiện là hấn lúc, không phải thật bất ngờ cười nói: "Người trở về."

Có như vậy một nháy mắt, hấn đang kỳ quái, cảm thấy bản thân trong mộng, bởi vì mười năm, thê từ bộ dáng cùng thanh âm mấy may không thay đổi.

Nhưng hấn không để ý tới suy nghĩ những thứ này, lôi kéo thê từ muốn lẫn nhau kẻ nổi lòng, thê từ lại khẳng khẳng đứng dậy vì hấn làm một bữa cơm.

Kia một bữa tất cả đều là hấn thích ăn nhất.

Lúc ấy hấn cũng hoàn toàn chính xác đói bụng, tại ăn như hổ đói lúc, ngẩng đầu thấy thê từ ngơ ngác nhìn nàng.

Hấn nói, "Người cũng ăn."

Thê từ lắc đầu, khuyên hấn ăn nhiều, "Về sau lại muốn ăn đến sẽ rất khó."

Hấn lúc ấy không hiểu, chỉ là một vị người ngoại thê từ, nói mình sau khi trở về tuyệt không lại đi, sẽ một mực hầu ở bên người nàng.

Thê từ gật gật đầu, cười đáp ứng, tại hấn sử dụng hết sau bữa ăn, lại đem giường chiếu vì hấn trải tốt, khuyên hấn lên giường nghỉ ngơi.

Hấn lúc ấy thật rất mệt mỏi, thế là theo lời nằm ở trên giường. Thê từ nằm tại bên cạnh hấn, lặng lẽ nhìn hấn.

Hấn nói bản thân áy náy, chờ đợi, tưởng niệm cùng đi đường vất vả.

Thê từ nói xong hấn đi chuyện sau này,

Nói xong nói xong, hấn chậm rãi rơi vào trạng thái ngủ say.

Buổi sáng, mặt trời lên cao lúc, hấn mới chậm rãi tỉnh lại.

Hấn mở mắt lúc kinh ngạc phát hiện, phòng không còn hôm qua sạch sẽ, khắp nơi là mạng nhện, đã thật lâu không có người ở.

Ngồi xuống lúc, lại gặp bản thân nằm tại mục nát trên ván gỗ.

Hấn thấp thỏm quay người nhìn thê từ, mới phát hiện bên cạnh không có một ai.

Hôm qua hết thấy, phảng phất thật là mộng cảnh.

Thẳng đến hấn nhìn thấy trên bàn bày biện, tối hôm qua không kịp thu thập bát đĩa lúc, mới vững tin tối hôm qua hết thấy là thật.

Hấn có cổ dự cảm không tốt, kinh hoảng chạy ra phòng, đứng tại ven đường, con mắt đắm lệ nhìn qua trước mắt quen thuộc mà xa lạ tường đồ.

Đúng lúc có một cái hàng xóm cũ đi ngang qua, nhận ra hấn.

Tại hấn truy vấn dưới, hàng xóm thờ dài nói ra hấn rời đi sau sự tình.

Chương 15: Mười năm sinh tử ấy mênh mang

Người hàng xóm thở dài nói: "Tự ngươi sau khi đi, thê tử ngươi một mực chờ đợi đợi ngươi trở về."

Nhưng chờ thời gian càng dài, hi vọng càng nhỏ, thê tử nhân tưởng niệm, u buồn mà thành bệnh.

Tuy có bằng hữu thân thích hỗ trợ trông nom, cuối cùng tại hai năm trước không địch lại bệnh ma mà buông tay nhân gian, được chôn cất tại ngoài thành nghĩa địa bên trên.

Quý tộc dài nghe xong thật lâu không nói, chưa từng đem đêm qua sự tình nói ra tới.

Quý tộc dài biết, thê tử hồn phách nhất định còn tại nhân thể. Nàng đem qua biết được bản thân đem trở về, cho nên cố ý về đến trong nhà vì hấn đốt đi một bữa cơm.

"Về sau lại muốn ăn đến sẽ rất khó" câu nói này lại vang ở hấn bên tai, để hấn vững tin, thê tử nhất định còn trên thế gian.

Tại nghĩa địa lên bái tế thê tử về sau, quý tộc dài thỉnh giáo một vị vu chúc bạn bè.

Vu chúc cũng cho rằng quý tộc dài thê tử còn tại nhân thể, hoặc trở thành quỷ hồn, hoặc bị vu chúc, thiên sư bắt ma những người này khôn trụ.

Quý tộc dài từ đây đi đến tìm vợ con đường, nhưng mãi cho đến hấn đột tử, cũng chưa từng tìm được.

Trở thành quỷ hồn quý tộc dài tiếp tục tại trong thành Dương Châu phiêu đảng, tìm kiếm, thẳng đến gặp phải bản vu chúc, bị hấn vây ở ô giấy dầu bên trong.

Nghe quý tộc dài cố sự giảng xong, Dư Sinh thôn thức không thôi.

Với tư cách hai đời độc thân cầu, Dư Sinh tặc hãm mộ những này yêu chết đi sống lại người.

Hấn buông xuống ly rượu, "Ngươi có thể đi."

Quý tộc dài nói tiếng cảm ơn, ung dung bay ra ngoài, hấn chấp niệm rất nặng, ần có quý lực, ngược lại không lo lắng bị luân hồi.

Hệ thống thanh âm lạnh như băng lại hợp thời vang lên, ban thưởng Dư Sinh điểm công đức mười điểm.

Dư Sinh sau đó lại bắt được không ít quỷ đến, đương nhiên vật lộn là không thiếu được.

Có chút quỷ vừa chui ra ngoài liền đối Dư Sinh quyền đâm cước đá, ác ngữ tăng theo cấp số cộng, không cần phải nói, những này nhất định không phải cái gì tốt quỷ.

Cùng đã quỷ đơn đả độc đấu, Dư Sinh là không sợ, bởi vì bọn hấn quá nhẹ.

Dư Sinh giống như người khổng lồ xanh, một cái tay đem bọn hấn ngã tại trên mặt bàn "Phanh phanh" rung động, quãng cái thất điên bát đảo sau lại nhét vào ô giấy dầu.

Cũng có chút dã quỷ nịnh nọt, băng lãnh, Dư Sinh sợ làm sai, đem bọn hấn lại thăm dò đi vào.

Còn có chút dã quỷ là bị hành hình mà chết, vết thương rõ ràng, Dư Sinh cũng không để ý tới.

Còn lại trung thực chất phác quỷ, toàn thân không vết thương, hoặc vết thương xem xét liền biết là bị người khác hại chết, Dư Sinh mới cùng bọn họ nói chuyện.

Nhưng bọn hấn trong đó cũng có giáo hoạt, Dư Sinh liền thả đi sai hai con dã quỷ, vừa thả tức bị khẩu trừ điểm công đức.

Dư Sinh nhanh tay, bắt về một cái, công tội bù nhau. Một cái khác chạy nhanh, Dư Sinh sừng sốt không đuổi kịp.

Mà còn lại quỷ bên trong, bọn họ có thể lưu tại thế gian, nhất định là có chấp niệm, mà cái này chấp niệm phía sau nhất định có cảm nhân cố sự.

Một mực cho tới Dư Sinh vây được không được, hấn mới dừng tay.

Dur Sinh đứng người lên dẫn gân cốt một cái, gặp điểm công đức đã có hơn một trăm một chút, liền tiện tay đổi Chiều Điều son rau cải hạt giống.

Hệ thống lạnh như băng nói: 【 không cầu càng tốt hơn , chỉ cầu tốt nhất 】 nhiệm vụ hoàn thành , nhiệm vụ ban thưởng bánh bao canh sách dạy nấu ăn một phần đã gửi đi.

Dur Sinh trong đầu hồi ức bánh bao canh chế tác, quả nhiên thành thạo đến cực điểm.

...

Một tiền thiên sư là ngửi mùi thơm từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại.

Hắn vội vàng mặc quần áo, vội vàng xuống lầu, gặp mặt trời mới sinh, từ sân sau chiếu vào phòng trước.

Bát Đầu đang ngồi ở trên một cái bàn, trông coi một lồng bánh bao ăn như gió cuốn.

Hắn dùng đũa kẹp lấy tinh xảo hoa mai hình bánh bao, cắn một cái xuống dưới, dầu tung tóe bốn phía đều là, mùi thơm cũng cùng theo phát ra.

Bát Đầu ăn say sưa ngon lành, thấy thiên sư xuống tới, nắm vuốt bánh bao canh hương về hắn nhiệt tình ra hiệu.

Hắn một quai hàm dầu không chút nào ảnh hưởng thiên sư muốn ăn.

Thiên sư ngồi tại Bát Đầu đối diện, lấy một đôi đũa, "Tiểu Ngư Nhi mới làm?"

Bát Đầu cắn bánh bao gật gật đầu.

Nghiệm chứng cơ hội tới. Thiên sư vui mừng, không kịp chờ đợi tại hoa mai bánh bao canh lên cắn xuống một miếng lớn.

"Hí." Thiên sư vội vàng không kịp chuẩn bị, nước canh tung tóe đầy miệng, đầy tay, đem quần áo cũng làm ô uế.

Thiên sư không kịp lau, hương khí tức tại trong miệng lan tràn, mềm non tươi hương canh nhân bánh, sớm bảo hắn quên đi nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng.

"Ủm, không tệ." Thiên sư sậy lấy đầu lưỡi, hàm hồ hương về Bát Đầu nói.

Bát Đầu không để ý tới đáp lại hắn, trước mặt một lồng đã nhanh ăn xong rồi.

Thiên sư thấy thế, rất sợ ăn ít, bận bịu một ngụm nuốt vào, để mùi hương đậm đặc tại trong miệng tàn sát bừa bãi.

Bánh bao canh mùi thơm tràn ngập tại khách sạn chung quanh.

Chính là thị trấn bách tính dùng xong điểm tâm, khiêng cuộc lên lao động canh giờ, lý chính khiêng cuộc đi ngang qua lúc, không khỏi thuận theo mùi thơm đi tới.

Gặp Bát Đầu cùng thiên sư ăn chính hương, lý chính không khách khí ngồi xuống, lấy đũa gia nhập cướp đoạt đội ngũ.

Cắn một cái xuống dưới, lý chính cũng trúng chiêu, chỉ là lập tức tán phát mùi thơm để hắn không để ý tới phàn nàn, chỉ lo hưởng thụ.

Chậm rãi, mùi thơm hấp dẫn càng nhiều dân trấn.

Vỏ bánh bao mỏng nhân bánh lớn, rót canh chảy mỡ, trắng nõn sáng loáng, nhìn xem liền có thể để người chảy nước miếng, dân trấn nhao nhao muốn đoạt lấy ném thử.

"Đây là cái gì thức ăn?" Cao Tử đứng ở đằng xa hỏi. Hắn tới chậm, bị ngăn ở phía sau cùng.

Đáng hận chính là, cái kia nhĩ tử ngọc ở bên trong ăn say sưa ngon lành, cũng không nói để hắn lão tử ném chút món ăn.

Cao Tử nuốt vài ngụm nước miếng, ngầm hạ quyết định trở về chăm chú Bát Đầu kia thân da.

Gặp người càng ngày càng nhiều, lý chính thuận thể đem còn lại hai lồng kéo tới bảo vệ, "Đều đừng chen, từ từ sẽ đến, một người một cái."

Thiên sư tuy có ý kiến, lại không tốt ý tứ mở miệng. Bát Đầu là đã ăn no rồi, đang bị hắn lão tử nín lấy lỗ tai đâu.

Thiên sư lại dư vị một phen, lúc này mới nhớ tới nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng.

Trong lòng của hắn suy nghĩ cùng một chỗ, chợt cảm thấy có cổ dòng nước ấm từ dạ dày chảy vào toàn thân. Nội lực mặc dù tăng một ít, lại là hắn những ngày qua tu luyện chỗ không kịp.

Quả nhiên! Thiên sư nghĩ thầm, Dur Sinh mỗi làm ra đồng dạng mới đồ ăn lúc, tất nhiên sẽ có như vậy công hiệu.

Chỉ là nguyên nhân trong đó vì cái gì, hấn cào vỡ đầu cũng nghĩ không ra được.

Bên này lý chính đã từng cái từng cái kẹp cho hương thân.

Cao Tứ lập lại, giống như con của hấn một má dầu, hàm hồ nói: "Tiểu Ngư Nhi trù nghệ tiến bộ thật lớn."

"Ủm." Thọ sản Lý Lão Tam thương thức, "Liên là mùi vị phai nhạt một chút."

"Đi." Mọi người đẩy mở hấn, Thạch đại gia nói, "đó là người tiêu tử khẩu vị mà nặng."

Lý chính cùng mọi người chia xong về sau, gặp trong lòng còn có bốn năm cái, lập tức ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm đi lên.

Lý chính phát tay, "Đây là lưu cho lục đại gia cùng ngũ nãi nãi."

Đám người lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Nghe tiếng vội vàng mà đến, cảm may vá quần áo Mã thẩm nhi ngạc nhiên nói: "Gần nhất làm sao không thấy lục gia ra cửa?"

Ngư dân Căn thúc nói: "Ta hôm qua gặp lục gia tại cửa ra vào ngòi, liên là sắc mặt có chút không được tốt."

Lý chính nghe xong, nói: "Vậy chúng ta qua được nhìn xem."

Mấy cái lớn tuổi gạt đầu, theo lý chính bung chiếc lồng cùng đi, chỉ có Căn thúc bung một chậu mà lưu lại.

Mã thẩm nhi thò đầu xem xét, gặp trong chậu có một đuôi cá chép vàng.

Nàng kinh ngạc nói: "Ta nói lão Căn, người làm sao đem cá ôm khách sạn tới, mau đi ra, mau đi ra." Nói xong đẩy Căn thúc ra ngoài.

Căn thúc nghiêng người né tránh, ngẩng đầu thấy ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người hấn.

Ngư dân Căn thúc vội vàng giải thích nói: "Đây không phải ta câu, Tiểu Căn hôm qua vào thành bán cá, gặp thu cá có đầu cá chép vàng, liền mua về."

Thiên sư vừa từ nội lực lấy lại tinh thần, ngạc nhiên nói: "Khách sạn có thể xào cá chép vàng?"

"Không thể!" Đám người chém đinh chặt sắt nói.

Nhân hấn là thiên sư bất yêu, Mã thẩm nhi còn khách khí một chút, "Lão Dư lập hạ quy củ, khách sạn không nấu món cá."

"Đây là vì cái gì?"

"Nào có nhiều như vậy vì cái gì." Căn thúc không kiên nhẫn nói, "Cái này cá chép vàng mua được là để Tiểu Ngư Nhi phóng sinh."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thành Đô Vương

"Tiểu Ngư Nhi đâu?"

Thỏa mãn ăn uống chi dục, lại rảnh rồi đàm nửa ngày sau, mọi người mới phát hiện Dư Sinh không ở tại chỗ.

Bát Đầu tránh thoát cha của hấn mà trào, chỉ chỉ trên lầu.

Thiên sư nói: "Hấn đêm qua ngủ được trễ, buổi sáng lại làm bánh bao, xem chừng đang ngủ bù đi."

Đám người nghe cũng không tiện tại khách sạn nói chuyện phiếm, riêng phần mình khiêng lên nông cụ, buông xuống bồn mà bận bịu đi.

Khách sạn chỉ còn lại có thiên sư một người, nhưng ve kêu, chim ngâm, gà kêu chó sủa làm bận thời gian, để hấn bắt giác cô tịch.

Sau một hồi, chạy tới lý chính phá vỡ khó được yên tĩnh, "Tiểu Ngư Nhi đâu?" Lý chính hỏi.

"Trên lầu ngủ bù đâu, thế nào?" Thiên sư hỏi.

"Chờ một lúc nói." Lý chính "Đằng đằng đằng" lên lầu, rất mau đem quần áo không chỉnh tề Dư Sinh kéo xuống tới.

Dư Sinh hai mắt nhắm nhem, mặc áo ngoài, "Trung thúc, người chậm một chút, chậm một chút."

"Chậm cái gì chậm, người nhanh lên một chút." Lý chính đem Dư Sinh thúc đẩy bếp sau.

Thiên sư kỳ quái nói: "Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì rồi?"

Lý chính ngồi tại trên ghế, nói: "Lục gia trước đó vài ngày nguy bệnh thương hàn, một mực không thấy khá, cơm cũng ăn không vô."

Hấn hóp một cái nước, lại nói: "Chúng ta vừa rồi đi xem lục gia lúc, gặp hấn càng là giường cũng hạ không được, hư nhược không còn hình dáng."

"Không nghĩ hấn miễn cưỡng nuốt xuống mấy miếng bánh bao về sau, thân thể lập tức khá hơn một chút, sắc mặt chẳng phải bạch, cũng có khẩu vị."

Lý chính cười nói: "Cho nên ta tranh thủ thời gian lấy tới, lại bung một lồng đi qua."

Đề lục gia cấp tốc khôi phục sợ không phải bánh bao, mà là bánh bao bên trong cỗ kia thần bí đồ vật.

Thiên sư nghĩ đến, trong lòng không khỏi giật mình, có thể tăng lên nội lực, vu lực thậm chí sinh mệnh lực, kia thần bí đồ vật cũng quá thần kỳ.

Nó là cái gì, Dư Sinh lại là làm thế nào ra tới. Trọng yếu nhất chính là, nó vì cái gì chỉ ở mỗi loại mới trong đồ ăn xuất hiện?

Càng nghĩ, thiên sư đành phải ra một đáp án: Khách sạn này quả nhiên Có Yêu Khí.

Không biết qua bao lâu, tại mùi thơm phiêu đầy khách sạn mỗi một góc, đem mèo đen cảnh sát trưởng cũng dẫn tới lúc, Dư Sinh bung hai lồng bánh bao đi tới.

Dư Sinh giao cho lý chính, nói: "Vẫn là nhanh lên mời vu y cho Lục đại gia xem một chút đi."

"Đề Tiểu Căn vào thành đi mời, thuận tiện đem người Lục thúc gọi trở về." Lý chính nói xong quay người vội vàng đi.

Mèo đen cảnh sát trưởng gặp đồ ăn bị đoạt, thất vọng, không tiếp tục để ý Dư Sinh, trực tiếp chạy đến bếp sau đi canh chừng.

Thiên sư nói: "Trên trần không có vụ y?"

Dư Sinh ngáp dài nói: "Có, thuốc con chuột lúc không cẩn thận đem bản thân cho thuốc chết rồi."

"Người ăn không có?" Dư Sinh hướng hậu trừ đi đến, mèo đen cảnh sát trưởng đang tại bếp sau "Meo meo" kêu.

Thiên sư lau lau khóe miệng, nghiêm mặt nói: "Không có đâu."

"Đúng lúc cùng một chỗ." Dư Sinh đi vào bếp sau, đưa tay đi lấy còn lại hai lồng lúc, trên tay chợt nhẹ.

"Ừm?" Dư Sinh cúi đầu, thấy phía trên một lồng đã cạn bã cũng không còn, phía dưới một lồng ngược lại là vẫn còn ở đó.

"Hắc." Dư Sinh hướng về sau cửa nhìn lại, tìm không thấy kẻ cầm đầu, chỉ có thể trở về ngồi xổm người xuống giáo huấn mèo đen cảnh sát trưởng, "Các người thân là mèo tôn nghiêm đâu."

Hai con mèo meo không biết hấn đang nói cái gì, chỉ là nhìn chăm chăm hấn trong tay bánh bao, mèo đen bất cứ lúc nào dùng ngáp nước con mắt nhìn hấn.

Dư Sinh bắt vì sở động, chỉ vào bọn chúng nói: "Các người xứng đáng các người danh tự, xứng đáng ta đối với các người chờ mong sao?"

"Xứng đáng. . . A." Dư Sinh tay chính phóng khoáng tự do, nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể nắm tay thu hồi lại, không cẩn thận đem chiếc lồng đổ.

Như thế rất tốt, còn sót lại cũng tên bao có chủ rồi.

"Bánh bao đâu?" Thiên sư hỏi hai tay trống trơn đi ra Dư Sinh, hấn đã quyết định lại cẩn thận nghiệm chứng một phen, tuyệt không phải tham ăn.

Dư Sinh chỉ vào đằng sau hai con, "Bọn chúng đang tại lớn thân thể, người để cho bọn chúng một chút."

"Ta. . ." Thiên sư trong lòng tự nhủ ta lại không đoạt bọn chúng.

Dư Sinh đi tới cửa trước, cả kinh nói: "Chỗ này làm sao có đầu cá?"

"Đề ngươi phóng sinh.

"

Dư Sinh ngồi xổm người xuống, đem cảnh sát trưởng gạt đi, than thở nói: "Con cá ư, đòi ta xem như không có duyên với các ngươi."

Hắn luôn vào ngón tay đưa trong nước cá chép vàng, "Hi vọng ngươi thông minh cơ linh một chút, đừng lại bị người khác câu được, như vậy trong lòng ta cũng cân bằng chút."

Đây mới là lạ, hương thân đối "Nướng cá" hai chữ cảm lẫn, khách sạn lão bản lại tại đáng tiếc.

"Khách sạn vì rất không thể nướng cá?" Thiên sư lại hỏi.

Dư Sinh sờ lấy đuôi cá, "Nghe lão gia tử nói, mẹ ta bị cá đã cứu tính mệnh."

"Mẹ ngươi đâu?" Thiên sư hỏi lại.

"Sinh hạ ta không lâu, ở bên hồ giặt đồ lúc, bị một con cá lớn cắn đi." Dư Sinh nói.

Hắn đối với mẫu thân một chút ấn tượng cũng không, những này tất cả đều là phụ thân hắn nói cho hắn biết.

Thiên sư không biết cần phải làm về mặt gì, chỉ có thể nói: "Nhà các ngươi thật đúng là nhớ ân không mang thù."

"Trời sinh gia đình lương thiện, không có cách nào." Dư Sinh thở dài nói.

"Bò....ò....!" Hắn vừa dứt lời, sân sau truyền đến một tiếng dồn khí đàn điền, hùng hồn thanh âm.

"Súc sinh, đòi ta thiếu ngươi." Dư Sinh hướng hậu viện mắng, hắn còn chuẩn bị trở về ngủ bù một giấc đầu.

"Bò....ò....", lão thủy ngưu không nghe, thanh âm càng thêm to rõ.

Dư Sinh không có cách, quay đầu nhìn lên trời sư, "Ngươi muốn không làm làm pháp sự, ta thường xuyên cho rằng đầu này trâu Có Yêu Khí."

Thiên sư cười nói: "Trâu cho dù là yêu, bình thường cũng là tốt yêu."

"Không kiến thức đi, không biết có Ngưu Ma Vương?" Dư Sinh phản bác.

Thiên sư ngạc nhiên nói: "Ngưu Ma Vương cũng là tốt yêu a, bằng không thì vì sao lại có Nhị Thánh thành?"

Dư Sinh kinh hãi không ngậm miệng được, "Thật là có Ngưu Ma Vương, vậy có hay không Tề Thiên Đại Thánh?"

Thiên sư lắc đầu, "Không biết ngươi nói tới ai."

"Mỹ Hầu Vương?"

Thiên sư lại lắc đầu.

Dư Sinh từ bỏ, thuận miệng hỏi: "Nhị Thánh thành một cái khác thánh là ai?"

"Thành Đô vương. "

"Thành Đô vương?" Dư Sinh lại khẽ giật mình, hắn một mực có nắm chặt kiếm tiên, hỏi nàng vì cái gì đặt tên thành Dương Châu dục vọng, hiện tại hắn dục vọng lại nhiều một hạng.

May mắn thiên sư kịp thời làm giải thích.

"Đúng, Nhị Thánh thành chính là Thành Đô vương sở kiến, một năm được tự, hai năm được ấp, ba năm thành đô, tên cổ Thành Đô vương." Thiên sư nói.

Dư Sinh gật gật đầu, thì ra là thế, "Nó là cái gì yêu?"

Thiên sư lắc đầu, "Nghe nói là chỉ hùng yêu, chỉ là Hùng gia không nhận nó."

"Bò....ò.... ~" "Bò....ò.... ~" trâu nước lớn ở bên ngoài cất giọng ca vàng.

Dư Sinh thực sự không tình nguyện đi, "Muốn không, ngươi đi chăn trâu?"

"Hừ." Thiên sư giờ lên trên cổ một tiền, "Ta thế nhưng là thiên sư, mới không làm chần trầu việc."

Dư Sinh khinh bỉ nói: "Tà hữu bất quá một viên đồng tiền thôi. Ngươi đợi ta trở về."

"Ngươi trở về lại như thế nào?"

"Cũng tìm sợi dây đỏ xuyên lên một viên đồng tiền, không, hai cái, so ngươi còn nhiều một viên." Dư Sinh chẳng chặc đàng hoàng mà nói.

"Bò....ò... ~" trầu đầu to từ hậu viện thò vào đến, thúc giục Dư Sinh.

"Gọi, kêu la cái gì, một ngày nào đó chết đói ngươi." Dư Sinh đưa nó đầu đẩy đi ra, từ sân sau đất ra ngoài.

Rất màn trập trước có động tĩnh, thiên sư quay đầu nhìn lại, gắp trầu kéo lấy Dư Sinh hướng về đền thờ đi đến.

Hắn đi ra ngoài, "Ngươi cá."

Dư Sinh quay người muốn cầm, làm sao lực bất tòng tâm.

"Đặt vào đi, ngày mai lại phóng sinh. Chờ ta nhìn xem nó hồi ức một chút ta chết đi nòi lấu cá." Dư Sinh lão đảo quay đầu nói.

"Đừng để mèo đen cảnh sát trưởng bọn họ đã thương." Dư Sinh lúc này đã qua cầu đá.

Thiên sư quay đầu, nhìn xem ghé vào thành chậu, sợ hãi nhìn qua cá chép vàng lớn mèo đen cảnh sát trưởng, trong lòng tự nhủ ngươi cũng quá để mắt ngươi hai con mèo.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Biết đếm thiếu nữ

Dọc theo đại lộ, một mực hướng nam.

Dư Sinh lôi kéo dây cương, nói lầm bầm: "Ta vậy cũng là Ngưu Lang đi, không đúng, Phóng Ngưu Lang."

Kém một chữ, sai chi ngàn dặm.

"Ài", trước mắt hắn sáng lên, đá bên cạnh không tình nguyện đi đường, chỉ nguyện thò đầu hướng về bờ ruộng trâu.

"Ngươi như thật có yêu khí liền tốt." Dư Sinh nói, "Cũng có thể chỉ điểm ta đi xem mỹ nữ tắm rửa, lấy cái tiên nữ trở về làm vợ."

Dư Sinh trong lòng tự nhủ nằm mơ ban ngày như được, kịch nam, trong truyền thuyết cũng liền không có Đồng Vĩnh, cha Trầm Hương những người này chuyện gì.

Linh quang lóe lên, bị trâu nắm, làm lấy nằm mơ ban ngày Dư Sinh đột nhiên dừng lại.

Hắn nhớ kỹ trong chuyện xưa, Ngưu Lang là tại bờ sông nhìn bảy cái tiên nữ tắm rửa, sau đó chọn trúng Chức Nữ.

Nhất thời, Dư Sinh nghe được trong lòng có đồ vật vỡ vụn, kia là tuổi thơ liên quan tới Ngưu Lang Chức Nữ tình yêu chuyện xưa mỹ hảo ký ức.

"Quá hạ lưu, so Bát Giới còn hạ lưu." Dư Sinh trần ngập ghen tỵ khiển trách, phảng phất thật nhìn hắn tiên nữ.

Trâu mới mặc kệ hắn đang suy nghĩ gì, hất đầu, kém chút đem dừng lại Dư Sinh kéo chó gặm bùn.

Đại lộ rẽ một cái, đã đến tới gần bên hồ lúc, Dư Sinh mới dừng lại.

Sớm đã bắt mẫn trâu nước lớn, đẩy ra Dư Sinh, cúi đầu ở bên hồ cỏ non lên ăn như gió cuốn, nhắm nuốt thanh âm, để Dư Sinh cũng có chút tham ăn.

Hắn lớn hít một hơi không khí, coi như đỡ đói.

Gió mát nhẹ nhẹ, ánh nắng tươi sáng mà không khô, chính là ngủ bù tốt thời gian, Dư Sinh thế là nằm tại bên đường dưới đại thụ.

Chỉ là hắn vừa nhắm mắt lại không đủ nửa khắc, liền bị vầy cánh đánh thức.

Hắn mở mắt ra, gặp cách đó không xa có một con chim, trên đầu nó có hoa văn, mỏ trắng, chân đỏ, ước chừng cánh tay dài, rất đẹp.

Chim chóc cúi đầu, ngậm lên một cái nhánh cây, lườn Dư Sinh liếc mắt về sau, quay người quạt cánh cất cánh hướng về mặt hồ đi.

Dư Sinh đưa mắt nhìn nó, coi là nó muốn tại trên hồ dựng ổ, ai ngờ bay đến trên hồ về sau, chim chóc miệng buông lỏng, trực tiếp đem nhánh cây ném ở trên mặt hồ.

Nó tiếp tục quay lại, quạt lên vụn cỏ tại Dư Sinh trên mặt, lại ngậm lên một cục đá, tiếp tục bay đến trên hồ ném xuống.

Dư Sinh đã nhìn ngây người.

Hắn đem trên đầu vụn cỏ lột, tại chim chóc lại bay trở về lúc, cẩn thận hỏi nó: "Ngươi là Tinh Vệ, vẫn là uống nước quạ đen."

Chim chóc nghe tiếng, khinh thường liếc nhìn hắn một cái, tiếp tục làm việc bản thân đi.

Dư Sinh cũng không kỳ vọng nó trả lời, nhưng ngươi mắt tròn trắng là mấy cái ý tứ?

Dư Sinh cũng không ngủ được, chuẩn bị lấy ánh mắt để nó áy náy.

Hắn nằm trên đồng cỏ thẳng tắp nhìn chăm chăm chim chóc, nhìn nó bận tíu tí, sau đó ngủ rồi.

Dư Sinh là bị cha Bao tử, tứ ca đánh thức, "Tiểu tử ngươi làm sao ngủ nơi này, cũng không sợ trong hồ chui ra đồ vật tởm."

"Tứ ca." Dư Sinh còn buồn ngủ. Ở chỗ này gặp phải tứ ca không hiếm lạ, nhà hắn ruộng đồng tại nhất phía nam.

Dư Sinh đứng lên, hướng bốn phía quan sát, đã không thấy con kia chim chóc.

Hắn dất trâu, nói: "Không sợ, chui ra đồ vật đến cũng là trước tiên đem trâu gặm."

"Vẫn là đem ngươi gặm đem." Tứ ca cười giong nói, "Ta còn chỉ vào nó dất cây dâu."

Thị trấn lên nuôi bò gia đình không nhiều, làm nông thời tiết chính là Dư Sinh nhà trâu nước lớn bận rộn nhất thời điểm.

Bọn họ chậm rãi hướng về thị trấn đi đến.

Tứ ca tay phải ba cây đầu ngón tay tại hồi nhỏ mép nước chơi đùa lúc bị quái ngư cắn rơi một đốt nhỏ, là lấy hắn không ngừng khuyên bảo Dư Sinh không cần tại mép nước đi ngủ.

Dư Sinh gật đầu không ngừng đáp ứng.

Bọn họ trải qua guồng nước lúc, nghe guồng nước "Kẹt kẹt" lấy đem nước nhắc lên, "Rầm rầm" hướng chảy trong ruộng.

Trên nước một đám con vịt, yên tĩnh ở tại guồng nước bên cạnh, bọn chúng so sánh hôm qua thiếu một hai con, cũng không biết bị ai ăn.

Đi đến cầu đá, xuyên qua đền thờ về sau, Dư Sinh gặp một nước liễu sắc vấy ngấn thiếu nữ, chính thò đầu hướng về trong khách sạn nhìn.

"Khách quan, nghỉ chân mà vẫn là ở trọ?" Dư Sinh ở phía sau hỏi.

"A...." Thiếu nữ giật mình, quay đầu lại nhìn thấy Dư Sinh, trấn định một chút sau mới cẩn thận nói: "Ta,

Ta dùng cơm."

Dư Sinh đập trâu, để nó bản thân về sân sau, "Khách sạn hiện tại chỉ có rau cải."

"Ừm, ừm." Thiếu nữ gật đầu, "Ta liền ăn rau cải."

"Được rồi, bên trong ngồi, đồ ăn lập tức tới." Dư Sinh đem thiếu nữ nghênh tiến khách sạn, lại xoa xoa ghế.

Thiếu nữ có chút câu thúc, không sở trường lời nói, đi đường, ngồi xuống, nói chuyện đều cẩn thận, có phần giống như vừa ra ổ con thỏ nhỏ, một chút xúu gió thổi cỏ lay đều có thể đem nàng dọa trở về.

Trong khách sạn, có người nhìn chăm chăm vào nàng, càng làm cho nàng vẩn chặt góc áo.

Cơ hồ một lát, thiếu nữ lổ tai, cổ liền bị nhìn đỏ lên, đầu càng là muốn vùi vào trong lồng ngực. Phải biết, ngực của nàng không thể so với Bát Đầu lớn.

Dư Sinh rửa tay ra tới lúc, chính nhìn thấy một màn này.

Hắn đi qua đem thiên sư đẩy hướng sân sau, "Đi đi đi, chỗ nào hóng mát chỗ nào ở."

Thiên sư chỉ vào khách sạn hắn vừa rồi vị trí, "Chỗ ấy nhất hóng mát, mặt trời phơi không đến, còn có gió lùa."

"Vậy liền chỗ nào nóng đi chỗ đó ở." Dư Sinh tiếp tục đẩy hắn.

Thiên sư mới không đi, "Ta không nhìn nàng được không?"

"Vậy ngươi cũng ở bên ngoài ở lại, đúng lúc đem con kia phạm án con chuột truy nã quy án." Dư Sinh nói.

Thiên sư không ở lui lại, "Ta cũng không phải mèo, đây không phải mèo đen cảnh sát trưởng nhiệm vụ của bọn nó a?"

"Bọn chúng còn nhỏ, ngươi liền không thể quản nhiều một chút nhân sự?" Dư Sinh nói xong, đem khách sạn thông hướng hậu viện cửa đóng ở.

Có chút không đúng, thiên sư đứng ở phía sau viện suy tư.

Dư Sinh để thiếu nữ uống trước nước, hắn mới quay trở lại bếp sau.

Thiên sư đẩy ra bếp sau môn, cười mắng: "Tiểu tử ngươi, mắng ai là chó đâu."

Dư Sinh khoát khoát tay, nhóm lửa, xúc nồi, thả muối, trước sau ngay ngắn, động tác thành thạo.

Thiên sư ở phía sau suy nghĩ hoa hốn loạn, cũng biết rau cải vì cái gì tốt như vậy ăn.

Một mâm lớn rau cải rất mau ra nồi, Dư Sinh lưu loét bụng đi lên.

Thiếu nữ ánh mắt đang tại mèo đen cảnh sát trưởng trên thân. Bọn chúng tại chậu trước đi dạo, thỉnh thoảng leo đi lên nhìn một cái, bị cá chép vàng tung tóe một đầu nước.

"Tạ ơn." Thiếu nữ tạ ơn Dư Sinh, dùng đũa kẹp một ngụm nhỏ, cẩn thận ném ném về sau, hai mắt lập tức hí thành lá liễu cong cong hình.

"Quả nhiên ăn ngon." Nàng không kềm chế được mà nói, gặp Dư Sinh nhìn nàng, lại thẹn thùng cúi đầu xuống.

"Ngươi nghe người khác nhắc qua?" Dư Sinh hiếu kì hỏi.

"Ừm ừm." Thiếu nữ gật đầu, "Một cái họa sư nói cho ta biết."

"Hắn nha." Dư Sinh lập tức nhớ tới kia lạc đường họa tiên, "Hắn tìm tới đi hướng thành Dương Châu đường?"

Thiếu nữ gật đầu. Nàng ăn rất chậm, mỗi một chiếc đều cẩn thận thưởng thức, rất trân quý mỗi một phiến rau quả.

Cái này khiến thân là nhà bếp Dư Sinh thật cao hứng.

Ước hơn nửa canh giờ, thiếu nữ mới sử dụng hết cơm.

"Tính tiền." Thiếu nữ nhỏ giọng nói, nếu không phải khách sạn chỉ có nàng một cái, Dư Sinh coi là thật nghe không được.

Dư Sinh đi qua, gặp thiếu nữ đem hầu bao cẩn thận lấy ra, đem bên trong đồng tiền cẩn thận đếm, có chút không thôi nhìn xem Dư Sinh.

Dư Sinh chợt cảm thấy bản thân là mua người hài tử bọn buôn người, hắn nhắm mắt nói: "Một cái là được."

"Ai, thật sao?" Thiếu nữ vui mừng.

Nàng lại cúi đầu số trong ví đồng tiền, dùng đầu ngón tay tính, "Có năm cái mười cái, còn lại chênh lệch năm cái mười cái, một bàn một cái, mười cái mười bàn. . ."

"Năm mươi lăm bàn." Dư Sinh nhin không được nói.

"Nhiều như vậy?" Thiếu nữ ngẩng đầu, cười nói: "Vậy ta còn có thể lại đến. . ."

Gặp nàng lại muốn dùng đầu ngón tay số, Dư Sinh không đành lòng nàng giết chết không nhiều tế bào não, vội nói: "Năm mươi bốn ngày."

"Không phải năm mươi lăm ngày sao?" Thiếu nữ hai mắt đề phòng nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chúc đư

"Ta. . ." Căn cứ khách hàng chỉ thượng, Dư Sinh cũng không tốt vì nàng lên lớp toán thuật khóa, chỉ có thể gật đầu nói: "Có thể ta tính sai."

Thiếu nữ lúc này mới đỡ xuống đề phòng, đặc ý nói: "Ta toán thuật cũng không tệ lắm, ngươi không lừa được ta."

Nàng nói xong từ trong ví nhật ra một viên phẩm hạnh không tốt đồng bạc đưa cho Dư Sinh, sau đó đứng lên khoát tay nói: "Tạ ơn chương quỹ, ngày mai ta lại đến."

Dư Sinh đưa nàng đi ra ngoài, gặp nàng thân ảnh biến mất tại đường phố đông.

Cô nương này nhất định không phải trên trần người, chẳng lẽ là vì ném một ngụm rau cải, chuyên từ thành Dương Châu chạy tới?

Dư Sinh nghĩ đến đây, không khỏi có chút tự đắc.

Thiên sư thò đầu ra, đột ngột nói: "Trên người nàng có yêu khí."

Dư Sinh bị hấn giật mình, nghe vậy quay đầu lại hỏi hấn: "Cái gì yêu khí?"

Thiên sư lắc đầu, "Tóm lại không phải người."

Dư Sinh liên thanh oán trách thiên sư làm sao không nói sớm một chút, như hấn bị yêu quái ăn hết làm.

Thiên sư cười nói: "Yên tâm đi, như thật có ác ý, nàng sao dám từ khách sạn cửa chính tiến, chứ quên túi kiếm kia."

Dư Sinh quay đầu nhìn trên đèn thờ túi kiếm, kinh ngạc nói: "Nó còn có thể phân biệt yêu loại thiện ác?"

"Đương nhiên có thể, ác yêu sát khí luôn luôn không che nổi."

Bọn họ lại rảnh rỗi trò chuyện một hồi, dùng xong sau bữa cơm trưa, Dư Sinh xách theo hai lồng Bao tử đi thần từ thăm viếng, lần này không có gặp phải Nông thần.

Buổi chiều, Dư Sinh đi lão thợ mộc Thạch đại gia nhà hỗ trợ, trời tối mới trở lại khách sạn, cái bàn đã không sai biệt lắm, chỉ chờ ngày mai dùng xe bò kéo tới.

Cơm tối Dư Sinh vốn định làm đơn giản chút, chỉ là lý chính tới lại muốn hai lồng bánh bao canh.

Cùng hấn tới còn có Bao tử những này nhóc con, bọn họ la hét ăn bánh bao, Dư Sinh không thể không lại vất vả một phen.

"Lục gia hiện tại khẩu vị không sai, chỉ là tính khí thần mà có chút không tốt." Lý chính bụng đi bánh bao canh lúc còn nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngày sau ai bệnh không thấy ngon miệng, liền dựa vào ngươi."

Đi ra khách sạn lúc, lý chính còn ngăn không được cảm thán, "Tiểu tử này làm sao đột nhiên liền khai khiếu, chẳng lẽ mẹ hấn. . ."

Đem Bao tử bọn họ cũng đuổi đi về sau, Dư Sinh đem cái bàn lau một lần, lại đem bát tẩy, một hồi bận rộn xuống tới một có chút gập cả người.

"Muốn không tìm làm việc vặt?" Dư Sinh ngồi tại phía sau quầy nghị, chỉ là rất nhanh lại bị hấn bác bỏ.

Khách sạn khách hàng không nhiều, tìm làm việc vặt không có lời.

Đêm đã khuya, ruộng lúa bên trong con ếch âm thanh một mảnh.

Dư Sinh ngồi tại trên quầy, chính bởi ô giấy dầu bên trong bắt tới nữ quý nói chuyện trời đất, Nông thần đi đến.

Nữ quý là cái si tình loại, tên là Noãn Thảo.

Nàng cùng trượng phu thành thân không đến hai năm, đang như keo như sơn lúc lại chợt nhiễm trọng bệnh mà chết.

Vợ chồng bọn họ phi thường ân ái, Noãn Thảo sau khi chết không muốn rời đi trượng phu, hàng đêm trở lại trượng phu bên gối, cùng hân bình yên chìm vào giấc ngủ.

Trượng phu cũng không đổi bên ngoài lộ ra, hai người lại như khi còn sống đồng dạng vượt qua bình thường vợ chồng sinh hoạt.

Chỉ là trượng phu mẫu thân gặp nhi tử ngày càng gầy gò ốm yếu, lại thường tại trong phòng nói một mình, cho là hân dính vào không sạch sẽ đồ vật.

Trượng phu mẫu thân thế là lo lắng mời tới bàn vu chúc, sau đó tại vào đêm lúc đem Noãn Thảo vậy ở ô giấy dầu bên trong.

Bây giờ bị Dư Sinh bắt tới, Noãn Thảo y nguyên nghĩ trở lại trượng phu bên người, Dư Sinh thì khuyên nàng đi hướng luân hồi.

Gặp Nông thần đi vào, Dư Sinh vội vàng vì hân mang lên rượu dĩa.

"Ta chính tìm ngươi đây, ban ngày tìm ngươi lúc không tại." Dư Sinh nói.

"Ban ngày tại trượng thần bên trong đi ngủ." Nông thần uống một chén rượu hỏi, "Tìm ta có chuyện gì?"

Dư Sinh chỉ chỉ sân sau, "Ta nghĩ loại một mảnh rau cải, xin ngài chỉ điểm một chút."

"Không có vấn đề, ta xé chiều ngày mai tới." Nông thần gật đầu nói.

Hân vừa chỉ chỉ ngồi tại Dư Sinh bên người Noãn Thảo, "Nàng là. . ."

Noãn Thảo chậm rãi đứng dậy làm giới thiệu.

Lại nghe Dư Sinh nói ra ngọn nguồn về sau, Nông thần cũng khuyên nhủ: "Cô nương, đây chính là ngươi không đúng. Nhân quỷ khác đường, ngươi trở lại trượng phu bên người, sớm muộn sẽ đem hân hại chết."

Noãn Thảo cao hứng nói: "Vậy chúng ta chẳng phải là có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ?"

Dư Sinh muốn cười,

Cô nương này nào mạch kín thật có điểm đặc thù.

"Ngươi đây cũng quá ích kỷ." Nông thần nhin không được cau mày nói.

"Yêu vốn chính là tự tư." Noãn Thảo nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Hai người như yêu nhau nên tương mạo tư thù."

Nông thần nói: "Hân không chỉ có là trượng phu, vẫn là nhi tử, tận hiếu cũng là hân trách nhiệm, ngươi để hân chết, cái kia chính là để hân bất hiếu."

Noãn Thảo không hiểu, "Sau khi chết, chỉ cần chuyên cần quý lực, cũng có thể vì cha mẹ tận hiếu a."

"Trò cười, như quý lực dễ dàng tu luyện, há không khắp nơi là quý?"

Noãn Thảo ngạo kiều nói: "Không cố gắng thế nào biết không được? Ta đã vì hân từ bỏ luân hồi, hân cũng hân là làm chút từ bỏ cùng cố gắng."

Dư Sinh nhin không được chen miệng nói: "Ngươi nhất định là Quỳnh Dao a di tiểu thuyết đã thấy nhiều."

Noãn Thảo không hiểu, "Quỳnh Dao a di là ai, cũng giống ta như vậy si tình a?"

"Đúng." Dư Sinh nhặt nhớ kỹ cố sự, lấy châm chọc ngữ khí giảng một đoạn.

Ai ngờ cái này Quỳnh Dao a di "Người có tình yêu là cao nhất" cố sự lập tức đạt được Noãn Thảo cộng minh, nàng vỗ tay nói: "Đúng, đúng, chân ái vô địch."

Nàng kích động đẩy Dư Sinh, "Lại kể chút, lại kể chút."

"Giảng cái đầu của ngươi, ngươi thật xứng đáng tên ngươi viết tắt." Dư Sinh gặp nàng không có thuốc nào cứu được, một tay lấy nàng nhét vào ô giấy dầu.

Mang tai quả nhiên thanh tĩnh không ít.

Dư Sinh đem rau cải hạt giống lấy ra, mời Nông thần xem qua, "Đây là Chiêu Diêu son rau cải hạt giống."

Nông thần giật mình, cẩn thận mở ra bao lấy giấy xem xét, "Hạt giống này ngươi làm sao làm đến?"

Chiều Diều son lằm tại Tây Hải phía trên, thành Dương Châu thì tại bờ Đông Hải.

Lường địa cách xa nhau không biết bao xa, người bình thường cuối cùng cả đời cũng đi không đến.

"Ừm, gần nhất đi ngang qua một vị họa tiên tặng cho ta." Dư Sinh rất mau tìm được rồi lấy có.

"Đáng tiếc, đáng tiếc." Ngắm nghía hạt giống nửa ngày, Nông thần lắc đầu thờ dài nói.

"Đáng tiếc cái gì?" Dư Sinh không hiểu, trong lòng tự nhủ hệ thống cho hạt giống không phải là giả chứ.

Nông thần thờ dài: "Chiều Diều son bên trên có một loại tên là chúc dư thực vật, ăn vào không đói, so cây lúa còn muốn đỡ đói."

Hắn chỉ chỉ rau cải hạt giống, "Nó nếu là chúc dư hạt giống, đem thị trấn ruộng lúa trồng đầy, có thể nuôi sống bốn năm cái thị trấn người."

Dư Sinh nói: "Loại kia lần sau gặp phải họa tiên lúc, ta hỏi một chút hắn có hay không chúc dư hạt giống."

Nông thần cười nói: "Ta cũng là thuận miệng nói, chúc dư hạt giống thiên kim khó được, khó gặp khó cầu."

Bọn họ lại rảnh rồi trò chuyện một hồi, đem một vò rượu uống xong, Nông thần đứng dậy cáo từ.

Dư Sinh mang hũ rượu từ thu thập, đặt ở trên kệ rượu lúc mới phát hiện, khách sạn đã không rượu.

Đó là cái vấn đề lớn.

Đi đường người tiến khách sạn lúc nhất định sẽ điểm rượu, cho dù là thị trấn lên uống rượu người cũng không phải số ít, khách sạn nếu không có rượu, sẽ bị người chê cười.

Cũng chỉ có thể tại hệ thống đổi. Cũng may Dư Sinh đem qua cùng tối nay để dành được không ít điểm công đức, cần phải có thể đổi phó đi qua.

Dư Sinh mời ra hệ thống bảng đến, ấn mở rượu loại một cột, lục soát rỏ nhất rượu, hai mắt bỗng nhiên liền thẳng.

Hắn bận bịu nặn một cái hai mắt, vững tin bản thân không nhìn lầm: Diễm Mộc Từu thỉnh linh xuất hiện, phía dưới đánh dấu giả cả thậm chí là hai mươi điểm điểm công đức.

Sự tình ra khác thường tất có yêu!

Dư Sinh tại trong đầu kêu gọi hệ thống: "Hệ thống, hệ thống, hệ thống đại gia người."

Hệ thống: Bảo người đại gia làm gì.

Dư Sinh tại trong đầu đáp lễ hắn, "Đề người đại gia đi chết."

Hệ thống: Vậy ta chết đi.

"Ai, đừng đừng đừng." Dư Sinh vội nói, "Cái này Diễm Mộc Từu vì sao chỉ cần hai mươi điểm điểm công đức, quá tiện nghi đi."

Hệ thống: Mười điểm phí gia công, mười điểm lợi nhuận, bốn hệ thống giả cả vừa phải, già trẻ không gat.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Sứ thanh hoa

Thiếu đi phí thành phẩm!

Dư Sinh giật mình, mới nhớ tới hắn trước đó vài ngày chặt cây diễm mộc lúc, thu hồi một nhóm diễm mộc quả tử tới.

Hắn đốt đèn lồng về phía sau viện phòng chứa đồ, hướng về phía bảng điểm hỏi đáp về sau, gặp điểm mộc quả lập tức hư không tiêu thất hơn phân nửa.

Dư Sinh lại chuyển hướng từ lão gia tử về phía sau, một mực trồng không cắt rượu vạc lớn, quả có một vạc đã đựng đầy rượu.

Dư Sinh tính toán dưới, một vạc tiêu hao năm sáu ngày, mà hai mươi điểm điểm công đức chỉ cần hai ngày thường ngày tức có, rất có lời.

"Không tệ, không tệ." Dư Sinh cười không ngâm mồm vào được.

Lão gia tử lúc còn sống, từng buộc hắn nhường qua rượu. Hắn trở thành hồn phách còn sót lại nhân gian về sau, đã từng chỉ đạo Dư Sinh cắt rượu.

Chỉ là Dư Sinh ừ ra tới hai vò rượu tất cả đều là chua, khó mà nuốt xuống, đổ vào trong sông, cá đều muốn tránh ra thật xa.

"Gỗ mộc không điều khắc được vậy. Gỗ mộc không điều khắc được." Lão gia tử là lắm bả câu nói này đi hướng luân hồi.

Hiện tại được rồi, có hệ thống tại, Dư Sinh dù cho không biết cắt rượu cũng không thành vấn đề.

Dư Sinh quơ lấy bên cạnh gáo mức rượu tử, uống một hớp mới nhường Điểm Mộc Tửu.

"Ừm." Dư Sinh hai mắt sáng lên, chớ nói, hệ thống xuất phẩm, quả nhiên không tầm thường.

Cái này vạc Điểm Mộc Tửu so sánh lão gia tử ừ chế ra còn muốn cam liệt ngọt ngào mấy lần không ngừng, có thể xưng cực phẩm Điểm Mộc Tửu.

"Giá cả đến nói lại." Dư Sinh cao hứng nói.

Trước kia là năm tiền một lọ nhỏ. Hắn hiện tại quyết định nâng đến mười tiền, dù vậy, Dư Sinh cũng thấy thua lỗ.

Bất quá đối với hương thân, Dư Sinh là không có ý tứ nâng giá, dù sao hương thân giúp hắn không ít, mà lại chi phí cũng không có trưởng.

Dư Sinh tinh thần phấn chấn không có chút nào buồn ngủ, hắn về khách sạn lấy hũ rượu nhỏ đội lên, đem rượu giá đỡ toàn lấp kín mới đi ngủ.

Hôm sau giờ Thìn tỉnh lại, Bát Đầu trông lên xe, bọn họ đi nhà lão thợ mộc đem cái bàn chờ tới đây.

Dư Sinh thuận đường tại thịt heo Cừu gia mua một dải mảnh lợn chân sau thịt nạc, muốn hắn vừa giết lợn trên bụng da thịt.

Thị trấn không lớn, hết thấy trăm miệng người, thợ mộc nhà cách khách sạn cũng không xa, có Bát Đầu tại, cái bàn chứa lên xe cũng không khó.

Duy nhất phí sức chính là một lớn bàn dài, Dư Sinh chuẩn bị đem nó bày ở nơi cửa ra vào, đại thể cùng Đồng Phúc khách sạn kia lớn bàn dài tương tự.

Đi đi về về hai ba chuyến, tất cả cái bàn rất nhanh đều bày ở trên đại sảnh, mà cũ cái bàn được bày tại khách sạn trước, cung cấp dân trấn nghỉ ngơi dùng.

Vừa làm xong, hệ thống thanh âm lạnh như băng liền đúng giờ vang lên:

【 khách sạn tại giang hồ 】 đã hoàn thành, đồ làm bếp ban thường đã cấp cho, đồ làm bếp trả góp phục vụ mở ra.

Dư Sinh vui mừng, bận bịu trở lại bếp sau, mời ra hệ thống bảng, phía trên đồ làm bếp đã có thể hỏi đáp.

Chỉ là theo giai đoạn lời nói, Dư Sinh cần nhiều trả nợ năm trăm điểm điểm công đức, cũng chính là một ngàn năm trăm điểm điểm công đức.

Hắn bấm ngón tay tính một chút, một tháng trả nợ một trăm điểm, chung cần mười lăm tháng.

"Dễ dàng." Dư Sinh chính mụm ô giấy dầu kiểm bọn, tuyệt không quan tâm, tùy tiện điểm hỏi đáp.

Hỏi đáp về sau, hắn mắt nháy cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm bếp lò, lại thật lâu không thấy biến hóa, chỉ là bỗng dưng thêm ra mấy cái ngăn tủ tới.

Dư Sinh: "Hệ thống, hệ thống, hệ thống đại gia người."

Hệ thống: Làm gì?

Dư Sinh cả giận: "Ta hiện đại hoá đồ làm bếp đâu?"

Hệ thống: Đã cụ hiện, xin yên tâm sử dụng.

Dư Sinh vuốt một cái bếp lò, "Cái này không phải là ta kia cũ?"

Hệ thống: Bỏn hệ thống miễn phí dâng tặng ngự trang phục vụ, khởi cảm ơn.

Hệ thống ngao kiêu đáp xong, liền không còn đáp lời.

Dù sao cũng phải nói cho ta dùng như thế nào a? Dư Sinh im lặng, không hiểu ra sao đi đến trước bếp lò.

Hắn trên dưới dò xét, thậm chí đem đầu thò vào lòng lò bên trong, lấy tìm kiếm khai quan, thần bí cái nút cái gì, "Này làm sao khai hỏa?" Hắn nói thầm.

"Khai hỏa" vừa dứt lời, lò đường "Oanh" lên hỏa diễm, nguy trang ra châm củi bộ dáng, không thấy có khói, cũng không biết đốt cái gì.

Dư Sinh bị hù lui lại một bước, thật lâu mới hiểu được, "Ta đi, công nghệ cao a, âm thanh không."

"Đập lửa." Dư Sinh nói, hỏa diễm lập tức diệt đi.

"Không tệ, không tệ." Dư Sinh rất hài lòng, hắn mở ra quầy hàng, gặp bên trong cũng đã đổi thành hiện đại có trật tự bộ dáng.

Lại mở ra thêm ra tới ngăn tủ.

Cái thứ nhất là có thả đồ làm bếp, đủ loại nồi niêu đều có, càng có lịch sự tao nhã mâm sứ.

Dư Sinh kiếp trước chính là đồ sứ người trong nghề, nhìn qua biết ngay những đồ sứ có giá trị không nhỏ.

Hắn lấy ra một bát nhỏ đến, bát rất thanh lịch, màu lam xám, không đồ án, miệng bát không bằng phẳng, như hoa hướng dương, tên cổ quỳ khẩu tiểu oản.

Cái này quỳ khẩu tiểu oản mặc dù thanh lịch, nhưng thai chất rất tốt, lại có thượng giai men nước, chiết xạ ra nhu hòa quang trạch, đơn giản đẹp không sao tả xiết.

Trong tủ chén còn có thanh lịch Thanh Hoa sứ trắng, nền trắng như sữa, không tì vết, Thanh Hoa thanh nhã, phi thường xinh đẹp.

Dư Sinh từng cái thưởng thức xuống tới, bỗng nhiên không muốn đem bọn chúng cầm lấy đi thịnh thức ăn, để ở chỗ này trân tàng cũng không tệ.

Chỉ là Dư Sinh ý niệm mới vừa nhuốm, tức bị hệ thống lấy khẩu trừ điểm công đức cho cảnh cáo.

Dư Sinh đau lòng khép lại cửa tủ, mở ra cái khác ngăn tủ, những này ngăn tủ có tự động máy rửa bát, tủ lạnh, thậm chí có trừ độc thiết bị.

Chỉ là sử dụng những thiết bị này lúc, Dư Sinh cần tiêu hao một chút điểm công đức, lấy mua sắm hệ thống không biết từ nơi nào tới tiền điện.

Đem những này từng cái dò xét qua đi, Dư Sinh mới bắt đầu chuẩn bị điểm tâm.

Như cũ là bánh bao canh, nhưng có mới đồ làm bếp về sau, nấu nướng lúc thuận tiện không ít.

Chờ Dư Sinh đem làm tốt bánh bao canh bày ở bên ngoài lúc, thiên sư đứng lúc xuống lầu.

Hắn gặp trên kệ rượu bày đầy vò rượu, ngạc nhiên nói: "Lại có rượu?"

Dư Sinh gật gật đầu.

Thiên sư cao hứng trở lại, nói: "Rượu gì?"

"Điểm Mộc Tửu." Dư Sinh nói.

Thiên sư thích thú lập tức hạ xuống đi, Điểm Mộc Tửu hắn đã uống qua, theo hắn kinh nghiệm, Điểm Mộc Tửu sẽ không tăng lên công lực.

Lời tuy như thế, thiên sư vẫn là lấy một lọ nhỏ. Ai bảo Dư Sinh chỉ chuẩn bị bánh bao canh, chưa từng chuẩn bị cháo.

Dư Sinh ở phía sau đau lòng, "Một vò mười tiền, người thiếu uống một chút."

Thiên sư đẩy ra nắp rượu, "Làm sao lên giá?"

Dư Sinh đắc ý nói: "Người cũng không nhìn là ai ủ rượu, đương nhiên đắt."

"Ai nưong?" Thiên sư nói xong, uống vào một ngụm rượu, lập tức giật mình.

Dư Sinh quay người trở về gặp hắn biểu lộ, đắc ý nói: "Rượu này tư vị như thế nào, có đáng giá hay không mười tiền."

Thiên sư không đáp.

Từ dịch nhập môi lúc, hắn đã nếm đến cái này đàn Điểm Mộc Tửu cùng lúc trước rất khác biệt, càng thêm cam liệt ngọt ngào.

Nhưng đây không phải hấn ngợ ngần lý do.

Đội tửu dịch vào cổ họng lúc, thiên sư tỉnh tường cảm thấy một cổ quen thuộc dòng nước ấm chảy vào toàn thân, sau đó tụ hợp vào trong kinh mạch, gia tăng một chút công lực.

Thiên sư nghi ngờ, nhìn xem Dư Sinh, nói: "Cái này Diễm Mộc Tửu là nguoi nhưõng?"

"Đương nhiên."

"Một vạc?"

Dư Sinh gật đầu.

Thiên sư lúc này đi đến giá rượu trước, ngẫu nhiên gỡ xuống một vò rượu, đẩy ra nắp rượu.

"Nguoi làm gì?" Dư Sinh kinh ngạc, đi lên đoạt.

Thiên sư nghiêng người tránh thoát, "Để cho ta hóp một cái, nếu là thật sự, ta cho nguoi biết một cái phát tài đại kế."

Dư Sinh dừng lại thân thể, "Cái gì phát tài đại kế?"

Thiên sư không đáp, ôm cái bình uống một hóp, nhắm mắt nửa khắc về sau, mới đối Dư Sinh nói: "Cái này một vò rượu không nên bán mười tiền."

"Cần phải bao nhiêu?"

Thiên sư duỗi ra một ngón tay, "Một quan."

"Một, một, một quan?" Dư Sinh kinh hãi không ngậm miệng được, "Nguoi đừng nói giỡn."

"Tiểu tử nguoi là trông coi núi vàng không biết đồ quý." Thiên sư mang hũ rượu từ đưa cho Dư Sinh.

Hấn tọa hạ nói: "Xem ở giúp ta đem tấn thăng hai tiền thiên sư phần bên trên, hôm nay ta cũng không gạt nguoi."

Dư Sinh ngồi đối diện hấn, "Giấu diễm ta cái gì?"

Thiên sư chỉ vào vò rượu, "Nguoi rượu này không chỉ là rượu ngon, càng là tu luyện người tha thiết ước mơ quỳnh tương ngọc dịch."

Gặp Dư Sinh không hiểu ra sao, thiên sư cười khẽ, gằn từng chữ một: "Nó có thể tăng lên nội lực, vu lực, thậm chí là sinh mệnh lực."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nội nhân

Theo thiên sư lời nói, không chỉ rượu, rau cải, bánh bao canh, những này Dư Sinh mới làm thịt rượu cũng có bực này kỳ hiệu.

Lục đại gia hôm qua nuốt xuống bánh bao, thân thể lập tức chuyển biến tốt, cũng là bởi vì cái này.

Chỉ là chẳng biết tại sao, Dư Sinh đằng sau lại làm lúc, cái này thần kỳ liền biến mất.

Thiên sư không biết, Dư Sinh suy nghĩ một chút sau tức minh bạch.

Rau cải, bánh bao canh hai món ăn lần đầu nấu nướng lúc, có hệ thống hoặc diễm công đức tham dự trong đó, là lấy có bực này thần kỳ.

Đằng sau lại nấu nướng lúc, đã là Dư Sinh tài nấu ăn của mình, cho nên thần kỳ sẽ biến mất.

Nghĩ đến đây, Dư Sinh nhàn tình sáng lên. Diễm Mộc Tửu là hệ thống ử chế, nên sẽ một mực có cái này công hiệu thần kỳ.

"Hoàn toàn chính xác tiện nghi, cần phải một quan." Dư Sinh gật đầu nói.

Hắn đem thiên sư mở hũ kia rượu để lên bàn, lại về giá rượu trước lấy hai vò, tại thiên sư kinh ngạc bên trong giao cho hắn.

"Ày, đây là người." Dư Sinh nói.

Thiên sư vui mừng, "Tốt như vậy?"

Dư Sinh gật đầu, "Lần này chúng ta sổ sách trả sạch, về sau không cho phép người lại ăn nhờ ở đậu."

Thiên sư tiểu dung lập tức hòa tan, "Ha ha, tiểu tử, người đây là qua sông đoạn cầu a."

Hắn tuy nói nhanh tấn thẳng hai tiền thiên sư bắt yêu, nhưng cũng không phải lập tức.

Cho dù thật sự là hai tiền thiên sư bắt yêu, tu luyện cũng không bằng ăn uống tăng lên nội lực đến nhanh không phải.

"Này làm sao liền là qua sông đoạn cầu." Dư Sinh tranh luận nói, "ta cái này nhiều nhất là tá ma giết lừa."

"Ha ha, tiểu tử, người dám mắng ta là con lừa." Thiên sư phản ứng tăng trưởng, lập tức hiểu được.

"Hai người các người sáng sớm nhón nháo cái gì mà nhón nháo." Mã thẩm nhi đi tới, "Cho ta đến hai lồng bánh bao canh."

Tại Dư Sinh liên tục cường điệu dưới, trên trán người rốt cục không gọi nữa nó bánh bao.

Hôm qua sau khi nếm thử, rất nhiều người đối bánh bao canh nhớ mãi không quên. Mã thẩm nhi tiểu tôn tử càng là vừa sáng sớm tranh cãi muốn bánh bao canh.

"Hắn uống rượu không trả tiền." Dư Sinh trở lại lấy bánh bao canh, đưa cho Mã thẩm nhi, "Tổng cộng bốn tiền."

Mã thẩm nhi nhìn thiên sư bất thiện, "Tiểu Ngư Nhi là vốn nhỏ sinh ý, sao có thể không trả tiền?"

Nàng nói xong móc ra bốn tiền tới.

thiên sư bận bịu giải thích: "Không phải ta không trả tiền, hắn bốn vò rượu muốn ta bốn xâu."

"Cái gì, bốn xâu!" Mã thẩm nhi giật mình, đối Dư Sinh nói: "Tiểu tử người đoạt tiền đâu."

Dư Sinh chân thành nói: "Thẩm nhi, cái này một vò rượu thật giá trị một quan."

"Người dùng vàng nhường." Mã thẩm nhi không tin hắn.

"Tiểu Ngư Nhi, đánh rượu." Tên què đứng lúc dẫn hồ lô rượu đi tới.

"Lão Cẩn, một vò một quan đâu, " Mã thẩm nhi thuận miệng cười nói.

"Cái gì?" Ngư dân đứng lại.

"Không không không." Dư Sinh tiến lên tiếp nhận hồ lô rượu, "Chính chúng ta người hay là năm tiền."

"Cái này còn tạm được." Mã thẩm nhi cho là bọn họ vừa rồi nói đùa, sột ruột trở về bốn gào khóc đòi ăn tiểu tôn tử đi.

Dư Sinh đánh rượu, rượu cực hương thơm, ngư dân ở bên cạnh người cực kỳ tham ăn, chờ hồ lô rượu đánh đầy về sau, bận bịu nếm thử một miếng.

"Ừm." Ngư dân hai mắt tròn tròn, "Đây là rượu gì, từ chỗ nào mua?"

"Vẫn là Diễm Mộc Tửu." Dư Sinh nói.

Ngư dân không thể tưởng tượng nổi, "Cái gì, đây là Diễm Mộc Tửu?"

Hắn lại nếm một ngụm, "Là diễm mộc quả hương vị, bất quá so trước kia dễ uống nhiều lắm."

Ngư dân quay đầu lại hỏi Dư Sinh, "Lão Dư lúc nào nhường, người làm sao không sớm một chút lấy ra?"

Dư Sinh đắc ý nói: "Không phải lão gia tử nhường, là chính ta nhường."

Ngư dân càng bất khả tư nghị, "Đừng lừa gạt người thúc a."

"Thật, không tin đằng sau còn có nửa vạc đâu." Dư Sinh chỉ vào sân sau.

Ngư dân lúc này mới tin tưởng.

Hắn trên dưới dò xét Dư Sinh, ngạc nhiên nói: "Lão Dư bức người cũng học không được, hiện tại không chỉ có vô sự tự thông, còn thắng qua hắn, hắn là mẹ người hiền linh?"

"Vì cái gì không phải lão gia tử hiền linh." Dư Sinh nói.

"Mẹ người so với hắn khéo tay nhiều.

" ngư dân lại hóp một cái rượu, không thể tưởng tượng nổi đi.

Thiên sư thò đầu tới, "Ta cũng không phải ngoại nhân, ta là nội nhân a, dựa vào cái gì ta liền một vò một quan."

"Bên trong em gái người a, đi đi đi." Dư Sinh lên cả người nổi da gà, "Chỉ có không làm nội nhân, liền cho người năm tiền một quan."

Có chặt thành quỷ, đâm vu chúc giao tình tại, Dư Sinh không thật muốn tiền hắn, chỉ là không muốn để cho hắn tại khách sạn làm đại gia thôi.

Thiên sư lập tức đáp ứng, chỉ có không phải ngoại nhân giá cả là được.

Quả nhiên hữu hiệu, thiên sư lập tức giúp đỡ Dư Sinh đem bánh bao canh bày tại ngoài khách sạn trên mặt bàn.

Trên trần hương thân có hôm qua nếm thức ăn tươi, hôm nay nhớ mãi không quên, bất cứ lúc nào tới lấy đi một hai lồng.

Mặt trời lên cao, Dư Sinh đang muốn xách một vò rượu đi xem Lục đại gia lúc, phải đường phố đầu đông chạy tới bày thót thót ngựa.

Lập tức có ba vị công tử ca nhi ăn mặc, bên hông treo trường kiếm, vò kiếm hoa mỹ, hoàn toàn không phải thiên sư mộc vò có thể so sánh.

Đằng sau đi theo bốn cái người hầu, mặc dù lấy áo xám, vải vóc cũng không ít, không phải Dư Sinh y phục rách rưới có thể so sánh.

Đường phố rộng, thị trấn nhỏ, tại Dư Sinh, thiên sư bọn họ ánh mắt nhìn soi mói, thót ngựa rất nhanh chạy vội tới khách sạn trước.

Bánh bao canh hương thơm tại đầu đường tùy ý lan tràn, thót ngựa bên trong có một ngựa khách nghe ngóng có chút tham ăn.

"Sở huynh, buổi sáng ra tới vội vàng, sớm tiêu cơm, không bằng tại khách sạn lại ăn lót dạ chút." Hắn ghim ngựa lên tiếng nói.

Kia Sở huynh đã đi đến đền thờ dưới, sau khi nghe được quay lại đầu ngựa, "Cũng tốt."

Bọn họ nhao nhao xuống ngựa, hướng về khách sạn đi tới.

Vừa rồi mở miệng ăn lót dạ áo xanh công tử cất cao giọng nói: "Tiểu nhị, có cái gì tốt ăn?"

Dư Sinh chỉ chỉ trước người bánh bao canh, "Chỉ có những thứ này."

Dù là Chu Cửu Chương kiến thức rộng rãi, trong thành Dương Châu món ngon nếm khắp, cũng chưa từng gặp qua bánh bao canh.

"Đây là cái gì thức ăn?" Chu Cửu Chương để lộ vẻ hấp, mới để cho hắn ngừng chân hương thơm xông vào mũi.

"Thật là thơm." Hắn tán thán nói.

Sở Từ làm chủ nói: "Vậy liền những này đi." Dứt lời, dẫn người hầu tiến vào khách sạn.

Bọn họ chính là thành Dương Châu quý công tử, đương nhiên sẽ không tại đầu đường dùng cơm.

Dư Sinh đẩy thiên sư, "Muốn bọn họ bao nhiêu tiền phù hợp?"

Thiên sư duỗi ra hai ngón tay, "Một lồng hai mươi tiền, thiếu đi bọn họ còn cảm giác hạ giá."

Dư Sinh hai mắt vừa mở, thấy tiền sáng mắt, "Hai tiền biến hai mươi tiền, cái này mua bán có lời."

Hắn vì xứng đáng cái này hai mươi tiền, cố ý về bếp sau lấy ba cái đĩa thanh hoa khẩu.

Thiên sư sử dụng kinh ngạc nhìn xem đĩa thanh hoa khẩu.

Quá tinh xảo, ôn nhuận màu sắc, tinh tế tỉ mỉ thai chất, cho dù hắn là người thô kệch, cũng biết cái này ba đĩa có giá trị không nhỏ.

"Cái này, cái này đĩa người từ chỗ nào lấy được?" Thiên sư hỏi.

"Tổ truyền." Dư Sinh nói lão há miệng tức tởm.

"Người dùng nó đến chiều đãi khách uống rượu? Quá xa xỉ." Thiên sư thay Dư Sinh đau lòng.

Dư Sinh cũng không muốn, hân hận không thể trân tàng lên một mình thương thức, nhưng khách sạn ngày sau nhất định phải đổi thành loại này bộ đồ ăn, hệ thống lấy tên đẹp tăng lên phẩm vị.

Dư Sinh ra vẻ cao nhân, "Không xa xỉ, chỉ có cái này sứ thanh hoa đĩa mới xứng lên ta tuyệt vị bánh bao canh."

"Cẩn thận bọn họ dùng xong com, đem đĩa cướp đi." Thiên sư liền không quen nhìn hân đáng về đắc ý.

Dư Sinh quả nhiên lo lắng, hân cẩn thận nói: "Không thể nào?"

"Tiểu nhị, bánh bao bên trong, nhanh lên một chút." Người ở bên trong đang thúc giục.

"Bưng lên đi thôi." Thiên sư đẩy hân, "Hù người, công tử nhà họ Sở sẽ không như thế không nói đạo lý."

Dư Sinh lúc này mới an tâm đem dọn xong đĩa bưng lên đi, "Ba vị, mời chậm dùng."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tầm Vị trai

Thanh lịch sứ thanh hoa trên bàn bày biện tinh xảo bánh bao canh, da mặt thổi qua liễn phá, bên trong nước canh mơ hồ có thể thấy được.

Không cần nhắm nháp, cho dù là bày biện trước mắt người một chút, nhìn một chút, cũng là một loại hưởng thụ.

Chu Cửu Chương nhin không được nói, "Không ngờ được sơn dã chi địa cũng có như vậy vui mắt đồ ăn."

Sở Từ ánh mắt lại tại trên mâm, hân quan sát tỉ mỉ, nhin không được hỏi: "Tiểu nhị, cái này đĩa. . ."

"Tổ truyền, đồng loạt không bán." Dư Sinh nói kiên quyết, rất sợ người bên ngoài đem hân đĩa đoạt.

Sở Từ nghe Dư Sinh nói như vậy, cũng không tốt lại mở miệng.

Chu Cửu Chương không thích thanh cao, chỉ ham ăn, nhin không được trước lấy đĩa kẹp một cái.

Hân cắn một cái xuống dưới, nước văng khắp nơi, không chỉ có bóng đã đến bản thân, cũng rơi vào bên cạnh Bạc Cự trên quần áo.

Bạc Cự tay áo vừa thu lại, "Tiểu tử người cẩn thận một chút."

"Tê, " Chu Cửu Chương đang bị nóng đầu, nói hàm hồ không rõ, "Thật không tệ, các người ném thử, thật ăn ngon."

Bạc Cự thấy thế, cũng kẹp một cái, cẩn thận cắn một cái.

"Ừm, là không sai." Hân gật gật đầu, "Cho dù là Tầm Vị trai cũng chưa từng gặp phải dạng này mỹ vị."

Bọn họ ở bên trong ăn lót dạ, Dư Sinh cùng thiên sư ngồi ở ngoài cửa nói chuyện phiếm lúc, gặp lý chính từ ngõ hẻm bên trong chạy chậm ra tới.

Hân xa xa trông thấy Dư Sinh, khu tay nói: "Nhanh, nhanh, Lục gia bệnh lại nặng."

Dư Sinh nghe xong, đứng người lên chạy mấy bước, lại quay trở lại đến, vào trong điểm đề một vò rượu.

"Người nhìn xem cửa hàng, nhất là đĩa." Dư Sinh không quên nhắc nhở thiên sư.

Tại Dư Sinh đi không lâu sau, ba vị công tử liền đi ra tới, Sở Từ còn bưng đĩa.

Tại bánh bao canh sau khi dùng xong, bàn đầy thanh tú thanh lịch Thanh Hoa đồ dần dần hiển hiện trước mắt, để Sở Từ yêu thích đến cực điểm.

Sở Từ không muốn bỏ qua, muốn cầu Dư Sinh bỏ những thứ yêu thích, chỉ là trái phải nhìn quanh, không thấy Dư Sinh.

Hắn chỉ có thể hỏi thiên sư, "Cái này đĩa coi là thật không bán? Ta có thể ra mười xâu."

"Mười, mười xâu?" Thiên sư có chút tâm động, đĩa nếu là hắn, hắn không nói hai lời đáp ứng.

Làm sao không phải hắn, thiên sư lắc đầu, "Chường quý ra ngoài thường có căn dặn, đĩa là không bán."

"Bất quá chờ hắn trở về, người có thể cùng hắn thương lượng." Thiên sư không có đem lời nói tuyệt, bởi vì cùng Sở công tử trên bàn giao tình, đối Dư Sinh có ích lợi rất lớn.

Thiên sư đã đưa ánh mắt đặt ở khách sạn bí mật bị phát hiện về sau, khi đó không biết sẽ có bao nhiêu người ngấp nghé Dư Sinh khách sạn.

Bọn họ hoặc tìm tòi hư thực, hoặc chiếm thành của mình, hoặc nạp làm chính mình dùng, tóm lại khách sạn sẽ không thể an bình.

Đến lúc đó, nếu có Sở gia chỗ dựa liền sẽ tốt hơn nhiều, ai cũng không dám làm loạn.

Trọng yếu là, đây chính là mười xâu a.

Dùng Dư Sinh lại nói, cái kia chính là một vạn cái một tiền thiên sư, lấy tính tình của hắn, chưa chừng sẽ đáp ứng.

Nghĩ ở đây, thiên sư trong lòng tự phiền một bàn tay, "Phi, bị Dư Sinh mang trong rãnh đi, có thể nào như thế gièm pha chính mình."

Sở Từ nghe vậy, không thôi đem đĩa buông xuống, "Vậy thì chờ ta buổi chiều khi trở về sẽ cùng hắn thương lượng."

Dứt lời, bọn họ đem sổ sách thanh toán. Nghe nói là một lồng hai mươi tiền, Bạc Cự chân mày hơi nhíu, chỉ là đằng sau còn có quan hệ, cho nên không nhiều lời.

Có thể thấy được, không phải tất cả mọi người là oan đại đầu.

Bên này, Dư Sinh bồi lý chính chạy đến Lục đại gia nhà lúc, gặp con chó vàng lĩnh một chó con yên tĩnh nằm dưới giường.

Trên giường, Lục đại gia sắc mặt vàng như nến, khuôn mặt gầy gò, hai mắt hơi mở, xen vào giống như tỉnh không phải tỉnh ở giữa.

Thạch đại gia bọn họ ở bên cạnh cau mày bồi tiếp.

Lý chính một bước đi ra phía trước, "Hôm qua còn ăn một lồng bánh bao đâu, hôm nay tại sao lại nặng?"

Thạch đại gia lắc đầu, "Vu y lúc nào đến?"

"Nhanh nhất cũng phải buổi trưa." Ngự dân nói. Con của hắn Tiểu Căn đuổi chính là một thốt sáu mã, đi đi về về chỉ ít nửa ngày.

Lục đại gia lúc này đã là hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, ai cũng không biết hắn có thể hay không chịu đựng được đến khi đó.

"Để cho ta thử một chút." Dư Sinh lúc này đứng dậy.

Đám người nhìn hắn,

Lý chính nói, "đừng hồ nháo, đây là chữa bệnh, không phải bắt quỷ."

"Lục đại gia hôm qua liền là ăn ta bánh bao canh chuyển biến tốt." Dư Sinh nói, " lại nói ta liền bón Lục đại gia hai ngụm rượu."

Lý chính càng cảm thấy hắn không đáng tin cậy, "Điểm Mộc Từ lại không thể chữa bệnh."

"Cái này Điểm Mộc Từ cùng lão gia tử từ nường không giống nhau." Dư Sinh cố gắng, nói xong hướng về bên giường đi đến.

Lý chính muốn đem hắn kéo ra, ngự dân ngăn cản lý chính, "Để hắn thử một chút, chớ quên lần trước Tiểu Tam Từ cũng là hắn trị tốt."

"Mà lại cái này Điểm Mộc Từ thật đúng là không giống nhau, ta thân thể mệt mỏi, uống mấy ngụm lập tức làm dịu không ít." Ngự dân nói.

Bọn họ lúc nói chuyện, Dư Sinh đã nhỏ tâm cho ăn Lục đại gia mấy ngụm.

Chờ Dư Sinh lại bón lúc, Lục đại gia giật giật, đem môi dôi, yếu ớt nói: "Tiểu Lục Từ trở về rồi?"

Lý chính gặp Lục gia đã có thể mở miệng nói chuyện, nhìn Dư Sinh liếc mắt sau thấp giọng nói: "Nhanh, lập tức quay lại."

Lục gia mở mắt ra, mới thấy vừa mới bón rượu chính là Dư Sinh, "Tiểu Ngư Nhi cũng tới?"

"Nghe nói người nghĩ nuôi con chó." Hấn chỉ chỉ dưới giường. "A Hoàng ta bón bắt động, người đem bọn chúng ôm trở về đi thôi."

Dư Sinh vội nói: "Ta liền theo miệng nói chuyện, Lục gia, A Hoàng còn đang chờ ngài tốt đâu."

Lục gia lắc đầu, "Ta sợ là không chịu nổi."

Lý chính ngừng hấn, "Chớ nói lung tung, ngài nhìn hiện tại chẳng phải lại tốt rồi."

Lý chính không lừa hấn, tại uống rượu về sau, Lục gia sắc mặt rất nhanh chuyển biến tốt, bây giờ nói chuyện đã lưu loát, con người càng là thanh minh không ít.

Thạch đại gia bùng qua rượu nhỏ ném một ngụm, "Ừm, không giống nhau, dễ uống không ít, nghĩ không ra còn có thể chữa bệnh, Tiểu Ngư Nhi, người làm sao ừ ra tới?"

"Cùng lão gia tử không có sai biệt." Dư Sinh nói, "Ta cũng không biết vì sao có thể chữa bệnh, vẫn là thiên sư nói cho ta biết."

Trên trần người đều biết, khách sạn thường ở một vị thiên sư bất yêu.

"Chẳng lẽ là thiên sư tại trong rượu tăng thêm vật gì tốt?" Ngư dân nói.

"Thiên sư bất yêu thường xuyên cùng yêu quái liên hệ, có kỳ trân dị bảo chẳng có gì lạ, có lẽ là hấn châm rượu bên trong." Thạch đại gia cũng nói.

Những người khác cùng nhau gật đầu, các hương thân liên tưởng quá phong phú, riêng là đem hai người liên hệ ở cùng nhau.

"Ừm ừm." Dư Sinh liên tục gật đầu, cũng không vạch trần, "Không chừng là."

Thạch đại gia cùng ngư dân chiếu cố Lục gia, Dư Sinh nâng cốc lưu lại sau theo lý chính lui ra ngoài.

"Rượu kia đến cùng chuyện gì xảy ra?" Lý chính đập Dư Sinh đầu vai, "Người thế nhưng là không biết cất rượu, thiên sư cũng không có hảo tâm như vậy, đại gia vừa rồi đều là đang giả bộ hồ đồ."

"Thật sự là ta nhường, ta cũng không biết vì sao liên biết." Dư Sinh thật sự nói, "Cũng không nghĩ tới có thể chữa bệnh."

Lý chính trăm mối vẫn không có cách giải, "Chẳng lẽ là mẹ người hiền linh?"

"Vì cái gì không phải lão gia tử?"

"Cha người nào có chữa bệnh bản sự." Lý chính thuận miệng nói.

Thiên sư chính nhân nhả ngòi tại khách sạn trước trên ghế.

Bọn họ cũng ngồi đi qua, nhìn qua đường phố đông, chờ Tiểu Căn đem vụ y cùng Lục gia nhi tử tiếp trở về.

Thiên sư đem Sớ Từ ra giá tiền nói, Dư Sinh quả nhiên có chút tâm động.

Chỉ là ý niệm mới vừa nhướm, hệ thống thanh âm lạnh như băng tức vang lên:

Túc chủ như bán ra hệ thống sở thuộc vật phẩm, xin đem giá cả đem đối ứng điểm công đức thanh toán cho hệ thống.

Ghi chú: Một tiền hồi đoái một điểm điểm công đức, bán ra mười xâu mời thanh toán một vạn điểm điểm công đức.

Đoạn Dư Sinh tài lộ, giống như đoạn hấn hạ thế, buồn bực Dư Sinh tại trong đầu tranh cãi, "Nếu ta một tiền bán ra đâu?"

Hệ thống: Hệ thống mỗi bộ đồ ăn đều độc nhất vô nhị, túc chủ như bỏ được, xin cứ tự nhiên.

"Đừng tưởng rằng người đem ta thấy thâu." Dư Sinh không phục đối hệ thống nói.

Hấn khề cắn môi, khí thế chợt tiết, "Ta còn thực sự không nữ."

Chương 22: Hũ dưa muối

Tiền, ta muốn vậy; đồ sứ, cũng ta muốn. Hai người không thể được kiêm, hệ thống đại gia người.

Con đường phát tài bị ngăn cản, Dư Sinh ghé vào trên mặt bàn, tại suy nghĩ bên trong bố trí lấy hệ thống.

"Chường quý, dùng cơm." Liều sắc váy ngắn thiếu nữ đứng tại Dư Sinh trước mặt.

Dư Sinh vô ý thức hướng lui về phía sau, lại cảm giác là đôi thiếu nữ không tôn trọng, thế là đã ngừng lại.

Quý đều gấp, yêu lại như thế nào. Cổ vũ sĩ khí về sau, Dư Sinh đứng lên, mời thiếu nữ bên trong ngồi.

Hắn vừa muốn quay người, chợt nghe "Cộc cộc" tiếng vó ngựa truyền đến.

Lý chính thò đầu đi qua, vui vẻ nói: "Tiểu Căn Nhi trở về."

Dư Sinh mời thiếu nữ tiến khách sạn tạm thời chờ đợi, hắn đứng tại lý chính bên cạnh, nói: "Trên xe chỉ có một người?"

Lý chính cũng mới chú ý tới, "Người Lục thúc đâu?"

Bọn họ buồn bực nghênh đón, lý chính xa xa hô: "Vu y đâu, vu y. . ."

Lý chính đứng lại, kinh ngạc gặp xuống xe ngựa một niên kỷ không lớn, chải lấy bụi tóc xẻ đôi, mi thanh mục tú tiểu cô nương tới.

Tại trong ngực nàng, ôm một cái phiên bản thu nhỏ, tiểu nữ cậu lớn nhỏ, có lông bờm sư tử con.

Lý chính kéo lại Tiểu Căn, "Vu y đâu, người Lục thúc đâu?"

Tiểu Căn nói: "Trương thúc, ta chờ một lúc giải thích cho ngài, trước hết để cho lang trung cho Lục gia chữa bệnh."

"Lang trung?" Lý chính lúc này mới quan tâm dò xét tiểu cô nương.

Hắn đem Tiểu Căn kéo đến một bên, nhỏ giọng nói: "Không phải để người mời vu y?"

Tiểu Căn nói: "Trương thúc, không phải ta không mời, là tất cả vu y nghe xong muốn ra khỏi thành đến trên trấn, bọn họ cũng không tới."

Tiểu Căn hướng về tiểu cô nương gật gật đầu, lại thấp giọng nói: "Mất thấy không về nữa trở ngại, ta chỉ có thể đem duy nhất nguyện tới lang trung cho kéo tới."

Vu y chủ yếu lấy chú ngữ, phù chú, chiêm bặc, thảo dược cùng vu thuật chữa bệnh, trừ tà, trừ ma, bản lĩnh truyền thừa từ Linh Sơn thập vu.

Lang trung lấy thuật kỳ hoàng chữa người, tại dị thế giới vẫn ở tại nảy sinh, cơ hồ tất cả lang trung đều là đến từ Trung Nguyên Long thành, tức Thần Nông nhất tộc.

Trừ vu y, lang trung bên ngoài, cũng có một thành có cứu tử phù thương bản lĩnh, tức Côn Luân khâu.

Tương truyền Côn Luân khâu thành chủ Tây Vương Mẫu, có khởi tử nhân nhục bạch cốt bản sự, càng có Bất tử thần dược.

Chỉ là Côn Luân khâu cách nhau rất xa, vô duyên nhìn thấy.

So sánh vu y, Dư Sinh càng tin qua được lang trung, chỉ là cô nương này, tuổi tác thực sự có chút ít, không lớn lắm cho người tin phục.

Nhưng cũng không được tuyển.

Hắn đẩy lý chính, "Trương thúc, chữa bệnh quan trọng, hiện tại cũng chỉ có thể mời lang trung xuất thủ, mau đi đi."

Lý chính bất đắc dĩ, "Cũng chỉ đành như thế, chuyện về sau một hồi lại nói."

Hắn quay người hướng về tiểu cô nương chấp tay, dẫn nàng vội vàng hướng về Lục đại gia nhà đi.

Dư Sinh ngoắc để thiên sư giúp đỡ đỡ hàng, căn dặn bọn họ một hồi khách sạn ngồi về sau, vội vàng trở về xào rau cải đi.

"Chờ gấp đi, lập tức liền tốt." Dư Sinh hướng về thiếu nữ xin lỗi một tiếng, rửa tay sau tiến vào bếp sau.

Thay đổi đồ làm bếp, thiếu đi củi lửa hun đúc về sau, Dư Sinh nấu nướng càng thêm thành thạo điêu luyện, rất nhanh mang sang hai bàn sắc hương vị đều đủ xào rau cải tới.

Đúng lúc thiên sư cùng Tiểu Căn một trước một sau đi tới, một bàn cho thiếu nữ, một bàn để Tiểu Căn ăn lót dạ.

Tiểu Căn ném thử một miếng, suýt nữa đem đầu lưỡi nuốt mất.

"Ủm, " hần giờ ngón tay cái lên, nuốt xuống hậu phương nói, " được a, Tiểu Ngư Nhi, trong thành quán rượu cũng không có người làm tốt."

Dư Sinh cười một tiếng, vì hần rót một chén rượu, hỏi: "Lục thúc đâu, Lục gia đều như vậy, hần vẫn chưa trở lại?"

Tiểu Căn nghe vậy thở dài, hóp một cái rượu nói: "Không phải Lục thúc không trở lại, hần là bị Thái phủ giam lại."

"Giam lại?" Dư Sinh nhú mày, "Vì cái gì?"

Lục thúc là Lục đại gia con độc nhất, tại thành Dương Châu Thái phủ làm xuống người, trước đây ít năm còn cùng Thái phủ bên trong một tỳ nữ thành hôn.

Tiểu Căn để đĩa xuống, nói: "Lục thúc hầu hạ Thái phủ tiểu công tử lúc, không cần thận đem hần thích nhất bình sứ đánh nát."

"Thái phủ lúc ấy liền đem Lục thúc đánh cho một trận,

Nhốt ở kho củi, còn không cho uống nước ăn cơm." Tiểu Căn tức giận bắt bình mà nói.

Hần hóp một cái rượu, thuận thuận nộ khí, "Những này là Lục thẩm mà khóc lóc nói cho ta biết, nàng cũng chỉ dám ban đêm trộm ném cái màn thầu."

"Cái này Thái phủ quá không phải đồ vật, chỉ là làm người làm thuê, cũng không phải bán cho nhà bọn hần." Dư Sinh vỗ bàn nói.

"Thái phủ, cái nào Thái phủ?" Thiên sư lúc này mới xen vào.

"Liền kia Thường Tâm lâu Thái gia." Tiểu Căn nói.

"Cái gì, thương tâm lâu?" Dư Sinh không hiểu, "Làm cái gì buôn bán, lên cái này xúi quẩy danh tự."

"Thương tâm duyệt mục Thường Tâm lâu." Thiên sư tức giận nói, "Nhà hần đồ ăn được thông qua, nấu cháo vẫn còn không tệ."

"Chờ người hưởng qua ta nấu cháo về sau, người sẽ thu hồi câu nói này." Dư Sinh khinh thường nói.

"Đừng chỉ nói không luyện, có bản lĩnh bộc lộ tài năng." Thiên sư chế nhạo hần.

"Ta chỉ là lười thôi." Dư Sinh mở miệng bốc phét, đã đạt cảnh giới rất cao.

"Hiện tại việc cấp bách là đem Lục thúc cứu ra." Dư Sinh thành công đem chủ đề kéo trở về, giống như hần chuyển hướng đồng dạng thành thạo.

"Làm sao cứu?" Tiểu Căn mặt ủ mày chau, "Lục thẩm mà nói kia bình sứ bốn năm xâu đâu."

"Đừng buồn, cũng mới bốn năm xâu thôi, ta một rau cải đĩa liền quý hần gấp ba." Dư Sinh chỉ vào đĩa nói.

Hần ra về đại khí nói: "Chờ Lục thúc ra tới, để Lục thúc đi Thái phủ trước cửa đập vào nghe tiếng động, ta liền chết hần."

Tiểu Căn lúc này mới chú ý tới đĩa, "Ài, Tiểu Ngư Nhi, người cái này đĩa chỗ nào làm cho, làm sao đựng thức ăn, đừng nát."

Thiếu nữ lúc này sử dụng hết cơm, "Chường quý, tính tiền."

Dư Sinh đi qua thu năng một viên đồng tiền, đưa nàng ra ngoài, đưa mắt nhìn thiếu nữ thân ảnh biến mất tại đường phố đông.

"Đúng rồi, Tiểu Ngư Nhi." Tiểu Căn lại nghĩ tới một chuyện đến, "Lý thúc mời tới vu chúc không thấy, hôm qua nhà hần người còn hướng về ta nghe được."

Dư Sinh trong lòng đột nhiên xiết chặt, cùng thiên sư liếc nhau sau hỏi: "Người nói như thế nào?"

"Ta nói về sớm đi." Tiểu Căn Nhi nói.

Dư Sinh tâm buông lỏng một hơi.

Diễm Mộc Tử liền rau cải, bọn họ đổi phó com trưa, chủ đề lại về tới Thái phủ.

"Thái gia tiểu công tử ta hơi có nghe thấy, hẳn cả ngày đi theo Trang Tử Sinh pha trộn, tính cách quái đản."

Thiên sư uống rượu nói ra: "Đem hẳn thích bình sứ đánh nát, chỉ bồi thường tiền sợ là cứu không ra người."

"Người lặng lẽ ẩn vào đi, đem Lục thúc cứu ra, thế nào?" Dư Sinh đề nghị.

Thiên sư khinh bỉ nói, "Thái phủ mặc dù không phải danh môn, nhưng cũng coi như giàu có, giữ nhà vũ phu vẫn là mời được."

"Những này vũ phu thực lực tại một, hai tiền tả hữu, ta lại không muốn đi chịu chết."

"Uổng cho người còn cả ngày cao nhân bộ dáng, nguyên lai là tú hoa châm, nhìn được không dùng được." Dư Sinh nhả rãnh nói.

Thiên sư không phản bác được, chỉ có thể lấy ánh mắt đem Dư Sinh giết chết hơn ngàn lần.

"Kia là công tử bột, không phải tú hoa châm." Tiểu Căn thuận miệng bỏ đao.

"A, đúng, ta nhớ lầm." Dư Sinh khiêm tốn tiếp nhận, đối thiên sư nói, "là ta hiểu lầm người."

Thiên sư vừa gõ cái bàn, "Đủ rồi a, ta mặc kệ chuyện này."

"Đừng, nói đùa." Dư Sinh giữ chặt hẳn, trầm ngâm nói: "Vừa rồi kia Sở công tử là lai lịch gì?"

Thiên sư biết hẳn suy nghĩ gì, "Sở công tử cùng Trang Tử Sinh là tử đối đầu."

"Những này quý công tử tốt nhất mặt mũi, tuyệt sẽ không vì một cái đĩa đi cầu Trang Tử Sinh." Thiên sư nói.

Gặp đường này không thông, đám người trầm mặc.

"Ba!" Dư Sinh vỗ bàn một cái, kinh ngạc hai người một chút.

"Chẳng phải một bình sứ a, nó có thể quý giá đi đến nơi nào." Dư Sinh đối thiên sư hai người nói, "cùng lắm thì, ta bồi hẳn một hũ dưa muối."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cầu Cầu

"Hũ dưa muối?" Thiên sư cùng Tiểu Căn trầm niệm một lời.

"Cái gì hũ dưa muối?" Lý chính dẫn tiểu cô nương đi tới, nàng trong ngực y nguyên ôm con kia phiên bản thu nhỏ sư tử con.

Dư Sinh đứng người lên, "Một hồi nói cho ngài, Lục gia thế nào?"

Lý chính thở dài, lắc đầu.

Hắn quay đầu hướng tiểu cô nương nói: "Cô nương, người ở tạm tại khách sạn. Còn có, hũ kia rượu liền là tiểu tử này nhường."

Lý chính lại đem Dư Sinh kéo đến một bên, thấp giọng nói: "Cái này lang trung thật sự có tài, người nghĩ cách đem nàng lưu tại trên trần."

Vừa rồi cô nương này vì Lục gia chữa bệnh lúc, liếc mắt liền nhìn ra ngư dân thân thể khó chịu.

Nàng mấy cây ngân châm đâm đi xuống, ngư dân lập tức nhẹ nhàng khoan khoái không ít, khuấy phục Thạch đại gia mấy người bọn hắn lão nhân.

Bọn họ mặt bên nghe ngóng, cô nương này vừa tới Dương Châu, còn không chỗ đặt chân, mà trên trần lại không có chăm sóc người bị thương người, bởi vậy muốn lưu nàng tại trên trần.

Dư Sinh gạt đầu, lên lầu nhặt một gian sạch sẽ thoải mái phòng, giúp tiểu cô nương đem nạng bọc hành lý buông xuống.

"Tạ ơn." Tiểu cô nương thanh âm thanh thúy, đem trong ngực sư tử con đặt lên giường.

"Meo, meo." Mèo đen cảnh sát trưởng không biết từ nơi nào chui ra ngoài.

"Chít chít" kia sư tử con giật mình, lại nhảy trở lại tiểu cô nương trong ngực.

"Đi, đi." Dư Sinh đem mèo đen cảnh sát trưởng đuổi đi ra, kinh ngạc nói: "Nó thế mà sợ mèo?"

"Dĩ nhiên không phải, Cầu Cầu như nóng giận, hậu quả khó mà lường được." Tiểu cô nương an ủi sư tử con, "Nó chỉ là có chút sợ người lạ."

Dư Sinh có chút không tin, nó mới lớn cỡ bàn tay điểm, có thể có bao nhiêu lợi hại?

"Ta gọi Dư Sinh, có gì cần phân phó ta một câu là được." Dư Sinh sau khi thu thập xong nói.

"Ta có cần!" Tiểu cô nương lập tức nói, "Hũ kia rượu. . ."

Dư Sinh minh bạch, "Một hũ cho người lấy một vò."

"Không phải, không phải." Tiểu cô nương lắc đầu, "Người có thể hay không nói cho ta, hũ kia rượu dùng cái gì nhuộm?"

"Điểm mộc quả." Dư Sinh nói.

"Còn có đây này?"

"Không có."

"Không có? Không thể nào."

Tiểu cô nương không tin, nạng hai tay ôm ở trước ngực, "Điểm mộc quả là không có linh lực, người nhất định tăng thêm một loại nào đó danh thảo kỳ quả."

"Thật không có, cất rượu cận bã còn tại trong vạc đâu." Dư Sinh lại hỏi nàng, "Người còn có cái gì cần?"

"Ta cùng Cầu Cầu đều đói." Tiểu cô nương xoa bụng nhỏ nói.

"Một hũ xuống tới dùng cơm." Dư Sinh dứt lời quay người đi ra.

Tiểu cô nương để tay ở dưới cằm, "Khẳng định có danh thảo kỳ quả, người không lừa được ta."

Nàng cúi đầu, sờ lấy sư tử con, "Đúng không Cầu Cầu?"

Sư tử con tốc tốc phát run, mới không để ý tới đề ý đến nàng.

Tại phòng lớn, Tiểu Căn đã đem Lục thúc bị vây ở Thái phủ sự tình nói.

Chờ Dư Sinh xuống tới, lý chính nói: "Được nhanh một chút đem Tiểu Lục Tử cứu ra, bằng không thì sẽ trễ."

"Lục đại gia hân. . ." Dư Sinh lên tiếng nửa đoạn.

Lý chính gạt đầu, nói: "Lang trung nói, Lục gia đã bệnh nguy kịch, chỉ có thể dùng Điểm Mộc Tử kéo dài tính mạng."

Đám người nhất thời thôn thức không thôi.

Gặp tiểu cô nương xuống tới, Dư Sinh quay người tiến bếp sau xào một phần rau cải, lại lấy ra một sứ thanh hoa bình tới.

Bình sứ đoan trang tú nỡ, đường cong ôn nhu trôi chảy, tiểu cô nương chỉ nhìn liếc mắt, ánh mắt liền không dời ra.

"Dùng nó đổi Lục thúc thế nào?" Dư Sinh hỏi, ngón tay hân vuốt ve bình sứ, hơi có chút không nỡ.

Thiên sư ngấm nghĩa nửa ngày, nói: "Tuyệt đối tiện nghi Thái phủ, toàn bộ thành Dương Châu cũng sẽ không có như vậy tinh xảo bình sứ."

Thế là qua loa tắc trách lý chính một câu về sau, bọn họ thương lượng lên cụ thể cứu biện pháp tới.

Tiểu cô nương nghe bọn hân đàm, dùng đũa kẹp một ngum đồ ăn.

"Ừm?" Tiểu cô nương khê giật mình, rau cải ngoài ý liệu mỹ vị, nàng chỉ cảm thấy vị giác ở vào rất vui mừng trạng thái, không khỏi toát ra hạnh phúc

hương thụ thần sắc.

Sư tử con yên tĩnh ghé vào trên mặt bàn, ánh mắt một tắc cũng không rời tại chậu cá trước chơi đùa mèo đen cảnh sát trưởng huynh đệ.

Dư vị sau khi, tiểu cô nương kẹp một đĩa rau cải cho Cầu Cầu.

Cầu Cầu nghiêng đầu sang chỗ khác, Cầu gia là ăn thịt, ai ăn cho trâu ăn cỏ xanh.

"Ngon, ăn thật ngon." Căn cứ có mỹ vị cùng hương, tiểu cô nương đem sư tử con đầu mạnh quay lại, lại bón nó.

Cầu Cầu miễn cưỡng ném một ngụm, ăn, không sai, có thảo oa ngưu hương vị, thế là Cầu Cầu hướng về tiểu cô nương lại đòi hỏi.

"Dát."

Dư Sinh khẽ run rẩy, suýt nữa ngã xuống đất.

Hắn đối thanh âm này dị ứng, nghe xong đầu óc liền tự động lóe lên muốn bóp chết hán Dát Dát tử.

Nhất thời tất cả ánh mắt nhìn hắn, Dư Sinh thì nhìn qua Cầu Cầu, "Đây là tiếng kêu của nó?"

"Dọa sợ a?" Tiểu cô nương đắc ý nói, "Ta nói qua Cầu Cầu rất lợi hại."

Dư Sinh bủi môi, chờ ta tích lũy đủ hai trăm điểm điểm công đức lại so tài một chút, xem ai "Dát" lợi hại.

"Chường quý, đến một vò rượu." Thường thức đồ ăn, tiểu cô nương không nhịn được nghĩ uống miếng rượu.

"Không thành niên không cho phép uống rượu." Bị đánh gãy Dư Sinh thuận miệng nói.

Tiểu cô nương chu mỏ một cái, con người đảo một vòng, đẩy sư tử con, "Nó trưởng thành."

Lý chính còn muốn để tiểu cô nương lưu lại đâu, hắn đẩy Dư Sinh, "Nhanh đi lấy."

Dư Sinh bắt đắc dĩ từ trên quầy lấy một vò. Đưa cho nàng lúc, tiểu cô nương cười đắc ý, lộ ra răng mèo.

Nàng đem rượu đổ vào trong lòng bàn tay, không đợi triệu hoán, sư tử con chân trước liền ghé vào trên tay nàng, cúi đầu say sưa ngon lành liếm lên tới.

Dư Sinh tấm tắc lấy làm kỳ lạ giật về vị trí.

"Cứ như vậy quyết định, ngày mai Tiểu Ngư Nhi cùng thiên sư đi Thái phủ." Lý chính nói.

Có thiên sư tại, hắn yên tâm chút.

Dư Sinh vừa gật đầu đáp ứng, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ thanh âm liền vang lên:

【 một lần cuối 】 thành công cứu ra Tiểu Lục, để bọn hắn phụ tử gặp một lần cuối.

Nhiệm vụ ban thưởng: Một trăm năm mươi điểm điểm công đức.

Thất bại trừng phạt: Khấu trừ ba trăm điểm điểm công đức.

Dư Sinh trong lòng run lên, không vì thất bại trừng phạt, mà vì nhiệm vụ ban thưởng.

Lần trước hắn cứu mất hồn Tiểu Tam Tử cũng mới ban thưởng một trăm điểm điểm công đức, mà bây giờ cứu Lục thúc thế mà ban thưởng một trăm năm mươi điểm.

Dư Sinh hơi cau mày, nói: "Trương thúc, người chuẩn bị một tinh trí hộp gỗ, lại tìm một vàng sắc tơ lụa, chúng ta đem bình sứ đóng gói một chút, làm đến vạn vô nhất thất."

Lý chính lập tức gật đầu chuẩn bị đi, thị trấn lên tìm một hộp gỗ dễ dàng, tìm một khối tơ lụa liền khó khăn.

Tiểu Căn đuổi một ngày xe, ngày mai lại phải sáng sớm xuất phát, cũng trở về đi nghỉ ngơi.

Dư Sinh đứng lên vừa đem tàn cuộc thu thập xong, gặp Nông thần dưới ánh mặt trời chậm rãi đi vào khách sạn.

Có người tại, Dư Sinh không tiện mở miệng, hướng về hắn sau khi gật đầu, để tiểu cô nương tự tiện, dẫn một vò rượu, lôi kéo thiên sư hướng hậu viện đi đến.

"Làm cái gì?" Thiên sư nhìn xem trong tay cuộc không hiểu.

"Nhỏ cỏ, trồng rau." Dư Sinh lĩnh bọn họ ra sân sau.

Khách sạn sân sau hàng rào bên ngoài, một mực kéo dài đến bên hồ dốc thoải bên trên có lão gia tử khai khẩn vườn rau.

Tự lão gia tử về phía sau, vườn rau bỏ bê quản lý, trái cây thừa thối, cỏ dại tràn đầy.

Đứng tại bờ ruộng bên trên, chỉ vào bị cỏ hoang vây quanh rau cải, thiên sư nói: "Có thể sử dụng cái này rau cải xào ra thức ăn ngon đến, không thể không nói, ta rất bội phục ngươi."

"Đừng nói ngồi chiêm chọc, mau làm công việc." Dư Sinh thúc giục hẳn, đem ly rượu cùng bình rượu đặt ở một gốc cây táo dưới.

Thiên sư gấp ly rượu trên không trung tự động, cả kính nói: "Kia là?"

"Ta mời tới một vị trồng rau người trong nghề." Dư Sinh đem quý thần sự tình nói đơn giản.

Thiên sư biết hẳn có cùng quý quái câu thông bản sự, không có lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đổi ngựa

Chiêu Diêu son rau cải hạt giống không nhiều, tạm thời chỉ thanh lý ra một khối nhỏ là được.

Vườn rau bên trong rau quả cũng ít, không cần cố kỵ, thiên sư vui đùa mạn lực, dùng cuốc đem phân thịnh cỏ quét qua một mảng lớn.

Chỉ là vừa trước khi đi mấy bước, hẳn liền bị Dư Sinh kéo lại.

Dư Sinh thuật lại Nông thần lời nói, "Ngươi phải đem dưới mặt đất sợi cỏ cùng một chỗ diệt trừ, bằng không thì ngày mai liền lại dài đi lên."

Dị thể giới thực vật sinh mệnh lực tràn đầy, cỏ dại càng hơn, không trừ tận gốc, hôm sau là lại sinh.

Như trừ tận gốc, bọn chúng bộ rễ lại rất tráng kiện, quả thực phí sức.

"Phiền toái như vậy?" Thiên sư chỉ có thể lại lui về đến, mấy cuộc xuống dưới, liền cảm giác công việc này không thoải mái.

"Phải gọi lên Bát Đầu." Dư Sinh cũng thờ dài, buổi sáng Bát Đầu chuyển xong cái bàn liền trở về rèn sắt.

Bọn họ bận rộn ước nửa canh giờ, chuyển thân chỗ ngồi cũng không có thanh lý ra tới, chỉ thấy tiểu cô nương ôm sư tử con lưng la lưng lay đi tới.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Tiểu cô nương đánh lấy một nấc rượu hỏi.

"Nhỏ cỏ." Dư Sinh nói.

"Cái gì?" Tiểu cô nương sắc mặt xiết chặt, ôm sư tử con lui lại một bước, "Ăn cỏ?"

Dư Sinh nói: "Ta cũng không phải súc sinh, ăn cái gì cỏ?"

"Bò....ò....", vườn rau xanh cách hàng rào chính là chuồng trâu, trâu nước lớn có chút không vừa ý.

"Không phải mắng ngươi." Dư Sinh cách hàng rào đối trâu nói.

Hẳn lại quay đầu, ngạc nhiên nói: "Ăn cỏ ngươi khẩn trương cái gì?"

Tiểu cô nương mắt say lơ mơ mộng lung, đối cây táo xuống trôi nổi chén rượu làm như không thấy, "Bởi vì ta liền..."

Nàng ngừng lại một chút: "Gọi Thảo Nhi a."

"Thảo Nhi?" Thiên sư thừa cơ dừng lại lờn biếng, "Rất tốt danh tự."

"Đúng, tên xấu dễ nuôi." Dư Sinh thuận miệng nói.

"Đi, không nói lời nào không ai làm nguoi cầm điếu." Thiên sư đẩy Dư Sinh một cái.

Hắn đối Thảo Nhi nói: "Miệng của hắn thiếu giữ cửa, nguoi đừng để ý."

Thảo Nhi gật gật đầu, đứng đấy bất động, lại giống như con lật đật giống như nghiêng nghiêng ngã ngã, lại có chút giống chim cánh cụt.

"Ta liền nói không thành niên không thể uống rượu a" Dư Sinh nói, "Nguoi đem một vò rượu uống hết?"

Thảo Nhi lại gật đầu.

Dư Sinh cười, "Một vò rượu một quan, nhớ kỹ thanh toán."

"Cái gì, một quan?" Thảo Nhi khẽ run rẩy, đứng vững, "Nguoi đoạt tiền đâu."

"Trong rượu đã có linh lực, lại có thể kéo dài tính mạng, nguoi nói có đáng giá hay không một quan." Dư Sinh cười rất đắc ý, để thiên sư không nhận được nghĩ đã hắn.

Thảo Nhi chăm chú gật gật đầu, cái này một vò rượu thật đúng là giá trị một xâu tiền.

Chỉ là nàng trên đường đã dùng hết chi phí đi đường, bằng không thì cũng sẽ không ở tất cả vụ y không đến trên trấn lúc, nàng theo tới rồi.

"Ta hiện tại nguoi không có đồng nào, muốn không ta nôn trở về?" Thảo Nhi say nói.

"Nói lời say đâu." Dư Sinh nói.

"Nàng nói vốn là lời say." Thiên sư xen vào.

Dư Sinh bị ế trụ, một lát mới nói: "Như vậy, nguoi tại trên trấn làm công trả tiền, trả lại rồi đi."

Dư Sinh dứt lời có chút bội phục mình, tuy tiện liền hoàn thành lý chính lão nhân gia ông ta lời nhấn nhủ nhiệm vụ.

"Làm công?" Thảo Nhi lại lắc lư, "Ai là công?" Nàng chỉ vào thiên sư, đi qua, "Là đánh hắn a?"

"Đánh ta làm cái gì? Ta giúp nguoi nói chuyện." Thiên sư bận bịu tránh ra.

"Không phải đánh nguoi, ta là để nguoi tại trên trấn vì nguoi xem bệnh kiếm tiền." Dư Sinh vội vàng kéo nàng, giải thích nói.

"Xem bệnh a." Thảo Nhi lung lay, "Ta nhất biết xem bệnh, bao tại trên nguoi của ta."

Dư Sinh giữ chặt nàng, "Được rồi, ngài vẫn là ngồi một lát đi."

Cây táo rất lớn, ước hai cái nguoi lớn vây quanh mới có thể ôm lấy.

Hắn lôi kéo Thảo Nhi dựa vào cây táo ngồi xuống, vừa mới chuyển thân rồi đi liền nghe Thảo Nhi nói: "A, chén rượu này biết đi động, chẳng lẽ cây cũng uống rượu?"

Dư Sinh gặp lại sau Thảo Nhi đã đi đoạt ly rượu, vội vàng kéo nàng, "Tận thêm phiền, ta còn là diu nguoi đi về nghỉ ngơi đi."

Tại Thảo Nhi say đi sâu sau lúc, khách sạn trước ngừng bảy con ngựa, đi vào ba nguoi.

"Tiểu nhị,

Chưởng quỹ, có ai không?" Chu Cửu Chương hô vài tiếng, không thấy có nguoi đáp lại.

Bạc Cự chỉ vào trên bàn, chưa từng thu thập chén đường quanh co: "Khách sạn này không chỉ có đĩa lịch sự tao nhã, ly rượu cũng là khó được."

Sở Từ gật gật đầu, nói: "Tuy tiện một cái trong thành đều là bảo bối, cũng không biết khách sạn này chưởng quỹ cái gì lai lịch?"

Chu Cửu Chương tại sau quầy chào hỏi bọn họ, "Nhìn cái này." Hắn đem Dư Sinh đặt ở phía sau sứ thanh hoa bình bày ở trên quầy.

Sở Từ tỉnh tỉnh không có chút rung động nào, nhưng cũng không khỏi mở to mắt.

Hắn không phải lý chính chỉ biết đẹp mắt, hắn càng có thể nhìn ra cái này trên bình sứ công nghệ, hàm ý cùng lịch sự tao nhã.

Mặc dù có thích thanh cao, nhưng không thích đồ sứ Bạc Cự, cũng có chút đối cái này bình sứ yêu thích không buông tay.

Chu Cửu Chương là người thô kệch, hẳn thường thức không đến những này, lại đi tìm bảo đi.

Tiến vào đằng sau, gấp bếp sau sạch sẽ không nhiễm bụi bặm bên ngoài, thường thường không có gì lạ.

Hắn đưa tay mở ra ngăn tủ, ngăn tủ lại không nhúc nhích tí nào, làm sao cũng mở không ra.

Chớ nói hắn, cho dù kiếm tiền tới cũng mở không ra. Dư Sinh sớm hỏi qua, hệ thống cung cấp ngựa trang bao hàm phòng trộm ở bên trong.

Chỉ là Dư Sinh lấy bình sứ lúc, đem đồ sứ bày ra đến so sánh, nhất được cái kém nhất, chưa kịp thu thập, cho nên tủ bếp lên bày biện năm sáu cái bình sứ.

Không chỉ có Thanh Hoa, còn có Mai Tử Thanh, Hình Diêu Bạch Từ cùng Pháp Lang Từ, phía trên đồ án tinh mỹ, xa không phải bên ngoài sứ thanh hoa bình có khả năng so.

Chu Cửu Chương ngừng đầu nhìn thấy, tiến lên một bước, đưa tay đi lấy, "Meo, meo." Hai tiếng ngân ngui mèo kêu ngăn trở hắn.

Chu Cửu Chương cúi đầu, gấp một hoa tối sẫm hai con mèo con, mắt mèo trắng tấp nhìn chăm chăm hắn, nằm rạp trên mặt đất làm bộ muốn lao vào.

Chu Cửu Chương lại đưa tay, nghe mèo con tiếng kêu càng ngân ngui hơn, mới thu tay lại cười nói: "Chỉ nghe nói chó lại bắt chuột quản việc không đâu, hiện tại mèo cũng giữ cửa?"

Hắn xóc lên bếp sau rèm, hô: "Mau đến xem, mau đến xem."

Sở Từ đã xem sứ thanh hoa bình đặt lại chỗ cũ, nói: "Có chút cấp bậc lễ nghĩa, chủ nhân chưa từng chào hỏi, chớ loạn chuyển du."

"Này nha, người mau nhìn." Chu Cửu Chương nóng lòng khoe khoang tìm được bảo bối, hẳn vén lớn rèm, "Người nhìn."

Sở Từ bị bày biện bình sứ kinh diễm đã đến, hẳn kim lòng không được tiến lên một bước, nhưng lại đứng lại, "Đề xuống đi, chúng ta yên tĩnh ngồi ở đây chờ chương quý trở về."

Chu Cửu Chương không thú vị, chỉ có thể ngồi trở lại đi trên ghế ngồi. Rất nhanh hắn gấp bên cạnh trong chậu có đầu cá, nhìn không được đi đùa nó.

Cá chép vàng uyển nghiêng người, tung tóe Chu Cửu Chương một mặt nước.

"Phi." Chu Cửu Chương tay áo dùng xoa xoa mặt, lại muốn dùng tay đâm nó trả thù lúc, lại nghe được hai tiếng ngân ngui mèo kêu.

Mèo đen cảnh sát trưởng mèo nhìn chăm chăm nhìn xem hắn, đầu kia cá chép vàng thể nhưng là bọn họ hai anh em đồ chơi.

Chu Cửu Chương thu tay lại, nói: "Cái này hai con mèo khó lường, thế mà lại canh công, muốn không ta đem bọn nó mua về chơi?"

"Không bán." Dư Sinh vịn Thảo Nhi đi tới, trong ngực nàng ôm Cầu Cầu.

"Chương quý." Sở Từ chấp tay.

Dư Sinh áy náy gật gật đầu, "Ba vị chờ một lát, ta trước tiên đem nàng đưa về phòng."

Chu Cửu Chương nhìn chăm chăm Cầu Cầu, đưa mắt nhìn bọn họ lên lầu, nói: "Kia lại là cái gì mèo, không biết bán hay không."

Chu Cửu Chương cái thẳng này yêu nhất vầy mèo đùa chó, trông thấy thú vị liền thích mua về nuôi trong nhà.

Dư Sinh rất nhanh xuống lầu, không đợi Sở Từ nói chuyện, hẳn nhân tiện nói: "Đã không bán, chỉ đổi."

"Đổi?" Sở Từ khẽ giật mình, hỏi Dư Sinh: "Chương quý muốn đổi cái gì?"

Dư Sinh chỉ vào ngoài khách sạn con ngựa, "Đổi lấy người một thớt ngựa khỏe."

Không bán chỉ đổi. Dư Sinh đắc ý, hệ thống cũng không thể để hắn một khối thịt ngựa hối đoái một điểm điểm công đức a?

Chương 25: Lược Ảnh

Dur Sinh đôi ngựa khoẻ không phải tâm huyết dâng trào.

Buổi trưa, Tiểu Cẩn chậm chạp không trở lại lúc, hẳn đã có ý nghĩ này.

Thị trấn lên chỉ có một thót Tiểu Cẩn ngựa gầy ốm, lui tới thành Dương Châu cần một ngày, hơi chút trì hoãn đến một ngày rưỡi, thực sự làm rất nhiều chuyện.

Như đôi một thót ngựa khoẻ liền khác biệt, gần nửa ngày liền có thể đến thành Dương Châu, làm ít chuyện sau cùng ngày liền có thể trở về, rất nhanh.

Ngựa tại thành Dương Châu không tính hi hữu, ước chừng năm sáu xâu, chỉ là Sở Từ bọn họ phẩm tướng rất nhiều, dùng đĩa đổi ai cũng không thiệt thòi.

Chỉ là không khéo, Dur Sinh chỉ vào chính là Chu Cửu Chương ngựa, hẳn cười nói: "Ngựa này của ta cũng không phải mười xâu có thể mua được, ít nhất phải năm mươi xâu."

Dur Sinh lú lờ. Hẳn tả hữu dò xét, đều là một cái đầu bốn chân, vì sao khác biệt lớn như vậy.

Chu Cửu Chương gặp hẳn kinh ngạc, lại phải ý chỉ vào một thót thân đen vó trắng ngựa khoẻ, "Sở đại ca Ô Vân Đạp Tuyết càng là quý báu, người có tiền cũng mua không được."

"Vậy liền nhất một thót tiện nghi." Dur Sinh chỉ vào người hầu ngựa.

Tự rời đi khách sạn về sau, Sở Từ một mực đối đãi nhớ mãi không quên, sẵn bản lúc cũng không quan tâm, lấy để bọn hắn hôm nay tay không mà về.

Hiện tại nghe Dur Sinh nguyện dùng đĩa đổi một phổ thông ngựa khoẻ, Chu Cửu Chương lập tức sẽ gật đầu đáp ứng, lại bị Sở Từ ngăn cản.

Sở Từ nói: "Chương quý như thế có phẩm vị, như nuôi tọa kỵ cũng nên xứng với cái này phẩm vị mới là."

"Đúng, đúng." Dur Sinh mặt mày hớn hơ. Có thể bị Dương Châu Sở công tử nói có phẩm vị, Dur Sinh trong bụng nở hoa, duy nhất không đủ chính là thiên sư không ở tại chỗ.

Bạc Cư cùng Chu Cửu Chương ghé mắt nhìn Sở Từ, rất muốn biết hẳn là thế nào trái lương tâm nói chuyện.

Sở Từ lại nói: "Bình thường ngựa là không được. Đạp tuyết ngược lại là xứng được với, chỉ là nó là ta nuôi lớn, không thể bỏ những thứ yêu thích."

Nghe hẳn nói như vậy, Dur Sinh tiếc nuối nói: "Vậy quên đi, chờ ta gặp gỡ một thót bảo mã lại nói."

"Ta quý phù cũng có một thót quý báu tọa kỵ, chính thích hợp chương quý." Sở Từ nói.

Dur Sinh kinh hi ngẩng đầu.

Thấy cá đã cắn câu, Sở Từ tiếp tục nói: "Danh kỵ nhận chủ, cái này thót tọa kỵ chính là danh kỵ đời sau, mà lại tuổi nhỏ, chính thích hợp bồi dưỡng tình cảm."

"Danh kỵ đời sau?" Dur Sinh mừng rỡ, nghĩ không ra hẳn đời này thế mà có thể nhìn thấy quý báu huyết thống ngựa.

"Đúng." Chu Cửu Chương xen vào nói, "Mẫu thân nó là làm bạn thành chủ lớn lên thân. . ."

Sở Từ đẩy Chu Cửu Chương, đánh gãy hẳn, nói: "Nó là thành chủ tọa kỵ duy nhất hậu nhân, người nói có đúng hay không danh kỵ đời sau?"

"Là, là." Dur Sinh gật đầu.

"Đổi hay không."

"Đổi, đổi." Dur Sinh đứng giờ đầu lúc đột nhiên dừng lại, "Không đúng, người dùng nó đổi ta cái mâm sứ? Người không sợ nó mẹ đá người?"

Thành chủ một túi kiếm đều có thể khu yêu quý, với tư cách thành chủ tọa kỵ, điểm ấy thần thông vẫn phải có.

Sở công tử ưu nhã đến cực điểm trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

Hắn gặp Dur Sinh hoài nghi nhìn hẳn, bận bịu nghiêm mặt nói: "Chớ nói bậy, thành chủ tọa kỵ rất khéo hiểu lòng người."

Dư Sinh vẫn là hồ nghi, "Nó như thế quý báu, người thế mà bỏ được cùng ta đổi?"

Sở công tử chân thành nói: "Ta cùng đập tuyệt tình thâm ý trọng không đành lòng tách rời, nhưng nuôi nhốt nó càng là phung phí của trời."

"Đến mức vì cái gì đổi với người, đó là bởi vì người cũng có bảo vật vô giá." Sở Từ nói.

"Đĩa?" Dư Sinh giờ lên đĩa, gặp ba người nhìn chăm chăm hẳn, "Ha ha, khẳng định không phải."

"Các người gặp qua cái này bình sứ rồi?" Dư Sinh ngẩng nhìn bốn phía về sau, mới gặp bình sứ bị động qua.

"Nó cũng không phải." Chu Cửu Chương chỉ vào bếp sau, "Như đổi, ít nhất phải dùng bếp sau trong học tủ mặt."

Dư Sinh lúc này mới nhớ tới hẳn quên mất đem bày ra tới bình sứ để lại chỗ cũ rồi.

Bất quá, nếu là bày ra đến chọn kém nhất, bọn chúng cũng không tốt đến đến nơi đâu.

Dư Sinh suy nghĩ một chút, quả quyết nói: "Đổi, đổi cái đó?"

Sở Từ lắc đầu, "Toàn đổi."

"Người khẩu vị cũng quá lớn." Dư Sinh giật mình.

"Ta thế nhưng là danh ky đời sau." Sở Từ nói.

"Ba cái."

"Ngày đi nghìn dặm."

"Bốn cái."

"Ăn cỏ không nhiều."

"Năm cái."

"Thành chủ đồng dạng tọa ky."

"Sáu cái "

"Thành giao." Sở Từ sáng khoái cùng Dư Sinh vỗ tay vì mình.

Không đúng, trả giá nửa ngày Dư Sinh bưng tỉnh đại ngộ. Hẳn bày ra bình sứ hết thấy cũng liền sáu cái, hợp lấy hẳn chém uống giá.

Đã vỗ tay vì mình, giao dịch đã thành, đổi ý không được.

Sở Từ đưa cho Dư Sinh một thẻ bài, nói: "Đồ sứ ta trước lấy đi, ngày mai người cầm thẻ bài đến Sở phủ tìm ta đất con lừa. . . Dã Ảnh."

"Lược Ảnh?" Dư Sinh gật đầu, nghe danh tự cũng không tệ.

Chỉ huy người hầu cẩn thận đem đồ sứ dọn đi, Sở Từ nói: "Chường quý, còn có hay không cái khác đồ sứ?"

"Người còn có danh ky đời sau?" Dư Sinh hỏi lại hẳn.

"Thế thì không có." Sở Từ khoát khoát tay, "Ngày sau người như đổi những vật khác lời nói, nhớ kỹ tìm ta."

Hắn thở dài: "Cửu Giang chi địa đồ sứ cũng không như vậy lịch sự tao nhã ưu mỹ."

Chu Cửu Chương muốn lưu lại dùng bữa cơm, hưởng dụng một bữa bánh bao canh lại đi.

Chỉ là sắc trời không còn sớm, bọn họ cười ngửa công đồ sứ không tiện nhanh đi, bởi vậy bị Sở Từ bác bỏ.

Chu Cửu Chương chỉ có thể mang theo tiệc nuôi cùng khách sạn ly biệt, lúc gần đi không quên nhắc nhở Dư Sinh ngày mai mang một lồng bánh bao canh vào thành.

Dư Sinh chỉ coi gió thoảng bên tai thổi qua.

Đưa mắt nhìn bọn họ biến mất tại đường phố đông, Dư Sinh mới nhớ tới một chuyện tới.

"Đừng bị cá khi dễ, ta gánh không nổi người này." Dư Sinh cảnh cáo ghé vào thành chậu mà mèo đen cảnh sát trường một câu, vội vàng hướng hậu viện chạy tới.

Chờ hần đi đến vườn rau lúc, thấy thiên sư nghỉ ở cây táo dưới, cùng hần nhìn không thấy Nông thần uống rượu.

"Người đi đâu vậy rồi? Nhanh một chết ta." Thiên sư nắm cánh tay chân nói.

"Làm bút mua bán lớn." Dư Sinh lúc nói chuyện nhìn vườn rau, hần lúc rời đi cái gì bộ dáng, hiện tại như cũ bộ dáng như vậy.

"Một mỗi người cái đại đầu quỷ." Dư Sinh kéo hần lên, "Nhanh lên một chút làm việc."

Thiên sư miễn cưỡng đi tới, nhặt lên nông cụ, nói: "Người làm bút cái gì mua bán lớn?"

Dư Sinh đem thẻ bài lấy ra, đem giao dịch nói, nói đuôi mới đưa lo lắng nói ra đến: "Hần sẽ không giết nợ chứ?"

"Yên tâm đi, bọn họ mặt mũi so tính mệnh còn trọng yếu."

Thiên sư dứt lời, suy tư thật lâu mới nói: "Chỉ là thành chủ có tọa kỵ? Ta đây coi là thật không biết."

Dư Sinh chợt thấy không ổn, "Không thể nào, thành chủ nàng lão nhân gia không có tọa kỵ?"

"Sở Từ nói có, vậy liền cần phải có." Thiên sư nói, "Chỉ là thành chủ bình thường ngự kiếm phi hành, ta chưa từng thấy qua."

Gặp Dư Sinh lo lắng, thiên sư đập bả vai hần, "Yên tâm đi, Sở gia sẽ không làm lừa tiền bạc này mất mặt sự tình."

Lo lắng cũng vô dụng, "Không chừng là kiếm linh sinh con non nữa nha." Dư Sinh tự an ủi mình một câu, xoay người thu lại vườn rau xanh tươi.

Bọn họ bận bịu đến trưa mới chỉ đem cỏ dại thu thập sạch sẽ, không để ý tới xới đất.

Theo Nông thần lại nói, chậm trễ một ngày cũng tốt, chờ từ nay trở đi cỏ dại lại sinh lúc, lại nhổ cỏ một lần, khi đó lại xới đất vùng loại cũng không muộn.

Nông thần ở tại cây táo dưới, uống thôi một vò rượu, khí sắc đã khá nhiều, cái này khiến Dư Sinh đối Diễm Mộc Từ có càng xem thêm hơn pháp.

Ban đêm như cũ là cơm trắng xứng xào rau cải, chỉ là tăng thêm hai cặp dưa —— Cầu Cầu mãnh liệt yêu cầu lên bàn.

Đang dùng giờ cơm, lý chính tới đem bình sứ cẩn thận sắp xếp gọn, căn dặn Dư Sinh lúc lại cọ một bữa cơm, không quên nhắc nhở Thảo Nhi đến mai đến nhà hần dùng cơm.

Một đêm không mộng, nắng sớm lúc bị lý chính đánh thức.

Dư Sinh cũng đồ sứ, thiên sư đề kiếm gỗ, bọn họ đi ra khách sạn lúc, Tiểu Căn đã đem ngựa buff xong.

Bọn họ gánh vác trách nhiệm, đón nắng sớm lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thái cầu tử

Đi vào dị thế về sau, Dư Sinh một mực tại khách sạn chung quanh đi dạo, chưa từng tiến vào thành Dương Châu.

Bởi vậy đón nắng sớm lên đường lúc, hơi có chút mới mẻ.

Đi hướng thành Dương Châu đường rất rộng, dọc theo hồ một mực hướng đông, chập trùng tại gò núi hoặc nhìn không thấy cuối trên hoang dã.

Trên hoang dã màu xanh biếc dạt dào, gió thổi bãi cỏ, chỉ là không thấy dê bò.

Mặt trời lên đi lên lúc, bọn họ dọc theo đại đạo xuyên qua một mảnh rừng cây rậm rạp.

Cây cao trăm thước, ước bảy tám tầng lầu cao, chạc cây giã ra, lá cây rộng lớn, đem ánh nắng che khuất, chỉ có nhỏ vụn điểm lấm tấm giữa khu rừng nhầy vọt.

Tại ban đêm lúc, những này hoang dã là yêu thú thế giới, ai cũng không dám chen chân.

Dur Sinh tại bên cạnh đường liền trông thấy một đầu phong lợn, lại tên lớn lợn, ước chừng kiếp trước tượng binh thường cao, truyền thuyết là nuôi trong nhà lợn tổ tiên.

Nó đổ vào bên đường, khoảng cách hồ cách đó không xa, mở ngực mở bụng sau lưu lại bao da bạch cốt, vô cùng thê thảm, không biết là bị yêu quái gì hoặc quái thú gặm được.

May mắn khiếp sợ thành Dương Châu chủ thực lực, những này yêu thú không dám ở ban ngày tập kích lữ nhân.

Xe ngựa bởi vì kéo hàng, không từng có toa xe.

Mới mẽ sức lực đi qua sau, Dur Sinh nằm tại xe trên bảng, đối thiên sư nói: "Hôm qua kia Sở công tử thế mà khen ta có phẩm vị."

"Người tin?"

Dur Sinh cười, "Lấy lòng nói ai không thích nghe, nghe cao hứng liền thành, tin hay không lại như thế nào."

"Ai, đúng rồi." Dur Sinh ngồi xuống, "Trâu quên mất để cho người ta thả."

"Yên tâm, không đói chết." Thiên sư nói, "Sẽ có người chiêu khán."

"Mèo đen cảnh sát trường sẽ không ngã tiến chậu cá đi."

Thiên sư tức giận, "Lấy bọn chúng thân cao, một lát ngã không đi vào."

"Dụng thang mèo? Cũng không phải là không thể được." Dur Sinh nói.

Thiên sư đã không thềm đề ý Dur Sinh.

Gần tới buổi trưa lúc, trong tầm mắt núi nhiều lên, thậm chí có ôm theo thiên âm tiếng chuông truyền đến, làm cho lòng người tĩnh.

Thành Dương Châu tường hơi cao, mới lập lúc phòng bị yêu thú, đã trải qua mấy trăm năm thời gian, trên tường thành tuế nguyệt pha tạp vết tích có thể thấy rõ ràng.

Ngoài thành có nghỉ chân quán trà, thừa thớt mấy chỗ gia đình, gà kêu chó sủa, bờ ruộng dọc ngang tung hoành, khói bếp đang tại dâng lên.

Trên đường lữ nhân đã nhiều lên, bọn họ hoặc đến từ phương xa, hoặc cùng Dur Sinh bọn họ đồng dạng đến từ thị trấn.

Những này thị trấn nhân không có kiếm túi phù hộ, nhiều tán mát tại thành Dương Châu phụ cận, có kiếm tiên chấn nhiếp, bọn họ thời gian cũng rất an ổn.

Vào thành về sau, bọn họ đi thẳng tới Thái phủ trước cửa.

Tiểu Căn thường đến xem Lục thúc, cho nên người gác cổng đều biết hắn.

"Ta Lục thúc thế nào?" Tiểu Căn hỏi.

Người gác cổng lắc đầu, "Nhốt kho cũi năm sáu ngày, ai cũng không cho phép vào đi, nhìn tổn thương vu y cũng không cho mời."

Thiên sư nhú mày, "Vết thương lở loét, lại mời vu y thì không được."

Vu y am hiểu lấy chú ngữ, phù chú, chiêm bặc, vu thuật chữa bệnh, chẩn trị chính là nguyên rủa, tà mị thương thân, yêu quỷ quấy phá quái bệnh.

Mã thẩm nhi xuất giá trước, nhà bên cô nương liền từng mắc quái bệnh, thường thường phát tác một lần.

Vu y vì nàng chẩn trị lúc, đem cửa cửa sổ đóng chặt, chỉ lưu một cánh cửa sổ dùng mở ra túi bao lại.

Theo Mã thẩm nhi nói, vu y trong phòng thi triển vu thuật, trong phút chốc trong phòng gió lớn nổi lên, đem túi trướng đầy.

Trướng đầy sau túi bị cấp tốc bó chặt, treo ở trên cây phơi hơn hai mươi ngày, mới tiêu tan xuống dưới.

Bọn họ mở ra xem, bên trong có một trương khô héo hồ ly da. Từ đó về sau, cô nương quái bệnh liền lại không có phát tác qua.

Cùng loại bệnh như vậy chứng bệnh, mới là vu y am hiểu.

Vu y chỉ có thảo dược thủ đoạn, cũng chỉ có thể chữa trị vết thương nhỏ bệnh nhẹ, vết thương lở loét liền không được.

"Chúng ta nhanh lên cứu người." Dư Sinh quyết định thật nhanh nói, "để chúng ta gặp nhà người tiểu công tử."

Người gác cổng nói: "Tiểu công tử đi ra, rất nhanh liền trở về."

Tiểu công tử không tại, người gác cổng không dám thả bọn họ. Như xông vào, thiên sư cũng không có kia thân thủ.

Dư Sinh điểm công đức không đủ, dù cho đầy đủ cũng không dám gọi ra thành quý,

Đây chính là kiếm tiên dưới chân.

Dư Sinh đứng ở ngoài cửa, nghe Lục thúc nhân bình sứ mà có sinh mệnh nguy hiểm, rốt cục nhận thức được thế giới tàn khốc.

Ánh mắt của hắn rơi vào thiên sư trên thân, quyết tâm đề cao mình thực lực.

Chỉ là Dư Sinh ý niệm mới vừa nhuốm, hệ thống thanh âm liền vang lên:

Túc chủ đẳng cấp không đủ, thẻ thẻ chất, thẻ sức mạnh, thẻ kỹ năng, thẻ chức nghiệp hồi đoái tạm không mở ra, xin mau sớm thăng cấp.

Ghi chú: Túc chủ cấm tập bất kỳ cái gì công pháp, toàn chức tại hướng về người vẫy chào.

Nhưng mời ra giao diện, Dư Sinh trên dưới trái phải tìm lượt, cũng không thấy thăng cấp biện pháp, chỉ có thể ở suy nghĩ hướng nội hệ thống dựng thẳng ngón giữa.

Bất quá cái này cũng cho Dư Sinh tưởng niệm, lực lượng mở, thẻ kỹ năng, thẻ chức nghiệp, nghe rất không tệ.

"Uy, uy, tiểu công tử trở về." Người gác cổng chỉ vào đầu đường cuối cùng, nhỏ giọng nói cho bọn hắn.

Dư Sinh cùng thiên sư bạn bè nhân đứng tại ven đường, đem Sở Từ lưu cho hắn thẻ bài lấy ra vuốt vuốt.

Đội Thái gia tiểu công tử cười ngửa nhân nhả đến gần, Dư Sinh nói: "Người nói ta là đem bình sứ bán Sở công tử, vẫn là đi Thái phủ cứu Lục thúc?"

Thái gia tiểu công tử nghe xong "Sở Từ" danh tự, lập tức dừng lại. Hắn ở trên cao nhìn xuống nhìn mình bạch, tám băng kia là Sở gia.

Thiên sư nói: "Đương nhiên đổi tiền, hai mươi sáu đầu, Lục thúc cũng không phải người thân của người."

Dư Sinh gật đầu, "Cũng đúng, vậy chúng ta đi Sở phủ?"

"Đi, đi." Thiên sư lời kéo Dư Sinh, vừa mới chuyển thân liền bị Thái gia tiểu công tử cản lại.

"Hai vị dừng bước." Thái gia tiểu công tử xuống ngựa.

Dư Sinh lúc này mới quan sát tỉ mỉ người này, gặp hắn mắt khuôn mặt nhỏ dài, có phần giống như đầu trâu ngựa, ngoại hiệu tùy tâm sinh: Thái cầu tử.

Thái cầu tử nhìn qua Dư Sinh công hợp, nói: "Các người là tới cứu người, cứu ai?"

"Tiểu Lục Từ, Lục thúc," Dư Sinh trang chất phác, "Hiện tại không cứu được, chúng ta đi bán lấy tiền."

Thái cầu tử nghĩa chính ngôn từ nói: "Đây chính là các người không đúng, mệnh trọng yếu vẫn là tiền trọng yếu?"

"Tiền?" Dư Sinh nói.

"Đúng a, mệnh nặng. . ."

Thái cầu tử nói dừng lại, tỉnh ngộ nói: "Đương nhiên là mệnh trọng yếu, tiền chính là vật ngoài thân."

"Thái gia có Lục thẩm vẫn tự bán mình, Lục thúc cứu ra còn phải tại Thái gia, cứu cũng phí công cứu, vẫn là bán lấy tiền đi." Dư Sinh nói.

Thái cầu tử ngăn lại, "Chậm rãi, cứu mạng quan trọng, người để cho ta nhìn xem đồ sứ, không chừng vẫn tự bán mình cũng có thể đổi lấy."

"Người là ai?" Dư Sinh nhìn hắn.

"Ta là công tử nhà họ Thái, nói chuyện có tác dụng." Thái cầu tử nói, "Người để cho ta nhìn xem đồ sứ."

Dur Sinh không tình nguyện đem hộp gỗ mở ra, lộ ra một góc tối.

Thái cầu tử chỉ liếc liếc mắt, hai mắt liền sáng lên, "Có thể đổi, có thể đổi."

Hắn hướng về người hầu vẫy chào, "Mau đưa Tiểu Lục Tử thả."

"Còn có Lục thẩm cùng văn tự bán mình."

"Đúng, đúng, còn có văn tự bán mình." Thái cầu tử nói, hẳn đối Dur Sinh nói: "Đồ sứ này để cho ta nhìn kỹ một chút?"

Dur Sinh lui lại một bước, "Trước gặp đến người."

Thái cầu tử lòng ngứa ngáy khó nhịn, lại chỉ có thể trông mong nhìn xem.

Lục thẩm trước ra Thái phủ.

Thái cầu tử đoạt lấy trong tay người làm văn tự bán mình, trước đưa cho Dur Sinh, rất sợ hắn đổi chủ ý đi bán cho Sở Từ.

Thái cầu tử là Trang Tử Sinh tùy tùng, vẫn muốn lấy lòng Trang Tử Sinh, mà Trang Tử Sinh cùng Sở Từ không hợp nhau.

Hiện tại được rồi, Sở Từ ra mười sáu không mua được đồ sứ, từ hắn đưa cho Trang Tử Sinh.

Chờ Trang Tử Sinh tại Sở Từ trước mặt đại xuất danh tiếng lúc, hẳn cũng không thiếu được bị Trang Tử Sinh coi trọng mấy phần.

Dur Sinh để thiên sư xác nhận không sai về sau, để Tiểu Căn đem văn tự bán mình giao cho Lục thẩm.

Rất nhanh, Lục thúc cũng bị khiêng ra đến, chỉ là trên người hắn khắp nơi vết thương, đã thoi thóp.

Nhìn xem Lục thẩm ôm Lục thúc khóc, Dur Sinh có chút tức giận, nhưng vẫn là cố nén nộ khí đem đồ sứ đưa cho Thái cầu tử.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn, Dur Sinh thâm hạ quyết tâm, chỉ là hắn cũng không nghĩ ra, Thái gia không may lại từ đồ sứ này bắt đầu.

"Nhanh đưa đi gặp vụ y." Dur Sinh bọn họ giờ lên Lục thúc, hướng y xá chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cưới lừa ngược

Bận rộn một buổi trưa, Dur Sinh ba người ngồi tại trên bậc đá xanh, một mặt ưu sầu nhìn qua người qua lại con đường.

Vừa rồi vụ y nói cho bọn hắn, Lục thúc vết thương lở loét, sốt cao không lùi, như không chịu nổi, sợ là muốn buông tay nhân gian.

Thị trấn bên trên Lục gia có Diễm Mộc Từ kéo dài tính mạng, Dur Sinh quả thực không ngờ được, [một lần cuối] nhiệm vụ đúng là gặp Lục thúc một lần cuối.

Câm lặng nửa ngày, Dur Sinh nói: "Đem Lục thúc đưa về trên trấn, có Diễm Mộc Từ kéo dài tính mạng, mà lại lang trung am hiểu trị thương, có lẽ có cứu được một lần."

Hai người gật đầu đồng ý, Tiểu Căn nói: "Liên sợ thật không qua đêm nay."

"Vậy chúng ta bây giờ liền đi." Dur Sinh ngẩng đầu nhìn lên trời, "Đi Sở gia đem tọa kỵ lấy ra, nếu thật là thốt thiên lý mã, về trên trấn thời gian đầy đủ."

Thế là lưu Tiểu Căn ở chỗ này chiếu khán, Dur Sinh bọn họ chạy tới Sở phủ.

Thành Dương Châu có đồ vật, nam bắc hai đầu chủ đạo, rất rộng, đồng thời song hành bảy tám cỗ xe ngựa không thành vấn đề.

Dọc theo chen chúc đại đạo ghé qua lúc, Dur Sinh gặp tại đồ vật, đường lớn nam bắc chỗ giao hội có một đại quảng trường.

Trên quảng trường người xe rộn rộn ràng ràng, trung ương dựng thẳng 134 tầng lầu cao tượng đá.

Tượng đá khắc một nữ tử, dựa nằm tại trên một tảng đá xanh lớn, chính giờ hồ lô rượu uống rượu, lười biếng men say sôi nổi tại trên giấy.

Dư Sinh hiếu kỳ nói: "Đây là thành chủ?"

Thiên sư gật đầu, "Đúng, tượng đá là Ban đại sư ngẫu nhiên gặp thành chủ say nằm tuổi hoa sau khắc xuống."

Sở phủ tại đường lớn nam bắc lên, màu đỏ thắm đại môn, rường cột chạm trổ, hoa lệ phi thường.

Trước cửa người hầu lấy hoa y, nếu là thường nhân xuyên Dư Sinh bộ quần áo này, đứng tại trước mặt bọn hắn tất nhiên xấu hổ.

Thiên sư cũng có chút mất tự nhiên.

Nhưng Dư Sinh không giống nhau, hắn tùy tiện đứng ở trước cửa, lấy ra thẻ bài, nói: "Công tử nhà ngươi để cho ta tới."

Người hầu đạt được tin tức, không làm khó dễ hắn, trực tiếp đem hắn nhận đi vào.

Sở phủ bên trong bố trí rất lịch sự tao nhã, thạch nước, hành lang, xanh hoá, bách hoa, rất là cảnh đẹp ý vui.

Đi vào một chỗ u tĩnh nhưng không mất thoải mái dễ chịu viện tử, người hầu để Dư Sinh chờ một lát một lát, liền đi rõ từ.

Dư Sinh buồn bực ngán ngẩm đi lại, gặp trong hoa viên nằm một đầu con lừa nhỏ, tại miễn cưỡng phơi nắng.

Nghe được động tĩnh, con lừa nhỏ quay đầu nhìn Dư Sinh liếc mắt, vừa nằm xuống.

Dư Sinh nói: "Nhà có tiền liền là mục nát, một đầu con lừa đều hưởng phúc."

Hắn trên dưới dò xét về sau, chắc chắn khen: "Chớ nói, cái này con lừa nuôi thật trắng."

Đầu này con lừa, chỗ màu đen tỏa sáng, chỗ màu trắng tuyết trắng, tứ chi hữu lực, như cây ruộng hẳn là một đầu tốt con lừa.

Rất nhanh, Sở Từ dẫn Chu Cửu Chương ra tới.

Chu Cửu Chương gặp Dư Sinh hai tay trống trơn, thất vọng, nghe Dư Sinh sốt ruột cứu người, mới miễn cưỡng tha thứ hắn.

Nghe Dư Sinh sốt ruột tặng người, Sở Từ cũng không dài dòng, chỉ vào nói: "Nó là được, ngươi dắt đi đi."

Không khí một lần yên tĩnh, chỉ có con lừa quay tới lúc giống như cười giống như giễu cợt dài con lừa mặt.

"Ngươi đưa ta, đây là Lược Ảnh, đây là ngựa?" Dư Sinh chỉ vào con lừa, bị phản nói.

"Ta chỉ nói là tọa kỵ, cũng không có nói là ngựa." Sở Từ bận bịu khoát tay, ra hiệu Dư Sinh đừng oan uổng hắn.

Dư Sinh nhớ kỹ mình bạch, Sở Từ lúc ấy nói rất đúng" có một thót quý báu tọa kỵ".

"Con lừa là đầu, ngựa mới là thót."

"Con lừa vì cái gì không thể dùng thót, ngươi không thể kỳ thị con lừa."

"Nó là đòi sau của danh kỵ, ngày đi nghìn dặm, thành chủ cùng khoản tọa kỵ?"

"Đúng, là nó." Sở Từ gật đầu, hắn ngạc nhiên nói, "Ngươi không biết thành chủ trước kia tọa kỵ là đầu lừa thần?"

Dư Sinh có giấc mộng nghĩ, cười nhanh nhất ngựa, chơi xinh đẹp nhất nữ nhân, uống rượu mạnh nhất, giết hận nhất người.

Làm sao xuất sư chưa nhanh ngựa chết trước.

"Ngựa của ta, ta đồ sứ, ta không đổi." Dư Sinh ngồi xổm ở dưới mặt đất, chuẩn bị chơi xấu.

Sở Từ nói: "Ngươi còn phải cứu người đâu, đi nhanh đi."

Dư Sinh chỉ vào nằm trên mặt đất, phơi nắng lười con lừa, "Chờ nó công bệnh nhân về trên trán, ta có thể đi tới đi lui thành Dương Châu bảy tám hồi."

"

"Ngươi không tin ta?" Sở Từ bắt đắc dĩ, "Như vậy, ta dắt Đạp Tuyết cùng ngươi đi, nó như chạy chậm, ta dùng Đạp Tuyết đem ngươi đưa về trên trán."

Cứu người quan trọng, Dư Sinh đứng lên, "Được."

Sở Từ đi dắt con lừa, con lừa lại không nhúc nhích, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên.

Dư Sinh khóc không ra nước mắt, đây là một đầu siêu cấp lừa con lừa.

Sở Từ cũng không dám đánh nó, chỉ có thể dắt con lừa lổ tai nhẹ nói một câu.

Cũng không biết hẳn nói cái gì, con lừa kia "Hoa" đứng lên, để Sở Từ hầu hạ đem yên phủ lên về sau, nó đem dây cương cắn, "Cộc cộc" đi đến Dư Sinh trước mặt.

Dư Sinh ngạc nhiên, theo bản năng tiếp nhận dây cương, nhất thời có chút không tiếp thụ được.

Cái này con lừa là tính nôn nóng, gặp Dư Sinh không đi, móng trước từ đấy hẳn, để Dư Sinh lao đảo mấy bước, may mắn được thiên sư đỡ lấy mới không có té ngã.

"Ngang, ngang." Con lừa thúc giục Dư Sinh, đi ở phía trước nắm Dư Sinh hướng về bên ngoài phủ đi đến.

Sở Từ dắt Đạp Tuyết, vội vàng đuổi theo.

Lấy lại tinh thần Dư Sinh hỏi Sở Từ, "Người cùng nó nói cái gì?"

Sở Từ cười không đáp, chỉ nói Dư Sinh ngày sau sẽ biết.

"Đi chỗ nào tiếp người?" Sở Từ hỏi.

Dư Sinh đem Lục thúc vị trí y bỏ vị trí báo.

Bọn họ từ đại môn đi ra ngoài, con lừa dừng lại, đầu hướng trên lưng vung, để Dư Sinh bên trên cồng.

Dư Sinh chưa từng cười qua ngựa, con lừa thì càng đừng nói nữa.

Hắn đứng tại con lừa bên trái trên bậc thang, chân chò sau nâng lên chân phải, bước vào tính xảo bàn đạp lừa, trên chân dùng sức, xoay người lên lưng lừa.

Bên trên lưng lừa sau Dư Sinh giật mình, bởi vì hắn nhìn thấy là con lừa cái mộng.

Nguyên lai lên ngựa cười lừa hẳn là chân trái đạp bàn đạp, hẳn lấy chân phải lên bàn đạp, đúng lúc phản rồi.

Sở Từ lên ngựa sau ngẩng đầu nhìn lên, dù là tại không có chút rung động nào tính tình cũng cười lên ha ha.

Dư Sinh nháo cái đỏ mặt, đang chuẩn bị xuống dưới thay đổi thân thể khi, nghe lừa hí ba tiếng, vung chân chạy như điên.

"Ta dựa vào." Dư Sinh nắm chặt con lừa mộng, đương thời đã mất từ ngữ biểu đạt kinh ngạc của của hắn, chỉ có vận chuyển kiếp trước nói tục.

Hắn chỉ thấy sau lưng cánh sắc phi tốc lướt vào tầm mắt, lại nhanh chóng đi xa biến mất.

Sở Từ ở phía sau thúc ngựa đi theo, cũng đuổi không kịp nó.

Tại Dương Châu chủ đạo lên, xe như rồng, người như chảy, nhất là với tư cách phiên chợ đại quảng trường.

Nhưng con lừa tốc độ không ngừng, đối diện phi nước đại, đâm thẳng đầu vào.

"Con lừa, con lừa, nó lại bị phóng xuất." Bầy quầy bán hàng con buôn hô to.

"Trời đánh, ai đem hắn thả ra, ta củ cải."

"Bán rượu, nhanh thu quán, nhanh thu quán."

Có người chào hỏi, vừa dứt lời, khách sạn, quán rượu cánh cửa "Ba ba" liền bị đóng lại.

Bầy quầy bán hàng loạn, người đi đường, đánh xe lại không loạn, nhao nhao dừng lại nhìn cái này khó được thịnh cảnh.

Hôm nay cái này cảnh sắc càng thú vị, chỉ thấy con lừa gặm một cây củ cải, trên lưng ngã ngồi một người.

Phi nước đại con lừa trong đám người cứ việc hung hiểm vạn phần, nhưng ở lên núi na đi ở giữa, luôn có thể phiến lá không dính vào người, không đụng vào bất kỳ vật gì.

Thậm chí có người cố ý thiết nhỏ ngáng chân, bị con lừa hung hăng khinh bỉ liếc mắt.

Dư Sinh ứng may mắn bản thân mặt hướng về sau, bằng không thì hẳn không phải bị dọa ra bệnh tim tới.

Mặc dù bây giờ cũng không kém, hẳn chăm chú ghé vào trên lưng lừa, mặc cho cuồng phong thổi động quần áo của hắn, chặt vật đến cực điểm.

Roi vào phía sau Sở Từ ngay tại cảm thán Dư Sinh nhân họa đắc phúc, nhớ tới hẳn chỉ cười một lần kinh lịch.

Được rồi, không dám nghĩ.

Sở Từ cảm thấy cả đời mình mất vào thời khắc ấy mất hết.

Tuần nhai Cẩm Y Vệ nghe được bối rối, từ một đầu ngõ nhỏ chui ra ngoài, thấy là đầu này con lừa, lại bận bịu chui trở về.

"Đừng cản nó, không có việc gì." Lão binh khuyên tân binh, "Ngăn lại mới có sự tình, người tiền thàng không phải tình quang không thể."

"Cái này con lừa quá có thể uống, nghe nói Sở gia đều nhanh nuôi không nổi." Lão binh đến nay lòng còn sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mao Mao

Một đạo kiếm ảnh từ phủ thành chủ thẳng lên mây xanh, đội thấy rõ về sau, lại sát na đem trở xuống phủ thành chủ.

Kiểm ảnh quang mạng lóe lên, hóa thành một bóng người, giống như tượng đá bộ dáng.

Nàng đối nằm ở bên cạnh, phơi nắng con lừa nói: "Con của người lại tại trong thành chạy như điên.

"Người kia còn học thành chủ cười lừa ngược, thật ngông cuồng." Nàng tràn đầy phẫn khởi nói.

Con lừa không để ý tới nàng, uể oải nhìn qua hồ nước bên trên mặt lừa.

"Muốn không, chúng ta ra ngoài giáo huấn một chút hẳn?" Nàng nói, "Ta lần trước còn nghe được hẳn nói thành chủ nói xấu."

"Nói cái gì 'Yêu quái ở nhân gian a'." Nàng học Dư Sinh nói chuyện giống như đúc.

Con lừa như cũ thờ ơ.

"Sống chẳng vui gì." Nàng khoe khoang từ ngữ, đối con lừa le lưỡi, "Không bởi người, ta tìm chủ nhân đi, chúng ta hẹn xong dạo phố."

Nàng hóa thành kiếm ảnh hướng về ngoài thành lao đi, "Chỉ sợ chủ nhân lại quên rồi." Tiếng nói tại nàng thân ảnh biến mất sau vẫy xuống.

Gào thét mà tới, gào thét mà đi.

Dư Sinh tại trên lưng lừa, thử nghiệm được nhanh như điện chớp tốc độ.

Tiểu Căn ngồi xồm ở y xá trước cửa, trừng lớn hai mắt, gặp một đầu con lừa tại vạn người chú ý chạy tới, dừng ở trước mặt hẳn.

Dư Sinh hữu khí vô lực nói: "Nhanh, nhanh. Diu ta xuống dưới."

Tiểu Căn bước lên phía trước, gặp Dư Sinh cười lừa ngược, không từ té "Ha ha" cười ha ha.

Xuống lừa Dư Sinh chân có chút mềm, ngồi tại trên bậc thang, đối con lừa giờ ngón tay cái lên, "Người lợi hại, ta phục."

Hắn gặp lại sau Tiểu Căn còn tại cười, đẩy hẳn, "Cười cái gì cười, nhanh, đem Lục thúc cõng lên, chúng ta trở về."

Tiểu Căn lo lắng nói: "Có thể hay không quá xóc nảy?"

"Sẽ không." Dư Sinh hồi ức một chút, vừa rồi hắn nằm sấp trên lưng lừa, mắt nhắm nghiền cũng không xóc nảy, giống như ngồi tại tịnh thủy đi thuyền bên trong.

"Đừng nhìn nó chạy nhanh, chạy còn rất ổn định."

Dư Sinh có chút thoả mãn đầu này con lừa, đến mức tiên y nộ mã đại hiệp mộng, tạm bị hắn đề ở một bên.

Tiểu Căn không tin hắn, cũng phải tin sáu cái binh sứ không phải, hắn quay người tiên y xá lấy một cái chấn đặt ở trên lưng lừa.

Sau đó tại Dư Sinh, Lục thẩm hiệp trợ dưới, đem Lục thúc đặt ở trên lưng lừa, lại nghĩ cách để hắn ngồi vững vàng làm.

Lúc này, Sở Từ mới thúc ngựa đuổi tới, hắn xuống ngựa nói: "Các người để người bị thương một người trở về?"

Dư Sinh nói: "Ta cũng trở về đi."

"Để Mao Mao cõng hai người? Người không thể khi dễ con lừa a." Sở Từ nói.

"Ngang." Con lừa phụ họa một tiếng.

"Mao Mao?" Dư Sinh quay đầu nhìn Sở Từ, "Không phải Lược Ảnh."

Sở Từ cười nói: "Mao Mao là nó mẹ đặt tên, Lược Ảnh là ta đặt tên." Chỉ bất quá danh tự này là hôm qua mới thuận miệng lên.

"Ngang." Con lừa thúc giục một tiếng, bốn chân kích động.

Không biết Sở Từ đối với nó nói cái gì, để nó hưng phấn dị thường, cùng vừa rồi như là hai con lừa.

Dư Sinh bỏ qua dây cương, cố định một chút người bị thương thân thể, con lừa quay đầu cắn, tại Dư Sinh quay đầu cùng Sở Từ nói chuyện, chạy như điên.

Dư Sinh giật mình, phát tay bắt cái không, vội la lên: "Người làm gì?"

Sở Từ nói: "Xuôi theo đại đạo một đường hướng tây, tại treo túi kiếm thị trấn bên trên."

Bọn họ vừa mới nói xong, con lừa thân ảnh đã biến mất tại đầu đường, quả nhiên là nhanh như thiểm điện.

Quay đầu, Sở Từ gặp Dư Sinh một mặt lo lắng, cười nói: "Yên tâm đi, Mao Mao sẽ chiếu cố tốt bệnh nhân, nó rất có linh tính."

"Lại có linh tính cũng là con lừa." Dư Sinh gấp gấp lấy dặm chân, ngẩng đầu thấy thiên sư cùng Chu Cửu Chương cười ngựa chạy tới.

"Nhanh, nhanh, đuổi kịp con lừa kia." Dư Sinh phát tay lớn tiếng nói.

Hai người không biết làm sao thương lượng, Chu Cửu Chương quay đầu ngựa lại, hướng về con lừa chạy đi.

Sở Từ kinh ngạc, hắn hỏi đến gần thiên sư, "Chu Cửu Chương khi nào có lòng nhiệt tình rồi?"

Thiên sư nói: "Chu công tử đối bánh bao canh nhớ mãi không quên, hắn cước trình lại nhanh, cho nên truy con lừa đi."

"Thì ra là thế." Sở Từ gật đầu, Chu Cửu Chương tham ăn, cái này hắn là biết đến.

"Nhưng làm bánh bao canh đầu bếp là ta." Dư Sinh nói.

Đột nhiên an tĩnh lại, bán hàng rong gào to âm thanh bên tai không dứt.

"Cũng không trách Chu công tử, ai đoán được khách sạn chương quỹ thế mà kiêm nhiệm lấy đầu bếp." Thiên sư đánh vỡ câm lặng, ý đồ cứu lại Chu Cửu Chương mặt mũi.

"Cũng đúng." Sở Từ chững chạc đàng hoàng gật đầu, hắn đối Dư Sinh chấp tay, "Giao dịch đã thành, ta không quấy rầy, cáo từ."

Hắn cười một thót, dắt một thót trở về, lưu lại Dư Sinh, thiên sư mấy người bọn hắn.

Thiên sư vốn là người Dương Châu, tự nhiên đến đi về nhà nhìn xem, thế là cũng rời đi.

Còn lại Dư Sinh ba người lại trở về Thái phủ, để Lục thẩm lặng lẽ hồi phủ thu thập hành lễ.

Nàng đã là tự do thân, rước lấy rất nhiều cùng là tỷ nữ đồng bạn hâm mộ, nhưng nghĩ tới Tiểu Lục Từ sinh tử chưa biết, nàng lại cao hứng không nổi.

Ra Thái phủ về sau, bọn họ đi vào thành tây, tại Tiểu Căn thường nghỉ ngơi khách sạn đặt chân, sau đó Dư Sinh dẫn Tiểu Căn ra mua đồ.

Đã thực lực bản thân theo khách sạn đẳng cấp mà tăng lên, Dư Sinh không còn dám được chằng hay chó.

Hệ thống có gia cầm một cột, rỗng tuếch, Dư Sinh chuẩn bị trước bỏ sung nó.

Buôn bán gia cầm, súc vật phiên chợ, nhân dơ dáy bản thủ không cho vào thành, ở vào thành tây ngoại thành chân tường.

Bọn họ một đường đi dạo, gà, vịt, ngỗng con non tất cả mua không ít, lợn không vội, quay đầu tìm thịt heo chín là được.

Tà dương rơi vào trên tường thành, nhuộm đỏ pha tạp gạch xanh.

Hai người thắng lợi trở về, nhưng ở ra phiên chợ lúc, Dư Sinh lại dừng lại.

"Thế nào?" Tiểu Căn quay đầu lại hỏi hần.

Dư Sinh chỉ chỉ một sọt, giỏ bên trong có một chó lão đầu nhí, nói: "Mua con chó, xem khách sạn."

Hôm qua Sở Từ bọn họ tiến khách sạn, lại không người đáp ứng lúc, Dư Sinh đã có ý tưởng này

"Lục đại gia kia chó con nguoi không cần?"

"Cũng muốn, tiền hậu viện mỗi cái một cái, để phòng gà con bị thứ gì ăn." Bọn họ nói xong đến gần lão nhân.

Tiểu Căn thò đầu hướng giỏ bên trong xem xét, "Ồi, cái này chó thật là xấu."

Chó con là màu đen, không biết là ngũ quan lớn lên gấp gáp, vẫn là mặt nhỏ duyên có, ngũ quan chen ở cùng nhau, cùng loại kiếp trước chó sục bò.

Lão đầu nhí không phải người làm ăn, cười nói: "Là rất xấu, liền nó bán không được."

"Cái này chó thật là xấu." Dư Sinh cũng nói, "Ta muốn."

Đại gia khế giặt mình, Tiểu Căn cũng nhìn hần, "Xấu như vậy nguoi còn muốn?"

"Muốn." Dư Sinh nói, " cái này chó giữ nhà có ưu thế, đem mặt hướng cửa chỗ ấy bãi xuống liền hù tặc."

Thuần thực, chó xấu xí về Dư Sinh sở hữu.

Dư Sinh tiếp nhận lúc, đầu tiên vì nó một cái tên, "Về sau nguoi liền gọi Cầu Từ."

Nghẹn một ngày, Dư Sinh cuối cùng đem ngoại hiệu này đưa ra ngoài.

Trở lại đặt chân khách sạn lúc, trời đã tối.

Dư Sinh vừa buông xuống đồ vật, hệ thống thanh âm lạnh như băng là vang lên:

Túc chủ thành công hoàn thành nhiệm vụ 【 một lần cuối 】, ban thưởng điểm công đức một trăm năm mươi điểm.

Dư Sinh buông lỏng một hơi, xem ra Lục thúc là an toàn về nhà, đến mức đằng sau như thế nào, liền nhìn hần tạo hóa.

Hôm sau, sáng sớm, tại mặt trời mọc lúc, bọn họ mới chuẩn bị lên đường.

Thiên sư tiến vào khách sạn, nhìn thấy Cầu Từ sau câu nói đầu tiên là: "Ồi, cái này chó thật là xấu."

Cầu Từ không nói lời nào, ngũ quan nhét chung một chỗ.

Dư Sinh nhìn hần công bộc hành lý, nói: "Nguoi là ý lại vào ta, chuẩn bị thường ở khách sạn?"

Thỏa mãn ăn uống chi dục lúc, lại có thể tăng lên công lực, thiên sư mới không buông tha cơ hội này, "Nguoi khách sạn không phải thiếu làm việc vật? Ta đứng lúc."

"Cũng được đi." Dư Sinh nghĩ đến khối kia chưa xới đất vườn rau.

"Tiền công tính thế nào?"

"Ăn uống bên trong khấu trừ, ta xem chừng nguoi còn phải cho ta tiền."

"Giân thương, người không lo ăn ở. . ."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người tự say

Một đường an ổn, chạy về thị trấn lúc đã là buổi trưa, mặt trời chói chang trên không, nóng Dư Sinh toàn thân là mồ hôi.

Lý chính ngồi tại ngoài khách sạn trên ghế hóng mát, gặp Dư Sinh bọn họ trở về, bận bịu đứng lên chào đón.

"Lục thúc thế nào?" Dư Sinh nháy xuống xe hỏi.

Lý chính nói: "May mắn đưa về kịp thời, được Thảo Nhi cô nương chân trị về sau, sốt cao đã lui."

Lục thăm buông lỏng một hơi, "Cha đâu?"

Lý chính lắc đầu, giúp đỡ Dư Sinh dỡ hàng, đem Lục thăm đem đồ vật chuyển về nhà.

Trên đường, Dư Sinh nhớ thương hấn con lừa, "Tại khách sạn hậu viện chuồng gia súc buộc lên đâu." Lý chính nói.

Dư Sinh trong lòng kinh ngạc, cái này con lừa tính cách đột nhiên thay đổi tốt hơn?

Lý chính tán thán nói: "Kia thật là đầu lừa thần."

Lúc ấy hấn trên đường, nhìn qua đường phố đầu đông gặp có một cái bóng, không đợi thấy rõ ràng, "Xoát", con lừa liền đứng dừng ở trước mặt hấn.

Nếu không phải Tiểu Lục Tử ở phía trên, hấn coi là thật không dám nhận.

Chờ bọn hấn đem Tiểu Lục Tử khiêng xuống lúc đến, Chu Cửu Chương mới khoan thai tới chậm.

"Hấn ở tại trong khách sạn, hiện tại cũng không có lên." Lý chính nói

Bọn họ nói xong đi vào Lục đại gia trong nhà, gặp Lục thúc đã thanh tỉnh, nửa nằm trên giường, Lục gia lại tại trong mơ hồ.

Lục thúc hưng hăng cảm ơn Dư Sinh một phen, ngồi bên cạnh trường bồi cũng không cảm được khen Dư Sinh, để hấn có chút không được tự nhiên, tranh thủ thời gian lui ra ngoài.

Đề thiên sư đem mua gia cầm dỡ hàng, Dư Sinh xách theo Cầu Tử bước vào khách sạn.

Thảo Nhi chính ôm Cầu Cầu ngồi tại bàn dài bên cạnh, gặp Dư Sinh xách theo chó, "Ồi, cái này chó thật là xấu."

"Không cho phép dẫn xấu chữ!" Dư Sinh vì Cầu Tử bênh vực kẻ yếu.

Hấn đi đến sân sau, gặp chuồng gia súc bên trên chỉ có trâu nước lớn cùng Chu Cửu Chương ngựa.

"Con lừa kia đâu?" Hấn hướng phòng lớn hô.

Thảo Nhi hô: "Đừng hỏi ta, ta không biết, ta chán ghét ăn cỏ súc sinh."

Đây là cái gì mao bệnh? Dư Sinh lắc đầu.

Hấn đem Cầu Tử buông xuống, ngắm nhìn bốn phía không thấy bóng lừa, gặp rượu phòng cửa phòng mở rộng, thế là đi vào.

"Người đầu này súc sinh!" Dư Sinh kêu thê lương thăm thiết từ sân sau truyền đến.

Thảo Nhi hiểu kì thò đầu, đối Cầu Cầu nói, " người nhìn, ta liền nói ăn cỏ súc sinh rất chán ghét."

Một đầu con lừa, một cái tiểu bạch hồ say ngã tại vạc rượu bên cạnh, đây là Dư Sinh vào nhà lúc nhìn thấy.

Hắn thò đầu xem xét, hệ thống nường kia vạc rượu đã thấy đầy, chỉ còn lại có cất rượu lúc lưu lại.

Cái này một vạc rượu, Dư Sinh chỉ rót mười mấy đần, còn lại hơn phân nửa vạc đầu, cứ như vậy được đầu này con lừa cho chà đạp.

Dư Sinh hận hận đạp con lừa một cước, nó say sưa say, không hề hay biết.

Tiểu bạch hồ say nhẹ, được Dư Sinh nhặt lên lúc đã tỉnh, nó liếm liếm Dư Sinh bàn tay, để Dư Sinh không đành lòng đối với nó hạ độc thủ.

Dư Sinh trên dưới lật xem, cái này tiểu bạch hồ hắn nhận biết, đúng là hắn vài ngày trước thả đi con kia, nguyên lai nó một mực không có rời đi.

Thiên sư đem lồng gà buồng xuống đi tới, tiểu bạch hồ vội vàng dùng chân trước che mắt.

Thiên sư vui vẻ nói: "Đây là ta tiểu bạch hồ?"

"Hiện tại là của ta." Dư Sinh nói, hắn vài ngày trước đã đem sổ sách trả hết.

Hắn đối đầu này con lừa không thể làm gì, chỉ có thể ôm tiểu bạch hồ đi tới.

Tiểu bạch hồ rất say lơ đãng, nhưng nhìn thấy lồng gà thời khắc đó, hai mắt tròn to, nhảy một cái rơi xuống đất, hướng về lồng gà đánh tới.

Thiên sư vội vàng nhấc lên, để nó vô hại.

Dư Sinh sầm sầm nói: "Những này gà vịt làm sao bây giờ?"

Đúng lúc tiểu bạch hồ gặp được Cầu Tử, thân thể khẽ run rẩy, rượu lại tỉnh vài phần.

Thiên sư cười nói: "Xấu cũng là hữu dụng, ngươi nhìn, vấn đề giải quyết."

Hắn lại chỉ tiểu bạch hồ nói: "Nó linh trí đã mở, nghe hiểu được ngươi nói chuyện, có lẽ cũng có thể để nó giúp ngươi."

"Có lý." Dư Sinh ngồi xổm người xuống, đối tiểu bạch hồ nói, "rượu uống ngon hay không?"

Tiểu bạch hồ gật đầu.

"Có muốn hay không uống nữa?"

Tiểu bạch hồ lại gật đầu.

"Vài ngày trước ăn vụng có phải hay không ngươi?"

Tiểu bạch hồ gật đầu một chút,

Lại vội vàng lắc đầu.

"Nhân tang đều lấy được, còn dám giáo biện?" Dư Sinh lông mày dựng lên lập, đang muốn đe dọa nó, gặp tiểu bạch hồ đầu nước mắt rung rung nhìn qua.

Dư Sinh giáo huấn không nổi nữa, chỉ có thể chỉ vào lồng gà, "Ta cho ngươi cái lấy công chuộc tội cơ hội, về sau từ ngươi phụ trách chiếu khán bọn chúng."

Tiểu bạch hồ hai mắt đầm lệ lập đi, đổi thành ngôi sao mắt.

Dư Sinh càng không yên lòng, nói: "Ta nói chính là trông giữ, không phải để ngươi ăn, ngươi mình bạch?"

Tiểu bạch hồ khinh bỉ nhìn Dư Sinh liếc mắt, nện bước về say bộ pháp, tại lồng gà bên cạnh nằm dưới, tại Cầu Tử dựa vào lúc đến, cũng bị nàng nhẹ nhàng đuổi đi.

Bát Đầu một tay lồng vịt, một tay lồng ngỗng, đi tới để dưới đất, thiên sư vỗ ót một cái, "Ta quên đi"

Dư Sinh đang muốn uy hiếp khẩu trừ tiền công, gặp tiểu bạch hồ đứng lên nhìn hắn.

"Đúng, cái này hai lồng cũng về ngươi quản." Dư Sinh nói.

Lần này tiểu bạch hồ cao hứng khoa tay múa chân, để Dư Sinh thẳng hoài nghi nó có phải hay không chuẩn bị biến thủ.

"Ta có đếm, thiếu một chỉ, không cho ngươi uống rượu, mà lại nhờ ngươi lông."

Dư Sinh uy hiếp tiểu bạch hồ, lại bị nó khinh bỉ liếc mắt.

Lão gia từ trước kia nuôi qua gà vịt, túp lều là có sẵn, Dư Sinh trông nom việc nhà chim vừa bỏ vào, hệ thống thanh âm là vang lên:

Sân sau túp lều vào ở gia cầm ba loại, ban thường điểm công đức ba mươi điểm.

Sân sau chuồng gia súc vào ở dị thú con lừa một đầu, ban thường điểm công đức năm ngàn điểm.

"Năm ngàn! !" Dư Sinh cả người ngây dại, phảng phất giống như trông thấy nhân sinh đỉnh phong tại hướng về hân vẫy chào.

Nhưng rất nhanh hệ thống thanh âm lại vang lên:

Túc chủ bán ra hệ thống đồ sứ, đến năm ngàn điểm điểm công đức con lừa một đầu, hiện đã khấu trừ túc chủ ứng phó hệ thống năm ngàn điểm điểm công đức.

Đại hi đại bi, nhất làm cho người chịu không được, Dư Sinh nhìn không được ân cần thăm hỏi hệ thống hân đại gia.

Thiên sư đang tại tu bổ túp lều lỗ hỏng, gặp Dư Sinh bị phần đan xen biểu lộ, quan tâm nói: "Thế nào?"

Dư Sinh khoát khoát tay, đúng lúc Thảo Nhi gọi hân có khách, ra ngoài xem xét, khách nhân chính là liễu sắc nhu quân thiếu nữ.

Nàng tại khách sạn đã không câu thúc, hôm trước rời đi lúc còn nói cho Dư Sinh tên của nàng gọi Liễu Liễu.

"Chờ một lát." Dư Sinh tẩy tay, không đợi Liễu Liễu đáp lời, đã về bếp sau.

"Cho ta cũng tới một phần." Thảo Nhi chào hỏi.

Chẳng biết tại sao, Liễu Liễu cảm giác tiểu cô nương Thảo Nhi rất thân cận, nhìn không được ngồi tại nàng bên cạnh.

Thảo Nhi trên dưới dò xét Liễu Liễu, đột nhiên nói: "Vừa thức tỉnh, thân thể không thể động?"

"A." Liễu Liễu mờ mịt, chờ nàng mình bạch lúc, sắc mặt trắng bệch, thân thể nhân sợ hãi vô ý thức lui về sau.

Thảo Nhi giữ chặt nàng, "Đừng sợ."

Một cổ ấm áp từ Thảo Nhi tay chảy tới Liễu Liễu trong cơ thể, để nàng rất thân thiết, không khỏi trấn định lại.

Thảo Nhi đến trên quầy lấy một vỏ rượu, vì Liễu Liễu rót, "Hóp một cái, đối ngươi có chỗ tốt."

Liễu Liễu nghe nàng lời nói, cẩn thận hóp một cái rượu, đợi từ dịch vào bụng lúc, thoải mái ấm áp tại thể nội lan tràn, để nàng nhìn không được rên rỉ một tiếng.

"Uống ngon thật, thật thần kỳ." Liễu Liễu dùng chỉ có từ ngữ nói mình cảm thụ.

Nàng không nhìn được nghĩ lại hóp một cái, được Thảo Nhi ngăn cản, "Ngươi từ lượng cạn, cẩn thận ban đêm không thể quay về."

Liễu Liễu lúc này mới lưu luyến không rời để chén rượu xuống.

Dư Sinh bụng hai bàn rau cải ra tới, gấp bát rượu, trêu ghẹo Liễu Liễu, "Một vỏ rượu một quan, tính toán tiền của ngươi có thể uống vài hũ?"

"Coi như ta trương mục, đừng khi dễ muối muối ta." Thảo Nhi nói.

"Muối muối?" Dư Sinh khẽ giật mình.

"Đương nhiên, chúng ta tình như tỷ muối." Thảo Nhi đắc ý nói.

"Vậy cũng cần phải ngươi là muối muối a?" Dư Sinh khoa tay lấy các nàng độ cao.

Thảo Nhi không nói lời nào, đoạt lấy đĩa để Dư Sinh tránh ra một bên, thân cao là nàng cả đời đau nhức.

Dư Sinh thối lui đến chậu cá mà bên cạnh, gấp cá chép vàng vẫn còn, chỉ thiếu hai con mè, "Hắc Miêu Cảnh Trường đâu?"

Thảo Nhi chỉ trên lầu, "Được bằng hữu của ngươi bắt trong phòng."

Dư Sinh lúc này mới nhớ tới trên lầu còn có một vị, "Vị này Chu công tử cũng quá có thể ngủ."

"Hân là say." Thảo Nhi nói.

"Say đến bây giờ? Hấn uống bao nhiêu, ta tốt tính tiền."

Thảo Nhi đem Liễn Liễn vừa rồi uống rượu bát rượu vừa để xuống, không nói cũng hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Con lừa hậu trường

Liễn Liễn dùng xong cơm, vừa lòng thỏa ý đi. Dư Sinh âm thầm suy đoán, đề nằng cao hứng nhất định là trong ví một đồng tiền không ít.

Dư Sinh đem bánh bao canh bày ở trên bàn dài, "Còn nhớ người sổ sách, người sổ sách còn thiếu một đồng tiền đâu."

Thảo Nhi vì Cầu Cầu kẹp một cái, lại hướng bản thân miệng bên trong nhét một cái, "Từ từ trả thôi, đúng lúc ta cũng không muốn đi."

Dư Sinh hướng hậu viện hô một cuống họng, đề Bát Đầu bọn họ chạy tới dùng cơm, "Người ngược lại là muốn đi, nơi khác cũng không cần người, bọn họ đều có vụ y đâu."

"Hí." Thảo Nhi được nóng một chút miệng, hàm hồ nói: "Ta đây liền không đồng ý."

Nàng đem bánh bao canh nuốt xuống, lè lưỡi nói: "vụ y mới trị mấy cái bệnh, chân chính chữa bệnh còn phải dựa vào lang trung."

"Liền nói người Lục thúc đi, bệnh của hấn vụ y nhất định thúc thủ vô sách, còn liền phải ta lang trung xuất mã." Thảo Nhi đắc ý nói.

Dư Sinh đã kích nằng, "Nói lại nhiều, hiện tại thành Dương Châu cũng không có người mời người chữa bệnh."

Thảo Nhi tay phải nắm đấm, đặt ở ngực, thần khí nói: "Các người ngu muội người, sớm muộn sẽ vứt bỏ vụ y, chạy về phía ta Thần Nông ôm ấp."

"Chạy về phía Thần Nông ôm ấp làm gì, muốn chạy cũng là chạy về phía thành chủ ôm ấp." Dư Sinh trêu ghẹo.

Chu Cửu Chương từ chỗ thang lầu nhô đầu ra, "Khách sạn có gián điệp, cẩn thận truyền đến thành chủ trong tai, để người chịu không nổi."

"Súc sinh kia đang say đây." Dư Sinh nói, "Tình ngữ?"

"Không phải, mộng thấy có bánh bao canh, đói tính." Chu Cửu Chương lắc lắc say rượu u ám đầu.

Tại dưới chân hấn, Hắc Miêu Cảnh Trường đang một bậc một bậc hướng xuống té, "Chít chít", sư tử con lập tức hướng Thảo Nhi trong ngực chui.

"Nó hiện tại còn sợ sinh?" Dư Sinh kinh ngạc.

Thảo Nhi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Cầu Cầu chỉ là có chút thẹn thùng."

Hắc Miêu Cảnh Trường quảng xuống thang lầu về sau, đi trước chậu cá bò một vòng, lại chuyển tới Dư Sinh dưới chân nững nịu.

Lúc này, tiểu bạch hồ liền phát mang đập, đem Cầu Từ cũng từ hậu viện thúc đẩy tới.

Chu Cửu Chương theo tiếng kêu nhìn lại, "Ồi, cái này chó thật là xấu."

"Cút." Dư Sinh nói: "không cho nói xấu."

Hấn rất đồng tình Cầu Từ, lời này, hấn nửa ngày bên trong nghe bốn, năm lần.

"Ăn ngay nói thật mà thôi." Chu Cửu Chương ngồi tại Thảo Nhi bên cạnh.

Hấn đưa tay đi bóp bánh bao canh lúc, được Dư Sinh đánh rớt, "Chờ người đông đủ đã."

Thiên sư cùng Bát Đầu vừa đem dư việc làm xong.

Chờ bọn hần rửa tay lúc, Chu Cửu Chương nóng vội, nhin không được chỉ vào Cầu Từ thúc giục nói: "Nhanh lên một chút, chó đều so với các người tới trước trước bàn."

Dư Sinh lại lấy ra hai lồng đèn, nghe vậy nói: "Ha ha, ta còn lần đầu tiên nghe gặp có người chửi mình là chó."

Nhất thời yên tĩnh, chỉ có Cầu Từ lăm lăm âm thanh.

Thảo Nhi khinh bỉ nhìn xem Chu Cửu Chương, hần lòi này đem nàng cũng cùng chửi.

"Nói sai, nói sai." Chu Cửu Chương xấu hổ cười nói.

Chờ thiên sư, Bát Đẩu ngồi xuống, Chu Cửu Chương lại bóp bánh bao canh lúc, lại bị Dư Sinh đánh.

"Thì thế nào?"

"Trước khi ăn cơm ta trước thêm một đầu khách sạn mới quy định."

"Cái gì quy định?"

"Không cho phép lại nói Cầu Từ xấu." Dư Sinh nói, "Tướng mạo là trời sinh, Cầu Từ đã rất bi thảm, không cho phép các người hướng trên vết thương xát muối."

Chu Cửu Chương nói: "Minh bạch, minh bạch, biết các người đồng bệnh tương liên."

Đám người cười to, không còn để ý Dư Sinh, tranh nhau chen lấn nhăm nháp lên mỹ vị tới.

Dư Sinh lại nhàn không xuống, tiểu bạch hồ hướng trên mặt bàn bò, Hắc Miêu Cảnh Trường tại chân hần bên cạnh đi dạo, Cầu Từ càng là lăm lăm.

Hần chỉ có thể trở về lấy bốn cái đĩa, từng cái cho chúng nó đựng.

Dù vậy, cũng không bớt lo. Tiểu bạch hồ tự cao linh trí đã mở, khinh thường cùng chúng nó làm bạn, một mình tìm một cái ghế.

Hắc Miêu Cảnh Trường ý vào nhiều người, thừa cơ khi dễ mới tới, đặt vào mèo trong chậu, nhìn qua chó trong chén.

"Ngang", vừa đem Hắc Miêu Cảnh Trường đuổi đi, Dư Sinh bên tai liền vang lên một tiếng lửa hí.

Dư Sinh ngẩng đầu, con lừa chẳng biết lúc nào từ cửa sau thò vào thân thể,

Đang thẳng tắp nhìn chăm chăm trên bàn bánh bao canh.

"Người còn dám tới." Dư Sinh trông thấy nó, giận không chỗ phát tiết, cuốn lên tay áo liền đứng dậy.

"Đánh nó, đánh nó." Thảo Nhi nhai lấy đồ ăn, không quên góp phần trợ uy.

May mắn Chu Cửu Chương tay mắt lanh lẹ, đem Dư Sinh đè xuống.

"Gia đình có hậu trường, cẩn thận đi nó mẹ chỗ ấy cáo trạng, nó mẹ đổi thành chủ vậy nhưng thật sự là khuyến mãi chi lao." Chu Cửu Chương nói.

Dư Sinh nghe xong do dự, "Cho người cái mặt mũi." Hần ngồi xuống nói.

"Không có tí sức lực nào." Thảo Nhi chấm dứt chiến tranh.

Chu Cửu Chương mang ra một lồng, đem con lừa dẫn xuất đi, trở về nói: "Đừng bạc đãi nó, không chừng trở về nói chuyện tốt, có người chỗ cực tốt."

"Người làm nó Táo Vương Gia." Dư Sinh nhả rãnh một câu.

Thiên sư cũng khuyên nhủ, "Người cần phải nghĩ như vậy, Mao Mao có hậu trường, chẳng phải tương đương với người có hậu trường?"

"Ài, đúng." Chu Cửu Chương phụ họa.

"Thì ra như vậy ta hậu trường là đầu con lừa?" Dư Sinh không thể tưởng tượng nổi.

"Con lừa làm sao vậy, Nhị Thánh thành thành chủ vẫn là con trâu đầu." Chu Cửu Chương nói.

Dư Sinh hơi suy nghĩ một chút, cũng nghĩ minh bạch, "Thôi được, coi như nuôi một tay chân."

"Ngày sau có ác khách lâm môn, liền đem con lừa hướng cửa ra vào một đất. Còn có xem ai không vừa mắt, để Mao Mao đụng hần, ta thấy ai nha dám

hoàn thủ." Dư Sinh càng nói càng cao hứng.

Chu Cửu Chương kinh ngạc không ngậm miệng được, con lừa mẹ hắn còn có cái này tác dụng? Nhớ năm đó Mao Mao tại nhà hắn, đây chính là làm gia phục vụ.

Hắn như biết Mao Mao có thể như vậy dùng, đi sớm dùng trang gia môn, hiện tại xem chừng đã tại thành Dương Châu ngênh ngang mà đi.

"Ngang, ngang." Mao Mao lại tại bên ngoài gọi, Dư Sinh bận bụng một lồng bánh bao canh đưa ra ngoài.

"Đứng rồi." Trở về Dư Sinh hỏi, "Lúc ấy con lừa không chịu đi, Sở công tử đối với nó nói cái gì?"

Dư Sinh đến nắm giữ cái này quyết khiêu, để tránh ngày sau thúc đẩy bất động con lừa lúc dùng đến.

"Không có gì, hắn liền nói người nhà là mở khách sạn, thức ăn ngon bao no." Chu Cửu Chương nói, "Không ngờ được cũng có rượu ngon."

Nói đến chỗ này, Chu Cửu Chương ngẩng lên nước đắng đến, "Nó đã đem Dương Châu tứ đại gia ở một lượt, người là không biết có bao nhiêu khó hầu hạ."

"Rượu nhất định phải rượu ngon, đồ ăn nhất định phải thức ăn ngon. Nó khẩu vị lại lớn, dù có núi vàng núi bạc cũng không đủ bồi dưỡng nó."

"Người nói thành chủ vì sao đem nó tặng người, cũng là bởi vì. . ."

Chu Cửu Chương ngẩng đầu thấy Dư Sinh bất thiện ánh mắt, nói im bật mà dừng. Hắn kẹp lên một bánh bao canh, nói: "Hương vị thật không tệ."

"Các người lừa ta." Dư Sinh nói.

Chu Cửu Chương một mặt nghiêm mặt, "Đây làm sao là lừa người đấy, xưa nay là mua ngựa dễ dàng chăm ngựa khó, đặc biệt là danh mã."

"Mua tọa kỵ trước, người cần phải rõ ràng." Chu Cửu Chương nói.

Câu nói này quen thuộc. Dư Sinh hơi suy nghĩ một chút, trong lòng nổi lên đắng chát, trải qua hai đời, hắn thể mà từ đánh xe thành đánh lừa, thật sự là càng sống càng trở về.

"Các người không sợ ta nuôi không nổi?"

"Bán cái chầu bát là đủ rồi."

. . .

Đám người dùng xong cơm, con lừa cũng ăn no về sau, Dư Sinh đem bàn bát thu thập đến máy rửa bát bên trong.

"Chương quỹ, ta trở về." Chu Cửu Chương ở bên ngoài nói, "Trốn hai ngày bài tập, không quay lại đi tu luyện, lão gia tử muốn đánh."

Nghe được tu luyện, Dư Sinh trong lòng hơi động.

"Chờ một chút." Hắn gọi lại Chu Cửu Chương, mời ra hệ thống giao diện đến, hỏi đôi một trương nhất tinh thể mô phỏng.

Hắn đi ra ngoài, hỏi: "Hai người các người ai lợi hại hơn?"

Chu Cửu Chương cùng thiên sư liếc nhau, nói: "Đầu yêu lời nói, hắn là người trong nghề, nhưng trên thực lực vẫn là ta lợi hại."

Hắn nói xong lấy ra trên cổ, quần áo ngăn trở dây đỏ, "Dù sao ta là nhị văn võ sư, hắn mới là một tiền thiên sư bất yêu."

Thiên sư cùng võ sư hệ thống sức mạnh giống nhau, đều là tu luyện nội lực, chỉ là thiên sư bất yêu nhận qua hàng yêu trừ thú huấn luyện, biết rõ bọn chúng nhược điểm cùng tập tính.

Thiên sư không thể phân bác, lâu bầu nói: "Thần khí cái gì, ta cũng nhanh hai tiền thiên sư."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Khoe của

"Ta làm sao cảm giác thiên sư lợi hại hơn?" Dư Sinh nói.

Trong lòng bàn tay hắn bên trong cầm một tấm thẻ, màu đen viền bạc, cảm nhận rất tuyệt.

Không đợi Chu Cửu Chương phản bác, Dư Sinh lại nói: "Không phục lời nói, các ngươi so tài một chút, để cho ta được thêm kiến thức."

Chu Cửu Chương nhìn hắn, một mặt cảnh giác, "Mở mang hiểu biết? Ngươi khi làm xiếc đâu, không thể so."

"Lần sau lại đến, ta mời ngươi ăn cang ngon miệng mỹ vị." Dư Sinh dụ hoặc hắn.

Chu Cửu Chương do dự một chút, lắc đầu: "Không được, ai biết ngươi làm có hợp hay không ta khẩu vị."

"Vậy ngươi thích ăn cái gì?" Dư Sinh nói.

Chu Cửu Chương đắc ý nói: "Dù cho nói cho ngươi, ngươi cũng làm không được."

"Trò cười, trên đời này còn không có ta không biết làm." Dư Sinh cuồng vọng nói: "ngươi nói cho ta, nó kêu cái gì?"

Chu Cửu Chương khổ sở nói: "Ta cũng không biết, nghe cóc chủ nói là dùng đậu làm."

"Đậu?" Dư Sinh ngẫm niệm, như có điều suy nghĩ.

Chu Cửu Chương lại nói: "Ta chỉ ở phủ thành chủ ném đến qua, là thành chủ từ đại hoang chi tây mang về."

Lúa, kê, tặc, mạch, đậu, đậu chính là ngũ cốc một trong, nghe lạ lắm, kỳ thật rất quen thuộc, chính là kiếp trước đậu nành.

Tại dĩ thể mấy trăm năm trước, trước bốn cốc còn mài không tỉ mỉ lúc, đậu là tốt nhất món chính.

Vào lúc đó, đánh rắn cũng là một loại khoe của.

Có lẽ là cảm giác đánh rắn sự tình bất nhĩ, về sau mài kỹ thuật cấp tốc phát triển, đến Dư Sinh vị trí niên đại, đậu trồng trọt đã không nhiều.

Hiện tại trồng đậu, chủ yếu làm nuôi nấng bảo mã hoặc ngẫu nhiên ném cái mới mẻ.

Đến mức sữa đậu nành, đậu hũ những này đậu chế phẩm, chỉ ít thành Dương Châu người không có lục lợi ra tới.

Tại Dư Sinh trầm tư lúc, Chu Cửu Chương lại ngồi xuống, tràn đầy phấn khởi nói: "Đúng rồi, thành chủ lần kia còn mang về một con chim tới."

Hắn khoa tay, "Lớn lên giống cú mèo, có màu xanh lông vũ cùng màu đỏ miệng, thần kỳ nhất chính là cái gì các ngươi biết không?"

Thảo Nhi cùng thiên sư lắc đầu, Bát Đầu cười hắc hắc.

Chu Cửu Chương nói: "Nó biết nói tiếng người, đem thành chủ giận dữ thường xuyên nói câu nói kia học giống như đức."

"Lời gì?" Dư Sinh hiếu kì.

Thiên sư cùng Chu Cửu Chương trầm miệng một lời: "Các ngươi dám phế vật này!"

"Con chim này gọi là cái gì nhĩ, ta quên rồi." Chu Cửu Chương gãi gãi đầu.

"Anh vũ." Dư Sinh nói.

"Đúng đúng, liền là anh vũ, đáng tiếc ba ngày liền được thành chủ nuôi chết rồi, nghe nói là no. . ."

Chu Cửu Chương đột nhiên dừng lại, nhìn qua Dư Sinh, "Ngươi biết?"

Dư Sinh cười nói: "Ngươi ném đến mỹ vị có phải hay không trắng nõn, tron mềm, vào miệng thơm mát?"

"Đúng, đúng." Chu Cửu Chương gật đầu.

"Được rồi, khi làm xiếc đi, mười ngày sau lại đến, bảo đảm để ngươi ăn vào." Dư Sinh ngồi tại trên ghế, tự tin nói.

Chu Cửu Chương nửa tin nửa ngờ, "Thật chứ?"

Dư Sinh gật đầu, "Quả thật."

Bọn họ đi vào sân sau, thiên sư lạc hậu một bước, thấp giọng hỏi Dư Sinh: "Ngươi có chủ ý gì?"

Dư Sinh cười nói: "Được thêm kiến thức."

Hai người tất cả lấy một cây gậy gỗ, tại hậu viện bày ra tư thế, tiểu bạch hồ lặng lẽ giữ vững túp lều, rất sợ bọn họ tai họa gà vịt.

Vừa muốn động thủ, Dư Sinh lại nói: "Ta không cần thận học được kiếm pháp của ngươi thế nào?"

Dư Sinh phải hỏi tình huống, thế mô phỏng tuy là duy nhất một lần tiêu hao vật phẩm, nhưng bị hiểu lầm học lén công pháp, tổn thương lẫn nhau hòa khí sẽ không hay.

"Ngươi?" Chu Cửu Chương trên dưới dò xét Dư Sinh, "Đừng nói giỡn."

Dư Sinh nói: "Ta là chăm chú."

"Chớ nói ngươi không nội lực, dù cho có cũng học không được, ta « Kiếm Pháp Cửu Chương » nhất định phải cùng nội công 'Bi Hồi Phong' phối hợp mới thành."

"Nếu, nếu học được đâu?"

"Biết liền biết chứ sao." Chu Cửu Chương lơ đãng, "Thành Dương Châu không môn hộ ý kiến, trong thành hơn phân nửa công pháp truyền lại từ phủ thành chủ."

"Thật?" Thành chủ tại Dư Sinh trong lòng địa vị đột nhiên cất cao một đoạn.

"Quả thật." Chu Cửu Chương nói cho Dư Sinh, trong thành người tài ba xuất hiện lớp lớp mới tốt,

Như của mình mình quý, chỉ dựa vào thành chủ một người, thành Dương Châu sớm không tồn tại nữa.

Bởi vì trên đời này hung hiểm nhiều lắm, chớ nói yêu, ma, quỷ, quái, hung thú, Thần thú thời khắc nhớ thương thành trì.

Liền là đạo sĩ, hòa thượng, vu chức cũng tùy thời chuẩn bị vào ở thành trì, cải biến quản lý chi dân tín ngưỡng.

Còn có chủ nô, thời khắc nhớ nhưng đem bách tính xem như nô lệ bán đi.

Nói đến chỗ này, Chu Cửu Chương thở dài: "Hiện tại thành Dương Châu cũng có nô lệ."

"Thành chủ mặc kệ?"

Chu Cửu Chương lắc đầu, "Bách tính bán thân bán con cái, hoặc đem bản thân bán đi, phủ thành chủ cũng không tốt nói cái gì."

Chu Cửu Chương nói cho Dư Sinh, phủ thành chủ hiện tại chỉ có thể ước thúc chủ nô, cấm chỉ đem dân chúng Dương Châu bán hướng đất khách.

"Thành Dương Châu thật sự là nhất phương nhạc thổ." Thảo Nhi cũng nói.

Nàng từ Long thành xuất phát đi về phía nam lúc, gặp phải rất nhiều thành trì, gặp qua không ít quái đản hoặc dân chúng lầm than thành trì.

Có một tòa thành nhỏ, từ một ác đạo sĩ thống lĩnh.

Hắn luyện Thái Âm Bỏ Dương công pháp, quy định tất cả nữ tử trưởng thành lúc từ hắn lấy đêm đầu, lấy tên đẹp vì chúc phúc.

Trong thành rất có tư sắc nữ tử, tức thì bị thu nhập đạo quán cung cấp hắn dâm nhục.

Có một tòa thủy thành, trong nước có thần tên Hà Bá.

Hắn hàng năm tất cưới một mỹ mạo tân nương, bằng không thì tất phát lũ lụt, chìm nước thành trì, để bách tính khổ không chịu nổi.

Tại thành Dương Châu phương bắc trong dãy núi, còn có một yêu thành, Yêu Vương để bách tính định kỳ hiến tế đồng nam đồng nữ.

"Yêu thành nam đại lộ thẳng tới thành Dương Châu, đã bị kia Yêu Vương phái người phong bế, chính là sợ bách tính trốn đến Dương Châu." Thảo Nhi nói.

Dư Sinh càng nghe càng kinh hãi, trong lòng tự nhủ: "Mẹ của ta à, nguyên lai hồn xuyên cũng là việc cần kỹ thuật."

Lo lắng đã tiêu tan, Dư Sinh nói cho bày tư thế nửa ngày hai người có thể động thủ.

Thiên sư sắc mặt nghiêm túc lên, hắc thể yếu, chỉ có tiên hạ thủ vi cường, chỉ thấy hắc tiến lên trước một bước, còn chỉ Chu Cửu Chương ngực.

Dư Sinh thấy thế, ngón cái tại trên thẻ nhẹ nhàng một vòng, hệ thống lập tức thanh âm vang lên.

Phục chế mục tiêu: Chu Cửu Chương

Mục tiêu lực lượng: Nhất tinh, nhị giai.

Mục tiêu kỹ năng: « Kiểm Pháp Cửu Chương »

Kỹ năng hoàn thiện độ: Chờ định.

"Tích" một tiếng, kỹ năng phục chế bắt đầu.

Chu Cửu Chương cây gậy vẩy một cái, tiến lên trước một bước, một cước mau lẹ đập hướng thiên sư hạ âm, tại nhanh chóng chiêu lúc vững vàng dừng lại.

"Cái này ám chiêu tên là 'Hầu Tử Thâu Đào' " Chu Cửu Chương nói, "Yêu thú không đề, người lại thường làm, người chó chủ quan."

Thiên sư gạt đầu, bọn họ một lần nữa so qua, thiên sư một gậy trùm đầu bỏ tới.

Chu Cửu Chương giơ lên cây gậy chặn lại, lại hướng về thân phải vẩy lên, thân thể uốn éo, còn xuôi theo cây gậy đánh vào thiên sư ngực.

"Chiêu này tên là Thiệp Giang, chính là « Kiểm Pháp Cửu Chương ». . ." Chu Cửu Chương bỗng nhiên dừng lại.

"A." Hắc nghi hoặc, tả hữu dò xét mình thân thể, "Ta nội lực tăng trưởng rồi?"

Dư Sinh kinh ngạc, "Người vừa phát hiện?"

Chu Cửu Chương nói: "Cực kỳ bé nhỏ, nếu không phải điểm đến là dừng lúc cần nội lực ổn định, ta còn thực sự không phát hiện ra được."

Thiên sư nói: "Một tiền cùng hai tiền mặc dù gang tấc chi cách, nhưng nội lực chênh lệch hơi lớn, cho nên rất khó phát giác."

Một vạc mới hai mươi điểm điểm công đức, mặc dù không biết một điểm điểm công đức tương đương bao nhiêu nội lực, nhưng một chén rượu đối Chu Cửu Chương mà nói hoàn toàn chính xác có thể bỏ qua không tính.

"Hắc Diễm Mộc Từ bên trong có linh lực." Thảo Nhi ở một bên nói, "Chỉ là ta còn không có tra ra nguyên nhân tới."

"Thật chứ?" Chu Cửu Chương kinh ngạc.

Tăng lên nội lực thiên tài địa bảo bên trong đều có linh lực, nhưng ử rượu bên trong có linh lực, hắc vẫn là mới gặp.

Dư Sinh gạt đầu, thúc giục nói: "Người mau đưa kiểm pháp đùa bốn xong, chờ một lúc ta để người dẫn một vò trở về."

Chu Cửu Chương có động lực, « Kiểm Pháp Cửu Chương » chín chiêu "Xoát xoát xoát" làm xong.

Thiên sư so sánh với hắc, không chỉ có lực lượng không đủ, chiêu thức cũng không đủ, tất cả đều là một chiêu lạc bại.

Nhưng cùng cao thủ đấu cơ hội khó được, thiên sư cũng được ích lợi không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Trù thần

Đội bọn hắc thu tay lại về sau, hệ thống tại Dư Sinh bên tai "Tích" một tiếng: Kỹ năng phục chế hoàn tất.

Dur Sinh bận bịu xem xét thẻ mô phỏng, gấp trên thẻ tin tức theo hần suy nghĩ hiện lên ở trước mắt.

Phục chế mục tiêu: Chu Cửu Chương

Mục tiêu lực lượng: Nhất tinh, nhị giai.

Mục tiêu kỹ năng: « Kiểm Pháp Cửu Chương »

Kỹ năng độ hoàn thành: Một thành

Kỹ năng sử dụng: Một trăm điểm điểm công đức.

Dur Sinh quét mắt một vòng, vừa muốn nhả rãnh Chu Cửu Chương chiều thức độ hoàn thành mới một thành, hệ thống thanh âm lại vang lên:

Kỹ năng « Kiểm Pháp Cửu Chương » đã tồn nhập kỹ năng kho, mở ra sau đem cung cấp kỹ năng cải thiện các loại phục vụ, mời túc chủ mau chóng thăng cấp.

Dur Sinh không khỏi ân cần thăm hỏi hệ thống hần đại gia, thăng cấp điều kiện không nói, hần làm sao thăng cấp?

Chu Cửu Chương đi tới, hỏi Dur Sinh: "Chiều thức nhớ kỹ mấy thành?"

"Một thành." Dur Sinh thành thật nói, chẳng qua là « Kiểm Pháp Cửu Chương » một thành, Chu Cửu Chương mười thành.

Chu Cửu Chương cười ha ha, để hần khoa tay mấy chiêu.

Dur Sinh khinh bỉ hần liếc mắt, "Ta mới không làm khi đâu."

Chu Cửu Chương khẽ giật mình, "Tiểu tử, ngươi quả nhiên đem chúng ta làm khi đùa giỡn, đánh hần."

Hần giờ quả đắm lên, thiên sư không chậm hơn người khác, cầm lên cây gậy hướng về Dur Sinh đánh tới.

"Đánh hần, đánh hần." Thảo Nhi ôm Cầu Cầu, ở bên cạnh chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Dám đánh chương quỹ, ngươi tiền tháng trừ sạch." Dur Sinh chạy trời chết lúc, uy hiếp thiên sư.

Thiên sư ngừng lại một chút, Thảo Nhi ở một bên nói: "Hôm nay đã là cuối tháng, không sợ."

"Đúng, cuối tháng." Thiên sư tỉnh ngộ, tiếp tục hướng Dur Sinh đánh tới.

Dur Sinh chui vào Bát Đầu khôi ngô sau lưng, Bát Đầu "Hắc hắc" cười tránh ra.

"Bát Đầu, ngươi thật không phải huynh đệ."

Dur Sinh lại chui vào ngũ gật con lừa bên cạnh, "Ngăn trở bọn họ, kia vạc rượu ta chuyện cũ sẽ bỏ qua."

Con lừa quay đầu phun Dur Sinh một ngụm nước, khinh thường chi ý lộ rõ trên mặt.

"Ngươi là con lừa, không phải dương đà." Dur Sinh vội vàng không kịp chuẩn bị trúng chiêu về sau, tức giận nói.

Hần gặp hai người lại đánh tới, "Một vạc, lại cất rượu thì có ngươi một vạc."

"Phốc." Bị thu mua Mao Mao quay đầu một ngụm phun thiên sư, Chu Cửu Chương một mặt.

Ba người ngưng chiến, đi hết nửa mặt đi, sau khi ra ngoài, Chu Cửu Chương sắc trời không còn sớm, đưa tay hướng về Dur Sinh cáo từ.

"Cửa trước cho ngươi." Dur Sinh về phòng lớn lấy rượu, giao cho dẫn ngựa Chu Cửu Chương, đưa mắt nhìn hần thân ảnh biến mất tại đường phố đông.

Dur Sinh bọn họ cũng không nhàn rồi, vườn rau xanh lại phải trừ một lần cỏ, may mắn Bát Đầu tại, dùng ít sức rất nhiều.

Đến mức Thảo Nhi, nàng ngồi cây táo dưới, "Cỏ nhỏ vừa mới mọc ra, các ngươi liền đem bọn chúng diệt trừ, quá nhẫn tâm."

"Bọn chúng nhiều kiên cường a. . ."

Được nàng nhắc tới phiền, Dur Sinh bắt đắc dĩ nói: "Chúng ta cũng là vì trồng cỏ, rau cải cũng là cỏ."

"Rau cải mới không phải cỏ đấy, bọn chúng là cỏ phản đồ." Cỏ rướn cổ lên nói.

May mắn lý chính đến khách sạn, để Thảo Nhi đi Lục đại gia nhà, mới khiến cho Dur Sinh mang tai thanh tĩnh xuống tới.

Mặt trời lặn xuống phía tây, ánh hồng chân trời ráng chiều, đềm bên hồ cỏ lau cũng nhuộm đỏ.

Một trận gió thổi tới, cỏ lau hoa hoa tác hưởng, cây táo cũng cùng theo ngâm xướng.

Ngày tàn nắng nhạt phủ dòng sông, nửa khúc xanh xanh, nửa khúc hồng.

Nhỏ cỏ, xới đất toàn làm xong ba người ngồi tại trên dốc thoải, nhìn qua cảnh sắc trước mắt, động cũng không muốn động.

Bầu trời lướt qua một cái chim bay, trong hồ đồng thời lưu lại vết tích, không biết nó có phải hay không Tinh Vệ, con kia Dư Sinh ở bên hồ gặp phải chim chóc.

Đương nhiên, Tinh Vệ là Dư Sinh đặt tên.

Tiểu bạch hồ chuyển ra tới, cái đuôi quét qua, ngồi ở Dư Sinh bên cạnh, sau lưng nó đi theo Cầu Từ, chặt chẽ mặt tại tà dương xuống rất thâm trầm.

Tà dương dần dần chìm tây sơn, "Bò....ò...", lão thủy ngưu ở phía sau thúc giục.

"Nấu cơm." Dư Sinh đứng lên nói.

"Chường quỹ, rau cải ngon miệng, nhưng ngươi kia cơm sống thực sự khó mà nuốt xuống." Thiên sư đề ý gấp.

Dư Sinh gạt đầu, "Tốt, vậy liền bánh bao canh liền rau cải."

Thiên sư than thở một tiếng.

Dư Sinh nói: "Đừng vội, chờ ngày mai đậu phụ làm được, để ngươi hảo hảo hưởng dụng một phen."

"Đậu phụ?" Thiên sư không hiểu.

Dư Sinh nói cho hắn biết, đậu phụ chính là Chu Cửu Chương nhắc tới đồ ăn.

"Ngươi thật đúng là biết?" Thiên sư kinh ngạc, "Ta coi là chỉ nói là nói mà thôi."

"Xin đừng nên hoài nghi ta thành thật, ta không phải béo nhờ nuốt lời người."

Thiên sư chưa từng hoài nghi, hắn là căn bản không tin Dư Sinh có thành tín. Hắn đến nay nhớ kỹ Dư Sinh thả đi tiểu bạch hồ sau đặc sắc biểu diễn.

Ba người thoải mái nhàn nhã về nhà, Dư Sinh nấu cơm, thiên sư đốt đèn, Bát Đầu cho trâu ăn.

Nấu cơm lúc, Dư Sinh dừng lại.

"Cơm sống chỉ là sống chỗ khó ăn, nhưng đun sôi chỗ vẫn là rất ngon miệng."

Dư Sinh lắc đầu, hệ thống đều chưa từng khấu trừ điểm công đức lấy đó trừng phạt, thật không biết bọn họ phản nản cái gì.

Nhưng với tư cách tương lai thiên hạ đệ nhất khách sạn chường quỹ, Dư Sinh quyết định biết nghe lời phải, đương nhiên, chủ yếu là điểm công đức giàu có, còn có hơn một trăm điểm.

Dư Sinh mời ra hệ thống giao diện, thật đúng là tại sách dạy nấu ăn một cột tìm được 【com trắng】danh tự.

"Đây coi là đồ ăn?" Dư Sinh nhả rãnh hệ thống không khoa học, nhưng ở nhìn thấy giá cả về sau, hắn hai mắt mở to.

Vậy mà chỉ cần năm điểm điểm công đức!

"Hệ thống đại gia ngươi, vì cái gì không nói sớm một chút." Dư Sinh đối sách dạy nấu ăn, lại hướng về hệ thống phản nản.

Cơm sống thật không thể ăn, nhất là tại cho khách nhân đụng chín, bản thân ăn sống chỗ lúc.

Hệ thống thanh âm lạnh như băng vang lên:

Túc chủ rốt cục có lòng tiến thủ, hai mươi điểm điểm công đức lấy tư cổ vũ ban thưởng.

"Cái này cũng được?" Dư Sinh nhìn xem trưởng lên điểm công đức tròn tròn mắt, cái này khiến hắn sao không biết thẹn ngày sau lại thăm hỏi hệ thống hắn đại gia.

Hắn ý niệm mới vừa nhuốm, hệ thống thanh âm lại vang lên:

Túc chủ com có nhục khách sạn "Có Yêu Khí" chiều bài, xét thấy khách nhân hơi ít, xét khấu trừ bốn mươi lăm điểm điểm công đức lấy đó trừng phạt.

Ghi chú: Cho là người có thể ăn vào thiên hoang địa lão, thất vọng, đặc biệt thu lấy năm điểm điểm công đức lấy an ủi tâm linh.

"Tâm linh cái quý." Dư Sinh thu hồi vừa rồi suy nghĩ, hần nắm chặt lấy ngón tay tính, một com tẻ hao phí hần ba mươi điểm điểm công đức.

Nghĩ như vậy đến, com sống cũng không tệ lắm.

Nấu com, xào rau, rau cái vừa xào ra tới, con lừa nhỏ liền từ cửa sau thò đầu vào, thẳng tắp nhìn chăm chăm kia nồi rau cái.

"Ngang, ngang." Con lừa ra hiệu Dư Sinh bung tới.

"Chờ một lúc." Dư Sinh vừa dứt lời, con lừa nhỏ không nói hai lời liền hướng bếp sau chui.

"Tốt tốt tốt, người có hậu trường, người lợi hại." Dư Sinh bận bịu đem một nồi đồ ăn, mang ra rót vào nó chuyên dụng trong chậu.

Đội Dư Sinh lại xào một phần đem lên bàn lúc, Thảo Nhi mới ôm Cầu Cầu trở về.

"Thế nào?" Dư Sinh quan tâm hỏi.

Thảo Nhi lắc đầu, Dư Sinh thở dài, Diễm Mộc Tửu nội công đức giá trị tuy là linh đan diệu dược, lại không thể khỏi từ hồi sinh.

Ngồi xuống dùng com, thiên sư, Thảo Nhi hai người than thở cảm lấy đũa, vừa lay một ngum com, bỗng nhiên giật mình.

Thiên sư nhìn xem com trắng, hạt tròn rõ ràng, com sắc trắng nõn, mặc dù nấu giống như bốc hơi, nhưng làm ẩm ướt thích hợp.

"Đây là người làm?" Thiên sư lại ném một ngum, vào miệng mềm nhu, đã tới nguyên liệu nấu ăn cực hạn, phối hợp rau cái càng là mồm miệng lưu hương.

"Đương nhiên." Dư Sinh đắc ý.

"Có linh lực, rất mạnh!" Thảo Nhi hai mắt tròn to, phảng phất Conan phụ thể, ở trong com trắng tìm kiếm manh mối.

Dư Sinh bữu môi, ba mươi điểm điểm công đức tất cả cái này bỗng nhiên com trắng bên trong, linh lực không mạnh mới là lạ.

Gạo chưa từng đổi qua, Thảo Nhi mau đưa hạt gạo đếm rõ, cũng tìm không thấy cái gì danh thảo dị quả, chỉ có thể hỏi Dư Sinh: "Người làm sao làm được?"

Dư Sinh mỉm cười, tay mò cái cằm, "Ta chính là Trù thần đúng vậy."

Thiên sư khịt mũi coi thường, Bát Đầu "Hắc hắc" cười ngây ngô, Thảo Nhi lại nói: "Súc sinh còn tạm được."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phi lư phục

Đêm đã khuya, bọn họ đều đi ngủ, lưu Dư Sinh một người ngồi một mình sau quầy trông tiệm.

Đèn như đậu, Hắc Miêu Cảnh Trường ghé vào thành chậu, không biết một môi đánh giá cá chép vàng.

Cầu Tử tại Dư Sinh bên chân, đi lòng vòng mà cắn bản thân cái đuôi.

Dư Sinh vuốt vuốt tấm kia thẻ mô phỏng, suy nghĩ bên trong hồi hệ thống: "Tấm thẻ này dùng như thế nào?"

Hệ thống: Chắp tay trước ngực, mặc niệm "Hệ thống, ta yêu người đại gia" là đủ.

Dư Sinh: . . .

Đến, ngày thường ân cần thăm hỏi quá nhiều, gặp báo ứng.

"Cái đuôi lúc đầu ngắn, lại cần thì càng xấu." Dư Sinh đem Cầu Từ ôm, đối hệ thống thương lượng: "Máy làm sữa đậu nành cũng coi như đồ làm bếp a?"

Nghe hệ thống không phủ nhận, Dư Sinh trong lòng vui mừng, mình bạch tiết kiệm xuống không ít điểm công đức.

Hắn vui sướng hài lòng hỏi: "Vậy ta hỏi đóai đồ làm bếp bên trong cần phải có máy làm sữa đậu nành a?"

Hệ thống: Máy làm sữa đậu nành đã ở bếp sau.

"Thật?" Dư Sinh hơi nghi hoặc một chút, hắn chưa từng để ý tới phòng bếp có thứ này, "Ta đi xem một chút."

Hắn vừa đứng người lên, chỉ thấy Nông thần bước vào khách sạn, không đợi hắn chào hỏi, Nông thần phía sau bóng tối bên trong lại đi ra một người tới.

"Lục gia? Người. . ." Dư Sinh cực kỳ kinh ngạc, hắn có loại dự cảm bất tường, ánh mắt liếc nhìn ánh đèn dưới, quả nhiên không thấy cái bóng.

Lục gia yếu ớt thở dài, nói: "Ta lập tức muốn đi."

Trong giọng nói có nói không ra hương vị, lưu luyến, cô độc, không bỏ hoặc cái khác.

Dư Sinh tại trên quầy vì bọn họ rót một ly rượu, tại to như hạt đậu trong ngọn đèn ngồi xuống.

Lục gia tại thời khắc hấp hối nghĩ cảm tạ Dư Sinh, bất tri bất giác hồn nhi liền theo suy nghĩ trôi dạt đến trên đường cái, đang gặp phải dạ hành Nông thần.

Lục gia lớn tuổi, tẻ bái qua Nông thần, nhưng nếu không phải hôm nay gặp phải, hắn vẫn cho là tượng thần là không có tác dụng.

Dưới đèn ảnh chỉ, ba người uống rượu không nói, tại trải qua sinh mệnh tịch diệt về sau, ai cũng sẽ có chút hoảng hốt.

"Không ngờ được người còn có câu thông quý hồn bản sự." Lục đại gia rất nhanh bật cười lớn nói.

Hắn tại trên thị trấn lớn tuổi nhất, tuổi hơn tám mươi, được cho hi tang, hiện tại con cháu lại thoát lồng chim, không tiếc nuối.

Dư Sinh cười một tiếng, "Lão gia từ cũng là sau khi qua đời mới biết, lúc ấy trong phòng dừng lại hồi lâu, một mực tại bên tai ta lải nhải."

Hai quý nghe vậy, cười lên ha hả.

Dư Sinh vì bọn họ rót rượu, nói: "Lục gia có muốn giao phó sự tình không?"

"A Hoàng, ta duy nhất lo lắng liền là nó." Lục gia nói. Tại quá khứ độc ảnh cô đăng tịch liêu bên trong, một mực là A Hoàng bởi tiếp hắn.

Hắn chỉ vào Cầu Từ, "Cái này chó có chút xấu, không bằng đem A Hoàng ôm tới."

Dư Sinh đau lòng Cầu Từ, mặc dù Lục gia là duy nhất uyển chuyển.

"Lại nuôi, ta chỗ này được vườn bách thú." Dư Sinh nói, "Yên tâm đi, Lục thúc sẽ chiếu cố tốt nó."

"Nói đến người Lục thúc." Lục gia nói: "Để người hắn an tâm ở tại trên thị trấn, đừng đi ra, trong thành không phải ta có thể lẫn vào."

Dư Sinh gật đầu, "Về sau để cho bọn họ tới ta chỗ này trộn lẫn."

Lục gia lại nói: "Người cứu bọn họ, Lục gia cũng không có gì có thể báo đáp, trong lòng mui phần xin lỗi. . ."

Dư Sinh đánh gãy hắn, "Lục gia, khách khí, ngài liền xem như ta lúc nhỏ đánh người táo mà thù lao."

Lục gia trước cửa có một cây táo, vừa to vừa ngọt, cổ thân thể này trong trí nhớ một mực ăn vụng, có lần còn bị A Hoàng đuổi theo chạy.

Lại ăn vài chén rượu, Lục gia nói: "Ta phải đi."

Dư Sinh ngừng một lát, lại châm ba chén rượu, kính Lục gia.

Đội bọn hắn giữa đầu uống một hơi cạn sạch lúc, quần áo không chỉnh tề lý chính chạy vào, "Nhanh, nhanh, người Lục gia không được." Hắn thở hào hển.

"Lục gia ở chỗ này." Dư Sinh vừa quay đầu, gặp Lục gia đã hóa thành điểm điểm trắng noãn hạt ánh sáng, biến mất trong không khí.

Dư Sinh nhìn không được đưa tay đi nắm, mở ra bàn tay lúc, trong lòng bàn tay có một hạt gạo lớn nhỏ hạt châu, trắng noãn trong suốt, giống như nước mắt.

Hệ thống thanh âm lạnh như băng vang lên:

【 Mễ Lạp Chi Châu 】 chúng sinh bình đẳng, chỉ là hạt gạo, cũng toả hào quang.

Chúc mừng túc chủ thu hoạch được trân quý đạo cụ 'Mễ Lạp Chi Châu', ban thưởng điểm công đức một trăm điểm.

Dư Sinh sửng sốt, gặp Mễ Lạp Chi Châu tại lòng bàn tay chậm rãi hòa tan, tim của hắn tùy theo ấm lên, giống như hạnh phúc lúc rung động.

Ấm áp rất nhanh tùy tâm tan ra đến toàn thân, đem toàn thân mệt mỏi khu trừ, để thân thể tràn ngập không biết tên lực lượng, giống như tân sinh trẻ nhỏ.

Miêu tả dài, thời gian ngắn, "Hắn đi." Dư Sinh quay đầu hướng lý chính nói.

Lý chính mặc dù nhìn không thấy, lại biết Dư Sinh bán sự.

Hắn đem Nông thần ly rượu lấy đi, rót cho mình một chén, "Lục gia đi an tâm không?"

Dư Sinh gật gù đầu, lý chính không hỏi nữa, tại dị thể giới sinh tử có khác là chuyện rất bình thường.

Lý chính lại uống một chén, mới nhìn rõ Dư Sinh bên cạnh Cầu Tử, "Ôi, cái này chó thật là xấu."

Dư Sinh phìền muộn, Cầu Tử cũng dừng lại cắn cái đuôi.

"Đi thôi." Đem thờ hồn hển đều đặn, lý chính chào hỏi Dư Sinh.

Ba hồn đã đi, bảy phách còn tại, không thể lãnh đạm, đến vì Lục gia lau sạch sẽ, mặc vào áo liệm.

Lục thúc bệnh nặng, chuyện này chỉ có bọn họ làm.

Bọn họ đồng thời cũng phải bố trí linh đường, trên thị trấn quy củ, lão hi tang đến đặt linh cữu năm ngày.

Làm xong những này lúc đã là nắng sớm thời gian.

Có lẽ là "Mễ Lạp Chi Châu" hòa tan tại thể nội không biết tên lực lượng có tác dụng, Dư Sinh trở lại khách sạn sau y nguyên tinh thần phấn chấn.

Hắn chui vào bếp sau đem điểm tâm làm, lại cho ăn dẫn đầu tỉnh lại con lừa, hồ ly, mới leo đến trên giường tr่ม đầu ngủ say.

"Tiểu Ngư Nhi, Tiểu Ngư Nhi." Dư Sinh đang rong chơi tại giấc mơ ngọt ngào bên trong, không biết được ai đẩy, không tỉnh nguyện tỉnh lại.

Gặp Dư Sinh mở mắt, thiên sư vội la lên: "Nhanh, mau đưa bàn vu chúc đồ vật giấu đi, nhân hắn một mực không trở về, người nhà của hắn báo quan."

"Báo quan?" Dư Sinh vẫn tại trong mơ hồ, "Báo quan!" Lúc này mới thanh tỉnh.

"Cầm Y Vệ đang tại đề ra nghi vấn lý chính, đánh giá một hồi liền đến khách sạn." Thiên sư nói.

Dư Sinh khoác lên y phục, không để ý tới chính lý, một bả nhấc lên trên bàn ô giấy dầu, đã thấy đồ dùng trong nhà đơn sơ, không biết ứng giấu ở địa phương nào.

"Sân sau, trong hồ." Thiên sư nhắc nhở hắn.

"Đúng." Dư Sinh dăng dăng dăng xuống lầu, lại dăng dăng dăng chạy tới.

"Thế nào?" Thiên sư hỏi.

"Hắn mặt nạ quý." Dư Sinh nắm lên mặt nạ quý, bọc hành lý, lại chạy vội xuống lầu.

Thiên sư ở một bên có chút mắt tròn, vừa rồi tiểu tử này động tác lưu loát, xoay eo, quay người một mạch mà thành, thật giống cái người luyện võ.

Dư Sinh vừa mới tiến sân sau, liền nghe trong khách sạn có động tĩnh.

"Có ai không, chương quỹ, chương quỹ?" Người nói chuyện trung khí mùi phẫn, tự mang một cỗ uy nghiêm, nghĩ đến là người của Cầm y vệ.

"Không còn kịp rồi!" Dư Sinh ngấm nhìn bốn phía, gặp Mao Mao đang nằm tại mềm mại long tu thảo bên trên phơi nắng.

Long tu thảo bình thường trải giường chiếu dùng, vừa mềm mềm lại thoải mái dễ chịu vừa ấm hòa.

Dư Sinh không để ý tới truy cứu những này long tu thảo từ đâu tới, hắn tiến lên một bước, đem tất cả mọi thứ hướng long tu thảo tiếp theo nhét.

"Mao Mao a." Dư Sinh cố gắng lắng lại nhịp tim, "Như giúp ta tránh thoát một kiếp này, ngày sau rượu ngon thức ăn ngon không thể thiếu ngươi."

Mao Mao quay đầu nhìn hắn, một điểm biểu thị cũng không có, để Dư Sinh trong lòng rất thấp thỏm.

"Ngươi đang làm gì?" Hắn vừa đứng lên, nghe có người sau lưng quát.

Dư Sinh quay đầu, gặp một quần áo cẩm y, bên trên thêu cá chuồn loại hình dáng trang sức, dẫn nhỏ hẹp trường đao đại hán tại cửa ra vào nhìn chăm chăm hắn.

Đại hán chậm rãi đến gần về sau, Dư Sinh mới nhìn cẩn thận, nguyên lai cẩm y bên trên thêu lên là đầu bay lượn con lừa.

"Đây là phi lư phục? Ta tốt thành chủ, ngài thật có phẩm vị." Dư Sinh còn có tâm tư bố trí thành chủ.

Người của Cẩm y vệ từ phòng lớn đi tới, gặp Dư Sinh quần áo không chỉnh tề đứng tại con lừa bên cạnh, cảm thấy hắn phi thường khả nghi.

Vừa rồi quát hắn đại hán lại hỏi: "Ngươi lên lên lút lút đang làm cái gì?"

Dư Sinh ra vẻ trấn định, "Ta mộng thấy con lừa bay mất, kém chút làm tỉnh lại, vội vàng xuống tới nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thao Thiết

"Con lừa bay đi, kém chút làm tỉnh lại."

Lời này nghe vào Cẩm Y Vệ trong lỗ tai, không chỉ có ý riêng, mà lại nói hươu nói vượn.

Đại hán sắc mặt phát lạnh, hướng về Dư Sinh đến gần, nói: "Tránh ra."

Dư Sinh âm thầm cầu nguyện, ngoan ngoãn tránh ra, đại hán lúc này mới thấy rõ đằng sau long tu thảo bên trên nằm lấy một đầu con lừa.

Long tu thảo dưới phình lên, đại hán vừa ngồi xổm người xuống xem xét, con lừa một ngụm nước liền phun tại trên mặt hắn.

"Phi." Đại hán lau mặt lui lại một bước, nắm chặt chuôi đao cả giận nói: "Súc sinh kia. . ."

"Ngươi mới là súc sinh." Đằng sau đuôi theo Cẩm Y Vệ thống lĩnh một cước đem hắn đạp đi,

"Thành Dương Châu nhà ai con lừa dám nước bọt phun người, cũng chỉ có thành chủ nhà Mao Mao."

Thống lĩnh giáo huấn xong thủ hạ, ngồi xổm người xuống đối Mao Mao hòa ái cười nói: "Mao Mao, ngươi sao chạy chỗ này đến ăn nhò ở đậu."

Mao Mao không để ý tới hắn, đem đầu gối lên Dư Sinh giấu đồ vật đồng cỏ bên trên.

"Được rồi, đi nơi khác tìm xem." Thống lĩnh gặp Mao Mao không để ý tới hắn, đứng lên đối với thủ hạ nói.

Đại hán Cẩm Y Vệ chỉ vào đồng cỏ, nói: "Thống lĩnh, tiểu tử này có lẽ ở phía dưới giấu đồ vật."

Thống lĩnh thoáng nhìn hắn, "Vậy ngươi để Mao Mao hảo hảo giúp ngươi rửa mặt."

"Ta. . ." Đại hán Cẩm Y Vệ ngừng một lát, mắt nhìn con lừa, lại mắt nhìn Dư Sinh, bộ dạng phục tùng đi ra.

Thống lĩnh lại hướng về Dư Sinh hỏi mấy câu, liên quan tới bản vụ chúc.

Dư Sinh trả lời không thay đổi, đối lý chính nói thế nào, đối với hắn cũng nói thế nào.

Thống lĩnh cũng không có làm khó dễ hắn, hỏi xong nói sau liền đi ra ngoài.

Dư Sinh buông lỏng một hơi, hướng về Mao Mao giờ ngón tay cái lên.

"Chường quý, khách đến thăm." Thảo Nhi ở phía trước hô, Dư Sinh đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài xem xét ngầy ngẩn cả người.

Chỉ thấy trong hành lang đứng đầy mười mấy người, trong tay bọn họ dẫn đao, phong trần mệt mỏi, tóc dài bởi vì lâu không tẩy mà cứng lại.

Khách sạn ngoài cửa trên ghế cũng ngồi mười cái, cách ăn mặc không có sai biệt.

Càng làm cho Dư Sinh giật mình là, đứng ngoài cửa bốn năm đầu cự thú, ước chừng lâu một cao mười thước, trên lưng công đầy hàng hóa.

Đây là Đà thú, thân thể tuy cao, lại rất là dịu dàng ngoan ngoãn, lấy cỏ làm thức ăn, chính là thương đội chủ yếu phương tiện chuyên chở.

Tên của nó cũng rất có ý tứ, lão gia tử từng đối Dư Sinh nói qua, gọi Phi ngư, lúc ấy quả thực để Dư Sinh tham ăn một phen.

Tự ác long tàn sát bừa bãi thị trấn về sau, thị trấn đã hồi lâu không thấy Đà thú, Dư Sinh cũng là lần thứ nhất gặp.

Lúc này, trong óc hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu: Như đem cái này Phi ngư thả vào nồi lẩu, phải cần bao lớn một cái nồi, cũng không biết hương vị ngon miệng không.

"Chường quý, chường quý." Dẫn đầu là một rám đen mặt đen trắng hán, "Nhanh cho chúng ta chuẩn bị ăn."

"A, tốt." Dư Sinh thu hồi ánh mắt, nói: "Chỉ có rau cải xào, cơm trắng, ăn mặn chỉ có bánh bao canh."

"Đều đến một chút." Trắng hán không nhịn được nói.

Rời đi trước tiểu trấn về sau, bọn họ đã ở trong hoang dã bắc hành ba ngày, cả ngày gặm lương khô, lại cả đêm nom nớp lo sợ.

Hiện tại thật vất vả gặp phải người ở, cũng không đoái hoài tới chạy trốn, bọn họ chỉ muốn đến điểm nóng.

"Được rồi." Dư Sinh đáp ứng một tiếng.

Không đợi quay người, trắng hán thủ hạ nói: "Lão đại, rượu, đến một chút rượu, dù sao đêm nay cũng không đi đường, nơi này lại an toàn, liền đến một chút a "

"Đúng, đến một chút đi." Thủ hạ nhao nhao tán thành. Bọn họ tuy có chút thời gian không đến thành Dương Châu, nhưng cũng biết nơi này rất an toàn.

Tiểu trấn trên đền thờ còn treo kiếm tiên túi kiếm, không giống ở trong vùng hoang dã như vậy, cần nom nớp lo sợ, giọt rượu không thể dính.

Trắng hán đáp ứng, "Chường quý, vậy liền lại đến vài hũ rượu.

Dư Sinh nói: "Không có ý tứ, rượu này một quan một vò, ngại nhìn. . ."

"Cái gì, một quan một vò, ngại trong này là rỗng nước tiểu a." Đi đường người nhao nhao ồn ào.

"Ồn ào cái gì, ồn ào cái gì?" Cẩm Y Vệ thống lĩnh dẫn người theo trên lầu xuống tới, xụ mặt quát ngừng bọn họ âm ỉ.

Cẩm Y Vệ thống lĩnh đối đột ngột toát ra một đám người cũng thật bất ngờ,

Hắn đề lại chuỗi đao, "Họ gì tên gì, các người từ đâu tới đây, đi nơi nào?"

Đi đường người đưa mắt nhìn nhau, mặt đen trắng hán nói: "Thống lĩnh, chúng ta từ Diêm Trường thành mà đến, lên phía bắc Trung Nguyên buôn bán muối."

"Đi Trung Nguyên hẳn là ra Cô Tô thành, xuôi theo đại đạo từ tây, vòng qua Đông Sơn sau lại thẳng hướng bắc hành."

Thống lĩnh nghi ngờ xem bọn hắn, "Các người sao quần đường xa, chạy Đông Sơn phía đông Dương Châu tới?"

"Ai." Mặt đen trắng hán thờ dãi một hơi, nói: "Thống lĩnh có chỗ không biết, Đông Sơn chi tây đường đã đi không thông."

Cẩm Y Vệ thống lĩnh không hiểu, "Đây chính là đầu đại đạo, đường như thế nào không thông?"

Mặt đen trắng hán nói: "Năm trước, đầu đại đạo kia bên trên không biết sao toát ra một cái hung thú Thao Thiết đến, đem một đội nô lệ mang chủ nô toàn nuốt mất."

"Hí." Người Dương Châu kinh hãi, "Thao Thiết? !"

Trắng hán gật đầu, may mắn nói: "May mắn nô lệ đội ngũ nhiều người, để Thao Thiết ăn no bụng, không phải vậy mặt sau thương đội cũng mang không trở về tin tức."

Dư Sinh cẩn thận hỏi thống lĩnh, "Thống lĩnh, kia Thao Thiết sẽ không tìm chúng ta chỗ này tới đi."

Thống lĩnh phát phát tay, "Yên tâm đi, Đông Sơn kéo dài 1 vạn 8 nghìn 8 trăm 6 mươi dặm, nó sẽ không chạy chỗ này tới."

"Ngày sau thương đội sợ đều muốn đi đường này." Đại hán mặt đen nói, "Chường quỹ, ngươi muốn phát tài."

Thị trấn hướng nam đại đạo tả hữu vì hoang dã, hồ trạch, cách thị trấn gần nhất thành trấn cũng tại ba ngày hành trình bên ngoài.

Thị trấn hướng bắc đại đạo cũng là kéo dài hướng về hoang dã, chỉ có thị trấn khách sạn là cái vừa lòng đẹp ý nghĩ chân chỗ.

Tráng hán mới gặp Dư Sinh vẫn còn, không khỏi oán giận nói: "Chường quỹ, nhanh nấu cơm a."

"Rượu. . ."

Mặt đen tráng hán nói: "Đến một vò, để cho ta nhìn xem rượu của ngươi bằng cái gì giá trị một quan, không đáng không trả tiền a."

Dư Sinh có lòng tin, để vừa xuống lầu thiên sư lấy rượu đãi khách, bản thân chui trở về bếp sau.

Hắn vừa tới chuẩn bị nấu cơm, Mao Mao đầu lừa liền từ cửa sau chui vào, nó tự cao có công, "Ngang, ngang" kêu đòi uống rượu.

"Chờ." Mao Mao hôm nay giúp đại ân, Dư Sinh cũng không keo kiệt.

Hắn mời ra hệ thống bảng, lục soát "Đề con lừa uống rượu", nhất thấp nhất sáu mươi điểm công đức hồi đoái một vò.

Dư Sinh bung rượu đứng tại cửa ra vào, đang chuẩn bị kín đáo đưa cho Mao Mao, chợt thấy cầm y đại hán hướng về long tu thảo sở soạng.

"Mao Mao. " Dư Sinh chỉ vào sau lưng nó, quá sợ hãi.

Mao Mao vừa quay đầu lại, Dư Sinh chỉ thấy bóng xám lóe lên, "Phanh" một tiếng đâm vào cầm y đại hán trên thân, đem hắn đánh tới tụp lều.

Túp lều bên trong gà vịt bị kinh sợ, lông gà bay loạn, nằm tại tụp lều chỗ tiểu bạch hồ cũng đứng lên hướng về hắn nghe răng trợn mắt.

Đại hán che eo, nhất thời đứng không dậy nổi. Mao Mao lúc này mới quay trở lại đến, cắn vò rượu, vênh vào tự đắc ngồi trở lại long tu thảo đệm.

Cầm Y Vệ thống lĩnh theo tiếng mà đến, gặp Cầm Y Vệ đại hán bộ dáng này, lại gặp Mao Mao che chở vò rượu, nào bỏ xảy ra sự tình trải qua.

Hắn đem đại hán nâng đỡ đá một cước, thấp giọng nói: "Tiểu tử ngươi dám đoạt rượu của nó, muốn ăn dưa roi a."

"Không phải, ta. . ."

"Cái gì không phải." Thống lĩnh lại là một cước.

Hắn quay đầu hướng Dư Sinh cười nói: "Chường quỹ, rượu của ngươi thật không tệ, không chỉ có tư vị ngon, thể mà còn có linh lực, trách không được đem Mao Mao cũng đưa tới."

"Rượu, không phải. . ." Cầm Y Vệ đại hán giải thích, bị thống lĩnh đẩy một cái, "Một quan là thật không quý."

Hắn đến gần một bước, thấp giọng hỏi Dư Sinh: "Chường quỹ, có hay không cang thuần, rượu kia linh lực có chút hiếm, ta uống không có quá mức dùng "

Dư Sinh chỉ chỉ Mao Mao bình rượu, "Chỉ có một vò, ở nơi đó đâu."

Sáu mươi điểm điểm công đức một vò, linh lực tuyệt đối nồng đậm.

Thống lĩnh gặp Mao Mao uống thống khoái, hầu kết động rồi khẽ động, nhỏ giọng nói: "Ngày sau lại có, ngàn vạn giữ cho ta."

Dư Sinh gật đầu, dù sao hứa hẹn không đáng tiền.

Thống lĩnh lúc này mới lời kéo cầm y đại hán đi ra phía ngoài, "Tiểu tử ngươi thật cơ trí a, làm sao biết hũ kia rượu tốt?"

"Không phải, thống lĩnh, ta. . ."

"Bất quá tiểu tử ngươi gan cũng quá lớn, dám đoạt nó, tin hay không mẹ hắn dám đem ta Cầm Y Vệ nha môn giẫm sập."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chấp nhất Cẩm Y Vệ

Dur Sinh đi ra bếp sau lúc, những này từ Diêm Trường thành mà đến đi đường người đã no không dòi nổi bước chân.

Mặt đen trắng hán hướng về Dur Sinh dựng thẳng lên ngón cái, đánh một ợ một cái sau nói: "Chường quý, trù nghệ thật không tệ."

Dur Sinh cười một tiếng, nói: "Tiền rượu giá trị không?"

Trắng hán nói: "Giá trị, quá đáng giá, tất cả một nhọc quét qua mà đi, ta hận không thể để bọn hán hiện tại liền đi đường."

Hán tả hữu tứ phương sau lại hạ giọng, "Chường quý, bí phương bán không, ta có thể ra giá tiền rất lớn."

"Không bán." Dur Sinh lắc đầu, cũng lười giải thích diệu dụng đến chỗ không tại bí phương bên trên.

Trắng hán cũng liệu đến, hán nhẹ nhàng cười một tiếng, đem chủ đề dịch ra, "Chường quý, có đại phòng giường chung không?"

"Có, một đêm ba mươi tiền."

Cái này giá tiền coi như công đạo, trắng hán gật đầu đáp ứng.

Dur Sinh lĩnh bọn họ đến sân sau, đẩy ra một gian phòng, bên trong là một loạt giường đất, nằm xuống năm mươi người cũng không thành vấn đề.

Trên giường phủ lên long tu thảo, Dur Sinh bưng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc mình bạch con lừa long tu thảo từ đâu tới.

Ba ngày ba đêm lo lắng để phòng đi đường, đi đường người sớm một mồi. Bọn họ cũng mặc kệ chán nệm bên trên tro bụi, leo đi lên quay đầu liền ngủ.

"Làm gì cũng không dễ dàng." Dur Sinh lắc đầu trở lại phòng lớn, gặp Cẩm Y Vệ đang ngồi ở trên bàn dài dùng cơm.

"Ta rốt cuộc biết Mao Mao vì sao ý lại ngại nơi này." Cẩm Y Vệ thống lĩnh ăn đầy miệng dầu, tại thanh toán lúc khen không dứt miệng.

Cẩm Y Vệ đại hán lại gần, nhìn chăm chăm Dur Sinh, nói: "Thống lĩnh, ta không truy tra vụ chúc mất tích vụ án?"

"Có cái gì tốt tra." Thống lĩnh nói: "hán mà chết, hồn nhi sớm bị vụ viện đám kia đúng là âm hồn bắt tán gia hỏa triệu hồi đi."

"Đúng, nha không chừng ở đâu tiêu dao đâu." Dur Sinh phụ họa.

"Nha, nha?" Thống lĩnh dư vị, chớ nói, mắng chửi người rất thuận miệng.

"Nha môn không phải đặc biệt lợi hại, đặc biệt phách lối à? Để bọn hán bản thân tra đi." Cẩm Y Vệ thống lĩnh hoạt học hoạt dụng, tức giận nói.

Thiên sư đã nói với Dur Sinh, vụ viện tại trong thành Dương Châu không ngừng lớn mạnh, vượt trên người đuổi ma cùng thiên sư, chỉ có Cẩm Y Vệ có thể chống lại.

Nhưng vụ viện với tư cách thờ phụng quý thần kẻ ngoại lai, thời khắc dụ hoặc bách tính đổi tín ngưỡng, ắt có thay thế thành chủ chi ý, để Cẩm Y Vệ rất kiêng kỵ.

Cái này Cẩm Y Vệ đại hán cũng không biết vì cái gì, có chút không tình nguyện.

Thống lĩnh thấy thế, nói: "Như vậy đi, lưu người ở chỗ này truy tra, thế nào?"

Cẩm Y Vệ đại hán nhìn Dur Sinh liếc mắt, chân thành nói: "Thống lĩnh, ngại yên tâm, ta nhất định truy xét đến đáy."

"Đừng, đừng." Gặp tiểu tử này đòn khiêng bên trên Dur Sinh, Cẩm Y Vệ thống lĩnh bận bịu khoát tay, rất sợ Mao Mao trở về cáo trạng.

Hán chỉ vào bên ngoài đại lộ, "Người nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ dân trấn an toàn, ngày sau trải qua thị trấn người đem càng ngày càng nhiều, khó đảm bảo không có gây hấn gây chuyện."

Cẩm Y Vệ đại hán gật đầu, "Thống lĩnh yên tâm, ta nhất định bảo hộ dân trấn an toàn."

"Ai, cái này đúng rồi." Cẩm Y Vệ thống lĩnh vui mừng gật gật đầu.

"Đồng thời truy tra vụ chúc hạ lạc."

Thống lĩnh bị nghẹn lời.

Hắn hướng về Dur Sinh ám chỉ đại hán đầu, lắc lắc ngón trỏ, lại chưa hết giận một cước đá vào đại hán trên mông, "Mẹ nó, người nha thế nào liên thế này không biết tốt xấu."

Dur Sinh đương nhiên sẽ không lưu Cẩm Y Vệ, cuối cùng là lý chính an bài hắn ở tại khách sạn đối diện, đúng lúc trông coi đèn thờ cùng cầu đá.

Dur Sinh biết được, cháu trai này là để mất tới hắn, nhưng Dur Sinh cũng có khai.

Hắn tìm một túi đem bàn vu chúc tất cả mọi thứ đặt vào, tại ký rất nhiều hiệp ước không bình đẳng về sau, đổi được Mao Mao không rời người hứa hẹn.

Buổi chiều lưu thiên sư trông tiệm, Dur Sinh khiêng nông cụ đi ra ngoài, đang gặp phải ngồi xổm ở cửa ra vào Cẩm Y Vệ đại hán.

Hắn gặp Dur Sinh ra tới, ra về tùy ý hỏi: "Chường quý, người đi làm cái gì?"

Dur Sinh chủ ý xấu đi lên, thuận miệng nói: "Đào hố."

"A, đào hố a, muốn chôn cái gì?" Cẩm Y Vệ đại hán nhìn xem mặt trời, lơ đãng hỏi.

"Chôn. . . Bất luận cái gì. . ." Dur Sinh tranh thủ thời gian dừng lại,

Nhìn qua mặt trời, nói: "Cái kia, hôm nay mặt trời không tẻ a."

Có vấn đề!

Cẩm Y Vệ đại hán bỗng nhiên đứng dậy, đoạt lấy Dur Sinh nông cụ nói: "Chường quý, ta giúp người."

"Không cần, không cần." Dur Sinh sắc mặt bối rối, liên tục khoát tay.

"Khách khí cái gì, ta nhàn rồi cũng là nhàn rồi, giúp người cũng là nên." Cẩm Y Vệ đại hán nói.

Đúng lúc gặp lý chính lĩnh người tới, Dur Sinh quay người lại, nói: "Tốt, kia đi thôi."

Cẩm Y Vệ đi theo Dur Sinh sau lưng, bọn họ đi qua cầu đá, vượt qua bờ ruộng sau hướng nam đi, thẳng nhìn thấy phần mộ san sát lúc mới dừng lại.

Cẩm Y Vệ tả hữu dò xét, chuẩn bị nhớ kỹ vị trí, để nhân tang, không đúng xác người đều lấy được.

Dur Sinh quay đầu, hỏi đi tới lý chính, "Đào chỗ nào?"

"Hoặc." Cẩm Y Vệ lúc này mới xem đến phần sau, thăm nghĩ: "Đội gây án?"

Thị trấn nghĩa địa cũng là phân biệt đối xử, nhưng Dur Sinh gia lão gia tử phần mộ không ở chỗ này, tại đường đối diện trên bờ hồ.

Dur Sinh lúc ấy sợ lão gia tử phần mộ nước vào, nửa đêm báo mộng hô chân mắt hù đến hắn, đề nghị chuyển sang nơi khác.

Nhưng đó là lão gia tử hồn linh còn tại, nghe xong Dur Sinh đề nghị, lúc ấy liền nổi trận lôi đình, thống mạt Dur Sinh bất hiếu.

Lão gia tử thậm chí không lựa lời nói, thăm hỏi Dur Sinh tám đời tổ tông, hắn bày bố tổ tông, cuối cùng không thể không bức Dur Sinh vì tổ tông hoá vàng mã tạ tội.

Lý chính lấy thước đo đạc, tả hữu tất cả đi mấy bước về sau, tại một chỗ dừng lại, đem thước sắt cắm xuống, nói: "Chỗ này."

Dur Sinh đẩy Cẩm Y Vệ, "Mau làm công việc."

Cẩm Y Vệ đại hán diễn trò làm nguyên bộ, không nói hai lời vung lên cánh tay làm việc mà tới.

Chớ nói, có nội lực người liền là không giống nhau, đào lên thổ đến so ngày ngày đào đất nông dân đều nhanh.

Lý chính thừa cơ lười biếng, đổi một mực lười biếng Dur Sinh nói: "Được a Tiểu Ngư Nhi, tìm cái tài giỏi."

Tại Dur Sinh bọn họ nói chuyện trời đất, Cẩm Y Vệ đại hán thừa cơ nhỏ giọng hỏi bên cạnh tứ ca, "Đào hố làm cái gì?"

"Chôn người a." Tứ ca nghi hoặc, tại nghĩa địa dậm đào mộ địa còn vì cái gì? Người này ngốc đi.

Cầm Y Vệ xác nhận không sai, những người này quả nhiên là đồng đảng.

Lý chính nhàn trong chốc lát, nói: "Ta đi xem một chút lão gia tử nhà ngươi."

Lý chính đồng ruộng không ở chỗ này, không ngày lễ ngày tết bình thường không đến, đã tới đúng lúc đi tự ôn chuyện.

Lý chính đi qua không lâu, bỗng nhiên kêu to, "Mau tới, xảy ra chuyện rồi, Tiểu Ngư Nhi mau tới."

Dân trấn nghe xong, nâng lên nông cụ hướng về đường đối diện phi nước đại.

Dư Sinh xông vào trước nhất đầu, thân nhẹ thể kiện, không giống thường nhân, để Cầm Y Vệ đại hán càng thêm hoài nghi hẳn.

"Làm sao vậy, thế nào?" Dư Sinh nhanh chóng đuổi tới, hô hấp đều đều, khí thô không thờ một ngum.

Lý chính chỉ vào dưới cây phân mộ, "Ngươi nhìn."

Dư Sinh xoay qua chỗ khác xem xét, chửi ầm lên: "Cái nào súc sinh làm, dám đào lão tử mộ tổ."

Đào mộ tổ! Đây chính là đại hủ kỵ.

Roi vào đằng sau dân trấn nghe xong, ba chân bốn cẳng, vung lấy cuốc chạy tới,

Chờ đến xem xét, đám người hai mặt nhìn nhau về sau, cùng nhau buông lỏng một hơi.

"Ta coi là thế nào đâu." Từ ca nói: "chẳng phải bị đã thú phải đi hai đạo dấu vuốt a."

Bên cạnh dân trấn nói: "Bắt quả cái này dấu vuốt cũng quá lớn, Lý Lão Tam, ngươi đến xem là cái gì dã thú."

Lý Lão Tam là thợ săn, hẳn tiến lên trước, trên dưới dò xét sau nói: "Cái này móng vuốt ấn tượng Trúc thử. . ."

"Không đúng sao." Từ ca nói, "Trước đó vài ngày chúng ta kéo về đi Trúc thử đủ lớn, móng vuốt còn chưa kịp cái này một nửa của một nửa đâu."

"Đúng a, khó dễ Trúc thử tổ tông xuống núi?" Đám người cũng nói.

"Có lẽ là trong nước thứ gì leo ra lúc đập một cước?" Lại có người nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hiểu lầm

Lý chính không đồng ý, nói: "Cái này dấu vuốt xem xét liền là tại đào đất."

Đám người tranh chấp không ngớt, có nói là trên núi đi xuống, có nói là trong nước bò lên.

"Lạc đề, lạc đề." Dư Sinh ý đồ đem bọn hắn kéo trở về.

Cầm Y Vệ đại hán thẳng tuốt ngồi xổm ở bên ngoài, tại cách hồ cách đó không xa lục lợi, lúc này ngẩng đầu lên nói: "Tổng cộng có hai đầu quái thú."

"Cái gì?" Ánh mắt mọi người cùng nhau hướng về hắn.

Cầm Y Vệ đại hán chỉ vào cỏ bị đè đổ, nói: "Trên núi đi xuống quái thú dùng móng vuốt đào đất, sau đó bị trên nước bò ra tới quái thú tập kích."

Hắn dùng mũi chân điểm một cái đỏ sậm vết máu, nếu không phải hắn nhấc nhỏ, quả nhiên là thấy không rõ.

Cầm Y Vệ đại hán lại chỉ vào cỏ đứt, nói: "Bọn chúng ở chỗ này vật lộn, trên núi đi xuống quái thú đánh không lại, từ nơi này chạy trốn đối diện đi."

"Như thế chắc chắn." Dư Sinh đi qua, "Giống như người trông thấy như vậy."

"Vận dụng trí tuệ của người, hết thầy đáp án đều đều ở trước mắt." Cẩm Y Vệ đại hán đắc ý nói: "Ta chính là thành Dương Châu đại danh đình đình bỏ khoái Quỷ Toán Từ. . ."

"Người?" Dư Sinh không tin.

"truyền nhân." Cẩm Y Vệ đại hán ngừng lại một chút, nói: "Nhất định không thể giả, người nhìn chỗ này."

Hắn chỉ vào cổ bị đè đỏ, vết máu, hướng về Dư Sinh trả lại nguyên trạng ngay lúc đó cánh đánh nhau.

Dư Sinh nghe xong, dừng nói, có bài bản hẳn hoi, thật đúng là chuyện như vậy.

"Người cũng không ngờ a." Đợi trở lại như cũ đến quái thú đào đất lúc, Dư Sinh khen.

Cẩm Y Vệ đại hán lông mày dựng lên, "Ai nói ta khờ, ai nói ta khờ, có thông minh như vậy đồ đàn sao?"

"Đúng đây, trên đời vì sao lại có người thông minh như vậy đồ đàn." Dư Sinh phụ họa.

Cẩm Y Vệ đại hán không nghe ra không đúng, đang tiếp tục lại nói, bị Dư Sinh đã ngừng lại.

"Chờ một chút." Dư Sinh bỗng nhiên nghĩ đến: "Quái vật này đào lão tử mộ tổ làm gì?"

Hắn quay người hỏi thúc bá, "Ta nhớ kỹ lão gia tử chôn cùng không có gì đồ tốt a?"

Lý chính gật đầu, hẳn lúc ấy khâm liệm.

Cẩm Y Vệ đại hán cẩn thận cách Dư Sinh một bước, nói: "Trên núi đi xuống hẳn là một đầu Thực hủ thú."

"Thực hủ thú?" Dư Sinh một chút ngu ngơ về sau, giờ chân cả giận nói: "Ta dựa vào, súc sinh kia muốn ăn lão gia tử?"

"Thậm chí thể nhịn, thúc không thể nhịn." Dư Sinh vén tay áo lên, "Đừng để ta bắt được nó, bắt được trước thiên, sau lăng trì, lại làm xuống đồ nhắm."

Đại hán nói, "May mắn trong nước có quái thú leo ra kịp thời ngăn trở nó."

"Nhất định là Tiểu Ngư Nhi mẹ hắn hiển linh." Lý chính bọn họ may mắn.

Dư Sinh nói: "Trương thúc, ngài lời nói này, thật giống như ta mẹ táng thân bụng cá thành ngư quái như vậy."

Lý chính cười ha hả, đem chủ đề dịch ra: "Lý Lão Tam, người mau trở về, làm cái cạm bẫy đi."

"Những người khác, nhanh đi cái khác mộ phần bên trên nhìn xem." Lý chính chào hỏi đám người.

Đám người chia ra hành động, lưu lại Cẩm Y Vệ đại hán một người, Dư Sinh chào hỏi hắn: "Đi đi đi, đừng nhàn rồi, chúng ta đào hố đi."

Cẩm Y Vệ đại hán đã tìm tới vị trí, chỉ chờ xác người đều lấy được, không tình nguyện nói: "Ta lại điều tra điều tra chung quanh."

"Còn điều tra cái gì, đi mau, đi mau, người giúp chúng ta cũng là nên." Dư Sinh nói.

"Ta giúp người tại sao là cần phải?" Cẩm Y Vệ đại hán nói.

"Lời này thế nhưng là người nói, Cẩm Y Vệ chẳng lẽ muốn lật lọng?"

...

Tại tra xét rõ ràng về sau, lý chính buông lỏng một hơi.

Chỉ có một tòa mộ địa bị đào ra tới phơi thây hoang dã, cũng may chủ nhân đã chết đi đã lâu, thi thể không có bị giày xéo.

Cẩm Y Vệ đại hán cho rằng, hẳn là Dư Sinh lão gia tử mới mẹ, quái thú đi trước bên hồ, thụ thương hoảng hốt đào tẩu sau liền không dám lại đến.

Dư Sinh đối lý chính nói: "Trách không được lão gia tử kiên trì táng bên hồ, hẳn còn đoán trước tương lai bản sự, làm sao không truyền cho ta?"

Lý chính cười một tiếng, nói: "Lão Dư bản lãnh lớn đi, người cũng phải học được."

Thợ săn Lý Lão Tam bình thường cũng liền tại thị trấn sau rừng hoa đào đánh con thỏ,

Hiện tại là rốt cục có mở ra thân thù cơ hội.

Hắn tại phần mộ chung quanh đem cái cặp, roi vào bố trí lít nha lít nhít, lại tại nghĩa địa bên trên bố trí không ít.

Dur Sinh ở một bên nhìn xem, dùng cái cặp tại đầu vuốt bên trên khoa tay, "Lý thúc, người đây không phải kẹp súc sinh, người là kẹp ta đi."

Lý Lão Tam tả hữu dò xét, gặp cái cặp không kịp móng vuốt lớn, lúng túng nói: "Kẹp một chút tính một chút, một lát cũng tìm không thấy lớn cái cặp không phải."

Dur Sinh không yên lòng, trở về tìm Thảo Nhi, "Có có thể hạ độc chết một đầu đại quái thú thuốc không?"

Thảo Nhi ôm Cầu Cầu, "Quái thú lớn bao nhiêu?"

Dur Sinh tả hữu tứ phương, sau khi thấy được viện Đà thú về sau, nói: "Vết chân của hắn cùng Phi ngư chân không chênh lệch nhiều."

Đúng lúc một nhóm người qua đường ra tới, gặp Dur Sinh chỉ Phi ngư, lại nghe Thảo Nhi nói: "Hạ độc chết lớn như vậy có chút khó."

Người này lập tức lạng lẽ lui về sân sau.

Thảo Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Để nó tiêu chảy cái gì ngược lại là có thể."

"Vậy cũng được, để nó tả không đòi nổi bước chân." Dur Sinh gật đầu.

Dur Sinh đi thịt heo chín nơi kéo một chút nội tạng trở về, gọi lên Thảo Nhi được tráp sau đặt ở nghĩa địa đậm, tự cho là biện pháp này làm được hữu hiệu.

Lao động một ngày, người đào mộ hát lên tà dương khiêng nông cụ về tới trên thị trấn.

Cầm Y Vệ tráng hán vốn định đi về nghỉ, lại bị lý chính không nói hai lời lôi kéo hướng về Lục đại gia nhà đi đến, "Người hôm nay xuất lực lớn nhất, làm sao cũng phải ăn một bữa cơm."

"Vậy cũng cần phải tại khách sạn ăn." Cầm Y Vệ đại hán trong lòng nghi hoặc.

Hắn theo lý chính đi thẳng đến Lục thúc trước cửa, tại nhìn thấy cây táo bên trên treo dẫn hồn phiến sau mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn quay đầu nhìn Dur Sinh, gặp Dur Sinh tại cách đó không xa cười đắc ý.

"Ta thật ngốc, thật." Cầm Y Vệ đại hán đối lý chính nói.

Dur Sinh quay lại khách sạn vì khách nhân chuẩn bị đồ ăn, gặp Thảo Nhi cùng thiên sư buồn bực ngán ngẩm ngồi tại trên bàn dài.

"Người tỷ muội hôm nay đã tới?" Dur Sinh chợt nhớ tới hôm nay không thấy Liễu Liễu.

"Ừm, buổi trưa nhiều người, người không có chú ý." Thảo Nhi nói.

Có lẽ vậy, Dur Sinh lắc đầu, lại vấn thiên sư, "Đà thú cho ăn?"

Thiên sư cười nói: "Không nhọc chúng ta động thủ, chính bọn hắn uy, nói là Phi ngư ăn không quen chúng ta Dương Châu cò."

Thảo Nhi đối Phi ngư rất chán ghét, cau mày nói: "Còn chọn cò? Quả nhiên là súc sinh, không biết tốt xấu."

Dur Sinh về bếp sau đem đồ ăn chuẩn bị đủ, đi đường người lần lượt sau khi dùng qua lại trở về nghỉ ngơi.

Nghe mặt đen tráng hán nói bọn họ sáng sớm liền muốn đi đường, Dur Sinh đến đem điểm tâm sớm chuẩn bị tốt về sau, gặp Nông thần chậm chạp không đến, đem khách sạn đóng cửa tắt đèn sau cũng đi ngủ.

"Ngủ, ngủ." Hắc ám bên trong, có người nhỏ giọng nói.

Mặt đen tráng hán cười lạnh, "Ta còn không có đem chủ ý đánh hắn trên đầu, hắn ngược lại đánh trước lên chủ ý của chúng ta."

Hắn hướng phía sau phát tay, "Các huynh đệ, đi đứng lưu loát điểm, chỉ cần tìm được cát rượu bí phương, chúng ta liền phát tài, rốt cuộc không cần bốn phía bôn ba."

Mấy cái thân ảnh màu đen tách ra, có hướng về cát rượu phòng chui vào, có hướng về phía sau quây tìm tòi.

Tráng hán ý vào mặt đen, lạng lẽ sờ lên lâu.

Đang tại trên bậc thang, hắn bỗng nhiên gặp khoeo mắt có hồng ảnh lóe lên.

Tráng hán bận bịu quay đầu đi qua, đen ngòm ai cũng không gặp.

Hắn nắm chặt chuôi đao, hành tẩu hoang dã kinh nghiệm để hắn rất cẩn thận.

Tầm mắt dư quang bên trong lại có hồng ảnh hiện lên, tráng hán sát na quay người trường đao hư không bỏ tới, chỉ cảm thấy bổ trúng hồng ảnh, lại giống như không có gì.

"Quý!" Tráng hán giật mình, chợt thấy trước ngực sinh phong, thẳng tuốt bóng trắng hướng về hắn đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cao hứng huyệt

Dám hành tẩu ở hoang dã, tráng hán tự nhiên là có vài phần bản lĩnh.

Bóng trắng lúc đến, về đao không kịp, tráng hán tại trên bậc thang chỉ hơi nghiêng người một cái, liền để bóng trắng dán lồng ngực vồ hụt.

Đội vung đao chống đỡ lúc, tráng hán gặp bóng trắng hướng về dưới bậc thang chạy tới.

"Con tiểu bạch hồ kia." Tráng hán thờ phào, nhưng lại nghĩ đến kia màu đỏ quý ảnh, không khỏi đi sờ trước ngực hộ thân phù.

Đi đường người hành tẩu ở hoang dã lúc, không sợ gặp phải dị thú, cũng không sợ gặp phải yêu ma, chỉ sợ quý cùng mị.

Quý vô hình, để cho người ta nhìn không thấu; mị hoặc người, để cho người ta khó lòng phòng bị, cho nên trên người hắn mang theo một viên trừ tà chi vật.

Chỉ là tay của hắn tại ngực sờ một cái, trong lòng hơi hồi hộp một chút, hồng, ngọc bội không thấy.

"Nhất định là con tiểu bạch hồ kia!" Tráng hán chính khí buồn bực lúc, "Ba", có người sau lưng đập hắn cái ót một chút.

Hắn từ trở lại, như cũ chỉ thấy một đoàn đen.

Nhất thời mồ hôi rơi như mưa, nhưng tráng hán cũng là gan lớn, ép buộc bản thân ổn định hô hấp, từng bước một đi lên lầu.

Cái thang "Kẹt kẹt kẹt kẹt" không ngừng, cùng với trong đại đường thủ hạ xột xà xột xoay tìm kiếm âm thanh, để tráng hán không thể an tâm.

Hắn nếu có Dur Sinh cặp mắt kia, có lẽ sẽ nhìn thấy, tại phía sau hắn tung bay một vị phượng quan hà bí nữ quý.

Nàng những ngày này tại trong khách sạn đạt được không ít chỗ tốt, quý lực tăng vọt, tại hữu hình vô hình ở giữa biến hóa tự nhiên.

Nàng nhẹ nhàng thổi, âm trầm ý lạnh đưa đến tráng hán trong cổ.

Tráng hán tả hữu tứ phương, đầu duỗi ra lầu hai sàn nhà, chợt thấy cửa sổ mái nhà ánh trắng đỏ xuống phía dưới, có một trương rất xấu mặt, đứng chỗ ấy thẳng tắp nhìn hắn.

"Mẹ nha." Tráng hán giật mình, cổ chân mềm nhũn, nhanh như chớp lăn xuống thang lầu.

"Hi hi." Trong hoảng hốt, tráng hán nghe thấy được nữ tử thanh thúy ôm tai cười.

"Ai?" Thiên sư phòng cách cái thang gần, lại tai mắt thông minh, lập tức bị đánh thức.

Hắn dẫn hộp gỗ kiểm tra gian phòng, gặp Cầu Từ ở dưới ánh trăng an tĩnh ở lại, tại hắn đẩy cửa ra tới lúc nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

"Cầu Từ, cái gì âm thanh đây?" Thiên sư hỏi Cầu Từ, rút kiếm chậm rãi xuống lầu, đột đèn tứ phương sau không thấy có người.

Hắn nghi ngờ lắc đầu, sau khi lên lầu răn dạy Cầu Từ, "Đêm hôm khuya khoắt đều ngủ cảm giác đầu, đừng quấy rối."

Đợi lại an tĩnh lại về sau, mặt đen trắng hán mới bị thủ hạ từ phía sau quây đỡ ra tới.

"Khách sạn này có quý." Trắng hán nói, "Mặt xanh nanh vàng, mắt lồi, mồm méo, chảy nước miếng, ngũ quan nhét chung một chỗ, làm ta sợ muốn chết."

Thủ hạ bán tín bán nghi, nói: "Lão đại, chúng ta còn tìm không?"

"Tìm cái rắm." Trắng hán nói: "khách sạn này nuôi như thể một cái hung đồ vật, nhất định không đơn giản, sớm đi thì tốt hơn."

Gà gáy canh năm, Dư Sinh đứng dậy đem rượu đồ ăn đem lên bàn lúc, đi đường người đã tỉnh.

Dư Sinh đánh đang ngáp, gặp mặt đen trắng hán mắt mũi sưng bầm xuất hiện, lập tức đã ngừng lại, "U, ngài thế nào đây là?"

Mặt đen trắng hán cười một tiếng, lộ ra thiếu một viên răng cửa lớn miệng, "Đi tiểu đêm lúc không cẩn thận ngã một phát."

Hán nói chuyện hồ, để Dư Sinh chỉ muốn cười, cũng không có hỏi.

Bọn họ vội vàng dùng xong điểm tâm trả nợ, tại trời hơi sáng lúc liền lên đường lên đường.

Dư Sinh ước lượng lấy trên tay ba xâu ba mươi tiền, cười nói "Tiền này cũng quá dễ kiếm."

Hán quay người lên lầu, tại góc rẽ dừng lại, "Đây là cái gì?" Hán nhặt lên một khuyên tai ngọc.

Trên ngọc trụ khắc lấy một quái, thân người đầu chim, xách theo một cái ô giấy dầu, nằng dầy thất lưng bông bênh, tại dưới ánh đèn nhoáng một cái, phảng phất gió lay động.

"Ai rồi?" Dư Sinh nghi hoặc, tạm thời thu lại, bò lên trên thang lầu mò lên Cầu Từ, trở về phòng ngủ bù đi.

Một ngày này, khách sạn một người khách nhân cũng không có.

Dư Sinh một ngày đều tại Lục thúc nhà hỗ trợ, hương thân tại hưởng qua hán com về sau, cùng tán thưởng Dư Sinh nấu cứng mềm vừa phải, thơm mềm ngon miệng.

Đến mức kia đào mộ tổ súc sinh, Dư Sinh kéo lấy Cẩm Y Vệ tại đào mộ sau khi truy tung mấy ngày, từ đầu đến cuối không thấy tung tích, có lẽ là thật không dám tới.

Hì tang không đến mức quá mức bi thương.

Dư Sinh liên tiếp bận rộn bốn ngày, tại ngày thứ năm đưa tang, càng là bận bịu càng thêm bận bịu, sớm đem đáp ứng Chu Cửu Chương sự tình không hề để tâm.

Chu Cửu Chương lại nhớ kỹ, nắm chặt lấy ngón tay đếm ngày.

"Còn lại năm ngày." Chu Cửu Chương ra Sở phủ lúc, quay đầu hướng Sở Từ nói.

Bốc Cự cười nói: "Đây đã là lần thứ ba, khiến cho ta cũng nghĩ ném thứ để người nhớ mãi không quên mỹ vị."

Chu Cửu Chương đắc ý nói: "Ban đầu là thành chủ cố ý khoản đãi cha con chúng ta, người vô phúc tiêu thụ. Lần này đâu, huynh đệ đủ ý tứ, dẫn người đi ném thứ."

"Vậy đa tạ." Bốc Cự trò đùa giống như chấp tay.

Lúc này, một áo xanh người hầu hướng về bọn họ đi tới, thờ dài nói: "Sở công tử, Bốc công tử, Chu công tử, nô là Trang phủ bên trên."

Chu Cửu Chương nhú mày, đang muốn âm dương quái khí nói chuyện, bị Sở Từ ngăn cản. Hán cười hỏi: "Chuyện gì?"

Người hầu đưa tới vừa mời giãn, nói: "Công tử nhà ta gần đây được rồi một bảo bối, đặc biệt mời ba vị công tử sau ba ngày tại Tầm Vị trai giám thưởng một hai."

"Giám bảo?" Ba người liếc nhau, Sở Từ đem thiệp mời tiếp nhận, đạo, "Đã biết."

Người hầu lúc này mới ngồi dậy, lui lại ba bước sau đó xoay người chậm rãi rời đi.

Bốc Cự nói: "Giám bảo, không phải là lần trước tại khách sạn nhìn thấy kia bình sứ?"

"Nhất định là." Chu Cửu Chương vui không ngậm miệng được, "Thái gia tiểu tử kia được rồi bảo bối, khẳng định che không nóng liền hiến cho Trang Từ Sinh."

"Lần này có trò hay để nhìn." Bốc Cự cười nói.

Tiền giấy trên không trung bay múa, quan tài chậm rãi hạ xuống, cùng với một nắm đất che ở phía trên, lại một từng hoạt bát sinh mệnh rời đi thế giới.

A Hoàng bị Lục thúc thật chặt giữ chặt, nghẹn ngào không thôi, để không khí càng thêm tiêu điều cùng thê lương.

Dư Sinh có chút thương cảm, ánh mắt của hắn tứ di, nhìn thấy trên đèn thờ túi kiếm về sau, trong lòng ngọt nhất định, mới phát giác trường sinh không xa.

Đợi trở về lúc, A Hoàng ghé vào trước mộ phần, chết sống không quay về, cuối cùng là đám người đem nó mạnh kéo trở về.

Tang sự xong, thị trấn an tĩnh lại.

Dư Sinh giúp Lục thúc thu dọn đồ đạc, trả lại tất cả nhà mướn tới cái bàn lúc, nghe Bao tử bọn họ ghé vào cây táo bên trên phản nân nhảm chán.

Bọn họ hái xanh nhấm quả táo gặm, bị Dư Sinh giật mình hù, khi con giống như nhảy xuống cây chạy đi.

Ban đêm, Dư Sinh, thiên sư, Thảo Nhi ba người, bày một vò rượu, một phần rau cải, ngồi tại ngoài khách sạn bên cạnh bàn nói chuyện phiếm hóng mát.

Cầm Y Vệ đại hán một hồi cũng ngồi tới, tên của hắn gọi Phú Nan.

"Phú Nan, Phú Nan, giàu lên khó, hắc, danh tự này, thật có trình độ." Dư Sinh trêu chọc Cầm Y Vệ đại hán.

Phú Nan khịt mũi coi thường, "Dư Sinh, Dư Sinh, ngư sinh, tên của ngươi cũng không ra thế nào địa."

Hai người bọn hắn ánh mắt đồng loạt nhìn về phía thiên sư.

Dư Sinh nói: "Đúng rồi, cả ngày thiên sư thiên sư kêu, tên ngươi còn không có nói cho ta biết chứ?"

Thiên sư nói: "Ta bằng vào ta là thiên sư mà kiêu ngạo, là cho nên các ngươi gọi ta thiên sư là được rồi."

"Như vậy sao được." Dư Sinh nói: "khách nhân tiền khách sạn hô tiểu nhị, hỏi lại tên gọi thiên sư, đây không phải làm bản 'Thiên sư' chiêu bài à?"

"Đúng, đúng." Phú Nan khó được phụ họa Dư Sinh.

Thảo Nhi hồ nghi nhìn thiên sư, "Tên ngươi sẽ không cũng nói không ra miệng à?"

"Sao lại thế." Thiên sư có chút kích động, gấp thực sự thoái thác không đi qua, mới nói: "Ta gọi Cao Hưng."

Dư Sinh hỏi tới đây, "Họ gì?"

"Họ Bạch."

"Họ Bạch, tên Cao Hưng." Cầm Y Vệ đại hán suy nghĩ một phen nói: "Danh tự không tệ a, có cái gì khó lấy mở miệng?"

"Phốc", Dư Sinh cùng Thảo Nhi rốt cục nhịn không nổi.

"Ngươi có ý a." Thiên sư cắn ép, hung hăng nhìn hắn.

Phú Nan gãi gãi sau gáy, lại nói thầm: "Bạch, Cao Hưng, cao hứng hự? Cao hứng hự!"

"Ha ha, cao hứng hự." Phú Nan cười nghiêng trước ngả sau, để thiên sư cũng không nhịn được lắc đầu cười lên.

Thông minh như vậy đồ đàn thật sự là không nhiều lắm.

*Ngư sinh: Đồ biển nhưng dịch nôm là cá đẻ ra.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tây Giang Nguyệt

"Đồ rào rào".

Tại Bạch Cao Hứng đem khách sạn đèn lồng treo ở trên đèn thờ lúc, chấn động tới hai ba con nghỉ lại tại đèn thờ chim khách.

"Cái này đúng rồi." Lý chính đứng đấy uống một chén rượu, "Như vậy đi đường người trong đêm xa xa liền có thể trông thấy khách sạn chiếu bài."

Thiên sư Bạch Cao Hứng ngồi trở lại đến, để lý chính cũng ngồi một hồi.

Lý chính lắc đầu, lại uống một chén rượu sau nói: "Già, nhện không được đêm, các người trò chuyện, ta trở về đi ngủ."

Đội lý chính sau khi đi, bốn người bọn họ lại rảnh rỗi trò chuyện một lát, trò chuyện một chút nói đã hết, an tĩnh lại.

Trên trời thiếu sao trời, chỉ có tịch liêu nguyệt các treo đông tây hai bên, rơi xuống thanh u ánh trăng,

Gió mát chậm chậm thổi, cùng với ve kêu, tiếng ếch, đưa tới sông đối diện đạo hoa thơm.

Lầu tranh quen thuộc cạnh đèn bên, xoay bước khê kiều liền hiện.

"Triều sinh mộ lạc, thế gian tang thương, như thế nào đến cầu trường sinh?" Dư Sinh bỗng nhiên đánh võ trước cửa yên tĩnh.

Ba người ánh mắt nhìn hần, Bạch Cao Hứng nói: "Trường sinh là cần ngộ, thành chủ Sa Châu ngộ đạo mười năm, cuối cùng được trường sinh."

"Ngộ? Không phải tu." Dư Sinh xem bọn hần.

Bạch Cao Hứng nói: "Nội lực, yêu lực, quỷ lực, ma lực, thế gian mọi loại lực, tại ngộ đạo trước đó đều là da lông."

"Chỉ có ngộ đạo về sau, mới biết thế gian căn bản, phát huy lực lượng uy lực chân chính tới."

"Đương nhiên cũng có không cần ngộ đạo liền có thể thọ cùng trời đất, sánh vai kiếm tiên." Thảo Nhi nói, "Thần tức là."

"Thần?" Dư Sinh lập tức nghĩ đến Nông thần.

Bạch Cao Hứng biết hần suy nghĩ gì, nói: "Thần có hai loại, một trời sinh vì thần, có được tuyệt đối thần lực, được xưng là thần."

"Một mượn tín ngưỡng vì thần, được xưng là ngụy thần."

Bạch Cao Hứng đối Dư Sinh nói: "Quý thần là ngụy thần bên trong yếu nhất, bọn họ chỉ có ba hồn, mà không bảy phách, trời sinh khiếm khuyết."

Dư Sinh một trên trần gia đình bình thường tiểu tử, kém kiến thức, nghe say sưa ngon lành, không khỏi hỏi: "Thần lại có nào, ta sao chưa từng nghe qua."

"Côn Luân khâu thành chủ Tây Vương Mẫu tức là thần." Thảo Nhi nói cho Dư Sinh, hành tẩu ở trong nhân thế thần đã không nhiều, bọn họ hoặc ngủ say hoặc ẩn cư.

Thần hậu nhân cũng không phải ít, phạm là trời sinh có thần thông người, thú, hoặc nhiều hoặc ít đều có thần huyết mạch, năm đó làm loạn thị trấn ác long cũng là thiên thần về sau.

"Ngộ đạo." Dư Sinh suy nghĩ, đại đạo mặc dù ba ngàn, ngộ đến lại có mấy người?

Đêm đã khuya, ve kêu cũng nghỉ ngơi, Dư Sinh bọn họ đứng người lên trở về, bỗng nhiên nghe thấy chó sủa từ mệnh môn cuồng dã bên trong truyền đến.

"Là A Hoàng." Dư Sinh nhìn qua chó sủa truyền đến phương hướng, chính là thị trấn nghĩa địa vị trí.

A Hoàng sủa loạn không ngừng, thanh âm thê lương, phảng phất có hung thần ác sát hướng về nó tới gần.

Dư Sinh bọn họ liếc nhau, Cẩm Y Vệ đại hán Phú Nan nói: "Thực hủ thú lại tới?"

Vừa dứt lời, thiên sư Bạch Cao Hứng nhắc lên hộp gỗ kiếm, Phú Nan rút ra móng hẹp trường đao.

Bọn họ đi ngang qua đèn thờ lúc xách theo đèn lồng hướng về mộ địa chạy tới.

"Súc sinh kia còn dám tới!" Dư Sinh mắng to một câu.

Dư Sinh không cam lòng lạc hậu, chỉ là trong tay hần thiếu khuyết vũ khí, thế là về bếp sau lấy ra một cây đao thân dài nhỏ, khinh bạc đao róc xương tới.

Hắn vừa đi ra bếp sau, nghĩ đến thiên sư cùng Cẩm Y Vệ đã đi xa, thế là trở lại sân sau, hướng về Mao Mao thương lượng một chút.

Mao Mao tự đắc kia một vò rượu về sau, thẳng tuột không bỏ uống được, hiện tại còn có hơn phân nửa đàn, chỉ có tại thêm ăn lúc mới liếm mấy ngụm.

Hiện tại nghe xong Dư Sinh lại có chỗ dùng đến chính mình, biểu thị đằng sau lại có lấy rượu cơ hội.

Lập tức lui thoại không nói, để Dư Sinh lên lưng, hướng về nghĩa địa chạy như điên.

"Chuyện gì xảy ra?" Nghe tiếng ra tới, hất lên quần áo lý chính hỏi Thảo Nhi nói lúc, chợt thấy một cái bóng ở trước mắt bỗng nhiên mà đi.

Trên lưng lửa gió lớn, Dư Sinh không dám ngừng đầu, chỉ cảm thấy trong phút chốc con lửa ngừng lại, A Hoàng sủa loạn gần bên tai bên cạnh.

Hắn xoay người xuống lửa, "Đang đang đang" chạy lên trạm gác cao, theo tiếng kêu nhìn lại, nhờ ánh trăng gặp phản mộ san sát ở giữa, đứng một quái vật khổng lồ.

Kia lớn vật, hai mắt lớn như đèn ô tô, thân giống như xe tải nhỏ, có cánh cửa giống như răng cửa lớn, hô hấp ở giữa thổi cỏ đồ rạp.

Song nguyệt tề thiên, chiếu tinh tường, tại kia răng cửa bên trên khe hở bên trên treo một đoạn nát ruột, hẳn là Dư Sinh vài ngày trước bỏ xuống.

Có lẽ chính là những này nát ruột cản trở một chút, mới khiến cho Lục gia phản mộ bình yên vô sự.

Dư Sinh đứng tại chỗ cao, đang bị quái vật kia nhìn vừa vặn, bị hù Dư Sinh bận bịu tìm đồng bạn.

Chỉ là hắn sinh nhìn chung quanh, lại hướng phía sau đồng ruộng nhìn một cái, mới biết bản thân đến sớm.

"Quấy rầy, quấy rầy." Dư Sinh "Hắc hắc" cười một tiếng, giơ đao chậm rãi lui về phía sau.

Bất quá cái này quái vật khổng lồ hiển nhiên không chỉ thích thịt thối, cũng thích tiểu thịt tươi.

Nó gặp Dư Sinh lui lại, thân thể "Sưu" khẽ động, như mũi tên chạy về phía Dư Sinh.

Dư Sinh cùng nó chênh lệch hơi xa, lại có cây cối cách trở, nhưng quái thú này không chút nào không tránh, "Răng rắc" một tiếng, to cổ miệng chèn cây bị nó đụng gãy.

Quái thú chạy thế không ngừng, tiếp tục hướng Dư Sinh đánh tới.

"Ta ân cần thăm hỏi ngươi tám đời tổ tông." Dư Sinh vắt chân lên cổ phi nước đại, "Dám truy ta, một hồi kéo chết ngươi."

Lúc này quái thú đã chạy lên vừa rồi Dư Sinh chỗ đứng chỗ, rút ngắn bọn họ khoảng cách.

May mắn Dư Sinh thân thể nhân" Mễ Lạp Chi Châu" có chỗ cải thiện, không đến mức bị rút ngắn quá nhanh.

Ánh trăng đem trạm gác cao chiếu sáng tỏ, Phú Nan, Bạch Cao Hứng bọn họ ở phía xa, gấp đuổi theo Dư Sinh quái vật đúng là một đầu lớn Trúc thử.

"Ồi, cái này Trúc thử ăn cái gì, đã lớn như vậy?" Hai người liếc nhau, đối diện hướng về Dư Sinh chạy đi.

Hợp sức hai quân, Dư Sinh trong lòng nhất định.

Hắn đang chuẩn bị quay đầu trào phúng quái vật kia một câu, chợt thấy cái cổ sau một cổ mùi tanh hơi thổi qua tới.

"Cẩn thận." Bạch Cao Hứng bỏ nhào về phía trước, đem Dư Sinh đi phía trái kéo một phát, kéo một cái, lăn tại trong ruộng lúa.

Phú Nan tiếp lấy một đao chém vào quái vật trên mặt, sau đó phía bên phải ló lên.

"Bang", đao chém vào răng cửa lên, tóe lên hoa tinh, quái vật bình yên vô sự, chỉ là đột nhiên biến mất con mồi, để nó ồn xuống tới, đem đầu chậm rãi chuyển hướng đứng đầy Phú Nan.

"Nó ít nhất là ba tiền thiên sư bắt yêu mới có thể đối phó." Bạch Cao Hứng kéo Dư Sinh nói.

"Đừng sợ, nó ăn tươi có thuốc xổ được trấp, một hồi liền sẽ đến bụng." Dư Sinh nói.

Bạch Cao Hứng mặt trợn trắng lên, nói: "chương quỹ, nó cả ngày ăn thịt thối, sao lại đề ý chỉ là thuốc xổ?"

Dư Sinh ngẩn ngơ, xấu hổ cười một tiếng: "Thất sách, thất sách."

Phú Nan cầm đao cùng quái vật giằng co, nói ra: "Không sợ, ta hai văn, ngươi một tiền, cộng lại cũng đủ trừng trị nó."

"Đại ca, không phải tính như vậy." Bạch Cao Hứng cười khò, hai đồng bạn một cái không đáng tin cậy, một cái có chút ngốc, hẳn rất bất đắc dĩ.

Dư Sinh cầm cạo xương dùng dao phay: "Còn có ta đây."

"Kia càng không đủ." Bạch Cao Hứng đẩy ra Dư Sinh, "Người trốn xa một chút."

Dư Sinh lui ra phía sau năm, sáu bước, âm thầm bấu môi.

Hắn có tự mình hiểu lấy, biết như đứng hai người bên cạnh, không khỏi sẽ liên lụy bọn họ, trở ngại bọn họ thi triển sở học.

Nhưng Dư Sinh cũng có chủ ý.

Hắn lặng lẽ đứng tại quái thú phía sau, ý muốn tại kịch chiến lúc cho quái thú một kích trí mạng.

Dư Sinh trên người có hai tấm thẻ, một trương thẻ phong ấn, một trương thẻ mô phỏng, đều có hai tiền trở lên thực lực, là lấy hoàn toàn không sợ.

Bạch Cao Hứng, Phú Nan đứng tại quái vật phía trước tả hữu, được thể gong kìm, quái thú rất nhanh làm ra lựa chọn, răng cửa lớn một trương, hướng về Phú Nan tấp tới.

Bạch Cao Hứng thừa cơ tiến lên, thân thể nhảy lên hướng về quái thú mắt trái đâm vào.

Phú Nan thân thể tại trong ruộng lúa bên trên nhảy lên, lăn một vòng, né tránh quái thú một cái cắn này.

Quái thú vừa rơi xuống không sau cũng không truy, mắt trái khép lại, bãi xuống đầu, đem Bạch Cao Hứng đựng ra ngoài.

Phú Nan vội vàng đứng dậy, một chặt quái thú trên quai hàm, chỉ cảm thấy đao giống như rơi vào vừa cứng vừa dai trên gỗ, căn bản không chém vào được đi.

Hắn vội vàng nhảy lùi lại, đem quái thú lực chú ý kéo qua, nói: "Đắc thủ không có?"

Bạch Cao Hứng che ngực, gian nan đứng người lên, thở hổn hển nói: "Mí mắt cùng da lông đồng dạng, quá vững chắc, không đâm vào được."

Lúc này, quái thú đèn xe mắt to chỉ rơi vào Bạch Cao Hứng trên thân.

Nó chân sau tự lực, cần đem dăm to gan đâm nó trông mắt người đựng đồ lúc, cái đuôi bên trên đột nhiên kim châm muối xát đau.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bình Sa Lạc Nhạn

"Kít ~ "

Quái thú sau răng cửa lớn truyền ra chói tai thanh âm, để Bạch Cao Hứng nhìn không được bịt lỗ tai.

Hắn dư quang thoáng nhìn quái thú vẫy đuôi một cái, đem một người ném cao, lất tại trong ruộng lúa.

Dư Sinh cừu hận giá trị kéo có chút lớn, đem hấn vung sau khi đi quái vật y nguyên không bỏ qua, quay đầu xong muốn vọt tới hắn.

Bạch Cao Hứng vội vàng thả người nhảy lên, ở quái thú trên mặt vạch một cái, đưa nó dẫn mở ra, vì Dư Sinh kiếm được cơ hội thở dốc.

Phú Nan tại một bên khác hô: "Người không sao chứ?"

"Khụ khụ."

Dư Sinh che ngực cùng cái mông chặt vật đứng lên, cũng may mắn là ruộng lúa, bằng không thì hắn không phải bị ngã chết không thể.

"Ta không sao." Dư Sinh mặc dù nói như vậy, nhưng cảm giác tạng phủ đều nhanh lộn xộn.

Hắn vừa rời ở quái thú đằng sau tìm cơ hội lúc, thoáng nhìn một đầu đuôi dài, ước chừng to bằng bắp đùi, trong tay dao róc xương nhìn không được một đao đâm xuống.

Quái thú kêu thảm lúc, hắn phát giác không đúng, xoay người chạy, làm sao như cũ rồi.

Quái vật một cái đuôi đánh vào hắn trên hông, một thù trả một thù, để hắn thể nghiệm một cái Bình Sa Lạc Nhận đau đớn.

"Phi."

Dur Sinh đem trong miệng cát đất nhỏ ra, gặp Phú Nan một đao chặt cái thực sự, lại không làm gì được quái vật, bị nó đụng ra ngoài.

"Sức sinh, hôm nay để ngươi mở mang kiến thức một chút gia lợi hại." Dur Sinh hét lớn, đem quái thú ánh mắt dẫn tới.

"Ba!"

Dur Sinh chấp tay trước ngực, kẹp lấy thẻ phong ấn, "Lấy yêu khí chi danh, gọi mi trở về."

Hai tay của hắn ở giữa tấm thẻ trong phút chốc phát ra nhu hòa bạch quang, tại Dur Sinh sau lưng hiển hiện một đạo quang ảnh.

Phú Nan đối quang ảnh bên trong hiển hiện bóng người lạ lẫm, vừa xuống đất Bạch Cao Hứng lại rất quen thuộc, chính là bị Dur Sinh phong ấn thành quỷ.

Dur Sinh tay phải kẹp lấy tấm thẻ, hướng về quái thú ném đi.

"Mở!"

Ở quái thú mê mang bên trong, tấm thẻ trên không trung lập tức biến thành thành quỷ, "Bá bá bá", mấy đạo cây rong quấn về quái thú.

"Nguyên lai phong ấn sau còn có thể triệu hoán." Gặp thành quỷ xuất hiện, Bạch Cao Hứng biết mình coi thường món kia phong ấn pháp bảo.

Mà lại hiện tại thành quỷ so sánh phong ấn trước lại có khác nhau, năng sung vũ cùng hư thối khuôn mặt đã khôi phục như lúc ban đầu, toàn thân cao thấp có một cỗ chính khí.

Năng quỷ lực cao hơn một bậc thang, cây rong ứng dụng tự nhiên, lại không là rải rác một hai cây.

"Đừng lễ mễ, quái động thủ." Cẩm Y Vệ đại hán Phú Nan đánh thức hắn.

Bạch Cao Hứng lúc này mới gặp cây rong đem quái thú tứ chi, cái đuôi, bụng cuốn lấy.

Quái thú thực lực mặc dù tại thành quỷ phía trên, nhưng cây rong cũng là đến đao chém không đứt vững chắc, căn bản không tránh thoát, để nó hành động bị nhiều trở ngại.

Lại một đao chặt lên đi, Phú Nan không khỏi không ngừng kêu khổ, "Không chém vào được đi!"

Dur Sinh lúc này cố nén trên hông đau nhức, chạy tới bảo đao mộ tổ mỗi thù.

"Làm sao lại không chém vào được đi?" Hắn nói xong, một đao đâm xuống

"Liền là chặt không. . ." Phú Nan không nói, hắn gặp Dur Sinh dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, nhẹ nhõm tùy ý.

"Kít ~ "

Quái thú bị đau, lại là một tiếng chói tai thét lên, kinh hãi Dur Sinh vội vàng lui lại một bước, đúng lúc tránh thoát quái thú quay đầu va chạm.

"Để ngươi đào mộ tổ, để ngươi quăng. . ." Dur Sinh lại là một đao về sau, gặp hai người ngo ngác nhìn hắn, kinh ngạc nói: "Động thủ a."

Quái thú lực lớn, thành quỷ lực nhỏ, chỉ có thể chậm chạp quái thú hành động.

Bạch Cao Hứng một cái kéo qua Dur Sinh, giúp hắn tránh thoát quái thú một kích về sau, đoạt lấy dao róc xương, "Ta mượn dùng một chút."

Hắn lần người tiến lên, thân thể nhảy lên, "Phốc phốc" hai đao, đâm vào quái thú trên mí mắt.

"Kít ~ " "Kít ~ "

Quái thú tiếng kêu càng thảm hơn, giống như mổ lợn, nó hai mắt treo máu, hướng về phía trước cấp tốc va chạm, muốn báo mất mù mỗi thù.

Làm sao thiên sư bắt yêu sớm có đoán trước, thân thể rơi xuống sau cấp tốc lăn một vòng, trốn vào trong ruộng lúa.

Phú Nan đem Dư Sinh kéo về phía sau, nhìn xem thiên sư bắt yêu mạnh mẽ đáng người, khen: "Quả nhiên là chuyên nghiệp, nếu là ta nhất định không tránh được."

Hắn lại hỏi Dư Sinh,

"Người kia bảo đao từ đâu tới?"

"Cái gì bảo đao?" Dư Sinh không hiểu, "A, kia là ta cạo xương đầu dùng dao phay, lúc ấy trên đường tùy tiện mua."

Phú Nan im lặng, hắn nhìn qua trong tay trường đao, trong lòng tự nhủ có làm hay không, trên đường tùy tiện mua lại so với Cẩm Y Vệ đao còn sắc bén?

"Kít ~ "

Hai mắt sát na mù quái thú như cũ giấy dựa lấy, cây rong lòi kéo thành quỷ đến vùng, không để cho nàng đến không tạm thời thu hồi trói buộc.

Thiên sư bắt yêu dựa lấy quái thú, để nó phí công trái xông lại đụng, tiêu hao khí lực của nó.

Quái thú muốn chạy trốn lúc, Dư Sinh mới khiến cho thành quỷ lại ra tay, hợp lực đem quái thú lưu lại.

Sau nửa canh giờ, bị thiên sư đâm trúng yếu hại quái thú gào thét một tiếng, ngã trên mặt đất không giấy dựa nữa.

Hệ thống thanh âm lạnh như băng vang lên: Tiêu diệt Thi thử một đầu, ban thưởng điểm công đức một trăm điểm.

"Mới một trăm điểm, cái này mua bán thua thiệt lớn." Dư Sinh trong lòng thầm nhủ, hắn triệu hoán thành quỷ thế nhưng là tiêu hao hai trăm điểm điểm công đức.

Thành quỷ rơi vào Dư Sinh bên cạnh.

Dư Sinh trên dưới dò xét, khôi phục như lúc ban đầu thành quỷ mi thanh mục tú, cũng lại tìm không được ngày xưa tà ác.

Thành quỷ nhẹ nhàng gật đầu, bạch quang lóe lên lại hóa thành thể phong ấn, chậm rãi rơi vào Dư Sinh lòng bàn tay.

Thiên sư ngồi liệt trên mặt đất, "Thành quỷ bị phong ấn về sau, thực lực còn có thể tăng lên?"

Dư Sinh lắc đầu, "Không biết, có lẽ là lúc ấy bị túi kiếm áp chế, hiện tại mới là nàng thực lực chân chính."

Thiên sư tiếp nhận đáp án này, Dư Sinh lại tại suy nghĩ bên trong hỏi hệ thống.

Hệ thống: Thể phong ấn bên trong thành quỷ tu luyện như thường lệ, tức chủ cũng có thể cung cấp linh lực cung cấp nuôi dưỡng gia tốc tu luyện.

Bọn họ nghỉ ngơi một hồi, gấp lại sau trên thị trấn bách tính nâng đèn hướng qua đuôi, lúc này mới xoay người lại.

Con lừa nhỏ vẫn đứng tại chỗ, Dư Sinh phạm lỗi muốn lên trên lưng lừa, chỉ là vừa vừa nhấc chân cái mông liền đau, không khỏi "Ai u" một tiếng.

Vừa rồi bất giác, hiện tại đại chiến thoáng qua một cái, Bình Sa Lạc Nhận đối cái mông tạo thành tổn thương mới chính thức đau lên.

Thiên sư nhìn hắn, "Thụ thương rồi?"

Dư Sinh vội vàng lắc đầu, đây cũng không phải là hào quang sự tình.

Lại có một cái sát phong cảnh, Phú Nan cười nói: "Khẳng định là cái mông đau nhức, vừa rồi kia một chút, không chừng bị đập thành hai cánh hoa."

"Vốn chính là hai bên, cái mông của người khó dễ là ba cánh hoa?" Dư Sinh cùng hắn đấu võ mồm, khắp khểnh đi tới.

Trên trấn hương thân giới cuộc loại hình nông cụ đối diện đi tới, nhìn thấy Dư Sinh sau cùng nhau thờ dài một hơi.

Gặp bọn họ bộ dáng chật vật, lý chính hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Dư Sinh đem quái thú hình dung, nghe trên trấn bách tính hít một hơi lạnh khí.

Lý chính cau mày nói: "Hiện tại lớn như vậy quái thú đều đến trong ruộng lúa đi vòng vo?"

Cha Bao từ nói: "May mắn có thành chủ bảo hộ, bọn chúng không dám đến trên thị trấn tới."

"Vậy cũng không thể phớt lờ." Lý chính nói, "Trở về đều đem hài tử ước thúc được rồi, đừng để bọn họ đến bên này chơi."

"Nhất là nhà người Bao từ." Lý chính đặc biệt đối tứ ca nói, tứ ca gật đầu ra hiệu nhớ kỹ.

Trời nhanh sáng, trở lại đèn thờ sau đó tất cả mọi người tản, toàn bộ thị trấn lại an tĩnh lại.

Chỉ có Dư Sinh ngủ không được, cái mông đau rát, để phối được Thảo Nhi quả thực chế giễu một phen.

Đội bọn hấn bên trên xong thuốc đi ngủ về sau, Dư Sinh vừa ngoan tâm, tại hệ thống phòng khách một cột bên trong, đối một nhu mềm nệm, lấy giảm bớt cái mông thống khổ.

Vừa sáng sớm, thái dương vừa mới dâng lên, trên trần bách tính liên tục tại nghĩa địa lên, bọn họ quả nhiên gặp được con quái thú kia.

Từ ca nói: "Thật đúng là Trúc thử."

Thợ săn Lý Lão Tam đắc ý nói: "Ta cứ nói đi."

"Thôi đi, đoán đúng một lần, ngươi còn thượng thiên." Từ ca chỉ vào trên lông cái cặp, "Đây chính là ngươi thả cạm bẫy?"

Lý Lão Tam không nói, cạm bẫy này quả thật có chút mất mặt.

"Ai, các ngươi nói thịt này ăn ngon không?" Vây xem người bên trong, Bát Đầu phụ thân, thợ rèn Cao Tứ bỗng nhiên nói.

Không khí đột nhiên an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngụy trang

"Ba!" Một bàn tay đập vào Cao Tứ trên ót.

Lý chính mắng: "Ăn ăn ăn, chỉ có biết ăn, gia hỏa này gặm qua ngươi tổ tiên thì cốt."

"Cái gì, liền là gia hỏa này?" Cao Tứ lông mày dựng lên, đi lên hung hăng đập hai cước.

"Tránh ra, tránh ra, Tây Sơn miếu bên trong chủ trì tới." Phía ngoài đoàn người có người ồn ào, dân trấn nhao nhao tránh ra một con đường.

Tây Sơn tự miếu lão tăng chấp tay trước ngực, hướng về hai bên phải trái khom người sau đi lên phía trước, tiểu hòa thượng tại phía sau hấn cẩn thận dò xét thì thể quái thú.

Lý chính đi qua, nói: "Đại sư tới."

Lão tăng nói: "Đang muốn đi trên thị trấn, gặp đại gia tự ở chỗ này, chúng ta cũng tới xem một chút."

Hấn chỉ vào quái thú thì thào hỏi: "Nó. . ."

"A, quái thú này đêm qua trộm thi, bị bắt yêu thiên sư cùng Cẩm Y Vệ đánh chết." Lý chính nói.

Lão tăng chấp tay trước ngực nói: "A Di Đà Phật, cũng coi như trừng phạt đúng tội, nó chính là chiếm cứ trong chùa miếu, vài ngày trước bị thư sinh đuổi đi yêu thú."

"A." Đám người giật mình, "Những năm này tại trong miếu đốt đèn mê người quái vật liền là nó?"

Lão tăng gật đầu nói: "Nó nguyên là chùa miếu chủ trì nuôi Trường sinh thử, bởi vì trộm uống dầu đèn trước tượng Phật, lại nghe chủ trì niệm kinh, dần dần có pháp lực."

Về sau chủ trì vừa chết, Trường sinh thử mất đi ước thúc, lại bị hòa thượng mạn đãi, không khỏi phát thú tính sinh lên hung tới.

Cái này Trúc thử thành tinh, thân thể tự nhiên đã mất đi nguyên bản ước thúc, biến lớn như vậy.

Kể xong lai lịch của nó về sau, lão tăng chấp tay trước ngực nói: "Không biết đại gia xử trí như thế nào?"

"Khăng định không thể ăn." Thọ rên Cao Tứ vội vàng nói.

"Cũng liền nguội nhớ ăn." Tứ ca trò cười hần một câu.

Lý chính nói: "Mau mau chôn đi, để tránh lại đưa tới yêu thú nào."

Lão tăng nói: "Súc sinh kia có chút pháp lực, lại lấy xác thối làm thức ăn, ngay tại chỗ vùi lấp sợ có không ổn, không bằng từ lão tăng làm tràng pháp sự thiêu hủy đi."

Đám người nghe xong cảm giác có lý, lập tức tại lý chính an bài xong xuôi kiểm củi, dựng giá đi.

Đến mức lão tăng sư đồ, bị lý chính cung kính mời đến thị trấn trong khách sạn.

Dư Sinh lúc này mới vừa vận tĩnh ngữ, mặc dù có mềm mại nệm, nhưng đau đón cái mộng như cũ giầy vò lấy hần một đêm ngủ không ngon.

Lý chính bọn họ lúc đến, Dư Sinh hai mắt nhập nhèm, đang đứng tại ngoài khách sạn ngẩn người.

"Tiểu Ngư Nhi, cái mộng còn đau?" Lý chính xa xa liền vui tươi hơn hỏi nói.

Dư Sinh không muốn để ý đến hần, trải qua hần vừa truyền bá, toàn bộ thị trấn đều biết.

Vừa rồi Bao tử còn chồng mộng lên ở trước mặt hần làm quái đầu, bị hần đập một cước, hiện tại thật che lấy cái mộng đi tìm hần mẹ.

Lý chính cũng không thêm để ý, hần mời lão tăng ngồi tại ngoài khách sạn trên ghế, "Nhanh cho đại sư rót chén nước."

Dư Sinh quay đầu hô: "Tiểu Bạch, rót nước."

Bạch Cao Hứng xách theo một bình trà ấm trà, ra tới đổ ba chén nước.

"Hần thế nào?" lý chính chỉ vào Dư Sinh hỏi Bạch Cao Hứng.

"Này, còn không phải cái mộng gây, cảm giác không mặt mũi thấy người." Bạch Cao Hứng nói.

"Cái mộng là bởi vì giết yêu thú bị thương, có cái gì mất mặt." Lý chính không hiểu.

Dư Sinh nghe bọn hần lại tại nói cái mộng, tự mình quay lại bếp sau đi.

Bạch Cao Hứng nhìn qua bóng lưng của hần, nói: "Hôm qua cùng buổi sáng, đều là Thảo Nhi cô nương cho hần bôi thuốc."

Không để ý tới bọn họ ở bên ngoài cười, Dư Sinh vừa nhớ lại, hần đáp ứng Chu Cửu Chương đậu phụ còn không tin tức đầu.

Chỉ là Dư Sinh đem lục tung, đem tất cả máy làm sữa đậu nành có thể xuất hiện địa phương đều lật khắp về sau, cũng không thấy bóng dáng của nó.

"Ta máy làm sữa đậu nành đâu?" Dư Sinh chất vấn hệ thống.

Hệ thống bị hỏi không kiên nhẫn được nữa, nói: "Ở sau cửa bên cạnh."

"Phía sau cửa vì sao lại có?" Dư Sinh không hiểu đi qua, khi nhìn đến phía sau cửa đồ vật sau lập tức tròn mắt.

Một chuỗi ngắn bằng gỗ, một cối xay nhỏ, một rãnh đá, bọn chúng đang tổ hợp lại với nhau, bị đặt ở phía sau cửa.

"Hệ thống, thay ta ân cần thăm hỏi đại gia người." Dư Sinh chỉ vào phía sau cửa,

Phần nộ nói, "Đây là máy làm sữa đậu nành?"

Thứ này kiếp trước hần gặp qua, tên là cối xay đậu, chính là máy móc xuất hiện trước đó mài hạt đậu công cụ.

Hệ thống: Ngụy trang cảnh giới tối cao là không ngụy trang, mời tức chủ lý giải hệ thống dụng tâm lương khổ.

Dư Sinh: . . .

Hạt đậu với tư cách tọa kỵ tốt nhất đồ ăn, khách sạn còn có không ít, hiện tại đúng lúc phát huy được tác dụng.

Hần đem hạt đậu ngâm, lại hướng hậu viện bên ngoài chuyển đi.

Nguyên bản tại tiểu bạch hồ bên người chơi đùa Cầu Từ gặp, hấp tấp theo tới.

Ra cửa hậu viện, chuyển qua hàng rào, Dư Sinh gặp Thảo Nhi ôm Cầu Cầu đang ngồi xỏm ở vườn rau bên cạnh.

Rau cải hạt giống là Dư Sinh bận bịu lúc dành thời gian tung xuống, hiện tại không đến năm ngày, vườn rau xanh đã thấy lục.

Dị giới liền là như thế, tất cả thực vật cũng giống như có người thúc giống như liễu mạng dài, ba ngày không thấy đại biến dạng.

Dư Sinh đi qua, gặp Thảo Nhi lấy xuống một cây mầm rau bón Cầu Cầu, "Nó còn ăn cỏ?"

Thảo Nhi tức giận nói: "Cái này không gọi ăn cỏ, Cầu Cầu là tại phẩm được."

"Phẩm được?" Dư Sinh kinh ngạc đến gần một bước, chân động tới một chỗ côn trùng, "Lấy ở đâu nhiều như vậy côn trùng?"

Cầu Cầu đem mầm rau nuốt xuống về sau, hai mắt hiện lên một tia tinh quang, hướng về Thảo Nhi ngẩn ngui "Kít" một tiếng.

Thảo Nhi kinh ngạc, nói: "Cái này rau cải mầm bên trong có linh lực, đám côn trùng này tất cả đều là linh lực dẫn tới."

Nàng hồ nghi nhìn xem Dư Sinh, "Rau cải hạt giống nguoi chỗ nào lấy được?"

"Họa tiên cho." Dư Sinh lại đẩy lên Họa tiên trên người, dù sao lấy Họa tiên dân mù đường thuộc tính, lại tìm đến khách sạn có chút khó.

Vài ngày trước có một Họa tiên đi ngang qua thị trấn, Thảo Nhi là biết được, nhưng Diễm Mộc Tửu bên trong bí mật để Thảo Nhi biết Dư Sinh không nói lời nói thật.

Nàng cũng không tiện hỏi, chỉ là nói: "Nguoi lại không nghĩ biện pháp, rau cải sợ là dài không được."

Dư Sinh chân tại mầm rau bên trên một cái, vừa sợ lên một chỗ côn trùng.

Để gà vịt đi thử một chút? Sợ là đem rau cải cùng một chỗ chà đạp.

Hắn buồn rầu lắc đầu, nói: "Ta có thể có cái gì biện pháp, nguoi đây?"

"Ta ngược lại thật ra có." Thảo Nhi nói.

Dư Sinh bận bịu thúc nàng mau nói ra tới, Thảo Nhi nói: "Nguoi phải đáp ứng ta điều kiện."

"Điều kiện gì?" Dư Sinh hỏi.

Thảo Nhi tại vườn rau xanh bên cạnh vạch một cái, "Chỗ này mở cho ta tích được một được viên."

"Được." Dư Sinh không chút do dự gật đầu đáp ứng.

"Ta cần Diễm Mộc Tửu đổ vào." Thảo Nhi lại nói.

Dư Sinh lú lờ, "Cái này có chút xa xỉ a?"

Thảo Nhi rất sợ Dư Sinh không đáp ứng, dùng ngón tay nắm vuốt một khe nhỏ, "Chỉ cần ném một cái ném, có một hai gốc thảo dược cần linh lực tắm bổ."

Dư Sinh bắt đắc dĩ gật đầu, "Đi."

"Tốt, thành giao." Thảo Nhi đắc ý nói, "Nguoi nhanh đi lấy hai vò rượu tới."

Dư Sinh giậm chân một cái, chân động tới một mảnh côn trùng, "Nguoi trước tiên đem bọn chúng giải quyết."

Thảo Nhi tay trái vừa lật, trong lòng bàn tay có năm sáu khóa đậu phộng lớn nhỏ hạt giống, hạt giống ngũ thái ban lan, Dư Sinh vừa nhìn liền biết không phải đúng đắn gì hạt giống.

"Đây là cái gì, không có độc chứ?" Dư Sinh hỏi.

"Đây là Đế vương thảo, lại tên Thiên la địa võng thảo, lấy côn trùng làm thức ăn."

Thảo Nhi nói cho Dư Sinh, Đế vương thảo hạt giống chỉ có linh lực tắm bổ dưới mới nảy mầm, về sau sẽ nhanh chóng sinh trưởng đem côn trùng cự chi tại vườn rau bên ngoài.

"Những này hạt cỏ được không dễ, có lẽ chỉ có ta có." Thảo Nhi nói.

Dư Sinh lúc này mới trở về lấy một vò Diễm Mộc Tửu.

Điểm Mộc Tử tiêu hao rất nhanh, lần trước rót trang bình rượu đã trống không, hiện tại những này là Dư Sinh đem còn lại Điểm mộc quả từ lạng lẽ hồi đoái.

Duy nhất không thể gạt được chính là con lừa, chỉ là Mao Mao những ngày này có hũ kia sáu mươi điểm công đức rượu ngon, không để ý tới đánh Điểm Mộc Tử chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lấy oán trả ơn

Vừa đem Điểm Mộc tử đưa cho Thảo Nhi, Bạch Cao Hứng ngay tại ngoài khách sạn gọi hân.

Dư Sinh đi ra ngoài, thuận theo Bạch Cao Hứng chỗ chỉ phương hướng, gấp ba cái hành cước thương, một bội kiếm võ sư từ đại đạo đi tới.

Hành cước thương, tên như ý nghĩa, lấy chân đi đường lại hành tung bất định thương nhân, cùng loại với kiếp trước đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán hàng rong.

Hành cước thương bình thường công một giỏ trúc, giàu có đuổi một chiếc xe, tại phụ cận thành trì, thị trấn, thôn ở giữa đi dạo, bán một chút tạp hoá.

Hoặc đem một tòa thành trì đặc sản mua thấp bán cao đến phụ cận thành trì, kiếm lấy một chút chân chạy tiền.

Chỉ là khách sạn vị trí thị trấn, cách nam bắc thành trì đều chỉ ít có ba ngày ba đêm cước trình, hướng tây lại là đại sơn, rất ít xuất hiện hành cước thương.

Dư Sinh ánh mắt hướng về sau hơi dờ, định trụ, tại trong tầm nhìn của hân, hành cước thương, võ sư đằng sau, còn đi theo một nữ tử.

Nàng hát lên màu đen võ sư bào, hai mắt tuy bị miếng vải đen che khuất không thấy ánh nắng, nhưng nữ tử y nguyên đi bộ cũng như đi xe, thông dong đi theo hành cước thương đằng sau.

Tại thiên sư tầm mắt của bọn họ bên trong, nhìn không thấy người này, chỉ có Dư Sinh thấy được.

Người đi đường này lên cầu đá, trải qua đền thờ, túi kiếm bình yên vô sự, chưa từng làm khó theo ở phía sau nữ tử.

Võ sư đi hướng khách sạn, hỏi: "Xin hỏi, đến thành Dương Châu đường vẫn còn rất xa?"

Võ sư quần áo đơn bạc, chỉ mặc một kiện quần áo trong, tóc rối tung, sắc mặt tái nhợt, trong mắt có tơ máu, tựa hồ hồi lâu không có nghỉ ngơi qua.

Dư Sinh nói: "Còn có nửa ngày cước trình."

Võ sư tạ ơn, hân xoa người lại cùng hành cước thương thương lượng một chút về sau, quyết định tại khách sạn ở tạm một đêm.

Tiến khách sạn lúc, võ sư nhìn thấy lão tăng, không khỏi dừng bước, để hành cước thương đi trước đi vào.

Dư Sinh gặp nữ tử kia dừng lại, đứng tại cách đó không xa, lại gặp lão tăng giương mắt thản nhiên nhìn nữ tử vị trí chỗ ở liếc mắt.

Lão tăng ánh mắt rất sắc bén, chỉ cái nhìn này liền bị nữ tử lui lại ba bước.

Dư Sinh giả bộ như làm như không thấy, vì bọn họ rót một chén nước, gặp võ sư nhìn một chút đáy chén về sau, mới nói: "Đại sư, tại hạ có cái yêu cầu quá đáng."

Lão tăng nói: "Thỉnh giảng."

Võ sư gặp hành cước thương đều tại trong khách sạn nghỉ ngơi, nhỏ giọng nói: "Không biết đại sư có hay không bắt quỷ khu ma bản sự?"

Lão tăng nói: "Ngươi là chỉ đi theo phía sau ngươi quý?"

Võ sư giật mình, vội vàng hướng về sau nhìn, lại cái gì cũng không nhìn thấy.

Dur Sinh lại thấy rõ ràng, nữ tử tại hướng về hần vẫy chào, chỉ là âm dương lưỡng cách không thể gặp nhau.

Võ sư sắc mặt trắng bệch, quay đầu hướng lão tăng nói: "Nàng, nàng, nàng tại đằng sau ta?"

Lão tăng không đáp, lại hỏi: "Người chừng nào thì gặp phải nàng?"

Nói lúc, lão tăng lại lờm nữ quý liếc mắt, hù dọa nữ quý rồi đi cửa khách sạn, đứng ở khách sạn góc tường.

Nàng không bị miếng vải đen che khuất trên mặt tất cả đều là kinh hoàng, nhưng như cũ không rời đi.

Võ sư nói: "Ba ngày trước, ta trên đại đạo một nhà quán trà gặp phải nàng."

Bởi vì Thao Thiết cắt đứt Cô Tô thành thông hướng Trung Nguyên đại lộ, rất nhiều thương đội cùng hộ vệ võ sư không đội không ngừng lại tại Cô Tô thành.

Bọn họ chờ mong Thao Thiết chỉ là tâm huyết dâng trào, nhưng liên tiếp đợi nửa năm, trên đường như cũ có Thao Thiết thân ảnh.

Trên người chi phí đi đường còn thừa không có mấy, võ sư đợi thêm không thể, cho nên tiếp hộ tống bốn cái hành cước thương nhiệm vụ.

Cũng bởi vì thương đội hàng hóa tại Cô Tô thành đọng lại, giá thấp tuột tay cho hành cước thương, vì bán cái giá tốt, hành cước thương lúc này mới tới thành Dương Châu.

Ba ngày trước bọn họ lên đường, võ sư gặp phải nữ quý là tại bên đường quán trà.

Khi đó chính là buổi trưa, bọn họ đuổi nửa ngày con đường, tự nhiên vừa khát vừa mệt mỏi, bởi vậy gặp phải quán trà sau không chút do dự chui vào.

Ngồi xuống, võ sư bưng lên một bát trà, đang muốn lớn hớp một cái lúc, lơ đãng hướng về trong chén trà xem xét, nhất thời giật nảy mình.

Tại trong chén trà, hiện ra một trương nữ nhân mặt đến, hướng về phía hần mở to miệng nói xong hai chữ.

Võ sư căng thẳng trong lòng, "Trong trà có kỳ quặc, vạn vạn uống không được."

"Ba", hần lập tức đem bát trà ngã tại trên mặt bàn,

Lại đánh rớt đang tại uống trà ba cái hành cước thương trong tay bát trà.

Những người khác kinh ngạc nhìn hần. Võ sư cũng không giải thích, chỉ là ném trên mặt bàn vài đồng tiền bồi bát trà, lôi kéo bọn họ nói: "Chúng ta phải đi rồi."

Hành cước thương mặc dù không hiểu, nhưng lên đường lúc đã ước định cẩn thận, đi ngừng uống ngủ toàn nghe võ sư, cho nên mặc dù khát nước, vẫn là đi theo hần lên đường.

Nhưng ở một con sông bên cạnh uống nước, lần nữa nhìn thấy trong nước lại hiển hiện nữ nhân mặt về sau, võ sư biết không phải là quán trà vấn đề, mà là nàng gặp phải quý.

Sau đó trong hành trình, võ sư thường gặp phải chuyện quái dị, có lá rụng ở trước mặt hần bày chữ, có cát mịn chậm rãi xuất hiện một hàng chữ.

Tại qua sông lúc, mặt nước sẽ lộ hiển hiện một nữ tử gương mặt, trong lúc ngủ mơ cũng thường thấy thân ảnh của nàng, để võ sư ngủ cũng không dám ngủ, thẳng tuốt tra tấn đến bây giờ.

Là dùng võ sư thấy một lần lão tăng, lập tức hướng hần cầu cứu, "Đại sư, mời người giúp ta một chút."

Lão tăng ngẩng đầu nhìn nữ quý, Dur Sinh thân thể một chuyển, che khuất hần ánh mắt, nói: "Lại là há miệng, lại là bày chữ, nàng nói gì với người?"

Võ sư lắc đầu, "Lúc ấy bối rối, như thế nào nhớ kỹ?"

Dur Sinh lại hiểu kỳ nói: "Tự dung, nàng làm sao lại tìm tới người?"

Võ sư lắc đầu, nhưng rất nhanh lại đã ngừng lại, "Có phải hay không là cổ kia thi cốt?"

Lão tăng hỏi, "Cái gì thi cốt?"

Võ sư nói cho bọn họ, bởi vì hành cước thương cùng hần đều đối đi trước thành Dương Châu đường không quen, cho nên mới vừa lên đường thì có một đoạn đường đi ngoặt khác.

Bọn họ tại kia đoạn lối rẽ bên trên gặp phải một cỗ thi thể, toàn bộ thân thể đã bị dã thú gặm sạch, chỉ còn sót lại sấm nhiên bạch cốt.

Lúc ấy hành cước thương rất sợ cũng bị dã thú tập kích, nhao nhao yêu cầu võ sư nhanh lên trở về đường cũ.

Nhưng võ sư kiên trì dùng võ sư bào đem thi cốt thu thập xong, lại chôn ở ven đường về sau, mới mang theo hành cước thương trở về đường cũ.

"Các người nói, có phải hay không là cỗ kia thi cốt chủ nhân quán lên ta rồi?" Võ sư nói.

Lão tăng cau mày nói, "Không phải là hấn, cho dù thật có quỷ hồn tại, người mai táng thi cốt để hấn miễn ở phơi khô hoang dã, hấn cũng ứng cảm kích người mới là, như thế nào quán lên người?"

Dư Sinh gặp lại sau nữ quỷ mảnh liệt lác đầu, trên người còn hắt lên võ sư bào, cười nói: "Ta ngược lại cho rằng là thi cốt chủ nhân."

"Vậy hấn quán lên ta làm gì, chẳng phải là lấy oán trả ơn?" Võ sư hiển nhiên càng tin lão tăng.

Dư Sinh thì quay đầu nhìn xem nữ quỷ, gặp nàng trốn ở khách sạn trong bóng tối, biết rõ lão tăng lợi hại, vẫn là ráng chống đỡ lấy không chịu rời đi.

Vì vậy nói: "Có lẽ, nàng là có chuyện gì nói với người."

"Đại sư, mời giúp ta một chút." Võ sư không còn để ý Dư Sinh, hướng về lão tăng khẩn cầu.

Lão tăng ngừng đầu, gặp Dư Sinh cản trở ánh mắt, như có điều suy nghĩ nhìn Dư Sinh liếc mắt.

Hắn đối võ sư nói: "Hôm nay hòa thượng còn có một trận pháp sự muốn làm, ngày mai lại khu quỷ như thế nào?"

Võ sư có chút do dự, Dư Sinh nói: "Yên tâm, nàng đêm nay sẽ không quán lấy người."

Võ sư không tin hấn, chỉ thấy lão tăng.

Lão tăng gật đầu nói: "Không sai, có ta ở đây khách sạn, nàng không dám quán lấy người."

Võ sư lúc này mới yên tâm, hướng về lão tăng chấp tay cảm ơn sau tiến vào khách sạn.

Lão tăng lúc này mới nói: "Chương quỹ, người như thế nào nhận định quỷ kia là thi cốt chủ nhân?"

"Bởi vì nàng nhất định không phải ác quỷ, bằng không thì trên đền thờ túi kiếm cũng sẽ không để nàng tiến thị trấn." Dư Sinh nói.

"Mà không phải ác quỷ lại quán lấy hấn, nhất định là thi cốt chủ nhân."

Lão tăng nhìn một chút túi kiếm, quay đầu lại hỏi ra nghi ngờ trong lòng, "Chương quỹ thấy được?"

Dư Sinh ngạc nhiên nói: "Người nhìn không thấy?"

"Lão tăng chỉ cảm thấy có dị vật tác tại." Lão tăng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đối xứng

Nữ tử trong lòng run sợ vòng qua lão tăng, cùng võ sư tiến vào khách sạn.

Nàng ngồi tại bàn bên, có chút ủy khuất nhìn xem võ sư, nhưng lại không dám lập lại chiêu cũ.

Sắp tới buổi trưa, Liễu Liễu từ đường phố đầu đông đi tới, tại nhìn thấy trước cửa lão tăng sau ngừng lại một chút, do dự không dám tới.

Đúng lúc Thảo Nhi ôm Cầu Cầu ra tới, sau khi thấy được hướng về nàng vẫy chào, gặp Liễu Liễu như cũ do dự, tiến lên đem nàng kéo tới.

Vào cửa lúc, Thảo Nhi liếc lão tăng liếc mắt, "Chương quỹ, khai cái đi ăn chùa thì cũng thôi đi, làm sao còn để hấn cản trở cửa, có mở cửa không rồi?"

Dư Sinh tại hậu trừu nghe không được, lão tăng nhắc lông mày nhìn Thảo Nhi liếc mắt, thần nhiên nói: "Thân thể không cao, tính tình không nhỏ."

"Ngươi ~" thân cao là Thảo Nhi cả đời đau nhức, nâng hai tay chống nạnh, rất giống một cái phẫn nộ tiểu gà mái.

Nàng đang muốn mở miệng "Mô" lão tăng lúc, bị ra tới thiên sư đem nàng đẩy vào khách sạn, "Đừng quấy rối, trông cô đi."

Thảo Nhi hậm hực tiến vào khách sạn.

Tiểu hòa thượng thò đầu ra, ngây thơ nói: "Tiểu tỷ tỷ thật đáng yêu."

"Ba." Lão tăng một bàn tay đập vào tiểu hòa thượng tron bóng trên đầu, "Quên mất ta đối với ngươi nói cái gì."

"Nha." Tiểu hòa thượng ủy khuất rúc đầu về chôn ở trong chén, một lát sau hần ngẩng đầu, "Sur phụ, hòa thượng vì cái gì sợ nữ tử đâu?"

"Khụ, khụ." Vừa rồi ra ngoài gọi người lý chính trở về nghe được câu này về sau, không khỏi có chút xấu hổ, chuyển đầu sang chỗ khác.

"Ba." Lão tăng lại một cái tát, "Không nên hỏi đừng hỏi."

"Nha." Tiểu hòa thượng lại ủy khuất rúc đầu về, một lát sau hần lại ngẩng đầu, "Sur phụ, cái gì nên hỏi, cái gì lại không dám hỏi đâu?"

"Ba." . . .

Rất nhanh, trên thị trấn thất đại cô bát đại di đều đã tới, còn có không ít hải tử tham gia náo nhiệt, đem khách sạn phòng lớn chen lấn cái chật như nêm cối.

Lại là bởi vì thị trấn không thường đến hành cước thương, hôm nay chợt tới ba cái, tất cả nhà đều tới tìm tòi điểm gia dụng chi vật.

Dư Sinh ra tới lúc gặp có lá trà, vội vàng đem tất cả lá trà đều bao tròn.

Khách sạn vì khách nhân bên trên đều là nước sôi để nguội, để hần rất áy náy, mà lại hần vài ngày trước vừa kiếm mặt đen trắng hần ba quan tiền, chính là tài đại khí thô thời điểm, không phải rất đau lòng.

"Tùng cái tùng cái đến, tùng cái tùng cái tới." Hành cước thương che chờ giỏ trúc, đem hàng hóa đặt tới ngoài khách sạn cửa ra vào trên mặt bàn.

Bọn họ mặt mày hớn hờ, vạn nghĩ không ra không đến thành Dương Châu, sinh ý cứ như vậy lữa, nhất là đem lá trà một tiêu mà trống không hành cước thương.

"Có một bộ cò." Bạch Cao Hứng cũng chen tới, hần giờ lên đối Dư Sinh nói: "chưong quỹ, mua cái này, trông tiệm lúc tiêu khiển."

"Mua." Dư Sinh phát tay vừa dứt, nghe hành cước thương báo giá về sau, lập tức kinh trụ, "Bao nhiêu, một quan!?"

Dư Sinh đoạt lấy hắc bạch tử, nói: "Cao Hứng, cái này một quân cò mà nhưng so sánh ngươi đắt hơn."

Bạch Cao Hứng không để ý tới Dư Sinh trêu chọc, đối hành cước thương nói: "Đừng nói một bộ cò một quan, ta năm trăm tiền bán hai ngươi phò được không?"

"Lời này của ngươi nói." Hành cước thương cắn rưng răng, "Đây chính là Lạn Kha sơn cò, bình thường ngươi cũng mua không được."

Hành cước thương đem hàng mây tre hộp cò mở ra, lộ ra bên trong hắc bạch tỏa sáng quân cò, "Lúc trước ta thế nhưng là dùng nhiều tiền mới mua được."

"Lạn Kha sơn ở xa Trung Nguyên, ai sẽ đem cò bán ngươi?" Dư Sinh cùng Bạch Cao Hứng vậy mới không tin, quay người lên giỏ trúc bên trong tìm kiếm những vật khác.

Lạn Kha sơn tên đầy đủ Lạn Kha sơn thành, bởi vì thành chủ lấy cò thành tiên mà gọi tên.

Vị thành chủ này lấy thiên địa làm bàn cờ, lấy chúng sinh làm quân cò, có rất lớn năng lực.

Tương truyền tại Lạn Kha sơn phụ cận, nếu có yêu ma làm loạn, hần chỉ cần tại trước mặt trên bàn cờ mang tương ứng quân cò mà ăn hết, yêu ma liền chết.

Tại ảnh hưởng của hần dưới, Lạn Kha sơn thành thành dân nhân thù một bộ cò, có chút trân quý đòi đòi truyền lại, rất ít bán cho người khác.

Là lấy đại lục ở bên trên có truyền thuyết nói Lạn Kha sơn quân cò tại tài đánh cò không ngừng tắm bồ dưới sẽ có linh tính, thậm chí trở thành tinh quái.

"Ai, thật,

Thật." Hành cước thương căn bọn họ lại.

Cái này cò cũng là áp đáy hòm đã lâu, thẳng tuốt bán không được, hành cước thương sợ nện trong tay, đối bọn hán giải thích nói: "Cái này cò là Cô Tô thành một Lạn Kha son người bán ta."

"Hán lúc ấy bệnh nguy kịch, lại không tiền xem bệnh, liền đem bộ này gia truyền cò bán ta." Hành cước thương chỉ vào đồng bạn, "Không tin hỏi bọn hán."

Hai cái hành cước thương gật đầu, "Đúng, đúng, lúc ấy Trương Tam hoa hai trăm tiền. . ."

Trương Tam hành cước thương vội vàng che đồng bạn miệng.

"Hai trăm tiền!" Dư Sinh lập tức ra giá.

"Tám trăm tiền." "Hai trăm rưỡi." "Bảy trăm năm." "Ba trăm."

"Sáu trăm!" Hành cước thương quả quyết nói: "không thể lại thấp, người nếu không muốn, ta đi thành Dương Châu tìm biết hàng."

Dư Sinh cũng sẽ không hạ cò, tự nhiên không thèm để ý, đem hành cước thương ném ở một bên, quay đầu từ giỏ trúc bên trong lại móc ra một cây thủ trượng tới.

Thủ trượng này đã rất cổ, trượng chuỗi chỗ vuốt ve rất sáng ngời, Dư Sinh nhìn hán là bởi vì thủ trượng này đánh người rất tiện tay.

Tay hán nắm trượng chuỗi lúc nhẹ nhàng co lại, một đạo hàn mang lộ ra, suýt nữa vạch phá ngón tay hán.

"Ồi." Dư Sinh sợ hãi thán phục, "Đây là kiếm?"

"Ít thấy nên lạ." Bạch Cao Hứng nói: "đây là đi đường người thường dùng binh khí, phòng thân đi đường hai không lầm."

Hán tiếp nhận thủ trượng, trên dưới dò xét chuỗi kiếm, lưỡi kiếm, thân kiếm sau nói: "Thanh kiếm này phổ thông, còn không bằng ta một hợp kiếm đâu."

"Người kiếm kia còn không bằng ta dao bếp đâu." Dư Sinh thuận miệng một câu, để thiên sư rất phiền muộn.

Ai nghĩ ra được, Cẩm Y Vệ trường đao, thiên sư trăm yêu trừ ma trường kiếm, thế mà không bằng một con dao bếp sắc bén.

Có thể mô phỏng tại, Dư Sinh tự giác miễn cưỡng xem như một kiếm khách, dùng dao bếp cũng quá không chuyên nghiệp, thế là quay đầu lại hỏi hành cước thương: "Bao nhiêu tiền?"

Hành cước thương nói: "Năm trăm tiền."

Bạch Cao Hứng là biết hàng, chen lời nói: "Nhiều nhất ba trăm tiền."

Có vừa rồi giáo huấn, hành cước thương quả quyết nói: "Được!"

Dư Sinh cắn răng đối Bạch Cao Hứng nói: "Người cái hai trăm rưỡi, hai trăm rưỡi ta đều ngại nhiều."

Nhưng hành cước thương đưa tay đòi tiền, Dư Sinh cũng không tiện chối ý, thế là chỉ vào bộ kia kỳ đao: "Hết thấy bảy trăm, bán hay không?"

"Bán." Hành cước thương quyết tâm

Dư Sinh sáng khoái đem tiền móc ra, nói: "Các người uống rượu không? Chính tông Diễm Mộc tửu, một chén giải khát, hai chén khử bệnh, ba chén. . ."

Dư Sinh ngừng lại một chút, "Ba chén đối với các người cũng vô dụng."

"Diễm Mộc tửu, bao nhiêu tiền?" Hành cước thương mặc dù vào Nam ra Bắc, Diễm Mộc tửu lại chỉ nghe qua không có hưởng qua.

Chính như tiền văn nói, Diễm mộc quả không tại đại lục phía đông sinh trưởng, Dư Sinh cũng không biết lão gia tử từ từ chỗ nào làm ra hạt giống.

"Một quan." Dư Sinh nói, chuẩn bị đem tiêu xài tiền kiếm về.

Ba vị hành cước thương cùng nhau quay người, cho hán một cái ót, báo vừa rồi Dư Sinh đem hán ném ở một bên thù.

Bạch Cao Hứng sờ lấy hộp cò nói: "Chương quỹ, Diễm Mộc tửu đối người tập võ giá trị một quan, người bình thường thật đúng là không đáng."

Dư Sinh làm sao không biết, chỉ là không thể khác nhau đối đãi đúng không?

Hai người bọn họ đi trở về khách sạn, Dư Sinh phân phó Bạch Cao Hứng đem lá trà ngâm, sau đó tự mình bưng một ấm trà, hai cái chén trà, đi đến võ sư trước người.

"Đa tạ." Võ sư khách khí tiếp nhận chén trà.

Hắn gặp Dư Sinh tại hắn đối diện lại thả một ly trà, kinh ngạc nói: "Chưông quý, cái này. . ."

Đã xoay người Dư Sinh quay đầu nói dóc nói: "Tại mỹ học kết cấu đi lên nói, đối xứng là một loại đẹp, khách sạn chúng ta giảng cứu cái này, người đừng uống a."

"Cái này. . ." Võ sư không hiểu cái này, bị hắn hù dọa.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cưới lợn thiên sư

Khói bếp sắp nổi lúc, dân trấn mới tản đi.

Hành cước thương hải lòng ngồi trở lại trên ghế ngồi, gặp có một chén trà lạnh, bung lên đến uống lúc, bị Dư Sinh bung đi đặt ở bàn bên.

"Ai, người. . ."

"Trà nguội lạnh." Dư Sinh lại cho bọn hắn đổ ba chén trà, quay đầu đem đập cửa đi vào lão tăng đang nhìn hắn.

Dư Sinh lơ đãng, "Ngồi, đồ ăn lập tức tốt."

Tiểu hòa thượng đã ngửi thấy mùi đồ ăn, tham ăn nói: "Thật là thơm, sư phụ, vì cái gì để người nấu đồ ăn cứ như vậy khó ăn?"

Lão tăng tâm như chí thủy, mặt không đổi sắc nói: "Ăn uống chi dục, gì nghèo chi có, người xuất gia khắc chế mới là thành Phật chi đạo."

Tiểu hòa thượng nghe vậy, có chút không thôi xoa xoa cái bụng, "Vậy ta hôm nay ăn ít một chút."

Lão tăng lông mày vừa nhấc, "Không cần, ăn no rồi mới có khí lực niệm kinh."

Tiểu hòa thượng nghe cũng có đạo lý, ngồi tại trên bàn dài Thảo Nhi ngẩng đầu nhìn lão tăng liếc mắt, không ngờ được hắn vẫn là một cái lớn lừa dối.

Khách sạn tại khách nhân dùng cơm trước đó, trước hết thu xếp tốt hậu viện những cái kia động vật, hiện tại cái này đã thành Bạch Cao Hứng việc.

Hắn về phía sau đồ đồ ăn lúc, gặp được tăng đá, hiểu kỳ nói: "Chưông quý, đây là vật gì?"

"Làm đậu phụ dùng." Dư Sinh hững hờ mà nói.

Khách nhân đồ ăn rất nhanh đem lên bàn, để võ sư kinh nghi bất định là, Dư Sinh tại bàn bên từ bên trên cũng thả một phần đồ ăn.

Hắn từng nghe người nói, quý hồn trước mặt người khác mặc dù không tiện nâng chén giao đũa, nhưng nghe hương vị cũng có thể có bảy tám phần no bụng ý.

Võ sư nhìn xem Dư Sinh, bỗng nhiên minh bạch khách sạn này vì cái gì gọi "Khách sạn Có Yêu Khi".

Đem khách nhân an bài thỏa đáng, Dư Sinh vừa ngồi tại trên bàn dài dùng cơm, nghe hành cước thương sợ hãi than nói: "Ha ha, cơm này thật là thơm, "

"Thức ăn này cũng tốt ăn." Mặt khác một nhóm chân thương chỉ vào rau cái nói.

"Chưông quý, tay nghệ tuyệt." Bọn họ hướng về Dư Sinh dựng thẳng lên ngón cái.

Nghe được tán dương Dư Sinh mỉm cười, ra vẻ cao nhân, trong hai mắt đắc ý thần sắc nhưng không giấu giếm được Thảo Nhi.

Nàng hướng về Dư Sinh làm mặt quý, nói: "Đến vò rượu."

Dư Sinh không cho, "Buổi sáng bị người chà đạp không ít, còn lại vẫn chờ chiều đãi khách nhân đâu."

"Cái gì gọi là chà đạp, là vì người kia phá rau cái được không." Thảo Nhi không phục nói.

Dư Sinh đem đồ ăn hương bên cạnh hán kéo một phát, "Phá rau cái người chó ăn."

"Phá ta mới ăn." Thảo Nhi lại kéo qua đi, hung hăng cắn một miếng lớn, lại đi trên quầy lấy một vỏ rượu, vì Liễu Liễu rót một bát.

Lão tăng sư đồ ngồi tại bàn dài cuối cùng, từ lý chính tiếp khách.

Dư Sinh gặp tiểu hòa thượng xa xa trốn tránh hai người bọn họ, nói: "Các người làm sao khi dễ tiểu hòa thượng rồi?"

Thảo Nhi kỳ quái nhìn tiểu hòa thượng liếc mắt, tròn mắt trừng một cái nói: "Quý mới biết."

Dư Sinh liếc qua võ sư bàn bên, gặp nữ tử đang ngửi mùi cơm chín, một mặt hưởng thụ, nói: "Quý thật đúng là không biết."

Tiểu hòa thượng nghe Dư Sinh vì hán bệnh vực kẻ yếu, do dự một chút sau chạy đến Dư Sinh bên tai nhỏ giọng nói một câu.

"Sinh ca nhi, người cũng cẩn thận một chút." Tiểu hòa thượng dứt lời, lại hấp tấp chạy về trên ghế ngồi.

"Ha ha." Dư Sinh cười lên, không ngờ được lão tăng cũng là như vậy dạy bảo tiểu hòa thượng.

Hán quay đầu nhìn Thảo Nhi, cũng có trở thành cộp cái tiềm chất,

"A, chúng ta Cẩm Y Vệ đâu?" Bạch Cao Hứng com đến lưng dạ sau mới nhớ tới hôm qua sóng vai chiến đấu Phú Nan tới.

Lý chính nói: "Hán vừa rồi cho mượn điểm hủ tiếu, hiện tại cần phải đang nấu com."

Dư Sinh hướng về ngoài cửa thò đầu, gặp đối diện phòng ở khói đặc cuộn cuộn, "Hán không phải đang nấu com, hán là tại đốt nhà."

Ăn com xong, hành cước thương cùng võ sư đi nghỉ ngơi, Thảo Nhi đưa Liễu Liễu ra thị trấn, hòa thượng cũng đi chuẩn bị pháp sự, khách sạn rất nhanh an tĩnh lại.

Dư Sinh thu thập bát đĩa lúc, thoáng nhìn nữ tử rút cục nhìn không được đồ ăn dụ hoặc, kẹp lên đĩa tới.

Nữ tử gặp lại sau Dư Sinh nhìn hán, vừa ngưng ngừng để đĩa xuống.

"Được rồi, yên tâm dùng đi, người dọa không đến người khác."

Dư Sinh an ủi nàng một câu,

Nàng lại gặp Bạch Cao Hứng một điểm không kỳ quái, lúc này mới yên tâm to gan sử dụng com tới.

Buổi trưa, nắng gắt như lửa, ngoài cửa ve sầu ồn ào, cùng với "Ào ào" tiếng nước chảy.

Dư Sinh cùng Bạch Cao Hứng câu được câu không trò chuyện, vừa nghiêng đầu gặp Phú Nan đầy bụi đất đi tới tới.

Một đôi đĩa lập tức dừng lại.

"Đến phần thức ăn." Phú Nan xụ mặt dứt lời, đem mấy văn tiền để lên bàn.

Dư Sinh về bếp sau lấy ra một phần đến, "Làm tới hôm qua tạ ơn."

Phú Nan bởi vì xấu hổ vì trong ví tiền trống tuếch mới tự mình làm com, hiện tại nghe Dư Sinh nói như vậy, lập tức không khách khí ngồi xuống ăn như gió cuốn.

"Giá, giá." Vừa đúng lúc này, ngoài khách sạn trên đại đạo vang lên một trận tiếng vó ngựa, trong chốc lát dừng ở cửa khách sạn.

Phú Nan quay đầu nhìn lại, gặp bốn cái xách theo đao áo xám hán tử, một mặt mồ hôi, một mặt bụi bước vào khách sạn.

"Tiểu nhị, tới trước hai vỏ rượu." Một người hốt hoảng bất định mà nói.

"Một quan một vỏ." Dư Sinh đối bọn hán nói.

"Vậy trước tiên đến một vỏ." Bốn người cũng không đoái hoài tới cùng Dư Sinh so đo.

Đội một chén rượu xuống dưới, đem kinh hoàng cùng nhiệt khí ngăn chặn về sau, một áo xám hán tử mới nói: "Cũng nên tiểu tử kia không may, thật trách không được chúng ta."

Những người khác phụ họa, "Kia kẻ lỗ mãng chết cũng xứng đáng, ta nói kia quán trà có kỳ quặc, hán không tin, đi lên liền một bát nuốt."

"Người này a, đi ở trên vùng hoang dã liền phải thêm chút tâm, đồ nhắm không thể bùng tới liền dùng." Người này dứt lời hớp một cái rượu.

"Đúng, đúng." Những người khác gật đầu, "Không thể học kia kẻ lỗ mãng, người nhìn bây giờ đạo nhi đi."

"Ai, khách sạn này không có vấn đề a?" Một người thuận miệng nói.

Không khí đột nhiên an tĩnh lại, bốn người này bố trí người khác nửa ngày, nguyên lai cũng là kẻ lỗ mãng.

"Cái kia, " một người xử trí từ nửa ngày sau tỉnh ngộ, "Không có việc gì, trông thấy trên đèn thờ túi kiếm không, cái này có Dương Châu thành chủ bảo hộ, không có việc gì."

Cái khác ba người gật đầu, làm chứng minh bạch mình không phải kẻ lỗ mãng cùng nhau thở dài một hơi.

Với tư cách Cẩm Y Vệ, Phú Nan rất có tính cảnh giác.

Hắn đứng lên hỏi bốn khách người, nắm chặt bên hông chuôi đao, "Ai chết rồi, ai chết rồi, đây chính là cái đại án tử."

Bốn người nhìn Phú Nan, ánh mắt kia tựa như nói, chỗ này làm sao cũng có một cái kẻ lỗ mãng.

"Đem mặt bên trên hạt gạo lau sạch sẽ." Bạch Cao Hứng đẩy hẳn một cái, lại đối khách nhân nói: "các người mới vừa nói ai gặp nạn?"

Thoát hiểm bốn người đang cần một vị người nghe, lập tức đem bọn hắn trên đường gặp phải một hai ngớ ra sự tình nói.

Vị này kẻ lỗ mãng huynh đệ tại bốn người bọn họ trong miệng phong bình thật không tốt.

Tại "Kẻ lỗ mãng" đằng sau, bốn người lại phân biệt tăng thêm "Mặt dày vô sỉ" "Loè loẹt" "Chẳng biết xấu hổ" "Nhát gan sợ phiền phức" bốn cái thành ngữ về sau, mới hướng về Dư Sinh bọn họ êm tai nói.

Cũng là tại Dương Châu trên đường, bọn họ cười ngựa chạy như điên lúc, thấy phía trước có một nam tử cười đầu heo một mình lên đường.

Nam tử thân mang màu trắng áo dài, trên áo lấy kim sắc sợi tơ thêu lên sinh động như thật, thiên hình vạn trạng rỗng, phong độ nhẹ nhàng mà phóng khoáng ngông nghênh, bốn người lập tức kinh động như gặp thiên nhân.

Như thế đặc lập độc hành, lại dám ở trong hoang dã trên một người đường, nhất định là có bản lĩnh, bởi vậy nam tử đề nghị đồng hành lúc, bọn họ đáp ứng.

Đồng hành trên đường, một trận gió thổi tới, đem nam tử áo trắng trường bào thổi lên, lộ ra trước ngực năm mai đồng tiền.

Đây là một vị năm tiền thiên sư!

Bốn người càng lên kết giao tri tâm, ân cần lấy lòng lên, trên đường đi đem hắn phục thị rất là chu toàn.

Nghe nam tử đi ra ngoài vội vàng quên mang lương khô, bốn người không nói hai lời đều đặn cho hắn.

Nghe hắn khát, bốn người trời rất nóng không nỡ uống nước, đem nước cho hắn uống.

Nắng gắt như lửa, buổi trưa không đi, bốn người cùng hắn dưới tàng cây nghỉ ngơi, nghe hắn hướng về bọn họ nói khoác bản thân công tích vĩ đại.

"Tên kia quá chẳng biết xấu hổ." Hán tử bên trong một người hiện tại nhớ tới, hận đến nện cái bàn, "Nói chuyện gì Tạc Xi, Tịnh Phong, Tu Xà, hắn toàn bắt qua."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Yêu quái cùng thịt sở lợn

Ngoài khách sạn, nắng gắt như lửa, ve kêu không ngớt; trong khách sạn, bốn hán tử thao thao bất tuyệt.

"Hắn vừa nói khoác thời Tịnh Phong, hắc, chúng ta còn đang gặp một đầu Tịnh Phong." Một hán tử nói liên tục mang so đang tại cao hứng.

Nhưng Dư Sinh nghe được Tịnh Phong, hai mắt sáng lên, nhin không được đánh gãy hắn: "Ở đâu, ở đâu, cách chỗ này xa không."

Hắn vỗ tay một cái hận nói: "Các ngươi, các ngươi sẽ không đem đánh giết chết a?"

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hắn, Phú Nan nói: "Ngươi quan tâm sai đối tượng a?"

"A?" Dư Sinh khẽ giật mình, mới nói: "Bọn họ chẳng phải đang trước mắt, khẳng định không chết, cho nên ta quan tâm dưới đầu kia Tịnh Phong."

"Ha ha." Hán tử nói: "Tiểu huynh đệ ngươi thật biết nói đùa, chúng ta nào có năng lực giết chết một đầu Tịnh Phong?"

Hắn mở miệng, đang muốn tiếp tục nói chuyện lúc, lại bị Phú Nan đánh gãy.

Phú Nan cảm giác Dư Sinh tư tưởng rất nguy hiểm, "Ngươi quan tâm Tịnh Phong làm gì, nó thể nhưng là yêu thú."

Dư Sinh nói: "Một con lợn, hai cái đầu, làm lên thịt sỏ lợn đến đơn giản quá có lời."

Cái gọi là Tịnh Phong, hình dạng cùng loại lợn rừng, nhưng khác biệt chính là Tịnh Phong có song đầu, trước sau tất cả một đầu.

Dư Sinh thích thịt sỏ lợn, kể từ khi biết có Tịnh Phong yêu thú này về sau, vẫn tưởng tượng lấy nuôi nhốt một đầu.

"Nhưng ngươi chẳng phải là thiếu đi thịt lợn mỡ?" Bạch Cao Hứng nhắc nhở hắn.

Dư Sinh khoát khoát tay, "Thịt lợn mỡ nào có thịt sỏ lợn ăn ngon, trời rất nóng dùng thịt sỏ lợn làm xuống đồ nhắm, đơn giản tuyệt phối."

Thịt sỏ lợn thích hay không đều xem người, vừa lúc Bạch Cao Hứng là rất là không thích một cái, hai người nhin không được cãi lại.

Đang tại cao hứng hán tử nhìn xem hai người bọn họ, nhất thời không chen lời vào rất gấp.

"Kỳ thật thịt chân giò lợn món ngon nhất." Một hán thấy khe hở là cắm kim vào nói.

"Nói vậy." Dư Sinh cùng Bạch Cao Hứng cùng nhau phản bác hắn, nhất thời hai người tranh luận biến thành ba người.

Phú Nan ở một bên nghe, nhin không được nuốt một hớp nước dãi sau vỗ bàn một cái, quát: "Đủ rồi, hiện tại là tra án thời gian, đừng kéo xa chủ đề."

Ba người dừng lại, Dư Sinh nhắc lên nhìn xem hán tử: "Ngươi xem nào nhiệt gì, còn không mau tiếp tục nói."

"Cũng không phải ta. . ."

"Mau nói, mau nói." Bạch Cao Hứng cũng thúc giục hắn.

Đầu kia Tịnh Phong là từ hoang dã bên trong tới, đi ngang qua đại đạo lúc, đang gặp phải bọn họ năm cái.

Bốn cái hán tử nhìn thấy Tịnh Phong, không sợ hãi lại vui, nghĩ thầm có năm tiền thiên sư bắt yêu tại, nhất định tính mệnh không lo, còn có thể nhìn một trận đặc sắc chiến đấu.

Không kịp chuẩn bị chính là, nam tử cùng Tịnh Phong liếc nhau sau nhanh chân liền chạy, dưới hông móng lợn nâng lên tro bụi, để bốn người thật là theo không kịp.

"Tên kia thổi trời cao, lại là một hạng người ham sống sợ chết, chúng ta khắp nơi chiêu theo hắn, hắn lại lưu chúng ta một mình đối mặt Tịnh Phong."

"Đúng đúng, nếu không phải chiêu theo hắn, chúng ta đến sớm thành Dương Châu, sao lại gặp phải Tịnh Phong?"

"Tên kia lợn chạy cũng thật sự là nhanh, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua chạy nhanh như vậy lợn." Một hán tử nói bổ sung.

Chân chạy nhanh lợn, khẳng định có hai cặp tốt chân.

"Cái này lợn thịt đùi phải rất khá, thịt chân giò lại không được, da gân nhiều, miễn cưỡng có thể làm sủi cảo nhân bánh." Dư Sinh nhin không được lời bình nói.

Tất cả mọi người lại nhìn hắn, Dư Sinh nghiêm túc nói: "Đây là một cái đầu bếp bản năng."

Bạch Cao Hứng nhin không được phản bác hắn, bị Phú Nan ngăn cản, hắn hỏi bốn cái hán tử, "Các ngươi làm sao chạy trốn?"

"Đây chính là Tịnh Phong, chúng ta đương nhiên đánh không lại." Hán tử nói: "Chỉ có thể ngồi chờ chết, ai ngờ nó căn bản lờ đi chúng ta."

Dư Sinh lại xen vào, "Bọn chúng có thể là ăn no rồi."

Hán tử lắc đầu, "Không phải, nó đứng tại bên đường trước sau lắc lư giống kéo co, cuối cùng là phía trước kia đầu heo kéo lấy đằng sau kia đầu heo lại về hoang dã."

"Ta đoán chừng Tịnh Phong hai cái đầu đối muốn đi đường có khác nhau, chỉ lo cãi nhau, không có quan tâm phản ứng chúng ta." Lại một hán tử nói.

Bạch Cao Hứng cười nói: "Các người thật đúng là phúc lớn mạng lớn, thế mà gặp một kẻ lỗ mãng Tịnh Phong."

"

"Đây chính là có hai cái đầu chỗ xấu." Phú Nan cũng cảm thán.

"Cái kia, " Dư Sinh lại xen vào, "Các người làm sao chia thanh trước sau?"

Bạch Cao Hứng đẩy Dư Sinh, "Đi đi đi, cho bốn vị khách quan nấu cơm đi."

Dư Sinh lui lại hai bước dừng lại, "Cẩn thận ta khẩu trừ người tiền công."

Bạch Cao Hứng lập tức im miệng. Dư Sinh đặc ý hướng về phía trước ba bước, đẩy ra Bạch Cao Hứng, đối bốn cái hán tử nói: "Đừng nghe hán ngất lời, các người nói tiếp."

Bốn cái hán tử trở về từ cõi chết, may mắn sau khi lại không khỏi phần nợ tại nam tử áo trắng kia bỏ xuống bọn họ một mình đào mệnh.

Bọn họ lúc này ra roi thúc ngựa đuổi theo, ước một canh giờ sau, tại bên đường một quán trà gặp tên kia.

Kia quán trà khoác lên một gốc cây hòe già dưới.

Cổ thụ che trời ngàn thước cao, cành lá um tùm, che khuất bầu trời, trên cây không biết có bao nhiêu con chim, có chút động tĩnh, bách điều cùng bay, rất là nguy nga.

"Trong quán trà có hai người, một còng lưng lão đầu, tóc trắng xoá, một tuổi trẻ cô nương, xinh đẹp như hoa."

"Trà này lều mờ tại hoang dã, chúng ta vừa gặp Tịnh Phong, trong quán trà lại là một già một trẻ, ta lúc ấy liền cảm giác kỳ quái." Hán tử nhiều lần thả ngựa sau pháo.

"Chỉ là tên kia ngồi tại trong quán trà gọi chúng ta đi vào, chúng ta bốn người mới đi vào hưng sư vấn tội."

"Tên kia cũng là sắc phơi, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm con gái người ta, còn già đầu chuẩn bị tư thế dung nhan." Hán tử nói lúc còn làm một động tác, để Dư Sinh khẽ run rẩy.

"Còn tưởng là lấy chúng ta mặt nói khoác Tịnh Phong là hán cường chế di dòi." Một hán tử tức giận bất bình nói.

Cầm Y Vệ đại hán Phú Nan nhú mày, "Các người không có phân bác hán?"

"Phân bác." Hán tử nói, "Nhưng năm tiền thiên sư cùng một đầu không thương tổn người Tịnh Phong, người tin cái nào?"

Phú Nan không nói, nếu là hán, cũng tin kia năm tiền thiên sư.

Dư Sinh khinh bỉ nói: "Quá ghê tởm, hán lại cúp lấy năm tiền đi gạt người."

Bạch Cao Hứng hồ nghi nhìn hán, hán vậy mới không tin Dư Sinh có tinh thần trọng nghĩa. Điểm ấy từ người nào đó tựa hồ đề cập tới rất nhiều lần, chỉ là thẳng tuột không có cơ hội thay đổi thực tiễn thôi.

Quả nhiên, "Ta ngày sau dùng tới há không liền khó dùng rồi?" Dư Sinh đạo, rước lấy bốn người ghé mắt, nhưng Dư chương quỹ lợ đễnh.

Có lẽ là vì trách cứ Dư Sinh nói chuyện hành động, hán tử nói: "Còn tốt, tiểu tử kia rất nhanh gặp báo ứng."

Bốn cái hán tử đi vào lúc, nam tử áo trắng đã nuốt vào hai bát trà.

Chờ bốn cái hán tử vừa giờ lên bát uống trà lúc, nam tử áo trắng "Phù phù" một tiếng vừa ngã vào trên mặt bàn.

"Chúng ta bốn người giật mình, lập tức biết trong trà có vấn đề, ngẩng đầu nhìn lên, trong quán trà một già một trẻ lưu loát hướng về chúng ta đánh tới."

Bốn cái hán tử cũng là người luyện võ, lập tức rút đao ra chống đỡ kháng, chỉ là kia một già một trẻ diện mục biến đổi, tại chỗ bị hù bốn đại hán cái móng nước tiểu chảy.

"Các người đoán đó là cái gì yêu quái?"

Dư Sinh ba người lắc đầu.

"Hoàng tiên nhi!" Bốn người lòng vẫn còn sợ hãi nói: "đây cũng không phải là chúng ta không trọng nghĩa, chúng ta cũng không phải thiên sư bắt yêu, khẳng định đánh không lại."

Hoàng tiên chính là chồn thành tinh, nó là yêu quái bên trong khó dây dưa nhất yêu quái một trong, phụ thân đánh rắm hai cái sát thủ giản dễ cho người ta chùn bước, không dám trêu chọc.

Bốn người không dám ham chiến, ném nam tử áo trắng kia, cười lên ngựa một đường phi nước đại, mãi cho đến trên thị trấn mới dám nghỉ ngơi.

Một hán tử nhìn xem Dư Sinh, "Cũng là báo ứng, hán hiện tại đoán chừng đã bị yêu quái gặm đến xương cốt đều không thừa."

Dư Sinh lui lại một bước, "Nhìn ta làm gì? Với tư cách tại Tây Du Ký cổ sự hun đúc dưới lớn lên hào thiếu niên, ta là sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này."

"Tây Du Ký?" Bạch Cao Hứng hỏi hán, "Đó là cái gì cổ sự?"

"A, một hòa thượng lĩnh bốn cái đồ đệ đi cách xa vạn dặm bên ngoài đọc sách cổ sự." Dư Sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nói móc cũng là tu hành

Dư Sinh tiện tay xào một phần rau cải để bọn hán nhắm rượu về sau, bốn cái hán tử cam tâm tình nguyện móc ra một quan mười tiền tới.

"Chường quý, người ở tại trên trấn quá khuất tãi, thật cần phải đi Cô Tô thành xông xáo xông xáo." Hán tử trả tiền lúc nói.

Bên cạnh hán tử phụ họa, "Đúng, đi giết giết Ngư Dương lâu Dịch Nha Tử uy phong."

Dư Sinh cười tùm tùm tiếp nhận tiền, thuận miệng nói: "Gọi là Dịch Nha Tử làm sao đắc tội người rồi?"

"Há lại chỉ có từng đó là đắc tội ta, hán đắc tội toàn bộ Cô Tô thành." Hán tử hận ý tràn đầy, nói: "Hán một món ăn, giá trị mười sáu."

Dư Sinh một bữa, "Mười sáu! Hán xào hoàng kim đâu?"

Phú Nan tỉnh thần trọng nghĩa mười phần, "Mua bán tự do, mười sáu lại có cái gì đáng hận? Như đây cũng là đáng giận lý do. . ."

Hán nhìn về phía Dư Sinh, "Cái này một vỏ rượu một sáu tiền hàng, ta sớm đem hán hận chết."

"Mẹ kiếp, người không nói uống rượu, cũng không phải ta không giá rẻ bán, hận ta làm gì?" Dư Sinh nói.

Phú Nan con người sáng lên, "Giá thấp bao nhiêu?"

Trên tay đồng tiền còn có dư ôn, nếu nói ra ngoài mười tiền một vỏ, không phải bị bốn cái hán tử muốn trở về, Dư Sinh vì vậy nói: "Hai sáu."

Phú Nan lúc này tròn mắt trừng một cái.

"Cùng bọn hán nói chuyện phiếm thật mẹ hán tổn sức." Hán tử thâm mắng một câu, bận bịu đem thoại đề kéo trở về, "Bị người hận không phải mười sáu."

"Hán một ngày chỉ xào một món ăn, chỉ có quan lại quyền quý có thể phẩm, người bên ngoài cho dù có tiền cũng ném không thể, dùng hán nói tới nói là không xứng."

"Dùng cơm cũng chia cái ba bảy loại, quá xem thường chúng ta người nghèo." Đang ngồi đều là người nghèo, nghĩa phần điền ưng nói.

Chỉ có Dư Sinh tại hiếu kỳ, "Hán chỉ xào một món ăn, bản thân ăn cái gì?"

"Đây mới là nhất bị người hận." Hán tử nói.

"Hắn chỉ ăn người bên ngoài nấu thức ăn, sau đó cực điểm nói móc chỉ năng chọn người khác không đủ, không phải đem nấu đồ ăn người phê thương tích đầy mình sau mới bỏ qua."

Dư Sinh nhíu mày, "Đây là cái gì mao bệnh?"

"Đây không phải bệnh, dùng Dịch Nha Tử lời nói nói, đây là một trận tu hành."

"Tu hành?" Dư Sinh không hiểu, hẳn là cái này Dịch Nha Tử tu chính là mồm mép công phu.

"Lấy ra người bên ngoài trừ nghệ chi không đủ, phương ngộ tự thân trừ nghệ chi thần thông."

Hán tử nói: "Dịch Nha Tử kỳ vọng lấy trừ nhập đạo thành tiên, đi một đầu người khác chưa hề đi qua đường, mà đây chính là hắn tu tập pháp môn."

"Như thế rất bị người hận." Dư Sinh nói, "May mắn ta không tại Cô Tô thành."

Bốn cái hán tử cho là hắn sợ rồi.

Một cái khác hán tử nói: "Dịch Nha Tử cũng không phải ghê tởm như vậy, hắn ăn người một bữa trả tiền một quan, so sánh dưới nói móc vài câu lại coi là cái gì."

Hắn vừa chỉ chỉ đau nhức kẻ Dịch Nha Tử hán tử, "Vợ hắn trước kia bày quầy bán hàng bán canh ăn, bị chửi qua cho nên như thế hận nhân gia."

Dư Sinh nói: "Không phải, ta là sợ hắn đến khách sạn sau thống mạ bản thân, đem những này năm tu vi làm hỏng."

Bốn cái hán tử không nói, bọn họ nhìn thấy một cái kiêu ngạo không thua gì Dịch Nha Tử.

Bốn người lên lầu nghỉ ngơi, Dư Sinh cảm chén dưa thu thập, gặp Thảo Nhi nắm trong tay lấy một nhánh cỏ, ôm Cầu Cầu đi tới.

"Hái cỏ làm gì, vừa rồi chưa ăn no?" Dư Sinh thuận miệng hỏi.

Thảo Nhi khinh bỉ Dư Sinh liếc mắt, nói: "Thần Nông ném bách thảo biết không? Những này cỏ là ta hái trở về kiểm tra dược tính."

"Người đừng bị độc chết." Dư Sinh nói.

Thảo Nhi coi là Dư Sinh quan tâm hắn, đang muốn mở miệng để hắn an tâm, nghe Dư Sinh lại nói: "Người thiếu ta không ít tiền đâu, liền một Cầu Cầu có thể bồi không được."

"Là độc thảo lời nói trước hết hạ độc chết người." Thảo Nhi hướng về Dư Sinh làm huy quyền, hướng hậu viện chạy tới.

Dư Sinh đem khăn lau buông xuống, "Chúng ta hái Diễm mộc quả đi."

Dư Sinh nhắc nhở Thảo Nhi trông tiệm, ba người bọn hắn ngồi lên xe bò, xuyên qua đền thờ, đập vào cầu đá, hướng về phía tây rừng trúc đi đến.

Ánh nắng không bằng buổi trưa mãnh liệt, hoa màu cùng cỏ không còn uể oải, hồ điệp, côn trùng kêu vang, tiếng ếch cũng sinh động.

Bên đường cỏ xanh tươi tốt chỗ, có "Ào ào" tiếng nước,

Kìa là guồng nước dẫn tới nước đang dọc theo nương nước vui sướng lưu hướng về đồng ruộng.

Xa xa trong ruộng lúa, đang có hàng xóm tại tưới tiêu ruộng nước.

Bạch Cao Hứng ngồi trên xe, "Làm sao không thấy người trông tọt?"

Dư Sinh quay đầu nhìn hắn, "Người là ngại việc quá ít?"

Bạch Cao Hứng cúi đầu xuống không nói.

Đồng ruộng đường rất hẹp, chỉ chứa một xe bò đi qua, trong ruộng xanh tươi rom rạ mở rộng trên đường, dẫn dụ lão thủy ngư.

Gần mười ngày không đến, đèn lồng đỏ giống như Diễm mộc quả đã treo đầy đầu cành.

Cát rượ Diễm mộc quả nhất định phải là không quen, nhưng thái sinh lại sẽ ảnh hưởng cảm giác, cho nên mấy ngày nay Dư Sinh được nhiều thu mấy lần quả.

Cây ăn quả bên trên có thân ảnh tại lác lư, chính là Dư Sinh người quen biết cũ.

"Được, lại phải đối phó cái này thôi hầu tử." Bạch Cao Hứng đối đầu lần bị đập thảm trạng ký ức vẫn còn mới mẻ.

"Bằng không thì nguoi lên cây?" Dư Sinh ngửa đầu nói.

Diễm mộc ước chừng ba tầng lầu cao, trụ cột thẳng tắp bóng loáng không chỗ đặt chân, cũng chỉ có hầu tử có thể tới lui tự nhiên.

Bạch Cao Hứng lác đầu, hấn nhắt lên một hòn đá, hướng rong chơi tại bội thu bên trong hầu tử đập tới.

Hầu tử giật mình, gấp lại sau Dư Sinh nhất thời hướng về hấn nhe răng tròn mắt, đồng thời tiện tay cầm trong tay găm một nửa Diễm mộc quả tử vút xuống tới.

Diễm mộc quả tại thành thực sau là mềm, ngã xuống dán một mặt, nhóp nhúa ngọt ngào rất khó thu thập.

Dư Sinh vội vàng tránh, "Nguoi cái cháu trai, cũng không phải lão tử đập nguoi."

Tựa hồ nghe đã hiểu Dư Sinh lời nói, hầu tử rất nhanh dùng tay leo lên đã đến chỗ càng cao hơn, lại hái một viên quả găm, dương dương đắc ý nhìn Dư Sinh.

"Được, chiều này mất linh." Thiên sư lại ném một hòn đá, căn bản đánh không đến con khi kia.

"Hầu tử là nhảy không ra Phật gia lòng bàn tay." Dư Sinh cười một tiếng, từ trong ngực móc ra một cây ná chun tới.

"Để cho ta tới, hồi lâu không chơi thứ này." Thiên sư cao hứng tiếp nhận, hướng phía hầu tử đánh tới.

Dư Sinh nhìn xem cục đá mà đánh vào trên cành cây lại bắn trở về, nhắc chân hướng phía sau chạy tới, chỉ có Phú Nan chậm một nhịp, bị đánh tại trên móng.

"Nguoi chính xác cũng quá kém." Phú Nan che lấy cái móng nói.

Dư Sinh cười như điên nói: "Đáng đời, để nguoi đem qua chế giễu ta."

Bạch Cao Hứng còn phải lại thử một lần, bị Dư Sinh đoạt lấy, "Đi một bên, để cho ta tới."

Dư Sinh cùng hầu tử đấu tranh kinh nghiệm phong phú, nhắm chuẩn kia cực kỳ đồ rục đít khi, một cây ná chun đánh qua.

Viên đạn mà đang lên cao lúc uy lực không ngừng tiêu giảm, đánh vào đít khi bên trên lúc đã không còn đáng ngại, nhưng y nguyên chọc giận hầu tử.

Lập tức, trên cây Diễm mộc quả như mưa xuống.

Bạch Cao Hứng cùng Dư Sinh sớm có lĩnh giáo, Cẩm Y Vệ đại hán Phú Nan lại chậm một nhịp, bị đập vừa vặn.

Cứng rắn quả nện người đau, mềm quả mỹ vị, hầu tử diễm ấy trí thông minh vẫn phải có.

Phú Nan che lấy đầu, "Ta không nên cùng các nguoi tới, thật, nếu như ta không cùng các nguoi tới. . ."

"Nguoi liền uống không đến Diễm Mộc tửu, mười tiền một vò." Dư Sinh dụ hoặc hấn.

Phú Nan lập tức nói: "Bị hầu tử nện tính là gì, cho dù là xông pha khói lửa, ta cũng ở đây không chối từ."

Dư Sinh căn dặn Bạch Cao Hứng, "Làm nguoi không thể béo nhờ nuốt lời, nhớ kỹ, ngày sau gặp nguy hiểm để hấn đi."

Bạch Cao Hứng chăm chú gật đầu.

Hầu tử rất nhanh dừng lại, Dư Sinh lại là một cây ná chun, Diễm mộc quả lập tức lại như trời mưa.

Bạch Cao Hứng nhìn qua rơi xuống quả, cười nói: "Được a, Tiểu Ngư Nhi, chi chỗ nào đánh chỗ nào, rất chuẩn."

Dư Sinh đắc ý nói: "Đó là đương nhiên, ta bản lãnh này thế nhưng là hạ đại công phu luyện ra được, nguoi cũng không nhìn một chút đít khi vì cái gì như vậy đó."

Bạch Cao Hứng quan sát đít khi, tiểu dung thu hồi đi.

Hấn rất là đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thế ngoại cao nhân

Tà dương ngã về tây, ráng chiều rừng tầng tầng lớp lớp nhuộm hết.

Hai ba con chim trắng trên không trung đuổi theo, từ nơi xa trên hồ bay tới, rơi vào trong ruộng lúa, vỗ vội cánh, vui sướng kêu.

Đồng ruộng đổ vào hàng xóm hướng về Dư Sinh chào hỏi về sau, khiêng thuổng sắt, huyết sáo dọc theo bờ ruộng nhân nhả đi trở về.

Bỗng nhiên một cái con thỏ từ đồng ruộng chui ra ngoài, đánh gãy huyết sáo.

Nông phu cẩn thận từng li từng tí đánh tới, chân thỏ nhảy lên lại giấu ở trong ruộng lúa, tung tóe hất một thân bùn, rước lấy Dư Sinh cười trên nỗi đau của người khác cười.

Nông phu lơ đãng, vỗ vỗ bụi đất, cười mắng Dư Sinh một câu sau đi.

Một trận gió thổi tới, lá trúc rì rào rơi xuống, tại đồng ruộng bay múa, rơi vào Dư Sinh đầu vai.

Hắn ngồi tại trên xe bò, gấp lại sau Diễm mộc thụ bên trên hầu tử uể oải ngồi tại chạc cây lên, mắt lom lom nhìn chăm chăm hắn.

"Đến cho nó chờ chút, cũng không thể toàn hái đi." Dư Sinh nói, hầu tử giúp đại ân, bằng không thì hắn đến trèo lên cây hái quả.

Phú Nan ôm lấy một đồng quả đi tới, đặt ở trên xe bò, "Tính ngươi có chút lương tâm."

"Đó là đương nhiên, sang năm còn phải nó hỗ trợ đâu." Dư Sinh nói.

Bạch Cao Hứng đem một túi quả đặt ở trên xe, gấp mặt phía nam nghĩa địa bên trên lên khói đặc, kia là dân trấn tại đốt đầu kia Trúc thử.

Gió nổi lên đầu tiên là thẳng tắp, bị gió thổi qua sau hướng về rừng trúc bên này đưa tới, thổi qua Diễm mộc thụ sao, lại cùng với lá trúc hướng tây núi đi.

Tụng kinh Phạn âm cùng mõ tiếng đánh cùng với gió cũng bị đưa tới, để cho người ta tâm giống như tẩy qua đồng dạng, không tỉnh an tường.

"Cách xa nhau như thế xa, Phạn âm lại cũng có thể đưa tới." Ban ngày sư nhìn qua nghĩa địa, "Lão tăng này tu vi tinh xảo, không thể khinh thường."

Phú Nan với tư cách Cẩm Y Vệ, trời sinh có cái mao bệnh, "Hắn từ chỗ nào xuất hiện? Tây Sơn tự miếu năm đó muốn không ít nhân mạng đâu."

"Mặc kệ nó, về nhà." Dư Sinh ngồi tại trên xe bò, hất lên roi, xe bò chậm rãi khởi động.

Bên ngoài trấn ruộng đồng rất bằng phẳng, gió thổi lúa sóng, to lớn bờ công anh hạt giống đón gió lên, phảng phất tuyết rơi đồng dạng.

"Đặt mua vài mẫu đất cần, ở chỗ này an độ lúc tuổi già cũng không tệ." Phú Nan ngồi tại trên xe, "Thành chủ túi kiếm ở chỗ này giúp đại ân."

Thành Dương Châu bên ngoài thị trấn, duy tiểu trấn nhất thoải mái.

Cái khác thị trấn hơi chút rời xa thành trì, thiếu đi thành chủ uy hiếp, sẽ thường xuyên lọt vào yêu thú xâm nhập, rất khó đặt chân sinh tồn được.

Cho dù miễn cưỡng đứng vững gót chân, cũng thường xuyên gặp phải cùng yêu thú vật lộn.

Phú Nan phụ thân chính là tại Phú Nan hồi nhỏ bị một đầu Thương Lang cắn chết, về sau mẫu thân hắn cũng chết ở ác quỷ phụ thân.

Hiện tại hắn cố hương đã là tường đồ, các hương thân không thể không trở lại thành Dương Châu chặt vật mưu tìm sinh lộ.

Dư Sinh hiếu kỳ nói: "Năm đó thành chủ vì cái gì vèn vèn tại thị trấn trên đền thờ treo một túi kiếm?"

Bạch Cao Hứng lắc đầu, Phú Nan vị trí Cẩm Y Vệ trực thuộc ở thành chủ thống lĩnh, hắn hơi có nghe thấy, "Nghe nói trăm năm trước trên trấn từng có người đã cứu nòng một mạng."

Dư Sinh dừng lại trong tay roi quay đầu nhìn xem Phú Nan, "Thật hay giả, trăm năm trước thành chủ cũng là kiếm tiên đi, trên thị trấn có người đã cứu nòng?"

"Là ai, là ai?" Dư Sinh kích động nói, "Không ngờ được trên thị trấn còn có một vị thể ngoại cao nhân."

Phú Nan nói: "Ta thế nào biết, trăm năm trước ta còn không tồn tại đâu."

"Có phải hay không là ngũ nãi nãi?" Dư Sinh trầm ngâm nói, "Nàng cả ngày mây trôi nước chảy, tọa môn nhìn đằng trước hoa nở hoa tàn, mây cuốn mây bay, có phong phạm cao thủ."

Bạch Cao Hứng gặp qua vị này ngũ nãi nãi một. Hắn đang muốn mở miệng, gặp Dư Sinh vỗ tay một cái nói: "Có phải hay không là Mã thẩm nhi hấn mẹ chồng? Thành chủ ném qua nhà nàng bánh cao lương hấp."

Phú Nan nói: "Đừng đoán bậy, ta cũng chỉ là nghe nói thôi, có phải thật vậy hay không còn chưa nhất định đâu."

Đang khi nói chuyện, xe bò đã lên cầu đá.

Tiểu bạch hồ ghé vào bờ sông tảng đá gần đó, một đám con vịt nhỏ bị nó đuổi xuống bờ, đang tại trong sông vui sướng bơi lên.

Dư Sinh trở lại khách sạn sau lúc, gặp Thảo Nhi đối cò làm lấy ghi chép.

Cầu Cầu miệng bên trong nhai lấy cò, phân biệt trong đó được tính, thỉnh thoảng hướng về Thảo Nhi "Chi chi" một đôi lời,

Cũng không biết Thảo Nhi làm sao nghe hiểu.

Cầu Từ cũng tại hậu viện. Chớ nhìn nó xấu, hiện tại đã cùng Hắc Miêu Cảnh Trưởng bọn họ thân quen, cho dù là Cầu Cầu cũng thân cận nó.

Bởi vậy có thể thấy được, rất nhiều sinh vật đều là thích cùng xấu làm bằng hữu, chỉ có như vậy, mới có thể làm nổi bật lên bản thân đẹp.

"Đây cũng là ngọc thụ lâm phong như ta, cũng phải có các người những người bạn này nguyên nhân." Dư Sinh ngồi đối diện tại hậu viện trên nóc nhà nói chuyện phiếm thiên sư, Phú Nan nói.

Lập tức có mảnh ngói rơi xuống, may mắn Dư Sinh tránh nhanh.

Hắn đem cối xay đá ra tới, đem Thảo Nhi ánh mắt hấp dẫn tới, "Người muốn làm gì?"

Dư Sinh cười nói: "Đêm nay để các người uống chút mà không tầm thường."

Kiếp trước, Dư Sinh nhà bà ngoại thường dùng thốt đá mài sữa đậu nành cùng đậu phụ, bởi vậy không cần hệ thống chi đạo, hắn cũng có thể làm được.

Thảo Nhi cũng không cho Cầu Cầu ném cò, nàng ôm Cầu Cầu ngồi xổm tới, tò mò nhìn Dư Sinh đem hạt đậu thêm nước mài thành sữa.

Đội mài đến không sai biệt lắm về sau, Dư Sinh dừng tay, Thảo Nhi hiểu kì đi theo Dư Sinh rất bận rộn, thẳng đến Dư Sinh đem sữa đậu nành đun lên.

"Đây chính là đậu phụ?" Thiên sư cũng lại gần, "Thứ này có thể xào rau?"

"Đây là uống." Dư Sinh nói, "Đậu phụ ta lười nhác làm, ngày mai lại nói."

Màn đêm tứ hợp, ráng chiều tại trên đền thờ lưu lại một tia dư huy sau chậm rãi rơi vào Tây sơn.

Khách sạn hành cước thương, năm cái võ sư xuống tới chờ dùng cơm, lão tăng sư đồ cũng bị lý chính an bài tại trong khách sạn.

Dư Sinh đem nấu xong sữa đậu nành trước ném một ngụm, "Sách, hương vị thật không tệ." Dư Sinh khoe khoang nói.

Vừa đúng lúc này, hệ thống thanh âm lạnh như băng liền vang lên:

Túc chủ một mình hoàn thành đồ uống sữa đậu nành, đặc biệt ban thưởng điểm công đức năm mươi điểm.

Không đợi Dư Sinh tức giận hệ thống đỡ hắn dài, hệ thống lại ban bố nhiệm vụ mới:

Xét thấy túc chủ tự chế sữa đậu nành còn có tí vết, đặc biệt tuyên bố nhiệm vụ mới.

【 nhiệm vụ 】 tiếp tục cải thiện tự chế sữa đậu nành khẩu vị.

【 nhiệm vụ ban thưởng 】 mỗi tiến một bước ban thưởng điểm công đức hai mươi điểm.

"Cải thiện khẩu vị?" Dư Sinh cười giả dối, tại một bát sữa đậu nành bên trong tăng thêm muối.

"Sữa đậu nặn, có tính không cải thiện?" Hắn đối hệ thống nói.

Hệ thống bất đắc dĩ: Chúc mừng túc chủ thành công cải thiện một tầng, ban thưởng điểm công đức hai mươi điểm.

"Hắc hắc." Dư Sinh cười đắc ý lên.

Hắn lại từ hệ thống gia vị bên trong hời đỏi đường trắng, thêm tại một cái khác bát sữa đậu nành bên trong, "Sữa đậu ngọt, nhanh lên, nhanh lên, đến điểm công đức."

Hệ thống: Túc chủ cố ý vũ nhục hệ thống trí thông minh, khấu trừ điểm công đức ba mươi điểm.

Dư Sinh cả giận nói: "Ta. . ."

"Tích, nhỏ, tích." Thanh âm này mà theo Dư Sinh miệng bên trong phát ra tới.

Dư Sinh trợn mắt hốc mồm, vạn không ngờ được cháu trai này còn có che đậy miễn cảm từ ngữ công năng.

Hắn chỉ có thể ở suy nghĩ bên trong hung hăng ăn cần thăm hỏi hệ thống hắn đại gia.

Bạch Cao Hứng đầu thò vào đến, kinh ngạc nhìn xem Dư Sinh, "Chưông quý, người tích tích cái gì, ăn cơm rồi?"

"Ta đánh xe đâu." Dư Sinh tức giận nói.

"Đánh xe?" Bạch Cao Hứng không hiểu, "Xe gì, xe ngựa, xe bò, vẫn là tên ai gọi xe?"

Dư Sinh lười nhác giải thích, chỉ vào đưng tốt hai bát sữa đậu nành, nói: "Đem những này mang ra, đêm nay liền uống cái này ăn bánh bao canh."

Tuy nói không phải đồ ăn, nhưng Bạch Cao Hứng đối cái này kỳ vọng rất lớn, chờ đã lâu.

Hắn bận bịu đem sữa đậu nành mang ra, lại đem Dư Sinh tất cả thả một đĩa nhỏ bên trong đường trắng, muối bùng cho khách nhân, để bọn hắn tự mình lựa chọn thích hợp khẩu vị.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Diệp công

Tuy ít hệ thống tăng thêm, Dư Sinh làm sữa đậu nành vẫn là để khách nhân hai mắt tỏa sáng, hơi cảm thấy mới mẻ.

Nhưng so sánh thứ nào đó liền thua kém nhiều rồi.

Hắn đi ra bếp sau lúc, gặp Thảo Nhi đang dùng bánh bao canh chấm đường trắng, sau đó một ngụm nhét vào miệng bên trong, hai mắt hí phi thường thỏa mãn.

Tiểu hòa thượng càng sâu, bụng đĩa nhỏ dùng liếm một ngụm, hạnh phúc hưởng về lão tăng nói: "Su phụ, đây là cái gì? Thật ngọt."

Lão tăng an tĩnh hưởng dụng sữa đậu nành, nghe vậy lông mày vừa nhấc, "Hắn là đường mạch nha a?"

"Đường mạch nha?" Hành cước thương nhìn qua trong đĩa hạt tròn, "Như bán được Cô Tô thành có thể kiếm không ít."

Hắn quay đầu hỏi Dư Sinh, "Chưông quý, cái này đường từ chỗ nào làm?"

"Tự chế." Dư Sinh theo sát một câu, "Đồng loạt không bán."

Hành cước thương duỗi ra ngón tay nói: "Ta ra giá tiền rất lớn."

"Không bán." Dư Sinh nói xong quả quyết, lại tại đau lòng gặp thoáng qua đồng tiền.

Về sau bốn cái hán tử đang nghỉ ngơi lúc mới phát giác được trong rượu linh lực, lúc ấy lập tức liền cảm thấy Diễm Mộc tử không quý.

Lúc này lại nghe Dư Sinh nói như vậy, một hán tử nói: "Ta tính đã nhìn ra, chừng quý người là nhìn tiền tài như cặn bã cao nhân a."

"Ha ha." Dư Sinh cười một tiếng, trong lòng tự nhủ nếu không phải đường trắng bán sau khi rời khỏi đây phải trả gấp đôi điểm công đức, ta sớm phải gặp thiên hạ.

Làm giàu kỳ ngộ ở trước mắt, hành cước thương tự không chịu bỏ qua.

Ăn cơm xong, Phú Nan, bốn cái hán tử toàn đi về nghỉ về sau, hành cước thương như cũ tại quán lấy Dư Sinh, gặp hán khó chơi, vừa rồi thờ dài trở về phòng.

Bảo vệ bọn hán võ sư cũng đi theo trở về, đứng dậy lúc quan sát bàn bên chỗ trống bày biện sữa đậu nành, bánh bao canh, lại quay đầu nhìn Dư Sinh liếc mắt.

Hán mới vừa lên lầu, nữ quý cũng nghĩ đi theo đi lên, bị Dư Sinh gọi lại, "Người đừng đem hán hù chết."

Nữ quý chặt chân, "Thế nhưng là. . ."

Dư Sinh chỉ vào quầy hàng, "Ngồi xuống, ở lại một chút nói."

Hán quay đầu, gặp Thảo Nhi kỳ quái nhìn xem hán, "Người cùng ai nói chuyện đâu?" Thảo Nhi hỏi.

Dư Sinh chỉ vào Thảo Nhi phía sau, "Có cái quý, ta nói chuyện với nàng đâu."

Thảo Nhi quay đầu nhìn một cái, nữ quý đang đi qua, chỉ là Thảo Nhi nhìn không thấy, "Nha." Nàng nhàn nhạt ứng một câu, lại quay đầu trở lại.

Đến phiên Dư Sinh kinh ngạc, "Người không sợ?"

Thảo Nhi nhắc lông mày, "Có gì phải sợ?"

"Ta nói chính là quý, không phải tiểu hòa thượng." Dư Sinh nói.

Cùng với lão tăng nhắm mắt tiếng tụng kinh, tiểu hòa thượng lúc này đang nằm sấp nàng phía sau trên mặt bàn buồn ngủ.

"Nữ quý sợ cái gì, ta còn là yêu quái đâu." Thảo Nhi khinh thường mà nói.

"Yêu quái?" Dư Sinh gấp đang tại thu thập bát đĩa Bạch Cao Hứng thờ ơ, hán khoa tay lấy eo của mình, "Yêu quái gì, thế mà bộ dạng như thế thấp?"

"A ~" Thảo Nhi đứng lên, "Ta cần chết người."

Tiểu hòa thượng bị đánh thức, hoảng sợ nhìn xem Thảo Nhi, "Su phụ, nàng quả nhiên cần người!"

Bạch Cao Hứng cầm chén đĩa thả lại phòng bếp, sau khi ra ngoài mở rộng lưng mồm nói: "Chừng quý, khách nhân càng ngày càng nhiều, ta có phải hay không lại khai cái làm việc vật?"

"Cũng đúng, còn phải khai cái phòng thu chi." Dư Sinh cánh tay kích thích Thảo Nhi, "Thế nào, người có thí sinh thích hợp?"

"Ta, ta. . ." Chợt có không giống với mấy người thanh âm nói.

Thanh âm từ ngoài cửa truyền đến, liếc nhìn lại lại rỗng tuếch, Dư Sinh cả kinh nói: "Ai, ai đang nói chuyện?"

"Ta, ta." Thanh âm như cũ từ trước cửa truyền đến.

Dư Sinh xoa xoa con mắt, trong lòng tự nhủ trên đời chẳng lẽ còn có hán nhìn không thấy quý?

Đang nghi hoặc lúc, Dư Sinh thấy ngoài cửa trên bậc thang run rẩy nâng lên một cái tay, tiếp lấy gặp một người chống đỡ cánh cửa đứng lên.

Hán tại chỗ bóng tối, trên người phảng phất treo lông vũ, nhưng lại có người đầu, thân thể tả hữu lắc lư, giống như Zombie đi đường.

Dư Sinh lúi cúi Thảo Nhi hướng lui về phía sau, "Trên đời này còn có thứ này."

Bát Đẩu bỗng nhiên xuất hiện, gặp cửa ra vào có người đứng không vững, đưa tay đem hán dẫn tiến khách sạn, đặt ở to như hạt đậu dưới ngọn đèn.

Nguyên lai là người,

Chỉ là trên người hán quần áo bị xé thành mảnh, miễn cưỡng che kín thân thể, trên mặt mặt mũi bầm dập như lợn đầu, đầu tóc rối bời bị nhổ một túm.

Mặc đồ này tại chỗ bóng tối không hù đến người chỉ thấy quý.

"Xem ngươi gan." Thiên sư âm thầm buông lỏng một hơi, chế giễu Dư Sinh.

"Về sau chế giễu chương quỹ khấu trừ tiền công." Dư Sinh đi lên trước lúc nói, để thiên sư một mực im lặng.

Dư Sinh nói cho Bát Đầu com tại nồi bên trên nóng.

"Còn có ta, cho ta cũng tới một chút." Quần áo tả toi nhân đạo.

"Ngươi là ai?" Dư Sinh trên dưới dò xét hần, đặc biệt chú ý hần dưới đũng quần, "Bị người cường bạo rồi?"

Quần áo tả toi người tinh thần chấn động, tay che dưới đũng quần, "Ai bị người cường bạo, ngươi không cần khinh người trong sạch, cho tới bây giờ chỉ có ta cường bạo người khác. . ."

Dư Sinh lui lại một bước, buồn nôn nói: "nguyên lai là cái lộ chìm đắm mê, mà lại là cái không có tiền vốn, đuổi đi, đuổi đi."

"Đừng, đừng." Quần áo tả toi người khẩn cầu: "Ta là bị, bị đánh cướp. Chương quỹ xin thương xót, để cho ta ở một đêm."

Dư Sinh xoay quanh nhìn hần, "Bị đánh cướp? Hoang sơn đã lĩnh cái nào cường đạo dám cư trú?"

Quần áo tả toi người ngập ngừng nói: "Ta, ta là bị yêu quái ăn cướp."

Càng giật, yêu quái chỉ ăn người, ăn cướp làm gì?"Chỗ nào yêu quái, như thế không chuyên nghiệp."

"Thật là yêu quái." Người tới nói, chỉ là chẳng biết tại sao, hần không nói ra yêu quái lai lịch.

"Đuổi đi, đuổi đi." Dư Sinh lại khoát tay.

"Cô Tô đến Dương Châu trên đường, dưới tán cây hoè quán trà yêu quái." người tới lập tức phun ra tình hình thực tế.

Bạch Cao Hứng, Dư Sinh khẽ giật mình. Bạch Cao Hứng âm dương quái khí mà nói: "U, nguyên lai là năm tiền thiên sư, ngươi thể mà còn sống."

Người tới vui vẻ nói: "Ngươi biết ta? Đúng, đúng, ta là năm tiền thiên sư. . ."

Thân là thiên sư bắt yêu, Bạch Cao Hứng lấy thiên sư làm vinh, hiện tại gặp hần thật đúng là dám thừa nhận, cái này khí a, cả giận nói: "Tiểu tử ngươi thật đúng là dám thừa nhận."

"Đừng dọa xấu hần." Dư Sinh đẩy ra Bạch Cao Hứng, nhìn chăm chăm người tới nói: "tiểu tử ngươi có tiền đồ, rất hợp ta khẩu vị."

Người tới lui ra phía sau một bước, "Ngươi làm gì? Ta cho ngươi biết, ta không tốt chiếc kia, ta tình nguyện chết đói cũng sẽ không để ngươi. . ."

"Lăn, lão tử mới sẽ không coi trọng ngươi cái này đầu lợn." Dư Sinh buồn nôn nói.

Người tới thờ phào, hần nhìn thấy Bát Đầu bung bát, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, cái kia, chương quỹ, bởi vì cái gọi là trong bốn biển đều là huynh đệ. . ."

"Muốn ăn com, có tiền a?"

Người tới lắc đầu.

"Không có tiền còn muốn ăn com, ngươi làm ta ngớ ngẩn a."

"Sinh ca nhi, chúng ta cũng không đưa tiền." Tiểu hòa thượng mơ mơ màng màng nói.

Dư Sinh không nói.

Người tới thận trọng nói: "Các ngươi không phải muốn khai cái làm việc vặt? Ta có thể chống đỡ tiền com."

Dư Sinh lúc này mới lui lại một bước, "Cũng được."

Dư Sinh tiến bếp sau bung đồ ăn, người tới che lấy cái mông ngồi tại nơi hẻo lánh, "Tiểu nhị, đến vò rượu."

Bạch Cao Hứng con giận còn sót lại chưa tiêu, sau khi nghe được thâm trầm cười một tiếng, "Được."

Hần quay người đến trên quầy cho người tới lấy một vò, sợ Dư Sinh ra tới, lại tranh thủ thời gian giúp người tới rót một bát.

Người tới nâng ly một bát, hai mắt vừa mở, "Ủm, đây là Diễm Mộc tửu? Đường Đình sơn cực phẩm Diễm Mộc tửu cũng bắt quá như thế."

"Đúng không, dễ uống liền thêm một chén nữa." Bạch Cao Hứng lại vì hần rót một bát.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Diệp Công thích rông

Dư Sinh mang sang đồ ăn lúc, gấp quần áo tả toi tiêu tử uống say sưa.

Hắn cười nói: "Ngươi có biết cái này một vỏ rượu bao nhiêu tiền?"

"Có thể có bao nhiêu?" Người tới nắc rượu, lơ đãng nói, "Cùng lắm thì ta cho thêm ngươi làm mấy ngày."

Dư Sinh đếm trên đầu ngón tay, "Làm việc vất vả chính là một ngày mười tiền, bao ăn ở, nhưng uống rượu lời nói, một ngày hạn mua một vỏ, tiền công giảm phân nửa, cũng chính là năm tiền một ngày."

"Cái này đàn Diễm Mộc tử giá trị một quan, bữa cơm này giá trị năm tiền, cho dù xóa đi số lẻ ngươi cũng phải làm việc vất. . ."

"Hai mươi ngày!" Thảo Nhi đoạt đáp.

Dư Sinh nhìn nàng, "Hiện tại ta biết ngươi cùng Liễu Liễu cô nương tại sao là tỷ muội."

Hắn quay đầu lại đối với người tới nói: "Tổng cộng là hai trăm ngày."

Người tới dừng lại, nhìn qua vỏ rượu trong tay tử, "Chường quý, ngươi không thể lừa người a, ta cho ngươi biết, Đường Đình sơn cực phẩm Diễm Mộc tử cũng mới hai xâu. . ."

Bạch Cao Hứng nói: "U, chường quý, xem ra ngươi là thiếu thu tiền, vừa rồi vị này còn nói Đường Đình sơn cực phẩm Diễm Mộc tử cũng bắt quá như thế đâu."

"Không phải, " bị hổ quần áo tả toi người vội vàng giải thích, hắn phần hận chỉ vào Bạch Cao Hứng, "Ngươi lừa ta."

"Không có a, ngươi muốn rượu." Bạch Cao Hứng vô tội mà nói.

Người tới nhìn về phía Dư Sinh, "Chường quý, ta là muốn làm đại sự, ngươi không thể đem để cho ta tại trên tiểu trấn lãng phí nửa năm thanh xuân a."

"Làm đại sự?" Dư Sinh lại trên dưới dò xét hắn, "Liên ngươi cái này hùng dạng, toàn thân trên dưới không một chỗ là lớn, tài giỏi chuyện gì đại sự?"

Người tới nói: "Không dối gạt chường quý mà nói, ta là tới tìm thành Dương Châu thành chủ."

Dư Sinh khẽ giật mình, kinh nghi bất định nhìn xem hắn, trong lòng tự nhủ cái thằng này hắn là nhận biết thành chủ?

Hắn nói chuyện lúc không khỏi khách khí vài phần, "Ngươi tìm thành chủ làm cái gì?"

Người tới đem đầu tóc về sau hất lên, làm một phong lưu phóng khoáng chi thế, "Không dối gạt chường quý, nghe nói Dương Châu thành chủ đến nay lẻ loi một mình, thiếu hiệp lữ làm bạn, ta. . ."

"Phanh", Bạch Cao Hứng vỗ bàn một cái đánh gãy hắn, "Liên ngươi cũng muốn con cóc trẻ thịt thiên nga."

"Àm!"

Người tới cũng vỗ bàn đứng dậy, "Ngươi đừng ngậm máu phun người, muốn ta Diệp Tử Cao tại Quân Tử thành cũng là ngọc thụ lâm phong, quân tử như ngọc đệ nhất nhân, làm sao lại là con cóc?"

Hắn đem đầu tóc xóa trở về, "Ngươi gặp qua như thế đáng về đường đường con cóc?"

"Đi đi đi." Dư Sinh đem hai người bọn họ đẩy ra, quay đầu hướng Diệp Tử Cao nói: "Ngươi, tiền tháng khấu trừ một nửa."

Diệp Tử Cao khẽ giật mình, "Vì cái gì?"

"Khách sạn quy củ đầu thứ hai, hỏa kế dám tổn hại sự thật, đồng đặc khoe khoang mỹ mạo người, khấu trừ tiền thặng một nửa." Dư Sinh lễ thặng khí hùng nói.

"Đây là sự thật." Diệp Từ Cao cũng quá giọng to

"Sự thật người cái lớn đầu lợn, tại chương quỹ trước mặt người cũng dám xưng ngọc thụ lâm phong?" Dư Sinh gặp hắn còn dám há miệng cãi lại, "Lại nói tiền thặng khấu trừ xong."

Diệp Từ Cao quả quyết ngậm miệng, kẹp lên đũa dùng cơm.

"Đúng rồi." Dư Sinh ngồi đối diện hắn, "Người gọi cây dừa bánh ngọt?"

"Đúng." Diệp Từ Cao tiêu sái hất đầu, "Tại hạ họ Diệp, tên Từ Cao, chữ Hảo Long."

Dư Sinh vui vẻ, "Diệp Hảo Long, Diệp Công thích rồng, danh tự này không sai, người có phải hay không cũng rất thích rồng?"

Diệp Từ Cao trong miệng ngậm lấy ăn, tròn to mắt, "Chương quỹ, làm sao người biết, ta thật rất thích rồng."

Hắn Cao Hứng chỉ vào lam lũ quần áo, móc thắt lưng, lại bung bát rượu, "Tại nhà chúng ta, đồ uống rượu trên có khắc rồng, trên vỏ kiếm khắc lấy rồng, trong phòng nhỏ điều lũ trang trí cũng đều là rồng."

"Ta cho người biết, Quân Từ thành người bình thường nuôi hai đầu đại lão hổ, nhưng ta không thích, không uy phong, ta liền thích rồng."

"Ta còn đặc biệt am hiểu họa rồng, đem rồng vẽ sinh động như thật, giống như đúc, đơn giản tựa như chân long đồng dạng rất sống động."

"Đúng rồi, các người gặp qua rồng không?" Diệp Từ Cao xách theo đũa hỏi hai người.

Dư Sinh cùng Bạch Cao Hứng lắc đầu.

"Ta gặp qua." Diệp Từ Cao vỗ bàn một cái,

Kiều ngạo nói.

"Ta Diệp Công thích rồng thiên hạ đều biết, về sau còn đem trong đầm nước một hắc long kinh động đến, nàng có ý đến Quân Từ thành thăm ta."

"Ta cho nàng vẽ lên một con rồng, nàng đặc biệt thoả mãn, nói muốn trở về treo ở Long cung trên đại sảnh."

"Kia họa thám rồi." Dư Sinh trêu chọc nói, "Nó lại không phòng nước, vừa vào nước liền hóa."

Diệp Từ Cao hào hứng một giảm, cười ha hả, "Đúng a, ta lúc ấy không có nghĩ kỹ."

Hắn sợ Dư Sinh bọn họ không tin hắn, lại nói: "Các người biết ta là thế nào từ dưới tán cây hoè trong quán trà trốn tới?"

Dư Sinh lắc đầu.

"Nói cho các người biết cũng không sao." Diệp Từ Cao đắc ý nói, "Ta ở trên người vẽ đầy sinh động như thật hắc long, chỉ cần ta vì chúng nó điềm lên con mắt, hắc long liền sẽ tới cứu ta."

Lời mới rồi, Dư Sinh có lẽ nửa tin nửa ngờ, nhưng hắc long tới cứu hắn, hắn lại thành bộ này đức hạnh? Dư Sinh vậy mới không tin, nghĩ thầm cháu trai này thật khoác lác.

Diệp Từ Cao gặp Dư Sinh không nói lời nào, cho là hắn bị trấn trụ, cười nói: "Người tốt nhất sớm một chút để cho ta đi, bằng không thì đưa tới hắc long, cũng quá tổn thương hòa khí."

"Hừ." Dư Sinh khinh thường nói, "Chẳng qua là trong đầm nước một đầu con lươn nhỏ thôi."

"Chi bắt quá?" Diệp Từ Cao lông mày dựng lên.

Khoác lác ai không biết, Dư Sinh cuồng vọng nói: "Chỉ là hắc long cũng đáng được khoe khoang, nói cho người, ta có bảy viên hạt châu, hợp lại cùng nhau có thể triệu hồi ra thần long."

"Thần long?" Diệp Từ Cao sững sờ, lập tức kịp phản ứng, "Ta nói đều là thật."

"Ta nói cũng không phải giả." Dư Sinh lười nhác lại đề ý đến hắn, để Bạch Cao Hứng an bài lão tăng sư đồ đi ngủ.

Thảo Nhi ôm sư tử cầu cũng ngáp một cái lên lầu, chỉ có Bát Đầu cùng Diệp Từ Cao ăn cơm thanh âm.

Sau một hồi, Bát Đầu ợ một cái, vỗ vỗ bụng phi thường hài lòng.

Diệp Tử Cao lại giờ bát, hướng về Dư Sinh nói: "Chưông quý, cái kia, thêm một chén nữa. . ."

Dư Sinh kinh ngạc: "Ngươi thế mà so Bát Đầu còn có thể ăn? Xem ra tiền công đền lại giảm một chút."

"Đừng, đừng." Diệp Tử Cao bận bịu khoát tay, "Ta là đi bộ chạy đến, đã hai ngày không có bỏ khuyết bụng."

"Ngươi kia hắc long huynh đệ không có mời ngươi ăn một chút?" Dư Sinh thêm sau bữa ăn liếc mắt nhìn hắn.

Diệp Tử Cao cười ngây ngô nói: "Cái kia, thật xa tới, nàng cũng không có quan tâm ăn cơm."

Nông thần lúc này hai tay chấp sau lưng đi tới, Dư Sinh cũng không đoái hoài tới cùng Diệp Tử Cao đấu võ mồm.

Hắn về bếp sau lại mang sang một phần đồ ăn đến, đặt ở trên quầy, một người hai quý đối ẩm.

Nông thần nhìn xem Bạch Cao Hứng cách ăn mặc, "Hắn đây là?"

"Từ yêu quái trong ổ trốn tới, xem chừng là hi sinh nhan sắc." Dư Sinh thuận miệng nói.

Bọn họ lại nhìn về phía nữ quý, nữ quý cẩn thận uống một chén rượu sau mới tự thuật lại lịch.

Nàng là Cô Tô thành bên ngoài trên thị trấn người, về sau bị một yêu quái cướp giật mà đi, yêu quái kia không phải cái khác, chính là trong quán trà Hoàng tiên nhi.

Nàng về sau thừa dịp yêu quái không chú ý trốn thoát, nhưng hoảng hốt chạy bừa lúc lại đi đến một đầu hoang tàn vắng vẻ lối rẽ, bị đuổi kịp tới Hoàng tiên cho sát hại.

Nàng thi thể bị ném chur tại hoang dã, rất nhanh bị dã thú gặm nuốt chỉ còn lại có bạch cốt.

Bởi vì nữ tử vốn là trên trấn giàu có gia đình tiểu thư khuê các, trước bị Hoàng tiên * sau bị nó sát hại, oán khí sâu nặng, thẳng tuốt bồi hồi tại bạch cốt chung quanh chưa từng luân hồi.

Trước mấy ngày, đi ngang qua võ sư đáng thương nàng, dùng võ sư bào khóa thi cốt đem nàng nhập thổ vi an, để nữ tử rất là cảm kích.

Nàng vốn định đời sau lại báo đại ân.

Nhưng biết được nam tử sẽ đi qua quán trà về sau, rất sợ võ sư bị yêu quái làm hại, kìm lòng không được đi theo, đồng thời cái khó ló cái khôn tại trong chén trà nhắc nhở hắn.

Nữ tử lúc này mới biết bản thân quý lực đã thành, bởi vậy lên hướng về võ sư nói lời cảm tạ tâm tư, ai ngờ cuối cùng lại càng tô càng đen.

Nữ tử là nói như thế, Dư Sinh lại không cho rằng như vậy, hắn cảm thấy nữ tử nhất định có khác tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Biễn thủ

Dư Sinh ngủ trẻ, tỉnh muộn, làm xong điểm tâm sau còn muốn ngủ cái ngủ hấp lại, là lấy lúc sáng sớm khách sạn, chỉ có Bạch Cao Hứng một người ở lại.

Hắn vừa đem ngày hôm qua mua bàn cờ quân cờ mà bày ở trên bàn dài, Diệp Tử Cao liền đi xuống tới.

Diệp Tử Cao mặc một thân màu xám áo đuôi ngắn, quần áo rất nhỏ, ở trên người hắn bó chặt, lộ ra trắng nõn cánh tay cùng cánh tay tới.

Nhìn thấy bàn cờ về sau, hắn tới gần, "Tới tới tới, hai ta đến một ván."

Bạch Cao Hứng tự nhiên không thể.

Trong lúc đánh cờ, Diệp Công ngẩng đầu không thấy Dư Sinh, nhỏ giọng nói: "Tiểu Bạch, chương quỹ nơi này là không phải có vấn đề?"

Hắn chỉ chỉ đầu.

Bạch Cao Hứng kinh ngạc nói: "Người đây đều phát hiện?"

Diệp Công gật gù đầu, "Hôm qua hắn ngồi trên quầy cùng không khí nói chuyện, thật sự là dọa sát ta vậy. Cơm cũng không dám ăn nhiều."

Bạch Cao Hứng thờ dãi nói: "Chương quỹ bệnh này đều là bị tình gây thương tích, chớ nói cùng không khí nói chuyện, hắn còn cùng con lừa, hồ ly nói chuyện đầu."

Diệp Từ Cao kinh ngạc, "Bị tình gây thương tích? Chương quỹ khai khiếu đủ sớm a."

"Khai khiếu sớm có cái gì dùng, còn không phải bị tiểu tình nhân hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt." Bạch Cao Hứng nói.

Diệp Từ Cao bát quái nói: "Làm sao lừa gạt?"

Bạch Cao Hứng biên không nổi nữa, hắn lắc đầu, "Tóm lại một lời khó nói hết, người nói chuyện cũng chú ý một chút, chương quỹ hiện tại ghét nhất người khác lừa hắn."

Diệp Từ Cao gật gù đầu, lặc từ nói: "Người thua."

Bạch Cao Hứng khề giật mình, vừa rồi chỉ lo lừa gạt hắn, không để ý để hắn đem bản thân đại long chém mất.

"Lại đến, lại đến." Bạch Cao Hứng không phục.

"Được a, nhưng cứ như vậy hạ cũng quá không có tí sức lực nào." Diệp Từ Cao nói.

Bạch Cao Hứng nóng lòng lấy lại danh dự, "Vậy làm sao chơi?"

"Chúng ta thêm điểm tặng thưởng, mười văn tiền, thế nào?"

Bạch Cao Hứng lý trí còn tại, "Trên người người có tiền?"

"Ta đã lấy tiền công cực khổ." Diệp Từ Cao nói.

Bạch Cao Hứng hơi suy nghĩ một chút sau đồng ý.

Đội Dư Sinh ngáp một cái xuống lầu lúc, Bạch Cao Hứng cùng Diệp Từ Cao giết say sưa, lão tăng sư đồ ngồi ở bên cạnh cũng không có người chào hỏi.

Diệp Từ Cao ngẩng đầu thấy hắn, cao hứng nói: "Chương quỹ, chờ sau đó xong cái này một bản, ta chỉ cần làm việc vất một trăm ngày là đủ rồi."

Dư Sinh không hiểu, "Vì cái gì?"

Diệp Từ Cao đắc ý ước lượng trong tay đồng tiền, "Thắng."

"Còn có tặng thưởng?" Dư Sinh đi qua nhìn lướt qua, đoạt lấy Diệp Từ Cao trong tay đồng tiền, "Khách sạn cấm chi đánh bạc, người vi phạm phạt tịch thu tất cả tiền đánh bạc."

"Dựa vào cái gì, đây là ta nên được." Diệp Từ Cao không thuận theo, chỉ là bị Dư Sinh tại Bạch Cao Hứng trợ giúp hạ trấn áp xuống, chỉ có thể hậm hực đi đổ nước rửa chén.

Đãi hắn sau khi đi, Bạch Cao Hứng vươn tay, cười nói: "Chương quỹ. . ."

Dư Sinh đem đồng tiền thăm dò về trong ngực, "Làm gì? Đây là ta bằng bản sự phạt tịch thu."

Hắn chỉ chỉ bàn cờ, cười nói: "Muốn không lại đến mấy bản, ta để người đem tiền thắng trở về?"

Ăn một hố, khôn ngoan nhìn xa trông rộng, Bạch Cao Hứng mới vừa lên quá, lại gặp Dư Sinh tràn đầy tự tin, há chịu chịu thua thiệt nữa, hắn vội vàng bày đầu, "Không tới, không tới."

Dư Sinh đem trên bàn cờ hắc bạch tử tất cả nhặt được hộp cờ bên trong, "Vậy dạng này, chúng ta hạ cái đơn giản, cờ năm quân, cho người thắng về tiền cơ hội."

"Cờ năm quân?" Bạch Cao Hứng chưa từng xuống, nghi hoặc nhìn Dư Sinh.

Dư Sinh trên bàn cờ bày hoành, dựng thẳng, nghiêng ba đạo ngũ tử liên châu, nói: "Như vậy coi như thắng, rất đơn giản."

Bạch Cao Hứng xem xét, cái này quy tắc là đơn giản, so sánh với đánh cờ ngồi ần dễ dàng nhiều, nhưng vẫn là cẩn thận nói: "Tới trước một hai cục."

"Được a." Dư Sinh đem quân cờ mà thu hồi, tất cả chấp hắc bạch, trước ra về miễn cưỡng thắng một ván, lại cố ý thua một ván.

Bởi vì cờ năm quân quy tắc đơn giản, tài đánh cờ cao thấp dễ dàng làm bộ, Bạch Cao Hứng thật đúng là tin.

Tại ván thứ ba lúc, hắn không kịp chờ đợi nói: "Tới tới tới, thêm tặng thưởng a."

"Thắng về người những số tiền kia liền dừng lại.

"Dư Sinh không quên giả vờ yếu thế.

Bạch Cao Hứng nói: "Không có vấn đề."

Trên bàn cờ chém giết lần nữa bắt đầu, Dư Sinh miễn cưỡng thắng một ván, lại dứt khoát thua một ván, lại thắng hai ván về sau, lại thua một ván.

Đang sau Dư Sinh thắng càng ngày càng "gian nan", nhưng khi Bạch Cao Hứng nhanh tuyệt vọng lúc, lập tức dứt khoát lưu loát thua trận một ván.

Bạch Cao Hứng đã giết mất đỏ. Thắng đến Diệp Tử Cao làm xong đi vào, không phục nói: "Chương quỹ, người biển thủ, không phải nói khách sạn không cho phép đánh bạc?"

Dư Sinh ước lượng trong tay đồng tiền, "Đúng nga, khách sạn cấm đánh cược."

"Phạt tịch thu tiền đánh bạc." Diệp Tử Cao vươn tay ra.

Dư Sinh liếc nhìn hắn một cái, đem đồng tiền thăm dò trong ngực, "Khách sạn chỉ có chương quỹ có quyền phạt tịch thu tiền đánh bạc, được rồi, hiện tại ta đã tự phạt."

Diệp Tử Cao tròn tròn mắt, Dư Sinh cười đắc ý đi sâu sau.

Thiên sư cũ ngắm nghía đánh cờ bàn, nói lầm bầm: "Kém một chút liền thắng."

Diệp Tử Cao đẩy hắn, "Thắng cái gì, chương quỹ trong tay đồng tiền nhưng so sánh người thua cho ta nhiều hơn."

Đúng lúc Dư Sinh tại hậu viện hô: "Diệp Công, hôm nào dạy ta một chút đánh cờ, ta cũng khai thác hạ kiếm tiền con đường."

Thiên sư bừng tỉnh đại ngộ, hối hận không kịp. Vừa rồi Dư Sinh là thật muốn để hắn đem tiền thắng trở về, chỉ là Bạch Cao Hứng bản thân đa nghi, bỏ qua.

Chỉ chốc lát sau, hôm qua bảo hộ hành cước thương võ sư đi xuống lầu, hắn gặp lão tăng, chấp tay nói: "Đại sư. . ."

"Chỗ này đâu." Dư Sinh đi tới, "Sự tình của người ta đã giải quyết."

Võ sư không tin hắn, nhìn xem lão tăng, lão tăng nói: "Thí chủ không tha nghe một chút chương quỹ."

Dư Sinh ngồi xuống, vì hắn rót một chén trà, nói: "Kia nữ quý đâu, thật là người chôn xuống cổ kia thi cốt chủ nhân."

Võ sư nhìn lão tăng liếc mắt, gặp hắn không phản bác, cả kinh nói: "Nàng, nàng vì cái gì quán lên ta?"

"Kia quán trà nước trà hoàn toàn chính xác có vấn đề." Dư Sinh nói xong kéo qua Diệp Tử Cao, "Hắn cũng là trúng chiêu một cái."

"Đúng, đúng." Diệp Tử Cao nói, "Tại kia trong quán trà, có thể trông thấy hai cái yêu quái, một cái là Hoàng tiên nhi, còn có một cái cũng là Hoàng tiên nhi."

"Kia mẫu Hoàng tiên nhi lớn lên nha. . ." Diệp Tử Cao đang nói, bị Dư Sinh một cái đẩy đi, người mẹ nó cho là người là Tần ca nhi đâu, vũ nhục thân trọng.

Dư Sinh tiếp tục nói: "Nàng mới đầu chỉ muốn nhắc nhở người nước trà có kỳ quặc, chớ mắc lừa."

"Kia về sau. . ."

"Muốn làm mặt hướng người nói tiếng cảm ơn, ai biết người hiểu lầm nàng."

Dư Sinh nhìn xem phía sau hắn nữ tử, "Nàng cũng là ngay thẳng, càng bị hiểu lầm càng nghĩ giải thích rõ ràng, cho nên cứ như vậy."

Võ sư quay đầu nhìn xem lão tăng, gặp lão tăng sau khi gật đầu tin vài phần.

Dư Sinh lại để cho hấn lên lầu tìm về sau bốn cái hán tử xác nhận về sau, võ sư thế mới biết nếu không phải nữ quý nhấc nhỏ, bọn họ đã tại Hoàng tiền nhi trong bụng.

Câm lặng nửa ngày, võ sư nói: "Mời chương quý thay ta tạ ơn cô nương kia."

Dư Sinh nhìn xem phía sau hấn nữ quý, hai mắt tuy bị miếng vải đen che khuất, nhưng tiểu dung đã treo ở khóe miệng, "Nàng đã nghe được."

Võ sư giật mình, cẩn thận ngắm nhìn bốn phía về sau, ập a ập ứng nói: "Chúng ta vậy cũng là thanh toán xong, chương quý, có thể hay không để cho nàng về sau đừng lại quán lấy ta."

Dư Sinh gặp nữ quý tiểu dung trong chớp mắt lại biến mất.

Dư Sinh cảm giác nàng có chút lạ đáng thương, bị yêu quái cướp giật, gian sát thì cũng thôi đi, luân hồi trước khó để cũng muốn có lưu tiếu nuôi?

Dư Sinh quyết định giúp đỡ nàng, vì vậy nói: "Duyên phận khó được, tại vô bờ hoang dã bên trong, không sớm không muộn, đúng lúc gặp nhau, cho dù khác đường, cho dù như bèo nước, cũng không ngại bình yên nói một tiếng trân trọng, cần gì phải gấp gấp gặp thoáng qua đâu? Phật đã từng nói qua, năm trăm năm ngoái nhìn mới đổi lấy kiếp này gặp thoáng qua, người trẻ tuổi, người muốn trân quý a."

Mình đã đủ khác người, Dư Sinh gặp người võ sư này thế mà còn đang do dự.

Chỉ là để người cáo biệt, để nàng an tâm lên đường, đến mức đó sao.

Dư Sinh thế là lại diễn trò nói: "Ai, kỳ thật ta thật hâm mộ người, người có muốn hay không nghe một chút ta, không đúng, một người thư sinh có sự?"

Bị tình gây thương tích? Diệp Tử Cao dựng lên lỗ tai.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Duyên phận, một cây cầu

Tiểu trấn trước kia có cái thư sinh, hấn cùng một cô nương yêu nhau, cô nương cuối cùng lại gả cho người khác.

Thư sinh rất thương tâm, vì thế một bệnh không dậy nổi.

Lúc này, đi ngang qua một lão tăng, hấn từ trong ngực lấy ra một chiếc gương gọi thư sinh nhìn.

Thư sinh nhìn thấy có một nữ tử phơi thây bên đường, có đi ngang qua, đều là lác đầu mà đi.

Chỉ có hai vị thư sinh, một cái vì nàng khoác lên y phục, một cái cẩn thận từng li từng tí đem thi thể chôn.

Lão tăng nói cho thư sinh, cổ kia nữ thi liền là cô nương kiếp trước, người là vị thứ nhất thư sinh, mà trạng phu của nàng là vị thứ hai thư sinh.

Một áo che kín thân thể chi ân đã báo, hiện tại nàng đi báo nhập thổ vi an ân tình.

Dư Sinh đem kiếp trước nhớ kỹ trong lòng cố sự nói cho võ sư nghe, cuối cùng nói: "Hiện tại người mình bạch đi?"

Võ sư trầm tư, thật lâu không nói.

Ở tại một bên, già vờ già vịt lau bàn Diệp Tử Cao quay đầu, nói: "Chương quý, thư sinh này không phải là người chứ?"

Dư Sinh đem hấn đáp đi, "Lão tử là tổ quốc đoá hoa, vẫn chưa tới nở rộ mùa đâu."

Diệp Tử Cao trên dưới dò xét hấn, bởi vì phơi nắng hun khói mà da tay ngăm đen, tạp nhạp tóc, lác đầu nói: "Ta thấy ngài đã suy bại."

Dư Sinh nổi giận, "Đi đem trâu thả!"

So sánh lau bàn cùng đồ nước rửa chén, chần trâu là cái nhẹ nhõm việc, Diệp Tử Cao mặc dù cảm giác chương quý ngữ khí không đúng, nhưng đối

thiên sư cảnh cáo rất tán thành.

Lập tức, Diệp Tử Cao đem khăn lau quăng ra, mừng khấp khì dắt trâu đi.

Dư Sinh tiếp tục đối võ sư nói: "Duyên phận giống như một cây cầu, liên tiếp hai đầu cắt ra con đường, để khác đường người tại trên cầu gặp gỡ."

"Thư sinh đối bức này duyên phận cầu còn không được, người đem hai loại toàn chiếm, vì cái gì cáo biệt trân trọng cũng keo kiệt?"

Võ sư rốt cục suy nghĩ minh bạch, hần chậm rãi gạt đầu, ngẩng đầu nhìn Dư Sinh, "Chương quỹ, ta chỉ có một cái nghi vấn."

"Cái gì?"

"Người thật không phải cố sự bên trong thư sinh?"

"Bản thiếu gia đang nộ hoa chớm nở đâu." Dư Sinh găm thét thanh âm vang vọng toàn khách sạn, đem Thảo Nhi cũng kinh đi xuống lầu, Cầu Tử cũng không biết từ địa phương nào chui ra ngoài.

Dư Sinh xụ mặt đứng người lên, bưng cho thư sinh một chậu hạt cát, lĩnh hần đi ra bên ngoài chỗ thoáng mát cùng nữ tử giao lưu sau mới trở lại sân sau.

"Người đang làm cái gì, cùng nó kéo co?" Dư Sinh nhìn xem Diệp Tử Cao.

Diệp Tử Cao mặt kìm nén đỏ bừng, lấy sức bú sữa mẹ lôi kéo trâu dây thừng, lại kéo không nhúc nhích trâu một bước.

"Chương quỹ, cái này trâu thật là cố chấp. . ." Hần quay đầu nhìn Dư Sinh, đang nhìn thấy tại Dư Sinh dưới chân lác lác cái đuôi Cầu Tử, nhẹ buông tay bị trâu kéo tới.

"Ôi, cái này chó thật là đủ xấu." Ghé vào trâu trên người Diệp Tử Cao thờ hỏn hỏn nói.

Dư Sinh lông mày vừa nhấc, "Khẩu trừ hôm nay tiền công một nửa."

"Vì cái gì?"

"Khách sạn quy củ đầu thứ nhất, cấm chỉ nói Cầu Tử xấu." Thiên sư xách theo rót tốt vò nhỏ rượu từ tủ phòng ra tới, "Người vi phạm phạt tịch thu ngày đó tiền công một nửa."

Diệp Tử Cao kinh ngạc nhìn xem Cầu Tử, "Cái này chó tại khách sạn địa vị cao như vậy?"

"Đương nhiên, nắng chó cũng phải nhìn chủ nhân không phải." Bạch Cao Hứng nói.

Diệp Tử Cao tự nhận không may, quay đầu lại đi dắt trâu, Dư Sinh ngồi xổm ở bên cạnh xem náo nhiệt, chỉ là chỉ chốc lát sau liền bị Mao Mao "Hiên ngang" lừa hí dẫn tới.

"Người muốn làm gì?" Dư Sinh nhìn nó.

Con lừa cúi đầu, tại hũ kia nó không nỡ uống vò rượu phía trên một chút một chút, sau đó nâng lên một cái chân.

"Cho người phủ lên?" Dư Sinh suy đoán, Mao Mao lại giờ lên một đầu chân, "Cho người đình cái móng ngựa sắt?" Dư Sinh lại suy đoán.

Diệp Tử Cao rất nhanh dừng lại, nhìn Dư Sinh đối một đầu con lừa nói chuyện, thầm nghĩ: "Chương quỹ bị tình tổn thương thật đúng là thật nặng."

"Đáng thương, đáng buồn." Diệp Tử Cao lấy một cái người từng trải ngữ khí lắc đầu, "Chân trời nơi nào không hương thảo, có gì luyến mãi một nhánh hoa."

Thảo Nhi đúng lúc xách theo một vò Diễm Mộc tửu, ôm Cầu Cầu trải qua, nghe được hần nói thầm lời nói sau không khỏi mắt tròn trắng, "Thảo, trên chộc người rồi?"

"Ây." Bị hắc Diệp Tử Cao nhất thời không biết nên làm sao mở miệng.

Thảo Nhi trải qua Dư Sinh lúc, lại nói: "Ta hiện tại biết môi lừa không dùng miệng ngựa câu nói kia là có ý gì."

"Ây." Dư Sinh cũng bị bị sặc.

Giao lưu hồi lâu, Dư Sinh rút cuộc minh bạch con lừa tại biểu đạt cái gì, "Người nói là cho người thêm một vò rượu, người muốn về thành chủ phủ hiếu kính lão nương người?"

Con lừa "Ngang, ngang" hai tiếng làm đáp lại.

"Được a, không ngờ được người vẫn là một hiếu tử." Dư Sinh trên dưới dò xét con lừa sau nói, "Nhưng ta phải nói được rồi, không cho người nói xấu

ta."

Con lừa như cũ "Ngang, ngang" hai tiếng làm đáp lại.

Dư Sinh lại duỗi ra ngón tay, "Người phải đáp ứng ta một sự kiện, cái này vò rượu tạm thời coi như thù lao dự chi."

Con lừa nhỏ lại đáp ứng, Dư Sinh lúc này mới đi về bếp sau đống vò tám mươi điểm điểm công đức rượu ngon, giúp con lừa nhỏ mang vò rượu tất cả treo hai bên.

Con lừa nhỏ đang muốn đi, lại bị Dư Sinh gọi lại.

Hắn quay đầu hướng tròn mắt hốc mồm nhìn hán Diệp Tử Cao nói: "Đi lấy nhanh vải đỏ, không thể để cho nàng cảm giác ta bạc đãi con trai của nàng."

"Phốc", con lừa phun Dư Sinh một cái ót nước bọt.

Dư Sinh phản xạ có điều kiện giống như trở lại đập nó đầu, nhưng rất nhanh đã ngừng lại, "Mẹ kiếp, xem ở người trở về thăm người thân phân thượng, trước tha người."

Con lừa nhỏ lại muốn đi, Dư Sinh lại đem nó gọi lại. Hắn về phòng lớn, tại quầy hàng sổ sách bên trên viết xuống một hàng chữ, kẹp đến con lừa trên yên.

Hắn hòa ái cười nói: "Như gặp phải thành chủ, nhớ kỹ giúp ta hỏi mặt trên vấn đề, trở về có giải thưởng lớn."

Con lừa nhỏ khinh thường liếc hán một cái, quay người ra sân sau, đường vòng trước mặt.

Chờ Dư Sinh đứng tại cửa khách sạn lúc, nó đã một ngựa tuyệt trần biến mất tại đường phố đầu đông.

Diệp Tử Cao đứng ở bên cạnh hán, kinh ngạc nói: "Cái này con lừa. . ."

"Thế nào?" Dư Sinh quay đầu nhìn hán.

"Chạy thật mẹ nhà hán nhanh a, so ta kia lộn mạnh hơn nhiều." Diệp Tử Cao nói.

"Đúng rồi, người kia lộn đâu?" Dư Sinh nhìn hán.

Diệp Tử Cao thở dài, một mặt bi thương, "Người cho là ta là thế nào còn sống chịu đựng được đến ban đêm chạy trốn?"

Đây là một cái bi thương có sự, Dư Sinh vỗ vỗ bờ vai của hán, quát: "Nhanh đi đi làm việc, trâu đều thả không được, còn phải ta tự mình xuất mã."

Vừa lúc này, hôm qua về sau bốn đại hán đi xuống lầu. Bốn họ hướng về Dư Sinh chào hỏi, vừa nghi nghi hoặc nhìn Diệp Tử Cao.

May mắn Diệp Tử Cao đầu lộn vẫn còn, chưa từng tiêu tan xuống dưới, bốn người lại cho là hán đã mệnh tang hoàng tuyền, cho nên không nhận ra được.

Nhưng một hán tử vẫn là nói: "Chương quỹ, người này có chút quen thuộc, là?"

"Nha." Dư Sinh gấp Diệp Tử Cao một mặt cầu khăn, đạo, "Vừa khai hóa kẻ."

Hán tử chỉ là thuận miệng hỏi một chút, cũng không để ý, "Chương quỹ, cho chúng ta chuẩn bị điểm lương khô, lại mang lên một vò rượu, sau bữa cơm trưa chúng ta xuất phát."

"Được." Dư Sinh gật gật đầu.

Chỉ là khoảng cách buổi trưa còn có chút thời gian, Dư Sinh thế là lại quay lại sân sau dắt trâu.

Diệp Tử Cao gấp trâu vội vã đi theo phía trước, nắm Dư Sinh, cùng hán hoàn toàn là hai cái bộ dáng, không khỏi mắng: "Súc sinh kia còn nhìn người?"

"Hán là người lớn lên xấu nguyên nhân." Dư Sinh nói nghiêm túc.

"Người đợi ta ừ sung tiêu tan, để người nhìn xem cái gì mới gọi ngọc thụ lâm phong." Diệp Tử Cao không phục đi theo Dư Sinh đằng sau.

Dư Sinh nói: "Trở về đuổi đi nói, cùng ta làm gì, khó dễ người cũng muốn ăn cò?"

"Không phải, ta đi trên đại đạo thử thời vận, vận nhất cũng gặp một cỗ phơi thầy hoang dã thi cốt, đúng lúc đem nàng thận trọng an táng."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chủ nô

Dư Sinh hướng về Diệp Tử Cao giờ ngón tay cái lên, "Nhật thi nguyên lai là từ chỗ này tới, ta rốt cục kiến thức đến trong truyền thuyết cảm thú."

Diệp Tử Cao lơ đãng, xóa một cái tóc trước trán, "Bị ta nhật được, các nàng cần phải vinh hạnh mới phải."

Dư Sinh dừng lại, hỏi Diệp Tử Cao, "Như không cần thận nhật được nam nhân thế nào?"

Diệp Tử Cao khẽ giật mình, "Như thế phiền phức." Hắn còn chăm chú tự hỏi, "Bình thường nam nhân sẽ không lấy thân báo đáp a?"

"Khó nói." Dư Sinh lắc đầu.

Bọn họ vây quanh khách sạn trước cửa, Dư Sinh để Diệp Tử Cao về khách sạn đem chậu cá bung ra, đúng lúc đem nó phóng sinh.

Đúng lúc Cẩm Y Vệ Phú Nan xách theo đao từ đối diện đi đến khách sạn trước, hắn nhìn xem Diệp Tử Cao thân ảnh, "Đây là người mới khai hỏa kế, bị ai đánh thành bộ dáng này rồi?"

"Dưới tán cây hòe trong quán trà Hoàng tiên nhi." Dư Sinh nói.

"Kia năm tiền thiên sư, " Phú Nan bưng tỉnh đại ngộ, "Tiểu tử này còn sống? Mệnh thật là lớn."

"Yêu quái thích tươi mới, có một đầu lợn tại, đương nhiên còn sống." Dư Sinh thờ dãi, "Có thể thấy được một đầu chạy nhanh lại ngon miệng tọa kỵ là quan trọng cỡ nào."

"Thịt lừa cũng không khó ăn." Phú Nan thuận miệng nói.

"Lớn mật!" Dư Sinh chỉ vào trên đèn thờ túi kiếm, đắc ý nói: "Bị ta bắt được cái đuôi đi, người thế mà muốn ăn thành chủ tọa kỵ."

"Không không không." Phú Nan vội vàng khoát tay, hắn đang muốn giải thích, bỗng nhiên bị khách sạn truyền đến hai tiếng giống như chó mèo kêu đánh gãy.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, gặp Diệp Tử Cao chậu cá chạy đến, đằng sau đi theo Hắc Miêu Cảnh Trường hai huynh đệ.

"Chường quỳ, người nuôi chính là mèo vẫn là chó, làm sao còn cần người đâu?" Diệp Tử Cao nói.

Dư Sinh chặt một cước đem Hắc Miêu Cảnh Trường chạy trở về, nói: "Chó đều cầm con chuột, còn không cho Hắc Miêu Cảnh Trường giữ nhà?"

Hắc Miêu Cảnh Trường? Danh tự này thật quái, Diệp Tử Cao quay đầu nhìn nhìn chăm chăm hắn hai con mèo, "Mèo hoa vì cái gì gọi Cảnh Trường?"

"Ai nói cho người mèo hoa gọi Cảnh Trường?" Dư Sinh nói, "Nó gọi Hắc Miêu."

"Mèo mun kia?"

"Gọi Cảnh Trường."

"Người cái này lên cái gì quái danh tự?" Diệp Tử Cao lấy kỳ quái ánh mắt nhìn Dư Sinh.

"Hắc Miêu nếu để cho Hắc Miêu, vậy còn gọi đặt tên." Dư Sinh đồng dạng lấy ánh mắt khinh bỉ đáp lễ.

Diệp Tử Cao biện bất quá hắn, hướng về Phú Nan nhìn lại, kỳ vọng hắn nói câu công đạo, nào có thể đoán được Phú Nan gật đầu nói: "Nói không sai."

Diệp Tử Cao bỗng nhiên lo lắng bản thân tại trên thị trấn ở vài ngày sẽ đem anh mình đầu biến choáng váng.

Bọn họ cáo biệt Phú Nan, trải qua cầu đá, dọc theo đại đạo hướng nam.

Ánh nắng ấm áp, guồng nước ngừng chuyển động, guồng nước phía dưới có một đám con vịt nhỏ tại phát nước.

Tiểu bạch hồ không biết chạy đi đâu, nhưng cần phải tại chỗ gần, nó đối bọn này gia cảm trọng coi nhanh, phảng phất đã thành nó trong mâm chi vật.

Trâu tốc độ chậm lại, Diệp Từ Cao lúc này mới hiểu kỳ nói: "Chương quý, vì rất đem cá phóng sinh, thịt kho tàu tốt bao nhiêu?"

"Nói người đàn, người còn không thừa nhận." Dư Sinh lời kéo trâu dây thừng, chậm rãi đi tới, thân nhiên nói: "Như vậy đi, ta kể cho người cái cố sự."

Diệp Từ Cao nhìn xem Dư Sinh, trong lòng tự nhủ tiểu tử này làm sao nhiều như vậy cố sự, nhưng vẫn là không lên tiếng về tai tới.

"Lại nói tại cực kỳ lâu trước kia, có một cái tiểu mục đồng ngẫu nhiên cứu được một đầu bạch xà. . ." Dư Sinh đem « Bạch Xà truyện » cố sự êm tai nói.

Ngần năm xà yêu hóa thành mỹ nhân tuyệt thế hướng về một thư sinh báo ân, tại trên hồ cùng thuyền tránh mưa mà sinh tình cảm cố sự, quả thực đem Diệp Từ Cao kinh diễm đã đến.

Hắn nghe là tâm trí hướng về, gặp Dư Sinh cao thâm mặt trác cười một tiếng, "Hiện tại biết ta vì cái gì đem đầu này cá chép vàng phóng sinh a?"

"Người là chỉ. . ." Diệp Từ Cao nhìn xem trong chậu cá, phẩm tướng bất phàm, không khỏi kính nể nói: "Chương quý cao a."

"Cao em gái người, chỉ là lão gia tử định ra tới quy củ mà thôi, người thật coi ta và người giống nhau là sắc phôi." Dư Sinh giọng nói vừa chuyển, khinh bỉ nhìn xem Diệp Công,

Diệp Từ Cao như cũ nửa tin nửa ngờ, chờ đến bên hồ lúc, hắn xung phong nhận việc giúp Dư Sinh phóng sinh.

Dư Sinh cũng không ngăn cản hắn.

Đội Diệp Từ Cao hai tay nắm ở cá chép vàng lúc, cá chép vàng lập tức giăng co, cái đuôi của nó tại trong chậu vung lẩy, tung tóe Diệp Từ Cao một thân nước.

"Ba", Diệp Từ Cao buông lỏng tay, cá chép vàng lại ngã tiến chậu cá bên trong.

Nó bày biện cái đuôi vui sướng bơi vài vòng, giống như đang cười nhạo Diệp Từ Cao.

Diệp Từ Cao xoa xoa mặt, "Đơn giản khinh người quá đáng!"

"Đồ đàn." Dư Sinh đẩy hắn ra, một cái tay đi bắt cá.

Nói cũng kỳ quái, tại trong chậu vẫy vùng cá chép vàng bị Dư Sinh tay đụng một cái, lập tức an tĩnh lại tùy ý hắn đem nó bắt được.

Nắm ở trong tay cá chép vàng, cũng không nhúc nhích, phảng phất chết đi đồng dạng, nhưng khi Dư Sinh đem nó đặt ở trong hồ nước lúc, lập tức hoạt bát lên.

Nó tóe lên bọt nước đánh vào Dư Sinh trong lòng bàn tay, lại quay đầu lấy môi đụng đụng ngón tay của hắn về sau, mới chậm rãi chìm vào đáy nước.

Diệp Từ Cao kinh ngạc nhìn Dư Sinh, thật sâu cảm thấy khách sạn chương quý thâm tàng bất lộ, "Cao nhân a, trong khách sạn còn có một con cáo nhỏ, hẳn là. . ."

Hắn áp sát tới, "Chương quý, người làm sao làm được?"

Dư Sinh bốn mươi lăm độ ngửa mặt nhìn lên bầu trời, nhìn thiên không có Tinh Vệ bay qua vết tích, thân nhiên nói: "Muốn biết?"

Diệp Từ Cao gật gật đầu.

Một trận gió thổi tới, Dư Sinh nhắm mắt lại, cảm thụ được núi xa cây lá mùi thơm ngát, lắng nghe trăm hoa đua nở rên rĩ.

Thật lâu về sau, Dư Sinh mở mắt ra, tại Diệp Từ Cao chờ mong trong ánh mắt, chậm rãi nói: "Kỳ thật, ta cũng muốn biết."

Bị đùa bỡn Diệp Từ Cao ân cần thăm hỏi Dư Sinh một câu, hướng về hắn giơ lên ngón tay giữa.

Tại nửa ngày cuộc trình bên ngoài thành Dương Châu, bởi vì Dư Sinh, hiện tại đang diễn ra một trận trò hay.

Tầm Vị trai, trong thành Dương Châu lớn nhất quán rượu, chủ nhân của hắn không phải là thành Dương Châu thành chủ, cũng không phải tứ đại gia tộc, mà là một vị chủ nô.

Vị này chủ nô chính là thành Dương Châu lớn nhất chủ nô, đến từ Phù Ngọc sơn.

Hắn sở dĩ có thể tại thành Dương Châu đặt chân, chủ yếu ở chỗ hắn là đem buôn bán nô lệ đến thành Dương Châu, mà tuyệt không đem thành Dương Châu bách tính làm nô lệ bán đi.

Bất quá tất cả mọi người minh bạch, đây chỉ là khiếp sợ thành chủ uy nghiêm mới được ngộ biến tòng quyền thôi.

Bởi vì liên tục không ngừng nô lệ bị vận đến thành Dương Châu, Tầm Vị trai cũng đã trở thành nổi tiếng tiêu tiền.

Hồng phần khô lâu đếm không hết, chớ nói cô gái tâm thường, cho dù là bơi trong nước, trên bầu trời bay, trên núi chạy yêu quái hóa thành nữ yêu cũng có thể hưởng thụ được.

Không chỉ có như thế, Tầm Vị trai mỹ vị càng là nhất tuyệt, các loại rượu ngon vô số kể, sơn trân hải vị đầy đủ mọi thứ.

Ở chỗ này, chớ nói khách sạn rau cải không ra gì, cho dù là Diễm Mộc tử cũng không bị nhìn ở trong mắt.

Đương nhiên, Tầm Vị trai cùng đứng tại sau lưng nó chủ nô, tại thành Dương Châu cũng không dám quá can rờ.

Nhớ kỹ trước đây ít năm, trong thành Dương Châu có một xinh đẹp như hoa cô nương, bởi vì trong nhà đột nhiên bị biến cố mà không thể không bán mình làm nô gái nọ.

Lúc ấy, chưa từng nhúng tay trong thành nô lệ giao dịch Tầm Vị trai xuất thủ, ra giá cao đem cô nương kia từ chủ nợ trong tay mua được, đồng thời cố ý để nàng làm Tầm Vị trai hồng quan nhân.

Chỉ là tin tức vừa truyền ra ngày thứ hai, liền có một đầu con lừa chui vào Tầm Vị trai hầm rượu.

Đầu này con lừa tại trong hầm rượu uống ba ngày ba đêm sau nghênh ngang rời đi, lưu lại một mảnh hỗn độn.

Tầm Vị trai không dám đá thương con lừa, chỉ có thể tìm tới phủ thành chủ.

Thành chủ cũng là rõ lý lẽ, tại chỗ biểu thị bồi thường tiền.

Chỉ là lời nói xoay chuyển, thành chủ còn nói nàng thương cảm thương nhân mang theo đồng tiền kinh thương không tiện, thụ Nhị Thánh thành dẫn dắt, ý muốn phổ biến một loại mới tiền.

Thế là, Tầm Vị trai chủ nhân đem một bao giấy từ phủ thành chủ cống về Tầm Vị trai.

Về sau, thành Dương Châu mới tiền cái gì tin tức hoàn toàn không có, Tầm Vị trai đồng gia giấy cũng thành giấy lộn, về sau bị cho hạ giá giống như dùng làm Tầm Vị trai giấy vệ sinh.

Chỉ là rất nhanh bị thành Dương Châu bách tính thích nghe ngóng mang về cất kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trệ

Sở Từ ba người được Trang Từ Sinh an bài người hầu mời lên Trích Tinh lâu,

Tầm Vị trai bên trong cao lầu san sát, trong đó kẻ cao nhất chính là cái này Trích Tinh lâu. Nó tại trong thành Dương Châu gần với phủ thành chủ tám vịnh lâu.

Chu Cửu Chương đứng ở cửa sổ, gấp dưới lầu người đi đường như kiến, thờ hồn hèn nói: "Trang Từ Sinh cháu trai này khẳng định là cố ý đem địa phương an bài tại trên nhà cao tầng chơi ta."

Hắn thờ đều đặn chút lại nói: "Nếu không phải vì nhìn cháu trai này trò cười, ta mới không được."

Bốc Cự khề nhưu mây, "Tại khách sạn ở một đêm, sao biến thô tục."

Sở Từ mỉm cười, "Hắn vốn chính là kẻ thô lỗ, cùng cang thô người cùng một chỗ, tránh không được được làm hư."

May mắn Dư Sinh chưa từng ở đây, bằng không thì không phải cùng hắn cãi lại một phen, Dư chương quỹ thẳng tuốt tự khoe là người văn minh.

Người hầu đi vào bẩm báo về sau, Trang Từ Sinh rất mau ra cửa đón lấy, tại phía sau hắn đi theo chính là Thái gia tiểu công tử.

Liên quan tới Cầu Từ danh tự lai lịch, tại khách sạn lúc Dư Sinh từng hướng về Chu Cửu Chương đề một câu, hẳn liền một mực nhớ kỹ.

Hiện tại nhìn thấy Thái gia tiểu công tử về sau, Chu Cửu Chương không khỏi nhớ tới khách sạn Cầu Từ đến, kim lòng không được toét miệng nói: "Ồi, Cầu Từ cũng tại a."

"Cầu Từ?" Toàn thân áo trắng Trang Từ Sinh một bữa, ngẩng nhìn bốn phía, "Ai là Cầu Từ?"

Chu Cửu Chương chỉ vào Thái gia tiểu công tử, "Hắn nha."

Thái gia tiểu công tử không hiểu thấu "Chu công tử có phải hay không nhận lầm? Mỗ là Thái Minh, Thường Tâm lâu Thái gia."

Chu Cửu Chương ra vẻ thật thà sờ sờ đầu, "Thật đúng là nhớ lầm."

Trang Từ Sinh lặng lẽ liếc nhìn hắn một cái cười nói: "Sở huynh, Trang mỗ vừa đạt được nhất tinh đẹp đồ sứ, đúng lúc mời ngươi xem xét một chút."

Sở Từ khiêm tốn nói: "Xem xét không dám nói, mở to mắt mới là thật."

Bọn họ dặt tay tiến vào trong phòng, cửa sổ mở ra, cách đó không xa trên hồ gió phá đi vào, gọi lên màn tơ.

Trong phòng đã có không ít mỹ mạo giai nhân tại hậu, có mặt mũi công tử bột cũng tới không ít.

Bọn họ nhìn thấy Sở Từ ba người về sau, nhao nhao đứng lên chấp tay ân cần thăm hỏi. Đối với bọn hắn mà nói, tứ đại gia tộc này công tử đều là không chọc nổi.

Theo Trang Từ Sinh vỗ tay, rượu ngon món ngon được từng cái mang lên cái bàn.

Nếu là thường ngày, Chu Cửu Chương sớm khẩu vị mở rộng, chỉ là hôm nay có Trang Từ Sinh chướng mắt, hẳn lại hưởng qua Dư Sinh trù nghệ, lại nhìn những này không khỏi có chút không muốn ăn.

Hắn giữ chặt thị nữ, "Có hay không bánh bao?"

Thị nữ lắc đầu, "Công tử nếu muốn, ta để đầu bếp đi làm." Thị nữ nói.

"Nhỏ hơn chút, bên trong dội lên nước canh." Chu Cửu Chương dặn dò.

"Ta đi hỏi thăm đầu bếp." Thị nữ có chút khó khăn lui xuống.

Trang Từ Sinh đương nhiên sẽ không buông tha chế giễu cơ hội, "Ta nhớ kỹ Chu huynh đệ khẩu vị rất điều, làm sao hiện tại ăn lên bánh bao rồi?"

Cái khác quý công tử cũng buồn cười nhìn xem Chu Cửu Chương. Bọn họ trong nhà ăn bánh bao cơ hội cũng không nhiều, không nói đến đến đại danh đình đình Tầm Vị trai ăn bánh bao.

Chu Cửu Chương đắc ý liếc đám người liếc mắt, nói: "Các ngươi là ve không biết tuyệt, kiến thức nông cạn, không trách các ngươi."

"Ha ha, Chu Cửu Chương ngươi có ý tứ gì?" Người đang ngồi không phục.

Chu Cửu Chương vênh vang đắc ý nói: "Thế nào, oan uổng các ngươi, các ngươi hưởng dụng qua kia trắng nõn mỹ thực?"

"Giẫm vận khí cút chó ném qua một lần, ngươi vẫn chưa xong." Đám người chế nhạo hắn, liên quan tới cái này, Chu Cửu Chương khoe khoang đã không phải là lần một lần hai.

"Không có ý tứ, ca môn lại giẫm. . ." Chu Cửu Chương lại nói nửa câu, mới tỉnh ngộ tới, "A phi, ngươi mới giẫm vận cút chó."

Hắn tiếp tục nói: "Ta gần nhất lại ném đến một loại mỹ thực, đem nước canh rót tại bánh bao nhỏ bên trong, đây mới thực sự là mỹ vị."

"Kia bánh bao nhỏ mềm non tươi thơm mát, cắn một cái xuống dưới, nước canh bốn phía. . ." Chu Cửu Chương khoe khoang giống như hình dung, đem bản thân cùng người bên ngoài nước bọt đều cong lên.

"Chu Cửu Chương, ngươi ở chỗ nào ném đến, khó để Tầm Vị trai có mới mỹ thực rồi?" Có người kỳ quái hỏi.

"Cái này mỹ vị tên là bánh bao canh,

Đến mức chỗ nào ném đến, " Chu Cửu Chương cười đắc ý, "Ta liền không nói cho các ngươi."

Đám người nhao nhao khiển trách Chu Cửu Chương, bị giọng khách át giọng chủ Trang Từ Sinh nói: "Đại gia chó bị Chu huynh đệ lừa, ta không tin có Tầm Vị trai không có món ngon."

Hắn nhìn xem Chu Cửu Chương, "Hiện tại Chu huynh đệ chẳng phải đang để đầu bếp tại làm?"

"Đúng, đúng, đúng." Đám người gật đầu, "Như Tầm Vị trai cũng không có, đây chẳng phải là đập Lư chương quỹ chiêu bài?"

"Là ai muốn nện ta Tầm Vị trai chiêu bài?" Một người cười ha hả nói xong, rất nhanh bước vào phòng, chính là Tầm Vị trai chủ nhân.

Hắn giữ lại chòm râu dê, cao cao dáng người, thon dài thiếp thân màu đen áo dài.

Tên của hắn xưa nay không bị ngoại nhân biết, thành Dương Châu người chỉ biết hắn họ Lư, người xưng Lư chương quỹ, truyền thuyết đến từ Phù Ngọc sơn.

Phù Ngọc sơn tại bởi vì một dị thú mà bị người nhóm chỗ biết rõ, dáng như hổ mà đuôi trâu, âm như sữa chó, tên gọi trệ, thích ăn thịt người.

Bởi vì cái này Lư chương quỹ lại làm lấy nô lệ sinh ý, là lấy được người Dương Châu phía sau gọi là Lư Trệ.

Đám người đem Chu Cửu Chương mới vừa nói bánh bao canh nói.

Lư chương quỹ cười hỏi: "Chu công tử, bực này đơn giản thức ăn ở đâu ăn, lại để người nhớ mãi không quên?"

Chu Cửu Chương mới sẽ không đem khách sạn nói ra, "Một hương dã tiêu điểm."

Lư chương quỹ cũng tịch thu lại truy vấn, lần này là tới gặp biết để Trang Tử Sinh giống trông khoa chiêng khoe khoang bảo bối.

Trang Tử Sinh được Chu Cửu Chương giọng khách át giọng chủ đang nhũ này đâu, nghe Lư chương quỹ ý đồ đến sau lúc này đặc ý nói: "Lư chương quỹ cũng là có kiến thức, đúng lúc giúp ta giám thưởng một chút."

Hắn quay đầu để Thái Minh lấy ra.

Lúc này đồ sứ đã đổi hộp, lại bị mềm mại quý báu tơ lụa tầng tầng bao vây lấy.

Những người khác vây sang đây xem cái này trong hộp bảo bối, chỉ có Sở Từ ba người thờ ơ.

Trang Tử Sinh ngẩng đầu thấy, coi là ba người là mặt mũi không nhìn được, càng thêm đặc ý.

Hắn đẩy ra Sở Từ mặt này vây quanh công tử bột, "Đại gia nhường một chút, để Sở huynh thấy rõ ràng một chút."

Đám người cũng biết bọn họ âm thầm phân cao thấp, riêng phần mình tránh ra.

Thái Minh thậm chí thức thời hướng về Sở Từ bên này nghiêng một chút, từng tầng từng tầng đẩy ra, lộ ra đoan trang tú nỷ sứ thanh hoa bình.

"Oa." Đám người sợ hãi thán phục.

Sở Từ ba người miễn cưỡng ra vẻ ghen ghét dưới, vừa lúc bị cười ngẩng đầu Trang Tử Sinh nhìn thấy, cái này khiến hắn càng thêm đặc ý.

Chỉ là, Chu Cửu Chương người "Oa oa" sợ hãi thán phục cái quỹ a.

"Chu huynh đệ, người thế mà cũng nhìn ra được đồ sứ này bất phạm đến?" Trang Tử Sinh thuận miệng hỏi một câu.

Chu Cửu Chương muốn mắng người, chỉ là miệng vụng nột nói, thầm hận tại Dư Sinh chỗ học ít, chỉ có thể chế nhạo nói: "Ta đây không phải phối hợp người biểu diễn a, người liền không thể làm như không thấy?"

Trang Tử Sinh nhất thời xấu hổ, thầm mắng mình hỏi nhiều một câu làm gì, thật sự là ăn no rồi việc.

"A?" Chân chính diễn viên bắt đầu biểu diễn, Bốc Cự ngạc nhiên nói: "Sở huynh, đồ sứ này nhìn rất quen mắt a, có phải hay không là người muốn mua người ta lại không bán cái kia?"

Sở Từ cẩn thận chu đáo một chút, cực kỳ hâm mộ nói: "Đúng đúng đúng, Trang huynh đệ, người làm sao mua được, ta lúc đầu ra mười sáu hán đều không bán."

"Mua?" Trang Tử Sinh đặc ý nói, "Vật hoa trần bảo, người có đức chiếm lấy, đương nhiên mua không được, bảo bối này là chủ nhân chấp tay đưa tiền."

Sở Từ lắc đầu, "Ài, Trang huynh đệ thật có mặt mũi, ta đủ kiểu cầu khẩn, chủ nhân chỉ là không bán, cuối cùng đổi cho ta chút phá bình nát bình."

Trang Tử Sinh nói: "Nhìn đồ sứ này sự tình mỹ, cho dù phá bình nát bình cũng nhất định bất phạm, Sở huynh không ngại để chúng ta kiến thức một chút."

"Được rồi, được rồi, vẫn là không bêu xấu." Sở Từ không đáp ứng.

Càng là như thế, Trang Tử Sinh càng không buông tha hắn, "Giám bảo, giám bảo, nhất định phải có cái cao thấp thật giả mới phải, Sở huynh tuyệt đối không nên từ chối."

"Tốt a, vậy ta liền để đại gia nhìn một chút." Sở Từ ra về miễn cưỡng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mưa qua trời xanh

Tại Sở Từ để hạ nhân trở về lấy đồ sứ về sau, thịnh yến mới bắt đầu.

Đồ sứ được bày tại dễ thấy chỗ, đối mặt với rau câu giống như sứ trắng cùng thanh nhả thanh hoa, Trang Từ Sinh bất cứ lúc nào ra về khiêm tốn hướng về Sở Từ thỉnh giáo vài câu.

Đề Trang Từ Sinh không cam lòng là, Sở Từ từ đầu đến cuối cười phụ họa, không thấy có sinh khí dấu hiệu, phảng phất hần đặc ý đánh vào trên bông, để hần rất không thoải mái.

Trang Từ Sinh âm thầm kinh ngạc: "Tiểu tử này đối tính từ rồi?"

Chu Cửu Chương bánh bao rất nhanh được bung lên đến, chỉ là hần xem xét liền tròn mắt.

Chỉ thấy mâm gỗ bên trên bày biện ba cái bánh bao, bánh bao làm dị thường tinh mỹ, không thua gì Dư Sinh bánh bao canh, chỉ là bánh bao được đẩy ra đội lên nước canh là cái quỷ gì?

Chu Cửu Chương nửa tin nửa ngờ cầm lên cắn một cái về sau, "Phi, phi, phi, đây là cái gì, lấy đi, lấy đi."

Bánh bao canh mỹ vị ở chỗ bánh nhân thịt cùng tươi canh ở chung một phòng, ba cái ở giữa, canh vị thứ nhất, bánh nhân thịt thứ hai, da mặt càng kém hơn.

Tầm Vị trai đầu bếp không từng nghe qua bánh bao canh, chỉ là dựa vào danh tự tại bánh bao thịt bên trên gọi lên dẫn tươi nước canh, hương vị tự nhiên kém xa.

Lưu chương quý nương mảy, có chút không vui nhìn xem Chu Cửu Chương. Hần thấy, Chu Cửu Chương là đến nện Tầm Vị trai chiêu bài.

Đây không phải Lưu chương quý bỗng dưng oan uổng Chu Cửu Chương, thật sự là cái thằng này có tiền khoa.

Chu Cửu Chương ban đầu ở phủ thành chủ ném đến một đạo món ngon về sau, nghênh ngang đi vào Tầm Vị trai, điểm danh muốn vừa trắng vừa mềm, lấy đậu làm thành mỹ vị.

Tầm Vị trai tên là tầm vị, có tìm tận thiên hạ mỹ vị chi ý, đương nhiên không cam tâm tự nện chiêu bài.

Chỉ là đến từ Đông Sơn tất cả thành hơn một trăm vị đầu bếp vắt hết óc, cũng không làm được Chu Cửu Chương muốn mỹ vị tới.

"Tầm Vị trai cũng bất quá như thế." Ngay lúc đó Chu Cửu Chương đặc ý nghênh ngang rời đi, còn gặp người liền nói khoác tại phủ thành chủ ném đến Tầm Vị trai cũng chưa từng có mỹ vị.

Hiện tại Chu Cửu Chương lại tới đây bộ, khó trách Lưu chương quý không vui.

Hần cười lạnh đến: "Lên không được bàn tiệc bánh bao có thể có cái gì hoa văn? Hần là Chu công tử nâng lên bánh bao canh là thịt rỗng làm nhân bánh?"

"Không, thịt lợn làm." Chu Cửu Chương súc miệng nói, "Cũng không trách ngươi, dù sao cũng là Tầm Vị trai không phải Tuyệt Vị trai, thu nạp không hết thiên hạ mỹ vị."

Hần dương dương đặc ý, nhưng lại lấy thương cảm giọng nói: "Là ta đối với ngươi quá hà khắc rồi."

Sở Từ một mực tại hướng về hần nháy mắt ra dấu, nào có thể đoán được Chu Cửu Chương vẫn là nói ra như vậy muốn ăn đòn lời nói đến, đề Sở Từ nhìn xem Lưu chương quý xanh xám sắc mặt chỉ có thể cười khổ.

Vị này Lưu chương quỹ tại trong thành Dương Châu thế lực khá lớn, chỉ là được thành chủ thăng tước áp giải, có thể không đắc tội vẫn là không nên đắc tội tốt.

May mắn, người hầu lấy đồ sứ sau lên lầu, đem chủ đề xóa đi qua.

Trang Tử Sinh cao hứng trở lại, trong lòng tự nhủ đến lúc đó hai mái hiên vừa so sánh, ta thấy mặt mũi người còn treo không treo được.

Chỉ là Sở Tử đang đánh mở hộp gỗ lúc lại dừng lại, "Trang huynh đệ khẳng định muốn nhìn? Sợ sẽ không vào người pháp nhãn."

Trang Tử Sinh cười nói, "Sở huynh coi trọng, chênh lệch cũng không kém đến nơi đâu."

Sở Tử thở dài nói: "Tốt a, vậy ta liền bêu xấu."

Hắn lưu loát đem hộp mở ra, bên trong là tiên diễm lụa đỏ, đẩy ra về sau, lộ ra một men sắc thanh bích nhu hòa như ngọc bích bình sứ tới.

"Mây tan mưa tạnh trời xanh ngát, mơ lúc còn xanh nổi màu xanh, Trang huynh đệ coi là đồ sứ này như thế nào?" Sở Tử cố gắng che giấu đi đắc ý, ra vẻ khiêm tốn thỉnh giáo.

Trang Tử Sinh xem trò vui tiêu dung ở trên mặt chưa đánh tan, rậm rạp đã nhanh chóng bò lên trên cái trán.

Có lẽ là lo lắng cường độ không đủ, Sở Tử lại để cho người hầu đem sáu cái hộp từng cái bày ra, đem tại Dư Sinh chỗ đặt được đồ sứ toàn lộ ra tới.

Sứ trắng, men màu cùng viền siêu tại Trang Tử Sinh đồ sứ thanh hoa, đều để đang ngồi công tử bột cùng Lưu chương quỹ kinh hãi không ngậm miệng được.

Chu Cửu Chương giả vờ ngây ngốc, "Trang huynh, ta không hiểu đồ sứ, người nói nghe một chút cái này sáu cái đồ sứ so sánh người cái kia chênh lệch chỗ nào rồi?"

Trang Tử Sinh hiện tại đã biết rõ Sở Tử vừa rồi vì cái gì không tức giận, nguyên lai là tại chỗ này đợi lấy hắn đâu.

Hắn hung hăng trừng Thái Minh liếc mắt,

Trong lòng tự nhủ đều là cái thằng này, hại ta mất mặt.

Hắn quay đầu, hăm mộ mắt nhìn một chữ bày ra đồ sứ về sau, vung tay lên, bày ở trước mặt hắn sứ thanh hoa bị đánh nát.

"Sở huynh đồ sứ hơn xa với ta, là ta bêu xấu." Hắn cười nhẹ nói, phảng phất đánh nát chính là kiện không đáng tiền đồ vật.

Chỉ là Thái Minh trừng mắt nhìn, hơi có chút không nổi, lại lo lắng Trang Tử Sinh đối với hắn xử trí, trong lòng không khỏi đem Dư Sinh cho hận lên.

Không cần nói, những này đồ sứ nhất định cũng là từ tiểu tử kia chỗ ấy đổi lấy.

Trang Tử Sinh cũng hỏi: "Đồ sứ này từng cái giá trị liền thành, không biết Sở huynh tốn bao nhiêu đại giới có được?"

"Vật hoa trân bảo, người có đức chiếm lấy." Sở Tử đem nói y nguyên trả trở về, "Không phải mua, là Mao Mao đổi lấy."

Đang ngồi công tử bột, trong nhà đều nuôi qua Mao Mao, biết nó xa xỉ.

Trang Tử Sinh mặt âm trầm, không còn đàm luận đồ sứ, nói cũng ít lên, nhất thời cái này bỗng nhiên phong phú yến hội có chút ngột ngạt.

Chu Cửu Chương hữu tâm nói móc vài câu, làm sao công lực không đủ, Trang Tử Sinh đem nộ khí để ở trong lòng, tiểu dung treo ở trên mặt, để hắn công không phá được trên mặt nguyệt trang.

"Xem ra còn phải đi cùng Dư Sinh tiểu tử kia học tập dưới." Chu Cửu Chương thâm hạ quyết tâm.

Rượu bắt quá ba tuần, đồ ăn bắt quá ngũ vị, Sở Tử ba người liền đứng dậy cáo từ, Trang Tử Sinh đưa bọn hắn xuống lầu lúc, gặp một cung trang phụ nhân lĩnh bốn cái áo trắng thị nữ đi tới.

Tất cả mọi người cung kính, "Vương di."

Cung trang phụ nhân gật gật đầu, đối Sở Tử nói: "Nghe nói Sở công tử dùng Mao Mao đổi sáu cái giá trị liền thành đồ sứ?"

Sở Tử một bữa, xấu hổ cười nói: "Vương di đều biết rồi?"

Cung trang phụ nhân cười nói: "Mao Mao hồi phủ bên trên hướng về nó mẹ cáo trạng."

Sở Tử lập tức minh bạch, "Ta đang chuẩn bị đem năm cái hiến đến phủ thành chủ đâu."

Cung trang phụ nhân gật gật đầu, "Trẻ nhỏ dễ dạy, người bán người ta hài tử, có thể nào không cho nó mẹ lên tiếng kêu gọi đâu, như bị ngược đãi làm sao bây giờ?"

"Đứng đứng đứng." Sở Từ thuận theo gật đầu, trở về đang muốn phân phó, nghe Vương đi lại nói, "Đem cái kia sứ màu lưu lại đi, cái khác để bọn hán mang đi."

Sở Từ nhanh không cười được, sứ màu là bên trong kém nhất đồ sứ.

Thăng tuốt cổ giả bộ nét mặt tươi cười Trang Từ Sinh lúc này cười đến hăng hái, miệng đều hợp không ở.

"Sứ màu lại kém, cũng so người kia mảnh vụn đầy đất mạnh." Chu Cửu Chương chế nhạo hán một câu, để Trang Từ Sinh nhất thời lại cười không ra.

Bốc Cự ngoài ý muốn nhìn Chu Cửu Chương liếc mắt, được a tiểu tử, nói móc người bán sự tăng trưởng.

Chu Cửu Chương đắc ý nhướn mày lên.

Cung trang phụ nhân hàn huyên vài câu về sau, lĩnh người rời đi.

Sở Từ bọn họ chậm rãi đi trên đường phố, Chu Cửu Chương nói: "Ta liền biết, Mao Mao nó mẹ tiện nghi, ta là tuyệt đối chiếm không được."

Bốc Cự an ủi đau lòng Sở Từ, "Nhìn thoáng chút, dù sao bán là người ta nhi tử, nó mẹ cầm đầu không đủ."

Cùng lúc đó, tại phủ thành chủ.

Một đạo kiếm quang hóa thành bóng người, bữu môi nói: "Chủ nhân, nô là kiếm, không phải tọa kỵ, nhanh một chút nô."

Đứng tại Kiếm Nô bên cạnh là một vị tuổi chừng hai mươi, mặc một thân áo trắng nam nhi trường bào, tóc xanh đến eo, đơn giản buộc một cái đuôi ngựa, khí khái hào hùng mười phần lại có khuynh thành đáng về nữ tử.

Nàng sửa sang một chút bị gió thổi loạn tóc rối, nói: "Người chạy nhanh, không giẫm giẫm ai?"

"Giữ lại đầu kia lười con lừa làm gì." Kiếm Nô phản nản thôi, con người bỗng nhiên sáng lên nghĩ tới một chuyện đến, "Chủ nhân, kia lười con lừa lại đem con trai của nàng cho bán nha."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Sư Vũ

"Vì cái gì nói lại?"

Thành chủ dừng lại nhìn xem Kiếm Nô, "Các người không phải nói cho ta nói, Mao Mao bản thân ra ngoài kiếm tiền rượu rồi?"

"A?" Kiếm Nô che miệng lại, lắc đầu, kiên quyết không nói thêm gì nữa.

Thành chủ cười một tiếng, "Chúng ta lại đi ra chuyển vài vòng?"

Kiếm Nô thỏa hiệp, nàng che eo nói: "Không phải nô chủ ý, là Mao Mao mẹ hán tự tác chủ trương."

"Nhà ai mua?" Thành chủ hỏi.

"Bốc gia."

Thành chủ cười một tiếng, "Bốc gia lấy cát rượu lập nghiệp, rượu ngon vô số, các người ngược lại là đánh ý kiến hay. Hiện tại các người lại đem Mao bán cho người nào?"

Kiếm Nô nắm chặt lấy ngón tay nói: "Bốc gia chuyển tay cho Trang gia, Trang gia chuyển tay cho Chu gia, Chu gia chuyển tay cho Sở gia, hiện tại lại nện ở. . ."

Kiểm Nô nói không nói xong, lỗ tai đã được thành chủ nắm chặt.

"Hai người các ngươi bản sự tăng trưởng a, trước kia là trộm tiền mua rượu, đe dọa Cẩm Y Vệ, xúi giục Mao Mao đoạt rượu, hiện tại thế mà bán con đòi rượu."

"Còn một bán ba bốn nhà, ở giữa không ít kiểm a? Nói, hiện tại đem Mao Mao bán chỗ nào rồi?"

"Ai u, không phải nô chủ ý, Kiểm Nô rất đơn thuần, đều là kia lừa lười chủ ý." Kiểm Nô giãy dụa lấy, "Mao Mao hiện tại ngoài thành trên thị trấn."

Không đợi thành chủ truy vấn, Kiểm Nô ôm lấy thành chủ cánh tay, nịnh nọt nói: "Chủ nhân, trấn kia người cũng quen thuộc, nô quần áo còn treo tại trên đèn thờ đầu."

"Chỗ ấy?" Thành chủ hơi có chút kinh ngạc, "Ngược lại là rất an toàn, chỉ là ai nuôi được lên?"

"Sur Vũ khách sạn a." Kiểm Nô nói.

Thành chủ đứng lại, "Lão Dư vừa đi không lâu, gia nghiệp không có bị nàng tiểu tử kia bại hoại sạch sẽ a?"

"Sinh ý rất tốt." Kiểm Nô nói xong trông mắt nhanh như chớp nhất chuyển, tổ cáo: "Chủ nhân, nô nghe thấy Sur Vũ con trai của nàng nói người nói xấu."

Thành chủ mê hoặc, "Nói xấu gì ta?"

"Yêu quái ở nhân gian a." Kiểm Nô học Dư Sinh giống như đúc, "Chủ nhân, có muốn hay không ta giúp người giáo huấn cái này hậu sinh?"

"Xem ở mẹ nó trên mặt mũi, quên đi thôi." Thành chủ nói.

Kiểm Nô gật gật đầu, chỉ là lời này vì cái gì nghe giống như là đang mắng người đâu?

Nàng gặp thành chủ tiến vào Bát Vịnh lâu, đặc ý ngâm nga bài hát mà hướng hậu viện đi.

Đội nàng kích động chạy về lúc đến, thành chủ vừa đổi quần áo, đang ngồi ở trên mặt bàn uống trà.

Kiểm Nô tay phải xách theo một vỏ rượu, tay trái nắm vuốt một tờ giấy, "Mao Mao mang về."

Thành chủ tiếp nhận vỏ rượu đem rượu bìa một đập, mùi rượu thơm xông vào mũi.

"Ừm, rượu ngon." Thành chủ không có chút rung động nào trong hai con ngươi nổi lên chút quang mang, "Cát rượu kỹ nghệ không sai, liền cát rượu lương thực cùng nước mà nói, mùi rượu đã đạt cực hạn."

"Chỉ là trong rượu này linh lực từ chỗ nào tới?" Thành chủ ngẩng đầu nhìn Kiểm Nô, "Khách sạn?"

Đạt được khẳng định đáp án về sau, thành chủ cười nói, "Đứa nhỏ này ngược lại là kế thừa Sur Vũ khéo tay."

"Còn có một tờ giấy, lừa lười cùng ta không biết chữ." Kiểm Nô đưa qua, "Nhất định là cho người."

Thành chủ liếc nàng một cái, "Người cũng biết bản thân không biết chữ đây?"

"Hắc hắc." Kiểm Nô cười một tiếng, "Nào có kiểm nhận thức chữ, nói ra sẽ bị khác kiểm linh cười đến rụng răng."

Thành chủ bắt đầu đi trừng nàng liếc mắt, cúi đầu nhìn lướt qua tờ giấy, nhẹ giọng thì thầm: "Sinh xem như nhân kiệt, chết cũng là quý hùnh?"

Kiểm Nô lại gần, "Có ý tứ gì?"

Thành chủ đem nàng ngăn trở tờ giấy đầu đẩy ra, trăm mối vẫn không có cách giải. Sur Vũ lúc rời đi, con trai của nàng vừa đầy tuổi, không biết hai nàng quan hệ mới phải.

Kiểm Nô gặp thành chủ nhú mày, suy đoán nói: "Sẽ không cũng là thư tình a?"

"Đi." Thành chủ một cước đá văng nàng, "Luận bồi phạt, ta là di hấn."

Thành chủ cúi đầu tiếp tục xem tờ giấy, đằng sau còn có một vấn đề, "Thành Dương Châu vì cái gì gọi thành Dương Châu?"

Nàng ngẩng đầu hỏi Kiểm Nô, "Ta cái này cháu trai lớn đầu óc không có vấn đề a?"

Kiểm Nô nói: "Có chút, thường xuyên nói một mình,

Còn dựng thẳng ngón giữa nắng thương thiên, miệng bên trong phát ra tiếng tí tí."

Thành chủ lắc đầu, đứng người lên đi đến trước bàn sách, nhấc bút lên tại trên tờ giấy viết xuống một hàng chữ: Ta cao hứng. Đề danh: Lý Thanh Chiếu.

Nàng đem tờ giấy giao cho Kiếm Nô, nói: "Trâu Đạo Hiền rồi đi thành Dương Châu rồi?"

"Không có a, còn tại ngoài thành Tê Hà tự ở đâu."

Thành chủ kỳ quái, "Vậy hấn gần nhất làm sao rất ít lên cửa?"

Kiếm Nô cười đắc ý, "Ta để Tê Hà tự hòa thượng không giúp hấn dẫn đường, hấn tại trong núi rừng chuyên không ra, đương nhiên không thể tới tìm người."

Thành chủ con người sáng lên, "Chủ ý này không sai."

Trong thành Dương Châu nhao nhao hỗn loạn, trong khách sạn lại thanh tĩnh xuống tới, kể bốn cái hấn từ rồi đi về sau, hành cước thương cùng võ sư cũng tính tiền mà đi.

Dư Sinh cân nhắc tiền trở lại sân sau, gặp nữ quý đứng tại trên nóc nhà, lẳng lặng nhìn qua võ sư biến mất phương hướng.

Dư Sinh ngửa đầu nhìn nàng, "Người làm sao bây giờ?"

Nàng bay xuống nóc phòng, "Ta nghĩ về thăm nhà một chút, sau đó nghĩ biện pháp báo thù."

"Chúc người thành công." Dư Sinh nói.

Nữ quý hướng về Dư Sinh thì lễ một cái, có chút khó khăn nói: "Hai ngày đến có nhiều quấy rầy, chỉ là. . ."

Dư Sinh quăng lên trong tay đồng tiền lại tiếp được, "Võ sư đem người kia phần tiền cũng thanh toán."

Nữ quý cười một tiếng, gật đầu hướng về Dư Sinh cáo biệt.

Đội nàng đi ra khách sạn lúc, hệ thống thanh âm kịp thời vang lên:

Mỗi ngày một việc thiện, hơn hẳn một ngày thu đầu vàng, chúc mừng túc chủ giải khai nữ quý khúc mắc, đặc biệt ban thưởng điểm công đức năm mươi.

Tô màn che hiện tại điểm công đức không thiếu, nhưng cũng cao hứng phi thường. Hấn nhìn hệ thống cũng thuận mắt lên, "Tính người có lương tâm, ngày sau ta ít thăm hỏi đại gia người."

Hệ thống: Ta thay ta đại gia cảm ơn người.

Dư Sinh kinh ngạc, "Người thật là có đại gia?"

Hệ thống: Người cũng biết ta không có?

Dư Sinh ngậm miệng, hấn gặp Thảo Nhi lôi kéo Liễu Liễu hướng về hấn chạy tới.

"Chường quỹ, người không phải nói muốn khai cái phòng sổ sách?" Thảo Nhi thờ hồng học hỏi Dư Sinh.

Dư Sinh gật đầu, "Đúng."

Thảo Nhi đem Liễu Liễu đẩy về phía trước, "Ta giúp người tìm cái, thế nào?"

"Ày." Dư Sinh ngây ngẩn cả người, nói đùa cái gì, Liễu Liễu làm phòng sổ sách? Khách sạn có thể bồi chết.

Hấn ngẩng đầu nhìn trời, buổi trưa đã qua, "Ta nhớ ra rồi, ta cơm trưa còn không có ăn đâu."

Thảo Nhi nghi hoặc, "Người mới vừa rồi cùng chúng ta cùng một chỗ dùng cơm."

"Cái kia chính là điểm tâm không ăn đâu, ta đi bổ sung." Hấn quay người hướng phòng lớn đi, "Người này a, một bữa cơm không thể rơi xuống, bằng không thì đói dạ dày không tốt."

Liễu Liễu có chút ưỡ ỏi, Thảo Nhi nhón chân lên vỗ vỗ bả vai nàng, "Chớ nhụt chí, hấn không cần, người đi theo ta học phối dược."

"Ừm." Liễu Liễu gật gật đầu, tâm tình lại tốt.

"Đi, chúng ta đi xem một chút vườn thuốc của ta." Hai người lại cực kỳ cao hứng đi ra.

Trở lại phòng lớn Dư Sinh, gặp Hắc Miêu Cảnh Trường vây quanh chậu cá mà chuyển, lại đối Diệp Từ Cao nghe răng trợn mắt, oán trách đến miệng con

cá bay.

Bên ngoài thời tiết đang nóng, tiểu bạch hồ mặt ủ mảy chau ghé vào trên một đầu ghế dài.

Thiên sư Bạch Cao Hứng cùng Diệp Tử Cao tại đánh cờ, Phú Nan ở bên cạnh thỉnh thoảng chỉ điểm gang son, thậm chí bao biện làm thay, thay Bạch Cao Hứng roi một từ.

Gặp Dư Sinh đi tới, Bạch Cao Hứng hiếu kì hỏi: "Chưông quý, người tại Mao Mao mang hộ trên tờ giấy viết cái gì cho thành chủ?"

Hắn là biết được Mao Mao thân phận.

"Người như chọc giận thành chủ, cẩn thận chịu không nổi." Bạch Cao Hứng khuyên hắn.

"Bí mật." Dư Sinh dùng tiểu bạch hồ lau lau ghế, đem nó ném bên cạnh trên mặt bàn sau ngời xuống xem bọn hắn ván cờ.

"Người cùng thành chủ ở giữa còn có bí mật?" Diệp Tử Cao sau khi kinh ngạc, bình tĩnh đại ngộ, "Trách không được vừa làm việc vất một ngày, người liền chụp ta hai ngày tiền công."

"Vì cái gì?" Bạch Cao Hứng hỏi.

"Là cố ý mang ta lưu tại khách sạn, tốt nhanh chân đến trước." Diệp Tử Cao chắc chắn mà nói.

"Trèo lên người cái đại đầu quỷ, đi nhà xí tè dầm đi." Dư Sinh khinh thường nhìn hắn, "Nếu không phải người biết nói chuyện, ta sớm làm thịt sỏ lợn."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Đậu hũ ma bà

Diệp Tử Cao cổ đuổi ra vừa muốn phân bác Dư Sinh, nghe Phú Nan kích động nói: "Thả chỗ này, thả chỗ này, chém hắn đại long."

Phú Nan gặp Bạch Cao Hứng còn đang do dự, không kịp chờ đợi từ hộp cờ bên trong cầm bốc lên một viên con cờ trắng, "Ba" rơi vào trên bàn cờ.

"Không đúng." Không đợi ba người mở miệng, Phú Nan lại đem viên kia quân cờ mà cầm bốc lên đến, "Nhan sắc sai."

Hắn từ bên cạnh hộp cờ bên trong cầm bốc lên một viên cờ đen, nặng tựa vạn cân hạ xuống, đặc ý nói: "Chém hắn đại long, cái này chẳng phải bàn sống?"

Bạch Cao Hứng đứng dậy, "Ta đi vườn rau nhỏ cỏ."

Diệp Tử Cao cũng nói: "Ta đi đổ cho trâu ăn."

"Ai, chó đi a, lập tức liền thắng." Phú Nan khuyên can hai người.

"Để bọn hắn đi thôi, bọn họ tự biết không phải là đối thủ của người." Dư Sinh con cờ mà nhặt được hộp cờ bên trong, "Người một chiêu này, đồng thời đem bọn hắn đánh bại."

Phú Nan sờ sờ cái ót, "Ta có lợi hại như vậy?"

"Đương nhiên, thân là một tên Cẩm Y Vệ, người nhất định phải có tự tin." Dư Sinh nói.

Phú Nan khinh bỉ Dư Sinh liếc mắt, "Thân là Cẩm Y Vệ, ta đương nhiên có tự tin, cho nên liên quan tới vụ chức bản án, ta là để mắt tới người."

Dư Sinh tuyệt không lo lắng, "Vậy người gần nhất có manh mối không có?"

"Trên lưng lừa đồ vật là máu chó." Phú Nan nói, "Ta hiện tại đã làm hai tay chuẩn bị."

"Cái nào hai tay chuẩn bị?" Dư Sinh hiếu kì hỏi.

"Một tay đầu, mang hộ tin cho thống lĩnh, đi thành chủ đường đi; một tay đầu, chuẩn bị một vò. . ."

Phú Nan bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, "Ngươi có ý tứ gì, thám thính Cẩm Y Vệ cơ mật đúng hay không?"

Dư Sinh nói: "Trư Bát Giới chơi kỹ năng —— quật ngược lại, ngươi ngược lại trách lên ta, ngươi còn tiết lộ Cẩm Y Vệ cơ mật đầu."

Phú Nan tự biết đuối lý, bèn bịa đặt ra đề tài nói: "Trư Bát Giới là ai?"

"Trư yêu, quen dùng một cái bồ cào, vừa lười làm lại háo sắc." Dư Sinh nhàn rỗi nhảm chán, nói về « Tây Du Ký » cổ sự.

Phú Nan cái này nghe xong liền vào mê, tiểu bạch hồ cũng ghé vào Dư Sinh bên chân lắng tai nghe lên.

Nắng nóng trôi qua rất nhanh, lý chính khiêng cuộc thượng điền bên trong lúc, đang gặp phải Dư Sinh ở chỗ này giảng thạch hầu bách sư học nghệ, cũng tò mò ngồi xuống.

Làm sao Dư Sinh không phải kẻ đạo văn, chỉ nhớ cái bảy tám phần, vừa giảng đến Tôn Ngộ Không Kim Cô Bồng nặng bao nhiêu liền đã quên.

Hắn gặp lại có người tự tới, nói: "Như biết hậu sự như thế nào, chúng ta sau này hãy nói."

"Ai." Đám người cản ngăn lại hắn tiếp tục nói tiếp, Dư Sinh đã vọt đến bếp sau đi.

Lý chính vẫn chưa thỏa mãn đứng người lên, đối phía sau Cao Tứ nói: "Đông Hải Long Vương, Kim Cô Bồng, ngươi nói có đúng hay không bạch long trong tay kia cây gậy lớn?"

Cao Tứ lắc đầu, "Thôi đi, bạch long trong tay kia cây gậy mới nặng bao nhiêu?"

Bọn họ nói xong đi trong ruộng, lưu Phú Nan ngồi một mình ở phòng lớn, hắn phải đợi Mao Mao trở về, không thể để cho Dư Sinh dời đi đồ vật.

Bởi vì bếp sau ẩn tàng bí mật quá nhiều, tất cả bát đĩa đều là thu thập tiến bếp sau về sau, từ Dư Sinh đến tẩy.

Chạy đến tới Dư Sinh đem bếp sau thu thập sạch sẽ, mời ra hệ thống bưng đến, trực tiếp tìm tòi ra "Đậu hũ ma bà" sách dạy nấu ăn?

"Một trăm năm mươi điểm điểm công đức?" Dư Sinh nhìn thấy phía dưới đánh dấu giá cả sau giặt mình, "Hệ thống, vì cái gì so rau cải đất năm mươi điểm?"

Hệ thống lấy băng lãnh thanh âm hỏi lại: "Đậu hũ ma bà cùng rau cải cái nào tốt?"

"Rau cải!" Dư Sinh phản ứng cực nhanh, "Rau cải đặc biệt ăn ngon, thanh đạm dưỡng sinh."

Hệ thống: Căn cứ túc chủ khẩu vị, đề cao rau cải sách dạy nấu ăn cấp bậc, mời túc chủ kịp thời giao nạp thiếu năm mươi điểm điểm công đức.

"Ai, đừng đừng." Dư Sinh vội nói, "Khẳng định là đậu hũ ma bà ăn ngon, ngươi lớn tuổi nghe lầm, không trách ngươi."

Hệ thống lấy người máy ngữ khí "Ha ha" một tiếng nói: "Túc chủ, xin đừng nên vũ nhục hệ thống trí thông minh."

Dư Sinh trợn mắt trừng một cái, "Biết, ngươi trí thông minh cao."

"Không, bởi vì hệ thống không đành lòng nhìn ngươi tự rước lấy nhục."

"

"Đại gia ngươi." Dư Sinh giờ ngón tay giữa lên, sau đó dùng một trăm năm mươi điểm điểm công đức đổi đậu hũ ma bà sách dạy nấu ăn.

Dư Sinh đã đem đậu phụ làm được, hệ thống tại ban thường hắn năm mươi điểm điểm công đức đồng thời, cũng ban bố cải thiện nhiệm vụ.

Nhớ kỹ lúc ấy trắng nõn đậu phụ vừa diện thế lúc, quả thật để Bạch Cao Hứng, Thảo Nhi bọn họ kinh ngạc.

Bọn họ vắt hết óc cũng không nghĩ ra, hạt đậu thế mà lại biến thành loại vật này, đơn giản có cách biệt một trời.

Buổi trưa, mấy người liền đã đang thúc giục Dư Sinh làm, chỉ là bởi vì có khách tại, đậu phụ không đủ, cho nên được Dư Sinh bỏ vào hiện tại.

Chính tông đậu hũ ma bà dùng tốt nhất nước chấm đậu phụ, cũng cần gừng tỏi vụn, tương ớt, chao những này đồ gia vị, hạt tiêu tốt nhất lấy kiếp trước Tứ Xuyên hạt tiêu.

Dư Sinh mặc dù không có những này, nhưng hệ thống có, hồi đoái điểm công đức cũng không hao phí bao nhiêu.

Đậu phụ còn muốn đi roi đậu mùi tanh, cũng muốn chuẩn bị tươi canh, cho nên khi Dư Sinh đem những này chuẩn bị đủ lúc đã là chạng vạng tối.

Bạch Cao Hứng cùng Diệp Tử Cao ngồi tại trên ghế, nhìn xem bếp sau hỏi Thảo Nhi, "Chường quỹ ở bên trong bận rộn gì sao?"

"Nấu đậu phụ." Thảo Nhi nói.

Ở trước mặt nàng, Cầu Tử cùng Cầu Cầu để lên bàn, đang vui nhanh chơi đùa.

Hắc Miêu Cảnh Trường ở phía dưới "Meo ô meo ô" gọi, cũng nghĩ gia nhập trong đó, làm sao được Thảo Nhi không để mắt đến.

Tiểu bạch hồ toàn thân ướt sũng từ hậu viện đi tới, hần là đuổi con vịt về túp lều lúc, có con vịt ham chơi, chỉ có thể xuống nước đi đuổi, mới biến thành bộ dáng này.

Nó đi đến thiên sư Bạch Cao Hứng bên cạnh, bỗng nhiên lắc một cái thân thể, lập tức bắn tung tóe đến Bạch Cao Hứng trên người không ít giọt nước.

"Ha ha, ngươi muốn ăn đòn đúng hay không?" Vội vàng không kịp chuẩn bị trúng chiêu Bạch Cao Hứng cả giận nói.

Tiểu bạch hồ khinh thường liếc hần một cái, úp sấp trên ghế phơi nắng da lông đi.

Diệp Tử Cao cười trên nỗi đau của người khác cười, "Ngươi làm sao trêu chọc nó, có phải hay không đánh cái gì chủ ý xấu, được Tiểu Bạch đã biết?"

Bạch Cao Hứng tức giận nói: "Ta là thiên sư bắt yêu, nó là yêu quái, chúng ta vốn là thế bất lưỡng lập."

"Ta vậy mới không tin." Bạch Cao Hứng nhặt lên xát tay khăn mặt, hướng về tiểu bạch hồ tới gần, "Đến, Tiểu Bạch, ca ca lau cho ngươi xát."

Bạch Cao Hứng run một cái, danh tự này làm sao nghe là đang gọi hần?

"Ngươi có thể hay không thay cái danh tự?" Bạch Cao Hứng nói.

"Tiểu Hồ, Tiểu Ly?" Diệp Tử Cao đổi đổi, "Tiểu Ly tốt, đến, Tiểu Ly, ca ca lau cho ngươi xát."

"Cầm thú." Thảo Nhi, Phú Nan cùng Bạch Cao Hứng ba người trăm miệng một lời.

Từ khi Diệp Tử Cao tại Dur Sinh chỗ nghe được « Bạch Xà truyện » cố sự mà hiểu ra, dùng com lúc lại biết tiểu bạch hồ linh trí đã mở sau liền có chủ ý với nàng.

Tiểu bạch hồ cũng bị buồn nôn hống, vẩy đuôi một cái, nhảy đến trên mặt đất hướng hậu trù chạy tới.

"Ai, đừng a." Diệp Tử Cao giật mình, nhưng đã tới đã không kịp.

Đang tại bận bịu Dur Sinh vén rèm lên, "Gia Tử Cao khẩu trừ một ngày tiền công, đây đã là lần thứ ba, ngươi muốn thật sự là Gia Tử Cao, ta nhất định đem ngươi ăn." (Gia tử cao: bánh dứa. Để lát cho cái ảnh.)

Thảo Nhi cười đắc ý, "Cái này làm việc vất vả chưa tới một ngày, đã đem bán mình thời gian kéo dài ba bốn ngày, ngươi thật sự là càng đánh đập càng bồi."

Dur Sinh nhìn nàng, "Đừng cười trên nỗi đau của người khác, ngươi so với hần còn hung ác, ký sổ đã thiếu nợ đến ta lười nhớ."

Thảo Nhi không thêm để ý, "Lại không trách ta, có bản lĩnh ngươi tìm ngươi Lục thúc đòi tiền đi."

Dur Sinh đương nhiên sẽ không đi muốn, than thở một tiếng mất đi tiền trình tiền, lại rút về bếp sau.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thiên tướng thần quy

Hoàng hôn thời gian, khói bếp nổi lên bốn phía, nông dân hát lên tà dương, trải qua cầu đá, xuyên qua đền thờ, trở lại trên thị trấn.

Lý chính đi đến cửa khách sạn trên ghế nghỉ ngơi, trên bàn bày biện trà lạnh, hân tự mình vì chính mình rót một chén.

Thạch đại gia một hồi cũng ngồi lại đây. Dần dần, khách sạn phía trước ngồi không ít lao động trở về, uống trà nghỉ ngơi người.

Bọn họ tán gẫu, chủ đề không thể rời bỏ đất đai cùng thu hoạch, chỉ là trò chuyện một chút, chủ đề liền chuyển đến Dư Sinh trên người.

Lý chính quay đầu hỏi trong khách sạn ngồi chơi Diệp Tử Cao bốn người, "Tiểu Ngư Nhi đâu? Các người ngược lại là tự tại, cũng không nhìn ruộng hoang được dạng gì."

Diệp Tử Cao nói: "Khách sạn còn có ruộng?"

Lý chính chỉ chỉ xa xa đồng ruộng, "Tới gần rừng trúc, còn có đại lộ mấy khối ruộng đều là khách sạn."

Ngư dân Căn thúc lúc này dẫn một túm thịt bò đi tới.

Hắn tại cửa ra vào hô một tiếng, tiếp nhận lý chính lời nói gốc, "Từ khi lão Dư sau khi đi, những cái kia ruộng liền được tiểu tử này cho hoang phế."

Dư Sinh đi tới tiếp nhận kia một túm thịt bò, nghe vậy nói: "Yên tâm, chờ qua mấy ngày ta liền trồng lên."

"Người muốn trồng cái gì? Hiện tại liền phải xới đất, nhổ cỏ." Lý chính nói.

"Toàn trồng lên đậu đi." Dư Sinh nói.

Hắn biết, một khi đậu phụ, sữa đậu nành những này đậu chế phẩm làm, cần hạt đậu địa phương liền có thêm

Đụng tới tài đại khí thô có lẽ có bảo mã khách nhân, cũng không thiếu được phải dùng tốt nhất cỏ cho ngựa cùng đậu đồ ăn, khách sạn đối hạt đậu tiêu hao đem tăng lên.

Dư Sinh cũng có cái khác dự định, hắn thấy, cải thiện đậu chế phẩm khẩu vị, đứng mũi chịu sào đến trồng ra vị ngon nhất hạt đậu tới.

"Cũng được." Mấy vị trồng trọt người trong nghề gạt đầu, bọn họ dặn dò Dư Sinh, đến lúc đó gọi bọn họ đến giúp đỡ.

Theo bọn hắn nghĩ, khách sạn mấy cái này mặt hàng, căn bản không phải trồng trọt nguyên liệu.

Dư Sinh đáp ứng một tiếng sau đó xoay người, bên trong đang đẳng sau hiểu kì, "Người xào thịt bò? Quá bại gia."

Làm ruộng hạnh khổ, trâu cày tự nhiên rất đất, cho dù thành Dương Châu gia đình giàu có, cũng chỉ là ngẫu nhiên nếm chút món ăn.

Dư Sinh cũng chỉ bỏ được để Tiểu Căn Nhi mang hộ cái này một túm trở về, "Làm đồ ăn dùng." Dư Sinh dứt lời chui về bếp sau.

Làm đậu phụ ma bà chủ yếu nhất, đầu tiên là dầu nhiều, tiếp theo thịt băm nhất định phải dùng thịt bò băm, đổi lại cái khác thịt băm, hương vị liền kém rất xa.

Dư Sinh đã tại hệ thống bên trong hối đoái thịt bò, bởi vì dị thể giới thịt bò thực sự quá đắt, hắn còn bị hệ thống hung hăng lường gạt một cái.

Đến mức hiện tại cái này túm thịt bò, một là dùng để che giấu tai mắt người, hai là thuận tiện về sau sử dụng.

Dư Sinh xem như suy nghĩ minh bạch, mặc dù hương vị chênh lệch chút, nhưng ở trong hiện thực mua vẫn là rất giàu nhân ái, dù sao điểm công đức vô giá.

Dư Sinh ở phía sau bận rộn, mọi người tại ngoài khách sạn ngồi chơi, tà dương treo ở trên đèn thờ, lại rơi vào đám người trên gương mặt, chiếu vào da tay ngăm đen đỏ rực.

Trong khách sạn có chút tối, nhưng không phải đốt đèn lúc, Diệp Tử Cao bốn người bọn họ cũng ngồi ra tới.

Một đám người thiên nam địa bắc ngồi tán dóc, Diệp Tử Cao càng là đem bản thân về rỗng điểm mắt mụ mụ hắc long chi lực, chạy thoát cổ sự thêm nắm thêm muối nói.

Trên thị trấn bách tính nghe, một mặt không hiểu nhìn xem Diệp Tử Cao.

Đội hắn thao thao bất tuyệt sau khi nói xong, lý chính mới nói: "Chúng ta trên trấn tuần tự từng có hai đầu rồng, nhưng liền không có người nói yếu như vậy."

"Chỉ là thần lực, không phải chân thân." Diệp Tử Cao cười ha hả, hỏi: "Trên thị trấn cũng xuất hiện qua rồng?"

Lý chính nói: "Đương nhiên, một đầu tiểu bạch long, một đầu ác long, hiện tại trong miếu còn có thành chủ chém giết rồng bức họa đâu."

Diệp Tử Cao gật gật đầu, "Nguyên lai Dương Châu thành chủ là tại trên thị trấn chém giết ác long, ta còn thực sự không biết."

"Thần miếu ở đâu? Ta am hiểu nhất họa rồng, hôm nào đi thưởng thức một chút." Diệp Tử Cao còn nói.

Lý chính chỉ cho hắn phương vị.

Bọn họ lại ngồi chơi một hồi, đợi tà dương rơi vào rừng trúc về sau, chim trắng về tổ lúc, bếp sau bỗng nhiên "Hoa" một tiếng, Dư Sinh tại xào rau.

Đám người đạt được nhắc nhở,

Lúc này mới đứng dậy về nhà.

Chỉ là vừa đi mấy bước, lý chính dừng lại, hắn nâng cao cái mũi người người, "Vị gì, thật là thơm."

Tham ăn Cao Tứ cũng dừng lại, "Hắn là Tiểu Ngư Nhi tại xào món ăn mới."

Những này ba năm cái không đi, lại trở về khách sạn, nhìn chăm chăm bếp sau rèm.

Đám người người được thơm là Dư Sinh tại đem tương đậu, gừng tỏi băm, hạt tiêu xào thơm, những này đều là gia vị, xào lên tự nhiên hương bay mê người.

Đội đậu phụ, nước sốt thêm đến thịt cuộn rán, nóng hôi hổi trong nồi về sau, xông vào mũi hương vị mới yếu đi, nhưng bên ngoài đám người sâu tham ăn đã được cong lên.

Nửa ngày trước, Dư Sinh đối đậu phụ ma bà còn thúc thủ vô sách, nhưng hồi đó sách dạy nấu ăn sau đã thành thạo điều luyện.

Hắn dùng lửa nhỏ xào nhỏ, để nước canh dần dần thu nhập đậu phụ, bất cứ lúc nào thành thạo lật xào dưới, không tổn hại non mềm đậu phụ mây mây.

Đội hỏa hầu đã đến về sau, Dư Sinh rải lên một tầng bột hà tiêu Tứ Xuyên, dùng tinh xảo đĩa sứ trắng trang, thừa dịp nóng mang ra.

Vén lên mở cửa màn, Dư Sinh giật nảy mình, "Các người đang làm gì?"

Đám người không để ý tới hắn, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía trong mâm đồ ăn.

Chỉ thấy trắng noãn trên mâm, đậu phụ cả hình không nát, dầu ăn đỏ sáng, đỏ trắng tôn lên lẫn nhau, rất là mê người.

Chỉ nhìn món ăn ngửi mùi đồ ăn, không đợi nếm, Diệp Tử Cao đã cảm giác được đói bụng.

Muốn không nói gừng càng già càng cay, tại bọn họ hành chủ mục lễ lúc, lý chính không biết lúc nào đã lấy đĩa, tay mát lạnh lẹ kẹ một khối.

Hắn một ngụm thả miệng bên trong lập tức được nóng kêu đau một tiếng, nhưng chịu đựng bỏng ở trong miệng nhai mở về sau, tê, cay, mềm, thơm, tươi cá loại phong vị lập tức ở trong miệng lan tràn.

"Thế nào?" Đám người hỏi hắn, lý chính không đáp, lại kẹ một khối, tại thổi thổi sau nhanh chóng ném vào miệng bên trong.

Lần này đám người không thuận theo, Cao Tứ sớm lấy đĩa, đẩy ra hắn đựng lên tới.

Dư Sinh đao công y nguyên vô cùng thê thảm, Cao Tứ một đĩa kẹ một khối lớn.

Chỉ là hắn cả ngày rèn sắt khí lực lớn, cũng không ngờ được đậu phụ mềm, không cẩn thận rơi trên mặt đất.

Đám người nhất trí khiển trách hắn, muốn tước đoạt hắn nếm món ăn quyền lợi.

Làm sao Cao Tứ ý vào nhân cao mã đại, lại có một nhóm người khí lực, mặc cho mọi người đẩy, hắn tự lù lù bất động, lại nếm hai cái sau mới thỏa mãn rời khỏi.

Dư Sinh đem đĩa đưa cho ý vào bồi phận chen lên tới Thạch đại gia, "Các người nếm, ta đằng sau còn tại làm đâu."

Dư Sinh lui về sau bếp sau, lau lau mồ hôi trán, thở dài ra một hơi.

Kia mâm đồ ăn vốn là cho bốn người ăn với cơm chuẩn bị, bởi vậy đám người một người nếm một ngụm dư xài.

Lý chính trong miệng lại tê dại lại cay, hớp một cái trà lạnh đề xuống sau dư vị vô tận nói: "Đây là món gì?"

Bạch Cao Húng ở một bên đáp: "Nghe chương quý nói, gọi đậu phụ ma bà."

"Đậu phụ ma bà, ai là Ma Bà?" Lý chính không hiểu, "Ta thấy phải gọi đậu phụ tiểu ngư hoặc ngư đậu phụ."

Dư Sinh đi tới đúng lúc nghe được, "Ngài không hổ họ Trương, thực biết râu ông nọ cắm cằm bà kia."

"Tiểu tử thú, dám chê cười ta." Lý chính đá hấn, nhưng được Dư Sinh linh hoạt tránh khỏi.

"Đậu phụ ma bà liên là đậu phụ ma bà, quan tâm nàng ai là Ma Bà đâu." Dư Sinh tọa hạ uống một chén trà, đám người cũng đem kia bàn nếm xong.

Thạch đại gia hiểu kỳ nói: "Tiểu Ngư Nhi, người kia đậu phụ là thế nào làm?"

May mắn có hệ thống thốt đã tại, Dư Sinh cũng không sợ giải thích, chỉ là hấn vừa muốn nói, chỉ nghe bên ngoài "Phanh" một tiếng vang thật lớn, phòng ở đều run lên.

"Chuyện gì xảy ra?" Đám người quá sợ hãi.

Phú Nan cảnh giới tính cao, đem liếm sạch sẽ đĩa buồng xuống, một bước đi đến cửa khách sạn chỗ, ánh mắt quét qua, lập tức ngưng đại.

Thiên sư bất yêu Bạch Cao Hứng theo sát phía sau, nhưng nhìn thấy khách sạn trước cửa đồ vật sau cũng đứng vững thân thể, hai chân giống như mọc rễ đồng dạng.

Muộn rắng chiều ánh trăng, bọn họ trông thấy tại ngoài khách sạn đứng đấy một rùa, một người.

Rùa cao bằng ngựa, bốc lên tinh quang mắt rùa giống như hai cái đèn lồng.

Mai rùa lớn như cái cối xay lớn, mai rùa đen nhánh, đồ án tại âm đạm bên trong thấy không rõ lắm,

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là rùa chỉ có ba chân, trước hai sau một, vậy mà Tam túc quy.

Trong truyền thuyết xuất từ cuồng thủy Tam túc quy, người ăn cả đời không bệnh nặng, cũng có thể thanh ú tiêu thũng. Nhưng nếu là bên cạnh chỗ, thịt có kịch độc, dùng ăn người nhiều sẽ mất đi tính mạng.

Cùng Tam túc quy so sánh, lập tức chủ nhân cũng có chút nhỏ bé, đám người nhìn về phía hấn lúc, gặp hấn quán tại trong chân trên giường, chỉ có tái nhợt đầu lộ ra.

"Khub khụ." Người kia xấu hổ tăng hắng một cái, đem màu đỏ mặt chần chẫn mền đẩy ra, chỉ chỉ bầu trời, "Ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, các người hiểu được."

"Hiểu, hiểu." Đám người cùng nhau gật đầu, không dám nói không hiểu.

Người kia có vồ vồ Tam túc quy đầu, "Đi hai bước", Tam túc quy thờ ơ, chỉ là duỗi ra dài nửa trượng cổ, đẩy ra Phú Nan hướng về hướng về trong khách sạn thò đầu.

Người tới lần này lúng túng hơn, "Cái kia, súc sinh này vừa bắt. . ."

Dư Sinh với tư cách khách sạn chủ nhân, tự nhiên đến làm dịu khách nhân xấu hổ.

Hấn xuyên qua đám người, xu nịnh nói: "Thật sao? Cái này tọa kỵ thật không tệ, ngài nhìn cái này 'Tích tích' thật dài. . ."

Dư Sinh vội vàng im lặng, hướng về tất cả quảng đến trên người hấn ánh mắt xấu hổ cười một tiếng, trong lòng giận mắng: "Đậu đen rau muống, lão tử cùng người khác nói chuyện người cũng che đây?"

Hệ thống thanh âm lạnh như băng đáp lại: Chỉ là hướng về người đề tính một câu, đây là miễn cảm từ.

"Ta thông suốt giả tự!" Dư Sinh trong đầu hướng về hấn giờ ngón tay giữa lên.

Lúc này, tại người tới vồ đầu dưới, Tam túc quy rốt cục xê dịch một bước, ba cái lốm lợm bàn đá xanh dẫu chân lập tức rõ ràng lộ ra.

Dư Sinh nhìn sang bầu trời, nguyên lai cái này Tam túc quy thật sự là từ trên trời rớt xuống, nãi nãi của ta, đây là lộ nào thần tiên.

Dư Sinh lại nhìn người tới, gặp hấn mặc một thân rộng rãi to béo quần áo, vạt áo đem mai rùa đều phủ lên, gió nhẹ thổi tới lúc nhẹ nhàng run run.

Có lẽ là bất giác gió lúc nào cũng có, hấn còn đang đưa một cây quạt, nhẹ nhàng thổi động mũ trắng bên trên dây tua.

Tiên phong đạo cốt, không phải thường nhân.

Chỉ là chẳng biết tại sao, kia dây tua là màu đỏ, tại một thân trắng bên trên mười phần không hài hòa.

Người tới gặp khoắc chần mền sự tình đã giải thích rõ ràng, sẽ không hủy hấn một thể anh danh, lúc này mới đang đưa cây quạt nói: "Sur Vũ cô nương ở đó không?"

"Sur Vũ?" Dư Sinh trả lời, "Đó là ai?"

"Khách sạn này lão bản a." Người tới kinh ngạc, "Sur Vũ cô nương không tại trên thị trấn rồi?"

Dur Sinh gãi gãi sau gáy, đang muốn mở miệng hỏi người đến là không phải nhớ lầm lúc, lý chính đập đầu hấn, "Sur Vũ là mẹ ngươi?"

"Mẹ ta?" Dur Sinh ngây ngẩn cả người, hấn thật đúng là không biết, lão Dur chỉ nói cho hấn, mẹ hấn họ Long.

Người tới kinh ngạc nhìn xem Dur Sinh, "Ngươi là Sur Vũ nhi tử?"

Dur Sinh gật gật đầu, "Hấn là đi."

"Nàng đi đâu?" Người tới truy vấn.

Nương thân là lớn, Dur Sinh thế là chỉ chỉ khách sạn phía sau hồ.

"Thì ra là thế." Người tới gật gật đầu, "Trần duyên đã xong, cũng nên đập phá hồng trần."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: 3 chân chỉ lên trời

"Các ngươi vừa rồi tại ăn cái gì?" Người tới ngồi trên mai rùa hỏi, "Tham ăn súc sinh này không đợi lướt đi liền hạ cánh khẩn cấp."

"Hạ cánh khẩn cấp!" Dur Sinh kinh ngạc, ngươi làm lái phi cơ đâu.

"Không kịp chờ đợi hạ xuống." Người tới không hiểu nhìn xem Dur Sinh, trong lòng tự nhủ cái này có cái gì tốt kinh ngạc.

Không đợi Dur Sinh trả lời, càng khiến người ta kinh ngạc sự tình phát sinh, "Đừng vu oan cho lão tử, rõ ràng là ngươi thêm ăn." Người tới ngồi xuống Tam túc quy cả giận nói.

Đám người cùng nhau lui lại một bước, cái này Tam túc quy là thật thành yêu.

"Súc sinh này vừa bắt, vừa bắt." Người tới một trận xấu hổ, lại đập rùa đầu, "Quy tôn tử, lão tử lại không để ngươi hạ cánh khẩn cấp."

Tam túc quy không thể hoàn thủ, có chút sợ, "Ta nhìn thấy lão tổ tông khí tức, cho nên gấp gấp một chút."

"Lão tổ tông?" Người tới dừng lại nhìn xem Dur Sinh, "Khách sạn có một đầu Tam túc quy?"

Dur Sinh lắc đầu, hấn tại khách sạn sinh hoạt mười mấy năm, một cây rùa lông đều chưa thấy qua.

"Khẳng định có." Tam túc quy ngừng đầu hướng về khách sạn nhìn, bị hù đám người lại cùng nhau lui lại một bước đem cửa tránh ra.

Đây là một đầu biết nói chuyện đại yêu quái, đám người cũng không dám trêu chọc.

"Đi vào tìm xem." Người tới từ mai rùa bên trên trượt xuống, trên người hấn từ tơ lụa làm thành áo dài trắng cũng mượt mà trên mặt đất.

Mượn hào quang nhỏ yếu nhìn, người tới dung mạo anh tuấn, một bộ hoa bào chấp chôn trên mặt đất, cây quạt chậm chậm đóng đưa, quả thật tiêu sái đến cực điểm.

Hấn vừa đi một bước, Tam túc quy cũng đi theo một bước, đúng lúc giẫm tại sau móng kéo trên mặt đất trường bào bên trên.

Trường bào tính chất rất tốt, chưa từng xé rách, chỉ là đem người tới lại kéo trở về.

Người tới thật vất vả đứng vững thân thể, quay đầu giận đập Tam túc quy đầu, "Nhìn một chút đường, nhìn một chút đường."

Tam túc quy nằng: "Ngươi cái cháu trai khoe khoang, kéo một cái dài năm thước, trách lão tử không nhìn đường?"

Người tới chỉ cảm thấy những năm này để dành được mặt mũi đều vào hôm nay mất hết, hung hăng dạy dỗ: "Ngươi còn dám mạnh miệng, nhìn ta không đánh ngươi."

"Có lão tổ tông tại, cẩn thận nó cắn ngươi cái quy tôn tử." Tam túc quy cúi đầu trốn tránh lúc cả giận nói.

Người tới lập tức dừng tay, hần sờ lên Tam túc quy đầu, hòa ái nói: "Mời lão tổ tông làm cái gì, tiểu bối sự tình muốn tiểu bối giải quyết."

Trần an được Tam túc quy về sau, người tới quay người kéo lấy thật dài vạt áo tiến vào khách sạn.

Chỉ là hần vừa tả hữu tứ phương liền được Dư Sinh ngăn cản, "Ngăn lại ngươi Tam túc quy, mau đưa chúng ta va sụp rồi."

Tam túc quy so sánh với cối xay còn lớn hơn một vòng thân thể đương nhiên chen không tiến vào, lại nó còn không tin tả liễu mạng hướng tiến chen.

"Đồ đàn, ngươi không thể đứng lên, đừng thẳng tiến." Người tới cây quạt hợp lại mắng.

"Như không cẩn thận chổng vó làm sao bây giờ, lại được ngươi buồn ngủ trên mười năm?" Tam túc quy đối với hần tròn mắt nhìn, "Lão tử mới sẽ không lại đến ngươi làm."

"Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử." Người tới khinh thường, "Lại nói, lão tử lúc nào để ngươi chổng vó rồi?"

Không đợi Tam túc quy cãi lại, "Ngươi mẹ nó liền ba cái chân."

Tam túc quy lúc nói chuyện còn tại ném thử chui vào. Dư Sinh tính nghe rõ, hai người này một cái đức hạnh, chờ bọn họ biện tình huống, khách sạn cửa sớm sập.

Hần tiến lên một bước, chỉ vào phương hướng, "Sân sau, cửa hậu viện lớn."

Tam túc quy lúc này mới không tình nguyện hướng về sau cửa đi vòng qua, người tới thừa cơ châm chọc nói: "Đáng đời, để ngươi không học biến ảo hình người."

Tam túc quy khinh bỉ hần liếc mắt, thân thể biến mất ở trong màn đêm sau mới chậm rãi nói, "Y phục của ngươi ô ւế."

"Cái gì?" Người tới khẽ giật mình sau tỉnh ngộ lại, trở lại xem xét, gấp kéo trên mặt đất màu trắng hoa y đã tràn đầy tro bụi.

"Không thể sớm một chút nói." Người tới oán trách, đầu lòng nhấc lên quần áo, thảm nói: "Ngày mai dựa vào nó giữ thể diện đâu, thế mà lúc này như xe bị tuột xích."

Lúc này, Tam túc quy đầu từ cửa sau thò vào đến, "Kỳ quái, mới vừa rồi còn có lão tổ tông khí tức, hiện tại làm sao không có?"

Người tới vui mừng, "Biên, tiếp lấy biên, vừa rồi liền là ngươi thêm ăn.

"

Tam túc quy không để ý tới hần, lại đem đầu rút về lại, về phía sau viện tìm.

Dư Sinh tiến lên chào hỏi, "Khách quan, ngươi nhìn ngươi là. . ."

Người tới khoát khoát tay, "Cái gì khách quan không khách quan đâu, không cần khách khí như vậy, ngươi gọi ta tiểu di phụ liền tốt."

"Cái, cái gì?" Dư Sinh có chút không biết nguyên do, hần đưa mắt không quen, thế nào đột nhiên toát ra cái tiểu di phụ tới.

"Không biết xấu hổ." Hậu viện Tam túc quy mắng.

Người tới không để ý tới hần, đối Dư Sinh hòa ái nói: "Cứ như vậy gọi."

Dư Sinh cảm thấy không đúng, cũng không còn xưng hô hần, trực tiếp hỏi: "Ngươi nhìn ăn chút gì?"

"Liền vừa rồi các ngươi ăn, lại đến một vò rượu." Người tới nói.

Dư Sinh đáp ứng một câu, quay lại bếp sau đi.

Người tới nhìn chung quanh, nói: "Có hai mươi ba mươi năm, khách sạn thế mà một chút không thay đổi."

Đám người chỉ là nhìn xem hần, không dám nói năng. Người tới cũng không cùng đám người nói chuyện phiếm hào hứng, ánh mắt biến nhu hòa chút, tựa hồ đang nhớ lại sự tình.

"Thứ gì!" Ước nửa nén hương về sau, Tam túc quy như hồng chung thanh âm từ hậu viện truyền đến, đem tĩnh mịch phá vỡ.

Người tới giật mình, có thể để cho Tam túc quy kinh ngạc đồ vật không nhiều lắm.

Hắn rất sợ Tam túc quy có bất trắc, đứng lên vừa đi hai bước, lại nghe Tam túc quy lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Mẹ của ta đấy, cái này chó thật là xấu, dọa lão tử nhảy một cái."

Người tới hiểu kì, "Lại xấu có thể xấu qua Tịnh Kiên thành Bán thể nhân?"

Tam túc quy từ phía sau thò đầu vào, "Không tầm thường, Bán thể nhân là dị dạng xấu, con chó này là xảo đoạt thiên công xấu."

Tịnh Kiên thành, trong truyền thuyết bị nguyên rủa thành trì.

Tòa thành trì này thành dân chỉ có thường nhân một nửa thân thể, là chỉ có một đầu cánh tay, một cái chân, một con mắt, một cái miệng.

Thành Dương Châu thành chủ từng du lịch qua tòa thành trì này, nhưng không giống với cái này một rùa một người "Xấu" đánh giá, mà là đối cả tòa thành có được rất cao khen ngợi.

Bởi vì Bỉ Kiên thành thành dân biết mình là khiếm khuyết, cho nên càng thêm đoàn kết, vô luận khó khăn gì đều sống vai mà lên.

Bọn họ tình yêu cũng là như thế, chính như Tịnh Kiên thành bên trên chim liền cánh, chỉ có tìm tới bản thân một nửa khác, bọn họ mới có thể hoàn chỉnh.

...

Sau nửa ngày, thấy người tới đồng thời vô ác ý, trên thị trấn bách tính mới ai đi đường nấy.

Bọn họ tại ra ngoài lúc, lý chính nhỏ giọng hỏi Thạch đại gia, "Tiểu Ngư Nhi mẹ hắn trong bằng hữu có như vậy bản lĩnh lớn người?"

"Chưa thấy qua." Thạch đại gia khẳng định gật gật đầu.

"Ta cũng chưa từng thấy qua." Lý chính nói, "Ngược lại là Tiểu Ngư Nhi kia dĩ còn có một chút ấn tượng."

"Từ Tiểu Ngư Nhi mẹ hắn sau khi chết liền chưa đến đây." Thạch đại gia nói.

"Cũng không phải thân tử muội, người vừa chết, trà liền lạnh." Lý chính lắc đầu, hai người phân biệt riêng phần mình về nhà.

Dư Sinh rất mau đem đậu phụ mà bà xào ra tới, bung cho người tới một phần, còn lại một phần là mấy người bọn hắn com tới.

Người tới trên dưới dò xét đậu phụ mà bà, sợ hãi than nói: "Đậu phụ còn có cái này cách làm?"

Hắn dùng đũa cẩn thận nếm thử một miếng, "Làm đậu phụ nước, hạt đậu chênh lệch rất nhiều, bất quá có thể đem nguyên liệu nấu ăn bản vị phát huy đến cực hạn, đã rất hiếm thấy."

Người tới hướng về Dư Sinh giơ ngón tay cái lên, "Không hổ là Sư Vũ nhi tử."

Dư Sinh đối với hắn mẹ thật tò mò, "Người biết mẹ ta?"

"Nhận biết, đương nhiên quen biết." Người tới ưu nhã dùng com, chậm rãi mà nói, "Đúng rồi, món ăn này kêu cái gì?"

"Đậu phụ mà bà."

"A, mẹ người trên mặt nguyên lai có sẹo mụn a." Người tới nói.

Nhận biết em gái người a.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương sư

Đậu phụ mà bà ăn với cơm, tại nuốt xuống hai bát cơm trắng về sau, người tới đánh lấy nắc nói: "Cháu trai lớn, làm cơm không tệ."

Tam túc quy ở phía sau lại mắng một câu: "Không biết xấu hổ".

Lần này tới người không nhẫn nại, hần đáp lễ nói: "Quy tôn tử, lại không biết cân nhắc, ta đem người nấu canh uống."

Tam túc quy không chút nào luống cuống, "Nói cho người, ta lão tổ tông liền tại phụ cận, đến ta tìm được, nhất định không tha cho người."

Người tới cười nhạo một tiếng, "Không chừng sớm bị người khác nấu canh uống."

Hần quay đầu hướng Dư Sinh nói, "Cháu trai lớn, cho tiểu di phu chuẩn bị một gian phòng thượng hạng."

Dư Sinh quay đầu hướng về Bạch Cao Hứng vừa liếc mắt sắc, Bạch Cao Hứng đứng dậy kêu gọi đem người tới dẫn lên thang lầu.

Tại bọn họ chuyển biến lúc, Dư Sinh ôm lấy tiểu bạch hồ, "Tiểu di muội, tới tới tới, chúng ta dùng cơm đi."

Người tới dừng lại thân thể, gấp lại sau Dư Sinh hướng về phía trong ngực tiểu bạch hồ hô tiểu di muội, không khỏi vui vẻ, "Được, tiểu tử, không hổ là Sư Vũ nhi tử."

"Nghĩ chiếm ta tiện nghi, môn đều không có." Dư Sinh nhìn qua hần biến mất tại thang lầu bóng lưng, đắc ý nói.

Hần quay đầu, gặp Thảo Nhi cười đối tiểu bạch hồ nói: "Tiểu Ly, đột nhiên làm đi, có cái gì cảm thụ?"

Dư Sinh: . . .

Khách sạn sân sau, ánh trăng như nước, Tam túc quy bốn phía tìm kiếm, mãi cho đến trời tối người yên về sau, mới ghé vào bờ giếng bên trên nghỉ ngơi.

Diệp Tử Cao đi hậu viện đổ nước rửa chén lúc, gặp Tam túc quy đang rướn cổ lên, thẳng tắp nhìn qua trăng lưỡi liềm, trong miệng phun ra nuốt vào lấy bạch khí.

"Cả viện nhuộm trắng, ta coi là sương lên đâu." Diệp Tử Cao khi trở về, xoa bị sứt cánh tay nói.

"Bình thường đại yêu đều như vậy tu luyện." Bạch Cao Hứng sát cái bàn, "Tại trăng sáng sao thừa đêm, người đứng tại trên núi nhìn, mây khói mờ mịt chỗ tất có đại yêu."

Thảo Nhi tại to như hạt đậu dưới ngọn đèn bốn Cầu Cầu ăn cỏ, tiếp lời gốc, "Trong sương mù trắng có linh khí, cây cỏ cá sâu như dính vào một ngụm có chỗ cực tốt."

Bạch Cao Hứng khẽ giật mình, "Ta đây thế mà không biết."

Diệp Tử Cao lắc đầu, "Ta cũng chưa nghe nói qua."

Hai người bọn hần liếc nhau, "Chúng ta đi thử xem?"

Hai người nói làm liền làm, xóc lên cửa hậu viện màn lạng lẽ sờ lên.

Dư Sinh xuyên thấu qua cửa sổ, nhờ ánh trăng, gặp bọn họ tại trong sương khói nâng cao cái mũi hô hấp, lắc đầu nói: "Gặp qua hút thuốc sái, đã sử dụng nước bọt ta còn thực sự là lần đầu gặp."

"Cái gì đã sử dụng nước bọt?" Thảo Nhi kỳ quái, thuận ánh mắt của hần chỗ chỉ chỗ nhìn lại, lập tức tức giận nhìn xem Dư Sinh, "Người quá đáng ghét."

"Làm sao chán ghét rồi?" Dư Sinh mang hũ rượu bày ở trên tủ rượu, "Ta chỉ là ăn ngay nói thật."

"Trong mồm chó tìm không ra ngà voi." Thảo Nhi oán trách nói, "Rất tốt một chuyện, được người nói chuyện, phá hư phong cảnh."

Dư Sinh bận rộn, "Ta nói chính là bọn họ, cũng không phải người, người gấp làm cái gì?"

"Ta, ta. . ." Thảo Nhi được hỏi im, nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Chẳng lẽ người cũng hút qua?" Dư Sinh lau sạch lấy trên quầy bình rượu.

Thảo Nhi giống như mèo bị dẫm đuôi mèo, "Nói bậy, ta mới không có."

"Không có liền. . ." Dư Sinh đem rượu từ sửa soạn xong hết, quay đầu lúc bỗng nhiên ngây dại, "Người, người cho Cầu Cầu ăn cái gì?"

"Cỏ a." Thảo Nhi giờ lên trong tay nửa đoạn cỏ, kỳ quái nhìn xem Dư Sinh.

"Nó thân thể cháy rồi!" Dư Sinh nhất thời không biết hình dung như thế nào, chỉ có thể nói như vậy.

Thảo Nhi gạt mình, cúi đầu gắp Cầu Cầu nửa thân dưới đồ rực, từ trong thân thể hướng ra phía ngoài bốc lửa đỏ ánh sáng.

"Nhanh, nhanh lấy rượu." Thảo Nhi gấp gấp nói.

Dư Sinh một mạch mà thành dẫn một vò rượu, vượt qua quầy hàng, đẩy ra bùn phong, đưa cho Thảo Nhi.

Thảo Nhi đem trong tay nửa đoạn cò đưa cho Dư Sinh, tiếp nhận vò rượu cẩn thận rót cho Cầu Cầu, miệng bên trong dặn dò: "Nhớ kỹ loài cò này, có kịch độc."

Dư Sinh mượn ánh đèn, thận trọng đánh giá cọng cò, "Ngươi từ chỗ nào hái trở về?"

"Bên hồ, trong bụi lau sậy."

"Thảo Nhi vuốt ve Cầu Cầu nửa thân dưới."

Dư Sinh nhìn xem Cầu Cầu, thấy nó hài lòng nuốt tửu dịch, hai cái to như hạt đậu đôi mắt nhỏ châu còn thỉnh thoảng trộm liếc Dư Sinh, một chút cũng không giống trứng độc đáng về.

"Nó không dễ chịu?" Dư Sinh có chút kỳ quái.

"Quen thuộc." Thảo Nhi gắp hồng quang yếu xuống dưới một chút, mới buông lỏng một hơi, "May mắn có Diễm Mộc tửu, trong rượu linh lực có thể giúp Cầu Cầu bài độc."

Dư Sinh nhất thời không biết nói cái gì, chỉ có thể nhìn tiểu gia hỏa này, bỗng nhiên cảm giác cái này chỉ sợ mèo tiểu gia hỏa rất vĩ đại.

"Ngủ sau thần thanh khí sảng, chương quỹ ngươi cũng hẳn là đi thử xem." Bạch Cao Hứng cùng Diệp Tử Cao lúc này đi tới.

Bọn họ gặp Cầu Cầu bộ dáng cũng là cả kinh, "Đây là thể nào?"

Nghe Dư Sinh giải thích, Bạch Cao Hứng vuốt cằm nói: "Cầu Cầu chẳng lẽ là trong truyền thuyết Chương sư?"

Thảo Nhi ngẩng đầu nhìn hẳn, "Ngươi biết?"

"Truyền thuyết Thần Nông ném thiên hạ bách thảo mà không chết, chính là bởi vì có Chương sư trợ giúp." Bạch Cao Hứng nói, "Thành chủ biên soạn «Dị Thú Chí» bên trong có ghi chép."

Thảo Nhi gật gật đầu, "Ừm, chính là bởi vì thành chủ cùng Chương sư quan hệ, cho nên Long thành lang trung tửu nhỏ sẽ có được một cái Chương sư."

Nàng dùng ngón tay thân thiết điểm Cầu Cầu đen mũi, "Lang trung cùng Chương sư sớm chiều ở chung, thân mật vô gian, là bằng hữu tốt nhất."

Cầu Cầu ngóc đầu lên, híp mắt đáp lại nàng, yếu ớt "Kít" một tiếng, tựa hồ là đang an ủi Thảo Nhi.

Bạch Cao Hứng nhìn xem Cầu Cầu bốc lên hồng quang phần đuôi, "Cầu Cầu không có sao chứ?"

"Một hồi liền được rồi." Thảo Nhi nói nói như vậy, nhưng trong giọng nói vẫn còn có chút lo lắng.

Dư Sinh lại từ quầy hàng lấy một vò rượu, "Uống nhiều một chút, khách sạn chính là không bao giờ thiếu Diễm Mộc tửu."

Rất nhanh lại một vò rót hết, Cầu Cầu đánh một cái ợ, đỏ như lửa chỉ lấy mắt trần có thể thấy tốc độ ngấm hạ đi, thẳng đến bình yên vô sự.

Bốn người lúc này mới an tâm, Diệp Tử Cao dặn dò: "Về sau cẩn thận một chút, không được tùy thân mang lên một vò rượu."

"Không cần." Thảo Nhi đem Cầu Cầu đặt ở trên bàn dài, "Trên đời chỉ có rết nghìn chân có thể hạ độc chết Cầu Cầu, cái khác độc nó đều có thể giải, chỉ là thời gian dài ngắn vấn đề."

"Thế giới chi lớn, không thiếu cái lạ, cẩn thận vì diệu." Dư Sinh nói xong đánh cái ngáp, "Đêm đã khuya, tất cả mọi người đi ngủ đi."

Diệp Tử Cao lại gần, "Chương quỹ, muốn không đêm nay ta cùng ngươi ngủ?"

U ám Dư Sinh tinh thần nhất chấn, lui lại một bước, "Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi đừng hiểu lầm." Diệp Tử Cao nói, "Ta chính là sợ ngươi một người sợ hãi."

Ngày bình thường là Bát Đầu bởi Dư Sinh cùng một chỗ trông tiệm.

Chỉ là ngày mùa sắp tới, Bát Đầu cùng Cao Tứ phải đi suốt đêm chế cái liềm nông cụ, cho nên tối nay không đến.

"Miễn đi, không phải là ngươi sợ hãi à?" Dư Sinh nhìn xem hắn.

"Nói đùa, ta thế nhưng là dám ở trong hoang dã hành tẩu người." Diệp Từ Cao nói, "Ta chính là cảm thấy ngươi kia giường rất không tệ."

Diệp Từ Cao chỗ chỉ chính là Dư Sinh tại cái mộng nở hoa về sau, tại hệ thống bên trong hồi đoái nệm.

Hắn sau khi thấy được, thẳng tuột nhớ mãi không quên.

Đã lên lầu Thảo Nhi cũng chạy xuống, "Đứng a, đứng a, dựa vào cái gì ngươi ngủ mềm như vậy giường."

"Ta cũng thấy không công bằng." Bạch Cao Hứng nói.

Hắn thử qua tại cái giường kia bên trên ngủ, đơn giản thoải mái dễ chịu đến cực điểm.

Dư Sinh hiện tại cũng không dám ở trước mặt hồi đoái ra tới, chỉ có thể nói: "Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta đang chuẩn bị đem khách sạn tất cả giường đều đổi, đúng lúc từ các ngươi bắt đầu."

"Đêm nay liền đổi." Thảo Nhi không kịp chờ đợi.

"Đêm đã khuya, tại trong kho phòng cất giấu đâu, chúng ta ngày mai lại nói." Dư Sinh đánh cái ngáp tranh thủ thời gian đi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thông châu

Hôm sau, sáng sớm canh năm lúc.

Dư Sinh hất lên quần áo, hoảng hoảng du du híp mắt chậm rãi đi xuống lầu.

Tại chân hắn một bên, Cầu Từ đang vui sướng ở vòng tới vòng lui.

Dưới bậc thang, Hắc Miêu Cảnh Trường cũng chui ra ngoài, bọn chúng ban đêm không biết đi chỗ nào đi chơi, bất quá nắm phúc của bọn nó, khách sạn gần nhất cũng không gặp chuột ảnh.

Dư Sinh vừa muốn tiến bếp sau, sau khi nghe được viện có người đang nói chuyện, thò đầu xem xét, nguyên lai là đêm qua khách nhân ở cùng Tam túc quy tán gẫu.

Dư Sinh nghe hắn nói: "Ngươi thật ngại thấy ngươi lão tổ tông khí tức?"

"Đương nhiên, tuyệt sẽ không sai." Tam túc quy lời thề son sắt nói.

"Kia có lẽ là hắn không muốn gặp ngươi." Người tới thở dài, "Vốn định báo mã đầu, ai ngờ Sur Vũ cô nương đã đi, thật sự là tính sai."

Tam túc quy khinh thường, "Mang mũ rộng vành bung dù, về vội thêm chuyện sự tình ngươi làm còn thiếu?"

Có lẽ là buổi sáng tâm tình tốt, người tới không cùng Tam túc quy so đo, hắn nói lầm bầm: "Chúng ta đến đi nhanh lên, không thể để cho mất mủ nhanh chân đến trước."

"Đúng lúc chương quỹ đã dậy rồi, bớt không từ mà biệt." Hắn đứng người lên đối thò đầu Dư Sinh nói: "bất kể nói thế nào, Sur Vũ nhi tử cũng là văn bối của ta."

Người tới từ trong ngực móc ra một viên bồ câu trứng lớn nhỏ hạt châu ném cho Dư Sinh, "Hôm qua tới vội vàng tịch thu chuẩn bị lễ vật, hạt châu này coi như lễ gặp mặt cùng tiền rước."

Dư Sinh tiếp nhận cẩn thận ngắm nghía, gặp hạt châu tinh tế tỉ mỉ mượt mà có phần giống như trân châu, nhưng so sánh trân châu lại có trong suốt chút, cần phải đáng giá không ít tiền.

"Đây là Thông châu." Gặp Dư Sinh không biết, người tới đang bò lên mai rùa sau nói, "Lúc đến gặp một Thông thông, hướng về nó lấy được."

Người tới dứt lời cáo từ một tiếng,

Dư Sinh chỉ thấy Tam túc quy chân đạp xuống đất, "Oanh" thẳng lên chân trời, hóa thành to như hạt đậu cái bóng biến mất tại trong mây.

"Thông châu là cái gì châu?" Dư Sinh ngồi tại cửa ra vào vuốt vuốt hạt châu, gặp Bạch Cao Hứng xuống lầu thế là hỏi hần.

"Thông châu?" Bạch Cao Hứng một bữa, nhìn thấy Dư Sinh trong tay hạt châu sau dựa vào đèn, "Đây chính là vật hi hần, người từ chỗ nào làm được?"

"Hôm qua quái nhân kia giao tiền rượu." Dư Sinh nói.

Bạch Cao Hứng tiếp nhận đi, đem hạt châu ngấn tại trong quần áo, Dư Sinh gặp hần thận trọng bộ dáng, trong lòng cảm giác thỏa, thứ này khẳng định rất đáng tiền.

"Chặc chặc" tán thưởng một phen về sau, Bạch Cao Hứng đưa cho Dư Sinh, "Chỉ có chút yếu, người chờ một lúc đặt ở dưới thái dương phơi nắng."

"Phơi nắng?" Dư Sinh không hiểu, chẳng lẽ phơi nắng càng đáng tiền?

Bạch Cao Hứng rất mau đánh phá ảo tưởng của hần, "Ngày sau khách sạn không cần đốt đèn, có nó là đủ."

"Người nói cái gì?" Dư Sinh sững sờ, "Nó, đốt đèn?"

Bạch Cao Hứng gật đầu, "Đúng a, chỉ cần phơi lên một hồi mặt trời, ban đêm Thông châu có thể chiếu sáng thời gian rất lâu, tiết kiệm không ít dầu thấp tiền."

Ngày a, nguyên lai là cái cỡ nhỏ đèn tia tử ngoại, nhưng Dư Sinh còn không hết hi vọng, "Người có phải hay không nhớ lầm rồi? Cái này lại lớn lại sáng, cần phải so trân châu còn đáng tiền mới đúng."

"Trân châu giá trị tiền gì." Bạch Cao Hứng chỉ chỉ phía đông, "Thành Dương Châu đông, gần biển trên thị trấn còn nhiều, hôm nào để cho người ta cho người mang hộ một bao."

Bạch Cao Hứng chỉ vào Thông châu, "Bất quá nó ngược lại là so trân châu đáng tiền, miễn cưỡng một quan đi, bất quá cũng phải nhìn có hay không đồ dân mua."

"Vi cái gì?" Dư Sinh không hiểu, cho dù là đèn tia tử ngoại, cũng so đốt đèn dầu mạnh, dùng xuống đến tiết kiệm không ít dầu cái đâu.

Bạch Cao Hứng nói: "Thứ này mặc dù hiếm có nhưng không trải qua dùng, không sai biệt lắm một năm là đủ, mà một quan đủ mua ba bốn năm dầu thấp."

"Nếu là một đầu Thông thông mới thật đáng tiền." Bạch Cao Hứng nói cho Dư Sinh, Thông thông tương tự lợn sữa, trong cơ thể có giấu Thông châu, thường xuyên sẽ phun ra thường thức.

Người như nuôi nấng nó, đối với nó tốt, nó sẽ đem Thông châu hiến cho chủ nhân, đương nhiên, nếu là đe dọa, nó cũng sẽ đem Thông châu dâng ra tới.

"Cái thằng này quá vô si." Kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, Dư Sinh nhìn đau không được khiển trách, "Ta một vò rượu liền đáng giá một quan, lại tính cả tiền thuê nhà, đồ ăn tiền, bồi đại phát."

Bạch Cao Hứng về phía sau trù lấy điểm tâm, đúng lúc Diệp Tử Cao cũng đi xuống lầu.

Bọn họ ngồi tại Dư Sinh đối diện, nhìn Dư Sinh ân hận lúc đầu đã làm sai.

"Ta nếu có cái di, tuyệt không thể để tên kia đắc thủ." Dư Sinh kiên quyết nói.

Hần quay đầu hướng Bạch Cao Hứng nói: "Quay lại mua bản « Dị Thú Chí » đi, chúng ta lần này té ngã, nhất định phải nằm một lát tăng trí nhớ lại đứng lên."

Dư Sinh đang muốn lại nói, Diệp Tử Cao nhai một cái bánh bao canh, dầu thử cả bản, hần vội vàng hướng về sau tránh, hơi kém mới ngã xuống đất.

"Người thật đúng là muốn cho ta nằm một lát?" Dư Sinh cả giận nói. "Sai lầm, sai lầm." Diệp Tử Cao lau lau miệng nói.

"A, đầu heo của người tiêu tan đi xuống?" Dư Sinh lúc này mới chú ý đạo Diệp Tử Cao, "Lớn lên cũng không tệ lắm."

Diệp Tử Cao cười một tiếng, "Đó là đương nhiên, hôm qua chỉ là mình châu bị long đong mà thôi."

"Ta vừa rồi chỉ là khách khí một chút." Dư Sinh nhắc nhở hần, "Người không nên quá kiêu ngạo, khách sạn còn có so người phong lưu phóng khoáng."

Diệp Tử Cao không phục, "Ai? Lôi ra đến nhìn coi."

"Người muốn bị khấu trừ tiền công?" Dư Sinh nhắc nhở hần, Diệp Tử Cao lập tức sợ.

Bọn họ tán gẫu, thẳng tuột ngồi xuống mặt trời lên cao, đang muốn thu thập bát đũa lúc, trước cửa có một đạo tàn ảnh chợt đứng vững, hấp dẫn ba người ánh mắt.

"Là Mao Mao trở về." Dư Sinh cao hứng. Hần đi ra ngoài không kịp cẩn thận ngắm nghía, trong lòng bỗng nhiên hơi hồi hộp một chút, Mao Mao trên lưng túi biến mất không thấy.

Dư Sinh gấp gấp hỏi: "Túi đâu?"

Mao Mao hướng về sau hát đầu.

Tại hôm qua giao lưu về sau, Dư Sinh đoán Mao Mao động tác đã có tâm đắc, hần phí ước nửa canh giờ, rốt cuộc mình bạch Mao Mao hát đầu chỗ chỉ.

Hần xúc lên cái yên, gấp hôm qua kẹp lấy tờ giấy kia còn tại phía dưới.

"Đây là cái gì?" Diệp Tử Cao chẳng biết lúc nào lặng lẽ sờ qua tới.

"Đi một bên." Dư Sinh đẩy hần ra, cầm giấy lên lâu.

"Chương quỹ thật chẳng lẽ cùng thành chủ có bí mật?" Diệp Tử Cao hồ nghi nhìn Dư Sinh bóng lưng. "Vậy ta làm sao bây giờ, việc này có thể liên quan đến ta Diệp Công thân gia tính mệnh."

Không nói Diệp Tử Cao trong lòng tiểu kịch trường, Dư Sinh lên lầu mở ra tờ giấy, thấy phía trên viết ba chữ to: Ta cao hứng.

"Cao hứng, vậy cũng là lý do? Quá qua loa đi."

Dư Sinh lắc đầu, nhìn xem mặt có một hàng chữ nhỏ: Túi ta rất thích, dù ta cũng thích, chỉ là bên trong ở khách ta không thích.

Dư Sinh trầm tư, nhìn như vậy tới là thành chủ đem trong bao vài đồ vật lấy.

Chẳng lẽ thành chủ coi trọng cây dù kia rồi? Dư Sinh rất nhanh phủ định, Bạch Cao Hứng nói qua, vu chúc cơ hồ đều có như vậy một cây dù.

Vậy cũng chỉ có một cái lý do: Thành chủ giúp hần đem cái này khó giải quyết đồ vật xử lý.

"Đây chính là ta điểm công đức ổn định nơi phát ra a, mà lại ngẫu nhiên trêu chọc một chút bàn vu chúc cũng chơi rất vui." Dư Sinh ngã xuống giường, kêu to đáng tiếc.

Vừa đúng lúc này, Diệp Tử Cao "Đằng đằng "Chạy lên lầu đến, "Chương quỹ, nhanh đi xuống xem một chút, có người đến đập phá quán."

"Đập phá quán." Dư Sinh giật mình, "Mao Mao đâu? Nhanh để nó chặn cửa."

"Đang chặn lấy đâu."

Bọn họ vội vàng xuống lầu, "Để các người chương quỹ ra tới." Dư Sinh tại trên bậc thang liền nghe đến có người đang gọi.

Dư Sinh hướng cửa khách sạn vừa đứng, gặp Thái gia tiểu công tử dẫn mười cái người hầu đứng tại bên ngoài khách sạn.

"Tên cháu trai nào đang tìm ta?" Dư Sinh một chút cũng không khách khí.

Thái Minh vừa muốn đáp ứng, may mắn phản ứng chậm một sợ, tịch thu đem cái kia "Ta" chữ nói ra.

Hần tức giận nói: "Liên là tiểu tử này, cho ta hung hăng giáo huấn hần, dám trêu đùa người Thái gia, chán sống rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Dẫn dẫn ưu thương

Thái Minh đổi lấy đồ sứ, vốn định tại Trang Tử Sinh trước mặt đại xuất danh tiếng, thế nào biết cuối cùng trôi đến một thân tao.

Mắt mặt Thái Minh chỉ có thể tìm đến Dư Sinh xúi quẩy, lấy hướng về Trang Tử Sinh chứng minh hấn cũng là bị lừa.

Một đám người hầu lĩnh mệnh, vượt qua Thái Minh hướng về khách sạn đi tới.

Dư Sinh lôi kéo Mao Mao lỗ tai, đem nó ngăn tại cửa chính, "Tôi tới tới, ta thấy các người ai dám đến, đừng tưởng rằng ăn hai lạng thịt, liền cho rằng là gan hùm mặt báo."

Người hầu dừng lại, chần chờ nhìn qua Thái Minh.

Nếu là ngày xưa, bọn họ có lẽ không nhận ra đầu này con lừa đến, nhưng hôm nay ra khỏi thành vừa ăn con lừa cái mông bụi, thấy được nó thần tốc, không thể không biết.

Thái Minh cũng có chút kiêng kị, cũng không phải sợ thành chủ, chỉ là lừa có chút khó chơi. Dù sao lừa chạy Thường Tâm lâu hầm rượu uống hơn ba ngày ba đêm, hấn không có cách nào hướng trong nhà bàn giao.

Đừng nhìn thành chủ luôn luôn công bằng, nhưng từ trong tay nàng đòi tiền, vậy đơn giản khó như lên trời, tới đa cũng tựa như Tầm Vị trai chủ nô đen đui như vậy một bao giấy tiền trở về.

Không động được con lừa, chỉ có thể đổi biện pháp khác.

Thái Minh tại chỗ khích tướng lên, "Tiểu tử thú, người đi ra cho ta, trốn ở một đầu con lừa đằng sau, có gì tài ba."

Dư Sinh từ trên lưng lừa thò đầu ra, "Có bản lĩnh đơn đả độc đấu, nhiều người không nổi a, không phải liền là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng a, chúng ta cũng có chó."

Không đợi Thái Minh lại bảo trận, Dư Sinh quay đầu hướng Diệp Tử Cao nói: "Đem Cầu Tử ôm, để nó nhận nhận thân."

Diệp Tử Cao cười trên nỗi đau của người khác đem Cầu Tử ôm ra, Dư Sinh phát lấy Cầu Tử chân trước hướng về Thái Minh chào hỏi, "Đây là huynh đệ người, Cầu Tử, thế nào, giống hay không?"

Diệp Tử Cao ở bên cạnh ngắm nghía một cái, "Ha ha, đừng nói, thật là có chút giống."

Dư Sinh đắc ý, "Đó là đương nhiên, ta liền chiếu vào hấn bộ dáng mua."

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục, gặp Dư Sinh thế mà nâng một đầu xấu như thế độc đáo chó đến trào phúng hấn, Thái Minh giận tím mặt.

Hấn đứng ở người hầu trước người, "Người rút ngay cho ta ra tới, chúng ta liền đơn đả độc đấu, lão tử không phải cho người một ít mà nhan sắc nhìn xem"

Dư Sinh thu liễm lại tiểu dung, buông xuống Cầu Tử, vén tay áo lên, "Người xác định?"

Thái Minh đem cổ áo một giải, lộ ra trên cổ một viên đồng tiền, "Chả lẽ lại sợ người?"

"Đơn đả độc đấu a, bọn họ không được lên." Dư Sinh chỉ vào đằng sau người hầu.

"Bọn họ tuyệt không lên." Thái Minh mặt âm trầm nói.

Dư Sinh tại trong thành Dương Châu đã muốn dạy dỗ hấn, chỉ là khổ vì không có cơ hội, hiện tại đưa tới cửa, hấn đương nhiên sẽ không chối từ.

Khách sạn trước cửa vây quanh không ít hương thân, gặp bọn họ lại để cho động thủ, lý chính rất sợ Dư Sinh ăn thiệt thòi, tiến lên một bước nói ". Vị công tử này, chuyện gì đều tốt thương. . ."

"Cút sang một bên." Tức giận Thái Minh đẩy ra lý chính, may mắn Phú Nan tay mắt lanh lẹ, lý chính mới không có té ngã.

"Các người đừng quá mức lửa, như xảy ra nhân mạng, ai cũng trốn không thoát." Phú Nan cảnh cáo Thái Minh.

Dị thế giới nguy hiểm tứ phía, không thiếu được võ kỹ kẻ bên người, giữa người và người tranh đấu cũng liền tránh không được.

Tại thành Dương Châu quy củ bên trong, chỉ cần không thương tổn người tính mệnh, bất kỳ cái gì đánh nhau đều là mặc kệ, cho nên Phú Nan cũng chỉ có thể cảnh cáo một chút.

Thái Minh cười lạnh nói: "Yên tâm, ta chỉ làm cho hấn nằm trên giường cả một đời."

Dư Sinh từ con lừa đằng sau đứng ra, để sau lưng lấy hai tay, ra về mây trời nước chảy, "Ăn nói lung tung ai không biết? Có bản lĩnh, so tài xem hư thực."

Nếu không phải Dư Sinh trên cổ không có gì cả, Thái Minh quả thật bị hấn hù dọa.

Diệp Từ Cao ở phía sau lo lắng nói: "Chưởng quỹ được hay không?"

Bạch Cao Hứng nhìn qua Dư Sinh chấp tay sau lưng bên trong một tấm thẻ, cười nói: "Yên tâm đi, chưởng quỹ vẫn là có mấy phần bản lĩnh."

Tấm thẻ này chính là Chu Cửu Chương « Kiếm Pháp Cửu Chương » thẻ mô phỏng.

Hai người bày ra tư thế, Dư Sinh sờ lấy lưng thẻ, ở trong lòng mập mờ mà rất nhỏ mặc niệm: "Hệ thống, ta yêu ngươi đại gia."

Thẻ kỹ năng không phản ứng chút nào, Thái Minh đã siết chặt nắm đấm, ánh mắt chăm chú vào Dư Sinh trên ngực, tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Dư Sinh hai tay phía sau lưng,

Hướng về Thái Minh mỉm cười, để Thái Minh không biết nguyên do có chút do dự.

Hắn lại không biết, Dư Sinh đang tại trong lòng lo lắng hò hét: "Hệ thống, đại gia ngươi, chuyện gì xảy ra?"

Hệ thống thanh âm lạnh lùng, nhưng chẳng biết tại sao có cổ bất đắc dĩ, "Tức chủ, mời chấp tay trước ngực."

Xấu hổ, Dư Sinh vừa rồi chỉ lo mây trời nước chảy, quên mất cái này gốc.

Thái Minh vừa giờ lên nắm đấm, "Ba", gặp Dư Sinh chấp tay trước ngực, lại bị hù dọa.

"Ngươi đang làm gì?" Phú Nan cũng mơ hồ.

Dư Sinh mặc niệm hoàn tất, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Lâm thời ôm chân phật, cái này đều không rõ."

Đây cũng quá không đem người để ở trong mắt! Giận dữ Thái Minh, một quyền đánh về phía Dư Sinh ngực.

Dư Sinh cánh tay cấp tốc vừa nhắc đem Thái Minh cánh tay vẫy một cái, sau đó nhắc chân cấp tốc đạp hướng về Thái Minh hạ âm.

"Ba", thanh thúy một thanh âm vang lên, khách sạn trước trăng từ lập tức an tĩnh lại, tất cả nam nhân nhìn xem xoay người Thái Minh, đều cảm động lây khê run rẩy.

"Một chiêu này ngươi ngược lại học nhanh." Bạch Cao Hứng kinh ngạc nói.

Không khác, một chiêu này hắn quá quen thuộc, chính là hôm đó hắn cùng Chu Cửu Chương luận võ lúc, Chu Cửu Chương sử xuất ám chiêu "Hầu Từ Thâu Đào."

Khác biệt duy nhất là Dư Sinh dùng chính là cánh tay, không phải cây gậy.

Dư Sinh cũng ngăn ngắn cả người.

Thiên địa lương tâm, hắn thật không phải cố ý, hắn không ngờ được hệ thống đem một chiêu này cũng thu nhận sử dụng tiến « Kiếm Pháp Cửu Chương » bên trong.

Thái Minh che lấy hạ âm rên rỉ, nước mắt không tự chủ được rơi hai hàng.

Hắn năm nay mới nếm đến nữ nhân tư vị, chính là ăn tùy biết ngon lúc, như bái một cước này ban tặng, từ đây thanh tâm quả dục, còn sống còn có cái gì tư vị.

Thái Minh càng nghĩ thì càng đau nhức, càng đau nhức liền càng sợ, càng sợ liền càng hận, hận không thể đem Dư Sinh giết đi, "Thất thân làm gì, đánh cho ta, bắt hắn cho ta phế đi."

Tôi tớ được rồi mệnh lệnh, cách Dư Sinh gần nhất hắn từ một quyền hướng về hắn đánh tới, hắn từ thân cao, Dư Sinh tuổi nhỏ hơi thấp chút, bởi vậy một quyền này thẳng đánh Dư Sinh đầu.

Dư Sinh giờ lên nắm đấm chặn lại, lại phía bên phải vẫy lên, thân thể uốn éo, nắm đấm thuận theo đại hán cánh tay đánh về phía bộ ngực hắn.

Chỉ là Dư Sinh quên rồi một chuyện, là Chu Cửu Chương trong tay là có kiếm, mà hắn chỉ là một đấm.

Thế là hắn xấu hổ phát hiện, mở rộng cánh tay chênh lệch nửa thước dư, nắm đấm đánh không tại hắn từ trên ngực, ngược lại là hắn từ tay bị gạt ra vô ý thức một lần đạn, đánh vào hán hốc mắt bên trên.

"Ai u." Dư Sinh hô lấy đau nhức, thê mô phỏng lên kỹ năng cũng không ngừng, đến tiếp sau một cước kịp thời đạp ra ngoài.

Tại « Kiếm Pháp Cửu Chương » bên trong, một cước này là đạp địch nhân bụng dưới. Chỉ là hai người độ cao so với mặt biển có chênh lệch, thế là, "Ba", to con hán tử cũng trúng chiêu.

Lần này ác hơn. Vừa rồi một cước kia không phải « Kiếm Pháp Cửu Chương » bên trong, bởi vậy hệ thống chỉ mô phỏng chiêu thức, một chiêu này lại là có nội lực chèo chống.

Phía sau người hầu dừng lại, bọn họ gặp một cao cao hán tử che lấy háng đau đến không muốn sống, không khỏi cảm thấy dưới đũng quần có chút mát.

Nhưng nên lên vẫn là được, mười cái người hầu vùng vũ khí hướng về Dư Sinh đánh tới.

Trong khách sạn Diệp Tử Cao cùng Bạch Cao Hứng cũng giết ra tới.

"Tiếp lấy." Bạch Cao Hứng ném cho Dư Sinh một cây thủ trượng.

Dư Sinh chợt cảm thấy chiêu thức huy sai thuận tay rất nhiều, hấn một trượng hung hăng đánh vào một hán tử phần bụng, rước lấy hán tử nhắm mắt kêu đau, cho là hấn dưới đũng quần cũng trúng chiêu.

"Yên tâm, ca môn, không có đánh trúng." Dư Sinh an ủi hấn.

Hán tử lúc này mới phát giác trúng trúng hoàn hảo, "Tạ ơn." Hán tử thô phào.

"Khách khí." Dư Sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tuyệt Hậu Thiếu Niên

Bởi vì cái gọi là nhất tiểu mẫn ân cừ. Dư Sinh gặp hán tử nói lời cảm tạ, quả thật có chút ngượng ngùng lại hướng hấn hạ độc thủ.

Chỉ là Dư Sinh đánh giá thấp lòng người chi hiểm ác, tại hấn cúi đầu né qua người phía sau đánh lên, vừa rồi còn nói tạ hán tử bỗng nhiên một quyền đánh tới.

Một quyền này đánh chính là Dư Sinh mũi, như đánh trúng, hấn không phải nằm trên mặt đất không thể.

May mắn, không biết cái gì đánh vào Dư Sinh trên chân trái, để hấn thân thể khẽ cong, hán tử nắm đầm lệch ra đảo qua Dư Sinh hốc mắt.

"Ai u." Dư Sinh lại là đau xót, trong tay mộc trượng hung hăng đâm một cái, vừa đắc thủ hán tử liền che lấy háng ngồi xổm xuống, sau đó bị Dư Sinh một cước đạp đi.

Cái thứ ba, tất cả người hầu lòng còn sợ hãi.

Vừa rồi phía sau đánh lên Dư Sinh người hầu càng là không dám khinh thường, vội vàng từ phía sau lưng ôm lấy Dư Sinh, không cho hấn hầu tử hái đào cơ hội.

Đối với thân kinh bách chiến người mà nói, thân thể bị người phía sau khóa lại sau có rất nhiều biện pháp đi tránh thoát.

Làm sao Dư Sinh kiếp trước kiếp này, hai đời cộng lại cũng không có đánh qua như thế có kỹ thuật hàm lượng khủng.

Hấn chỉ biết máy móc « Kiếm Pháp Cửu Chương » bên trên chiêu thức, không biết như thế nào phá giải một chiêu này.

Hấn chỉ có thể lung tung bay nhảy, ý đồ tránh ra hán tử hai tay, may mắn Bát Đầu không biết lúc nào sờ qua đến, một gậy nện ở hán tử cái ót.

Giải thoát Dư Sinh quay đầu, gặp trên trần đám già trẻ đã xách theo côn bổng gia nhập hỗn chiến bên trong.

Dư Sinh phụ thân lão Dư từng nói cho Dư Sinh, như nghĩ ở trong đại hoang sinh tồn, chỉ có đoàn kết.

Hiện tại Dư Sinh rốt cục thấy được lực lượng đoàn kết.

Mã thám nhi không biết từ chỗ nào bùng tới một chậu nước sôi, chiếu vào Thái Minh vị trí liền gọi cho xuống dưới, tư vị kia thật sự là đau.

Bao tử tiểu tử này kê tắc, cảm nã cao su ở phía xa ngắm lấy, chỉ là không cẩn thận đánh vào hán lão tử trên đùi.

Bất Đẩu ý có một cỗ man lực, xách khách sạn cái bàn mạnh mẽ đâm tới, còn đụng ngã đến trong sông hai ba cái.

Dư Sinh tinh thần nhất chân, dựa vào trong tay mộc trượng như mảnh hồ hạ son, trái gối một chút, phải đâm một chút, quả nhiên là phạt cán giết phạt, thân cán giết thân.

Chỉ là thiếu niên vóc dáng thấp, « Kiếm Pháp Cửu Chương » lại chủ công hạ tam lộ, nhất thời liền không biết có bao nhiêu trúng trúng ưu sầu, bao nhiêu trúng trúng may mắn.

Chỉ ít qua chiến dịch này, Tuyệt Hậu Thiếu Niên Lang tên tuổi là xông ra đi.

Dư Sinh đánh thoải mái, chỉ cảm thấy thẻ mô phỏng đáng giá, lại không biết thẻ có hai tiền năng lực, mà Thái Minh lĩnh tới chỉ là chút to con người hầu.

Thái Minh che lấy dưới hông, xem thời cơ không đúng, cuống quýt lôi kéo người hầu chạy trốn.

Trên trần người cũng không muốn đem bọn hán thế nào, đem bọn hán đuổi đánh ra thị trấn sau liền ngừng lại, đặc ý nhìn xem bọn họ như chó nhà có tang.

Đội bọn hán thân ảnh biến mất về sau, trên thị trấn hương thân mới ngồi trở lại đến khách sạn phía trước uống trà, bốc phết vừa rồi mạnh mẽ đáng người, thậm chí lấy vết thương trên người làm vinh.

Nếu nói cao hứng nhất người, không ai qua được Thảo Nhi.

Song phương tuy có khắc chế không thương tổn tính mệnh, nhưng tổn thương luôn luôn tránh không khỏi. Trị thương tự nhiên cần lang trung, Thảo Nhi lần này xem như đại khai trương.

Đối với dính vào mắt gấu mèo Dư Sinh, nàng không chỉ có không có đồng tình, thậm chí sư tử há mồm, đem thiếu khách sạn tất cả sổ sách đều san bằng.

Dư Sinh vốn không muốn đáp ứng, nhưng nghĩ tới may kiếm mất sao của bản thân bị mất quảng thâm chỗ che đậy, hán liền mười phần không đành lòng, chỉ có thể đáp ứng nàng.

Thảo Nhi đặc ý phối thêm thuốc, "Y thuật không phải giá tiền có thể cân nhắc, còn nữa nói, Cầu Cầu miệng cũng không lớn."

Còn thiếu nợ Diệp Tử Cao không muốn cô độc, "Chương quỹ, lấy người màu da tới nói, thương thế kia có trị hay không nhìn không ra khác biệt đến, người chó chà đạp tiền."

"Đi đi đi." Dư Sinh đẩy đi hán.

Diệp Tử Cao cơ linh tránh thoát, "Ta đã rất uyển chuyển, đến mức nhạy cảm như vậy a?"

Bạch Cao Hứng giáo huấn hán, "Đừng cầm chương quỹ thiếu hụt nói đùa, đi hậu viện đem trâu cho ăn."

Dư Sinh đứng lên lại bị Thảo Nhi nhấn trở về, "Cái gì gọi là thiếu hụt? Đây là khỏe mạnh nhất da màu lúa mạch, lại nói, nào có các người nói đen như vậy."

"Ai nói đen, chúng ta chỉ nói là ngà trắng không rõ ràng."

"Diệp Tử Cao cho trâu ăn trở về nói."

Ba người cười ha ha, lưu Dư Sinh hận không thể đem hai người bọn họ cũng đoạn từ tuyệt tôn.

"Ti ~" Dư Sinh hít sâu một hơi, Thảo Nhi đáp lên đi thảo dược có một cỗ ý lạnh, để hán hai mắt rất dễ chịu.

Hán hài lòng ngửa dựa vào ghế, "Đúng rồi, Mao Mao đâu?"

"Người đi lên đơn đầu lúc, nó liền về sân sau nghỉ ngơi đi." Bạch Cao Hứng nói.

Dư Sinh lẩm bẩm, "Cái này con lừa cùng Phú Nan đồng dạng không đáng tin cậy."

Phú Nan một cước bước vào khách sạn, "Làm sao nói đầu, thân là Cẩm Y Vệ, sao có thể tùy tiện xuất thủ."

Hắn ngồi tại Dư Sinh đối diện, "Người làm sao trên chợ Thái gia tiểu công tử, thế mà để hắn vừa sáng sớm từ thành Dương Châu chạy đến tìm làm phiền người."

Dư Sinh khẽ giật mình, "Đúng a." Hắn ngồi thẳng lên đến, nhìn qua Bạch Cao Hứng, "Chúng ta làm sao trên chợ cháu trai này rồi?"

Bạch Cao Hứng cũng nổi lên nghi ngờ, "Người hàng thanh toán xong, xác thực không có đắc tội hắn địa phương."

Phú Nan tròn mắt hốc mồm, "Vậy các người đánh nửa ngày là vì cái gì?"

Dư Sinh trái lo phải nghĩ không rõ, dứt khoát không nghĩ.

"Mặc kệ nó, dù sao đánh thắng." Hắn vừa thích ý dựa vào ghế, "Ta đã sớm muốn đánh hắn, hôm nay đúng lúc thuận tâm ý."

Phú Nan nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Khách sạn cả ngày không thấy có khách đến, Dư Sinh đứng lúc lĩnh người đem hắn hối đoái sau giấu ở khổ phòng đệm đều đổi, đạt được năm mươi điểm điểm công đức khen thưởng.

Ngày kế tiếp buổi sáng khi tỉnh lại, Dư Sinh hốc mắt bên trên máu ứ đọng đã đánh tan không ít, không nhìn kỹ đã thấy không rõ.

Đương nhiên, cái này cùng Dư Sinh làn da ngăm đen cũng có quan hệ.

Sáng sớm rau cải, giọt sương tại trên đó, để lá cây xanh tươi ướt át, xanh mon mon mười phần mê người, Dư Sinh nhìn không được hái một cái nấu canh uống.

Đội Thảo Nhi bị Dư Sinh đánh thức, không cao hứng ôm Cầu Cầu xuống lầu lúc, gặp Bạch Cao Hứng cùng Diệp Tử Cao đã ngồi tại trước bàn.

Tại trước mặt bọn hắn, bày biện một nồi canh cải.

Đối với Dư Sinh bất luận cái gì món ăn mới, Thảo Nhi đều rất có chờ mong cảm giác, cho nên cho dù hai người hướng về nàng nháy mắt ra hiệu, Thảo Nhi vẫn là múc một thìa nếm nếm.

Dư Sinh ở bên cạnh hỏi: "Hương vị thế nào?"

"Rau cải rất không tệ." Thảo Nhi nhai lấy rau cải nói, "Không hổ là Chiêu Diêu son hạt giống, ta nếu là ăn cỏ súc sinh nhất định thích."

"Sau đó thì sao?" Dư Sinh mong đợi nhìn xem Thảo Nhi, cái này nồi nước hắn cũng không có trải qua hệ thống sách dạy nấu ăn, hoàn toàn là hắn tự do phát huy.

"Nước là nước, đồ ăn là đồ ăn, người bán súc sinh đâu?" Thảo Nhi trắng Dư Sinh liếc mắt, lại lên lầu ngủ bù đi.

Đến, Dư Sinh minh bạch, lấy tài nấu nướng của mình, cho dù cho dù tốt nguyên liệu nấu ăn cũng khó có thể để cho người ta nuốt xuống.

Chỉ có lão thủy ngưu cho hắn mặt mũi, đem rau cải từng cây lựa đi ra, ăn say sưa ngon lành.

"Chúng ta thiên tài tiểu chương quỹ đâu, Tuyệt Hậu công tử đâu?"

Mặt trời lên cao, Bạch Cao Hứng đang thu thập cái bàn lúc, nghe bên ngoài khách sạn một trận móng ngựa vang, đồng thời cùng với Chu Cửu Chương trên ghẹo âm thanh.

Dư Sinh từ hậu trừ chui ra ngoài lúc, Chu Cửu Chương đã một mạch mà thành xuống ngựa tiến vào khách sạn.

Dư Sinh tức giận nhìn hắn, "Ta đang muốn hỏi người đâu, các người Chu gia kiếm pháp làm sao tận hưởng người khác dưới đũng quần chào hỏi."

"Người chó ăn nói bừa bãi, « Kiếm Pháp Cửu Chương » mặc dù đánh hạ ba đường, lại không một chiêu là tuyệt hậu, rõ ràng là tiểu tử người đi đường rẽ." Chu Cửu Chương buông xuống roi ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đậu phụ

Sở Từ cùng Bốc Cự rất nhanh cũng đi tới.

Nhìn thấy Dư Sinh, Sở Từ nhìn không được cười nói: "Dư chương quỹ tại Dương Châu ra đại danh."

Dư Sinh đem trong ruộng vừa đào rau cải bung ra chọn, "Thế nào, họ Thái về thành Dương Châu bố trí ta rồi?"

"Không phải." Sở Từ ngồi tại hạ đến, "Thái Minh hôm qua lĩnh mười cái người hầu về thành về sau, một nửa tiến y xá chữa hạ thể tổn thương đi."

"Mặc dù không biết là ai, nhưng người cái này Tuyệt Hậu công tử danh hào đã tại chúng ta vòng tròn truyền ra."

"Tuyệt Hậu công tử?" Dư Sinh ghét bỏ nói: "Cái tên quái gì."

Chu Cửu Chương đem Cầu Từ ôm, "Người đoạn tử tuyệt tôn, còn không cho người bên ngoài nói."

Sở Từ cùng Bốc Cự lúc này mới nhìn thấy Cầu Từ, thân thể không khỏi ngửa mặt lên, "Ồi, cái này chó thật là xấu."

"Uông", lần đầu tiên, Cầu Từ hướng về bọn họ hô một cuồng hống, bạch nhãn bên trên lật, khinh thường chi ý thể mà lộ rõ trên mặt.

Chu Cửu Chương kinh ngạc, "Mấy ngày không thấy, Cầu Từ biết miệt thị người?"

"Đây là thiên phú, muốn không nói mất chó coi thường người khác đâu." Dư Sinh cười nói.

Hắn thuận tay đem trong lá cây cỏ dại nhặt ra tóe nhét vào giỏ trúc bên trong, hỏi: "Thái gia tiểu tử kia phát cái gì chó điên, hôm qua tới liền cắn."

"Thì ra như vậy người cái gì cũng không biết liền cùng người đánh nhau?"

"Cơ hội khó được, đánh lại nói chứ sao." Dư Sinh nói.

Chu Cửu Chương thế là đem Thái Minh tại Tầm Vị trai, để Trang Tử Sinh roi xuống mặt mũi trái qua nói.

"Hóa ra là các người gây họa." Dư Sinh hưng sư vấn tội, "Các người khoe khoang cái gì, lại không dài bao nhiêu thịt, ta đằng sau thả trăm tám mươi cái, còn điệu thấp không nói cho người khác."

Chu Cửu Chương tranh cãi, "Người bây giờ chẳng phải đang khoe khoang, chẳng lẽ chúng ta không phải người?"

"Người thật đúng là nói đúng."

Chu Cửu Chương đối Sở Từ nói: "Ta liền nói tiểu tử này chanh chua đi, cùng hắn ngốc ba ngày, trở về có thể tức chết Trang Tử Sinh."

Bốc Cự trong lòng có nghi hoặc, thấy khe hở là cắm kim vào nói: "Người quả thật chỉ nhìn một lần, liền học được « Kiếm Pháp Cửu Chương »?"

Thái Minh tại Dư Sinh đại sát tứ phương lúc, liền nhận ra chiêu kiếm của hắn. Vì ngăn ngừa quá mất mặt, hắn trở lại Dương Châu sau liền đem Dư Sinh biết « Kiếm Pháp Cửu Chương » truyền ra ngoài.

« Kiếm Pháp Cửu Chương » với tư cách Chu gia tuyệt học, Chu gia tự nhiên rất nhanh được đến tin tức.

Dư Sinh con người sáng lên, kể thương tâm đầu, "Nói miệng không bằng chứng, các người ai lượng chiêu tuyệt học, ta tại chỗ học cho các người nhìn."

"Vì cái gì không phải người bây giờ đùa nghịch một lần « Kiếm Pháp Cửu Chương »?"

"Ta quên rồi." Dư Sinh nói.

"Đi." Ba người cùng một chỗ khinh bỉ hắn.

Chu Cửu Chương không kịp chờ đợi nói: "Đúng rồi, đáp ứng thức ăn của ta thật là không có có, người cũng không thể nói mà bất tín."

"Chẳng phải đậu phụ a, chúng ta sớm ăn chán." Thảo Nhi ôm Cầu Cầu ngồi xuống.

Nàng giúp đỡ Dư Sinh nhặt rau, thuận tiện đem một cây lá rau nhét vào Cầu Cầu miệng bên trong, Cầu Cầu lập tức hít mất hưởng thụ nhai lên.

Buổi sáng, nàng trở lại trên giường về sau, phân biệt rõ một chút miệng sau mới tỉnh ngộ rau cải bên trong linh lực so Diễm Mộc tửu càng thuần.

Dư Sinh cũng nhét một cây đến Cầu Từ miệng bên trong. Cầu Từ chỉ nhai một ngụm liền phun ra, để Dư Sinh thẳng mắng nó không biết tốt xấu.

Chu Cửu Chương ở bên cạnh thúc giục, "Vậy còn không mau một chút, ta thể nhưng là bụng rỗng tới."

Bốc Cự nói: "Không chỉ, hần tối hôm qua cũng chỉ uống một bát cháo."

Dư Sinh cười, "Người ăn hôi tởi, nói cho người a, tiền không cho phép thiếu."

Chu Cửu Chương vỗ vỗ túi tiền, thúc giục Dư Sinh nhanh lên một chút tiến bếp sau.

Dư Sinh vừa đứng người lên, tiểu bạch hồ liền từ hậu viện chạy vào, úy khuất dán chân của hần, cái đuôi nhẹ nhàng quét lấy.

Dư Sinh lập tức biết Diệp Tử Cao lại tại đùa giỡn tiểu bạch hồ, "Gia Tử Cao, đừng tưởng rằng đầu lợn tiêu tan, người liền có thể làm xằng làm bậy."

"Không phải, chương quý, ta. . ." Diệp Tử Cao đang muốn giải thích, Dư Sinh đã về bếp sau đi.

Tiểu bạch hồ đắc ý vẩy vẩy cái đuôi, vênh vang đắc ý tại Diệp Tử Cao trước mặt trải qua.

"Quá giảo hoạt." Diệp Tử Cao bắt đắc dĩ ngồi tại trên ghế, "Ta không liền nói câu muốn ăn gà con hầm a."

Bạch Cao Hứng cũng cùng tiểu bạch hồ không hợp nhau, "Nó một ngày điếm ba lần, sớm xem như chính mình, người đoạt ăn miệng cáo, không cáo người điều trạng chỉ thấy quý."

Buổi trưa không đến, hiện tại dùng cơm gần liền với thời gian quá sớm.

Dư Sinh thế là lấy một khối đậu hũ non, cắt thành khối nhỏ, tăng thêm hành thái, rải lên muối, tăng thêm dầu vừng, sau đó liền bùng ra ngoài.

Đương nhiên, đơn giản như vậy một món ăn Dư Sinh kiếp trước cũng đã làm, cũng là không cần phiền phức hệ thống, bớt bị khinh bỉ.

"Nhanh như vậy?" Đang nói chuyện phiếm Chu Cửu Chương kinh ngạc.

Dư Sinh đem đĩa buông xuống, "Đậu phụ tẩm hành, ném thử."

Sở Từ cúi đầu, gấp hành xanh, đậu phụ trắng, bày ở thanh hoa thanh lịch trên mâm hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, "Duy nhất không đủ chính là, đao công thực sự kém chút."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đao công

Sở Từ vừa dứt lời, hệ thống thanh âm lạnh như băng tại Dư Sinh bên tai vang lên:

Xét thấy túc chủ đao công nhiều lần bị nhả rãnh, đặc biệt tuyên bố nhiệm vụ mới:

【bảo đình giải ngư】bảo đình nhất đao giải toàn ngư, kỹ tốt đến tận đây ư? Không khác, duy người chuyên nghiệp.

【nhiệm vụ ban thưởng】khách sạn thăng cấp con đường mở ra, thẻ thẻ chất ban thưởng một trương.

【nhiệm vụ trừng phạt】trong vòng một năm nếu không có tiến bộ, đem vô kỳ hạn quan bế thăng cấp đại môn.

Nghe được nhiệm vụ về sau, Dư Sinh không khỏi sửng sờ.

Liên quan tới khách sạn thăng cấp con đường, hệ thống thăng tuốt không có đề cập, Dư Sinh khổ tìm không cửa, không ngờ được tại chỗ này đợi lấy hần đầu.

"Đúng đúng đúng, liền là thứ này." Chu Cửu Chương cẩn thận ngắm nghía sau khi định nói, "Chỉ bất quá lần trước tại phủ thành chủ là canh, nguyên lai nó gọi đậu phụ."

Hần lấy một đôi đũa, không dần nổi kẹp một khối nhỏ đậu phụ để vào trong miệng.

Mềm non đậu phụ lại kém câu lên hẳn khó quên tư vị, mà lại đậu phụ bên ngoài dầu vùng thuần hương càng làm cho hẳn dư vị kéo dài.

Cái này cần quy công cho hệ thống, bởi vì Dư Sinh dầu vùng là hệ thống bên trong hồi đoái ra tới.

Sở Từ cùng Bốc Cự nhao nhao hạ đĩa, Chu Cửu Chương thấy một lần, rất sợ ăn đến ít, vội vàng kẹp một khối lớn đậu phụ.

Chỉ là nhắm nuốt về sau, Chu Cửu Chương bất mãn nói: "Đạo công của người xác thực cần phải luyện một chút, lớn nhỏ độ dày không đồng nhất, không chỉ có sống chín có khác, hương vị cũng rất khó thấm đi vào."

"Đã đang luyện." Dư Sinh nói xong ngẩng đầu thấy Mã thẩm nhi ôm nàng tiểu tôn tử đi đến, đằng sau còn đi theo Lý Lão Tam nhà tam thẩm nhi.

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta tới nhìn xem người kia đậu phụ làm sao làm." Mã thẩm nhi lớn giọng nói.

Trên trán hương thân đối hạt đậu làm thành đậu phụ đều rất hiếm lạ, tại ném đến đậu phụ mỹ vị sau càng là chuẩn bị đi trở về tự mình làm.

Dư Sinh đáp ứng một tiếng, kẹp một đĩa "Đậu phụ" bôn tại tiểu tôn tử trong miệng, "Có ăn ngon hay không?"

"Ăn ngon." Tiểu tôn tử giòn tan nói, hẳn giữ lại đầu trọc, chỉ có trên trán có một mảnh nhỏ tóc.

Phụ thân của hẳn năm trước lên núi hái một chút dã trà, ngẫu nhiên tại thành Dương Châu bán ra giá tiền rất lớn, từ đó một phát mà không thể vân hồi, chỉ muốn hái trà đổi tiền.

Nhưng sơn lâm là yêu thú địa bàn, hẳn như thế nào lại nhiều lần may mắn, cho nên lên núi không đủ năm lần sau cũng không trở lại nữa.

Một năm sau, Mã thẩm nhi con dâu tái giá thành Dương Châu, lưu lại tiểu tôn tử từ Mã thẩm nhi chiếu cố.

Hàn huyền vài câu, Dư Sinh liền để Diệp Từ Cao dẫn các nàng đi hậu viện, hiện mài đậu phụ đi.

Trong mâm đậu phụ đã thấy đầy, miễn cưỡng đệm một chút mà bụng Chu Cửu Chương cảm thấy hiếm có, cũng vội vàng đi theo.

Lưu Dư Sinh cùng Sở Từ thiên nam địa bắc tán gẫu, đồng thời không quên nhặt rau.

Sở Từ ngắm nhìn bốn phía, gấp phía sau quầy trên kệ bày đầy vò rượu, chỉ vào nói: "Chường quý. . ."

"Một xâu tiền." Dư Sinh cấp tốc nói, hiện tại khách sạn kiếm tiền đầu to liền là những rượu này.

Sở Từ một bữa, "Đến một vò." Hẳn chuẩn bị trước ném thừ lại nói.

Bạch Cao Hứng mang tới một vò cho bọn hẳn rót.

Sở Từ hưởng dụng một ngụm về sau, suy nghĩ thuận theo tửu dịch rơi vào trong bụng, dò xét đến một cổ yếu ớt linh lực khuếch tán đến toàn thân.

Hẳn đã là ba tiền thực lực, cổ này linh lực yếu ớt sớm tại trong dự liệu của hẳn.

Đối với rượu tới nói, Bốc Cự càng là người trong nghề, Sở Từ gấp hẳn cận chăm chăm rót, cẩn thận phân biệt rõ.

Sau một hồi lâu, Bốc Cự để chén rượu xuống, "Tại Diễm Mộc tửu bên trong đã là cực phẩm, tại thành Dương Châu rất có lợi nhuận."

"Bán được thành Dương Châu?" Đạt được khẳng định Dư Sinh lắc đầu, "Không bán không bán."

Bốc Cự khuyên nhủ: "Dư chường quý, tại khách sạn cái này một vò rượu chỉ trị giá một quan, nhưng ở thành Dương Châu, ta có thể cho người ít nhất bán đi ba xâu."

Dư Sinh thờ ơ, "Vây cũng không được, Diễm mộc quả tử không nhiều, chỉ đủ khách sạn làm ăn."

Bốc Cự gấp hẳn kiên trì, tướng tượng cũng đúng, to như vậy thành Dương Châu, chỉ có trên thị trấn có Diễm mộc quả, ừ rượu quả thực không nhiều, thế là coi như thôi.

Cầu Từ chỉ chốc lát sau chạy vào, đằng sau đi theo nhìn chăm chăm nó cái đuôi không tha Mã thẩm nhi tiểu tôn tử.

Hẳn đi đến bàn dài trước, ánh mắt hướng ra phía ngoài dời một cái, bỗng nhiên kêu lên: "Cha, cha."

"Cái gì?" Dư Sinh lúc ngẩng đầu gặp trước cửa trên đường hiện lên một bóng xám, mà Mã thẩm nhi tiểu tôn tử đã chạy ra cửa.

Dư Sinh vội vàng đuổi theo, ở trước cửa đem tiểu tôn tử ôm lấy, tả hữu tứ phương lúc nhưng không thấy trên đường phố có người.

Dư Sinh cho là mình hoa mắt, cúi đầu nhìn tiểu tôn tử, gấp hẳn cũng tại mê hoặc bên trong. Nhưng mê mang qua đi, nước mắt rất nhanh thấm ướt hốc mắt, tiếp lấy gào khóc lên.

"Ta cháu ngoan, thế nào?" Nghe được tiếng khóc Mã thẩm nhi, vội vàng chạy đến.

"Hắn vừa rồi đột nhiên liền hô lên Mã ca tới." Dư Sinh nói xong thò đầu nhìn về phía trên đường chỗ thoáng mát, hắn nghĩ có lẽ là Mã ca phách nhi phiêu trở về.

Mã thẩm nhi tiểu tôn tử nức nở ngồi tại Mã thẩm nhi trong ngực, chỉ vào vừa rồi bóng người lóe lên phương hướng, "Cha."

Mã thẩm nhi thở dài, "Ngowan, đừng khóc."

Dư Sinh từ phía sau lấy một lồng bánh bao canh, đủ kiểu an ủi sau mới đem tiểu tôn tử này dỗ lại.

Chỉ là đầu này vừa an ổn, đầu kia lại xảy ra chuyện.

Dư Sinh nghe cầu đá bên ngoài ồn ào, thò đầu vừa nhìn thấy lý chính bọn họ giờ lên một người chạy về phía khách sạn.

"Nhanh, mau mời Thảo Nhi cô nương." Lý chính lên cầu đá, hướng về Dư Sinh chào hỏi.

Đội bọn hắn khi đi tới, Dư Sinh gặp giờ lên chính là trên thị trấn bán thịt lợn Hồ Cửu, bắt quá tất cả mọi người gọi hắn thịt lợn Cửu.

Tại Hồ Cửu trên đùi, không ngừng chảy máu, trên bắp chân một khối thịt lớn bị kéo xuống, sâu có thể thấy được bạch cốt, để Dư Sinh không đành lòng nhìn thẳng.

Thảo Nhi để cho người ta đem hắn mang lên sân sau, hỏi: "Làm sao tổn thương?"

Lý chính nói: "Tại trong ruộng dọn dẹp lúc, bị trong rừng trúc xông tới chuột bị cắn."

"Trúc thử chạy thế nào ra rừng trúc rồi?" Dư Sinh không hiểu, ngày bình thường bọn chúng chỉ ở trong rừng trúc hoạt động.

Đem Hồ Cửu mang lên lâm thời chấp vá trên mặt bàn, thợ săn Lý Lão Tam thở một ngụm nói: "Ai biết, hôm nay ta tại Diễm Mộc lâm chỗ ấy trông thấy ba bốn đầu."

Thạch đại gia lo lắng nói: "Có thể hay không trên núi lại xảy ra chuyện gì rồi?"

Ai cũng không thể trả lời hắn.

Thảo Nhi rất mau đem máu đã ngừng lại, trong rừng trúc chuột mặc dù hung ác lại không độc, Hồ Cửu đồ không cần lo lắng cho tính mạng.

Đám người lúc này mới thở dài một hơi, đưa ánh mắt đặt ở Chu Cửu Chương đang tại mài đậu phụ trên tay.

"Liên là thứ này mài đậu phụ?" Lý chính ngồi xổm ở bên cạnh ngắm nghía, "Rèn luyện cái này thốt đá vật liệu đá chỉ có thể đi Tây sơn lấy."

Mã thẩm nhi ôm tiểu tôn tử ở một bên nói: "Còn muốn cái gì nước chất, người bình thường thật đúng là làm không được, cũng không biết Tiểu Ngư Nhi đầu này làm sao lớn lên."

Lý chính nói: "Cùng đầu không quan hệ nhiều lắm, hắn là mẹ hắn thiên phú."

Lời này nghe giống mắng chửi người.

"Cũng thế, trước kia cùng lão Dư giống nhau là du mục u cực, hiện tại đột nhiên khai khiếu, khẳng định là Vũ cô nương huyết mạch chiếm thượng phong."

Dư Sinh nói: "Lời nói này, bọn họ còn tại trong cơ thể ta đánh nhau tranh cái cao thấp không được."

Lý chính cười, "Cái này nhưng khó mà nói chắc được, chỉ ít bọn họ lúc còn sống, đối người giống ai liền tranh cái không ngớt."

"Đúng đúng, nhớ kỹ Tiểu Ngư Nhi vừa biết bò, Vũ cô nương đem hắn nhét vào trong nước bơi lội, đem bụng đều uống trướng." Thạch đại gia cũng tới tham gia náo nhiệt.

Vừa biết bò, căn bản không ghi việc, Dư Sinh quả thật không biết còn có cái này ra, "Nàng thật sự là ta mẹ ruột?"

"Đứa nhỏ này, không phải mẹ ruột, ai sẽ tại người cười trộm lúc liền thu xếp nàng dâu."

Chương 64: Đại Tàn thành

Thu xếp nàng dâu!

Dur Sinh á khẩu không trả lời được, đây thật là mẹ ruột, xác nhận không sai.

Chỉ là hỏi thăm mấy lần, ai cũng không biết mẹ hần vì hần thu xếp nàng dâu là ai.

Một bữa nói chuyện phiếm về sau, đã đến buổi trưa lúc, Mã thẩm nhi một đồng tiền mua một khối đậu phụ trở về mình làm.

Lý chính bọn họ cũng ai đi đường nấy, chỉ là vừa tại cửa khách sạn phân biệt, từng cái liền đứng vững thân thể, nhìn qua thị trấn phía tây cầu đá tròn mắt hốc mồm.

Diệp Từ Cao thấy thế ra ngoài quét mắt một vòng, "Có lầm hay không, người Đại Tàn cũng tới Dương Châu bán lương thực?"

"Người Đại Tàn?" Dur Sinh vội vàng ra ngoài, đang ngồi Sở Từ ba người cũng không ở sau người, cấp tốc đứng tại Dur Sinh phía trước.

Bọn họ ngẩng đầu, quả gặp ba vị ba trượng, cao mười mét cự nhân đi ở phía trước.

Bọn họ đầu vai ngồi bốn năm cái ba thước người lùn, đằng sau đi theo Đà thú kéo xe lương thực hướng về thị trấn đi tới.

Đà thú miễn cưỡng có thể qua đền thờ, cự nhân không được, cho nên bọn họ nhẹ nhàng linh hoạt quay người lại, trên mặt sông bước tới.

Dur Sinh đánh bóng mắt, quyết định vĩnh cửu ghi khắc một màn này, trong lòng tự nhủ mẹ hần, ta thế mà nhìn thấy trong truyền thuyết người Đại Tàn lương đội.

Đương nhiên, theo thân cao có biết, trước mắt người Đại Tàn không phải Dur Sinh kiếp trước biết người Đại Tàn.

Dị thế giới người Đại Tàn đến từ Côn Luân lấy đồng mười vạn dặm Đại Tàn thành, bọn họ kẻ cao nhất vì ba mươi trượng, là trăm mét chi cao, loại người bình thường cũng có cao mười trượng.

Nói cách khác, trước mắt ba vị cự nhân tại Đại Tàn thành bên trong quả thực là người lùn.

Tuy có như thế kinh thiên địa chi thân cao, nhưng Đại Tàn thành người có cái vấn đề lớn, là sẽ không ruộng làm.

Bọn họ tại gặp phải Tiểu Nhân thành trước đó, chủ yếu ở trong vùng hoang dã lục tìm gỗ, cát mịn, cục đá, dã thú thì thể làm thức ăn.

Chỉ là những vật này làm sao có thể chèo chống thân hình khổng lồ, cho nên bọn họ cả ngày chỉ có thể mượn đi ngủ đến giảm xuống tiêu hao.

Dù là như thế, người Đại Tàn cũng chết đói người nhiều.

Đến mức về sau xuất hiện thọ đạt tám ngàn tuổi người, cũng là gặp phải Tiểu Nhân quốc mới xuất hiện.

Cùng người Đại Tàn tương phản, Tiểu Nhân thành bách tính, cao nhất người mới ba thước, cao một thước, nhưng bọn hần cũng rất am hiểu canh tác.

Tiểu Nhân thành ruộng đồng cũng là thiên hạ giàu có nhất đất đai, gieo xuống lương thực bội thu chi cự, đủ để nuôi sống người Đại Tàn mấy ngàn năm, thậm chí có thừa lương buôn bán hướng hần thành.

Tiểu Nhân thành bách tính cũng rất thích canh tác, nếu để bọn họ từ bỏ canh tác, không khác tự sát.

Duy nhất không đủ chính là, thổ địa của bọn hần luôn luôn bị ngoại thành người ngập ngập, gieo xuống lương thực cũng có yêu thú chim tước cướp đoạt, Tiểu Nhân thành bách tính chỉ có thể vô ích hồ làm sao.

Nhưng hai thành người ăn nhịp với nhau về sau, chuyện xuất hiện chuyển cơ.

Đầu óc không hiệu nghiệm, hữu dũng vô mưu người Đại Tàn phụ trách hộ vệ Tiểu Nhân thành cùng đất đai, Tiểu Nhân thành vì người Đại Tàn cung cấp sinh hoạt cần thiết lương thực.

Nói cách khác, trước mắt cái này lương đội không đáp gọi người Đại Tàn lương đội, gọi Tiểu Nhân lương đội mới càng chuẩn xác.

Nhưng người nào để người Đại Tàn lại càng dễ trở thành chiêu bài đầu.

Người Đại Tàn lương đội không chỉ có tổ hợp thu hút sự chú ý của người khác, lương thực cũng là phi thường đặc biệt cùng cực kỳ tốt, tất cả thành đồ thích đem bọn hắn lương thực lưu làm giống thóc.

Bất quá tại thành Dương Châu rất ít gặp. Đại Tàn thành mặc dù cùng thành Dương Châu cùng ở tại Côn Luân chi đông, nhưng cách xa nhau lại có cách xa vạn dặm, người Đại Tàn lương đội xưa nay không đến thành Dương Châu.

Trong ngày thường như nghĩ ra được Đại Tàn giống thóc, có lẽ chỉ có thành chủ ngự kiểm xuất hành lúc, ngẫu nhiên nhớ lại lúc mang về một hai túi tới.

Về phần tại sao không nhiều mang, đó là bởi vì có cái Kiếm Nô đang lười biếng!

Đứng tại đền thờ đến khách sạn trước trên đất trống, người Đại Tàn chậm rãi đem người lùn nâng ở lòng bàn tay sau đó để dưới đất.

Cầm đầu người lùn mang một hồng sắc khăn trùm đầu, hắn tiến về phía trước một bước nói: "Quấy rầy hương thân, không biết nơi này là không phải Kiếm Nang trấn?"

Thị trấn không có danh tự, Dư Sinh nghe lão gia tử nói, các lão tổ tông là chuẩn bị vì thị trấn đặt tên.

Nhưng có tiểu thanh tân, có quá bá khí, ý kiến không hợp nhau, chỉ có thể gác lại tranh luận, cộng đồng phát triển.

Về sau gần gũi dùng qua Bạch Long trấn, nhưng cái này bá khí thực sự không chế không ở, đưa tới không ít phiền phức, cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Thăng đến thành chủ túi kiếm treo ở trên đền thờ, Kiếm Nang trấn mới trở thành hoang dã lữ nhân đối thị trấn xưng hô.

Lý chính tiến lên một bước, "Đúng, đúng, nơi này là Kiếm Nang trấn."

Khăn chít đỏ thờ phào, hướng phía sau Đà thú hô: "Kiếm Nang trấn đã đến."

Đà thú ngồi lấy cùng hắn đồng dạng người lùn, bọn họ không nhúc nhích tí nào.

Thăng đến một nam một nữ từ nhỏ đôi đồng dạng cao trong đội xe chuyển ra tới, Dư Sinh mới biết là hai người bọn họ đang tìm Kiếm Nang trấn.

Chỉ là nhìn thấy hai người về sau, Dư Sinh cũng lại không thể chuyển dời ánh mắt.

Không phải là bởi vì bọn họ tuấn mỹ, vừa vặn tương phản, Dư Sinh rất sợ dời ánh mắt sau sẽ làm bị thương lòng tự tôn của bọn hắn.

Đi ở phía trước chính là nữ tử, đoán không ra tuổi tác, nhưng tang thương ở trên người nàng rất không thích sống chung, nàng đầy mặt bong bóng, phảng phất toàn bộ mặt từng bị ngâm ở nóng hôi vôi tương bên trong.

Nàng công một cái củ nát trúc, dùng một cây gậy gỗ nắm phía sau nam tử.

Nam tử cũng tuổi trẻ, hai mắt đã mù, công một mặt củ nát trống.

"Ca, Kiếm Nang trấn đã đến." Nữ tử quét mắt một vòng thị trấn, quay đầu cao hứng đối nam tử nói.

"Bọn họ đang tìm Kiếm Nang trấn, chúng ta đúng lúc muốn tới thành Dương Châu, liền tiện đường đem bọn hắn mang hộ đến đây."

Khăn chít đỏ dứt lời, chào hỏi người phía sau xuống xe, "Chúng ta buổi trưa tại khách sạn nghỉ ngơi."

P phía sau người lùn đáp ứng một tiếng, riêng phần mình bận rộn thu dọn đồ đạc, ngược lại là người Đại Tàn khoa tay múa chân, xem bộ dáng là vì có cơm ăn mà cao hứng.

Dư Sinh bận bịu đem bọn hắn mời đến khách sạn.

Đến mức ba vị người Đại Tàn, cát đá đều nuốt trôi đi, đôi mỹ vị tự không thêm đề ý, chỉ hướng dụng đội xe lương thực là đủ rồi.

Nữ tử nắm nam tử đi tới, lý chính hô: "Hai vị là nhạc sĩ? Không biết tìm Kiếm Nang trấn làm cái gì."

Nữ tử quần bách nói: "Chúng ta, chúng ta. . ."

Nam tử tiếp nhận nói: "Trưởng giả, chúng ta là vân du người kể chuyện, nghỉ tại trên trấn nán nà mấy ngày, không biết có thể?"

"Người kể chuyện?" Không đợi lý chính đáp ứng, Thạch đại gia đã dựa vào đến, "Được được được, chỉ cần người thuyết thư, ở tạm mấy ngày đều được, liền ở nhà ta."

Thạch đại gia là đáng tin mà nghe sách mê, nếu có cơ hội tiến thành Dương Châu, không phải tại quán trà từ quán ngâm một ngày, ngốc đến ngày thứ

hai trở về.

Nếu có ngoại lệ, hẳn tổng cảm giác chuyển kia thành Dương Châu phí công tiến vào, biết toàn thân uể oải, không phải để Tiểu Căn lại kéo hẳn vào trong thành nghe một ngày mới vui mừng lên.

Hắn thẳng tuột có cái nguyện vọng, liền là trước cửa nhà nghe sách, chỉ là kiếm không lên tiền, trên trán rất ít có người kể chuyện tới.

Hiện tại có tự chui đầu vào lưới, không đúng, bản thân đưa tới cửa, Thạch đại gia có thể nào để bọn hắn đi.

Thợ săn Lý Lão Tam cũng thế, "Đúng, chỉ cần thuyết thư, dù là ở lại một năm đều được, đồ ăn chúng ta bao hết."

Dư Sinh cũng có chút ý động, muốn từ người kể chuyện trong miệng cẩn thận giải thể giới bên ngoài.

Đại hoang phía trên, cách xa vạn dặm tính gần, một trăm vạn dặm không tính xa, thành trì vô số, thần linh vô số, dị hình cũng vô số, truyền thuyết càng là hàng hà sa số.

Những này dị thú, thành trì truyền thuyết, chỉ có thể dựa vào văn tự hoặc người kể chuyện tương truyền, cho nên vân du tứ phương người kể chuyện, thường thường so trên thị trấn người biết càng nhiều.

Thế là Dư Sinh nói: "Lưu lại, lưu lại, sân bãi ta bao hết."

"Đi!" Trên trán hương thân cùng nhau xuyt Dư Sinh, thị trấn sân bãi cái nào cần trả tiền, tiểu tử này liền là nhặt có sẵn.

Lý chính cười mắng, "Liền tiểu tử ngươi kiếm tiền nhiều, như vậy, nước trà tiền ngươi toàn bao."

"Được." Dư Sinh tài đại khí thô, không chút do dự đáp ứng.

Nghe được đám người đáp ứng, một nam một nữ yên tâm một chút.

Dư Sinh cảm giác bọn họ lưu lại tại trên thị trấn có mục đích khác, nhưng người nào quan tâm đâu, trước tiên đem sách nghe lại nói, dù sao có túi kiếm tại.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tấm gương

Đối trên trần bách tính, những này mặt hướng đất vàng lưng hướng lên trời nông phu mà nói, người Đại Tần lương thực đội đi ngang qua, há có không mua lý lẽ?

Bởi vậy tại Dư Sinh đi làm giờ cơm, bọn họ đã đem khăn chít đỏ người lùn vây quanh.

Về sau Dư Sinh dứt khoát cũng không làm cơm, tại phía ngoài đoàn người nhảy cẫ tung, trăm phương ngàn kế nghĩ chen vào, "Nhường một chút, để cho ta cũng nhìn xem."

Chỉ là hẳn người thấp nói nhẹ, ai cũng không nhường, ngược lại để Chu Cửu Chương nhìn vui vẻ, quên đi đối đầu phụ ma bà chờ đợi.

"Ai túi tiền rơi mất?" Gặp không chen vào được, Dư Sinh ở bên ngoài hô to một câu.

Các hương thân không người cúi đầu.

Dư Sinh chỉ có thể móc ra một viên đồng tiền, hướng về trên mặt đất ném một cái ném, đồng tiền thanh thúy thanh âm lập tức gây nên đám người xem xét.

Dư Sinh thừa cơ chen vào, "Để cho ta nhìn xem, khách sạn lương thực không nhiều lắm, ta đang muốn mua đâu."

Lý chính đem đồng tiền ném trên mặt bàn, đập vào Dư Sinh cái ót, "Ngươi cái bại gia đồ chơi, hoang đến miệng ăn núi lở, hiện tại đem lão Dư lưu lại mấy vạc lớn lương thực bại quang rồi?"

Dư Sinh cười hi hi nói: " Trương thúc, sinh ý được rồi tiêu hao lớn, người cần phải thay ta cảm thấy cao hứng."

Hắn nhặt lên trên bàn số ghi lương thực, chỉ vào lúa mạch, hạt đậu, gạo muốn rất nhiều.

Cao ba thước khăn chít đỏ người lùn đứng tại trên ghế, theo Dư Sinh tại một cái tờ đơn bên trên hoạch câu, mấy túi liền là mấy đạo câu, người Đại Tàn chỉ nhìn hiểu cái này.

Lật đến đằng sau lưng, Dư Sinh kinh ngạc nói: "A, chỗ này có nếp cẩm? Đến một túi, a, còn có được thảo hạt giống?"

Dư Sinh vội vàng chen đi ra đem Thảo Nhi kéo tới, hắn lại móc ra một viên đồng tiền chuẩn bị lập lại chiêu cũ, ai ngờ đại gia gặp Thảo Nhi đến đây, chính tề tránh ra vị trí.

"Có làm hay không, địa vị của ta còn không bằng nàng." Dư Sinh nói thầm lấy tiến vào bếp sau.

Trong hành lang như cũ chen chúc không chịu nổi, Sở Từ cùng Chu Cửu Chương ba người nhàm chán, ngồi bên ngoài nhìn người Đại Tàn tại tiểu nhân chỉ huy dưới, án lấy tờ đơn từ Đà thú trên lưng lấy lương thực.

Ba cái người Đại Tàn đang làm việc lúc, đôi khi từ một đầu Đà thú trên lưng lấy một khối cánh cửa lớn nhỏ bánh bột ngô, tiện tay nhét miệng bên trong.

Có bã đến rơi xuống lúc, bọn họ tình nguyện trong tay lương thực rơi trên mặt đất, cũng phải dùng tay đem bã tiếp được, sau đó nhét vào mồm, lưu một mặt thỏa mãn.

"Ta thấy đói bụng." Chu Cửu Chương ghé vào trên mặt bàn nói, còn nuốt một ngụm nước bọt.

Bốc Cự đang tại phẩm từ, Sở Từ nhìn xem ngồi bên cạnh vị trí hai cái người kể chuyện nhập thần, không ai phản ứng hắn.

"Đừng rồi." Chu Cửu Chương bỗng nhiên ngồi thẳng người, "Nghe hương thân nói rừng trúc bên kia có Trúc thử ẩn hiện, chúng ta trở về lúc đánh vài đầu như thế nào?"

"Được a." Sở Từ quay đầu nói.

"Hoa" một tiếng, bếp sau truyền đến lật xào lúc xông vào mũi thơm, Chu Cửu Chương lại nằm xuống trên bàn, "Ta đói hơn."

Cũng may không đợi một lát, Dư Sinh liền đem đồ ăn bụng ra tới, cùng đậu phụ mà bà còn có một phần rau cải xào.

Một nam một nữ kia người kể chuyện cũng có một phần.

Cái này khiến nữ tử mang ơn, lời kéo nam tử đứng lên không nổi hướng về Dư Sinh khom lưng nói cảm ơn.

Dư Sinh có phần không được tự nhiên, khoát tay áo sau mau trốn đi.

Chu Cửu Chương nhìn qua đậu phụ, nhất thời thậm chí có chút không xuống tay được, để Sở Từ rất kinh ngạc, "Người đói tính từ rồi?"

"Món ngon cái thứ nhất mới phải ngon miệng, các người biết vì cái gì?" Chu Cửu Chương gặp hai người lắc đầu, tiếp tục nói: "Bởi vì có chờ mong cảm giác."

"Chờ mong cảm giác một khi bị thỏa mãn, toàn bộ đầu lưỡi đều sẽ nhảy dựng lên, cũng lại không thể quên được kia mỹ vị." Chu Cửu Chương chào hàng lấy bản thân mỹ thực triết học.

Hắn chỉ vào trắng sữa mâm sứ bên trên đồ trắng lục giao nhau, lại một tia nhiệt khí cũng không thức ăn, "Món ăn này sắc vị đều đủ, ta phải đem bản thân nuôi thêm lại ăn."

Bốc Cự đối Sở Từ khẽ cười nói: "Vậy chúng ta ăn nhiều một chút, để Cửu Chương nhiều thêm một lát."

Chu Cửu Chương lập tức không thuận theo, "Đừng hậm hực, vẫn là để ta đến trước nếm thử."

Hắn thật nhanh kẹp một thìa, vội vàng ném miệng bên trong, "Ha ha, thật nóng, thật nóng."

Sở Từ đang thả miệng bên trong, nghe vậy dừng lại, "Bồng còn không dám nhanh phun ra."

"Ừm~" Chu Cửu Chương lắc đầu cắn một cái,

Chỉ cảm thấy nho nhỏ một khối đậu phụ tại trong miệng bắn ra đại hoạt lực, tê, cay, bỏng, non, thơm, tươi cùng một chỗ công lên vị giác.

Chu Cửu Chương bận bịu lại kẹp một khối, hơi thổi thổi liền bỏ vào trong miệng, cho dù vừa rồi đã tại đầu lưỡi bỏng nổi bong bóng đến cũng không ngăn lại được hắn.

"Thoải mái." Chu Cửu Chương thờ dài, đổi lại bụng thức ăn ra tới Dư Sinh nói: "Dư chương quỹ, ta hoàn toàn phục."

Dư Sinh buồn bực, "Phục cái gì?"

"Tài nấu nướng của ngươi." Chu Cửu Chương chỉ vào đậu phụ mà bà nói, "Thịt bò băm xúng đậu phụ hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, thật không biết ngươi nghĩ như thế nào ra tới."

Dư Sinh khiêm tốn nói: "Chỗ nào, chỗ nào."

Sở Từ cũng ném một ngụm, chậm rãi nhắm nuốt phẩm vị sau nói: "Dư chương quỹ cũng đừng khiêm tốn."

"Khiêm tốn? Các ngươi quá lo lắng, cái này căn bản không phải ta nghĩ ra tới." Dư Sinh đùa xong ba người bọn hắn, lại trở về nấu đồ ăn.

Bị đùa bốn Chu Cửu Chương tuyệt không buồn bực, hắn đuổi theo hỏi thăm cái gì gia vị, sau đó đựng ba bát cơm trắng bụng tới.

"Đạo này đậu phụ mà bà ăn với cơm ngon nhất." Hắn ngồi xuống nói, đã thấy Bốc Cự mặt không biểu tình chỉ chỉ kia bàn bị sơ sót rau cải xào, "Ngươi ném thử cái này."

"Thế nào, không có quen?" Chu Cửu Chương gấp thức ăn lúc nói.

Không trách hắn cho rằng như vậy, chỉ vì rau cải xanh nhạt, không dính một tia giọt nước sôi, phảng phất hái xuống tấy liền bụng lên.

Một cây rau cải vào miệng, nhẹ nhàng khẽ cắn, có nước tràn ra, không đợi tràn đến trên đầu lưỡi, thơm đã ở miệng lưỡi ở giữa tràn ngập.

Làm đồ ăn bị triệt để nhai nát về sau, Chu Cửu Chương không nói gì nữa. Hắn thẳng tuốt nhai lấy, thẳng đến nát không thể nát, không nỡ nuốt xuống.

Nhưng kinh hi còn chưa đoạn.

Tại rau cải rơi vào bụng lúc, một cổ hơi ấm chậm rãi khuếch tán đến toàn thân, để hắn toàn thân ấm áp.

Cổ này ấm, phảng phất mùa đông nắng ấm, cho dù tại chới chạng ngày mùa hè, cũng không thấy khó chịu.

"Đây là linh lực?" Chu Cửu Chương không thể tin hỏi.

Sở Từ gật gật đầu, "Ta cũng cảm thấy."

Rau cải bên trong linh lực không nhiều, cho dù đối với hai tiền võ sư Chu Cửu Chương tới nói cũng hơi không đủ nhiều, không nói đến hắn có ba tiền thực lực.

Nhưng cổ này linh lực chi thuần, tại hắn ba tiền nội lực đại dương mệnh mỏng bên trong, cũng có thể tùy tiện phát giác được.

Nội lực của hắn như bị cổ này thuần khiết linh lực trường kỳ tắm bổ, cùng đẳng cấp võ sư người bên trong, đem sẽ không có người ở bên trong lực bên trên là đối thủ của hắn.

"Ta rốt cuộc minh bạch Cầu Tử nôn rau cải lúc, Dư chương quỹ vì cái gì mắng nó không biết điều." Bốc Cự nói.

Chu Cửu Chương nhớ lại, "Nghe Dư Sinh nói, cái này rau cải hạt giống đến từ Chiêu Diêu sơn."

"Khó trách." Sở Từ nói.

"Đinh cấp nguyên liệu nấu ăn phối hợp đinh cấp trù nghệ, tuyệt." Bốc Cự nói, "Chỉ món ăn này, là có thể đem Tầm Vị trai làm hạ thấp đi."

Hắn đối Chu Cửu Chương nói: "ngươi không phải xem thường Tầm Vị trai chương quỹ làm người a? Không bằng đem Dư chương quỹ mời đến thành Dương Châu cùng hắn chống đối."

Chu Cửu Chương liếc liếc mắt Dư Sinh.

Thấy hắn đang bụng một bàn rau cải, để lý chính bọn họ ném, đôi khi nói khoác tài nấu nướng của mình, tại rước lấy người bên ngoài tán thưởng lúc lại ra vẻ khiêm tốn đặc chí.

Chu Cửu Chương lắc đầu, "Được rồi, người biết càng ít càng tốt, bớt đến lúc đó cũng lại ném không đến bực này mỹ vị."

Sở Từ lại tại chú ý bên cạnh hai vị người kể chuyện nói chuyện, nghe bọn hắn ném đến Dư Sinh nung thức ăn về sau, nữ tử cao hứng nói: "Ca, thức ăn này ăn ngon thật."

Nam tử gật gật đầu, nghe nữ tử lại nói: "Có như vậy mỹ vị thị trấn nhất định không phải phổ thông thị trấn, tám gương nhất định ở chỗ này."

Tám gương. Sở Từ tại gấp thức ăn lúc, nhẹ nhàng nói thắm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Trói ta nha

Tiểu tôn tử ngồi xôm ở dưới gốc táo đào tổ kiến.

Hắn đánh nắc, nải nải làm đậu phụ ăn thật ngon, hắn nhịn không được liền ăn nhiều.

Hiện tại nải nải đi ngủ trưa, lưu một mình hắn trong sân dừa nghịch.

Hắn đi theo chuỳn hạt gạo con kiến vây cây táo đi một vòng, nhàm chán sau bắt lấy hai con kiến nhẹ chà xát, lại đem bọn chúng đặt chung một chỗ lúc liền đánh nhau.

Hắn ngẩng đầu, bỗng nhiên gặp trên đầu tường nằm sắp một người, đang đứng ở bên ngoài nhìn hắn.

Người kia mang theo củ nát mũ rộng vành, mép đem mặt che tại trong bóng tối. Trên người hắn hất lên phá áo choàng, sau lưng cống hái trà giò trúc, nắm trong tay lấy leo núi cắt cỏ lúc cái liềm.

"Cha." Tiểu tôn tử tròn tròn mắt, cao hứng kêu lên, tại hắn trí nhớ mơ hồ bên trong, cha chính là xuyên cái này một bộ quần áo đi vào trên núi.

Nghe được tiểu tôn tử cao hứng gọi, người ghé vào trên đầu tường mồm miệng không rõ nói: "Trói ta nha."

Tiểu tôn tử nện bước chân nhỏ chạy đến dưới tường mặt, ngửa đầu nhìn xem người tới, gặp hắn trên tay có lông nhưng không lấy làm lạ, "Người trở về nha."

"Trói nha." Ghé vào trên đầu tường người lại mồm miệng không rõ mà nói.

Tiểu tôn tử cao hứng nói: "Cha, xuống tới, xuống tới."

"Tốt lắm." Người tới nhảy xuống đầu tường, lộ ra một đoạn cái đuôi, lại cấp tốc thu hồi trường bào cũ rách bên trong.

Hắn từ phía sau giò trúc bên trong lấy một viên quả, kia là một cái lớn quả đào, đã chín mọng, ứng đỏ màu hồng phấn mười phần mê người.

Tiểu tôn tử đưa tay đón lúc, người tới thu về. Hắn đem quả đào tại trên quần áo xoa xoa, đem lông tơ trừ sạch sau mới lại đưa cho tiểu tôn tử.

Tiểu tôn tử tiếp nhận, thật to cắn một cái, ngọt ngào chất lỏng lập tức chảy vào trong miệng.

"Thật ngọt." Tiểu tôn tử cười nói, hắn trước kia ném qua đồng dạng ngọt quả đào.

"Chúng ta, ra ngoài, chơi." Người tới từ cái gùi bên trong lại lấy ra một viên quả đào cắn nói.

Tiểu tôn tử gặm quả đào gật đầu đáp ứng, bọn họ lôi kéo tay lặng lẽ đi ra ngoài, hướng về phòng ở phía sau rừng cây đi đến.

Dùng xong cơm, tại khách sạn ngăn ngủi dừng lại về sau, người Đại Tàn lương thực đội liền hướng về thành Dương Châu đi, lưu nam nữ người kể chuyện đi Thạch đại gia nhà dừng lại.

Dư Sinh bọn họ đem ăn cơm thừa rượu cạn thu thập, lại hầu hạ tốt Mao Mao vị này bất bệ đại gia về sau, mới có thời gian nghỉ ngơi.

Thảo Nhi lần này được rồi không ít thảo dược hạt giống.

Đội thời tiết nóng tiêu tan xuống dưới, nàng vừa định lôi kéo khách sạn ba nam nhân đi mở khăn được viên, nhưng nghe Chu Cửu Chương muốn đi Diễm Mộc lâm chỗ ấy sau lập tức sửa lại chú ý.

Đúng lúc Dư Sinh cũng nghĩ lại thu một xe Diễm mộc quả, bởi vậy tròng lên xe bò, bảy người chen lên đi đi ra cửa.

Tiểu bạch hồ đang tại trong sông bơi lội, gặp Dư Sinh bọn họ ra ngoài, móng nhỏ cấp tốc phui đi đến trên bờ, chấn động rút xuống một thân nước sau cấp tốc đuôi đi lên.

Bốc Cự nhìn đằng sau khách sạn liếc mắt, "Không sợ ném đồ vật?"

"Không có chuyện." Dư Sinh không thèm để ý, "Trộm đồ người đều trên xe."

"Ai?" Chu Cửu Chương không hiểu.

"Đi." Bạch Cao Hứng cùng Thảo Nhi cùng một chỗ đẩy Dư Sinh.

Thảo Nhi rảnh rỗi liền sẽ lấy lên một vỏ Diêm Mộc từ đi đồ vào nòng được thảo, nếu không phải Dư Sinh thấy nhanh, khách sạn Diêm Mộc từ sớm một vỏ không còn.

Đến mức Bạch Cao Hứng. Tại trong ba người, hắn là một vị duy nhất nằm tại Dư Sinh trên giường nệm hưởng thụ qua.

Hắn kiên trì cho rằng Dư Sinh đệm muốn tốt qua bọn họ, nhưng Dư Sinh kiên quyết không thừa nhận, bởi vậy Bạch Cao Hứng luôn muốn đổi tới.

"Cướp nhà khó phòng." Diệp Tử Cao nhìn xem hai người, ân cần dạy bảo Dư Sinh, "Chương quỹ người phải chú ý một chút, ta đề nghị khấu trừ một tháng tiền công rắn đe."

"Người cũng không tốt đến đến nơi đâu." Dư Sinh nói, "Cả ngày đùa giỡn Tiểu Ly."

"Chương quỹ người oan uổng ta." Diệp Tử Cao thâm tình chậm rãi nói: "ta vốn định đánh cắp Tiểu Ly tâm, thế nào biết lòng ta trước bị nàng đánh cắp."

"Lăn." Trên xe Dư Sinh ba người bọn hắn đồng nói, "Buồn nôn chết rồi."

Tiểu bạch hồ cũng là khẽ run rẩy, từ trên xe bò nhảy đi xuống, chui được trong ruộng lúa.

"Đừng dùng các người nông cạn, đến vũ nhục thành ý của ta." Diệp Tử Cao nghĩa chính ngôn từ nói.

Đám người không để ý hắn,

Câm lặng một đoạn đường về sau, Bạch Cao Hứng bỗng nhiên chỉ vào đại đạo, "Ai, mau nhìn, có cô nương xinh đẹp tới."

"Chỗ nào đâu?" Ngồi ở phía trước, ánh mắt bị cản Diệp Tử Cao đứng lên, hướng về đại đạo phương hướng nhìn ra xa.

Trên đại đạo không có một ai.

"Hừ ~" đám người hướng về Diệp Tử Cao khoa tay lấy khinh bỉ thủ thế.

Diệp Tử Cao xấu hổ ngồi xuống, "Cái này không có ý nghĩa, các người chưa từng nghe qua a, tình cảm là không nhận được khảo nghiệm"

"Đúng rồi, Liễu Liễu đâu, còn có Phú Nan?" Lại trêu ghẹo Diệp Tử Cao vài câu về sau, Dư Sinh bỗng nhiên nhớ lại hôm nay không thấy hai vị này.

Thảo Nhi lo lắng nói: "Liễu Liễu nói nàng nhà phụ cận luôn có một người đi dạo, sợ là khách không mời mà đến, tạm thời liền không tới."

Dư Sinh quay đầu, "Khách không mời mà đến? Nàng không có sao chứ?"

Thảo Nhi lắc đầu, "Không biết, nếu có chuyện, nàng sẽ truyền tin cho ta."

"Phú Nan đâu?" Dư Sinh lại hỏi.

Ngày xưa, cái này cảm y hán tử không tại trước mắt hắn, hắn liền lo lắng tiểu tử này đi công lược Mao Mao, bất quá ô giấy dầu bị thành chủ lấy đi về sau, hắn yên tâm rất nhiều.

"Hồi thành báo cáo công tác." Bạch Cao Hứng nói.

"Phú Nan cũng không dễ dàng, tại trên trần ngọc những ngày này một điểm tiến triển cũng không, về thành báo cáo công tác đoán chừng cũng không có gì có thể nói." Dư Sinh giả từ bí nói.

"Kia không nhất định." Bạch Cao Hứng nói, "Người hơn một ngày bên trên nằm nhà xí, ngày nào nhìn nhiều sát vách Thúy Hoa mấy giây, hắn đều có thể nương đến tình tiết vụ án bên trên."

Dư Sinh sững sờ, "Thật hay giả."

"Thật, hắn đã đem người quy luật mò thấy." Bạch Cao Hứng nói, "Ta gặp qua kia tất cả cuốn vở, phía trên nhớ rõ ràng."

"Thúy Hoa là ai?" Chu Cửu Chương bát quái nói: "được a, Dư chương quỹ khai khiếu đủ sớm."

Bạch Cao Hứng, Thảo Nhi ba người nhìn xem Chu Cửu Chương nhin không được cười lên.

Dư Sinh cả giận nói: "Khai khiêu cọng lông, Thúy Hoa là đầu lợn."

Chu Cửu Chương sững sờ, "Vậy ngươi khẩu vị đủ nặng."

"Đi đi đi, ta liền thêm một miếng thịt sỏ lợn." Dư Sinh nói.

Diệp Từ Cao nói: "Trách không được có ngươi tại lúc, Thúy Hoa không dám tới cọ nước vo gạo."

Một đoàn người nói xong, vượt qua một tất cả chỗ ngoặt lúc, tiểu bạch hồ từ trong ruộng lúa chui ra ngoài, miệng bên trong còn ngậm một cái không giấy dựa nửa con thỏ.

Nó nhảy lên xe bò, đem con thỏ đặt ở Dư Sinh bên cạnh.

Dư Sinh sờ sờ nó đầu, "Không sai, tối về làm thịt thỏ kho tàu."

Tiểu bạch hồ nghe xong cao hứng trở lại, lại muốn nhảy đi xuống bắt, bị Dư Sinh ngăn cản, "Đủ rồi, đủ rồi, bắt nhiều Diệp Từ Cao sẽ ăn chực."

Tiểu bạch hồ nghe xong, quả quyết nằm tại trên xe bò không động đậy được nữa.

"Ta. . ."

Dư Sinh một đoàn người rất mau tới đến điểm mộc dưới, sau khi xuống xe quét qua chỉ thấy ba bốn Trúc thử tại điểm mộc cùng rừng trúc ở giữa du đăng.

Rừng trúc phía ngoài cùng thanh thúy tươi tốt rừng trúc cũng không thấy, những trúc kia đều bị những này Trúc thử gặm được.

Sở Từ cau mày nói: "Trong rừng trúc nhất định có lợi hại hơn quái thú đem bọn hắc đầu ra ngoài, để trên trần hương thân cẩn thận nhiều một chút."

Dư Sinh đáp ứng một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, gặp điểm mộc bên trên không còn là một cái hầu tử, mà là một đám hầu tử.

"Đại gia ngươi." Dư Sinh chỉ vào một hầu tử nằng, "còn thành đoàn đến, ngươi nha càng ngày càng được voi đòi tiên."

Hầu tử tiện tay đem trong tay Điểm mộc quả ném về phía Dư Sinh, đặc ý hướng về hắc nhe răng.

Diệp Từ Cao hiếu kì hỏi Bạch Cao Hứng, "Hắc làm sao nhận ra con khi kia?"

"Nhìn cái mông." Bạch Cao Hứng nhàn nhạt nói, "Kia hầu tử cái mông bị hắc điều giáo cực kỳ đỏ."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Châm ngòi ly gián

"Tránh ra một chút." Dư Sinh từ trong ngực lấy ra ná cao su, "Để các ngươi kiến thức xuống cái gì gọi là Tiểu Dư Phi Đạn, đạn vô hư phát."

Lên đạn, kéo cung, nhắm chuẩn một mạch mà thành, cục đá mà hướng phía con kia khi đất đỏ bay đi.

"Phanh", trên mông giáo huấn đề hầu tử rất cơ linh, tại cục đá bay ra trong nháy mắt nhảy lên bên cạnh đầu cành, để cục đá đánh vào trên cành cây lại nảy ở không trung.

Chu Cửu Chương vỗ vỗ tay, "Khá lắm đạn vô hư phát."

"Ai u." Hắc vừa dứt lời, bắn trở về cục đá mà đúng lúc rơi vào trên đầu của hắc, lại nảy tới đất bên trên.

Dư Sinh cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh đến mức ý nói: "Ta liền nói đạn vô hư phát đi, ngươi đến làm cho viên đạn mà bay một hồi."

Hắn nói xong cục đá mà mà nhặt lên, tiếp tục nhắm chuẩn, "Lần này mới phải bản lĩnh thật sự."

Cục đá mà tiếp tục bay đi, hầu tử găm Diễm mộc quả đang đắc ý đâu, vạn không ngờ được cục đá mà lại tới, bị hung hăng đánh vào trên mũi.

"Chít chít ~" khi ôm mũi lớn giận, tiện tay đem một viên Diễm mộc quả từ ném qua tới.

Dur Sinh thu ná cao su, "Thành, chuẩn bị thu quả."

Chỉ là Dur Sinh không để ý đến một chuyện, là trong ngày thường trả thù hắn chỉ có đít đỏ khi một cái, nó tức giận nữa cũng là hai cánh tay, ném không có bao nhiêu.

Nhưng đít đỏ khi hôm nay là thành đoàn tới.

Thử nghĩ, đít đỏ khi bị đương chúng đánh cái mũi, nếu không cuồng trả thù để hắn về sau làm thế nào khi?

Là lấy, tại Diễm mộc quả bị Dur Sinh tránh thoát về sau, khi đít đỏ thét dài một tiếng, lập tức tất cả hầu tử động viên, Diễm mộc quả rơi mưa đá bình thường nện xuống tới.

Dur Sinh cũng chưa từng thấy qua trận thế này, không nói đến người khác, lập tức bị đánh chạy trời chết, chạy ra Diễm Mộc lâm sau mới dừng lại.

Trong mấy người, không trúng chiêu người có lẽ chỉ có tiểu bạch hồ.

Chu Cửu Chương che lấy bị đập đầu oán trách Dur Sinh, Diệp Tử Cao cũng là bụm mặt, "Tê, mặt của ta vừa xuống dưới, sẽ không lại mặt mày hốc hác đi."

Dur Sinh xấu hổ cười nói: "Sai lầm, sai lầm, nhất thời hồ đồ quên mất bọn họ khi nhiều."

Đánh giá Diễm mộc quả từ chênh lệch không nhiều về sau, mấy người lại xẹt tới.

Lần này Diễm mộc quả từ rơi xuống không ít, một xe đã đủ.

Dur Sinh thế là buông tha đít khi, phân phó Diệp Tử Cao cùng Bạch Cao Hứng hai người nhặt quả, hắn cùng Thảo Nhi đi theo Chu Cửu Chương ba người đánh Trúc thử đi.

Bọn họ tới gần rừng trúc về sau, ngắm nhìn bốn phía, không nhìn không biết, xem xét giết mình.

Thì ra là không chỉ ở phía xa nhìn thấy mấy cái Trúc thử, tại cao cỡ nửa người trong cỏ còn cất giấu rất nhiều Trúc thử đâu.

Mà lại tất cả đều là lần trước Họa tiên đối phó đại Trúc thử, không phải trước kia thường gặp tiểu Trúc thử.

Những này Trúc thử căn bản không sợ người, tại mấy người bọn hắn đến gần về sau, vàng vàng răng cửa lớn như cũ "Răng rắc, răng rắc" cắn cây trúc.

Bọn họ bước chân yên tĩnh sau mới càn đoạ người, chỉ nghe toàn bộ rừng trúc vang lên ăn "Răng rắc" Âm thanh, không biết có bao nhiêu đầu Trúc thử núp ở bên trong.

"Lui, lui ra ngoài." Sờ Từ vội vàng phát tay để đám người lui ra ngoài. Nếu để những này Trúc thử hợp nhau tấn công, bọn họ đều phải nằm tại chỗ này.

Chỉ là Dur Sinh cùng Thảo Nhi có chút không bỏ, bọn họ đều trông thấy cách đó không xa gò đất nhỏ lên, có vài cọng táo chua cây, phía trên treo vừa đỏ lại lớn táo chua.

Dur Sinh là thèm, Thảo Nhi thì là muốn lấy bọn chúng làm thuốc.

Bọn họ lui ra ngoài, Chu Cửu Chương khổ sở nói: "Làm sao bây giờ?"

"Ta đến dẫn quái." Dur Sinh xưng phong nhận việc lấy ra ná cao su, đứng tại sau cây nhắm chuẩn thẳng tuốt đang tại ăn đại Trúc thử.

Hắn vừa mới chuẩn bị bắn đi ra, lại phát hiện mục tiêu mới, chỉ thấy hai con Trúc thử đang gặm một cây cây trúc.

"Bắn cái này tốt, đúng lúc một thạch hai chuột dẫn hai con tới." Dur Sinh nói thầm, cục đá mà tinh chuẩn đánh vào trong đó một đầu Trúc thử trên đầu.

Đầu kia Trúc thử bị đánh trúng sau ngẩn ngơ, Dur Sinh rất sợ nó không đến, còn đưa tay hướng về nó chào hỏi.

Ài ngờ, tại năm người một hồ nhìn soi mói, bị đánh trúng Trúc thử sau khi lấy lại tinh thần, đâm đầu vào nó đối diện Trúc thử, tiếp lấy liền cắn xé, rất nhanh đỏ máu thịt.

"Cái này. . ." Dur Sinh sờ sờ cái ót,

Trong lòng tự nhủ những này Trúc thử tại sao cùng hamster một cái đức hạnh.

"Lại đến." Dư Sinh không tin tã, lại đánh trúng một cái, con kia hamster tã hữu tứ phương về sau, không đợi trông thấy Dư Sinh vẫy chào liền đã đụng vào bên kia Trúc thử.

Liên xạ ba năm cái, chỉ có chỗ gần một đầu Trúc thử lao đến, bị Chu Cửu Chương nhẹ nhõm thu thập, căn bản không cho Dư Sinh phục chế kỹ năng cơ hội.

Thiên sư bất yêu Bạch Cao Hứng là người trong nghề, hẳn đi tới nói: "Trúc thử vốn là có lẫn nhau tàn sát tập tính, hiện tại lại thiếu lương thực, cho nên rất dễ dàng bị châm ngòi ly gián."

"Như phát hiện có người xâm nhập, bọn chúng cũng sẽ hợp nhau tấn công." Bạch Cao Hứng chỉ vào tiểu bạch hồ, "Để nó đi, khẳng định đưa tới không ít Trúc thử."

"Người sẽ không thừa cơ trả thù à?" Dư Sinh nhìn xem Bạch Cao Hứng.

"Ta giống như thế tiểu nhân?"

"Giống." Dư Sinh vừa nói xong, gặp tiểu bạch hồ đã tự tác chủ trương vui sướng chạy đi.

Nó tả hữu tứ phương, gặp một đầu đại Trúc thử tại hướng về bên kia Trúc thử đưa cây trúc, lập tức tiến lên đem cây trúc vuốt ve.

Há biết kia đại Trúc thử thân phận không đơn giản, đang phát ra "Hô hô" thị uy thanh âm về sau, tụ tập đến một đám tiểu đệ, hướng về tiểu bạch hồ vây lại.

Bạch Cao Hứng sắc mặt lập tức biến, "Nó thật là biết chọn, kia là Thử Vương đang gọi bạn tình."

Tiểu bạch hồ cũng tròn tròn mắt, quay đầu liền chạy, dẫn một đám con nghé lớn Trúc thử khí thế hùng hổ đánh tới.

"Chạy mau." Chu Cửu Chương đẩy Dư Sinh bọn họ, dẫn đầu hướng về Diễm Mộc lâm bên ngoài chạy tới.

Vừa ra Diễm Mộc lâm, Dư Sinh nhìn lại lập tức vui vẻ, nguyên lai tiểu bạch hồ dẫn Trúc thử chỉ truy Bạch Cao Hứng, phía sau bọn họ một cái cũng không.

Bạch Cao Hứng thở hổn hển nói: "Có trông thấy được không, đây mới gọi là thừa cơ trả thù!"

Sở Từ bọn họ quay đầu thừa cơ tại cuối hàng săn giết, Dư Sinh thì lặng lẽ tay lấy ra thẻ mô phỏng đến, phục chế Sở Từ chiêu thức.

Tại Thử Vương giữa tiếng kêu gào thê thảm, bọn này Trúc thử bị tiêu diệt, Dư Sinh kỹ năng cũng phục chế hoàn tất, hẳn không để ý tới xem xét, trước ném vào trong túi.

Bạch Cao Hứng tê liệt ngã xuống trên mặt đất, "Ta, ta cuối cùng, rốt cuộc mình bạch nó vì cái gì đi làm như vậy gion."

Tiểu bạch hồ cái đuôi quét quét, tại Bạch Cao Hứng trước mặt vênh vang đắc ý.

Tiểu bạch hồ đúng lúc đem mô đất chung quanh Trúc thử dẫn đi, Dư Sinh bọn họ thừa cơ đem tảo núi hái, thắng lợi trở về.

Bởi vì Chu Cửu Chương bọn họ còn muốn chạy về thành Dương Châu, cho nên khi trở về sắc trời còn sớm.

Dư Sinh vốn muốn đem núi hoang tảo ăn hết, chỉ là Thảo Nhi nói nghĩa chính ngôn từ, cho nên đại bộ phận rơi vào nàg trong túi.

Mới vừa lên cầu đá, Dư Sinh gặp khách sạn trước cửa tụ không ít người, đồng thời có gõ trống âm thanh.

Thuyết thư bắt đầu.

Dư Sinh bận bịu vung một roi, để trâu nước lớn nhanh lên đi đường.

Chỉ là vừa qua đền thờ, Dư Sinh chỉ thấy Mã thẩm nhi ôm thút thít tiểu tôn từ hướng về khách sạn đi tới.

Kia tiểu tôn từ khóc vang động trời, đem tiếng trống đều phủ lên.

"Đây là thế nào?" Lý chính hỏi.

Mã thẩm nhi nói: "Ta buổi trưa ngủ một giấc, để hẳn ở trong viện chơi, ai ngờ khi tỉnh lại cửa mở ra, hẳn chạy đằng sau rừng cây mọc trúng chim đi."

"Lúc ấy nhưng đem ta dọa sợ, nhin không được giáo huấn cái này thẳng ranh con một chút. Hẳn liền khóc cho tới bây giờ, còn lão hô hào tìm hẳn cha."

Dư Sinh nhảy xuống xe ngựa, "Tiểu hài tử đều ham chơi, bắt quá bây giờ đều sẽ mọc trúng chim, là cái khả tạo chi tài."

Chu Cửu Chương cười, "So sánh người kém xa, người móc tổ chim thanh danh đã truyền khắp thành Dương Châu."

"Đi đi, đừng đem hài tử dạy hư." Dư Sinh đem bọn hắn đẩy đi, để bọn hắn nhanh lên lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tìm đường chết ăn hàng

Dư Sinh từ trong túi áo móc ra một cái dã táo chua đến, "Tới tới tới, đừng khóc, ca ca để người ăn ăn ngon."

"Sai rồi." Đang ngồi hương thân trăm miệng một lời.

Tiểu tôn tử đình chỉ thút thít, nhìn một chút Dư Sinh trong tay táo chua về sau, cảm thấy không đáng, thế là lại tiếp tục khóc lớn lên.

Dư Sinh đem một viên táo chua đặt ở miệng bên trong, "Người thúc ta vừa hái, đặc biệt ngọt, không ăn liền không có cơ hội."

Táo chua hoàn toàn chính xác ngọt giòn, cũng rất lớn, có kiếp trước nửa cái táo tàu lớn như vậy, cái này khiến Dư Sinh lần đầu cảm thấy dị thể giới một ít địa phương cũng không tệ lắm.

Tiểu tôn tử đình chỉ thút thít, hắn nhìn Dư Sinh liếc mắt về sau, từ bản thân túi áo bên trong móc ra một viên càng lớn càng đỏ táo chua đến, đặt ở miệng bên trong "Răng rắc" cắn một cái.

"..." Dư Sinh nhìn xem trong lòng bàn tay hắn vừa rồi khoe, hiện tại so sánh giản dị rất nhiều táo chua, hơi quẫn.

Hắn búng tiểu tôn tử một cái đầu nhảy, lấy trường bối giọng nói: "Tiểu tử thú, học xấu a."

Dứt lời, hắn không quên từ nhỏ cháu trai túi áo bên trong móc ra một viên táo chua đến, cắn một cái xuống dưới, quả quyết đem trong lòng bàn tay viên kia vứt.

Lúc này Chu Cửu Chương ba người dẫn ngựa đi ra, bọn họ lập tức tất cả mang theo hai đầu Trúc thử, hướng về Dư Sinh bọn họ chấp tay sau hướng về thị trấn phía đông đi.

Bận bịu qua những này, trước cửa trống mới lại gõ vang, mù mắt nam tử ngồi tại sau trống, trước người bày biện phá trống.

Không giống với kiếp trước thấy trống, dị thể giới trống bởi vì bịt kín đi da thú khác biệt mà âm sắc khác biệt.

Thần kỳ nhất người, thuộc về Long Bì Cổ, nghe đồn mặt này trống gõ vang lúc, có thể làm Giác Long phía dưới, chur long trong lòng run sợ.

Hiện tại mặt này trống chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, thế nhân không biết vị trí, rất nhiều người cho rằng nó theo hải ngoại tiên sơn chìm ở Bắc Cực bên trong biển sâu.

Long Bì Cổ phía sau trống mỗi người mỗi vẻ, êm tai người thuộc về thần thú Lộc Thục da, thiên hạ chỉ có một mặt, vừa nói tại Côn Luân, vừa nói tại Bồng Lai.

Đương nhiên, mù mắt nam tử trống không có trân quý như vậy, chỉ là trống làm bằng da trâu, cho nên gõ lên đi có trâu "Bò....ò... Bò....ò..." Kêu trầm thấp.

Dư Sinh nghe vào trong tai, tổng cảm giác là nhà hắn trâu nước lớn đang gọi hắn, bởi vậy cố ý trở về cho nó thêm một nắm cỏ nguyên liệu, thậm chí ném đi mấy cây rau cải.

Tại ra tới lúc, Dư Sinh trong tay xách theo một cái dao phay, nắm vuốt một cây củ cải, cũng chính là đại la bạc.

Cái này củ cải là trần trên hương thân bản thân trồng, bọn họ trong nhà ăn không hết lúc lại bán được khách sạn.

Dư Sinh trước kia làm qua không ít lần củ cải loại hình thức ăn, nhưng bởi vì hắn làm nửa sống nửa chín, đối không khí mười phần không tốt, về sau liền làm liền thiếu đi, chồng chất không ít tại khó phòng.

Bất quá bây giờ không lo tiêu hao, mặc dù giấu ở trong kho phòng, con lừa thường thường đều sẽ chui vào bên trong ngâm lên một cây làm ăn vặt ăn.

Luyện đao công không phải khắc hoa củ cải, luyện được là thái thật.

Thảo Nhi gặp hẳn một mặt luyện đao công, một mặt nghe kể chuyện, nói: "Cẩn thận đem tay cắt, ta cũng không muốn ban đêm thêm rau."

"Vây người liền quá lo lắng." Dư Sinh đắc ý nói, "Ta từ nhỏ liền có nhất tâm nhị dụng bản sự."

"Khoác lác." Thảo Nhi không tin.

Lý chính xem đầu đến phân phó Dư Sinh dâng trà, nói: "Đây là sự thực, tiểu tử này làm qua tay trái thái thật, tay phải nhào bột mì sự tình."

Bạch Cao Hứng đem pha tốt một lớn ấm trà bùng lên đi, mù mắt nam tử uống một hớp thanh thanh yết hầu về sau, gõ một cái trống, chính thức bắt đầu.

Có lẽ là bởi vì bị người Đại Tàn đưa đến trên thị trấn, cho nên nam nhân mở miệng nói là cùng là cự nhân Long Bá thành thành chủ câu ngao cổ sự.

Lại nói tại hải ngoại Vô Đề chi cốc, Bát Hoành Cửu Dã chi thủy, Thiên Hán chi lưu quy nhất Quy Khư chỗ có năm tòa tiên sơn.

Cái này năm tòa tiên sơn, nhất viết Đại Dư, nhị viết Viên Kiệu, tam viết Phương Hồ, tứ viết Doanh Châu, ngũ viết Bồng Lai.

Cái này năm tòa tiên sơn nguy nga cao lớn, chân núi xung quanh dài ba vạn dặm, đỉnh núi xung quanh dài chín ngàn dặm, tất cả núi cách xa nhau bảy ngàn dặm.

Tương truyền, bởi vì tại thiên hạ vạn thủy quy nhất chỗ, Quy Khư phía trên năm tòa tiên sơn linh khí mười phần, tụ tập rất nhiều thiên thần cùng thần thú, càng có đêm không hết thiên tài địa bảo.

Lại bởi vì nhật nguyệt tinh thần biến ảo, thiên kinh chi địa vĩ ở chỗ này có thể tùy tiện quan sát cùng cảm ngộ đến,

Cho nên cái này năm tòa tiên sơn là tu tiên thánh địa.

Rất nhiều người ngộ đạo mà không thể về sau, đều kỳ vọng có thể tới cái này năm tòa tiên sơn bồi dưỡng một chút. Rất nhiều đã thành tiên người, cũng thường đi năm tòa tiên sơn bế quan tu luyện.

Nhưng cái này năm tòa tiên sơn không phải thiên địa mới sinh lúc liền có, mà là bởi vì thiên hạ vạn thủy quy nhất mang đến không ít mỹ vị, dẫn tới năm đầu cự ngao kiếm ăn.

Đối với cự ngao mà nói, phiêu phù ở Quy Khư phía trên, vạn năm không động đậy là chuyện thường, dần dà liền tạo thành cái này năm tòa tiên sơn.

Nói cách khác, cái này năm tòa tiên sơn là gánh vác tại năm đầu thần thú cự ngao trên lưng.

Tiên nhân đang thu nạp năm tòa tiên sơn linh khí lúc, thường xuyên lo lắng năm đầu cự ngao sẽ chìm vào đáy biển, để tiên sơn trở thành lịch sử.

Vừa vạn thiên địa mới sinh thời điểm đã tồn tại, có được thật lâu lịch sử, thậm chí cùng Khoa Phụ nhất tộc có quan hệ Long Bá nhất tộc thủ lĩnh là cái gây sự.

Người khổng lồ này có được lớn lao bản sự, chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại là cái đại ăn hàng.

Có lẽ là bởi vì còn sống quá lâu quá nhàm chán, không biết đầu căng gân hay là sao, người khổng lồ này có một ngày bỗng nhiên nghĩ ném thử cự ngao tư vị.

Thế là hắn chạy đến Quy Khư phía trên, lấy Côn làm môi như, lấy Nhục mộc làm cần, câu lên hai con cự ngao đến, sau đó mang về cùng bộ lạc người cùng một chỗ lột da rút xương nấu canh uống.

Mà Đại Dư, Viên Kiệu hai tòa tiên sơn bởi vì mất đi chèo chống, bị sóng biển đẩy lên Bắc Cực chìm vào biển sâu, từ nay về sau, năm tòa tiên sơn chỉ còn lại ba.

Đương nhiên, tội khôi họa thủ Long Bá người là tránh không được bị hợp nhau tấn công.

Long Bá người cũng không hổ vì thời kỳ viễn cổ liền tồn tại ở đại địa bên trên chủng tộc.

Bọn họ lấy một thành chi lực đối kháng nửa cái đại hoang kiếm tiên, hòa thượng lão đạo, các lộ yêu ma quỷ quái mà không rơi vào thế hạ phong, thắng tuyệt giằng co gần ngàn năm sau mới lạc bại.

Lạc bại Long Bá người bị đánh tan, có thoát đi, có làm nô lệ, cũng có bị với tư cách nguyên liệu nấu ăn —— này chủ yếu là quy yêu một phái.

Long Bá thành từ đó không còn tồn tại, chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Cũng có người cho rằng, hiện tại cự nhân nhất tộc bên trong thành nhỏ hoặc bộ lạc là hậu nhân của bọn họ.

Trận chiến kia, bởi vì kéo dài gần ngàn năm, các lộ đều đem hết tất cả vốn liếng, thần thông phép thuật làm cho người hoa mắt, bởi vậy bị liệt là người kể chuyện thường nói tiêu đề chương.

Trọng yếu hơn là, tại một trận chiến kia bên trong mọi người chợt phát hiện, đại đạo ba ngàn bên trong, không quản cái nào một đạo, đặc đạo liền có thể thành tiên, bắt tất câu nệ tại kiếm tiên loại hình.

Tại Dư Sinh xem ra, đây đối với "Ba trăm sáu mươi nghề, ngành nghề nào cũng có chuyên gia" là cái rất tốt giải thích.

Đoạn này "Long Bá câu ngao" cổ sự, nương theo lấy nhịp trống bị mù mắt người kể chuyện êm tai nói.

Nữ người kể chuyện ngồi ở bên cạnh, trước người bày xuống son trúc lại không búng.

Chỉ có tại chur tiên đại chiến Long Ba thành chủ lúc, nàng mới tay trái ấn dây cung, tay phải chấp thước trúc tại dây cung liên kích, cùng với nhịp trống tạo nên một loại buồn cang mà mãnh liệt bầu không khí tới.

Đem một bộ thảm liệt chiến đấu tràng diện trải tại trước mắt mọi người, để cho người ta không tự chủ được đắm chìm trong đó, đi theo người kể chuyện bỗng nhiên hân hoan, bỗng nhiên ưu sầu.

Đoạn chuyện xưa này đối rất nhiều người mà nói đã nghe nhiều nên thuộc, nhưng dị thể giới thuyết thư không giống với kiếp trước, người kể chuyện tên là thuyết thư, kì thực là nửa niệm nửa hát ra tới.

Lại không giống với kiếp trước nói hát, mà là rất chậm rãi ngữ điệu, cùng loại với điệu tín thiên du, nhưng không có như vậy đại khí.

Loại này ngữ điệu bồi tiếp nhạc khí đem tình cảm dung nhập trong đó, cho nên, cổ sự mặc dù giống, người kể chuyện khác biệt, mang tới cảm nhận cũng khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thịt thỏ kho tàu

Mù mắt người kể chuyện tiếng nói rất thô kệch, phối hợp trận kia ngàn năm đại chiến hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, làm cho tất cả mọi người đều say mê tiến vào.

Dư Sinh cắt lấy củ cải, sau lưng chợt nhô ra một đầu lửa, đem hán cắt thành hai đoạn củ cải ngâm đi một đoạn.

Hắn nhìn lại, Mao Mao không biết lúc nào nằm tại cửa khách sạn, nhai lấy củ cải nghe say sưa ngon lành.

Tiểu bạch hồ cũng ra tới, nằm tại một cái ghế bên trên rữ cụp lấy đầu nghe, Cầu Tử muốn cùng nó chơi, bị một cái đuôi quét ra ngoài.

Cầu Tử lẩn một cái, đứng lúc rơi vào không biết vì sao mà lên tranh chấp, đang lẫn nhau phiến đối phương cái tát Hắc Miêu Cảnh Trường ở giữa.

Sự xuất hiện của nó, thành công hóa giải Hắc Miêu Cảnh Trường huynh đệ mâu thuẫn, bàn tay cùng nhau rơi vào nó trên mặt.

Cầu Tử hôn mê rồi, vốn là tập hợp một chỗ ngũ quan càng thêm vận ba.

Dư Sinh vì Cầu Tử chỗ dựa, giơ lên chân của nó đánh lại, thẳng đến phiến lấy Hắc Miêu Cảnh Trường chạy ra mới bỏ qua.

Long Bá trong trận chiến ấy, ra sân thiên thần, tiên nhân, yêu ma quỷ quái rất nhiều, đội rơi vào hồi cuối lúc, sắc trời hướng về muộn, khói bếp đã lên.

Các hương thần xách ghế về nhà, nghị luận trong truyền thuyết cổ sự, lại cảm thán hoang phế nửa ngày không có đi trong ruộng bận rộn.

Thạch đại gia qua đủ nghiện, tại khách sạn lấy một khối đậu phụ, trở về khao người kể chuyện đi.

Dư Sinh vì thực hiện lời hứa, mời ra hệ thống hỏi đỏi "Thịt thỏ kho tàu" sách dạy nấu ăn về sau, mới phát hiện hắn điểm công đức đã còn thừa không có mấy, chỉ có năm mươi điểm rồi.

Bởi vì rượu cùng món ăn phẩm chất không tệ, tại tăng thêm vào ở khách nhân nhiều, ba cái nhiệm vụ hàng ngày xuống tới mỗi ngày có hai mươi lăm đến ba mươi điểm điểm công đức.

Trước đó vài ngày tăng thêm nhiệm vụ, Dư Sinh để dành được không ít điểm công đức, ai ngờ trong bất tri bất giác lại tiêu xài trống không.

Trên tay không có lương thực, trên người có điểm hoảng, "Hệ thống, có cái gì ban thưởng điểm công đức nhiệm vụ không có?" Dư Sinh hỏi.

Hệ thống thanh âm lạnh như băng tại Dư Sinh bên tai vang lên: Tại túc chủ đền hết đồ làm bếp chỗ thiếu công đức trước đó, hệ thống sẽ không chủ động tuyên bố tương quan điểm công đức nhiệm vụ.

"Đừng như vậy hẹp hòi, ta cũng không phải không trả nợ." Dư Sinh nói: "ngươi đem nhiệm vụ cho ta, ta trả lại chẳng phải là càng nhanh?"

Hệ thống: Túc chủ, xin đừng nên vũ nhục hệ thống trí thông minh.

"IQ của ngươi không cần ta vũ nhục." Dư Sinh dẫn dắt từng bước, "Đây là đôi bên cùng có lợi, ai cũng không thiệt thòi."

Hệ thống nhất thời im ắng, giống như tại trầm ngâm, sau đó nói: "Có đạo lý, mời túc chủ giao nạp năm mươi điểm điểm công đức."

"Vì cái gì?" Dư Sinh còn sót lại năm mươi điểm điểm công đức, mới không muốn bị hệ thống hốt đi.

"Túc chủ trả nợ năm mươi điểm điểm công đức, hệ thống đem tuyên bố năm mươi điểm điểm công đức nhiệm vụ." Hệ thống băng lãnh mà nói, "Đôi bên cùng có lợi."

Dư Sinh nắm chặt lấy ngón tay tính một chút, trả nợ chỗ thiếu điểm công đức năm mươi điểm, lại được đến năm mươi điểm điểm công đức nhiệm vụ, cứ tính toán như thế tới là kiếm lời năm mươi điểm điểm công đức.

Chân muỗi cũng là thịt không phải, Dư Sinh thế là đáp ứng.

Hệ thống lập tức đem Dư Sinh điểm công đức hệ thống về không, mà sau tuyên bố nhiệm vụ êm tai thanh âm tại Dư Sinh bên tai vang lên:

【 xung quanh lâu dài vụ: Dân ý thực vi thiên 】 mời túc chủ liên tục hoàn thành năm ngày dân dĩ thực vi thiên nhiệm vụ hàng ngày.

Nhiệm vụ ban thưởng: Năm mươi điểm điểm công đức.

Ghi chú: Trong khi làm nhiệm vụ, thường ngày 【 dân dĩ thực vi thiên 】 nhiệm vụ đem đình chỉ cấp cho ban thưởng.

"Ây." Dư Sinh lại ban chỉ tính toán, hần thua lỗ năm mươi điểm điểm công đức, "Hệ thống, thay ta ân cần thăm hỏi đại gia ngươi."

Hệ thống lấy máy móc thanh âm lạnh như băng nói: "Hữu nghị nhắc nhở, hệ thống thăng cấp sau sẽ có thẻ IQ, vì túc chủ cân nhắc, hệ thống đem giảm 50%, mời sớm chuẩn bị điểm công đức."

Dư Sinh hận không thể mở ra đầu của mình đánh hệ thống một chầu, nhưng nghĩ tới đau chính là hần bản thân, vẫn là thôi.

Dư Sinh tay cầm tiểu bạch hồ thỏ rừng cho thu thập.

Thường nói "Phi cầm chi bằng cô, tẩu thú chi bằng thỏ" .

Thịt thỏ rất mềm mại, nhưng có chút thỏ mùi tanh, cho nên tốt nhất cách làm là dùng đốt loại hình thời gian hơi dài nấu nướng thủ pháp.

Thịt thỏ lại được xưng là "Bách vị nhục", là thịt thỏ tự thân hương vị không rõ ràng, căn cứ chỗ làm phối liệu cùng gia vị khác biệt,

Có thể bày biện ra khác biệt phong vị.

Dư Sinh chỗ áp dụng chính là trong mưa Diễm mộc thụ bên trên cây nấm, loại này cây nấm chỉ có mưa dầm trời tại Diễm mộc thụ bên trên sinh trưởng, sắc trời hơi trong là già đi.

Thịt của nó chất tinh tế tỉ mỉ, mùi thơm đặc biệt, thời gian dài xào nấu mà không nát, cùng thịt thỏ đơn giản tuyệt phối.

Dư Sinh đem thịt thỏ cắt thành khối lập phương, phủ lên hồ lòng trắng trứng về sau, thành thạo lật xào lên.

Đội đem lên bàn giờ Tý, Diệp Tử Cao nhìn thấy lộ ra trần trần thơm ngon, màu sắc tương đồ mà thịt nát thịt thỏ, không kịp chờ đợi muốn ném thử.

Nhưng bị Dư Sinh đánh rớt, "Việc giúp xong?"

Diệp Tử Cao giờ đưa tùy thời mà đợi, "Giúp xong, trâu đều cho ăn, nước vo gạo cũng đổ, cái bàn cũng chà xát, đèn cũng đốt lên."

Dư Sinh lại nói: "Tiểu Ly đâu?"

Bạch Cao Hứng đem bên ngoài cái bàn thu, bước vào khách sạn, "Ồ phía sau điểm số đâu, rất sợ thiếu một chi."

"Đây mới gọi là chuyên nghiệp." Dư Sinh nói, "Cái này thịt thò là nó đánh, một hồi liền để Tiểu Ly đến phân."

"Đừng a." Bạch Cao Hứng gấp, "Nếu để nó đến phân, hai chúng ta có thể ném đến một ngục cũng không tệ rồi."

"Đáng đời." Thảo Nhi đem buổi trưa mua đến được thảo hạt giống dùng Diễm Mộc từu ngâm, "Để các ngươi mấy cái mỗi ngày khi để Tiểu Ly."

Nàng trong ngực Cầu Cầu tại nhìn thấy trên bàn thịt thò kho tàu sau hưng phấn "Chi chi" kêu lên, to như hạt đậu tròn mắt tỏa ra ánh sao, thậm chí đáng yêu liếm một chút đầu lưỡi.

"Đúng lúc để Cầu Cầu ăn nhiều một chút." Thảo Nhi đắc ý ngồi trên bàn.

Tiểu bạch hồ rất chạy mau đi vào, nhìn thấy trên mặt bàn thịt thò kho tàu về sau, một chút vọt tại trên ghế, hai mắt trừng mắt ứa ra ánh sáng.

Nghe Dư Sinh nói để nó đến phân, tiểu bạch hồ vui sướng chỉ vào một khối thịt thò kho tàu, để Dư Sinh đưa cho Cầu Từ.

Nó tiếp lấy lại phân cho Cầu Cầu, Hắc Miêu Cảnh Trường huynh đệ tất cả một khối.

Thì liền ít để ý nó Mao Mao cũng chia đến một khối, cái này khiến thò đầu hướng về phòng lớn Mao Mao phá con lừa mắt nhìn nhau.

Tiểu bạch hồ lại phân cho Dư Sinh, Thảo Nhi hai khối lớn, cho mình chuyên dụng đĩa phân ra ba khối lớn.

"Ta thế nhưng là đem tâm đầu m óc cho ngươi, ngươi cũng không thể đem ta quên rồi." Gặp trong mâm chỉ còn lại có một lớn một nhỏ hai khối, Diệp Từ Cao vội nói.

Tiểu bạch hồ khinh thường liếc hẩn một cái, lại dò xét Bạch Cao Hứng một chút, lúc này để Dư Sinh đem lớn cho Bạch Cao Hứng, nhỏ nhất cho Diệp Từ Cao.

Dư Sinh cười kẹp cho Diệp Từ Cao, "Chúc mừng ngươi, Diệp công tử, đây chính là nhất không nhận tiểu bạch hồ chào đón thưởng."

"Lại tiểu thịt cũng là thịt, chỉ ít chứng minh Tiểu Ly trong lòng có ta." Diệp Từ Cao đắc ý nói.

"Đi." Đám người sớm được chứng kiến hẩn da mặt dày, chỉ có tiểu bạch hồ còn chịu không được, kéo lấy đĩa chạy bên cạnh trên bàn.

Diệp Từ Cao ném một ngục thịt thò, suýt nữa đem đầu lưỡi cho cắn.

Thịt mập mà không ngán, gầy mà không cứng rắn, dính vào cây nấm thơm về sau, thiếu đi thỏ mùi tanh, nhiều cây nấm mùi thơm ngát, cảm giác càng là tron mềm.

Khách sạn nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người đang thưởng thức thịt thò.

Diệp Từ Cao rất mau đưa bản thân khối kia ăn xong.

Hẩn ngẩng đầu tả hữu tứ phương về sau, nịnh nọt nói: "Thảo Nhi, ngươi nhìn cái này ăn nhiều béo, muốn không ta giúp ngươi đem một cái khác khối ăn?"

Thảo Nhi vội vàng đem một cái khác khối cắn một cái, "Ai nha, ngươi ăn không được."

Diệp Từ Cao nói: "Không có chuyện, ta không chê ngươi bần."

Thảo Nhi lông mày dựng lên, cả giận nói: "Ta còn cảm giác ngươi bần đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Kiểm chuyện

Dư Sinh bọn họ tại khách sạn cơm nước no nê, có người lại đang đói khát khó nhin.

Thành Dương Châu, phủ thành chủ, phòng tiếp khách.

Mang mũ trắng màu đỏ dây tua, lấy một bộ dất hoa bào, bởi vì ngồi Tam túc quy mà được xưng là Quy Tiên nam tử cùng toàn thân áo trắng thư sinh Họa tiên ngồi đối diện nhau.

Câm lặng nửa ngày, hai người không hện mà cùng nâng chung trà lên, thấy đối phương cũng như thế, vừa oán hận buông xuống, thấy đối phương cũng như thế, vừa oán hận bung lên tới.

Hai người nhủ mảy. Đoán đối phương lại sẽ buông xuống, đúng lúc bản thân uống trà chiếm được thượng phong, thế là để lộ nắp trà, ai ngờ đối phương động tác lại lạ thường nhất trí.

"Ngươi!" Hai người trắm miệng một lời.

"Ta trước nói." Họa tiên vội vàng vượt lên trước mở miệng.

"Dựa vào cái gì." Quy Tiên nói: "ta trước nói."

"Tốt, ngươi nói trước đi." Họa tiên nói.

"Ta. . ." Quy Tiên đã ngừng lại, "Ta nói cái gì?"

"Không biết nói cái gì, ngươi nói cái gì." Họa tiên khinh bỉ hấn.

Nhưng Quy Tiên há có thể dễ tình địch cho làm khó, hấn đem cổ cứng lên, "Ta nói ta nói cái gì."

Cùng ngồi ở một bên cung trang phụ nhân vỗ trán, nghe hai người liền "Nói cái gì là cái gì" triển khai kịch liệt tranh luận.

Hai người tranh đến mặt đỏ tới mang tai, giống nhau chọi gà.

"Hai vị công tử, tiểu thư gần nhất ăn uống điều độ, ngươi nhìn. . ." Cung trang phụ nhân đánh gãy bọn họ, thử nghiệm hạ lệnh trực khách.

"Không có chuyện." Họa tiên nói.

Hấn từ trong ngực lấy ra có khắc long văn bút lông cùng tinh xảo hộp mực, lại lấy ra một trương tinh xảo họa trục, chấm mực sau "Xoát xoát xoát" trên giấy vẽ ra một trương bánh tói.

"Hiện!" Họa tiên hướng về Quy Tiên cười đắc ý sau đối họa trục vừa quét, tiếp lấy trên họa trục kim quang lóe lên, hiện ra một trương thom ngào ngọt bánh rán hành tói.

Hấn gặm một ngum, hướng về Quy Tiên khiêu khích nói: "Dù sao ta là đói không đến."

Quy Tiên lúc đầu không đói bụng, gặp Họa tiên ở trước mặt hấn ăn như gió cuốn, không khỏi có chút thèm.

Nhưng hấn rất tốt che giấu đi, không quên khinh bỉ Họa tiên, "Đem tiên lực dùng hết lại ăn tiên trong cơ thể, thật sự là cời quần đánh rắm, vẽ vờ thêm chuyện."

Làm ác tâm Họa tiên, hấn chỉ vào bánh nói: "Đây chính là kia cái rắm."

Họa tiên nhắm nuốt răng lợi dùng lại, nhất thời ăn cũng không phải không ăn cũng không phải, chỉ có thể phát phát tay để trong tay bánh biến mất.

Lúc này lại nhìn họa trục, trống không họa trục lại xuất hiện một trương bánh, khác biệt chính là cái bánh này bên trên có dấu răng, chính là Họa tiên cắn qua vết tích.

Gặp bọn họ hai người tiêu hao, tên là Vương di cung trang phụ nhân chỉ có thể hướng về thành chủ bẩm báo, hi vọng nàng ra mặt.

Nàng đi vào Bát Vịnh lâu, gặp thành chủ ngồi trước bàn, tay trái bung lấy bình rượu, tay phải bung lấy một quyển sách.

Ánh mắt của nàng đặt ở thư quyển lên, đôi khi uống một chén rượu, cầm bóc lên trên bàn cù lặc nhai lên mấy khóa.

Đứng bên cạnh thị nữ, thỉnh thoảng vì nàng rót rượu.

Thành chủ ước chừng chừng hai mươi, một thân nam trang mặc trên người, khí khái hào hùng mười phần.

"Hai người bọn họ còn chưa đi?" Thành chủ cũng không ngần đầu lên nói.

Vương di gạt đầu, "Hai người bọn họ đang giương cung bạt kiếm, tiểu thư là không phải đi qua nhìn một chút?"

Thành chủ khoát khoát tay, "Không thấy, không thấy, đã từ chối hơn trăm lần, hai người này còn không hết hi vọng. Lần này ta như thấy bọn họ liền lại khó thanh tĩnh."

Vương di đạo chân chờ nói: "Vậy liền để bọn họ tại phòng tiếp khách ngồi chờ lấy?"

Thành chủ đưa ánh mắt thu hồi lại, nhìn qua hư không trầm tư sau nói: "Ngươi liền nói ta mấy ngày nay chợt cảm thấy phong hàn, không tiện gặp khách."

Kiểm tiên, thân thể chợt cảm thấy phong hàn.

Cái này lừa gạt người bên ngoài còn thành, nhưng này hai vị cũng là thành tiên. Cung trang phụ nhân thể là cô quái nhìn xem thành chủ, này giờ không nói gì.

Thành chủ thở dài, "Được rồi, được rồi, ta biết cái này lấy cớ lừa gạt không nổi."

Nàng ngừng lại một chút, đột nhiên thông suốt đắc ý nói: "Ngươi liền nói ta đi tới."

"Đi?" Cung trang phụ nhân càng không hiểu, thành chủ đi sớm qua đời không biết bao nhiêu năm tuổi, cái này lấy cớ càng không đáng tin cậy.

"Đồ dân, kinh nguyệt lúc đến, ngươi không phải 'Đi' buồn bức một tiếng, sau đó hô mẩu thân?" Thành chủ dạy dỗ.

Cung trang phụ nhân đỏ lên đỏ lên, "Đối hai nam nhân nói cái này, chỉ sợ có chút không thích hợp a?"

Thành chủ không thêm đề ý, "Có cái gì không thích hợp, cứ như vậy nói."

"Tốt a." Cung trang phụ nhân miễn cưỡng đáp ứng một câu, cũng đã âm thầm quyết định thay viện cớ.

Cung trang phụ nhân sau khi đi ra, thành chủ lại nhìn một lát sách, chỉ là lòng yên tĩnh không xuống, rất nhanh che đậy quyền nói thầm, "Kinh nguyệt có rất xấu hổ tại ngôn từ? Mơ mơ hồ hồ không đến mới. . ."

"Khụ khụ." Thị nữ nhắc nhở nàng, bên cạnh còn đứng lấy một vị thuần khiết không tì vết thiếu nữ đầu.

Thành chủ ngừng miệng, ánh mắt liếc nhìn thị nữ, thị nữ cũng cơ linh, như cũ ho khan, giả bộ như vừa rồi chưa từng nghe tới thành chủ lời nói, chỉ là thân thể không thoải mái bộ dáng.

Thành chủ lúc này mới không xấu hổ, một đôi thu thủy mắt sáng đi lòng vòng, "Hai người này một tiêu hao liền lú lo không ngừng, ta phải ra ngoài tránh một chút."

. . .

Cung trang phụ nhân ra Bát Vịnh lâu, hướng về phòng tiếp khách đi đến trên đường, trong đầu trôi qua trăm ngàn cái suy nghĩ, liền là thẳng tuột không tìm được cái cớ thật hay.

Nhưng người đã bị Họa tiên cùng Quy Tiên nhìn thấy, nàng chỉ có thể kiên trì đi vào.

"Hai vị công tử, tiểu thư nhà ta. . . Ách, thân có không tiện, không thể gặp khách." Cung trang phụ nhân chỉ có thể lung tung qua loa tắc trách.

"Thân có không tiện?" Họa tiên đứng dậy, ân cần nói: "Chiếu Nhi ngã bệnh, nhưng có trở ngại?"

Cung trang phụ nhân gặp Họa tiên mười phần nheo nhẽ, trong lòng mười phần cảm thấy thành chủ đáp ứng hẳn cũng không tệ, làm sao hoa rơi hữu ý, nước chảy lại vô tình.

Cung trang phụ nhân đang muốn mở miệng giải thích, nghe Quy Tiên châm chọc nói: "Kiểm tiên nào có thân thể ốm việc gì."

Cung trang phụ nhân đang muốn vì bị vạch trần mà xấu hổ, nghe Quy Tiên tiếp tục nói: "Khẳng định là Chiếu Nhi không muốn gặp ngươi, mới tìm như thế vụng về lấy cớ. "

Họa tiên tỉnh ngộ lại, phản bác: "Ngươi đến trước, ta còn gặp qua Chiếu Nhi vài lần, ta xem là không muốn gặp ngươi đi."

"Rõ ràng là không muốn gặp ngươi, mặt khác, Chiếu Nhi không phải ngươi kêu."

Họa tiên nói: "Rõ ràng là không muốn gặp ngươi."

Hai người tranh phong tương đối, đem "Không muốn gặp ngươi" lẫn nhau vút cho đối phương, ai cũng không yếu thế.

Đội nhao nhao không ra kết quả lúc, hai người quay đầu hướng Vương di, trăm miệng một lời: "Ngươi tới nói, Chiếu Nhi không muốn gặp ai?"

Cung trang phụ nhân tê cả da đầu, mọi loại suy nghĩ trong nháy mắt tại não hải hiện lên, tiện đem chính mình nói sai láo cho viên hồi tới.

Trong nội tâm nàng thâm hận bản thân ở không đi gây sự, trên miệng áp a áp ứng nói: "Đều, đều muốn gặp?"

"Vậy tại sao lấy có thân thể ôm việc gì? Khẳng định là không muốn gặp hân." Hai người có lẫn nhau chỉ vào, lại nhìn xem Vương di, "Người nói."

Cung trang phụ nhân chỉ có thể nói: "Kỳ thật, kỳ thật hai người các người, tiểu thư nhà ta, đều, đều không muốn gặp."

"Cái gì!" Hai người không thể tin tưởng, "Vì cái gì!"

Tốt xấu là hai vị thành chủ, cung trang phụ nhân bị khí thể chấn nhiếp, cũng không dám nói thành chủ không kiên nhẫn bọn họ, chỉ có thể nói: "Nhân, bởi vì thành chủ nàng thích nữ nhân."

Nói đến phần sau, cung trang phụ nhân thẳng sống lưng, nói xong lễ thẳng khí hùng.

Cái này lấy có hoàn mỹ vô khuyết, khó mà rung chuyển, ai bảo thành chủ thường lấy nam tử y phục.

"Cái, cái gì, Chiêu Nhi thích nữ, nữ tử?" Họa tiên không thể tin tưởng.

"Đúng." Cung trang phụ nhân kiên định nói.

"Không, không thể." Quy Tiên cũng không thể tiếp nhận, "Chẳng lẽ Chiêu Nhi đi một chuyến Nữ Tử thành liền học xấu?"

"Không được, ta muốn Chiêu Nhi tự mình giải thích cho ta." Họa tiên lại ngồi xuống.

Gặp hân không đi, Quy Tiên cũng không đi, rất sợ bản thân ăn ném một cái ném thua thiệt, bị thư sinh chiếm được tiên cơ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ta mộng đẹp bên trong giết người

Khách sạn không khách, Dư Sinh khó được ngủ một cái lớn ngủ nướng.

Buổi sáng khi tỉnh lại, ánh mặt trời sáng rỡ từ sân sau lọt vào khách sạn phòng lớn, để bụi bặm trong không khí nổi lơ lửng.

Trong khách sạn không có một ai, chỉ có Cầu Từ ngồi chồm hóm ở trước cửa, một mặt nghiêm túc nhìn xem khách sạn.

Dư Sinh tẩy tước sau đi ra ngoài, gặp trên đường phố chỉ có Bao tử mấy cái còi trần tiểu tử từ ngõ hẻm bên trong ngoặt ra tới, nắm trong tay lấy mấy cái hơi vàng quả đào.

Tại thị trấn mặt phía bắc có một mảnh rừng đào, hiện tại chính là quả đào sắp vàng lúc.

Dư Sinh đem Bao tử gọi qua, từ trong tay hắn đoạt ba cái xanh vàng quả đào, trở về tắm một cái sau cắn một cái, hơi ngọt hơi chua, miễn cưỡng vào miệng.

Hắn nghe thấy khách sạn bên cạnh trong sông có con vịt đang gọi, dạo chơi đi qua, gặp tiểu bạch hồ đang ghé vào bờ sông trên tảng đá, cẩn trọng nhìn chăm chăm con vịt cùng ngỗng.

Dư Sinh đi qua, xuống đến bờ sông ngồi tại tiểu bạch hồ bên cạnh, đem chân cời giày sau đặt ở trong nước.

Trong nước cá bơi không ít, rất nhanh có cá tới gặm chân hắn bên trên chết da, ngứa một chút rất dễ chịu.

Ánh nắng còn tại phía đông nam, nước sông một nửa long lạnh, một nửa cái bóng lấy góc phòng cùng bóng cây.

Nước sông thanh tịnh đến cực điểm, chậm chậm lưu động, không mang theo một tia tiếng vang, cùng với guồng nước ung dung, còn trùng kêu vang chim gáy, để cho người ta có thể nghe thấy tuế nguyệt lưu động thanh âm.

Nước sông tại nhập hạ về sau, không biết vì sao mà hạ xuống rất nhiều, để đáy sông nhìn một cái không sót gì.

Dư Sinh đang vuốt tiểu bạch hồ đầu lúc, chỉ thấy có không ít trứng chim cút lớn nhỏ ốc nhồi tâm bình khí hòa tĩnh nằm ở thanh minh như gương nước cạn dưới.

Trông thấy ốc nhồi, Dư Sinh ký ức lập tức trở về đến kiếp trước chói chang ngày mùa hè ban đêm, cùng bằng hữu tại bữa ăn khuya bày ra hưởng dụng tình hình.

Suy nghĩ cùng một chỗ, bọc lấy thom cay dầu tư tư hương vị liền khơi gợi lên trong lòng sâu tham ăn.

Dư Sinh đem quả đào nhét vào tiểu bạch hồ miệng bên trong, không kịp chờ đợi cuộn lên ống quần xuống nước, tại thanh tịnh nước chảy bên trong lục tìm ốc nhồi.

Dị thể giới ốc nhồi rất lớn, xác ngoài vàng nhạt mà bằng bạc, nhà kho lồi tròn, chỉ nhật lên ba bốn, tay đã đụng không được.

May mắn khéo hiểu lòng người tiểu bạch hồ vì hấn ngậm đến một giờ.

Dư Sinh dọc theo bờ sông hướng về cầu đá đi đến, không đến hai mươi bước liền lục tìm nửa giờ.

Có khi còn có thể nhìn thấy hai con ốc nhồi thân mật dính chung một chỗ, chính hành bách niên hảo hợp sự tình, Dư Sinh thế là lòng từ bi buông tha bọn họ.

Đi thẳng đến dưới cầu, Dư Sinh đang muốn thu tay lại lúc, gặp dưới cầu đá trong nước có một cái ốc nhồi lớn, chừng nửa cái dưa hấu lớn.

"Cái này ốc nhồi sẽ không thành tinh đi?" Dư Sinh kinh ngạc ngấm ngấm.

Cái này ốc nhồi không nhúc nhích tí nào, giống như ngủ gật ngồi thiền lão tăng, để Dư Sinh không dám nhặt về đi làm đồ nhắm.

Chỉ là Dư Sinh quay người vừa đi ba bước, bỗng nhiên nghĩ đến kiếp trước đã nghe qua "Nàng tiên Ốc" cổ sự.

Kia cổ sự nói là có một nông dân nhặt một ốc nhồi lớn, trở về thả trong vại nước nuôi, ai ngờ cái này ốc nhồi đã thành tinh, thế mà có thể giúp hấn nấu nước nấu cơm.

Hây a, như thật có cái này chuyện tốt, khách sạn chẳng phải là nhiều một miễn phí hòa kế?

Dư Sinh thế là lại quay trở lại đi, đem ốc nhồi lớn ôm, gõ dưa hấu giống như gõ gõ, "Nàng tiên Ốc, chàng tiên Ốc?"

Cái này ốc nhồi lớn không nhúc nhích tí nào.

"Mặc kệ nó, ôm trở về đi lại nói." Dư Sinh ôm ốc nhồi lớn đi trở về.

Dư Sinh đương nhiên không cho rằng bản thân tùy tiện nhặt cái ốc nhồi liền sẽ thành tinh, nhưng tiện tay ôm trở về đi trêu chọc một chút Diệp Từ Cao tiểu tử kia cũng là không sai.

Dư Sinh dẫn tiểu bạch hồ trở lại khách sạn, gặp Bạch Cao Hứng đang cùng Phú Nan đánh cờ.

"Người cùng Phú Nan đánh cờ? Cũng quá khi dễ người."

Dư Sinh đem giỏ buông xuống, hướng trên bàn cờ quét qua, "Nguyên lai là cờ năm quân, kia lấy Phú Nan trí thông minh miễn cưỡng còn có thể ứng phó."

Phú Nan không vui, thừa cơ đem nhanh bại ván cờ xáo trộn, "Dư chương quỹ, không có người như thế chế giễu người."

Hắn gặp lại sau Dư Sinh trong ngực ôm ốc nhồi lớn, "Đây là cái gì?"

Dư Sinh mỉm cười, "Bí mật, Diệp Từ Cao đâu?"

"Đi thần từ nhìn rỗng đi." Bạch Cao Hứng thu hồi quân cờ, "Đúng rồi, ta để Phú Nan đem sách mạng hộ trở về."

"

Lần trước bị không biết Thông châu về sau, Dư Sinh nói muốn mua hai quyển « Dị Thú Chí » dài trí nhớ, đúng lúc Phú Nan về thành, Bạch Cao Hứng liền để hấn mang hộ hai quyển.

Dư Sinh tiếp nhận lật ra xem.

Phú Nan lặng lẽ đáp Bạch Cao Hứng một cước, nắm trái nghiêng một cái, đánh một mắt sắc.

Bạch Cao Hứng nhất thời gấp lên, vội vàng tiến lên một bước muốn đem sách đoạt tới, bị Dư Sinh nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát.

"Chường quỹ, bên trong còn có ta một quyển sách." Bạch Cao Húng nói.

"Ừm." Dư Sinh gật đầu, đảo sách nhìn xem say sưa ngon lành, "Thấy được, « Đấng Thảo Tăng », thật không tệ, liền là đồ kém một chút."

Hắn ngừng đầu nhìn Bạch Cao Húng, "Một tiền, không phải ta nói nguoi, thân là khách sạn nhất người chính trực, nguoi sao có thể nhìn loại vật này? Ta đối với nguoi quá thất vọng rồi."

"Không phải, ta." Bạch Cao Húng trăm miệng khó nói, sách tuy là hắn mua, cũng là hắn muốn nhìn, nhưng chủ ý này thế nhưng là Diệp Tử Cao ra.

"Quyển sách này bị tịch thu, thân là khách sạn chường quỹ, ta phải thay thân thể của các nguoi khỏe mạnh nghĩ, cũng không thể ban ngày làm việc vất, ban đêm cũng không nghĩ."

Bạch Cao Húng ngừng tâm trường nói: "Chường quỹ, nguoi còn nhỏ, bây giờ nhìn cái thân thể này bị không nổi."

"Không sợ, thân là chường quỹ, vì các nguoi khỏe mạnh nghĩ, chút chuyện nhỏ này là cần phải."

"Còn nữa nói, chỉ là mấy trương đồ cũng đề không nổi hứng thú của ta." Dư Sinh vừa nói vừa lật một tờ, hai mắt sáng lên, "Hoắc, còn có nhân yêu đồ."

Thảo Nhi lúc này vào, bên cạnh đi theo Liễu Liễu, Dư Sinh vội vàng nhét vào trong ngực.

"Nguoi ẩn giấu cái gì?" Thảo Nhi hồ nghi nói.

Dư Sinh lắc đầu, "Không có gì, để Phú Nan mang hộ mấy quyển yêu quái đánh nhau sách."

Sợ Thảo Nhi truy vấn, Dư Sinh vội vàng dịch ra chủ đề, "Liễu Liễu cô nương tới, trong nhà không có chuyện gì chứ?"

Liễu Liễu nói: "Hôm nay những người kia ngược lại là không có xuất hiện."

Lại hàn huyên vài câu, Dư Sinh về bếp sau đem ốc nhồi sau khi xử lý dùng muối nước sạch ngâm.

Hắn chui tọt hậu trừ lúc, hoang dã trên đại đạo bảy tám cái đi đường người kết bạn trải qua thị trấn, tại khách sạn ở lại nghỉ chân.

Khách sạn lại kém công việc lu bù lên lúc, nam nữ thuyết thư sinh chậm rãi đi vào khách sạn.

Có lẽ là cảm thấy tại Thạch đại gia nhà ăn không ở không tốt, hướng về Dư Sinh chào hỏi về sau, nam nữ người kể chuyện tại khách sạn tìm kiếm sinh ý.

Đi đường người ở trong vùng hoang dã nom nớp lo sợ lâu, cũng thực nghĩ buồn lòng một chút, bởi vậy điểm một cái tiêu đề chương.

Mù mắt người kể chuyện đem trống đặt ở trước người, gõ nhẹ nói đến.

Hắn lần này nói không phải « Long Bá câu ngao » cái này trường thiên đại tác, mà là tản mát tại đại hoang phía trên, tất cả thành trì ở giữa trong truyền thuyết một thiên.

Đại khái nội dung là liên quan tới một vị tiên nhân, vị này tiên nhân danh xưng "Thụy Tiên", lớn nhất bản sự là trong mộng giết người.

Dư Sinh đang vì khách nhân thu xếp đồ ăn, không chút cẩn thận nghe, ngược lại là Liễu Liễu cùng Thảo Nhi nghe say sưa ngon lành.

Bạch Cao Húng cũng nghĩ nghe tới, bị Dư Sinh đuổi đi mài đậu phụ đi.

Tại tiếng trống bên trong, khách sạn đi vào một lưng hùm vai gấu khô ngô hán tử tới.

Hắn cầm một thanh kiếm, kiếm dùng vải bố ôm, mặc một thân màu xám vải thô áo gai, lưu lút nha lút nhút râu quai nón, đem bờ môi cũng chặn.

Hán tử ánh mắt sắc bén, tóc rất dài, bản có chút thất nút, không phải một tia một tia, mà là một túm túm râu xuống trên bờ vai.

Tiến vào khách sạn về sau, quét nhìn một vòng, nhặt một bàn vị ngồi xuống, hán tử thô tiếng nói: "Tiểu nhị, đưa rượu lên mang thức ăn lên."

Diệp Tử Cao đứng lúc trở về, nghe vậy đem bút mực giấy đặt ở phía sau quầy, "Khách quan, muốn ăn cái gì?"

Chương 72: Trên trời rơi xuống cái tiểu di mụ

Hán tử lờm Diệp Từ Cao liếc mắt, cũng không nói chuyện.

Hắn chậm rãi đem trên lưng kiếm cời xuống đập vào trên mặt bàn, mới âm dương quái khí mà nói: "Lớn lên cùng đàn bà giống như, mẹ ngươi sinh sai vẫn là ngươi lớn sai rồi?"

Diệp Từ Cao dựng thẳng lông mày, "Ha ha, ngươi làm sao nói đầu, có ý gây chuyện đúng hay không?"

Hán tử ngao nghể một chỉ thân thể của mình, "Đây mới là nam tử hán, " lại chỉ râu quai nón, "Đây mới là nam tử khí khái."

Diệp Từ Cao cảm thấy người này không bình thường, "Đúng, Chiêu Diêu son lên tinh tinh cùng ngươi không sai biệt lắm."

Chiêu Diêu son lên tinh tinh có vẻ như hình người, sau lưng có một đuôi dài, cùng loại với Dư Sinh kiếp trước biết tinh tinh, ăn có thể khiến người đi được nhanh, cho nên tương đối nổi danh.

Hán tử không vui, hô: "Ai là chương quý? Quân quân nhà ngươi hóa kẻ."

Nghe tiếng Dư Sinh xóc lên bếp sau rèm, nghi ngờ nói: "Thế nào?"

Hán tử vỗ bàn một cái, "Ngươi khai cái gì hỏa kế, một điểm cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu, có tin ta hay không đập tiêm của ngươi."

Hán tử kia âm thô giọng lớn, đem khách nhân khác ánh mắt cũng hấp dẫn tới.

Phá tiêm? Dư Sinh cau mày đi tới, "Lớn lên giống Kinh Kong không nổi a, ngươi hù ai đây."

Danh hào của ta đã truyền đến trên thị trấn rồi? Hán tử trong lòng đắc ý, ngạo khí chỉ mình, "Cái gì gọi là lớn lên giống, gia liền là Kim Cương."

Dư Sinh cổ quái nhìn xem hắn, "Ngươi thật sự là Kim Cương?"

"Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Dương Châu Kim Cương đúng vậy." Tên là Kim Cương hán tử đắc ý nói, "Thế nào, sợ rồi sao?"

"Sợ rồi, sợ rồi, đánh máy bay tiểu năng thủ, quả thực không dám chọc." Dư Sinh gạt đầu, nháy mắt ra hiệu lôi kéo tức giận Diệp Từ Cao.

"Máy bay là ai. Ta đánh qua trong đám người có người này?" Kim Cương hồi ức một chút, không nhớ kỹ bản thân giáo huấn qua người này.

"Ngài đánh nhiều hơn, tự nhiên dễ quên, dù sao nhiều đối thân thể không tốt." Dư Sinh nói.

(đánh máy bay chính là quay tay đó, Kinh Kong đánh máy bay chắc ai cũng biết nhè)

"Vẫn được, những người kia đều không phải là đối thủ của ta, không gây thương tổn được ta." Kim Cương đang đắc ý dào dạt lúc nhớ lại hôm nay tới vì cái gì, sắc mặt đột biến.

Hắn vỗ bàn một cái, nghiêm mặt nói: "Tiểu tử thú, đừng tưởng rằng lấy lòng ta liền không sao, ta cho ngươi biết. . ."

"Chuyện gì xảy ra?" Vây quanh ở mù mắt nam tử bên cạnh nghe sách Phú Nan cảm thấy không đúng, đi tới quan tâm nói.

Kim Cương gặp tới là Cẩm Y Vệ, còn không dám sinh sự từ việc không đầu, chỉ có thể thay có.

Hắn giọng nói vừa chuyển nói: "Ta cho ngươi biết, vừa rồi vô lễ ta chỉ coi không nghe thấy, nhanh lên cho ta rượu mạng thức ăn lên."

Hắn đem một quan đồng tiền hào khí trên bàn, "Ta thích ăn cay, lên các ngươi khách sạn nhất cay đồ ăn. Gia là có tiền, nhưng không cay ta không phải đưa tiền."

Diệp Từ Cao khinh thường nói: "Không có ý tứ, ngươi tiền này cũng liền chỉ đủ một vò rượu."

Kim câu lông mày dựng lên, "Ngươi đoạt tiền đầu, hắc điểm có phải hay không, có tin ta hay không đập tiêm của ngươi vì dân trừ hại."

"Hãy không dậy nổi giả trang cái gì sói đuôi to." Dư Sinh chỉ vào đang ngồi khách nhân, "Ngươi hỏi bọn hắn đáng không."

Đang ngồi tất cả đều là đi đường người, dám ở hoang dã hành tẩu tự nhiên là có bản lĩnh, đối trong rượu linh lực có thể phát giác được, đây cũng là bọn họ cam tâm trả tiền nguyên nhân.

Uống rượu này cũng làm cho bọn họ có một loại cảm giác ưu việt, khách nhân nâng chén nói: "Giá trị, quá đáng giá, thấp hơn một quan chúng ta đều không đáp ứng."

Những người này cũng là không sợ phiền phức, "Hãy không dậy nổi cũng đừng ra tới mắt mặt."

"Ai nói ta uống không nổi rồi?" Tôn thương tự tôn Kim Cương nổi giận, lại lấy một quan đập vào trên mặt bàn, "Nhanh lên một chút đưa rượu lên mang thức ăn lên."

"Hừ, chờ một lúc ta để các người nôn cang nhiều." Kim Cương trong lòng đánh lấy chủ ý xấu.

Hắn gặp Dư Sinh muốn lấy hai quan tiền, bận bịu ngăn chặn một quan, "Đi đi đi, đồ ăn tiền chờ một hồi rồi nói."

Dư Sinh bĩu môi, về tới bếp sau.

Hiện tại khách sạn duy nhất lên được mặt bàn thức ăn cay liền là đậu phụ ma bà.

Vì trùng trị Kim Cương, Dư Sinh tại nấu quá trình bên trong nhiều gần một cái ớt khô, đem một bàn đồ ăn làm đỏ rực.

Đồ ăn rất nhanh bùng đi lên,

Kim Cương đang một chén tiếp một chén độc rót lấy Diễm Mộc tửu, hạ quyết tâm chờ một lúc phá tiệm lúc lưu lại một hai vò mang về uống.

Hắn mắt liếc thấy Diệp Từ Cao đem đồ ăn buông xuống, dùng đũa kẹp một khối đậu phụ ném thử một miếng.

"Ừm, thật mẹ hắn ăn ngon, chỉ là có chút cay." Kim Cương ở trong lòng nói thầm, "Thật là có một chút không nỡ đập, cũng không biết cái này chương quỹ làm sao đắc tội Thái gia."

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cay sức lực còn chưa đủ, phát bệnh dấu hiệu không rõ ràng, bởi vậy lại không thôi ném một khối đậu phụ về sau, Kim Cương đem đũa ba vừa để xuống.

"Làm món gì, ta muốn cay, cay, biết hay không cái gì gọi là cay?" Kim Cương ngồi đối diện tại trên bàn dài chờ sai sử Diệp Từ Cao reo lên.

Diệp Từ Cao đứng lên, tức giận nói: "Cái này còn không cay?"

"Cái này cũng gọi cay? Trở về làm lại, làm lại." Kim Cương khoát tay để Diệp Từ Cao bùng trở về.

Dư Sinh đang tại bếp sau, Diệp Từ Cao đưa cho hắn, "Chương quỹ, ta thấy cháu trai này là đến gây chuyện."

Dư Sinh lông mày vừa nhấc, "Người đi ra ngoài trước, ta tới thu thập hắn."

Đội Diệp Từ Cao sau khi rời khỏi đây, Dư Sinh đem hệ thống giao diện mời đi ra, dùng chỉ có mười điểm điểm công đức hối đoái ớt thất tinh gia nhập đậu phụ ma bà bên trong.

Cái này bàn đậu phụ làm được đỏ hô hô, quả ớt đóng một tầng, đổi tên Ma Bà ớt khô thích hợp hơn.

Dư Sinh tự mình bùng đi lên, sau đó đứng tại phía sau quầy cười tủm tỉm chuẩn bị chế giễu.

Kim Cương nhìn thấy trước mặt đậu phụ ma bà thật là có chút sợ, "Mẹ hắn, cái này một bàn xuống dưới ta còn có thể phá tiệm?"

Hắn nhìn một chút Dư Sinh, lại cúi đầu nhìn đậu phụ ma bà, "Liều mạng, vì mười quan tiền, đáng giá."

Hắn cái thứ nhất nuốt xuống, hương vị thật không tệ, nếu là không cay liền tốt. Chiếc thứ hai xuống dưới, cái trán lập tức toát ra mồ hôi, "Thật cay."

Nêm ba ngụm, Kim Cương liền không tiếp tục kiên trì được, chỉ có thể nuốt một ngụm rượu hoãn một chút.

Lại đến đằng sau, Kim Cương đã cảm giác không thấy bản thân có đầu lưỡi, cuống họng chỉ cảm thấy có thể phun ra lửa, để hắn chỉ có thể dùng rượu cùng với đậu phụ nuốt xuống.

"Ta mẹ hắn là bản thân tìm tội thù." Với tư cách chức nghiệp côn đồ, Kim Cương cảm giác đây là bản thân kiếm tiền cực khổ nhất một lần.

Nhìn Kim Cương chật vật hình dáng, Dư Sinh đang "Hắc hắc" cười, quay đầu thoáng nhìn lý chính lĩnh một nữ tử tuổi đôi mươi bước vào khách sạn.

Nữ tử này thân mang trung tính áo dài trắng, tướng mạo đã khí khái hào hùng lại tuấn mỹ, tóc đen nhánh co lại, dùng châu mào trói buộc chặt, không thể che hết một bộ ung dung hoa quý chi khí.

Trong tay nàng dẫn một thanh kiếm, hai mắt hắc bạch phân minh, sáng ngời có thần, ngắm nhìn bốn phía sau rơi vào Dư Sinh trên thân.

Dư Sinh đi ra quầy hàng, "Trương thúc, trong nhà đến thân thích?"

"Cái gì ta đến thân thích, là nhà ngươi đến thân thích." Lý chính nói.

"Nhà ta, thân thích?" Dư Sinh không hiểu, chẳng lẽ nhà hắn lão gia tử ở bên ngoài trả lại hắn lưu lại người tỷ tỷ? Ai u, đây chính là cái lớn bát quái.

Lý chính nói: "Là ngươi tiểu di mộ tới thăm ngươi tới."

"Nhỏ, tiểu di mộ?" Dư Sinh bước chân dừng lại, "Trương thúc, ngươi đừng nói giỡn."

"Ai đùa giỡn với ngươi." Lý chính chỉ vào Dư Sinh, quay đầu hướng nữ tử nói, "Hắn liền là Dư Sinh, tỷ tỷ ngươi lưu lại nhi tử."

Nàng gặp Dư Sinh ngốc lảng, "Còn không mau gọi tiểu di mộ."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Xuất sư chưa lâu thân đã chết

Dư Sinh đem lý chính kéo qua vừa muốn nói thầm, gặp nữ tử hai tay chấp sau lưng, mỉm cười nhìn hắn.

Hắn lại đem lý chính kéo đến nơi hẻo lánh, "Trương thúc, ngươi không cần muốn làm cái chuyện lớn. Cái gì tiểu di mộ, ta tại sao có thể có cái tiểu di mộ."

"Nàng thật là ngươi tiểu di mộ." Lý chính chân thành nói, "Ta lúc tuổi còn trẻ thường thấy nàng cùng mẹ ngươi cùng một chỗ, ngươi chó nói, bộ dáng một chút không thay đổi."

Dư Sinh đem hắn đầu kéo trở về, "Đúng a, ngài hiện tại cũng bộ dáng này, nàng nếu thật là ta tiểu di mộ, không phải cũng cần phải đầy mặt nếp nhăn. Chẳng lẽ nàng là yêu quái?"

Nữ tử hai tay chấp sau lưng, thông dong ứng đối lấy tiến lên bắt chuyện Diệp Từ Cao, chỉ ở Dư Sinh nói "Yêu quái" hai chữ lúc, nhỏ không thể thấy nhú nhú mày.

"Chó nói nhầm, ngươi tiểu di mộ có bản lĩnh lớn, tuổi trẻ lúc ấy liền lên núi có thể đánh hổ, xuống biển có thể bắt ba ba, dung nhan không thay đổi cũng không phải việc khó." Lý chính nói.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua nữ tử, tiếp tục nói: "Đây chính là tiểu tử ngươi đại cơ duyên, trần quý lấy một chút, không chừng có thể học cái bản lĩnh lớn."

"Nàng thật sự là ta tiểu di mộ?" Dư Sinh như cũ hồ nghi, "Ta làm sao không có nghe lão gia tử nhắc qua?"

"Khục, quan hệ bọn hắn không thể nào tốt." Lý chính mập mờ nói, "Mẹ ngươi xảy ra chuyện sau nàng liền không tới, lại nói cũng không phải thân tỷ muội, lão Dư đoán chừng sớm quên rồi."

Dư Sinh vẫn là không tin.

"Tiểu Ngư Nhi, đánh rượu." Thạch đại gia xách theo cái hồ lô rượu đi tới, những ngày này hắn rất vui thích, thường cùng mù mất nam tử nâng cốc ngôn hoan.

Thạch đại gia tại vượt qua nữ tử lúc, nhìn lướt qua dừng lại, "Ai, ngươi không phải kia, ai, Tiểu Ngư Nhi đi?"

Nữ tử cười như gió xuân, ưu nhã gật gật đầu.

Lý chính quay đầu lại nhìn Dư Sinh, "Hiện tại ngươi tin chưa?"

"Ta có thể không tin a?" Dư Sinh sau khi thờ dài hướng về nữ tử đi qua, lại bị lý chính kéo trở về.

"Trở về, tiểu tử ngươi vừa rồi có ý tứ gì, cái gì gọi là đều bộ dáng này, ta rất già?"

"Ngài không già, ngài liền là kia buổi sáng bảy tám điểm đóa hoa, đang muốn mỉm cười chờ nở đâu."

Lý chính rất hài lòng, "Hoa, hoa gì?"

"Hoa cúc." Dư Sinh nói.

"Trò chuyện cái gì đâu, trò chuyện tiếp người liên nhiều cái tiểu di phụ." Thạch đại gia đi tới nói.

Dư Sinh gặp Diệp Từ Cao cháu trai kia tại đại hiền ân cần, vội vàng chạy tới.

Thêm một cái tuổi không lớn lắm tiểu di phụ hẳn đã tiếp nhận không đến, lại nhiều một cái trường bối, hẳn sẽ sâu chết.

"Đi đi đi." Dư Sinh đẩy ra Diệp Từ Cao, "Sân sau có cái mỹ nữ đang chờ người."

Bị đẩy ra Diệp Từ Cao không rời đi, bị Dư Sinh nhắc chân muốn đạp sau mới không tình nguyện lui ra phía sau một bước, "Cái gì mỹ nữ?"

"Trong chậu tắm rửa đâu." Dư Sinh phát tay để hẳn đi nhanh lên, hẳn đem ốc nhồi lớn đặt ở một chậu bên trong ngâm.

Đội Diệp Từ Cao rời đi về sau, nữ tử hai tay vươn trước, thanh kiếm ôm vào trong ngực, trên dưới dò xét hẳn, "Người chính là Tư Vũ nhi tử."

Dư Sinh rũ cụp lấy đầu, "Người không đi sai cửa lời nói, ta hẳn là."

"Không sai, lớn lên mặc dù không phải tuần tú lịch sự, cũng là bán biểu nhân tài." Nữ tử nói, "Liên là đen một chút."

Dư Sinh nhắc lông mày, đen một chút, bán biểu nhân tài. . . Người thật sự là ta tiểu di phụ?

Nữ tử phảng phất có thể đoán được tâm hẳn nghĩ, "Ta thật là người tiểu di phụ."

Nàng đưa tay trái ra thân thiết vỗ vỗ Dư Sinh đầu, "Đến, tiếng kêu tiểu di phụ."

Dư Sinh muốn tách rời khỏi, làm sao đầu óc không nghe sai khiến, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận, "Cái này không được đâu, há không đem ngài gọi già?"

Nữ tử lông mày vừa nhắc, chế nhạo nói: "Không sợ, thân là yêu quái, bị người kêu một tiếng lộ về ta tuổi trẻ."

Dư Sinh da mặt dày, ra vẻ hoảng sợ bộ dáng, "Người nói cái gì, người là yêu quái?"

Nữ tử bất đắc dĩ thở dài, tại Dư Sinh trốn không thoát cứng ngắc bên trong vận chặt lỗ tai hẳn hướng về quầy hàng phương hướng kéo đi, "Cháu trai lớn, người không ngoan nha."

"Đau, đau." Dư Sinh đem lên mũi chân, nghiêng đầu, cố gắng để lỗ tai không bị kéo nhanh, "Dì, đại di phụ, ta sai rồi."

Dư Sinh ở trong lòng đem đại di phụ coi như một loại khác đồ vật,

Trong lòng lập tức thoải mái rất nhiều, cũng không phải như vậy không gọi được.

Không khéo, người nào đó tại tối hôm qua nói dối lúc cũng dùng qua cái này giải thích, hiện tại nghe Dư Sinh kêu như vậy khó chịu, không khỏi liền nghĩ đến phương diện kia.

"Phi, trong lòng không chừng làm sao bố trí ta đây." Nữ tử khẽ gãi một ngụm, "Gọi ta Thanh đi là được rồi." Dứt lời buông ra Dư Sinh lỗ tai.

Nàng ngồi tại trước quầy bàn dài bên cạnh bốn phía dò xét, "Không sai, nghĩ không ra người đem khách sạn duy trì ra dáng ra hình."

"Cái gì gọi là ra dáng ra hình, cái này gọi. . ." Dư Sinh bị Thanh đi trừng một cái, "Ra dáng."

"Cho ta cầm một vò Diễm Mộc tửu, hồi lâu không uống." Thanh đi sai sử hẳn.

"Một vò một quan đâu." Dư Sinh không tình nguyện lấy một vò, "Cái kia, người tới. . ."

Hắn gặp Thanh đi bày ra ngón tay, mắt tròn trắng nói: "Thanh đi, người đến khách sạn làm cái gì?"

"Voi tư cách người duy nhất trường bối, ta không thể mặc cho người tự sinh tự diệt, cho nên tới trông nom một hai." Thanh đi đổ một chén rượu bên cạnh ném vừa nói.

Trông nom một hai? Cái này mắt nhìn thấy là đến đoạt hẳn quyền, không được, kiên quyết không được.

"Ngài một ngày trăm công ngàn việc, trông nom cái gì thì không cần a?" Dư Sinh yểu chuyển nói.

Hắn không biết cái này tiện nghi đi làm gì, nhưng như thế lấy lòng tổng không sai.

Thanh di nhắc lòng mày, "Cái gì một ngày trăm công ngàn việc? Ta nhàn mốc meo, cho nên mới tìm đến chút chuyện làm."

"Tìm một chút sự tình làm?"

"Đúng, về sau khách sạn này sổ sách ta đến xem qua, bót nguoi vung tay quá trán không biết tiết kiệm." Thanh di một câu trước đoạt tài chính đại quyền.

Nàng quét khách sạn liếc mắt, gắp mỗi cái bàn lên bày biện một vò rượu, vui vẻ ra mặt, "Một quan một vò, làm ăn này không sai, phát."

"Đó là của ta tiền." Dư Sinh nhắc nhở nàng, khách sạn này lại phát tài cũng là hần.

"Biết." Thanh di hưng hăng lườm hần một cái, "Lãi nhai, dài dòng lắm chuyện, một chút cũng không có mẹ nguoi nam từ khí khái."

Dư Sinh: ". . . Mẹ ta, nam từ khí khái?"

"Ba!"

Dư Sinh vừa muốn mở miệng, nghe có người sau lưng vỗ bàn, suy yếu mà phần nộ nói: "Cái này, cái này, lần này buru đô."

Hần nhìn lại, bị hù về sau vừa lui, kém chút đụng vào Thanh di trên người.

Chỉ thấy Kim Cương hiện tại triệt để thành Kinh Kong đánh máy bay.

Hần trên mặt cái trán bởi vì sưng vù mà rất cao, quai hàm phình lên, trên dưới bờ môi cũng sưng được xúc xích bự.

"Hắc ước lượng, nhìn ờ không nện Lam Ny ước lượng." Kim Cương hai tay chống lấy cái bàn run rẩy đứng lên, đầu lưỡi bởi vì sưng vù mà vênh lên không nổi.

"Ồn trọng điểm." Thanh di đỡ lấy Dư Sinh, "Năm đó mẹ nguoi thế nhưng là trước núi thái sơn sụp đổ mà sắc không đổi hạng nguoi." Vậy nhưng thật sự là trước núi thái sơn sụp đổ.

"Thái Sơn chỉ là vợ nguoi, nào có người chủ nhân này phách lối." Bất quá Dư Sinh vẫn là trầm ổn xuống tới, cẩn thận ngắm nghía lấy Kim Cương sưng vù.

"Lộn xộn cái gì." Thanh di hóp một cái rượu, "Tiểu tử nguoi sẽ không thật hạ được đi?"

Kim Cương đứng nguoi lên, đưa tay đi giải vài bộ bọc lấy trường kiếm.

"Nguoi không tin được ta, chẳng lẽ còn không tin nguoi cháu trai." Dư Sinh thờ phào, "Mẹ hần, cháu trai này đối cay dị ứng, cố ý đến gây chuyện."

Thanh di đá hần một cước, "Không học cái tốt, tận học chút mắng chửi nguoi, may mà ta tới."

Dư Sinh ỳ khuất sờ sờ cái mông, nhìn Kim Cương rút ra kiếm, hư không trước bỏ một kiếm, sau đó vừa ngã vào trên mặt bàn.

Tại ngã quỵ trước, Kim Cương còn thanh minh đầu óc hiện lên một ý niệm, "Mẹ hần, ăn nhiều, tham ăn hồng việc a."

Nguyên lai Kim Cương mặc dù đối cay dị ứng, nhưng nghiệp vụ thành thạo, đối cay nắm chắc có độ, có thể tại phát bệnh lúc thanh tỉnh đe dọa chủ quán hoặc nện nguoi khác cửa hàng.

Chỉ là Dư Sinh đầu phụ ma bà thực sự mỹ vị, để hần nhin không được liếm sạch sẽ.

Như thế rất tốt, không đợi đứng lên đe dọa cùng phá tiệm, hần đã ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Làm gì tùy thích

Trên đường nghi chân ở trọ, nhất làm lòng nguoi lo nguoi không ai qua được hắc điểm.

Khách sạn đi đường người gặp Kim Cương toàn thân sưng vù đứng lên, mặt mờ hồ một câu sau lại té ngã trên bàn, lập tức an tĩnh lại.

Dư Sinh cùng bọn hán mất lớn trừng mắt nhỏ, trong khách sạn không khí nhất thời ngưng trệ.

Dư Sinh gặp ngư dân gõ cửa đi về trước qua, cái khó ló cái khôn đi ra ngoài, nháy mắt ra dấu đồng thời đem hán kéo vào được, "Cẩn thận, nhà người nhi tử ngốc lại mắc bệnh."

Chân thọt ngư dân không hiểu ra sao, "Phát bệnh, mắc bệnh gì?"

"Liên là bị hầu yêu ngu sau đến kia quái bệnh." Dư Sinh đem ngư dân kéo đến Kim Cương trước bàn.

Ngư dân vẫn là không hiểu, nhưng đứng tại trước bàn xem xét, "Hoặc, bộ dáng này thật đúng là bị khi ngu, bất quá, đây là. . ."

Dư Sinh lạnh lẽo đánh hán mu bàn tay, ngư dân lập tức tỉnh ngộ lại, "Thật đúng là, ai, từ khi bị hầu yêu bắt đi sau càng lúc càng giống khi."

Hán một ngón tay lạnh lẽo hướng về Dư Sinh khoa tay một chút, đây là tại cò kè mặc cả đâu.

Dư Sinh lắc đầu không đồng ý, ngư dân lập tức nói: "Bất quá đây không phải. . ."

Dư Sinh tranh thủ thời gian gạt đầu.

Ngư dân mới tiếp tục nói: "Ngu, không giống lần trước cùng khi đồng dạng gào to, đến, giúp ta một tay, để hán đến đằng sau nghỉ ngơi đi."

Dư Sinh bận bịu phụ một tay đem Kim Cương đỡ đến đằng sau.

Khách sạn đi đường người bán tín bán nghi, bất quá sau khi bị cần người biến chó, người biến sói cố sự cúi nhất đều là, bị hầu yêu ngu biến thành khi cũng là không phải khó như vậy để cho người ta tiếp nhận.

Đương nhiên, Kim Cương tướng mạo cũng là thêm điểm hạ, bằng không thì ngư dân sẽ không vừa thấy mặt liền phụ họa Dư Sinh một câu.

Thanh di đem đây hết thầy nhìn ở trong mắt, nhìn xem thân ảnh của bọn hán, thầm nói: "Tiểu tử này nói dối thiên phú ngược lại là theo mẹ hán, há mồm liền ra."

Phú Nan biết được Kim Cương thân phận, bởi vậy cũng đi theo ra ngoài, gặp ngư dân, Dư Sinh bốn người ngồi xổm ở bên giếng nhìn xem nằm dưới đất Kim Cương.

Ngư dân gặp Phú Nan tới, tránh ra vị trí, "Tiểu tử người nhớ kỹ một chút a, lần sau đánh rượu không cho phép lấy tiền."

"Đã biết, đã biết." Dư Sinh khoát tay, "Già mà không đứng đắn, bỏ đá xuống giếng."

Ngư dân nhắc chân muốn đạp, bị Dư Sinh vội vàng né tránh.

Hán đang ngồi ở bờ giếng lên, nghe trong giếng truyền đến "Uych" một thanh âm vang lên, Dư Sinh cúi đầu nhìn cái gì cũng không không nhìn thấy, cũng liền không có đề ở trong lòng.

Ngư dân ngược lại bị bắt đầu từ hậu viện đi, thuận bác lấy đi một nắm rau cải trở về nấu cơm.

"Chuyện gì xảy ra?" Phú Nan bỏ khuyết ngư dân vị trí ngồi xổm xuống, nhìn Kim Cương sưng vù gương mặt, "Tiểu tử người hạ độc? Tốt, rất cực để cho ta bắt lại người chân ngựa."

"Lăn, người còn chưa có chết đâu." Dư Sinh nói: "ta chỉ có con lừa chân, người có muốn hay không?"

Phú Nan còn chưa mở miệng nói chuyện, Mao Mao đã ở phía sau đá Dư Sinh cái mông một cước.

Đây đã là hán hôm nay chịu thứ hai chân, Dư Sinh không khỏi phàn nàn nói: "Các người đều là gia, ta đòi trước cũng không có tạo cái gì nghiệt a."

Bạch Cao Hứng không hiểu, "Cái gì gọi là các người, người chẳng phải một vị lư gia, chẳng lẽ chúng ta địa vị thấp cấp?"

Diệp Tử Cao lắc đầu, "Phía trước đến một vị tuổi trẻ nữ tử, nói là ta chương quỹ tiểu di mục."

"Tiểu di mục?" Bạch Cao Hứng đang muốn bát quái, bị Phú Nan kéo lại.

Chính trực Cẩm Y Vệ nói: "Trước tiên nói một chút trước mắt, chuyện gì xảy ra?"

"Hán đối cay dị ứng, mượn cớ tìm đến phiền phức." Dư Sinh nói.

"Trách không được cháu trai này đi lên liền bôi mủ." Diệp Tử Cao hung hăng đạp Kim Cương một cước, "Hiện tại bắt hán làm sao bây giờ, chữa bệnh

cho hấn?"

Dur Sinh quay đầu nhìn Phú Nan, "Chỉ cần người không giết chết, Cẩm Y Vệ mặc cho chúng ta làm gì tùy thích?"

"Những này lông gà vỏ tỏi là sai dịch việc, chỉ cần không ra nhân mạng, Cẩm Y Vệ mới mặc kệ." Phú Nan nói

Hắn lại chứng nhận uốn nắn Dur Sinh, "Còn có, là người này mặc cho các người làm gì tùy thích, không phải Cẩm Y Vệ."

Diệp Tử Cao nói: "ta bình thường thích đối với nữ nhân dùng cái từ này. Đương nhiên, nữ nhân nói với ta 'Làm gì tùy thích' càng tốt hơn."

"Lăn.

"ba người cùng nhau khinh bỉ Diệp Tử Cao, trong bốn người chỉ có hấn ác tha vô cùng.

Dur Sinh đứng lên, "Vậy liền đem hấn trói lại, để Thảo Nhi cho hấn nhìn xem, đợi người thanh tỉnh sau hảo hảo thu thập hấn."

"Làm sao thu thập?" Diệp Tử Cao hỏi.

Dur Sinh "Hắc hắc" cười một tiếng, làm cho tất cả mọi người lạnh ba phân, "Hấn không phải am hiểu đánh máy bay a, vậy liền để hấn đánh cái đủ."

Diệp Tử Cao không hiểu, "Đây coi là cái gì trừng trị, máy bay là ai?"

"Đánh máy bay liền là thù dâm." Dur Sinh nói, "Để hấn một ngày đánh lên cái bảy tám lần."

Một ngày bảy tám lần? Quá thiếu đạo đức. Ba người đối mới đối Dur Sinh nhận biết.

"Người điên rồi." Diệp Tử Cao nói, "Chỉ là đánh như thế nào, ai đến giám sát?"

"Thật là buồn nôn." Tất cả mọi người chán ghét lui lại một bước.

Bọn họ lẫn nhau nhìn một chút sau nhất trí nhìn chăm chăm Dur Sinh, "Chú ý của người nào ai tới."

Dur Sinh gặp chúng ý khó vì phạm, chỉ có thể mặt dạn mày dày đối chủ ý, "Ai ra thất đức chủ ý? Đánh cái gì máy bay, trực tiếp nhổ râu ria."

Diệp Tử Cao lập tức đứng ra, "Cái này ta sở trường, để cho ta tới."

Đám người hiệp thương định sau lấy dây thừng đem Kim Cương cột vào kho cũi bên trong, sau đó để Cẩm Tử nhìn xem hấn, tại hấn sau khi tỉnh lại trước hảo hảo hù dọa hấn.

Trở lại phòng lớn, Dur Sinh gặp Thanh di đứng tại phía sau quầy lật sổ sách, "Cháu trai lớn, tới, tới."

Bạch Cao Hứng nhìn một chút Thanh di, lại nhìn một chút Dur Sinh, mặc dù tận lực nhịn xuống không cười, nhưng trên khóe miệng chỗ ngoặt đã bán hấn.

Dur Sinh trừng mắt liếc hấn một cái đi qua, "Đại tỷ, cho chút mặt mũi được không, kêu tên liền tốt."

"Ai là người tỷ, không biết lớn nhỏ." Nàng chỉ vào sổ sách lên đồ, "Đây là ai vẽ?"

Dur Sinh thò đầu xem xét, bút tích rất mới, lại nhìn bức họa, chính là thần từ bức kia tranh thủy mặc bên trong thành chủ thân ảnh.

Dur Sinh quay đầu trách cứ Diệp Tử Cao, "Người không phải đi họa rồng sao, làm sao vẽ là thành chủ?"

Diệp Tử Cao nói: "Thành chủ so ác long đẹp mắt rất nhiều, cho nên liền. . ."

Dur Sinh lại quét họa liếc mắt, "Vì cái gì người vẽ xấu như vậy, người không phải có vẽ bút điểm mắt chi đại năng a?"

"Vẽ rồng điểm mắt, vẽ rồng điểm mắt, nói là họa rồng, họa sĩ tay nghề tự nhiên lạnh nhạt chút." Diệp Tử Cao tranh luận nói: " lại nói xấu a? Tạm được."

Dur Sinh nhìn thoáng qua, nếu không phải gặp qua ác long, hấn tuyệt đối sẽ đem vẽ lên người coi như là ác long, "Đi cái đầu của người, cũng liền con mắt tốt đi một chút."

Hắn ngẩng đầu nhìn liếc mắt Thanh di, này đôi ánh mắt cũng có chút rất giống.

"Đó là đương nhiên, vẽ rồng điểm mắt a." Diệp Tử Cao kiêu ngạo.

"Ba!", Thanh di đem sổ sách hợp lại, "Sổ sách là tùy tiện bôi lên địa phương? Khẩu trừ một ngày tiền công!"

Thanh di nói chém đinh chặt sắt, leng keng hữu lực, đem Dur Sinh cũng kinh hãi.

"Đây thật là đi ruột." Bạch Cao Hứng hướng về Phú Nan nói thầm, "Phật người thủ đoạn lạ thường nhất trí."

Phú Nan thầm nói: "Nhà người chường quỹ đây là bị đoạt quyền rồi?"

Dư Sinh cũng nghĩ đến cái này một thành. Vì tìm về chường quỹ uy nghiêm, hấn tăng hắng một cái vừa muốn nói chuyện, nghe Diệp Tử Cao ân cần nói: "Nên phạt, nên phạt, trách ta loạn bôi vẽ linh tinh."

Đến, thủ hạ trước không tiết tháo làm phản một cái.

"Không sai, biết cân nhắc, thưởng một ngày tiền công." Thanh di nói.

"Ai?" Diệp Tử Cao thật bất ngờ, sau đó cười miệng không ngậm miệng được.

"Ta sai rồi, đây không phải đi ruột." Bạch Cao Hứng lại hướng về Phú Nan nói thầm, "Chường quỹ xưa nay không thưởng."

Dư Sinh nhìn xem Diệp Tử Cao, lạnh lùng nói: "Ngốc hàng, thưởng liền là người vừa bị phạt tiền công."

Diệp Tử Cao khinh thường nhìn Dư Sinh liếc mắt, "Hiểu cái cầu, Thanh tỷ cho khen thưởng liền là lớn nhất khen thưởng."

"Thanh tỷ? Cháu trai, người chiếm ta tiện nghi."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Phản đồ cùng tấm gương

Không rõ lai lịch tiểu di mù tại khách sạn ở lại.

Dư Sinh mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng ở trên thị trấn tất cả cao tuổi người gạt đầu dưới, tiểu di mù tựa hồ thật đúng là hấn tiểu di mù.

Diệp Tử Cao lang tâm trắng sáng chứng giám, Dư Sinh thế là đem tiểu di mù an bài tại khách sạn rộng rãi lâu các bên trên.

Toà này lâu các đơn độc tại lầu ba, bên trái sơn lâm liếc mắt thấy hết, bên phải nước hồ thu hết vào mắt.

Mở cửa từ hành lang, hành lang bên trên có mỹ nhân dựa vào.

Trong ngày thường, lâu các tả hữu mái hiên là không đốt đèn, tự Thanh di đến về sau, một chiếc đèn lồng đỏ điểm ở phía trên, để khách sạn có bao nhiêu vài phần người ở.

Dư Sinh mềm mại đệm cũng bị cướp đi, cái này khiến Dư Sinh rất ưu thương.

Buổi sáng đem đi đường người đưa tiễn, lại ngủ một cái ngủ hấp lại xuống lầu lúc, phòng lớn đã náo nhiệt lên.

Có nghi chân không đi khách nhân, cũng có trên trần hương thân, bọn họ đem mù mắt thuyết thư nam nhân cùng nữ tử vây tại một chỗ, đang muốn lại phẩm cổ luận cân.

Dư Sinh gặp Thanh di đứng tại phía sau quầy, một cái tay ở trwn bàn tính lay, một tay đảo sổ sách.

Nàng toàn thân áo trắng, tóc không mang châu mào, buộc được đuôi ngựa làm nam tử cách ăn mặc, suất khí mười phần.

Dư Sinh ghé vào trên quầy nhìn nàng tính sổ sách, "Khách sạn chỉ Diễm Mộc tửu liền kiếm không ít, hiện tại khách sạn trong tay ta phát triển không ngừng."

Thanh di đem rũ xuống trên trán phát ra đẩy đến sau tai, "Đẩy ra đầu ngón tay của người tính toán kiếm bao nhiêu."

"Ngón tay sao có thể đếm rõ được, ít nhất phải hai tay hai chân." Dư Sinh nói.

"Vậy người phải đem ngón tay đầu chỉ ít chém đứt sáu cái mới cần dùng đến ngón chân." Thanh di đem sổ sách hợp lại, "Khách sạn sổ sách còn sót lại"

tiền không đủ bốn xâu."

"Làm sao có thể?" Dư Sinh không tin.

"Điều Hồ mét liền tiêu xài hai quan tiền, còn lại lương thực mười xâu, lại có thảo dược hạt giống. . ." Thanh di một bên nói một bên lay bàn tính, "Còn lại bốn xâu đã không ít."

"Người đợi ta, ta đến đếm xem." Dư Sinh quay người muốn đi lấy hộp tiền, "Không đúng, làm sao người biết sổ sách tiền dư, ta đều không ký sổ."

Thanh di đem tiền bình để lên bàn, "Là tất cả tiền đều ở nơi này à?"

"Ông đựng tiền làm sao tại người chỗ này?" Dư Sinh kinh ngạc nhìn Thanh di, ông đựng tiền một mực tại hán bên giường đặt vào, chẳng lẽ nàng tại nàng lúc ngủ tiền vào phòng?

Dư Sinh lập tức có loại bị người nhìn hết thảy thùng cùng xấu hổ

Thanh di một chỉ nằm tại trên ghế tiểu bạch hồ, "Ta để Tiểu Ly lấy ra."

Dư Sinh nhìn thoáng qua tiểu bạch hồ, tiểu bạch hồ tranh thủ thời gian bỏ qua một bên đầu, đến, cái thứ hai phản đồ xuất hiện.

Dư Sinh cúi đầu nhìn dưới chân đi vòng vèo cắn cái đuôi Cầu Từ. May mắn còn có một vị trung thành tuyệt đối, nàng nanh vuốt tổng không đến mức vurun hưởng Cầu Từ đi.

Bất quá Cầu Từ không phải tại kho cúi trông coi Kim Cương a, sao lại ra làm gì?

Thanh di cũng nhìn được Cầu Từ, "Nuôi đồ vật phẩm vị đồ theo người mẹ, nàng cũng nuôi một đầu xấu như thế độc đáo."

"Đây không phải đồ vật, là chó." Dư Sinh chứng nhận uốn nắn nàng.

Cầu Từ ưu thương dừng lại cắn cái đuôi, ngồi xổm trên mặt đất yên lặng nhìn xem Dư Sinh. Thanh di vì nó bệnh vực kẻ yếu, "Người mới không phải đồ vật."

"Ta làm sao không phải thứ gì rồi? Ta là đồ tốt." Dư Sinh dứt lời, hiếu kì hỏi: "Mẹ ta nuôi là vật gì?"

"Lớn lên cùng chó không sai biệt lắm, nhưng so Cầu Từ biết cắn người." Thanh di đem sổ sách đặt ở trên quây, tiện tay từ phía sau ngăn tủ lấy một vỏ rượu.

Dư Sinh đau lòng, nói cho nàng một tiền một bình, để nàng tiết kiệm một chút uống.

"Quả đã đẹp xong, lại nghĩ cất rượu đến sang năm, đằng sau còn có một đầu con lừa, cũng không biết có thể hay không chống đến sang năm." Dư Sinh nói.

"Để sân sau con lừa kia về sau tiết kiệm một chút mà uống." Thanh di đương nhiên nói.

Dư Sinh ghé vào trên quây quét mắt một vòng sân sau, "Khó mà làm được, cất xén rượu đắc tội nó, khẳng định không có quả ngon để ăn."

Thanh di cười nhìn Dư Sinh, "Người còn sợ một đầu con lừa?"

"Mao Mao không phải phạm phạm, người ta thế nhưng là thành chủ nhà con lừa, người phải làm gia cung cấp, bằng không thì đắc tội thành chủ sẽ không tốt."

"Vậy người làm gì đem nó cầm trở về?"

"Ta cũng là bị lừa."

"Dư Sinh đem đồ sứ đôi Mao Mao nói. Chỉ là nhìn xem Thanh di cười, hán chẳng biết tại sao toàn thân có chút mát.

Đôi bình sứ một cái cũng không có hiệu kính, thật to gan. Thanh di ở trong lòng làm kiểm nô cùng Mao Mao nó mẹ ghi lại một bút.

"Mao Mao bên kia ta có biện pháp." Thanh di nói, "Người đi trước cho ta làm đồ nhắm, thuận tiện lấy một bình sứ, ta cắm hoa dùng."

Dư Sinh không đi, hán muốn đi bên kia nghe kể chuyện.

"Ai, tuyệt không hiểu thuận." Thanh di thở dài, "Đúng rồi, Tiểu Ly thuận ông đựng tiền lúc, Cầu Từ đi theo vào thuận tiện ngâm ra tới bản này."

Thanh di đem một quyển sách để lên bàn, ra vẻ hiếu kỳ nói: "« Đấng Thảo Tăng », đây là sách gì?"

Dư Sinh lập tức đứng lên, "Ta đi làm, lập tức làm, làm tốt."

Hắn đưa tay muốn đem sách nhét vào trong ngực, bị Thanh di đem sách rút đi, "Đi đi đi, tuổi còn nhỏ không học tốt."

Dư Sinh bắt đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống vỗ vỗ cái thứ ba phản đồ đầu một chút, đem nó tiến đến coi chừng còn tại trong hôn mê Kim Cương, sau đó chui về bếp sau đi.

Khách sạn phòng lớn, thuyết thư nữ tử đem đàn trúc bày ra trên bàn, ở chung quanh nàng đã vây quanh không ít hương thân.

Nữ tử diện mục khó mà lọt vào trong tầm mắt, cho nên lâm thời phủ thêm có treo hắc sa duy mạo.

Nàng tay trái ấn dây cung, tay phải chấp thước trúc nhẹ nhàng gõ trúc dây cung mấy lần, dẫn tới đám người chú ý sau mới nói: "Nhận được hương thân hậu ái, để chúng ta có chỗ dung thân."

Bên cạnh nàng mù mắt hán tử đứng người lên hướng về đám người chấp tay.

Nữ tử lại nói: "Vì báo đáp hương thân thu lưu chi ân, hôm nay chúng ta nói một cái tại đại hoàng thành trì ở giữa lưu truyền thật lâu, cùng chúng ta thị trấn có liên quan cố sự."

Đám người nghị luận âm ỉ, lý chính không tin nói: "Đường bị chắn trước đó, thị trấn rất ít có người đến, chúng ta thị trấn có thể có cái gì cố sự, còn tại tất cả thành trì ở giữa lưu truyền?"

"Cố sự này phát sinh ở trước đây thật lâu, khi đó trên đền thờ còn không có treo lên túi kiếm." Nữ tử nói khẽ, "Một cái liên quan tới tấm gương cố sự."

Nữ tử thừa nước đục thả câu sau ngắm nhìn bốn phía, thấy mọi người một mặt mờ mịt, không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng tấm gương biến mất đã lâu, vốn cũng không phải là dễ dàng như vậy tìm được, bởi vậy nữ tử rất nhanh thu hồi cảm xúc.

Chỉ là nàng chưa từng nhìn thấy, ở sau lưng nàng nơi xa phía sau quây, đang tại tính sổ Thanh di ngẩng đầu quét nàng liếc mắt.

Nữ tử gõ nhẹ trúc dây cung ba lần, cùng với châu tròn ngọc sáng thanh âm nói đến tấm gương cố sự.

Không giống với mù mắt nam tử tiếng nói còi mở, nữ tử thuyết thư lúc chữ chữ thanh thúy, từng tiếng uyển chuyển, như tân oanh xuất cốc, yển ngoan về tổ.

Nàng kết câu cũng lão luyện, ít có câu dài, nhưng tình cảm chuyển đổi lại không ít, hoặc chậm hoặc gấp, chột cao chột thấp.

Tại chuyển điệu đổi giọng chỗ càng là bách biến bất tận, cảm giác hết thấy ca khúc giọng điệu đều đưa ra dưới, để cho người ta nhìn mà than thở vậy.

Cố sự cũng rất hấp dẫn người ta, nói là cực kỳ lâu trước kia, thị trấn ruộng tốt chưa khai khẩn ra tới, hoa màu thu hoạch không lớn, trên trấn hương thân đánh cá sống tạm lúc gặp phải một kiện chuyện lạ.

Khi đó đánh cá mỗi ngày cá lấy được tương đối khá, nhưng cá lớn cùng ngư quái cũng không ít, các hương thân đánh cá cần thành đàn kết bạn, đồng tâm hiệp lực.

Một ngày sáng sớm, tại mặt trời còn tại phía sau núi mặt, chân trời chỉ lộ ra ngân bạch sắc lúc, các hương thân liền mang theo xiên cá, lưới đánh cá chèo thuyền đến trên hồ bắt cá đi.

Lúc ấy trên hồ có sương mù, không tính dày, nhưng cũng không thể để người xem nhẹ bọn chúng tồn tại.

Hương thân không dám hướng hồ chỗ sâu chèo, tại ra cỏ lau bãi sau liền dừng lại tung lưới.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trốn đi nàng tiên Ốc

Hồ trạch có cá, một lưới xuống dưới tất có thu hoạch.

Nhưng chẳng biết tại sao, ngư dân nhóm một lưới xuống dưới, đợi sương mù mỏng manh vớt lên lúc đến lại không thu hoạch được gì.

Lưới đánh cá bên trong chỉ có một vật, một mặt trơn nhẵn sáng tỏ như nước gương đồng, chiết xạ sương mù tiêu tan sau mới lên ánh nắng.

Tấm gương không phải rất lớn, bởi vậy tại ngư dân nhóm thu lưới đi lấy lúc, bị trong nước vớt lên một con cá một đĩnh, thuận theo mắt lưới rơi xuống trong nước không thấy.

Đánh cá quan trọng, ngư dân nhóm không đem tấm gương để ở trong lòng.

Bọn họ đem thuyền dời vị trí tiếp tục thả lưới, nhưng lưới đánh cá thu đi lên lúc như cũ chỉ có một chiếc gương.

Ngư dân nhóm kinh ngạc lên, nhưng không kịp thu lại lại bị vớt lên con cá phát rơi xuống.

Các hương thân lập tức cho rằng tấm gương này không phải là phàm vật, thế là ở tại chỗ cũ tiếp tục thả lưới, đợi thu lưới lúc vẫn chỉ có kia cái gương.

Lần này, các hương thân lớn cái tâm nhãn, nhanh chóng thu lưới, không chút nào cho tấm gương thuận lưới rơi xuống cơ hội.

Tấm gương vớt lên đến về sau, mười đầu trên thuyền nhỏ hương thân vây sang đây xem, chỉ thấy tấm gương là đồng mài, có chuôi, tại tấm gương phía sau có khắc long văn.

Một vị hương thân hiểu kì chiều chiều tấm gương, đã thấy trong kính người cũng không phải là hình dạng của hắn, mà là một bộ chi thấy gân cốt, tạng phủ, bạch cốt quái vật.

Trong gương thậm chí có thể nhìn thấy trái tim máu me đầm đìa đang nhảy nhót.

Dị thế giới bách tính sao gặp qua những này, lúc ấy cũng có chút buồn nôn, sau đó choáng váng hôn mê bất tỉnh.

May mắn người bên cạnh đem hắn đỡ lấy mới không có té ngã ở trong nước.

Những người khác kinh ngạc, mấy cái người dạn dĩ hiểu kì đem tấm gương nhặt lên soi chiếu một cái, sau đó không phải té xỉu liền là nôn mửa một mảnh hỗn độn.

Những người khác thấy thế, vội vàng đem tấm gương ném tới trong hồ nước, không dám tiếp tục bắt cá, đem hết sức lực toàn thân nhanh chóng đem thuyền hướng về bên bờ chèo tới.

Lên bờ sau một hồi lâu, những cái kia soi gương mới tỉnh lại, bọn họ nhất trí cho rằng kia cái gương là yêu quái biến thành.

Bởi vì thời gian dài cày ruộng bắt cá, lại có dị thú quỷ quái nhiều, cho nên hương thân trên thân đều có chút ám tật, vết thương hoặc vĩnh cửu thương tích.

Nhưng ở ngày thứ hai đi ngủ khi tỉnh lại, lúc trước chiếu qua tấm gương những cái kia các hương thân phát hiện, trên người bọn họ những bệnh tật này đã khỏi hẳn.

Thậm chí có quẻ chân hương thân cùng bị thương lang liếm mặt hủy dung hương thân, trong một đêm mọc ra đi đứng cùng huyết nhục, khôi phục nguyên lai dung mạo, hơn nữa nhìn không ra một điểm dị dạng.

Các hương thân một mảnh xôn xao, bọn họ lại kếm chèo thuyền đi vào ném kính chỗ tung lưới, thu lưới lúc cá lấy được rất nhiều, chỉ là không thấy tấm gương.

Về sau hơn mười năm ở giữa, các hương thân đối gương nhớ mãi không quên, cũng rốt cuộc không có đem kia cái gương vớt lên tới qua.

Những cái kia chiếu qua tấm gương người, phàm là không từng kinh lịch ngoài ý muốn đều sống đến hơn một trăm tuổi.

Liên quan tới cái gương này thần kỳ truyền thuyết, chậm rãi ở trong đại hoang truyền ra đến, nhưng có rất ít người biết cái gương này lai lịch.

Nghe đồn tấm gương thần kỳ truyền đến Côn Luân khâu lúc, đang gặp phải Đông Hải biết hết biết suốt vạn vật chi tinh, hiểu thiên hạ vạn vật diện mạo thần thú Bạch Trạch tới chơi.

Tại trụ trời cạnh rừng đào trên yến hội, thành chủ Tây Vương Mẫu thừa cơ hỏi thăm tấm gương lai lịch.

Thần thú Bạch Trạch trả lời lấp lờ nước đôi: "Này kính vì thần vật, có thể chiếu chúng sinh tim mật, chấm dứt chúng sinh bách bệnh."

Tây Vương Mẫu cười hỏi: "So sánh Côn Luân khâu khởi từ nhân nhục bạch cốt chi thuật như thế nào?"

Bạch Trạch nói: "Khởi từ nhân nhục bạch cốt, tất cả tại hồn phách không tiêu tan, cốt nhục vẫn còn tồn tại một hai, mà lại chỉ có thể trị liệu bình thường thân thể máu thịt."

"Nhưng này kính như vận dụng đúng phương pháp, cho dù thân đã hóa thành bụi bặm, chỉ còn lại hồn phách một sợi, chiếu lên chiếu một cái cũng có thể mọc ra cốt nhục, bỏ đi hồn phách."

"Tại nó chủ nhân trong tay, thậm chí không cần hồn phách, đã vào luân hồi người cũng có thể bị triệu hồi." Bạch Trạch nói.

Tây Vương Mẫu kinh ngạc, "Này kính là người nào sở hữu?"

Bạch Trạch nói: "Này kính chỉ ở giang hồ, chính là tiên nắm giữ, người thường không thể gặp. Bạch Trạch thân cư Đông Hải, tha thứ khó bảo chủ nhân tên họ."

Tây Vương Mẫu mỉm cười nói: "Trên biển Đông có thể làm mi kiêng kỵ người không nhiều, mi không nói, ta cũng biết, chỉ là ta cũng không nói."

"

Tại Tây Vương Mẫu cùng Bạch Trạch bên nhìn nhau cười bên trong, thuyết thư cùng với trúc âm có một kết thúc.

Dư Sinh tựa ở trước quầy, hiểu kì lên tiếng hỏi đi, "Tây Vương Mẫu tuy có mặt người, nhưng Bạch Trạch thật sự là thú, người nói bọn họ là thể nào bên nhìn nhau cười."

Thanh di uống Diễm Mộc tửu liền đầu phụ tâm hành, hài lòng nói: "Ta làm sao biết, có lẽ người có thể cùng Cầu Tử thử một chút, nhìn xem có thể hay không bên nhìn nhau cười."

"Người nói là đem Cầu Tử coi như thần thú Bạch Trạch?" Dư Sinh nói.

Thanh di đặt chén rượu xuống, "Đem Cầu Tử so sánh Bạch Trạch? Uống cho người dám nói, người không sợ Bạch Trạch tới tìm người phiền phức."

Dư Sinh giật mình, "Nó chẳng lẽ có Thuận Phong Nhĩ?"

Thanh di lắc đầu, "Thế thì không có, bất quá Bạch Trạch có thông hiểu thiên hạ thần thông, nó như muốn biết người có hay không bỏ trí nó, hơi chút chú ý liền có thể biết."

"Đừng nói giỡn, ta một cái khách sạn tiểu chương quỹ, nó chú ý ta làm cái gì, ăn no rồi việc lấy?" Dư Sinh cười nói.

"Có lẽ là bởi vì đói bụng." Thanh di dứt lời lại hớp một cái rượu, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, tỷ ta đi. . . Di vật đều đi nơi nào?"

"Bị lão gia tử đưa nước bên trong đi, nói là để lão nương trong nước cũng có dùng." Dư Sinh nghe mù mắt nam tử thuyết thư, thuận miệng trả lời một câu.

"Chương quỹ, ta tặng cho người một đại mỹ nữ." Diệp Tử Cao ôm ốc nhồi lớn đi tới.

Dư Sinh nhìn lướt qua, "Làm gì đưa cho ta, hôm qua kể cho người nàng tiên Ốc cố sự về sau, người không phải rất có hứng thú a?"

"Thiệt thòi ta trong bóng tối chăm chăm nửa ngày, chỉ chờ nàng ra tới." Diệp Tử Cao đem ốc nhồi hướng trên mặt bàn bãi xuống, "Hóa ra chờ nửa ngày, nó liền là cái xác rỗng."

Dư Sinh khẽ giật mình, hôm qua nhất về thời điểm, bởi vì xác lớn lại nặng, hẳn thật đúng là không có chú ý tới.

Nhưng thân là chương quỹ, Dư Sinh có thể nào thừa nhận sai lầm. Hắn giả bộ kinh ngạc, "Không đúng, hôm qua ta ôm trở về lúc đến rõ ràng không phải trống không."

"Lúc ấy ta ôm trở về lúc đến đặc biệt nặng, nếu là trống không cũng sẽ không nặng như vậy." Dư Sinh nói.

"Nó hiện tại liền rất nặng, cùng một cục sắt giống như." Diệp Tử Cao nói.

"Thật không phải trống không." Dư Sinh tiếp tục bên chân, hần chỉ vào tiểu bạch hồ, "Không tin, người hỏi Tiểu Ly."

Phản đồ số hai tiểu bạch hồ tại Dư Sinh ánh mắt uy hiếp hạ điểm gật đầu, kỳ vọng dùng cái này có thể lấy công chuộc tội, đồng thời thương hại nhìn xem phản đồ số một.

Dư Sinh lại nói: "Còn không tin người hỏi lại giàu lên tương đối khó."

Phú Nan đang tại nghe sách, bị Dư Sinh kêu xoay người lại. Hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn phía sau quầy Thanh di liếc mắt, trực giác nói cho hắn biết người này rất quen thuộc, nhưng lại không dám nhận.

Thanh di quét Phú Nan liếc mắt, lại cúi đầu hài lòng uống rượu.

Nàng hai mươi năm trước lui tới khách sạn lúc liền là bộ dáng này, lúc ấy không ai nhận ra, hiện tại cũng sẽ không có.

Chỉ là nàng không ngờ được, nàng gặp một vị bằng cảm giác phá án Cẩm Y Vệ

Phú Nan nghe Dư Sinh hỏi: "Hôm qua ta ngâm mình ở trong nước ốc nhồi không phải trống không a?"

Dư Sinh ở trước mặt hần ngâm chính là ốc nhồi nhỏ, lúc ấy Phú Nan còn hỏi một câu làm sao ăn, dĩ nhiên không phải trống không.

Gặp Phú Nan gật đầu, Dư Sinh đối Diệp Từ Cao nói: "Người nhìn, khẳng định không phải trống không, có phải hay không là người không coi chừng, để nàng tiên Ốc lặn lẽ chạy?"

Diệp Từ Cao chỉ là đến hưng sư vấn tội, đe dọa chương quỹ, bây giờ lại hồ nghi nói: "Không thể nào, thật chẳng lẽ có nàng tiên Ốc?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Lần này không có kinh nghiệm

Diệp Từ Cao bán tín bán nghi đem ốc nhồi lớn ôm trở về sân sau đi.

Dư Sinh trộm đến phù sinh bán nhật nhân, ngồi tại Phú Nan bên cạnh nghe sách đi.

Chỉ là hần tọa hạ không đợi một lát, "A ~" sân sau truyền đến như giết heo tiếng kêu, để tiếng trống cùng thuyết thư im bật mà dừng.

"Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?" Lý chính bọn họ cùng nhau quay người nhìn xem sân sau phương hướng.

"Mồ lộn đâu, khách sạn mồ lộn đâu." Dư Sinh nghe là Kim Cương tiếng la, vội vàng đứng lên ăn nói bừa bãi.

"Đây rõ ràng là người đang gọi." Có đi đường khách nhân nói.

"Có thể mồ lộn lúc bị cắn phải, ta để bọn hần nói nhỏ chút." Dư Sinh dứt lời hướng hậu viện đi đến.

Thời khắc nghĩ đến bắt Dư Sinh tay cầm Phú Nan cũng vội vàng đi theo.

Bọn họ đi vào sân sau kho củi, gặp bị trời trên mặt đất Kim Cương kinh hồn bất định nhìn đứng ở bộ ngực hần Cầu Từ.

Cầu Từ gặp Dư Sinh bọn hần tới, mới từ bộ ngực hần nhảy xuống vênh vang đắc ý đi.

"Đây là chó?" Kim Cương thở hổn hển nói, trên trán tràn đầy mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ.

Ai cũng không thể trải nghiệm hần hôn mê thức tỉnh lần đầu tiên, nhìn thấy một ngũ quan chăm chú nhét chung một chỗ quái thú liếm hần chớp mũi sợ hãi.

"Đương nhiên là chó." Dư Sinh đắc ý ngồi xuống, "Thế nào, sợ rồi sao?"

Kim Cương hồn định sau nhìn xuống khí thô, cậy mạnh nói: "Bất quá là con chó, có gì phải sợ."

"Cũng không biết ai vừa rồi gào cùng mồ lộn đồng dạng." Dư Sinh khinh thường.

Kim Cương cậy mạnh nói: "Ta chỉ là đang cảm thán con chó kia thật xấu."

Không đợi Dư Sinh vô tình vạch trần hần, Bạch Cao Hứng nắm lấy một nắm rau cải chui vào, "Vừa rồi ai mồ lộn đâu, đem Cầu Cầu đều kinh trụ."

Hần vừa rồi tại trừ rau cải cỏ dại, Thảo Nhi cùng Liễu Liễu tại đem dược viên cỏ dòi trồng ra ngoài.

Diệp Từ Cao cũng theo vào đến, "Thật hâm mộ Cầu Cầu, vui đầu Liễu Liễu cô nương trong ngực không ra ngoài."

"Lăn", ba người khinh bỉ Diệp Từ Cao về sau, đem ánh mắt rơi vào trên thân Kim Cương.

Dư Sinh nói: "Nói, ai bảo người đến khách sạn gây chuyện phá tiệm?"

Kim Cương tại tiến khách sạn lúc là tự khoe là nam tử hán, đương nhiên không chịu làm đồ hèn nhát.

"Muốn cho ta bán cổ chủ? Nằm mơ!" Kim Cương quay đầu, giọng mũi một "Hừ", chuẩn bị đến vừa ra thà chết chứ không chịu khuất phục tiết mục.

Dur Sinh đứng lên đối với nó người khác nói: "Thế nào, ta liền nói hấn là bị người chi điểm đi, đi lên liền phun còn tại số ít."

Diệp Từ Cao bị Kim Cương vũ nhục tối thậm, hấn dẫm ở Kim Cương ngực, "Nói, ai sai sử ngươi, nói để ngươi thiếu thụ điểm tội."

Kim Cương nhìn xem Phú Nan, "Thân là Cẩm Y Vệ, ngươi chẳng lẽ muốn xem bọn hấn làm xằng làm bậy? Ta có thể cái gì cũng không làm, tiền rượu đều thanh toán."

Phú Nan nói: "Ngươi cũng không phải không biết, Cẩm Y Vệ quản là nhân mệnh quan đàm đại sự, chờ ngươi xảy ra nhân mạng lại tới tìm ta."

Hấn chỉ vào Dur Sinh, "Đến lúc đó nhất định tới tìm ta, ta chăm chăm tiểu tử này rất lâu, thắng tuốt không có bắt hấn lại tay cầm"

"Ta có câu nói không biết có nên nói hay không." Kim Cương đối Phú Nan nói.

"Nói cái gì giăng, đem miệng ngăn chặn nhỏ râu ria, ta thấy hấn không khai." Dur Sinh hạ lệnh.

Tại Kim Cương gãy dựa bên trong, Diệp Từ Cao đem lau bàn khăn lau chấn đi, tiện tay nhỏ một cây râu ria, "Ngươi nói hay không."

"Ồ ồ." Kim Cương tiếp tục giãy giụa, Diệp Từ Cao lại nhỏ, lại hỏi hấn một câu, Kim Cương tiếp tục giãy giụa.

"Cái kia." Chính trực Phú Nan nhắc nhở tràn đầy phản khởi ba người, "Các ngươi chặn lấy miệng, hấn nghĩ khai cũng nói không ra."

Ba người lúc này mới tỉnh ngộ, Diệp Từ Cao lại nhỏ một cây râu ria, triệt hồi vài bố hỏi: "Ngươi nói hay không."

"Phi, đánh chết ta cũng không nói." Kim Cương không hổ là Kim Cương, nói chuyện như cũ kiên cường, nước bọt còn phun đến Diệp Từ Cao trên mặt.

"Cháu trai, ta hôm nay không chỉ có muốn nhỏ ngươi bên trên lông, còn muốn rút ra bên cạnh lông." Diệp Từ Cao dùng khăn lau đem miệng lấp kín, hái bông giống như nắm chặt lên râu ria tới.

Nhưng Kim Cương râu quai nón quả thực tươi tốt, từng cây nhỏ rất phí sức, bởi vậy Diệp Từ Cao mời Bạch Cao Hứng cùng nhau gia nhập chiến đoàn.

Khách sạn phòng lớn có người hô,

Dur Sinh lôi kéo Phú Nan đi ra ngoài, "Quá huyết tính."

Đội Dur Sinh đem khách sạn việc làm xong, lại nghe một lát thuyết thư sau mới lại chuyển tới sân sau.

"Đơn", "Song", không đợi Dur Sinh đi vào, liền nghe đến Diệp Từ Cao cùng Bạch Cao Hứng có tiết tấu nói hai chữ này.

Hấn đi vào gặp hai người ngươi một chút ta một chút, tiểu bạch hồ nằm ở bên cạnh nhìn xem say sưa ngon lành.

Đến mức râu ria chủ nhân, Kim Cương đã chết lặng. Hấn sống chẳng vui gì nằm đang nhìn hấn "Nam tử khí khái" bị nhỏ đi.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Dur Sinh hiếu kì hỏi.

"Chúng ta đang đánh cược đơn song." Diệp Từ Cao nói.

Dur Sinh vui vẻ, "Tốt, bị ta đuổi kịp đi, nhanh lên, đem tiền đánh bạc giao ra."

"Được a." Diệp Từ Cao vui như điên, hấn chỉ vào bên ngoài thùng nước rửa chén, "Tiền đánh bạc chỉ những thứ này việc, người thua giúp người thắng làm việc."

"Chường quỹ, những này tiền đánh bạc giao tất cả cho ngươi, chúng ta liền mặc kệ." Bạch Cao Hứng cũng đắc ý.

"Cái kia, thôi được rồi, đánh cược nhỏ di tình, ta coi như không nhìn thấy." Dur Sinh bận bịu đem tư thái bày thấp.

Diệp Từ Cao kiên quyết không đồng ý, Bạch Cao Hứng cũng ở bên cạnh đi theo ồn ào.

Dur Sinh gấp từ chối không xong nói: "Cũng thành, nhưng người thắng việc mới phải tiền đánh bạc, các ngươi hiện tại người nào thắng?"

Diệp Từ Cao cùng Bạch Cao Hứng giật mình, hai người bọn hấn người nói chuyện lúc cũng tại nhỏ râu ria, hiện tại sớm quên mất đơn song.

Kim Cương râu ria đã bị nhỏ không sai biệt lắm, trên mặt sưng vù cũng đánh tan hơn phân nửa.

Dur Sinh ngấm ngấm, "Ngươi chó nói, râu ria nhỏ sạch sẽ, tiểu tử này trắng nõn không ít."

Dur Sinh có chút minh bạch Kim Cương râu ria diệu dụng. Bởi vì cái gọi là không so sánh không trắng, có lẽ về sau hấn đến mặc một thân áo đen sẽ lộ vẻ hấn trắng.

Đang cùng Bạch Cao Hứng tranh luận đơn song Diệp Từ Cao không phục, "Cái này cũng gọi trắng nõn, vậy ta đây là cái gì?"

"Cái này có gì hay đâu mà tranh giành." Dư Sinh khoát khoát tay, "Quá trắng mịn cũng không tốt, tuyệt không như đen nhánh có nam tử khí."

Kim Cương vô sinh thú hai mắt toát ra một tia ánh sáng. Hắn đối lời này rất đồng ý, hắn đề râu liền là bởi vì trương này trắng nõn mặt ảnh hưởng hắn còn đồ tiền đồ.

Hắn đề râu sau lại đánh người liền thuận lợi rất nhiều, tiền thù lao cũng gặp trưởng, cái này khiến Kim Cương rất thắng rất trân quý râu mép của hắn.

Nhưng bây giờ, hết thấy tất cả đều theo gió mà đi.

"Đúng rồi." Diệp Từ Cao đem một viên hoàn giới đưa cho Dư Sinh, "Tiểu tử này trên người tìm ra tới đồ chơi nhỏ."

Dư Sinh tiếp nhận, "Đây là cái gì?"

Hắn gặp hoàn giới bên ngoài có một viên châm nhỏ, nếu không cẩn thận rất khó coi ra tới.

"Châm hoàn, tiểu tử này mang trên tay âm người." Diệp Từ Cao nói.

"Âm người? Ta thích." Dư Sinh không khách khí thu lại, sau đó hô ngừng còn tại chỗ râu ria hai người, "Lại nhỏ thái dương đều trực, các người đi trước tranh một chuyến đơn song."

Hắn ngồi xổm người xuống đem khăn lau lấy xuống, "Người vẫn là không nói?"

Kim Cương khinh bỉ nhìn xem Dư Sinh, phảng phất tại nơi râu ria nhỏ phải đi, nam tử hán kiên cường nhỏ không đi.

"Người không nói ta cũng biết là ai, chẳng phải công tử nhà họ Thái a, ta chỉ đặc tội qua hắn." Dư Sinh nói.

Kim Cương khẽ giật mình, sau đó giãy dụa lấy muốn đá, đụng, đánh Dư Sinh.

"Biết còn bức cung, ta giết người."

Kim Cương bị phẫn, như biết Dư Sinh đoán được, hắn sớm đem công tử nhà họ Thái khai ra, làm sao đến mức râu ria bị lột sạch.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: 3 tiền võ sư Dư Sinh

Bạch Cao Hứng đem Kim Cương để lại, Diệp Từ Cao dùng khăn lau đem Kim Cương miệng chắn.

Đội hán triệt để an tĩnh lại về sau, Bạch Cao Hứng mới hỏi: "Làm sao bây giờ, thả hay là một mực giam giữ?"

"Không phải ai nói muốn nhốt hắn phía dưới lòng?" Dư Sinh người này xấu tính, chẳng chặc đảng hoàng nhắc nhở hai người.

Vốn đã không giãy dụa Kim Cương lại động.

"Ồ ồ." Hắn buồn bực gào thét, rất sợ cái này ba súc sinh đem phía dưới nhốt lòng rồi, đến lúc đó cũng không phải là nam tử hán vấn đề.

Bạch Cao Hứng vội nói: "Nôn không phải ta, đừng tìm ta."

Dư Sinh ánh mắt rơi vào Diệp Từ Cao trên người, "Người nếu là dám nhốt, ta liền kính người là tên hán tử."

Rút lông phía dưới? Hình tượng quá đẹp, Diệp Từ Cao chỉ muốn một chút liền run rẩy, đương nhiên không chịu.

Hắn thừa cơ dịch ra chủ đề, "Ta vốn chính là tên hán tử, người cho rằng ta là cái gì."

"Tiểu bạch kiểm." Dư Sinh đương nhiên nói.

"Cái gì là tiểu bạch kiểm?" Diệp Tử Cao hỏi.

Dư Sinh hướng về hán giải thích, Diệp Tử Cao nghe xong chân thành nói: "Ta mới phát hiện, giấc mộng của ta một mực là làm cái tiểu bạch kiểm."

Hán quay người nhìn xem Bạch Cao Hứng, "Cái này gian khổ nhiệm vụ vẫn là giao cho Tiểu Bạch đi."

Bạch Cao Hứng nhảy lên ba lón cao, "Dựa vào cái gì?"

"Được rồi, được rồi." Dư Sinh phát phát tay, "Người nhìn hai cái, thế mà đối nam nhân phía dưới lông nhớ mãi không quên, mắt mắt."

Tranh luận hai người dừng lại, gặp Dư Sinh mặt không dị sắc, nói là lẽ thẳng khí hùng, không khỏi bội phục hán quật ngược lại bản sự.

Bạch Cao Hứng đem xuyên lấy ba cái đồng tiền dây đỏ đưa cho Dư Sinh, "Tiểu tử này là ba tiền võ sư, như trực tiếp thả, hai chúng ta có thể đánh không lại."

Diệp Tử Cao phụ họa, "Không sai, hai chúng ta không phải đối thủ của hán."

Dư Sinh công khai đem ba tiền mang tại trên cổ, "Đi một bên, hán nói hai chúng ta."

Bạch Cao Hứng gật đầu đồng ý.

Diệp Tử Cao không phục, "Có làm hay không, ta thế nhưng là có thể từ Hoàng tiên nhi trong ổ trốn tới nam nhân."

"Quý biết người làm sao trốn tới." Dư Sinh đem ba cái đồng tiền bày ở dễ thấy vị trí, "Quần áo không chỉnh tề, không chừng là men sử mới thoát thân."

Diệp Tử Cao trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, nhưng rất tốt tiếp tục che giấu, "Nói hươu nói vượn, ta thế nhưng là có thể triệu hoán rồng nam nhân."

"Đúng, người còn năm tiền thiên sư đâu." Bạch Cao Hứng đối Diệp Tử Cao mượn thiên sư chi danh giả danh lừa bịp cạnh cánh trong lòng.

Vốn cho rằng muốn giết muốn đánh rất nhanh có kết quả, ai ngờ bọn họ lại đem chủ đề sai đã đến ở ngoài ngàn dặm, Kim Cương thâm hận bản thân vì cái gì muốn tiếp cái này đơn sinh ý.

"Được rồi, Diệp Tử Cao giả mạo thiên sư sự tình sau này hãy nói." Lại là Dư Sinh kịp thời phanh lại xe, chỉ vì hán vừa treo lên ba tiền, "Trước nói người này thế nào."

"Ba tiền thiên sư sợ cái gì." Diệp Tử Cao khinh thường, hán quay đầu hỏi Dư Sinh, "Người không nói Thanh tỷ rất lợi hại?"

"Nhớ kỹ, là Thanh di, lại nói sai khẩu trừ tiền công." Dư Sinh nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo sau đó xoay người ra kho cũi.

Trong hành lang, thuyết thư như cũ, Thanh di đang đọc sách, Liễu Liễu cùng Thảo Nhi đang lủi rủ thảo luận cây liễu kéo dài vấn đề.

"Đó là cái đại mệnh đề." Dư Sinh ngồi xuống nói, chỉ là hai người thấy một lần hán liền không nói bảo, Liễu Liễu thậm chí có chút ngượng ngùng.

Thanh di liếc nhìn hán một cái, "Người khi nào được ba tiền võ sư rồi?"

"Kính hi đi, ta thắng tuyệt thâm tàng bất lộ." Dư Sinh nói chăm chú.

"Thành Dương Châu giả mạo võ sư là muốn ở lao." Thanh di nhàn nhạt nói.

Dư Sinh bận bịu đem ba tiền giấu ở quần áo đằng sau, "Cái kia, thanh, Thanh di, đằng sau kia Kim Cương xử trí như thế nào?"

"Người là chương quỹ, nghe người." Thanh di lật qua một trang sách, rõ ràng không để trong lòng.

"Nhỏ lông rồi, lại không thể vào nồi, chỉ có thể thả, bằng không thì trời còn phải bồi thường tiền nuôi com." Dư Sinh khó xử.

Thanh di nghe xong bồi thường tiền, lập tức nói: "Buộc trên lưng lừa, ném thành chủ cửa ra vào."

Có Mao Mao thân phận tại, ném phủ thành chủ cửa ra vào là một loại cảnh cáo, liệu hán không còn dám tới.

"Ai, lúc này ý kiến hay, tốt nhất trần như nhộng."

"Dư Sinh nhăn tình sáng lên."

"Người dám." Thanh di dựng thẳng lông mày, để Dư Sinh bận bịu phủ định cái này chủ ý ngu ngốc.

"Lại không hướng nhà người cửa ra vào ném, gấp cái gì." Dư Sinh nói thầm lấy quay lại sân sau.

"Mao Mao, phía trước đến cái đại ma đầu, người lại nghĩ uống không trở ngại. . ." Mối con lừa không phải chuyện dễ dàng, Dư Sinh đang cùng con lừa thương lượng, bỗng tai liền bị nâng lên.

"Ma đầu, " tiểu di mục một mặt sương lạnh nhìn Dư Sinh, "Đang nói ta?"

"Khẳng định không phải, ta nói là Thảo Nhi, cái kia đại ma đầu. . ." Dư Sinh cái khó ló cái khôn.

Thanh di lờ mờ hắt một cái, phân phó con lừa: "Đem người ném phủ thành chủ, trở về thưởng người một vò rượu."

Vừa rồi còn lười biếng con lừa lập tức tinh thần phấn chấn, "Ngang" một cuống họng đứng tại cửa phòng cúi trước, chỉ chờ trời người đi lên.

"Một vò rượu liền đuối rồi?" Dư Sinh kinh ngạc, chỉ là không người giải đáp.

Bọn họ đem Kim Cương cột lên đi, "Tiện nghi tiểu tử người." Dư Sinh đem trên thân Kim Cương tiền lấy sạch, "Những này coi như làm về thành tiền xe."

Hắn vỗ con lừa cái mông, "Về sớm một chút." Mao Mao trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất không thấy gì nữa.

Dư Sinh ước lượng trong tay tiền, không đợi đếm kỹ liền bị tiểu di mục cướp đi.

"Cái này kêu là báo ứng xác đáng." Diệp Tử Cao cười trên nỗi đau của người khác.

Làm xong những này đã là buổi trưa, thuyết thư ngừng, các hương thân nhao nhao đứng dậy chuẩn bị trở về nhà nấu cơm.

"Cháu của ta đâu?" Lấy lại tinh thần Mã thẩm nhi tà hữu không thấy tiểu tôn tử, lo lắng nói.

Các hương thân bước chân dừng lại. "Tiểu tôn tử không thấy?" Lý chính bận bịu phân phó đám người, "Ai nhìn thấy? Đại gia giúp đỡ tìm xem."

Dư Sinh cũng hỗ trợ tìm kiếm. Hắn mang khách sạn trên dưới lật khắp, thậm chí tiến vào hồi lâu không người ở gian phòng, nhưng cũng không thấy tiểu tôn tử.

Hắn đang đóng cửa một gian phòng lúc, thoáng nhìn một đạo hồng ảnh tại trên xà nhà thoắt qua, dừng lại nhìn nhưng không thấy có đồ vật.

Dư Sinh cho là mình hoa mắt, không để ý tới xem kỹ liền đóng lại.

"Khách sạn không có." Dư Sinh tại trên bậc thang thò đầu

"Sân sau cùng bên hồ cũng không có." Bạch Cao Hứng cùng Diệp Tử Cao từ hậu viện chui ra ngoài.

Cái khác hương thân cũng từ bên ngoài chạy vào, "Trong nhà cùng đằng sau rừng cây cũng không có."

Mã thẩm nhi đặt mông ngồi tại trên ghế, cả người ngây dại.

Thanh di nói: "Có lẽ là ra thị trấn, đến trên đường lớn tìm xem."

Đứng cửa mấy cái nhóc con lập tức như một trận gió đi.

Không đợi một khắc đồng hồ, có hài tử chạy về đến, "Đại lộ cạnh trong ruộng tìm được."

Đám người buông lỏng một hơi, Mã thẩm nhi nước mắt lúc này mới chảy ra, nghĩ mà sợ đi ra ngoài tiếp người.

Dư Sinh đứng tại cửa ra vào xem náo nhiệt, nghe tiểu tôn tử tiếng khóc rung trời.

"Một chút đồng tình tâm cũng không có." Thảo Nhi chỉ trích Dư Sinh.

"Không đánh không nhớ lâu, ai bảo tiểu tử này lần trước dám to gan vừa xem hắn thúi." Mang thù Dư Sinh nói.

Hắn vừa muốn về bếp sau chuẩn bị cơm, liền nghe thấy tiếng vó ngựa, nhìn lại gặp Chu Cửu Chương một mình cười ngựa từ đường phố đầu đông mà đến, dừng ở khách sạn phía trước.

"Dư chương quý, ai đắc tội người rồi?" Chu Cửu Chương không chờ xuống ngựa liền hỏi.

"Người đắc tội ta nhiều." Dư Sinh nói, "Vì cái gì hỏi cái này?"

Chu Cửu Chương xuống ngựa nói: "Ta vừa rồi gặp Mao Mao kéo lấy một người hướng về thành Dương Châu đi."

"Kéo lấy?"

"Đứng."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nhà buôn

Dư Sinh ở trong lòng vì Kim Cương mặc niệm.

"Dư chương quỹ, một ngày không thấy, ta là com nước không vào. . ."

Chu Cửu Chương vừa sai bước tiến khách sạn, ngẩng đầu thấy Thanh đi sau lập tức dừng bước, lại lui lại một bước ra khách sạn.

Hắn hỏi đứng tại cửa ra vào Dư Sinh, "Bên trong nữ tử là ai?"

Chẳng biết tại sao, Chu Cửu Chương nhìn thấy nàng lần đầu tiên trong lòng cũng có chút rụt rè.

"Ta tiểu. . ." Dư Sinh lại nói nửa đoạn, dừng lại một chút nói: "Ta tiểu tỷ tỷ."

"Tiểu tỷ tỷ?" Chu Cửu Chương thò đầu nhìn một chút, "Ta nhất định gặp qua nàng."

Cùng với Chu Cửu Chương bước vào khách sạn, đằng sau lại đi vào hai đám người, một đợt đơn thương độc mã từ Dương Châu tới.

Hắn ngồi tại trên ghế, không nói hai lời để Bạch Cao Hứng thượng khách sạn món sở trường, cường điệu điểm một loại bánh bao, "Bên trong có nước canh."

"Minh bạch, bánh bao canh, khách sạn chúng ta một mình sáng tạo." Bạch Cao Hứng đáp ứng một tiếng muốn báo đi lên, gặp Thanh đi hướng về hắn từng mắt liếc.

Bạch Cao Hứng chỉ có thể quay người đối khách nhân nói: "Khách sạn chúng ta còn có một đạo món sở trường, một đĩa một quan, ngài muốn hay không nếm thử?"

Khách nhân một châu, gật đầu nói: "Đến một phần."

Một đợt khác đến từ hoang dã đại lộ, bọn họ là giờ lên người đi vào.

"Nhanh, mau mời vụ y, có người thụ thương." Bọn họ lúc đi vào hô to.

"Có lang trung." Diệp Tử Cao dán đi lên, gặp tổn thương chính là vị cô nương, không khỏi đau lòng nói, "Thảo Nhi, nhanh lên một chút."

Thảo Nhi cùng Liễu Liễu đứng lên, "Đem đến sân sau."

Một đám người lại đem đồng bạn đem đến sân sau, lưu lại một người thu dọn đồ đạc.

Bạch Cao Hứng xem thời cơ hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Tại nghĩa địa phía nam gặp một đầu Tinh Phong." Lưu lại đi đường người kinh hồn bất định nói.

Đang ngồi khách nhân nói: "Còn để không khiến người ta sống. Tây lộ có Thao Thiết, Đông lộ có tòa Yêu thành cũng được, hiện tại lại có xuất hiện một đầu Tinh Phong."

Yêu thành chỉ là mặt phía bắc trong dãy núi thành trì, thành chủ là vị Yêu Vương, định kỳ để bách tính hiến tế đồng nam đồng nữ.

Bạch Cao Hứng không hiểu, "Kia Yêu Vương đối lữ nhân cũng oán yêu thiêu thân?"

"Không phải sao thế, nhất định phải giao mãi lộ phí mới có thể qua, bằng không thì liền sẽ bị yêu quái tập kích." Khách nhân nói.

"Không thể đường vòng?"

"Không thể, Yêu thành tại hai ngọn núi lớn ở giữa, xuyên thành mà qua rất nhanh có thể rời đi phương bắc dãy núi, đường vòng liền phải tiến vào trong núi lớn."

So ra mà nói, dãy núi chừ yêu đáng sợ hơn.

Có người phàn nàn nói: "Giường nằm chỉ bên cạnh há lại cho người khác ngủ ngáy, Dương Châu thành chủ sao không đem yêu quái này cho loại trừ?"

"Nghe nói kia yêu tham gia qua Long Bá chi chiến, thực lực sợ là ở xa Dương Châu thành chủ phía trên." Khách nhân nói, "Thành Dương Châu không bị chiếm đã là vạn hạnh."

"Thời gian tóm lại là không dễ chịu rồi." Đám người thở dài.

"Hừ." Thanh di ngồi tại trên bàn dài, nghe vậy bĩu môi khinh thường.

Nàng gặp Chu Cửu Chương đang nhìn nàng, ánh mắt trừng một cái, đem ngồi tại đối diện nàng Chu Cửu Chương dọa cho chạy.

"Ta nhất định gặp qua nàng, ánh mắt này quá quen thuộc."

Chu Cửu Chương nói thầm lấy chạy sân sau tìm Cầu Tử chơi, thấy nó tại góc sân một người thô dưới cây quế mài móng vuốt kích động.

Tại cây quế bên trên phân nhánh chỗ, Hắc Miêu Cảnh Trường huynh đệ đang "Meo meo" cổ vũ nó.

Gặp Cầu Tử chỉ là mài móng vuốt không được, hai con mèo gấp, Cảnh Trường thế mà "Ồ ồ" thử nghiệm chó sủa.

Chu Cửu Chương ngây dại, đối đúng lúc ra tới Dư Sinh nói: "Người cái này hai con mèo gần thành yêu."

"Học ngoài cửa nói xong, có cái gì ngạc nhiên." Dư Sinh lấy một khối đậu phụ lại về đi phòng bếp.

"Com của ta đâu." Đơn thương độc mã Dương Châu tới khách nhân ở phòng lớn thúc.

"Tới, tới." Bạch Cao Hứng tiến vào bếp sau đem một bàn bánh bao canh bung lên.

Khách nhân cẩn thận chu đáo, gấp vỏ bánh bao mỏng, trắng nõn như mảnh sứ chi trong suốt, nhân canh mơ hồ có thể thấy được, quả nhiên không phải đây ra đội lên canh loãng là được.

Xuất thân từ Tầm Vị trai, để khách nhân quan sát rất tỉ mỉ.

Hắn ngẫm đếm xuống, tất cả bánh bao bên trên đều đều có gấp ba mươi hai đạo,

Tại khách sạn đĩa sứ trắng từ bên trên giống như bạch cúc.

Lúc này, hắn mới gặp mâm sứ cũng không phải phạm phẩm, cho dù Tầm Vị trai coi trọng nhất đĩa cũng so ra kém.

"Muốn hay không lấy về một cái?" Khách nhân còn tại âm thầm suy nghĩ, tay đã nhấc đĩa kẹp lên một cái đưa đến trong miệng.

"Tí", trên tay ẩm áp đem hắn bừng tỉnh, là nước sốt thuận đưa chảy tới trên ngón tay.

"Cái này canh thật ngon." Hắn không để ý tới lau ngón tay, trong lòng đã đổi món ăn này có rất đánh giá cao, tuyệt không thua kém Tầm Vị trai bất luận cái gì thức ăn làm bằng bột mì.

Khách nhân hút trên ngón tay nước canh, ngẩng nhìn bốn phía âm thầm đáng tiếc, "Món ăn này duy mỹ mà vị đẹp, như tại Tầm Vị trai chỉ ít một quan, ở chỗ này lại là đáng tiếc."

Phẩm thôi bánh bao canh, đậu phụ mà bà lại mang lên đến, hắn chỉ ném một ngụm đã luân hãm.

"Tiểu nhị, đây chính là đậu phụ?" Khách nhân hỏi mang đồ ăn lên Bạch Cao Hứng, "Một xâu tiền một đạo đồ ăn?"

"Nó là đậu phụ." Bạch Cao Hứng đem rau cải xào để lên bàn, "Nhưng đạo này mới giá trị một quan."

Khách nhân khẽ giật mình, hắn dùng thìa kẹp lên một cây, "Đây là rau cải a?"

"Đúng." Bạch Cao Hứng gật đầu.

Khách nhân hồ nghi đem một cây rau cải thả miệng bên trong, một chút nhắm nuốt sau cả người ngây dại, không vì món ăn này vị, mà vì món ăn này bên trong linh lực.

Chỉ bằng trong thức ăn linh lực, một xâu tiền đã đáng giá, tại Tầm Vị trai năm quan tiền cũng bán ra ngoài, dù sao tu luyện người đều không thiếu tiền.

"Các người chừng quỹ là ai, đầu bếp là ai?" Khách nhân không kịp chờ đợi, "Có thể hay không để cho ta nhìn một chút?"

"Chúng ta chừng quỹ liền là đầu bếp." Bạch Cao Hứng nói, "Nhìn một chút coi như xong, người lòng kính trọng ta thay chừng quỹ nhận."

Bao tử lúc này nắm chặt năm văn tiền chạy vào, "Tiểu Bạch, nhanh lên, đến một bàn rau cải."

"Tiểu Bạch là người kêu, không biết lớn nhỏ." Bạch Cao Hứng đoạt lấy năm văn tiền giao cho Thanh di, sau đó về bếp sau đi.

"Rau cải, năm văn tiền?" Khách nhân chỉ vào trước mặt rau cải xào hỏi Bao tử.

"Đúng a." Bao tử ngồi xuống, bức thiết nhìn xem bếp sau, hần lần trước ném một ngum sau liền nhớ mãi không quên.

Khách nhân kinh ngạc, "Ta cái này một xâu tiền!"

Bao tử không cảm thấy kinh ngạc, đặc ý nói: "Chúng ta đây là hữu nghị giá, hữu nghị giá biết hay không, liền là hữu nghị giá cả."

"Các người hữu nghị mới giá trị ngũ văn?" Khách nhân trêu ghẹo.

Bao tử gạt mình, giống như không có gì không đúng, vậy cái này hữu nghị cũng quá tiện nghi một chút a?

Lúc này Dư Sinh đem đồ ăn bung ra, "Bao tử, người tiền từ chỗ nào tới?"

"Lần này không phải ta trộm, cha ta cho." Bao tử tiếp nhận đĩa, quay người chạy đi.

"Nhớ kỹ đem đĩa trả lại, lại cho ta bán, ta đánh người." Dư Sinh ở phía sau cảnh cáo hần.

Khách sạn bàn đĩa hết thấy không bán, nhưng nóng lòng không đợi được rất nhiều người, lần trước người Đại Tàn lương thực trong đội khăn chít đỏ người lùn liền là một cái.

Lúc ấy Bao tử đứng lúc từ trong nhà trộm mười văn tiền đỡ thềm, Dư Sinh cho là hần cha ăn, liền để hần đem đĩa bung trở về.

Ai ngờ tiểu tử này lĩnh một đám người tại thần miếu đem đậu phụ chia ăn về sau, quay đầu liền đem đĩa ba mươi văn tiền bán cho khăn chít đỏ người lùn.

Hần trở về đem mười văn tiền đặt ở chỗ cũ, đợi Dư Sinh nhớ lại tìm hần muốn đĩa lúc, hần nói đánh nát, Dư Sinh cũng không có truy cứu.

Tiểu tử này cứ như vậy thần không biết quỷ không hay tận kiếm hai mươi văn tiền.

Về sau là mẹ hần tại giặt quần áo lúc móc ra mười văn đến, hần lúc này mới sự việc đã bại lộ, sau đó tại cha mẹ hỗn hợp đánh kếp xuống đem sự tình bàn giao.

"Tiểu nhị, đừng thu thập, ta đi ra ngoài một chút." Khách nhân đối Dư Sinh căn dặn một câu chạy ra khách sạn.

Dư Sinh không vui, "Ánh mắt gì, gặp qua như thế có khí thế tiểu nhị?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Bám thân

"Bé con, dừng lại, bé con."

Bao tử rửa chén đĩa đi ở phía trước, nghe xong mặt có người gọi sau dừng lại, thấy vừa mới khách sạn khách nhân ở hướng về hần vẫy chào.

Khách nhân đuổi theo, "Bé con, đem người cái này mâm đồ ăn bán ta như thế nào?"

Một đĩa rau cải xào một xâu tiền chưa từng nghe thấy, không mang theo một bàn trở về không tốt giao nộp, nhưng lại mua một bàn hần lại không nỡ.

Đến mức vừa rồi kia bàn, hấn chuẩn bị bản thân hưởng dụng, bởi vì hấn cũng là người tập võ.

Bao tử nhìn một chút trên tay rau cải, "Ngươi ra bao nhiêu tiền?"

"Năm mươi văn, tính cả đĩa." Khách nhân nói.

Bao tử xoay người rồi đi, khách nhân bận bịu đem hấn giữ chặt, "Ai, chớ đi, hết thấy dễ thương lượng."

Bao tử ăn nói lung tung nói: "Một bàn rau cải một xâu tiền."

Khách nhân cùng hấn sóng vai mà đi, "Một xâu tiền? Ngươi mới bỏ ra năm văn tiền."

"Điều nói cho ngươi là hữu nghị giá, chúng ta lại không hữu nghị." Bao tử trông mắt ừng ực ực chuyển, "Ta lại mua một bàn liền phải một quan."

Khách nhân cảm thấy cũng đúng, khách sạn chừng quỹ không ngốc, như năm văn tiền há không thâm hụt tiền? Dù sao có linh khí rau cải rất đắt mới đúng.

"Vậy ngươi nói bao nhiêu tiền?"

"Một xâu tiền, không mang theo đĩa." Bao tử rất khẳng định nói.

"Ta còn không bằng trở về lại mua một bàn mang đi." Khách nhân quay người hướng về khách sạn đi.

"Vậy ngươi đi đi, ta chờ ngươi." Bao tử khoát khoát tay.

Khách nhân trở lại khách sạn hướng về Bạch Cao Hứng lại điểm một đĩa rau cải xào, nhưng bị cự tuyệt.

"Khách quan, xin lỗi, muốn quá nhiều người, khách sạn một người chỉ có thể điểm một phần." Bạch Cao Hứng nói.

Chủ ý này là Thanh di nghĩ ra được.

Như theo Dư Sinh, điểm bao nhiêu bán bao nhiêu, bán hết mới thôi.

Nhưng Thanh di đoạt quyền về sau, đem rau cải với tư cách mời chào thực khách chiêu bài đồ ăn, đã muốn để sở hữu khách nhân điểm, lại muốn hạn lượng cung ứng.

Khách nhân bất đắc dĩ, chỉ chỉ bản thân kia bàn, "Giúp ta bọc lại."

"Cũng không được, khách sạn quy củ, chỉ có thể ở trong tiệm dùng, không thể mang đi." Bạch Cao Hứng còn nói.

Đây là bởi vì khăn chít đỏ người lùn mang theo hai bàn rau cải xào đến thành Dương Châu, lấy giá cao hơn bán đi.

Chu Cửu Chương vừa rồi đem tin tức đưa tới, Thanh di liền định đầu quy củ này, cái này khách nhân chỉ chậm một bước.

Bao tử về nhà đổi đĩa ngồi xỏm ở chân tường, gặp khách người vòng trở lại, nói: "Hiện tại lên giá, đến hai quan tiền."

Khách nhân dừng lại, "Tiểu tử ngươi đoạt đâu."

"Muốn hay không đi." Bao tử ăn chắc hấn.

Gặp hấn do dự, Bao tử đứng dậy, "Ta trở về."

Trở về có thanh toán, khách nhân cũng không đau lòng "Muốn, muốn."

Bao tử được rồi tiền, cười hợp không nổi miệng thiếu răng cửa, "Ngươi nhìn hữu nghị vẫn là rất đáng tiền."

Hấn đợi khách nhân sau khi trở về, từ hậu viện lặng lẽ sờ đến bếp sau, "Sinh ca nhi, nhìn cái này."

"Vừa rồi khách nhân kia?" Dư Sinh vội vàng xào rau.

"Đúng." Bao tử đem đĩa đặt ở bếp lò lên, "Ngươi một quan, ta một quan, đầy nghĩa khí a?"

"Được, tính ngươi tiểu tử có lương tâm." Dư Sinh dừng lại, "Đem tiền nhét ta túi, đừng cho người bên ngoài nói."

Tiểu di mục chương quản quyền lực tài chính về sau, toàn thân hấn trên dưới một đồng tiền cũng không có.

"Vậy ta đây một quan ngươi cũng không cho phép đổi cha ta nói." Bao tử nói.

Hai người thành giao. Chỉ là Bao tử vừa đem một quan giao ra, bên cạnh liền đuổi ra một cánh tay ngọc dẫn đi.

"Hiện tại liền học được tàng tư tiền phòng rồi?" Thanh di nhìn xem Dư Sinh.

Bao tử le lưỡi, "Sinh ca nhi, cái này trách không được ta."

Dư Sinh thờ dài, nghe thấy bên ngoài có người nói: "Bao tử đâu, tiểu tử kia có tới hay không khách sạn?"

Dư Sinh vén rèm lên, "Tứ ca, chỗ này đâu."

Bao tử cảm thấy không ổn, "Người làm cái gì?"

Dư Sinh đem hai quan tiền sự tình nói, Tứ ca đuổi theo Bao tử từ hậu viện một đường lang yên chạy về phía trong nhà.

Ở tại bên cạnh Thanh di nghỉ hoặc, "Các người bối phận mà có chút loạn a."

"Như vậy kêu tuổi trẻ,

Muốn không ta để người cũng tuổi trẻ một chút?"

"Ta không đã là người tiểu tử rồi?" Thanh di cười lạnh.

"Vậy người đồng ý?"

"Người gọi một cái thử một chút."

Không đợi Dư Sinh mở miệng, sân sau liền truyền đến một tiếng hét thảm: "Giết người, cứu mạng a."

Diệp Tử Cao!

Dư Sinh đề một thanh dao phay, cùng tiểu di mục hướng hậu viện đi đến, vừa ra bếp sau chỉ thấy Diệp Tử Cao khoanh tay từ kho cùi chạy đến.

Phía sau hắn cùng một nữ tử, trên đùi có tổn thương bị vải trắng bao lấy, đi đường khập khiễng, nhưng vẫn là rất nhanh hướng về Diệp Tử Cao đánh tới.

Dư Sinh vô ý thức nói: "Tiểu tử người làm cái gì chuyện thất đức rồi?"

"Thiên địa lương tâm, ta chẳng hề làm gì." Diệp Tử Cao hướng về Dư Sinh chạy tới, tay phải trên ngón tay không ngừng chảy máu.

Kho cùi cùng ra tới nữ tử đồng bạn. Bọn họ đi kéo nữ tử, nhưng nữ tử thoáng giây dựa liền đem bọn hắn quăng xuống đất.

"Chi chi, người cái lớn tên lừa đảo." Nữ tử lúc nói chuyện phát ra bèn nhọn "Chi chi" âm thanh, nhảy lên bỏ nhào vào trên mặt đất ôm lấy Diệp Tử Cao hai chân.

Xét thấy Diệp Tử Cao nhân phẩm, Dư Sinh nói: "Một hồi người liền lừa cái cô nương?"

Diệp Tử Cao đá một cái bay ra ngoài năng, trốn ở Dư Sinh sau lưng, "Thật không có, ta cùng nàng nói không đến năm câu nói."

"Chi chi, ta muốn giết người cái này phụ tâm lang." Nữ tử thân thể trên mặt đất cong lên, gào lên giận dữ hướng về Dư Sinh đánh tới.

Cái này bỏ nhào về phía trước mười phần tấn mãnh. Nàng nắm ngón tay thành trảo, càng là lăng lệ.

Dư Sinh đang không biết làm sao lúc, tiểu di mục một cước đá vào nữ tử phần bụng, đưa nàng đập đến bờ giếng.

"Nàng bị bám thân." Thanh di nói.

"Bám thân?" Đám người giật mình, Dư Sinh trước sau dò xét không thấy có quỷ hồn.

Tiểu di mục một cước này lực đạo rất lớn, nữ tử kia ngã trên mặt đất chậm chạp không thấy lên.

Dư Sinh thừa cơ đem Diệp Tử Cao bắt tới, "Tiểu tử người muốn hại chết ta."

"Người cùng Cao Húng không đều tính một cái?" Diệp Tử Cao vô tội nói.

Hắn lại cười đối Thanh di, "May mắn có Thanh tỷ xuất thủ tương trợ, xem ra Thanh tỷ vẫn là vô cùng. . .

Thanh di liếc nhìn hắn một cái, "Ta cứu cũng không phải người."

"Nghe được không, đây là ta tiểu di mục." Dư Sinh kêu ngao.

Nữ tử ghé vào bờ giếng lên, mặt hướng miệng giếng giãy dụa lấy muốn đứng lên, thân thể bỗng nhiên run lên.

"Quý. . ." Nàng quát to một tiếng giữa đầu ngã nhào trên đất, mà trong giếng cũng truyền tới "Bịch" một tiếng.

"Ôi, còn có thể hù sợ nàng?" Dư Sinh gặp nàng giống như điên cuồng bộ dáng cười nói.

Chỉ là tiểu dung rất nhanh liền động lại, "Nàng sẽ không đem Cầu Từ ném vào trong giếng đi?"

"Nhanh, mau đưa nàng ẩn xuống." Dư Sinh chạy tới, nữ tử đồng bạn cũng ứng thanh nhào tới hung hăng ngăn chặn nữ tử.

Dư Sinh ghé vào bờ giếng bên trên nhìn, trong giếng tối như mực cái gì cũng không nhìn thấy.

"Cầu Từ, Cầu Từ." Dư Sinh hướng trong giếng hô, hần cảm lấy thùng nước muốn hướng trong giếng ném, chợt nghe trên đầu có "Ồ ồ" tiếng kêu.

Hần ngừng đầu nhìn, gặp Cầu Từ cùng Hắc Miêu Cảnh Trường ở tại cây quế phân nhánh bên trên.

"Trời ạ, Cầu Từ nguoi biết treo cây rồi?" Dư Sinh cả kinh nói.

"Chi chi, kít!" Cầu Từ không trả lời, phía sau hần nữ tử lại nhảy lên một cái, đem đặt ở trên người nàng nguoi đều ném đi.

Đang ghé vào miệng giếng Dư Sinh phản lưng gặp tập kích, toàn bộ thân thể bị đập hướng về miệng giếng.

"Xong." Dư Sinh trong lòng mát lạnh, gặp đen nhánh miệng giếng đem hần bao đi vào, trong hoảng hốt gặp nước giếng bên trong lộ ra một đạo tinh quang.

Nhưng rơi xuống chi thể rất nhanh dừng lại.

Hần nhìn lên trên, gặp tiểu di mục một cái tay bắt lấy chân hần cổ tay.

Dư Sinh kinh hồn bất định, "Diệp Từ Cao, nguoi nhị đại gia, nguoi đến tốt cùng gây nguoi nào."

"Có thể, có lẽ, đại khái là đầu kia Hoàng tiên nhỉ?" Diệp Từ Cao không xác định nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Đắt giá tình yêu

Đầu hướng xuống lâu, nhất thời điên đảo không đến, đầu óc có chút choáng.

Dư Sinh thử nghiệm đứng vững, nhưng cảm giác thiên địa xoay tròn, ôm lấy tiểu di mục cánh tay mới không đến té ngã.

"Tiểu di mục, nguoi tiểu tỷ tỷ này ta nhận xuống." Dư Sinh chóng mặt, nói chuyện cũng không đứng đắn.

"Chường quý, tiểu di mục, nhanh cứu ta." Diệp Từ Cao tại dưới chân cầu cứu.

Dư Sinh cúi đầu nhìn, gặp nữ tử đem Diệp Từ Cao đặt ở dưới thân, đang tại xé Diệp Từ Cao quần áo trên nguoi.

"Ta có chút minh bạch đêm đó nguoi vì cái gì quần áo không chỉnh tề." Dư Sinh chóng mặt nói.

"Xoét xoét", thanh sam vật áo rách cục bị xé mở, Thanh di đem đầu xoay đi qua núm lấy Dư Sinh cổ áo hướng về phòng lớn đi.

"Ai, làm sao không cứu hần." Dư Sinh kỳ quái.

Tiểu di mục nói: "Ta tương đối hiếu kỳ hần lần trước là thể nào trốn tới."

Dư Sinh quay đầu nhìn, nữ tử đồng bạn đi lên đem nàng giữ chặt lúc, lại kém bị chấn khai đi.

Nữ tử nắm ngón tay thành trảo, "Ta muốn móc ra tâm của ngươi!"

"Dừng tay!" Diệp Tử Cao thăm hê hê khuôn mặt vừa thu lại, thâm tình nói: "Không nhọc ngươi động thủ, ta tự mình tới."

Tóc tai bù xù nữ tử ngây ngẩn cả người, chỉ nghe Diệp Tử Cao thâm tình chậm rãi nói: "Dù sao lòng ta rồi đi ngươi về sau đã không tại nguyên lai địa phương, còn lại chỉ là xác không."

"Ngươi, ngươi có ý tứ gì?" Nữ tử ghé vào trên người hắn, có chút mê hoặc nhìn hắn.

"Ngươi cho rằng ta muốn chạy trốn? Còn không phải bởi vì lão đầu nhi kia muốn ăn ta!" Cao qua đi, Diệp Tử Cao lại thâm tình chậm rãi, "Nếu không, ta nguyện cùng ngươi cùng nhau đầu bạc."

"Cha nói qua không ăn ngươi."

"Một con lợn gặm chỉ còn lại có xương cốt về sau, còn thẳng tắp nhìn ta chăm chăm gặm vỏ cây, ngươi cảm giác ta sẽ tin tưởng?" Diệp Tử Cao cao giọng hỏi lại.

"Kia, cha rất nhiều ngày chưa ăn cơm, hắn cũng không phải cố ý." Nữ tử giải thích, "Hắn đói còn kém đi gặm đầu kia Tịnh Phong. . ."

"Ai nha, hiện tại người qua đường nhiều, cha không đói bụng." Nữ tử nói, "Ngươi bây giờ theo ta đi."

"Không." Diệp Tử Cao kiên quyết lắc đầu, "Đây là thân thể người khác, ta còn là thích ngươi đáng đáp ban đầu."

Nữ tử bị cảm động, "Vậy ngươi tới tìm ta, ta cùng cha hiện tại nghỉ địa phía nam."

"Ừm, ngươi chờ, ngày mai ta liền đi." Diệp Tử Cao nói, "Còn có, ăn ít một chút người, rừng trúc Trúc thử nhiều, các ngươi có thể tới một chút, hương vị cũng không tệ lắm"

"Trúc thử quá ngọt không thể ăn, ta còn là thích thịt người thơm mềm, mà lại người khác biệt hương vị không đồng nhất, mỗi một cái đều là kinh hi." Nữ tử nói xong có chút thèm.

"Ăn người yêu quái không phải tốt yêu quái."

"Ăn gà vịt ngỗng người cũng không phải là người tốt?"

Nàng nói rất có lý, Diệp Tử Cao không phản bác được.

Hắn chỉ có thể đổi một loại thuyết pháp, "Ta cũng là người, ngươi nếu không giới, chúng ta rất khó cùng một chỗ."

"Như vậy a." Nữ tử đem ngón tay chứa tại bên môi, rất khó khăn suy nghĩ sau một lúc lâu gật gật đầu.

Diệp Tử Cao vừa buông lỏng một hơi, nghe nữ tử nói: "Ta thích thịt người nhiều một chút, vậy vẫn là lấy đi tâm của ngươi đi."

Nữ tử vội vàng không kịp chuẩn bị, Diệp Tử Cao ngây dại, đợi nàng nắm ngón tay thành trảo lúc mới nói: "Có chuyện dễ thương lượng, chúng ta. . ."

"Ta không lấy được người của ngươi, người khác cũng đừng hòng đạt được." Nữ tử móng vuốt tấn nhanh móc hướng về Diệp Tử Cao ngực.

"Chờng quý." Diệp Tử Cao kêu thảm.

Lúc này, chạy tới cửa ra vào Thanh di động thủ.

Dư Sinh chỉ thấy tay nàng vung lên, một đạo màu trắng kiếm ảnh trống rỗng xuất hiện, trong phút chốc lướt về phía nữ tử ngực.

"A ~" nữ tử tay không đợi rơi vào Diệp Tử Cao ngực, người đã gào bi thương một tiếng giữa đầu té ngã.

Dư Sinh chỉ thấy nữ tử cái ót phun ra một sợi khói vàng hướng tây đi, nhưng kiếm khí tiếp lấy xuất hiện đưa nó đánh tan, theo gió mà đi.

"Nàng chết rồi?"

"Chỉ là một sợi khói mê thôi." Thanh di nói.

"Một sợi khói mê cứ như vậy động tĩnh lớn, chân thân nên có bao nhiêu lợi hại." Dư Sinh cảm thán, "Trách không được thành chủ túi kiếm cũng cảnh nằng không nổi."

Bọn họ ngồi trở lại phòng lớn,

Thanh đi nhắc tay châm trà, Dư Sinh lập tức ân cần vì nàng rót tốt.

"Trò cười, ngăn không được?" Thanh đi liếc nhìn hắn một cái, "Túi kiếm cân nặng chân thân rất dễ dàng, vừa rồi chính là pháp thuật, cho nên ngăn không được."

Nàng chỉ chỉ cửa ra vào thẳng hướng về phía đền thờ túi kiếm, "Túi kiếm cân chính là dị thú cùng yêu quái, đối pháp thuật là không cách nào phân rõ."

Dư Sinh có chút đã hiểu, "Nói cách khác, túi kiếm chỉ có thể ngăn cản vật lý công kích, ngăn không được pháp thuật công kích."

Thanh đi không hiểu hắn nói cái gì, hệ thống trong đầu nhìn không được nhà rãnh, "Cái gì loạn thất bát tao, người làm chơi game đâu."

Dư Sinh oán niệm rất sâu về hắn, "Thật sự là trò chơi liên tục, ở trong game giống ta đẹp trai như vậy bình thường đều là nhân vật chính, giết con gà đều có thể thăng cấp. Người lại nhìn ta, thăng cái cấp đến mẹ hắn học thái thật."

"Không có ý tứ, bình thường trong trò chơi người chính là cái NPC, còn luôn yêu thích mua ve chai."

Dư Sinh biện bất quá hắn, nói sang chuyện khác, "Người liên không có cái 'Đạo công' loại hình đồ vật, hồi đoái sau lập tức giống sách dạy nấu ăn như thể xuống đạo như có thần."

Hệ thống ngừng lại một chút, tựa hồ đi tìm, một hồi sau mới nói: "Đừng nói, thật là có."

Dư Sinh mừng rỡ, "Ồ đâu, ở đâu, để cho ta hỏi đoái."

Hệ thống: "Tại người thăng cấp sau hệ thống sách dạy nấu ăn một cột bên trong"

Dư Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, "Ta tích người nhị đại gia."

Hệ thống câm lặng, lại không có chuyện gì đi.

Bạch Cao Hứng gặp Dư Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, cho là hắn tại hận Hoàng tiên nhi, "Mặc dù chỉ phá pháp thuật, nhưng pháp thuật tạo thành phản phệ cũng đủ Hoàng tiên nhi chịu."

Dư Sinh không thêm đề ý, kỳ quái nhìn hắn, "Vừa rồi người đi đâu vậy rồi? Bất yêu là người cường hạng a."

"Ta vừa rồi chỉ lo xem náo nhiệt." Bạch Cao Hứng xấu hổ nói, "Mà lại Hoàng tiên nhi pháp thuật cũng không phải ta có thể phá, ta mới một tiền."

Bạch Cao Hứng kính nể nhìn xem Thanh đi, "Thanh tỷ mới phải cao thủ, một chiêu kiếm khí liền đem khói mê bức ra tới."

Dư Sinh ngăn trở ánh mắt của hắn, "Người ánh mắt gì, nói cho người, đây là ta tiểu di mụ, người cũng phải đi theo gọi tiểu di mụ."

"Không cần, vẫn là gọi Thanh tỷ đi." Nói chuyện chính là Thanh đi, "Hắn nếu để cho tiểu di mụ, ta mới là thật già rồi."

"Có nghe hay không, ta không cần đổi." Bạch Cao Hứng chỉ mình đối Dư Sinh nói: "đến, gọi tiếng trưởng bối nghe một chút."

"Lăn, Bạch đại thúc." Dư Sinh không khách khí nói.

Bạch Cao Hứng cẩn thận phẩm vị, "Có chút khó chịu."

Khói mê vừa đi, nhào vào Diệp Từ Cao trên người nữ tử đã bất tỉnh,

Diệp Từ Cao cái thăng này mới từ Quỷ Môn quan đi một lần, tính tình y nguyên không thay đổi.

Hắn quan tâm đem nữ tử ôm vào trị thương địa phương một lần nữa băng bó, hỏi han ân cần đơn giản so với hắn đồng bạn còn muốn quan tâm.

Tại hết thấy sau khi hết bận, Diệp Từ Cao mới mặc không để ý tới đổi phá áo bước vào phòng lớn.

Dư Sinh cười nói: "Nguyên lai tiểu tử người thật sự là lấy thân báo đáp mới chạy trốn."

"Nói bậy bạ gì đó, đó là bởi vì ta đòn sát thủ giấu bí ẩn, nhất định phải cởi quần áo ra mới có thể triệu hoán đi ra." Diệp Từ Cao nói.

Đầu hắn hất lên, "Vừa rồi nhìn thấy không, huynh đệ vẫn rất có mị lực, kém một chút liền thành công đem Hoàng tiên nhi cho mê hoặc."

"Đúng, đúng." Vừa rồi Chu Cửu Chương cũng ở bên cạnh xem náo nhiệt, "Rất có mị lực, chỉ so với thịt trên người kém một chút."

Bạch Cao Hứng cười không ngậm mồm vào được, "Nếu người đem trên người thịt cắt một khối cho nàng, không chừng so người dụ hoặc nàng càng hữu dụng."

Dư Sinh chân thành nói: "Các người đây liền sai, có lẽ Hoàng tiên nhi đánh chủ ý là một vật lưỡng dụng, nuôi từ từ ăn đâu."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Quyết chiến Thương Tâm lâu

Buổi trưa đã qua, khách nhân trở về phòng nghỉ ngơi, toàn bộ khách sạn nhất thời an tĩnh lại.

Thảo Nhi cùng Liễu Liễu cũng vội vàng xong, các nàng cùng Thanh di ngồi cùng một chỗ, tràn đầy phấn khởi không biết đang nói cái gì.

Dư Sinh thò đầu đi nghe, bị tiểu di mụ một bàn tay đẩy đi, "

Diệp Tử Cao cùng Bạch Cao Hứng đang bận bịu thu thập trên bàn bữa bộn.

Chu Cửu Chương chờ không nổi, giúp đỡ bọn họ đem sơn sau trâu cho ăn, thuận tiện cho mình con ngựa cũng lấp một nắm rau cải.

Hắn lúc đi vào cảm thán nói: "Người không bằng súc a, người nếm miệng rau cải còn phải một quan, gia súc lại là mở rộng ăn."

"Người cũng có thể thoải mái ăn." Dư Sinh đem rau cải xào để lên bàn.

Chu Cửu Chương cao hứng đem rau cải hướng trước người mình thả, "Vậy ta coi như không khách khí bao tròn. . ."

Hắn tỉnh ngộ lại, "Tiểu tử người lại tổn hại ta."

"Cái này lại chữ dùng điệu." Diệp Tử Cao rửa tay ngồi xuống.

Dư Sinh đem Diệp Tử Cao đuổi đi, ngồi tại tiểu di mụ dưới tay bên phải, đợi Bạch Cao Hứng cũng sau khi ngồi xuống mới tuyên bố dùng cơm, sau đó ăn cần vì tiểu di mụ kẹp một đĩa rau cải.

"Tình huống như thế nào, chương quỹ bỗng nhiên hiểu thuận rồi?" Thảo Nhi kẹp lấy bánh bao canh dưa dừng lại, kinh ngạc nhìn Dư Sinh.

Dư Sinh khoát tay, "Đi một bên, ăn người, bằng không thì về sau bữa bữa ăn chay."

Đây là Thảo Nhi uy hiếp.

Nàng hung hăng cắn một cái bánh bao canh, thảm nói: "Cắn chết người, ai cũng đừng nghĩ cản trở ta phục. . ."

Bánh bao canh nước canh đủ, tung tóe đối diện nàng Chu Cửu Chương một mặt, Thảo Nhi le lưỡi, cúi đầu không còn làm bầm.

Vứt cho Chu Cửu Chương một cái khăn lau, Dư Sinh lại kẹp một đĩa đậu phụ ma bà thả tiểu di mụ trong chén.

Lần này Thanh di cũng không được tự nhiên, "Người có chuyện gì?"

"Không có chuyện, không có chuyện." Dư Sinh cười nói.

Đợi Thanh di cúi đầu dùng cơm lúc, Dư Sinh đột nhiên nói: "Thanh di, người có thu hay không đồ đệ?"

Thanh di suất nữa bị sặc ớ, liếc Dư Sinh liếc mắt sau nói: " không thu."

Dư Sinh bị nghẹn lời, trừng liếc mắt nhìn hắn trò cười hai hỏa kế, để Bạch Cao Hứng cùng Diệp Tử Cao bận bịu cúi đầu xuống.

"Người nhìn, người lại không con cháu, không thể để cho nhà ta tuyệt học thất truyền không phải." Dư Sinh khuyên nhủ.

Vừa rồi nhìn thấy Thanh di một chiều kia về sau, Dư Sinh liền nghĩ mượn tiếng học nghệ chi danh, đem Thanh di chiều thức phục chế cái trăm ngàn lần.

Đến mức nhất tinh thể mô phỏng có thể hay không phục chế, thiếu thông minh Dư Sinh còn không có cân nhắc đến.

"Người muốn học?" Thanh di hỏi, Dư Sinh gật đầu như giả vờ.

"Học ta cũng không dạy được." Thanh di cúi đầu dùng com.

"Ta còn là rất thông minh." Dư Sinh chỉ vào Chu Cửu Chương, "Một ít người học hơn mười năm kiếm pháp, ta một khi liền biết."

Chu Cửu Chương vỗ bàn, "Làm phiền ngươi dùng một ít người thay mặt chỉ thời điểm dùng chỉ ta."

Dư Sinh nói: "Ta sợ tiểu di mục tưởng rằng Bạch Cao Hứng, khó như vậy lấy nổi bật ta tài trí."

Lần này Bạch Cao Hứng cũng vỗ bàn, "Ngươi nếu không phải chương quỹ, không phải để ngươi kiến thức xuống ta Hàng Yêu Kiếm."

Thanh di đánh gãy bọn họ chơi đùa, "Ngươi tuổi nhỏ thân thể chưa được, chờ sau này nói sau đi."

Với tư cách bằng hữu, Chu Cửu Chương chân thành nói: "Tiểu Ngư Nhi đã đến tuổi múa voi, không cần tiếp tục công sẽ trễ?"

"Tuổi múa voi?" Dư Sinh không hiểu, não hải không khỏi vang lên nào đó em bé múa voi lớn.

"Ba", Thanh di một đũa đánh vào đầu hấn lên, để hấn đem cúi đầu ánh mắt thu hồi lại.

Nàng đòi một đôi đũa, hàm hồ nói: "Hấn cái đầu còn muốn lớn, chờ một chút đi."

Chu Cửu Chương còn muốn lên tiếng, bị Thanh di ánh mắt trừng một cái, lập tức thành thành thật thật cúi đầu dùng com không còn dám lăm mồm.

"Cái này ánh mắt nhất định nhìn thấy qua." Chu Cửu Chương trong lòng trầm ngâm, nhưng chính là nghĩ không ra.

Dư Sinh lúc này đem thoại đề dẫn tới trên thân Kim Cương, "Ngươi nói, Thái gia Cầu Từ. . ."

Cầu Từ từ hậu viện chạy vào đáp ứng một tiếng, Dư Sinh đem nó đuổi đi ra, "Nó làm sao từ trên cây xuống tới?"

"Ta tương đối hiểu kỳ nó làm sao đi lên." Diệp Từ Cao nói.

"Chủ đề kéo xa,

Vẫn là nói Thái gia Cầu Từ đi." Bạch Cao Hứng nói.

Cầu Từ nghe tiếng lại chạy vào, Dư Sinh lại đem nó ra ngoài, "Ngươi ngược lại là đối huynh đệ ngươi quan tâm vô cùng."

Bọn họ nói tiếp, "Thái gia chó. . . Cháu trai kia có thể hay không lại tìm chúng ta phiền phức?" Dư Sinh kịp thời sửa lời nói.

"Không tìm mới là lạ." Chu Cửu Chương cười trên nỗi đau của người khác, "Trang Từ Sinh tại toàn thành Dương Châu công tử trước mặt bị mất mặt, Thái gia Cầu Từ. . ."

"Xuyt ~" ba người đồng thời ngăn lại hấn, nhưng vẫn là chậm.

Cầu Từ lại hấp tấp chạy vào, ngồi xổm trên mặt đất nghi hoặc nhìn bọn họ.

Dư Sinh bắt đắc dĩ đem tiểu bạch hồ gọi qua, chỉ chỉ Cầu Từ.

Tiểu bạch hồ nói một tiếng, Cầu Từ thật cao hứng đi theo nó đi ra.

"Thái gia Cầu Từ không cho cái bàn giao, chính hấn liền không dễ chịu." Chu Cửu Chương nói tiếp, "Bọn họ những người này tốt nhất mặt mũi. . ."

"Bọn họ?"

"Chúng ta, chúng ta một ít người tốt nhất mặt mũi, chỉ có đem sai lầm đẩy ngươi trên người, hấn mới có thể ngẩng đầu lên."

"Còn không phải ba các ngươi gây họa sự tình." Dư Sinh tức giận.

"Chúng ta cũng không thể để hấn gây mặt mũi a?"

"Một bộ mặt giăng co, lại không thể coi như ăn com, các ngươi thật cần phải hướng về Diệp Từ Cao học tập." Dư Sinh nhả rãnh.

Đang hướng trong dạ dày nhét rau cải Diệp Từ Cao phụ họa gật đầu.

"Đội ta cười kiếm tiên, không phải chữa trị chữa trị các ngươi những thứ này. . ." Dư Sinh lại nói nửa đoạn, cái ót bị tiểu di mục đè lại, đem mặt nhấn trong com.

Thấy mọi người nhìn nàng, Thanh di giả bộ tùy ý, "Làm người muốn cước đạp thực địa, đừng cả ngày làm nằm mơ ban ngày."

Dư Sinh không dám chọc tiểu di mộ, chỉ có thể ở lồng mây đào hạt gạo lúc phản nản nói: "Ngươi là ta tiểu di mộ, nào có như vậy đã kích. . ."

Thanh di trong tay đưa "Ba" bẻ gãy.

Dư Sinh quay đầu hướng về trong tiệm hỏa kế, "Chúng ta không thể bị động bị đánh, đến tìm tới cửa. . ."

"Chủ động bị đánh." Thảo Nhi nói.

"Ban đêm ăn chay." Dư Sinh không để ý tới Thảo Nhi khoa tay uy hiếp, tiếp tục nói: "Giết Thái gia một cái trở tay không kịp."

Hắn sục sôi đến: "Bằng cái gì hấn tìm chúng ta phiền phức, ầu đã chúng ta cũng không không có chiếm được tiện nghi?"

"Thôi đi, trong thành vụ y ngày đó trị thương đều trị đến hoài nghi hưởng giới tính, ngươi còn không có chiếm được tiện nghi?" Chu Cửu Chương Nhắc đạo, "Tuyệt Hậu thiếu hiệp?"

Đang ngồi nhìn không được cười lên, Thanh di vừa rồi sương lạnh mặt cũng tan thành mây khói.

"Đừng dao động chúng ta quân tâm." Dư Sinh vỗ bàn, "Chúng ta bây giờ muốn phản kích."

Không có việc gì hệ thống đột nhiên xuất hiện, thanh âm lạnh như băng tại Dư Sinh bên tai vang lên: Chúc mừng túc chủ phát động ngẫu nhiên nhiệm vụ 【 quyết chiến Thương Tâm lâu 】

Một vị danh nhân nói qua, đầu bếp chiến đấu phải dùng đồ làm bếp đến khai hóa.

【 nhiệm vụ yêu cầu 】 chính diện đánh bại Thương Tâm lâu chiêu bài đồ ăn, sơ giương khách sạn tên

Ghi chú: Mỗi bản đồ ăn giá không được thấp hơn nửa xâu.

【 nhiệm vụ ban thưởng 】 lập tức sách dạy nấu ăn một phần, điểm công đức năm trăm.

Dư Sinh suy nghĩ bên trong nói: "Nhiệm vụ không sai, bất quá ngươi niệm sai, hẳn là quyết chiến Thương Tâm lâu."

"Không, Thương Tâm lâu là ngươi lâu." Hệ thống nói.

"Trong thành mở một nhà Thương Tâm lâu? Quý tài đi." Dư Sinh cảm thấy danh tự này rất xúi quẩy.

"Không, ta chỉ là đưa cho ngươi xe lừa lấy cái rất thích hợp danh tự." Hệ thống nói.

Làm nửa ngày để hấn đuổi xe lừa đi trong thành bán cháo, Dư Sinh bội phục hệ thống, đơn giản so với hấn còn có thể làm người buồn nôn.

Diệp Từ Cao đã đang thảo luận giết thế nào tới cửa đi, "Ồ trong bóng tối chờ hấn, bộ cái bao tải đánh một trận."

Chu Cửu Chương nói: "Tuyệt đối đừng, hiện tại nha môn là Trang gia đại lý, làm lớn chuyện đem ngươi nhốt trong lao đi."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn

"Đại lý?" Dư Sinh dừng lại.

Chu Cửu Chương nói cho Dư Sinh, cái gọi là đại lý là thành chủ nói lên xử lý trong thành việc vật biện pháp.

Tứ đại gia bốn năm một giới thay phiên chủ trì thành Dương Châu tục vụ, năm nay đúng lúc là Trang gia.

"Trang Từ Sinh đang không biết hận ai đây, các ngươi đừng đụng vào." Chu Cửu Chương nhắc nhở nói.

"Thành chủ thật giỏi, " Dư Sinh nói, "Thế mà tìm ra như thế một cái lười biếng biện pháp."

"Có con ruồi." Thanh di nói xong, một bàn tay đập vào Dư Sinh trên ót.

"Điêm nhẹ, ta cũng không phải con ruồi." Dư Sinh xoa chỗ đau, đối Chu Cửu Chương nói: "Dựa vào cái gì là tứ đại gia?"

"Bởi vì tứ đại gia hàng năm hướng về phủ thành chủ nộp lên trên rất nhiều tiền." Chu Cửu Chương nói.

"Ồi, thành chủ này vẫn là người tham tiền." Dư Sinh vừa dứt lời, cái ót lại cùng bàn tay gấp gờ.

Thanh di chớp mắt, "Vừa con ruồi lại trở về."

"Chụp chết rồi?"

"Có lẽ chết rồi."

Dư Sinh tin, tiếp tục đối Chu Cửu Chương nói: "Yên tâm, ta là người văn minh, không động thủ."

"Múa mép khua môi chửi đồng? Cái này thích hợp người." Chu Cửu Chương nói.

"Ngây thơ, ta động chính là đao." Dư Sinh gặp bọn họ bị trấn trụ, phương lại nói: "Động dao phay, từ trù nghệ bên trên đấu bại Thái gia Thường Tâm lâu."

Bạch Cao Hứng con người sáng lên, "Chú ý này không sai, Thường Tâm lâu chiêu bài là canh bích gián cùng cháo hà chi, ta lấy cái gì ép hắn?"

Bọn họ đối với Dư Sinh trù nghệ không lo lắng, chỉ là rất hiếu kỳ.

"Ta cháo này có thể lợi hại." Dư Sinh đem hệ thống mời đi ra, suy tư làm cái gì cháo tốt.

"Sau đó thì sao?" Đám người truy vấn, cho dù Thanh di cũng tò mò nhìn hắn.

"Cho các người một chút thời gian, tốt có chuẩn bị tâm lý." Dư Sinh không có chọn tốt, chỉ có thể như thế qua loa.

Đám người tròn mắt nhìn, đang nhìn thương cho Dư Sinh một bài học lúc, Dư Sinh kịp thời nói: "Có."

Hắn hướng mọi người nói: "Cháo này tên là cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn, cũng được xưng là cháo Thiên Trường Địa Cửu Bất Lão Trường Xuân."

Đám người bị hù dọa, "Thật là khí phách danh tự." Bạch Cao Hứng kinh ngạc không ngậm miệng được.

Hệ thống sách dạy nấu ăn bên trong đương nhiên không có loại này danh tự cháo, nó chỉ là Dư Sinh tùy tiện lên.

Bất quá đến tốt cùng làm cái gì cháo, trong lòng của hắn đã quyết định được chủ ý.

Bất quá sách dạy nấu ăn hồi đó đi ra sau ba ngày, Dư Sinh thế là để Bạch Cao Hứng tìm lý chính mượn chiếc xe lửa về sau, khiến người khác lại riêng phần mình bận bịu đi.

Dư Sinh mình bị Thanh di kéo trắng đĩnh. Bọn họ lên tới lầu ba, Dư Sinh giúp đỡ Thanh di bố trí phòng.

"Đem sứ men xanh bày ở bên ngoài trên mặt bàn." Thanh di nói.

Tại lầu các bên ngoài hành lang bên trên bày biện một trương tinh xảo bàn gỗ, phía trên có cá chép hóa rồng đồ án.

Dư Sinh nghe lão gia từ oán trách qua, nói Dư Sinh sinh ra trước đó, hai người bọn hắn thường tại trên mặt bàn đối ẩm, ngắm hoa ngắm trăng ngắm mưa.

Về sau Dư Sinh sau khi sinh, được ba người tại lầu các phía trên, sau đó nghe gió nghe mưa nghe Dư Sinh.

Đương nhiên, hiện tại Dư Sinh suy nghĩ cẩn thận, lão gia từ miệng bên trong "Ngắm mưa" không nhất định thật sự là mưa.

Đem sứ men xanh bày ra trên bàn, cảm thấy đơn điệu Dư Sinh "Đăng đăng đăng" chạy xuống lầu.

Thanh di không hiểu, coi là tiểu tử này lười biếng đi.

Ai ngờ một khắc đồng hồ sau Dư Sinh lại chạy về đến, trong tay bung lấy một nắm muôn hồng nghìn tía hoa tươi, không nói hai lời cắm ở sứ men xanh trong bình hoa.

Lúc đầu thiên phong thúy sắc mà mềm nhũn, bày ra trên bàn có chút thanh nhã sứ men xanh, lập tức dờ dờ ương ương lên.

Dur Sinh lại rất là thoải mái, "Không tệ, không tệ."

Thanh di chỉ có thể cười trừ.

Buổi trưa đã qua, ánh nắng dần dần hòa hoãn.

Trên mặt hồ gió chậm chậm thổi tới, để trên mái hiên chuông nhỏ thanh thúy rung động.

Dur Sinh ghé vào trên lan can hướng nam nhìn.

Bầu trời rất lam, ngẫu nhiên một đóa mây bay như áo trắng, tại tản ra ở giữa bay tới, ở trên mặt hồ bỏ ra cái bóng, một lúc cái biến thành thương chó.

Hồ chỗ gần có cỏ lau, có chim chóc ẩn hiện nghỉ lại.

Một mảnh an tường trong yên tĩnh, ánh mắt giới hạn,

Bóng mây che đây phía dưới chột có một con cá lớn vọt ra khỏi mặt nước.

Thân cá thể được con thoi hình, rất lớn, Dur Sinh đứng tại chỗ rất xa cũng nhìn rõ ràng.

Nó vọt lên mặt nước rất cao, đen nhánh thân thể treo ở trên trời, để Dur Sinh cảm thấy nó lại nỗ lực có thể đụng tới mây trắng.

"Mau nhìn." Dur Sinh kêu gọi tiểu di mục.

Thanh di quay đầu, đúng lúc nhìn thấy cá lớn nện ở trên mặt nước, tóe lên màu trắng bọt nước.

Tiểu di mục kinh ngạc nhìn qua kia đóa mây trắng, thấy nó chậm rãi nhạt dần rồi tan, tung bay ở trên không khách sạn, sau đó bị một trận gió thổi tan.

"Kia là đầu cá tầm." Một lúc lâu sau, Thanh di mới nói cho Dur Sinh, "Thích âm luật, từng có Hồ Ba cổ cầm, cá tầm thừa sóng nghe, nó nước tấp nập tự chìm nổi mà nói."

Dur Sinh biết Hồ Ba, một vị cầm nghệ cao siêu nhạc công, truyền ngôn đem nhập Cầm Tiên liệt kê.

Chỉ là về sau mấy trăm năm không còn làm người biết, truyền ngôn hán đến hải ngoại tiên sơn bồi dưỡng đi.

"Cá tầm vừa rồi vọt lên đến, không phải là nghe được cái gì thiên ngoại thanh âm?" Dur Sinh nghi hoặc.

"Có lẽ vậy." Thanh di cũng có chút nghi hoặc.

Nàng quan sát mây tới phương hướng, lại nhìn một chút ghé vào trên lan can Dur Sinh, cuối cùng lắc đầu.

Dur Sinh nhìn phát chán phong cảnh trên hồ, lại đem ánh mắt chuyển qua hoang dã, Tây sơn cùng trên đại đạo.

Lão Hạ tại chân đê, dề trắng tràn qua đại đạo hai bên.

Tại đầu cầu đá có người, Dur Sinh tập trung nhìn vào là tiểu tôn tử, đang muốn hô tiểu tử này trở về, gặp có một người mang theo mũ rộng vành hầu ở bên cạnh hắn.

Hai người bọn họ đang câu cá, tiểu tôn tử tiếng cười trên lầu liền có thể nghe được, Dur Sinh bởi vậy không có xen vào nữa hắn.

Thị trấn đồng ruộng lên, vàng óng lúa tại tinh khiết ánh nắng bên trong lẫn lộn.

"Không đủ năm ngày liền muốn cấy lúa, xem ra lựa chọn ba ngày sau tìm Thường Tâm lâu phiền phức rất không thích hợp."

"Có cái gì không thích hợp?" Thanh di chỉ vào kim sắc ruộng lúa, "Để cho ta tới đếm xem, cái này một khối, khối đó, còn có cái này một khối."

Nàng nhìn xem Dur Sinh, "Liền cái này mấy khối mọc cỏ ruộng, người chuẩn bị bận bịu cái gì?"

Dur Sinh xấu hổ cười một tiếng, cái này mấy khối tất cả đều là khách sạn.

"Đợi chút nữa mưa ta trồng hạt đậu." Dur Sinh nói.

Chỉ là chẳng biết tại sao, năm nay chậm chạp không thấy trời mưa, mặt sông hạ thấp nhanh đến đấy.

"Như lại không trời mưa, guồng nước cũng không dùng tới, chỉ có thể lấy nước trong hồ." Dur Sinh nhìn xem trên sông guồng nước, nó đã hữu khí vô lực.

Tiểu bạch hồ đem ngỗng cùng con vịt chạy tới trong sông, bọn chúng uể oải lơ lửng ở trên mặt nước, tựa hồ cũng đối dòng suối nhỏ này không có hứng thú.

Thanh di cũng nhũn mày, "Thị trấn còn dễ nói, lại không trời mưa, thành Dương Châu địa phương khác bách tính sợ trồng không ra hoa màu."

Nàng quay đầu nhìn xem Dư Sinh, "Thực sự không được, chỉ có cầu mưa."

Dư Sinh không hiểu, cầu mưa liền cầu thôi, nhìn ta làm gì, ta lại không thể trời mưa.

Thanh di lông mày giãn ra, không còn đem khô hạn để ở trong lòng.

Đồng ruộng cuối cùng là rừng trúc.

Dư Sinh gấp rừng trúc theo thể núi từng bước kéo lên, thẳng tuột lên tới chỗ cao nhất đem đằng sau sơn lâm che khuất.

Chỉ là có chim lên lên xuống xuống, để người ta biết trong núi không yên ổn.

Thanh di đem gian phòng thu thập chỉnh tề, cũng ngồi tại Dư Sinh bên cạnh mỹ nhân dựa vào.

Nàng tóc dài buộc thành đuôi ngựa đang làm việc thì có chút tản, hai tay thu thập lúc lại là luống cuống tay chân rất không chỉnh tề.

"Ta tới." Dư Sinh nắm chặt nàng tóc xanh, đem dây vàng đoạt tới giúp đỡ nàng lấy mái tóc buộc.

"Tay chân vụng về, thật không biết người đến khách sạn lúc châu mào dùng bao lâu thời gian mới sửa lại." Dư Sinh nói.

Thanh di răng cắn môi đỏ, nhin xuống lòng giáo huấn hắn, "Lúc đến là hạ nhân thu thập."

"U, xem ra vẫn là cái mười ngón không dính nước mùa xuân đại tiểu thư." Dư Sinh bỗng nhiên tìm về tự tôn.

Dư Sinh trên tay đem dây vàng quấn lên đi, "Người cùng ta mẹ là thế nào nhận biết?"

Hắn đã biết các nàng không phải thân tỷ muội.

"Cứ như vậy nhận biết."

"Như vậy là làm sao?"

"Ba", đuôi ngựa lắc tại Dư Sinh trên mặt.

"Chính là như vậy nhận biết." Thanh di nhìn hắn chăm chăm, trong ánh mắt có sát khí!

Dư Sinh cảm thấy tự tôn lại bay mất.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Dư Sinh xin chỉ giáo nhiều hơn

Mặt trời dần dần ngã về tây, nhuộm đỏ lâu các, rơi vào sân sau hàng rào bên trên.

Hàng rào bên trên bò đậu que non, lá xanh lục mà mập, Thảo Nhi cùng Liễu Liễu xách thùng nước vì vườn thuốc tưới nước, thuận tiện vì chúng nó gọi lên một thùng.

Gà tại hàng rào cùng đậu que dưới chui tới chui lui kiếm ăn, bởi vì thiếu đi tiểu bạch hồ quản thúc, cực kỳ hoạt bát, đôi khi truy đuổi cò ở giữa châu chấu.

"Hưu, hưu", một chuỗi huyết sáo cùng với "Địch linh" âm thanh mơ hồ từ đại lộ truyền đến.

Dư Sinh phóng tầm mắt nhìn tới, nghe tiếng chuông dần dần rõ ràng, sau đó một đầu thân cao cường trắng chó vàng từ dưới cây đại lộ chui ra ngoài.

Tại chó vàng sau lưng, tiếp lấy cùng ra một vị thanh sam nữ tử.

Nàng hai tay hướng về sau đem một cây mộc trượng kiếm nằm ngang ở cái cổ về sau, huyết sáo giải buồn.

Đi một đoạn, chó vàng ghé vào trên bờ sông đối tiểu bạch hồ nhẹ rằng đoạ lúc, nữ tử ngẩng đầu thấy đã đến Dư Sinh, cười hướng về bọn họ khoát tay.

Trông thấy khách sạn chiêu bài, nữ tử dẫn chó vàng lên cầu đá, xuyên qua đền thờ.

"Người tốt, ta gọi An Phóng." Nữ tử đối ngồi xôm ở cửa khách sạn cái tạo xe lửa Bạch Cao Hứng nói.

Bạch Cao Hứng gấp lại sau tà dương dưới có vị sạch sẽ, thanh lịch tuổi trẻ nữ tử, hát lên tà dương cười đang nói chuyện với hắn, tiếng lòng run lên.

Hắn vội vàng đứng lên, "A, người tốt, ta, ta là Cao Hứng."

Nữ tử nhìn xem bốn phía, "Thị trấn phụ cận có hay không xuất hiện qua Tạc Xi?"

"Tạc Xi?" Thân là thiên sư bắt yêu, Bạch Cao Hứng tự nhiên nhận biết,

Tạc Xi là một bên trong nghỉ lại ở trong nước, bờ đầm yêu thú.

Trong miệng nó mọc ra đục thép đồng dạng răng dài, vô cùng sắc bén, thường xuyên tập kích đường thủy cùng ven hồ người qua đường, đem nhân mã nhai cái vỡ nát.

Tại thiên sư bắt yêu « sở tay yêu thú » bên trong, Tạc Xi thuộc về tùy tiện chó treu chọc chỉ lưu.

Bởi vì Tạc Xi không chỉ có sắc bén răng dài, toàn thân trên dưới còn mọc ra mấy tắc dày vô cùng, như khô giáp đồng dạng, cái gì đao tiền búa đá đều không gây thương tổn được nó.

Điều này cũng làm cho Tạc Xi vô cùng làm khô giáp, răng dài mài chế mũi thương mười phần được hoan nghênh, có thể xưng bảo vật vô giá.

Tại thành Dương Châu trong vòng thượng tầng, truyền thuyết Tầm Vị trai Lưu chương quỹ có một bộ.

Nhưng Tạc Xi cũng không phải vô địch thiên hạ.

Tại Dương Châu thành chủ biên soạn « Đại Hoang Chí Dị » bên trong ghi chép, Tạc Xi miệng to như chậu máu sau cổ họng vì nhược điểm, đánh phải chết ngay.

Bạch Cao Hứng lắc đầu, "Không từng nghe nói qua."

An Phóng có chút thất vọng, nàng bĩu môi thổi lên trên trán tóc dài, "Có thể ở trọ sao?"

"Đương nhiên có thể." Bạch Cao Hứng bận bịu đem nàng mời đến đi.

Nghe được khác phái khí tức Diệp Tử Cao kịp thời từ hậu viện chui ra ngoài.

Hắn nhìn thấy An Phóng sau con người sáng lên, nhưng không đợi hắn lại gần liền bị Bạch Cao Hứng đạp về sân sau đi.

An Phóng ngồi tại tà dương rơi vào phía trên bên cạnh bàn, nhìn Diệp Tử Cao bị Bạch Cao Hứng đạp một cước về sau, tại Bạch Cao Hứng ánh mắt uy hiếp dưới ức khuất không còn đi vào.

Nàng chỉ chỉ rộng ghế, để chó vàng nằm ở phía trên, cười nói: "Các người tình cảm thật tốt."

Bạch Cao Hứng kẹp ở Diệp Tử Cao cùng Dư Sinh hai không đứng đắn người ở giữa lâu, đối nam nhân ở giữa dẫn "Tình cảm" hai chữ rất miễn cảm.

Hắn xoay người khề giật mình về sau, vội vàng giải thích, "Không, không, hai chúng ta không có tình cảm. . ."

An Phóng nghi ngờ nhìn hắn, tại Bạch Cao Hứng bữa bãi trong câu nói rất cuộc hiểu rõ, nàng nói: "Ta nói chính là hữu nghị."

"A, cái kia còn. . ." Bạch Cao Hứng lại dừng lại.

Hắn nghĩ tới Diệp Tử Cao nhân phẩm, vội vàng đổi giọng, "Chúng ta hữu nghị cũng không tốt, ta cùng hắn không phải người một đường."

Lần này đến phiên An Phóng không hiểu ra sao, không biết nguyên do.

"Người rất nhanh sẽ rõ." Bạch Cao Hứng dứt lời, quay người tại trên quầy vì nàng lấy một vỏ Diễm Mộc tửu.

"Cám ơn." An Phóng tiếp nhận, đem bần phong đẩy ra, không đợi Bạch Cao Hứng bung qua ly rượu liền ôm hóp một cái.

"Thật không tệ." Nàng cười đối Bạch Cao Hứng nói, "Để cho người ta đem đi đường mệt nhọc toàn quên đi."

Bạch Cao Hứng nói cho nàng, đây là Diễm Mộc tử, chứa nội lực, ở trong đại hoang cũng tìm không được nữa như vậy mỹ vị Diễm Mộc tử.

An Phóng gật gật đầu,

Gặp chó vàng lẻ lười, thế là hỏi Bạch Cao Hứng, "Có nước sao?"

Bạch Cao Hứng quay lại sân sau vì chó vàng rót một bát nước, chớp mũi Cầu Tử đang đưa cái đuôi nhỏ theo vào tới.

Chó vàng theo tiếng kêu nhìn lại, đang nhìn thấy Bạch Cao Hứng dưới chân Cầu Tử, rõ ràng bị giật mình, thân thể một ngửa ra sau ngã quỵ dưới ghế.

An Phóng cũng nhìn thấy Cầu Tử, uyển chuyển nói: "Cái này chó, lớn lên rất độc đáo."

Bạch Cao Hứng nói: "Chúng ta chương quỹ nuôi, hẳn phẩm vị có chút đặc biệt."

Cầu Tử đi vào khách sạn về sau, còn là lần đầu tiên đụng phải đồng loại, nó "Ồ ồ" kêu lớn mặt hướng về chó vàng đi đến.

Chó vàng lúc này cũng minh bạch nó chỉ là mọc ra tương đối xấu đồng loại thôi, không để ý tới nó, chỉ là uống nước.

Cầu Tử gặp chó vàng không để ý tới nó, ngồi xổm trên mặt đất dùng móng vuốt vồ vồ chó vàng đầu chó.

Chó vàng khát hồng, đối tư thế tiếp tục uống nước, Cầu Tử gặp chó vàng còn không để ý đến nó, ngồi xổm ở nguyên địa ngăn người ra.

"Trên đường có hay không dùng qua cơm?" Bạch Cao Hứng hỏi An Phóng.

An Phóng gật gật đầu, "Dùng điểm cơm nóng đi, hầm lưng khô rất lâu."

Bạch Cao Hứng thế là đi ra khách sạn, hướng khách sạn nói nhà hô, "Chương quỹ, xuống tới nấu đồ ăn."

Dư Sinh lên tiếng.

Bạch Cao Hứng lại đi trở về khách sạn, hỏi An Phóng, "Người nghe ngóng Tạc Xi làm gì."

An Phóng hiện ra nụ cười con mắt hiện lên vẻ cô đơn. Nàng nói: "Ta lại tìm một đầu thiếu răng cửa Tạc Xi, tìm nó báo thù."

Bạch Cao Hứng không hỏi nữa, hẳn biết báo thù phía sau ẩn giấu đi một cái bi thương cố sự.

Đại hoang phía trên, chư thành san sát, bách tính trải rộng, yêu thú hoành hành, ai lại chưa từng bị tổn thương qua đây?

Chương quỹ mẫu thân bị cá lớn ngâm đi, Phú Nan người nhà bị thương lang cắn chết.

Hắn là cô nhi, phụ mẫu bị sơn yêu sát hại, nuôi sống sư phụ của hắn tại bất yêu lúc bị ngư yêu giết chết.

Trên đời này có quá nhiều bi thương, có người lựa chọn báo thù, có người lựa chọn cười đối mặt.

Đương nhiên, Dư Sinh vẫn là rất muốn báo thù.

Chỉ là khách sạn có quy củ tại, để hắn đối gài trong gang tấc một hồ cá chi có thể nuốt nước miếng.

Dư Sinh rất thích cá, đúng không có thể báo thù cảm giác rất biệt khuất.

Như hỏi Dư Sinh, hẳn cho là mình sẽ lấy như thế nào phương thức chết đi, Dư Sinh không sẽ chọn thềm chết hoặc ghen mà chết, mà là sẽ chọn biệt khuất thềm chết.

Bạch Cao Hứng là không biết Dư Sinh oán niệm, hẳn chỉ biết là dù cho là Cầu Tử, cũng là bi thương.

Cầu Tử đối chó vàng không để ý tới nó trăm mối vẫn không có cách giải, nó ngồi xổm ở tà dương dưới, thân ảnh tiêu điều.

Thẳng đến Bạch Cao Hứng cùng An Phóng nhìn nhau không nói gì, khách sạn an tĩnh lại lúc, Cầu Tử bỗng nhiên đốn ngộ.

Nó đứng người lên đối chó vàng nhe răng, lấy non nót "Gâu, gâu" tuyên bố khách sạn chủ quyền.

Tại chó vàng ngẩng đầu về sau, Cầu Tử tả hữu nhảy lấy làm bộ muốn lao vào, lại "Meo ô, cạc cạc" gầm loạn, ở giữa xen lẫn giống như giống không phải giống tiếng cáo kêu.

An Phóng kinh ngạc liếc Cao Hứng, Bạch Cao Hứng đem Dư Sinh nói mượn qua đến, "Nhiều học một môn ngôn ngữ tổng không sai."

Lời này không sai, chó vàng rất cục phản ứng Cầu Từ.

Nó đem móng vuốt duỗi ra, gầy ra, đem Cầu Từ đẩy đến trên mặt đất, sau đó tại Cầu Từ trong ánh mắt, nhảy đến rộng trên ghế yên tĩnh nằm tại An Phóng bên cạnh.

Cầu Từ đứng người lên, run lấy bầy trên người tro bụi, ngũ quan càng thêm nhét chung một chỗ.

Dư Sinh lúc này xuống tới, gặp được Cầu Từ cùng chó vàng, "U, Cầu Từ chiêu đãi bằng hữu đâu."

Cầu Từ không để ý tới Dư Sinh, nó bước nhanh chạy hướng hậu viện.

"Ngươi tốt, ta gọi An Phóng." An Phóng đối Dư Sinh nói.

"Ngươi tốt, ta gọi Dư Sinh, dư sinh đa đa chỉ giáo Dư Sinh."

Dư Sinh vừa dứt lời, bị Bạch Cao Hứng đập hướng hậu trù, "Ai muốn theo ngươi chỉ giáo, mau cút đi làm cơm."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Cầu Từ mời tới cứu binh

Dư Sinh từ được đến Mễ Lạp Chi Châu về sau, giác quan rất là nhạy cảm, tuy tiện né qua Bạch Cao Hứng một cước này, bị buộc tiến vào bếp sau.

Bạch Cao Hứng vừa mới chuyển thân, Dư Sinh lại ngồi đầu lên, "Làm cái gì?"

An Phóng nhìn xem trên tường đồ ăn thê bài, "Một phần đậu phụ ma bà, một phần rau cải xào."

Dư Sinh ứng, không đợi Bạch Cao Hứng phản phó, liền rút trở về.

An Phóng nói: "Đây là các ngươi chương quỹ? Cũng quá trẻ một chút."

"Chớ nhìn tuổi còn nhỏ, nấu đồ ăn thật tốt." Bạch Cao Hứng ngồi tại đối diện nàng.

Hắn chỉ vào chó vàng, "Ngươi lĩnh nó đi qua hoang dã?"

An Phóng sờ lên đầu chó, "Không chỉ là hoang dã, từ đập vào trả thù con đường bắt đầu, Thiên Mã liền bồi ta."

"Thiên Mã?" Bạch Cao Hứng giơ ngón tay cái lên, "Tên rất hay."

Thiên Mã không phải ngựa, mà là một loại tường thụ thần thú danh tự.

Thiên Mã ở tại phương bắc Mã Thành sơn, bộ dáng giống như chó trắng, nhưng đầu là đen, tiếng kêu liền là "Thiên Mã, Thiên Mã".

Tương truyền Thiên Mã gặp người thì bay, nhưng một khi xuất hiện ở trong nhân thế, liền mang ý nghĩa được mùa lớn.

Chó vàng ngóc đầu lên, tựa hồ cũng biết hai người tại khen nó.

So sánh phía dưới, Cầu Từ danh tự cũng có chút giản dị, Bạch Cao Hứng không khỏi vì nó thờ dài.

Nhưng cũng không trách Cầu Từ, ai bảo nó theo một vị không có phẩm chủ nhân đâu.

Nói Cầu Từ, Cầu Từ liền đến.

"Gâu gâu ~" Cầu Từ lại đi tới, hướng về phía Thiên Mã gọi hai tiếng, đem Bạch Cao Hứng ánh mắt dẫn đi qua.

Sau đó Bạch Cao Hứng chỉ thấy Hắc Miêu Cảnh Trường, ba con lông dày ngổng lớn theo vào phòng lớn, thậm chí Cầu Cầu cũng tới.

"Đi đi đi." Bạch Cao Hứng phát tay đuổi chúng nó đi.

Cầu Từ "Cứu binh" đối Bạch Cao Hứng làm như không thấy, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang hướng về chó vàng chạy đi.

Bạch Cao Hứng bận bịu đứng người lên xua đuổi, xấu hổ hướng về An Phóng giải thích, "Bọn chúng thường ăn uống Diễm Mộc tử cùng rau cải, linh trí mặc dù không ra, nhưng rất thông minh."

Linh trí là bình thường chim thú thành yêu đường ranh giới.

Đạo này đường ranh giới không khỏi linh lực nhiều ít quyết định, từ một tia linh cảm hoặc cảm ngộ quyết định, có quá nhiều ngẫu nhiên bên trong tất nhiên.

Đây cũng là linh trí mở ra sau tiểu bạch hồ cùng Cầu Từ, Hắc Miêu Cảnh Trường điểm khác biệt lớn nhất.

Dù là như thế, tại linh lực tầm bở dưới Cầu Từ, Hắc Miêu Cảnh Trường, thỉnh thoảng tại vườn rau xanh trộm rau cải ba con ngỗng lớn cũng không phải bình thường đồng loại có thể so sánh.

Bọn chúng thân thủ cường tráng, cũng càng cơ linh.

Bọn này "Cứu binh" tại Hắc Miêu Cảnh Trường dẫn đầu dưới, phân tán du kích, lách qua Bạch Cao Hứng, để hấn chỉ ngăn lại một cái ngỗng.

Cái này ngỗng cũng không sợ Bạch Cao Hứng, phành phạch lấy mỏ tay hấn, thời khắc chuẩn bị vượt qua Bạch Cao Hứng đi đầu chó vàng.

Bạch Cao Hứng gắt gao không buông tay, để lông vũ nhất thời bay đầy trời.

Thiên Mã đối bọn này "Đám ô hợp" không để vào mắt, chỉ là nhe răng buồn bực rống một tiếng.

Đi theo trong đội ngũ Cầu Cầu dừng lại, trông mắt đen láy nhanh như chớp nhất chuyển, quay người hướng hậu viện chạy đi.

Cầu Từ không sợ Thiên Mã uy hiếp, xông lên phía trước nhất. Chạy vội tới dưới ghế về sau, nó thử nghiệm nhảy dựng lên, lại không đụng tới trên ghế Thiên Mã.

Hắc Miêu Cảnh Trường huynh đệ theo sát mà tới, đập trên Cầu Từ lưng đi bắt Thiên Mã, bị tay mất lạnh lẽ Thiên Mã một móng vuốt phát đi xuống.

"Chương quỹ,, Cầu Từ muốn tạo phản nha." Bạch Cao Hứng chỉ có thể hướng về Dư Sinh cầu cứu.

Dư Sinh vén rèm xe lên xem xét, gọi tới tại bờ sông thả ngỗng cùng vịt tiểu bạch hồ.

Tiểu bạch hồ đi vào xem xét, còn có lúc rồi rầy hướng Thiên Mã nhe răng trả thù, sau đó cái đuôi quét qua, giờ thủ đoạn lọt lưới ba con ngỗng lớn liền bay mang chạy chạy trở về hậu viện.

Hắc Miêu Cảnh Trường cũng không dám trêu chọc tiểu bạch hồ, quay người ngậy thơ vây quanh bồn chuyển. Nhưng tự cá chép vàng bị phóng sinh về sau, bọn chúng đã thật lâu không để ý tới cái này đồ chơi.

Cầu Từ trái xem phải xem, ngẩng đầu nhìn lên Thiên Mã, chỉ có thể xám xịt trở lại dưới quày mặt.

"Không có ý tứ." Bạch Cao Hứng đối An Phóng nói.

An Phóng nhìn xem trong nháy mắt tản đi "Đám ô hợp", cười nói: "Thật thú vị, cái này tiểu bạch hồ. . ."

"A, linh trí đã mở, chỉ kém lâm môn một cước,

Cũng không biết ai có thể đem nó đập đi vào." Bạch Cao Hứng nói.

Tiểu bạch hồ không vui, quay người đi ra ngoài tại bờ sông đem cái đuôi thấm ướt, trở về vùng Bạch Cao Hứng một cái đuôi nước.

"Hắc ~" không đợi Bạch Cao Hứng xuất thủ, tiểu bạch hồ đã đắc ý đi ra ngoài.

"Những súc sinh này theo chương quỹ, đều là có thù tất báo hạng người." Bạch Cao Hứng bất đắc dĩ nói.

Dư Sinh bung đĩa đi tới, "Đám phía sau bố trí chương quỹ, cẩn thận khẩu trừ tiền công."

Bạch Cao Hứng đem đĩa tiếp nhận, để lên bàn, "Rau cải xào, ném thử, khách sạn chiêu bài đồ ăn."

An Phóng ném một ngụm, con người sáng lên, thức ăn này bên trong linh lực so Diễm Mộc tử thuần túy nhiều, mang kèm theo hương vị cũng thành cực phẩm.

"Đây là đậu phụ ma bà." Bạch Cao Hứng lại buông xuống một bàn, "Hoang dã phía trên phần độc nhất, không còn chi nhánh."

Đang đuổi đường lúc bên trên gặm nhiều lương khô, mới nếm thử đến đậu phụ ma bà dạng này ăn với cơm đồ ăn, kém chút để An Phóng nuốt mất đầu lưỡi.

An Phóng tại nếm đồ ăn, Thiên Mã chỉ có thể lè lưỡi ở bên cạnh thẳng tắp nhìn xem.

Cầu Tử tìm được trả thù cơ hội tốt. Hắn từ phía sau quây lòi ra hấn chó bồn đến, bày ở dễ thấy chỗ.

Chó trong chậu có rau cải, Cầu Tử bình thường rất không thích, cho nên còn lại nhiều lắm, để Dư Sinh nhiều lần mắng nó không biết tốt xấu.

Nhưng bây giờ Cầu Tử ngay trước Thiên Mã mặt, say sưa ngon lành mà nhai lên.

Có lẽ là sợ không đủ chú mục, nó lại đi hậu viện đem cất giấu xương đùi lợn kéo tới chó bồn trong chậu.

An Phóng dừng lại, chỉ vào chó bồn, "Có thể hay không cho Thiên Mã cũng chuẩn bị một cái."

Bạch Cao Hứng đáp ứng, Cầu Tử lại tưởng rằng muốn cướp nó chó bồn, một đường "Loảng xoảng" lao đảo chạy sân sau đi.

Mặt mũi việc nhỏ, chó bồn chuyện lớn. Nó dành chút thời gian trở về đem rơi xuống xương cốt cũng ngậm đi.

Khách sạn tìm tòi đồ sứ lúc, đem rất nhiều cũ bồn bát đặt ở sân sau phòng chứa đồ.

Bạch Cao Hứng ra ngoài lấy lúc, bị Diệp Tử Cao kéo đến một bên, "Huỳnh đệ đủ ý tứ đi, đem cái này tặng cho người." "

Bạch Cao Hứng nhú mày, "Cái gì gọi là nhường?"

Diệp Tử Cao hát lên trên trán tóc dài, "Bằng không thì lặc? Bằng ta ngọc thụ lâm phong, há không dễ như trở bàn tay."

Bạch Cao Hứng hướng hậu trừu hô, "Ngư chương quý, Gia Tử Cao nói tái đi che trầm xấu, người đen. . ."

Phản sau đoạn nói bị Diệp Tử Cao bưng kín, nhưng Dư Sinh đã nghe được, xách theo thìa liền đến tìm Diệp Tử Cao tính sổ sách.

Bạch Cao Hứng phối hợp lấy chó bồn đi, lưu bọn họ vây quanh cối xay đậu đi dạo.

"Chương quý, người nghe ta giải thích."

"Giải thích cái gì."

"Đừng nghe Tiểu Bạch hấn ăn nói bừa bãi, ta không nói."

Bạch Cao Hứng tại phòng chứa đồ hô, "Để hấn phát cái thẻ."

"Đúng, phát cái thẻ, người nếu nói qua liền cô độc sống quãng đời còn lại."

Diệp Tử Cao thật đúng là nói qua, cái này thẻ đương nhiên không thể phát.

Đội Bạch Cao Hứng lấy chó bồn trở lại phòng lớn lúc, hai người bọn họ đã chơi đùa đến sân sau bên ngoài.

Chỉ nghe Dư Sinh thanh âm xa xa truyền đến, "Cái này ngốc chó, đem chó bồn ngậm dưới cây làm gì, chờ táo ăn?"

Bạch Cao Hứng đem bồn đưa cho An Phóng, An Phóng nhặt một chút Thiên Mã có thể ăn cho ăn nó, đồng thời tiếp tục đề tài vừa rồi.

"Thiên Mã chạy rất nhanh, ngũ quan linh mẫn, đối yêu thú tung tích, mũi có thể kịp thời phát giác."

An Phóng nói cho Bạch Cao Hứng, nàng một đường từ bắc Cô Xạ núi mà đến, toàn bộ nhờ Thiên Mã mới tránh thoát rất nhiều không chọc nổi dị thú.

"Thiếu răng cửa Tạc Xi giấu ở hồ trạch bên trong, ta một đường truy tìm, cảm thấy nó không thể rời đi Đông Sơn chi đông." An Phóng nói.

Cứ việc nói với mình không nên hỏi, nhưng Bạch Cao Hứng vẫn là không nhịn được, "Truy Tạc Xi vì ai báo thù?"

"Trượng phu ta, hấn là thiên sư bắt yêu." An Phóng nói.

Bạch Cao Hứng muốn nói "Thật là khéo, ta cũng là thiên sư bắt yêu", nhưng mà chẳng kịp chờ hấn mở miệng, An Phóng nói bổ sung: "Bốn tiền thiên sư bắt yêu."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Không chỗ ở yên

"Người tốt, ta gọi An Phóng", An Phóng thích như vậy cùng người khác chào hỏi.

Nhưng An Phóng vốn không gọi An Phóng.

An Phóng tuổi nhỏ mồ côi, lang thang tại thành trì các ngõ ngách lấy cơm trăm nhà, mặc áo trăm nhà, về sau bị một vị lão thiên sư bắt yêu thu lưu.

Lão thiên sư bắt yêu vì nàng đặt tên là An Phóng, kỳ vọng nàng phiêu bạt nhân sinh có thể ở yên.

Lão thiên sư bắt yêu còn có một đứa con trai, giấc mộng của hắn là trở thành thiên sư bắt yêu, bởi vậy rất nhiều sáng sớm, An Phóng là bị bọn họ luyện kiếm đánh thức.

Về sau An Phóng cũng đi theo luyện tập, trong bát tri bát giác đi lên thiên sư bắt yêu đường.

Nàng thậm chí càng có thiên phú, cái này khiến không cam lòng lạc hậu tiểu thiên sư bắt yêu không thể không siêng năng luyện tập, rất nhanh tấn thăng làm bốn tiền thiên sư bắt yêu.

Lão thiên sư bắt yêu ốm chết về sau, sống nương tựa lẫn nhau An Phóng cùng tiểu thiên sư bắt yêu thuận lý thành chương kết làm phu thê.

Thành thân một năm sau, tiểu thiên sư bắt yêu bên ngoài ra bắt yêu lúc, cũng không trở về nữa.

May mắn còn sống sót đồng bạn nói cho nàng, tiểu thiên sư bắt yêu bị Tạc Xi nhai nát, hài cốt không còn.

An Phóng nắm bọn họ nuôi lớn Thiên Mã, từ đây bước lên báo thù đường.

Tại ánh tà dương đỏ quạch như máu cửa sổ, An Phóng dăm ba câu đem việc trải qua nói rõ, phảng phất đang nói người bên ngoài sự tình.

Bạch Cao Hứng cảm lạnh sau một hồi, chăm chú nghe hỏi nàng, "Có lẽ người cũng không phải Tạc Xi đối thủ."

Tại thành chủ biên soạn « Đại Hoang Chí Dị » bên trong nâng lên, ít nhất phải có năm tiền thực lực mới có thể cùng Tạc Xi phân cao thấp.

An Phóng bật cười lớn, "Thử qua mới biết được, người không lo lắng về sau, dù sao cũng phải tìm một chút sự tình đem thời gian An Phóng."

Sân sau hàng rào bên ngoài, Dư Sinh cùng Diệp Tử Cao đã định chỉ đùa giỡn. Bọn họ thân thể giấu ở thô to cây táo đằng sau, nhìn qua được viên Chu Cửu Chương.

Cầu Tử ngâm chó bồn ngồi xổm ở dưới chân bọn hắn.

"Ta nói làm sao đến trưa không thấy Chu Cửu Chương, nguyên lai cái thằng này có ý khác." Dư Sinh thò đầu ra thấp giọng nói.

Bọn họ gặp Chu Cửu Chương giúp đỡ Liễu Liễu từ trong hồ xách nước, đổ vào mỗi một khóa được tháo.

Thảo Nhi ngồi xổm ở được viên bên trong xem xét được tháo, đôi khi từ bên cạnh hái một nắm rau cải bón Cầu Cầu.

Diệp Tử Cao đầu tại hắn phía dưới nhô ra đến, hỏi hận nói: "Liễu Liễu cả ngày tại mí mắt của ta dưới lặc lư, ta làm sao lại không có xuất thủ."

"Vậy người thật sự là xem thường bản thân." Dư Sinh nói, "Khách sạn chỉ có gà mái chưa từng bị người quấy rối qua."

"Thật sao?" Diệp Tử Cao thu hồi đầu, "Ta có như vậy lợi hại?"

"Người lại coi thường bản thân, lợi hại đã không đủ để hình dung người, chỉ có cảm thú mới chuẩn xác." Dư Sinh nói.

Diệp Tử Cao tức giận, "Nhận được kích lệ."

"Không khách khí." Dư Sinh nói.

Cầu Từ có chút nhàm chán, đem chó bồn xuống, đem bên trong xương cốt đào hố giấu đi.

Nó đào đất lúc đang rót tại Diệp Từ Cao trong gày, "Người còn muốn mọc ra đầu lợn đến hay sao?" Diệp Từ Cao dòi bước nói.

"Có mộng tưởng luôn luôn tốt." Dư Sinh đưa ánh mắt thu hồi lại, ngẩng đầu dò xét cái này khỏa cây táo.

Cây táo rất lớn, hai cái người lớn vây quanh mới có thể ôm lấy.

Trên cây đã có táo mà phiếm hồng, chỉ là cây táo lại thô lại thẳng, chỗ thấp nhất chắc cây nhón chân lên cũng không đụng tới, đi lên rất không dễ dàng.

"Gia Từ Cao, đi lên hái điểm táo." Dư Sinh đẩy Diệp Từ Cao.

Diệp Từ Cao lắc đầu, "Bằng cái gì ta lên, muốn lên người lên."

"Đừng quên ta giới thiệu cho người nàng tiên Ốc."

"Ta tin người tà, có cái rắm nàng tiên Ốc, ta tìm không có tìm người tính sổ sách đâu."

"Vậy chúng ta đá kéo vải?" Dư Sinh đề nghị.

Diệp Từ Cao đồng ý, hai người đồng thời xuất thủ, Dư Sinh lạc bại, "Ba cục hai thắng."

Diệp Từ Cao lại đồng ý, hai người lại xuất thủ hai lần, Dư Sinh lại kém lạc bại.

"Lên đi." Diệp Từ Cao đắc ý mắt chỉ cây táo.

"Người có biết hay không, đá kéo vải không phải thuần túy dựa vào vận khí trò chơi. . ."

"Đi lên." Diệp Từ Cao bắt vì sở động.

Dư Sinh ngừng một lát về sau, tiếp tục nói: "Tại tảng đá cái kéo bày ba loại thủ thế bên trong. . ."

"Đi lên."

"Diệp Từ Cao đánh gãy hần."

Dư Sinh dứt khoát nói: "Được, người ngồi xuống."

Diệp Từ Cao chợt có dự cảm không tốt, "Ngồi xuống làm cái gì?"

"Dừng người bậc thang bên ngoài, người có càng tốt hơn hơn đi biện pháp?" Dư Sinh hỏi.

Diệp Từ Cao bắt đắc dĩ ngồi xuống, để Dư Sinh cời gày ra gặm lên bờ vai của hần leo lên cây đi.

Dư Sinh hái một viên ửng đỏ lớn táo nhét miệng bên trong, vừa giòn vừa ngọt, ăn rất ngon.

Tại Diệp Từ Cao thúc giục dưới, hần cầm trong tay phẩm tướng không tốt mấy khóa quả táo ném cho Diệp Từ Cao.

Tại Diệp Từ Cao oán trách bên trong, Dư Sinh đắc ý nói: "Ta đều nói cho người đá kéo vải không phải thuần túy vận khí trò chơi, người cứ không tin."

Dứt lời, Dư Sinh vẫn là đem một viên đỏ hơn phân nửa lớn táo ném cho Diệp Từ Cao.

Phía sau cây táo chia hai đại nhánh, sau đó lại đều có phân nhánh, lại đến đi lúc liền đơn giản rất nhiều.

"Hương chỗ này cũng tới mấy khóa." Thảo Nhi các nàng xem liền nghe thấy Dư Sinh, đi tới hướng về Dư Sinh kêu gọi.

Xách nước thùng bên trên dốc thoải Chu Cửu Chương nghe được, buông xuống thùng nước, "Để cho ta tới."

Dư Sinh chỉ thấy hần nhảy lên, thi triển khinh công ra tới, tùy tiện nhảy đến cây táo chỗ cao, hai cái lên xuống ở giữa càng là đã đến ngọn cây.

Ngọn cây táo chịu đủ ánh nắng tắm bổ, lớn lên càng lớn, đỏ càng nhiều, cũng càng mỹ vị.

"Dựa vào." Dư Sinh ở phía dưới là lại ghen ghét lại ghen ghét, "Hệ thống, hệ thống đại gia người."

"Gọi đại gia làm cái gì?" Hệ thống lạnh lùng nói.

Dư Sinh sớm quen thuộc, "Khinh công ta có thể học không?"

Hệ thống lạnh lùng nói: "Không được."

Dư Sinh thở dài, thuận tiện đổi trên ngọn cây Chu Cửu Chương hồ, "Cho ta hái một chút, bằng không thì thu người tiền."

Không đợi Chu Cửu Chương đáp lời, "Đương đương đương" tiếng chuông từ trên đường truyền đến, vang vọng thị trấn.

Dư Sinh thuận theo cây hai ba lần tuột xuống, "Nhanh nhanh nhanh, đây là trên thị trấn báo động trước tiếng chuông."

Thảo Nhi bọn họ nghe xong, vội vàng xoay người đi theo Dư Sinh đi ra ngoài, Chu Cửu Chương cũng từ trên ngọn cây rơi xuống, đi theo phía sau bọn họ.

Chạy ra khách sạn, Dư Sinh gặp chắn dê lão Hạ đứng tại Phú Nan chỗ ở phòng trước dưới tán cây hoè chuông lớn bên cạnh.

Phú Nan đã ở hồi thờ hồng học lão Hạ chuyện gì.

"Lợn hai đầu, đem dê cần chết. . ." Lão Hạ nói.

Dư Sinh lúc này mới chú ý tới lão Hạ bên cạnh chỉ có lẻ tẻ vài đầu dê. Hắn chạy đến trên cầu đá nhìn quanh, gặp tà dương dưới đồng ruộng bên trên dê trắng tứ tán.

Những này dê, có chút kinh hoàng không phân biệt phương hướng, chạy loạn chạy trước; có chút biết trên trấn an toàn, hướng về cầu đá chạy tới, còn có trực tiếp hướng bắc đi.

"Nhanh, đem dê thu hồi lại." Lý chính kêu gọi hương thân đem chỗ gần dê gấp trở về.

Dư Sinh bọn họ tụ tại dưới tán cây hoè, nghe Bạch Cao Hứng nói: "Là đầu kia Tịnh Phong."

"Tịnh Phong?" Dư Sinh kêu to, ngoài dự liệu của mọi người hưng phấn nói, "Thao gia hỏa, bắt sống nha."

An Phóng lấy ánh mắt hỏi thăm Bạch Cao Hứng, Bạch Cao Hứng lúng túng nói: "Chúng ta chương quỹ rất sớm đã nghĩ nuôi đầu lợn hai đầu."

"Vì cái gì?"

"Hắn ưa thịt sô lợn."

An Phóng cùng Diệp Tử Cao đồng thời lấy kỳ quái ánh mắt nhìn Dư Sinh.

"Các người cái này ánh mắt gì?" Dư Sinh bị nhìn xem rất không thoải mái.

"Ta cảm thấy lấy móng lợn không sai." Diệp Tử Cao nói.

Tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, thảo luận ăn? An Phóng bị hai người kinh hãi.

"Người cùng bọn họ quả nhiên không phải người một đường." An Phóng đối Bạch Cao Hứng nói.

Bạch Cao Hứng lời vừa tới miệng lại nuốt xuống.

"Kỳ thật ta càng hiểu kỳ nó là thế nào bài tiết." Dư Sinh quay đầu lại hỏi Phú Nan, "Nó ở đâu?"

Phú Nan chỉ vào nghĩa địa phương hướng.

Dư Sinh trong lòng căng thẳng, "Cách lão tử, lão gia tử mộ phần sẽ không lại bị bói a?"

Cùng ra tới An Phóng nghi hoặc, "Lại?"

"Vì cái gì dừng lại?" Diệp Tử Cao cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Vạn bất đắc dĩ

Tại về khách sạn trước, Dư Sinh nói cho bọn hắn, kia là một cái rất dài cổ sự.

"Thị trấn trước đó vài ngày tới đầu Thực hủ thú." Bạch Cao Hứng một câu nói rõ.

Chỉ chờ một lát, Dư Sinh liền từ khách sạn ra tới.

Hắn tay trái dẫn một thanh dao róc xương, tay phải dẫn một cây mộc trượng kiếm, "Xuất phát."

"Thanh tỳ đâu?" Bạch Cao Hứng hỏi,

Dư Sinh nói: "Thanh đi nói nàng không thể ra tay."

"Vì cái gì?"

"Sẽ hỏng cái gì quy củ." Dư Sinh vỗ ngực một cái, "Bắt quá nàng cho ta cái này."

Hắn từ ngực móc ra một viên làm bằng gỗ hình kiếm vật trang sức mà tới.

"Đây là bảo bối gì?" Diệp Tử Cao lại gần.

Dư Sinh lắc đầu, "Không biết, Thanh đi để cho ta tại vạn bất đắc dĩ lúc dùng nó."

An Phóng gặp bọn họ năm cái muốn đi, đứng ra nói: "Tĩnh Phong tại bốn tiền phía trên, mấy người các ngươi. . ."

"Ta hai tiền." Bạch Cao Hứng nói, đón Dư Sinh bọn họ ánh mắt kỳ quái như cũ cường điệu, "Hai tiền."

Đây cũng không phải nói bừa, hắn chỉ là không kịp đến trong thành một lần nữa chứng nhận mà thôi, cho nên Dư Sinh bọn họ cũng không có vạch trần hắn.

Phú Nan nói: "Ta hai tiền."

Chu Cửu Chương cũng nói: "Ta cũng hai tiền."

Diệp Tử Cao nói: "Ta có bán hồ chi lực."

"Ngươi hồ đi, cái gì là bán hồ chi lực?" Dư Sinh không hiểu.

"Quân Tử thành dân bên cạnh thường sai sử một đầu hồ, cho nên bọn họ lấy hồ để cân nhắc thực lực." An Phóng kiến thức rộng rãi.

Nàng ngoài ý muốn nhìn xem Diệp Tử Cao, "Công tử đến từ Quân Tử thành?"

Diệp Tử Cao gật đầu, "Cô nương có kiến thức, so một ít người mạnh hơn nhiều."

"Đắc ý cái gì, một hồ chi lực rất lợi hại?" Dư Sinh hỏi.

"Một hồ chi lực ước là hai tiền." An Phóng nói.

Diệp Tử Cao ở bên cạnh cường điệu, "So hai tiền cao một chút."

"Vậy ngươi cũng mới một tiền, đắc ý cái gì?" Dư đem giấu ở trong quần áo đồng tiền lấy ra, "Ta ba tiền."

"Đi ~" đám người khịt mũi coi thường, cho dù An Phóng cũng không tin.

Chu Cửu Chương càng là nói: "Cẩn thận bị người nhà họ Trang nhìn thấy, đem ngươi đóng lại cái ba năm năm"

Bạch Cao Hứng nói: "Bắt quá chừng quý so Diệp tử vẫn là phải lợi hại, hắn có pháp bảo."

Phú Nan phụ họa gật gật đầu, hắn đến nay nhớ kỹ vị kia mi thanh mục tú nữ tử.

Diệp Tử Cao không phục, "Ta cũng có pháp bảo, khi tất yếu có thể triệu hoán rồng."

Đám người không tin hắn, Liễu Liễu ở bên yếu ớt nói: "Ta có lẽ có thể giúp một chút bận bịu."

An Phóng nhìn Liễu Liễu liếc mắt, "Ngươi lưu lại." Nàng nhắc lên mộc trượng kiếm, "Ta cùng các ngươi đi."

Một đoàn người tại lý chính dận dò dưới, đón tà dương ra thị trấn, đi về phía nam mặt nghĩa địa đi đến.

"Thật muốn bắt sống?" Diệp Từ Cao trên đường hỏi Dư Sinh.

Dư Sinh gật đầu, "Bắt trở về sinh đường con lợn nhỏ, ngày sau một con lợn bán hai cái đầu lợn."

Phú Nan hỏi hần, "Tĩnh Phong không thường thấy, người làm sao để một đầu Tĩnh Phong sinh hạ con lợn nhỏ?"

Đầu óc không đánh linh quang Phú Nan vấn đề này đem Dư Sinh làm khó.

Bằng không thì tìm đầu phong thi lai giống? Nhưng Phong thi thực lực mạnh hơn, chẳng lẽ tìm con lợn nhà?

Dư Sinh suy tư lúc, ánh mắt ngẫu nhiên rơi vào Diệp Từ Cao trên người, đang bị hần nhìn thấy.

Diệp Từ Cao gấp, "Nhìn ta làm gì, người thật coi ta cảm thú hay sao?"

Dư Sinh không hiểu ra sao, không biết Diệp Từ Cao kích động cái gì a, một lát mới hiểu được tới.

An Phóng lúc này nói: "Tĩnh Phong tuy là lợn bên trong dị thú, nhưng cùng lợn vẫn là có khác biệt, nó sức ăn lớn lại không thịt không vui."

Dư Sinh đang vì khó đầu, nghe xong không thịt không vui, lập tức nói: "Vậy vẫn là giết đi."

Bọn họ đi đến nghĩa địa, tà dương dư huy đang rơi vào phía trên, chiếu một mảnh màu máu.

Vài đầu lợn dê ngã trong vũng máu, nhưng không thấy Tĩnh Phong.

"Xuyt." Bạch Cao Hứng ra hiệu đám người im lặng, sau đó nghe được cách đó không xa mô đất đằng sau có "Hô hô" âm thanh.

Bọn họ lặng lẽ sờ qua đi, Dư Sinh gặp một móng trâu cổ lớn nhỏ heo đen đầu đang tại gặm dê.

Nhưng không đợi nó lại nhai một ngụm, liền bị thân thể chuyển tới đằng sau, đổi lấy một cái khác đầu lợn đến nhai.

Cái này một heo đầu vừa mới một ngụm, một cái khác đầu lợn lại không thuận theo, rất sợ cái này một cái đầu lợn đem thịt ăn nhiều một ngụm.

Thế là hai cái đầu lợn không để ý tới cẩn thận nhắm nháp, chỉ là nguyên lành nuốt lấy thịt tươi.

Bạch Cao Hứng thấp giọng nói: "Nơi này không rộng lắm, ta đem nó dẫn tới bên ngoài lại động thủ."

Đám người gật đầu đáp ứng.

Bạch Cao Hứng vây quanh bên cạnh phong thổ chổng lên, "Ha ha, " hần hướng về Tĩnh Phong vây chào.

Ai ngờ Tĩnh Phong không để ý tới hần, chỉ lo thay phiên cắn thịt.

Bạch Cao Hứng không dám đi xuống dưới, xuống dưới liền là Tĩnh Phong bắn vọt phạm vi, hần trốn không thoát.

"Ta tới." Dư Sinh xưng phong nhận việc, hần đứng tại Bạch Cao Hứng bên cạnh, lấy ra ná cao su một hòn đá mà hướng về Tĩnh Phong một đầu con mắt đánh tới.

Tĩnh Phong lắc đầu một cái, cục đá mà rơi vào bên tai, sau đó tiếp tục bình yên gặm thịt, chỉ là tính cảnh giác đề cao rất nhiều.

"Ngày làm sao xử lý, chúng ta xuống dưới?" Lại ném thử mấy lần về sau, Dư Sinh ngồi xổm ở phong thổ chổng lên, vô kế khả thi.

"Không được, phía dưới nhỏ hẹp, một khi cũng bị phong đụng vào, không chết cũng tàn phế." An Phóng bọn họ vây tới.

Dư Sinh đứng lên, "Hôm nay chỉ có dùng ta pháp bảo."

Bạch Cao Hứng coi là Dư Sinh phải dùng pháp bảo triệu hoán thành quỷ, thế nào biết hần thanh kiếm hình vật trang sức lấy ra ngoài.

"Đây không phải vạn bất đắc dĩ lúc mới dùng?" Diệp Từ Cao hỏi.

"Bây giờ không phải là vạn bất đắc dĩ lúc?" Dư Sinh hỏi lại.

Bạch Cao Hứng bọn họ liếc nhau, cái này vạn bất đắc dĩ hần là nguy cơ sớm tới lúc vạn bất đắc dĩ a?

Dư Sinh hai tay kẹp lấy vật trang sức, thấp giọng nói: "Lấy kiếm chi danh, hiện!"

Bạch quang hiện lên, kiếm khí lóe sáng, hủ Tĩnh Phong cũng ngừng đầu, chỉ thấy vật trang sức trong nháy mắt biến thành một nắm thư thái kiếm gổ.

Rộng kiếm gỗ dán Dư Sinh thân thể, chuỗi kiếm tại hai tay của hắn bên trong, giống như mọc rễ bình thường một mực dính trụ.

Không đợi Dư Sinh minh bạch, rộng kiếm đã đem Dư Sinh mang lên ngọn cây, nằm ngang ở dưới người hắn xoay quanh một vòng tìm tới phương hướng về sau, giống như sao băng hướng về khách sạn đi.

"Cái này, " Phú Nan gãi gãi đầu, "Thật đúng là vạn bất đắc dĩ lúc dùng a."

"Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?" Chu Cửu Chương hỏi.

An Phóng mới đầu đối Thanh di không thêm đề ý, bây giờ lại hiểu kì: "Các người chương quỹ tiểu di mù, có cái gì quy củ?"

"Ai biết được." Bạch Cao Hứng cũng không hiểu.

Phú Nan nói: "Các người chương quỹ lại lịch ra sao, pháp bảo một cái tiếp một cái."

"Muốn không người về Cẩm Y Vệ điều tra thêm, khách sạn này đến có trăm năm lâu." Chu Cửu Chương nói.

Phú Nan ở trong lòng nhớ kỹ, hắn hưng phấn nói: "Đó là cái đại án a."

Bạch Cao Hứng nhìn không được mắt tròn trắng, cái thằng này đối Dư Sinh còn chưa hết hi vọng đâu.

"Ai, ai." Diệp Từ Cao đẩy Bạch Cao Hứng

"Thế nào?"

"Lộn hai đầu tựa hồ muốn đối chúng ta động thủ." Diệp Từ Cao chỉ vào mô đất dưới Tịnh Phong.

Đám người nhìn lại, gặp Tịnh Phong nhìn xem bọn họ, lộ hung quang, cuồng hống còn phát ra trầm thấp tiếng rống.

Bởi vì nó có hai cái đầu, một cái đầu ở phía sau không nhìn thấy, cho nên hồng lúc chột nhẹ nhất trọng, quỳnh lên một chậm, rất có "Thùng thùng bang" cảm giác tiết tấu.

Đám người không còn nói chuyện phiếm, nắm chặt vũ khí trong tay, chỉ là Tịnh Phong gặp bọn họ đề phòng về sau, lại cúi đầu gặm đề đi.

"Làm sao cái ý tứ?" Mấy người hai mặt nhìn nhau.

Diệp Từ Cao suy đoán, "Có lẽ là khí vừa rồi chúng ta quá không đem nó coi là chuyện đáng kể?"

Bạch Cao Hứng nói: "Tiếp tục chờ đợi không phải biện pháp, ta đi đem nó dẫn lên tới."

Đám người gật gật đầu, làm xong tiếp ứng hắn chuẩn bị.

Chỉ là Diệp Từ Cao vừa nửa đoạn dưới, nghe không trung một thanh âm vang lên, "Ta Hồ Hán Tam lại trở về á!"

Hắn ngẩng đầu thấy Dư Sinh ghé vào rộng trên mộc kiếm, tóc bị gió thổi về sau phiêu, lại bay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Ta không biết a

"Đó là cái bảo bối tốt."

Chu Cửu Chương ngăn không được tán thưởng, cực kỳ hâm mộ chi tình lộ rõ trên mặt.

Chấp cánh bay lên trời là rất nhiều người mộng tưởng, hiện tại một nho nhỏ kiếm gỗ liền thực hiện, có thể nào không làm cho người hâm mộ.

Bạch Cao Hứng nói: "Đừng xem, các người nhớ kỹ tiếp ứng."

Hắn quay người tiếp tục hướng xuống, Dư Sinh hét lớn một tiếng, "Đề cho ta tới."

Hắn thanh kiếm chuôi hướng phía dưới đè ép, kiếm gỗ hướng chuôi kiếm chỗ chỉ bay tới —— chính là mô đất, hắn đè ép có hơi quá.

Kiểm gỗ rất nhanh, mọi người mắt thấy hắn muốn đụng vào mô đất lên, không đợi kinh hô, kiếm gỗ tự hành gấp hướng lên bầu trời.

"Lại đến." Dư Sinh cân bằng chuôi kiếm về sau, lại thử lao vùn vụt mà xuống, lần này hắn suýt nữa treo trên cây.

Dư Sinh trên không trung đi lòng vòng, lúng túng nói: "Tàn thủ lên đường, sai lầm không thể tránh được."

Tĩnh Phong lúc này hai cái đầu ưu thế nói lên ra tới.

Nó một đầu gặm thịt dê say sưa ngon lành, một đầu nhìn thiên không nháo kịch say sưa ngon lành, sau đó chuyển thân thể một lần nữa.

Chu Cửu Chương ở phía dưới reo lên: "Được hay không, không được đề cho ta tới."

"Người cũng không phải lão tài xế." Dư Sinh dứt lời hít sâu một hơi, rốt cục nhắm chuẩn Tĩnh Phong lao xuống mà đi.

Tĩnh Phong xem xét lần này hướng bản thân đến, không khỏi lui lại một bước, để phía sau đầu nhào vào thịt dê lên, rước lấy một trận bất mãn.

Nhưng cùng với kiếm gỗ tiếng rít, Tĩnh Phong lập tức nản chí tranh chấp, nhanh chân liền chạy.

Không chạy mới là lạ, cho dù ngang ngược như Tĩnh Phong, cũng chưa từng gặp qua từ trên trời giáng xuống, khí thế hùng hổ hướng về nó đánh tới đồ vật.

Nó ngược lại là bót quay đầu, trực tiếp kéo lấy một cái đầu chạy là được.

Dư Sinh càng nhanh, tại tới gần Tĩnh Phong trên không lúc, từ trong ngực móc ra một bao đồ vật hướng Tĩnh Phong trùm đầu vung đi, "Ta đề người ăn."

Bạch Cao Hứng bọn họ liếc mắt nhận ra kia là bao hạt tiêu.

Dư Sinh đắc thủ sau suýt nữa mới ngã xuống đất, may mắn kiếm gỗ kịp thời điều chỉnh xong.

Bị kéo lấy đi Tĩnh Phong bị hạt tiêu tốt một đầu, tư vị có thể nghĩ.

P phía sau thịt lợn cảm động lây, nó thay đổi tới tìm kiếm hạ độc thủ người.

Dư Sinh đi xa, nó chỉ có thể giậm lây sang gần nhất Bạch Cao Hứng, sau đó rống giận hướng về Bạch Cao Hứng đánh tới.

"Phanh, phanh." Tĩnh Phong bốn cái móng bắn vọt dưới thanh thế to lớn.

Một đoàn người lại không bối rối, thậm chí có chút muốn cười, chỉ vì một cái khác đầu đang không ngừng nhảy mũi.

Tĩnh Phong một cái đầu quấn một đôi chân, phía sau đầu nhảy mũi kéo chậm tốc độ, để bọn hắn càng có cơ hội trận địa sẵn sàng đón quân địch.

An Phóng rút ra mộc trượng kiếm cùng Bạch Cao Hứng liếc nhau, "Hai chúng ta một người một đầu, những người khác tùy thời thủ hạ cùng tiếp ứng."

Thân là thiên sư bất yêu, bọn họ biết rõ Tĩnh Phong lợi hại cùng nhược điểm.

Tĩnh Phong lực trùng kích rất mạnh, vọt lên đến cho dù trư trung chi vương Phong thi cũng muốn nhượng bộ ba phân.

Với tư cách lợn rừng một viên, Tĩnh Phong còn da dày thịt béo, bình thường một đao một kiếm khó trúng yếu hại, đến chậm rãi mài.

Mà Tĩnh Phong nhược điểm liền ở chỗ có hai cái đầu, chỉ cần chia ra đồng thời đối phó nó, hai đầu đều nghĩ chiều cổ Tĩnh Phong liền xông không nổi.

Đám người gật gật đầu, Chu Cửu Chương còn có lúc rồi rồi ngẩng đầu nhìn Dư Sinh bay đi nơi nào.

Xông lên Tĩnh Phong bay thẳng Bạch Cao Hứng mà đi, An Phóng thừa cơ nhảy đến đằng sau nhảy mũi đầu, một kiếm hướng về nó đâm tới.

Hai mắt đâm lẹ trong móng lung gấp có kiếm đâm đến, Tĩnh Phong phía sau đầu lập tức hai chân hướng phía trước chèo, đem tốc độ hạ.

Phú Nan thừa cơ nhảy lên đi hướng nó bụng đâm một đao, nhưng không đâm vào được, Tĩnh Phong thậm chí không đau không ngứa.

"Chường quỹ đao đầu." Phú Nan hỏi.

"Trong tay ta đầu." Dư Sinh lại kềm lao xuống, tay phải nâng cao dao róc xương đâm thẳng Tĩnh Phong.

Phát cuồng lộn rừng cái gì cũng không sợ, nó nhẹ nhàng linh hoạt né qua về sau, một đầu hướng về Dư Sinh nhào cán qua đi.

Dư Sinh kinh ra một thân lạnh lùng mồ hôi, trong lúc vội vàng uốn éo chuỗi kiếm, một cái trôi đi đem cái móng sau mũi kiếm dứt tới Tịnh Phong trong miệng.

Tịnh Phong cán kiếm gỗ, kiếm gỗ thế đi không ngừng, riêng là đem một đầu nặng đến thiên kim Tịnh Phong kéo lên, bị hù phía dưới đầu bay nhảy hai chân, gào lầy ở phía trên đầu nhà ra.

"Phù phù", Tịnh Phong phía dưới đầu chạm đất, ngã cái thất điên bát đảo còn đánh lầy hất xì.

Dư Sinh cũng không chịu nổi, hấn dù sao không phải lão tài xế, một cái cua gấp để hấn kẹp lấy kiếm gỗ đuôi đầu, đầu cũng có chút choáng.

Không đợi hấn khôi phục lại, quần áo lại bị nhánh cây treo lại, "Xùy" một tiếng, Dư Sinh phía sau lưng mát mẻ.

Dao róc xương trong lúc hỗn loạn rơi trên mặt đất, Chu Cửu Chương thuận tay nhặt lên, hướng vừa đứng vững thân thể Tịnh Phong liền là một đao.

"Phốc", hơi ngăn cản về sau, dao róc xương nhẹ nhõm đâm đi vào.

"Hảo đao." An Phóng cùng Chu Cửu Chương đồng thời sợ hãi thán phục, chỉ bất quá bị như giết heo tê tâm liệt phế cho phủ lên.

Bị đau Tịnh Phong quay đầu liền là một ngum, An Phóng kịp thời kéo Chu Cửu Chương một nắm để hấn miễn bị vận rủi.

Nhưng dao róc xương lưu tại Tịnh Phong trên lưng.

"Còn có đao không?" An Phóng hỏi, nếu có đao này nơi tay, giết Tịnh Phong liền đơn giản nhiều.

"Tại phòng bếp đâu." Diệp Tử Cao nói.

Chu Cửu Chương sống sót sau tai nạn, thờ hồn hèn, "Đao này chỗ nào làm?"

"Dư chương quý trên đường mua." Phú Nan nói.

Diệp Tử Cao hướng về sau trốn tránh, đợi An Phóng cùng Bạch Cao Hứng tất cả kiếm chế một đầu, để Tịnh Phong tỉnh thể khó xử sau mới lại nói: "Người đây cũng tin, chỗ nào mua?"

"Thanh đao lấy xuống." Bạch Cao Hứng đối Phú Nan nói.

Hấn cùng An Phóng đồng thời xuất thủ, đợi Tịnh Phong trước sau né tránh lúc, Phú Nan thừa cơ nhảy tới nắm chặt chuỗi đao.

Tịnh Phong cũng biết đao này khó lường, mặt hướng Bạch Cao Hứng đầu quay đầu liền cán.

Cái này một ngum, nhanh như gió táp, thế như thiểm điện, cán lấy Phú Nan trên đùi.

"Ừ", Phú Nan kêu lên một tiếng đau đớn, nhẫn tâm rút đao ra, mà trên đùi sợ là thiếu đi hai lạng thịt.

Tịnh Phong cản lại cán, một cây mộc trượng kiếm vuron ra, đâm vào nó mặt bên trên thân thể đem nó đẩy ra xa một trượng.

Đây là Dư Sinh gặp Phú Nan thụ thương, hai tay nắm mộc trượng kiếm giống như kỵ sĩ bình thường đâm xuống đến, đồng thời gắt gao không buông tay.

Mộc trượng kiếm rơi xuống trên mặt đất, Dư Sinh chỉ cảm thấy hai tay không phải là của mình, tay phải hở khẩu thậm chí đổ máu.

Diệp Tử Cao thừa cơ ôm đi Phú Nan, An Phóng tiếp nhận dao róc xương, nhảy vọt đi lên một đao đâm vào Tịnh Phong một đầu phần cổ trái dưới gần cằm vị trí.

Nơi này là Tịnh Phong yếu hại, bình thường đến mãi nửa ngày mới có thể đâm vào đi, nhưng hôm nay có bảo đao nơi tay, một đao liền đâm vào đi.

Đợi đao rút ra lúc, Tịnh Phong máu chảy ồ ạt.

Rất nhiều thiên sư bất yêu đều biết Tịnh Phong yếu hại tại phần cổ, nhưng có rất ít giống An Phóng một đao kia nhanh, chuẩn, hung ác.

Tịnh Phong kêu rên, kéo lấy thân thể hướng về An Phóng chạy đi, Bạch Cao Hứng thừa cơ liều mạng chăm sóc phía sau một cái đầu.

Lúc này Tịnh Phong đã không lo được cái này đầu, liều mạng đuổi theo An Phóng.

An Phóng rất là nhanh nhẹn, nhiều lần tránh thoát đi, để Tịnh Phong tay áo cũng dính không đến.

Bạch Cao Hứng không buông tha phát ra cơ hội, kiếm không ngừng chăm sóc phía sau đầu, thẳng đến chọc mù một con mắt.

Tĩnh Phong hai cái đầu đều nổi giận, phần nộ tranh đoạt thân thể chủ quyền, liều mạng muốn đi truy cừu nhân của mình.

Thăng đến máu cạn, "Phanh" một tiếng, thân thể ngã nhào trên đất.

An Phóng buông lỏng một hơi, "Đầu này Tĩnh Phong không thể nào đồng lòng."

Tĩnh Phong nếu một lòng đuổi theo một người chạy, cũng sẽ không bị bọn họ dễ dàng như vậy đánh bại.

Bạch Cao Hứng gật gật đầu, "Trước đó vài ngày, hai cái đầu còn bơi vì phương hướng lên xung đột."

Bọn họ đi qua xem xét Phú Nan thương thế, "Người vài đồng tiền thực lực?" Bạch Cao Hứng hiểu kì hỏi.

Cuối cùng kia một đêm, còn có trốn tránh lúc nhanh nhẹn, đều để Bạch Cao Hứng cảm thấy An Phóng không thể khinh thường.

"Bốn tiền." An Phóng nói.

"Trách không được."

Bốn tiền thiên sư đều có độc chiến Tĩnh Phong năng lực.

Chu Cửu Chương ôm Phú Nan, để Diệp Tử Cao vì hấn băng bó vết thương.

Dư Sinh trên không trung hô: "Thương thế có nặng lắm không?"

Chu Cửu Chương không trả lời mà hỏi lại, "Người làm sao còn không xuống tới?"

"Ta không biết a."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bất hời mội

Theo Tĩnh Phong ngã xuống, biết được Phú Nan không bị thương cùng yếu hại về sau, Dư Sinh ngồi trên mội kiểm hướng về thị trấn bay đi.

Trên đường hệ thống thanh âm lạnh như băng vang lên: Tiêu diệt ăn thịt người dị thú Tĩnh Phong một đầu, ban thưởng điểm công đức hai trăm điểm.

"Hai trăm điểm?" Dư Sinh vui mừng, chính như hạn hán đã lâu gặp cam lộ.

Thị trấn chớp mắt là đến, hương thân vừa rồi đã thấy Dư Sinh bay trở về một vòng, cũng không đại kinh tiểu quái.

Bọn họ tại lý chính an bài xuống, ngay ngắn trật tự đem thụ thương Phú Nan nhấc trở về, sau đó đem đựng chết dê, Tĩnh Phong thì thể kéo trở về.

Dư Sinh trong lúc đó ngồi tại trên mội kiểm, bốn ba qua lại hò hét cổ động, lại một điểm bận bịu cũng giúp không được.

Màn đêm rất nhanh giáng lâm, dê cùng lợn đều được chôn chắt tại khách sạn tây, Hà Đông trên đất trống.

Phú Nan ngồi tại khách sạn trước. Miệng vết thương của hấn được Thảo Nhi băng bó, tuy không trở ngại, nhưng đến có cả tháng không thể bình thường đi bộ.

"Trương thúc, thịt dê nhanh lên phân ra, bằng không thì sẽ thối ròi." Dư Sinh ngồi tại khoan mội kiểm bên trên, từ đám người trên đầu lướt qua.

"Không sai, các hương thân phải đem thịt phân ra." Lý chính chủ trương một nhà cắt chút thịt trở về, để lão Hạ tồn thất xuống tới thấp nhất.

Thạch đại gia muốn một khối lớn, nói: "Chết dê hơi nhiều, đại gia không mua được bao nhiêu, còn lại làm sao bây giờ?"

Dư Sinh lại bay xuống, "Còn lại khách sạn muốn, đêm nay nướng thịt dê, thịt dê xiên nướng."

"Giết Tịnh Phong là đại sự, " lý chính vỗ tay một cái, "Còn lại không bằng trên trần xuất tiền, đại gia đêm nay tại bờ sông nướng thịt chúc mừng một chút."

Dur Sinh lại bay xuống, "Kia khách sạn cũng muốn, ngày sau mới thêm một đạo thịt dê xiên nướng."

"Được, được, được." Lý chính khoát tay, "Người nhanh lên xuống tới, quơ ta ngất."

Dur Sinh lại bay lên không trung, "Ta không thể đi xuống."

Hắn vòng quanh khách sạn bay, ngồi đối diện tại mỹ nhân dựa vào hóng mát Thanh di nói: "Thanh di, tiểu di mụ, này làm sao xuống dưới?"

Thanh di hớp một cái rượu, "Trước bay một hồi đi."

Dur Sinh vòng quanh khách sạn một vòng trở về, "Ta biết sai."

"Sai ở chỗ nào?"

Dur Sinh lại vòng một vòng trở về, "Không nên dùng nó để chạy trốn chết."

"Vốn là dùng để chạy trốn chết." Thanh di chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Kiếm gỗ từ Mộc Tượng thành chủ Lỗ đại sư điều được, chỉ có thể dùng tới một lần, người dùng thật đúng là vừa đúng!"

"Chỉ có thể dùng tới một lần?" Dur Sinh có chút tiếc nuối lắc đầu, "Vậy ta lại chơi bên trên một hồi."

Hắn rất nhanh biến mất ở trong màn đêm, rất sợ Thanh di để nó dừng lại.

Dur Sinh vòng quanh thị trấn đi một vòng, thông tri trên trần tất cả bách tính đến khách sạn nướng thịt.

"Đúng rồi, " Dur Sinh lại bay trở về, "Hai cái đầu lợn lưu lại cho ta."

Thịt lợn Cửu đang què lấy chân giải phẫu Tịnh Phong, "Cái này hai viên thịt sỏ lợn đủ người ăn được mấy ngày."

Dur Sinh bay lên trời sau nghĩ đến một vấn đề.

Hắn xuống tới hỏi, "Tịnh Phong làm sao bài tiết, như cũng là dùng miệng coi như xong, ta không thích lợn cái mông."

Đội Dur Sinh lại xuống tới lúc, thịt lợn Cửu chỉ vào Tịnh Phong ở giữa dưới bụng, "Bài tiết, bé con đồ vật đều ở đây này, người cứ yên tâm ăn đi."

Dur Sinh đợi lại xuống lúc đến nói: "Này Tịnh Phong rất thâm, cả một đời chỉ có một cái tư thế."

Đám người nhất thời không rõ, đội Dur Sinh lên trời sau mới tỉnh ngộ, "Tiểu tử thú biết còn không thiếu."

Dur Sinh lại muốn đang rơi xuống, gặp Bao tử đứng tại bờ sông trên ngọn cây hướng về hắn vẫy chào, "Sinh ca nhi, Sinh ca nhi, mạng ta chơi một lát."

"Tiểu tử người không sinh ta tức giận?"

Bao tử một râu tiền không có che nóng liền được Dur Sinh cáo hình. Đánh vậy sau này, hắn liền nghe thấy Dur Sinh đều là cái mũi chỉ lên trời "Hừ" một tiếng.

Như Dur Sinh không nghe thấy, hắn sẽ còn cố ý chạy tới "Hừ" một tiếng.

"Không rồi, không rồi." Bao tử nín nọt nói.

Dur Sinh nói: "Không rồi vẫn là hảo hài tử, bắt quá thượng thiên thôi được rồi."

Dur Sinh lưu Bao tử tại trên ngọn cây tức giận hừ một tiếng, lại bay xuống đi chỉ giáo hương thân nướng thịt dê đi.

Chỉ là thiếu đi sách dạy nấu ăn, hắn cũng là gà mờ.

Chỉ chốc lát sau đám người phiền,

Lý chính đối Diệp Tử Cao nói: "Nghĩ cách đem hắn thu hạ tới."

Trên trời có đồ vật lúc ẩn lúc hiện, Bạch Cao Hứng cũng quáng mắt.

Đúng lúc Thanh di xuống lầu, hắn vội nói: "Thanh tỷ, nhanh để chương quỹ xuống tới, khách nhân chờ dùng cơm đâu."

Thanh di đi ra bậc thang, tại Dur Sinh lại lướt xuống lúc đến tay trái kết ấn một chỉ, kiếm gỗ chậm rãi dừng ở khách sạn phía trước.

Dur Sinh vừa muốn cẩn thận xuống đất, thế nào biết kiếm gỗ đột nhiên biến trở về vật trang sức, để hấn đặt móng xuống đất.

"Nên." Tất cả bị hấn phiền qua người đồng nói.

Dur Sinh đứng lên vỗ vỗ trên người tro bụi, ngắm nghía lấy vật trang sức, "Cái này vô dụng?"

"Ừm, " Thanh di gặt gặt đầu, "Cái này vật trang sức là Bất hồi mộc làm, nguoi mang theo trừ tà đi."

Bất hồi mộc, tên như ý nghĩa, làm sao đốt cũng không thành tro mộc.

An Phóng ngồi tại Bạch Cao Hứng bên cạnh, cười nói: "Các nguoi chương quỹ rất buồn cười."

Bạch Cao Hứng nói: "Không chỉ có buồn cười, mà lại không kiến thức, cũng không biết làm sao lại có thần kỳ trừ nghệ cùng đồ vật."

Bọn họ ngồi tại trên bậc thang, An Phóng chỉ chỉ trên đầu khách sạn biển, "Bằng không thì tại sao gọi là Có Yêu Khí?"

Đồng lửa dấy lên đến, khách sạn đèn lồng treo ở các nơi, dề bị thu thập sau cũng gác ở cành cây bên trên nường.

"Bạch Cao Hứng, nâng cốc chuẩn bị kỷ cang," Dur Sinh đứng tại Thảo Nhi trước mặt, quay đầu phân phó Cao Hứng.

Thảo Nhi đang vì hấn băng bó hở khâu bên trên thương. Cánh tay của hấn cũng có chút thoát lực, mặc dù có thể lấy đồ vật nhưng luôn cảm giác sẽ rơi xuống.

Chu Cửu Chương cùng Diệp Tử Cao đang tại ra bên ngoài chuyển một cái giá.

Bạch Cao Hứng nâng cốc lấy ra, lại ngồi An Phóng bên người, nghe nàng cười nói: "Nguoi họ Bạch? Bạch Cao Hứng, ha ha, tên rất hay."

Bạch Cao Hứng cũng cười theo, hấn chỉ vào thụ thương Phú Nan, "Còn có cang buồn cười, hấn gọi Phú Nan, giàu lên khó."

An Phóng cười điểm rất thấp, che miệng lại cười lên.

"Vẫn là các nguoi chương quỹ danh tự tốt. Dur Sinh, Dur Sinh, An Phóng Dur Sinh, tên chúng ta thật xứng." Nàng nói xong tiểu dung yên tĩnh lại.

"Dur Sinh, chẳng lẽ không phải đồ biển?" Bạch Cao Hứng nói.

An Phóng lại cười lên, "Thật hâm mộ các nguoi chương quỹ."

"Vì cái gì?" Bạch Cao Hứng nhìn xem bên cạnh lò lửa bùng má chỉ điểm Dur Sinh, không biết có gì hâm mộ.

"Ta vẫn muốn khai gia khách sạn."

An Phóng nói cho Bạch Cao Hứng, tại lang thang lúc nàng liền thích ngồi ở góc đường nhìn người đến người đi, đoán bọn họ phía sau cố sự.

An Phóng cũng hâm mộ bọn họ, hâm mộ bọn họ có một cái mục đích địa, mà không phải đầu đường bờ hồi, không biết đi hướng phương nào tiểu ăn mây.

"Khi đó lên ta liền muốn mở một nhà khách sạn, mỗi ngày gặp phải người khác nhau, nghe khác biệt cố sự." An Phóng nói.

Dur Sinh lúc này bụng một cái đĩa đi tới, "Ném thử, Dur thức bí chế thịt dê nướng, bên cạnh chỗ ném không đến."

Diệp Tử Cao quay đầu, mặt đã bị hun đen, "Nguoi chỉ là gắn chút gì cây thì là, nướng là ta nướng."

"Thiếu đi ta chỉ đạo, nguoi cũng làm thành nướng than thịt dê." Dur Sinh quay đầu đầu vỗ mồm.

Bạch Cao Hứng cùng An Phóng tất cả lấy hai cây.

"Chờ một chút." Đội Dur Sinh quay người lúc An Phóng gọi lại hấn, đem dao róc xương đưa cho hấn, "Dao của nguoi."

"Đưa cho nguoi." Dur Sinh nói.

An Phóng mở to mắt, "Thật?"

"Thật." Dur Sinh nói, "Chúc nguoi dùng nó sớm ngày báo thù, tìm được chỗ đặt chân, sau đó đem Dur Sinh An Phóng (còn sống yên ổn) xuống tới."

"Dur Sinh không đã An Phóng tại khách sạn?" An Phóng cười nói.

"Nguoi như thật đem cuộc đời còn lại của mình An Phóng tại khách sạn, một ít người sẽ rất cao hứng." Dur Sinh hướng về Bạch Cao Hứng nháy mắt

mấy cái sau hướng về tiểu di mộ xum xoe đi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Trời phạt con bất hiếu

Một đời người sẽ cùng rất nhiều người gặp thoáng qua, đem người nhớ mãi không quên lại có mấy cái?

An Phóng, mời ngàn vạn nhớ kỹ, từng có một cái Bạch Cao Hứng tại người sinh mệnh xuất hiện qua.

Hôm sau ngày mới sáng, An Phóng liền nắm Thiên Mã hướng bắc đi.

Nàng quyết định đến phương bắc Yêu thành tìm kiếm Tạc Xi.

Tại An Phóng thân ảnh biến mất ở trong ánh ban mai lúc, khách sạn lưu luyến không rời không chỉ Bạch Cao Hứng, còn có Cầu Tử.

"Thấy không, hai cái biểu lộ đều giống nhau." Diệp Tử Cao chỉ vào ngòi yên tại cửa ra vào Cầu Tử cùng Bạch Cao Hứng.

Dư Sinh đem Diệp Tử Cao đẩy đi, "Đi một bên, người ta thất tình, có chút đồng tình tâm."

Dư Sinh quay đầu nhìn một chút Cầu Tử, "Đương nhiên, Cầu Tử không thể thất tình, hẳn là không chó tìm nó dạng này."

Hắn lại nhìn dưới chân đầm đìa đáng yêu nhìn hẳn hai con mèo, "Hắn là ưu thương không ai giúp nó khi dễ Hắc Miêu Cảnh Trường."

Diệp Tử Cao không phục nói: "Làm giống như ai không có thất tình qua giống như, a, đúng, chừng quỹ người liền không có."

"Người thất tình qua? Thầm mến mà không thể không gọi thất tình, bị cự tuyệt cũng không gọi thất tình." Dư Sinh xoa cổ tay, hôm qua thoát lực sau đến bây giờ còn không thoải mái.

"Chừng quỹ người xem thường ta, tại ta Diệp Tử Cao trong từ điển chưa từng có 'Thầm mến' cái này hai chữ." Diệp Tử Cao nói.

Dư Sinh ngừng một lát sau nói: "Thật đúng là, lấy người tưởng thành giống như da mặt dày xác thực không thể có."

Diệp Tử Cao không lấy lấy làm hồ thẹn, "Yêu liền muốn nói ra miệng, đừng làm bộ bằng hữu."

Hắn đem sữa đậu nành, bánh bao canh bày ở trên mâm, "Ta cho Uyển Nhi đưa qua."

"Uyển Nhi, ài?" Dư Sinh không hiểu ra sao.

"Bị Tịnh Phong cắn bị thương cái kia." Diệp Tử Cao nói xong đề thấp âm thanh, "Ta cùng nàng nói Tịnh Phong là ta giết chết, chừng quỹ đừng nói lỡ miệng."

"Được." Dư Sinh đáp ứng.

Cô nương kia dường như đến một đoạn thời gian, có nàng hấp dẫn Diệp Tử Cao sức sống, khách sạn sẽ thanh tĩnh không ít.

Chu Cửu Chương cũng đi xuống lầu, "Dư chừng quỹ, đến xuyên xâu nướng."

"Không có, vừa sáng sớm người cũng không sợ ngán chết." Dư Sinh nói.

Chu Cửu Chương có chút tiếc nuối chép miệng, cười nói: "Dư chừng quỹ, ta đều muốn yêu người."

Dư Sinh rung mình một cái, "Người tìm đánh đâu."

"Thật, người nếu là nữ, ta không phải cưới người về nhà." Chu Cửu Chương tọa hạ hộp một cái trà lạnh xuyên bụng.

Hắn cảm thán, "Thịt dê xiên nướng, tuyệt, chỉ có bộ dạng này ăn thịt mới nào nhiệt có hương vị."

"Trở về lúc cho ta một bao gia vị, trở về chính ta nướng." Chu Cửu Chương nói.

Thảo Nhi cùng Liễu Liễu chải lấy xinh đẹp bím tóc đi xuống lầu, "Chương quý, Thanh tử tìm người, để người lên lầu một chuyến."

"Mời gọi Thanh đi." Dư Sinh cường điệu.

Hắn đi đến Thảo Nhi bên người hướng mình trên lưng khoa tay một chút, "Mới lớn lên cao như vậy, người không biết thẹn lớn hơn ta một đời."

"Dư Sinh!" Thảo Nhi giật nhắc chân đạp Dư Sinh, nhưng Dư Sinh đã gần lúc chạy trên lầu đi.

Trên lầu các phong cảnh rất đẹp, mới lên mặt trời nhuộm đỏ nước hồ, tại gió nhẹ thổi tới lúc nổi lên gợn sóng.

Lúc này trên lầu các chuông nhỏ đi theo thanh thúy rung động, để một ngày mới tràn ngập vui sướng cùng hi vọng.

Dư Sinh giơ tay lên vừa muốn gõ cửa, bên trong Thanh đi đã mở miệng để hắn tiến vào.

Đẩy cửa trở ra, suy nghĩ bên trong mùi hương thoang thoảng chưa từng đến, ngược lại là vốn nên chinh tề lầu các rất loạn.

"Hôm qua không mới chỉnh lý, sao lại loạn rồi?" Dư Sinh gấp trên mặt bàn còn bày biện không còn vỏ rượu.

Thanh đi hơi có chút quần bách. Ngày xưa đây đều là người hầu thu thập, nàng sớm dưỡng thành tiện tay rút quen thuộc.

Nàng đem Dư Sinh khai tới, hướng về phía gương đồng chỉ chỉ trên đầu thất nút được tổ chim tóc rối bời, hết thấy đều không nói bên trong.

Đến, đại tiểu thư rời giường đến hầu hạ.

Nhưng Dư Sinh một điểm lời oán giận cũng không có, hắn cảm thấy Thanh đi nhất định còn có không ít bảo bối.

Dư Sinh cũng có chút đắc ý. Đây đắc ý nguồn gốc từ luôn luôn giáo huấn hắn Thanh đi, hiện tại một đầu tóc xanh về chỗ hắn đưa.

Dư Sinh dùng cây lược gỗ chải vuốt tóc dài, ngoài cửa sổ chuông gió đình đương vang lên,

Tồn lên trong lầu các hoàn toàn yên tĩnh.

Có lẽ là cảm thấy thật mất mặt, Thanh đi mở miệng, "Người bao lâu thời gian không có đi tế bái mẫu thân người rồi?"

Dư Sinh đem thất nút tóc dài dùng tay nhẹ nhàng mở ra, "Ta ngày ngày ở trong lòng tế bái, không dám có một ngày lãng quên."

"Nói cách khác thật lâu không đi tế bái?" Thanh đi dựng thẳng lông mày.

Nhưng Dư Sinh đem trên trán tóc xanh một sợi gảy đi lên lúc, để nàng lông mày bên trên uy nghiêm không khỏi biến mất.

"Không trách ta, ai ngờ tế bái công phẩm rơi trong hồ được ai ăn hết." Dư Sinh nói.

"Lão nương tại trời nếu có linh, biết được ta tế bái nàng lúc cho ăn nàng cừu nhân, không đúng, cừu ngư, không phải mạng ta hận chết không thể." Dư Sinh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Máy hát vừa mở, Dư Sinh phàn nàn lên, "Lão nương cũng thế, cả một đời cùng cá chống lại, được cá cứu được lại bị cá tập kích. . ."

"Đúng rồi, Thanh đi, mẹ ta cái gì lúc được cá đã cứu?" Dư Sinh thuận miệng hỏi.

Cái này nhưng đem Thanh đi làm khó.

"Ừm, đại khái, có lẽ là bởi vì cá dường dục mẫu thân người?" Nàng ấp a ấp úng nói.

Dư Sinh phàn nàn, "Ta cũng thích ăn cá, bằng cái gì liền tước đoạt sở thích của ta?"

"Người ném qua?"

"Ta. . . Đương nhiên chưa ăn qua." Dư Sinh may mắn bản thân cơ linh, "Ta gặp người khác ăn thơm."

"Thật chứ?" Thanh đi hồ nghi nhìn hắn.

"Quả thật." Dư Sinh rất khẳng định gật đầu, đời này hắn là thật không có ném qua.

"Cái này còn tạm được." Thanh đi trong lòng tự nhủ lão Dư ván quan tài mà xem như đề lại.

Dư Sinh cuối cùng đem thắt nút tóc chải vuốt đủ. Tay hấn tại trên trán khoa tay sau quyết định chải một dáng yêu kiều tóc, không để cho nàng không biết thẹn hành sử tiểu di mục uy nghiêm.

"Xế chiều hôm nay đem ngươì món sở trường chuẩn bị đầy đủ, chúng ta đến trên hồ té điện một chút." Thanh di nói.

Dư Sinh có chút không muốn đi, làm cái mặt quý, lại quên rồi bọn họ tại trước gương.

"Muốn ăn đòn." Thanh di trong tay trống rỗng xuất hiện một cái thước, đánh vào Dư Sinh trên đầu.

"Đi thi đi." Dư Sinh nói, "Để những cái kia cá cũng hưởng thụ dưới thành chủ đãi ngộ."

"Có ý tứ gì?"

"Khách sạn mỗi có món ăn mới, lý chính đều để ta xách theo đi té bãi thành chủ."

"Phi, té bãi?" Dư Sinh đầu lại chịu một thước.

"Để thành chủ ném thử." Dư Sinh bắt đắc dĩ thay cái từ, thành Dương Châu người đối thành chủ thật sự là kính như thần mình.

"Kia công phẩm thành chủ căn bản ăn không được, về sau còn chỉ cấp ta đi, tránh khỏi lãng phí." Thanh di nói.

Dư Sinh lật lọng một câu, "Kia công phẩm ném trong nước, lão nương nàng cũng ăn không được. . ."

"Tâm ý, tâm ý biết hay không." Thanh di lại giáo huấn hấn, "Ta rất hoài nghi trên trời không mưa xuống cùng ngươì bất hiếu có quan hệ."

"Ta cái lão thiên gia, chuyện này hấn cũng quản? Vậy ta có phải hay không phải đem mười tám bói tổ tông bãi mấy lần?"

Dư Sinh nói xong đem tóc dài chia đều hai cổ, đối xứng trói kết thành hai đuôi lớn, phân đặt đỉnh đầu hai bên, đồng thời tại búi tóc bên trong dẫn xuất một đám tóc nhỏ, khiến cho tự nhiên rủ xuống.

Thanh di hiện tại tóc tương tự "Quán" chữ, nhìn tuổi trẻ rất nhiều,

Thanh di mừng rỡ nhìn xem trong kính bộ dáng, chỉ là tiếc nuối không thể phối hợp diện mục thật sự, "Ngươi như chịu khó, bãi mấy lần cũng không phải không thể."

"Miễn đi." Dư Sinh khoát khoát tay, "Lão Dư trước khi đi vừa để cho ta tại mười tám bói tổ tông trước mặt tạ tội qua một lần."

"Vì cái gì?"

"Hấn mắng ta lúc không cẩn thận đem bản thân mười bảy bói tổ tông cho mắng." Dư Sinh nói.

Hấn đẩy cửa ra ngoài lúc, "Đúng rồi, cái này kiểu tóc phối hợp món kia áo vàng mới phù hợp."

Thanh di nghe vậy đi tìm áo vàng, thấy nó tại quần áo trong bên cạnh, sau khi thay đổi quả nhiên lại không tầm thường.

Đội nàng dạo bước xuống lầu lúc, lập tức đem Liễu Liễu cùng Thảo Nhi ánh mắt hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Làm ăn yêu quái

Khách sạn chỉ có dưỡng thương cũ khách, bởi vậy cho tới trưa đều rất thanh tĩnh.

Dư Sinh hai tay không thoải mái, ghé vào trên mặt bàn, đem Cầu Từ cùng Hắc Miêu để lên bàn, nhìn xem hai bọn chúng tranh đấu.

Lại nói Cầu Từ bị chó vàng mang qua đi, rốt cục đã thức tỉnh chó ý thức, hiểu được phản kháng Hắc Miêu Cảnh Trường chính thể chuyên chế.

Đen nhánh Cảnh Trường dưới bàn không ngừng mài móng vuốt, nghĩ bò lên trên cái bàn trợ huyñh đệ một chút sức lực, làm sao cái bàn quá cao.

Thanh đi ở một bên tính sổ sách, rốt cục không vừa mắt đi, một sổ sách đập vào Dư Sinh cái ót, "Đem người thịt sổ lợn làm đi."

Dư Sinh lúc này mới miễn cưỡng đứng lên về phòng bếp, lưu đề dưới đất Cầu Tử bị Hắc Miêu Cảnh Trường liên thủ truy sát.

Bởi vì Tịnh Phong đầu quá lớn, hai cái đầu đã bị tháo thành tám khối.

Liên quan tới thịt sổ lợn cách làm, tại hệ thống sách dạy nấu ăn bên trong đại khái chia làm lấy kho làm chủ cùng lấy thịt kho tàu, kho tương làm chủ.

Như cẩn thận phân, sách dạy nấu ăn lại có nướng, chưng, xào, luộc, quay, hầm, ngâm rượu, bằm chỉ ít có mười bốn loại.

Dư Sinh thậm chí thấy được "Hoàng cầu trư đầu nhục", chỉ là kia sách dạy nấu ăn hỏi đoán giá cả để cho người ta chùn bước.

Hắn tốn hao một trăm điểm điểm công đức đổi thịt sổ lợn kho, món ăn này làm ra đồ nhắm thích hợp nhất.

Tại ngày mùa hè hoàng hôn, liền thịt sổ lợn uống hai lượng rượu, tại ngoài khách sạn chỗ thoáng mát hóng gió ngắm cảnh, nên là nhân sinh lớn lao hưởng thụ.

Dư Sinh đem đầu lợn rửa sạch sẽ đặt ở trong nước luộc, lại dùng một chén lớn nước tương, đồng thời hồi hương đại hồi, trộn lẫn sẵn sàng gia nhập trong đó, dùng dây nặng nắp nồi bịt che lại.

Sau khi làm xong, Dư Sinh lại đi ra ngoài ngắm mèo đùa chó.

Đang tại hần ý đồ chăm ngời Hắc Miêu Cảnh Trường quan hệ, để bọn chúng quyền cước tương hướng lúc, khách sạn đi vào một hán tử.

Hắn mặc da thú may quần áo, sắc mặt đen nhánh, sau lưng cõng một cái thùng gỗ lớn.

Tại bước vào khách sạn về sau, hần câu thúc mà cung kính nói: "Chường quý, các người muốn mật tương không?"

"Mật tương, " Dư Sinh ngạc nhiên ngừng đầu, "Muốn, muốn. . ."

Thanh đi ở bên cạnh tăng hăng một cái, Dư Sinh lúc này mới nhìn về phía tiêu di mụ, "Muốn không?"

Mật tương chính là mật ong, tại dị thế giới hoa cỏ phồn thịnh, nhưng thứ này thế nhưng là cái vật hi hãn, chỉ vì đã ngoại đối với người tới nói vẫn là cấm khu.

Thanh đi quét hán tử liếc mắt, hán tử kia cảm thấy một cỗ như núi lớn áp lực đập vào mặt, lập tức có chút không được tự nhiên.

"Người từ chỗ nào tới?" Thanh đi hỏi.

"Từ, từ Hắc Phong lĩnh, Hắc Phong trại tới." Hán tử chỉ vào thành Dương Châu vị trí phương hướng. (Phong: con ong)

Thành Dương Châu bên ngoài còn tán lạc một chút thôn trang, tại yêu thú xâm nhập bên trong ương ngành còn sống sót, chỉ vì nơi đó ruộng đồng giàu có.

Chỉ là Hắc Phong trại cái tên này. . .

Dư Sinh nhìn một chút hán tử, trong lòng tự nhủ hần không phải cường đạo đi, bán mật ong cường đạo?

Cũng đúng, cướp đường sinh ý khó thực hiện, cường đạo chỉ có thể đổi nghề bán mật ong.

Cường đạo làm đến nước này cũng lạ đáng thương, "Nấu đồ ăn thịnh soạn sẽ dùng đến." Dư Sinh khuyên Thanh đi mua xuống một chút.

Thanh đi vừa gật đầu đáp ứng, hán tử lập tức đem thùng buông ra, cũng không mặc cả, chỉ làm cho Dư Sinh nhìn xem cho liền thành, nóng lòng hoàn thành giao dịch.

Với hần mà nói, trong nhân thế thật là đáng sợ, vừa xuống núi liền gặp một cái đề hần sợ mất mật người, nào dám lại nhiều làm dừng lại.

Trong thùng gỗ mật ong nồng hậu dày đặc, đặc dính, Dư Sinh lấy đũa dính chút nhắm nháp, mật ong hơi dính đến đầu lưỡi, một cỗ ngọt ngào cùng với hương hoa tại răng ở giữa lan tràn.

Dù cho là dị thế giới, loại này cực phẩm mật ong cũng là rất ít gặp.

Phân phó Bạch Cao Hứng đến sân sau lấy vỏ rượu đựng mật về sau, Dư Sinh hiếu kì hỏi hán tử, "Mật ong không tệ, người chỗ nào làm?"

Hán tử nói: "Tự, nhà mình hái."

"Nhà mình hái?" Dư Sinh nhăn tình sáng lên, "Người nuôi ong mật?"

Hán tử khẽ giật mình, "Tĩnh, xem như thế đi."

Dư Sinh tiếp tục cùng hán bắt chuyện, biết được hán tử tên là Cộng Phong, hôm nay là lần thứ nhất đem trong nhà mật công ra ra bán.

Hán tử đem tiền thu nhanh chân liền đi, Dư Sinh ở phía sau không quên gọi hán thàng sau lại cho một lần.

Đội hán trở về khách sạn vừa muốn đến bát mật nước,

Nghe Bạch Cao Hứng đột nhiên nói: "Người vẫn không rõ?"

"Minh bạch cái gì?"

"Vừa rồi bán mật chính là phong yêu." Bạch Cao Hứng nói.

Dư Sinh bừng tỉnh đại ngộ, "Khó trách mật tốt như vậy, hiện tại yêu quái cũng làm ăn?"

Hán cảm thán về bếp sau, đem dày nặng nắp nồi xốc lên, gắp thịt sỏ lợn đã nấu da thoát thịt hóa, thơm ngào ngạt ngũ vị đều đủ.

Cầu Tử đang cùng Hắc Miêu Cảnh Trường đại chiến, nghe được mùi thịt sau nhao nhao chạy vào, theo thứ tự ngồi xỏm ở trước bếp lò, chỉ chờ ra nồi nếm cái thứ nhất.

Đang tại tính sỏ Thanh di cũng ngửi thấy, nhịn không được để Dư Sinh vì nàng bung một phần đi qua.

Dư Sinh bản thân cũng không nhịn được chảy nước miếng.

Hán dùng trắng bàn đựng, liền gùng tời đĩa mà cùng nhau đặt ở trên khay, vén rèm ra ngoài, gặp Chu Cửu Chương, Diệp Từ Cao cũng ngồi tại trước bàn.

Đối diện Phú Nan cũng què lấy một cái chân, nhảy lên nhảy lên bước vào khách sạn, "Dư chương quỹ, làm cái gì đây, thơm chết ta rồi."

Dư Sinh cười nói, "Người chừng nào thì trộm Cầu Tử cái mũi, cách xa như vậy đều có thể nghe thấy."

Phú Nan vỗ vỗ đầu kia tổn thương chân, "Nghe thấy không phải cái mũi, là đầu này chân."

Đến, đây là giành công đến đoạt thịt sỏ lợn.

Dư Sinh đem đĩa để lên bàn, đám người lấy đũa nhìn xem Thanh di, đội nàng động thủ trước.

Thanh di kẹp một đũa để vào trong miệng, chỉ cảm thấy thịt rất nhừ rất xốp giòn, ở trong miệng mềm mềm dính dính, giống như hơi một nhai liền có thể hóa ở trong miệng.

"Không sai." Thanh di trên mặt mặc dù bình thản, nhưng trong lòng lại mười phần kinh diễm cùng thích, kinh diễm tại Dư Sinh tay nghề, thích thì là món ăn này.

Thịt sỏ lợn có da có xương, có mập có gầy, thịt mỡ bên trong thường thường bọc lấy thịt nạc, thịt nạc bên trong lại trộn lẫn lấy vài tia mỡ.

Bắt đầu ăn đã có giòn tan thoải mái, lại có dẻo dai, mà lại bắt đầu ăn thú vị, phối hợp một vò rượu, một người có thể hữu tư hữu vị tiêu khiển hơn nửa ngày.

Thanh di là ưa thích uống rượu, bởi vậy đối tất cả có thể nhắm rượu đồ ăn đều rất thích.

Dư Sinh lấy một vò rượu đưa cho nàng, "Thức ăn này chính là dùng để nhắm rượu."

Thanh di cùng với Diễm Mộc từ từ lại nếm một ngụm, mùi thơm nồng của thịt, sự đậm đà của rượu, tan chảy tại đầu lưỡi vị giác, dục tiên dục tử, ý vị sâu xa.

Chu Cửu Chương cùng Bạch Cao Hứng bọn họ đã tại ăn như gió cuốn.

Phú Nan nhớ kỹ hướng miệng bên trong nhét thịt, hàm hồ nói: "Nhắm rượu là không sai, liền là Diễm Mộc từ từ quá nhạt nhẽo, không thích hợp món ăn này."

"Cần phải uống liệt tử." Bạch Cao Hứng nói, "Một chén liệt tử vào trong bụng, lại nhai lên cái này thịt sỏ lợn, kia mới gọi thoải mái."

Chu Cửu Chương nhai lấy thịt sỏ lợn hóp một cái rượu, "Đúng, Diễm Mộc từ từ là nữ nhi gia uống rượu, uống rượu mạnh nhất mới phải nam tử hán gây nên."

Thanh di nhũu mảy, "Nữ nhi gia uống rượu, a ~ "

Chu Cửu Chương bị hù đem đầu chôn ở trên mặt bàn, không dám nâng lên.

Dư Sinh cũng khinh bỉ nói: "Cũng không biết ai uống một bát Diễm Mộc tửu liền say, nữ nhi gia cũng không có như vậy không thắng tửu lực a?"

Chu Cửu Chương đem đầu chôn sâu hơn.

Diệp Tử Cao nói: "Bây giờ đi đâu đây tìm liệt tử đi?"

"Khách sạn liền có." Bạch Cao Hứng đối Dư Sinh nói: "chương quý, người đáp ứng ta Du Nhân Túy đâu."

Đám người kinh ngạc, bọn họ vậy mà không biết khách sạn còn có liệt tử, "Cái gì Du Nhân Túy?" Diệp Tử Cao thay đám người hỏi.

"Một loại rất rượu mạnh, miệng vừa hạ xuống đâm rách yết hầu, xuyên ngực mà qua, để cho người ta say ngất ngậy." Bạch Cao Hứng nói.

Thanh di nghe xong, trong ánh mắt hiện lên một đạo ánh sáng rực rỡ, cũng là lẳng lặng nhìn Dư Sinh.

Diễm công đức không đủ dùng, Dư Sinh mới sẽ không cho bọn hắn hỏi đoạt đầu.

"Không khéo, lần trước Mao Mao về thành chủ phủ, mạng khách sạn để dành được hai vò Du Nhân Túy hiến cho thành chủ." Dư Sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Quy luật tất nhiên

"Hiển cho thành chủ rồi?" Thanh di nhẹ nhàng cười một tiếng.

Dư Sinh cái ót tự đứng từ hiện lên một chút hơi lạnh.

Tại phủ thành chủ, Mao Mao đang tại hướng về mẹ hắn phản nản ngày sau cuộc sống bi thảm, thỉnh linh hất cái xì hơi sau càng thêm không muốn trở về.

Nó lúc trước thể nhưng là thật vất vả mới thoát ly khổ hải, thể nào biết hiện tại lại ngã vào trong bể khổ.

Con lừa mẹ hắn mới đến không kịp quản Mao Mao, nó đang cùng kiếm linh phân ra Bốc gia định kỳ hiến đi lên rượu ngon.

Bị "Hiên ngang" phiền, con lừa mẹ hắn thậm chí đá nó một cước, để nó nhanh về khách sạn đi.

Một phần thịt sỏ lợn rất nhanh thấy đấy, Diệp Tử Cao vừa đem cuối cùng một khối ném miệng bên trong, gấp lý chính xách theo thùng gỗ bước vào khách sạn.

"Tiểu Ngư Nhi, giếng đánh lên nước không?" Lý chính lóc lên giọng nói.

Hắn sau đó nghĩ thấy thịt sỏ lợn thơm, "Các người đang ăn vụng cái gì?"

"Thịt sỏ lợn." Bạch Cao Hứng tiếp nhận thùng gỗ, "Trong nhà giếng đánh không ra nước đây?"

Lý chính gật đầu, "Không phải sao thế, ngày này sao còn không trời mưa, những năm qua lúc này đều mưa dầm liên miên."

Hắn đi đến trên bàn dài, gấp đĩa đã làm sạch sành sanh, tiếc nuôi nói: "Đến chậm một bước, đều là người Mã thẩm nhi, kéo ta một trận dận dò."

Dư Sinh nói: "Dận dò cái gì?"

"Nàng dẫn tiểu tôn tử về nhà ngoại một chuyến, để cho ta cho nàng canh công." Lý chính ngồi xuống nói, "Nói trong nhà gần nhất có dã đồ vật ghi nhớ."

"Dã đồ vật?"

"Có thể là thị trấn đằng sau rừng đào chạy đến." Lý chính không có đề ở trong lòng.

Bạch Cao Hứng rất nhanh dẫn một thùng nước ra tới, lý chính dùng một cái bát sạch trước múc lên một bát, ừng ực ừng ực uống vào đi.

Hắn lau miệng đối Dư Sinh nói: "Vẫn là giếng cổ nước dễ uống."

Khách sạn giếng này không biết có bao nhiêu tuổi, chỉ ít cùng khách sạn niên kỷ đồng dạng dài.

Mà khách sạn lúc nào xây lên, khách sạn chủ nhân Dư Sinh cũng không biết.

"Dù sao thời gian rất lâu." Dư Sinh nói.

"U, chương quỹ vẫn là truyền thừa trăm năm đại gia từ đệ đâu?" Diệp Từ Cao kinh ngạc.

"Truyền thừa trăm năm?" Dư Sinh chẳng thèm ngó tới, "Hừ, nhà chúng ta mười tám đời tổ tông danh tự ta đều nhanh học thuộc."

"Thật có mười tám đời?" Diệp Từ Cao bọn họ rõ ràng không tin, dĩ thế giới thiên tai nhân họa không ngừng, có thể thẳng tuột bảo tồn gia phả không nhiều.

Đó là các người không có ở mười tám đời tổ tông trước mặt tạ tội qua, Dư Sinh bĩu môi.

Lý chính biết quá tường tận, "Thật là có, Dư gia đem đến trên thị trấn chỉ ít có mười tám đời, vậy vẫn là chuyển đến trước kia gia phả bị mất."

Phú Nan nói: "Kia đến có xấp xỉ một nghìn năm đi."

Dư Sinh nói: "nhà người lão tổ tông hơn năm mươi mới sinh nhi tử a."

Lại rảnh rồi phiếm vài câu, lý chính xách theo thùng nước đi.

Bạch Cao Hứng gặp khách sạn lại không người bên cạnh, hạ giọng nói: "Chương quỹ, trong giếng có phải hay không có đồ vật gì?"

Dư Sinh lúc này mới nhớ tới ròi giếng lúc cái kia đạo tình quang, "Thật đúng là, ta ròi giếng lúc cũng nhìn được."

Diệp Từ Cao lại gần, "Trong giếng chết đuối hơn người, không chừng là cái quỹ nước."

Hắn vỗ tay một cái, "Không chừng vẫn là nữ quỹ."

Tại dĩ thế giới, liên quan tới nữ quỹ thư sinh có sự cũng lưu truyền rất rộng, bình thường nghe được kiểu đoạn liên là đột tử nữ quỹ ban đêm cùng đi đường thư sinh gặp gỡ.

Diệp Từ Cao như vậy hưng phấn, không nói mà hiển nhiên.

"Cầm thú." Bạch Cao Hứng khiển trách Diệp Từ Cao, Diệp Từ Cao lại không để ý.

Phú Nan ngược lại đồng ý Diệp Từ Cao thuyết pháp, "Giếng cổ chết đuối người rất bình thường, thành Dương Châu chiếc giếng cổ kia không biết chết đuối bao nhiêu người."

Hắn hỏi Bạch Cao Hứng, "Mức nước thì có không có nghe được nàng gọi tên người?"

Theo thiên sư bắt ma cùng vu chúc lời nói, phạm là chết chìm người thành quỷ, nếu không tìm kéo thể thân là không thể luân hồi.

Những này quỹ nước kéo thể thân thủ đoạn cơ bản giống nhau.

Bọn họ thường thường kêu gọi trên thuyền, bơi hoặc mép nước chơi đùa người tên họ, người đáp lại chết chìm sau đem thay thế nguyên lai quỹ nước tìm kiếm kế tiếp thể thân.

Đề Dư Sinh kinh ngạc chính là,

Quỹ nước kéo thể thân là quy luật tất nhiên, nếu không phải vượt qua tam giới bên ngoài, không ở trong ngũ hành, người đáp lại tất ròi xuống nước.

Đến mức ròi xuống nước sau có thể hay không chết chìm, liên toàn bộ nhờ cá nhân tạo hóa. Như Tiểu Tam Từ, hắn tại ngư dân cùng Dư Sinh trợ giúp dưới, liền không có mất mạng.

Dư Sinh bất giác trong giếng có cái gì quỷ quái, cái kia đạo tình quang có lẽ là bảo bối gì cũng không nhất định.

Gặp bốn người tranh luận không ngớt, nghe không nhận được Thanh di nói: "Các người đi xuống xem một chút chẳng phải xong rồi."

Bốn người im lặng, khách sạn giếng nước rất sâu, ai cũng không muốn xuống dưới nhìn.

Phú Nan vỗ vỗ chân, "Ta thụ thương."

Bạch Cao Hứng nói: "Ta đi nhổ cỏ, vườn rau xanh cỏ lại dài ra tới."

Diệp Từ Cao đang không có chuyện để làm, đúng lúc Thạch đại gia cũng tới xách nước, bước lên phía trước tiếp nhận, "Ta đi xách nước."

Gặp Thanh di ánh mắt rơi vào trên người mình, Dư Sinh nhìn trái ngó phải về sau, "Ta còn là đứa bé."

Thạch đại gia cười mắng, "Hài tử cái rắm, ta lớn người lớn như vậy cũng làm cha."

Dư Sinh giúp đỡ tiểu di mục bóp bả vai, "Ta cũng nghĩ, chỉ là nàng dâu còn không biết đang ở đâu."

"Đúng rồi, Thanh đi, " Dư Sinh hỏi nàng, "Nghe hương thân nói, mẹ ta cho ta thu xếp qua nàng dâu, chỗ nào đâu?"

Thanh đi bả vai có chút xiết chặt, từ từ nói: "Vậy nhưng nhiều, năm đó nam lai bắc vắng khách nhân bên trong chỉ cần cô nương xinh đẹp mẹ người liền thu xếp."

Gặp Diệp Từ Cao xách theo một thùng nước đi vào, Thanh di mắt chỉ hấn, "Chỉ so với hấn đứng đắn một chút."

Diệp Từ Cao buông xuống thùng gỗ, thuận miệng nói: "Ai hư hỏng như vậy?"

"Đi một bên, không có người sự tình." Dư Sinh đuổi hấn đi, để hấn giúp đỡ Thạch đại gia đem nước dẫn về nhà.

Đội Thạch đại gia đi theo ra về sau, Dư Sinh lại đuổi theo để Thạch đại gia giúp đỡ làm đèn lồng.

"Đây mới là mẹ ruột." Dư Sinh nói.

Kiếp trước vậy mẹ đừng nói vì hấn thu xếp cô nương, tại hấn tự lực cánh sinh về sau, còn rất kinh ngạc nói nhà mình lợn cũng lợn gặm cải trắng.

Kiếp trước Dư Sinh cố ý nói bóng nói gió hướng về hấn lão gia tử giải qua, kia là mẹ ruột.

Lúc xế trưa, làm Dư Sinh thịt sỏ lợn lên bàn về sau, tất cả khách nhân kinh thần không thôi, toàn bộ khách sạn bao phủ một cỗ mùi thịt.

Lý chính gửi qua mùi thịt sau thẳng tuốt nhớ nhưng, dẫn thợ săn Lý Tam cùng thợ rèn Cao Tứ chạy tới một thỏa mãn tâm nguyện.

Cao Tứ lúc đi vào, đúng lúc gặp Bát Đầu ghé vào trên mặt bàn miệng lớn nuốt thịt sỏ lợn, không khỏi cả giận: "Thằng ranh con, tuyệt không hiếu thuận."

Bát Đầu gặp hấn đi tới, bụng đĩa liền chạy.

"Người tên già thẳng ranh con, đừng lão đoạt hài tử." Lý chính lôi kéo Cao Tứ ngồi xuống.

Cao Tứ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Hấn là ăn nhờ ở đậu, không đoạt hấn đoạt ai."

Lý Lão Tam thích cùng Cao Tứ tranh cãi, "Đó là người nhân phẩm không được, năm đó lão Dư tại, ta cũng không thường xuyên có thể ăn chực đến ăn."

"Kéo xuống đi, lão Dư đồ ăn chỉ có người nói tốt, đương nhiên người có thể ăn chực đã đến."

Dư Sinh đem một phần thêm lượng thịt sỏ lợn bung lên đi, thức ăn này liền rượu đặc thù nhai đầu, ba người hào hứng cao hơn tán gẫu.

Thạch đại gia xách theo một chồng đèn lồng tới, sau khi để xuống cũng gia nhập bọn họ trong đó.

Mặt trời chói chang, ve kêu không ngớt, buổi trưa tại lý chính bốn người bọn họ khoe khoang bên trong trôi qua rất nhanh.

Chu Cửu Chương lưu luyến không rời hướng về bọn họ vẫy tay từ biệt, rất nhanh rời nhà một ngày Liễu Liễu cũng đi hướng đông.

Thảo Nhi muốn tiếp tục phát triển vườn thuốc của nàng, Diệp Từ Cao bị thúc giục mài đậu phụ đi, Dư Sinh dẫn Bạch Cao Hứng tiếp tục khai khẩn vườn rau.

Nông thần cũng tới, hấn ngồi xổm ở hàng rào dưới phơi nắng, mặc cho mấy cái gà mái tại bên cạnh hấn vòng tới vòng lui.

"Người chuẩn bị trồng cái gì?" Nông thần hỏi hấn.

"Củ cải." Dư Sinh nói, con lừa nhỏ quá tham ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thiên sư bắt ma

Khách sạn hoàng hôn là rất đẹp.

Dư huy nhuộm đỏ lông vũ trắng đám mây, một đường kéo hướng chân trời.

Hào quang rơi vào ven hồ cỏ lau, rau cải, cây táo, hàng rào đậu que non bên trên, một trận gió đến, hơi rung nhẹ, để cho người ta cảm nhận được yên tĩnh cùng âm áp.

Dư Sinh trở về thu dọn đồ đạc đi, Thanh di đứng tại hàng rào bên cạnh câu được câu không cùng Nông thần nói chuyện.

Nàng nhìn không thấy Nông thần, nhưng cảm giác được, cũng nghe đến.

Chỉ là để nàng kinh ngạc chính là, Dư Sinh thế mà có thể cùng quý hồn tiếp xúc, thậm chí thấy rõ hình dạng của bọn hắn.

Theo nàng biết, Dư Sinh thiên phú bên trong không để lại bức này bản lãnh.

Tại mọi người đem vườn rau bên trong việc làm xong lúc nghỉ ngơi, Dư Sinh từ hậu viện đi tới, trong tay xách theo hộp cơm kêu gọi Thanh di.

Nghe nói Dư Sinh muốn đi trên hồ té mẩu, tiểu bạch hồ cùng Thảo Nhi cũng đi theo.

Tại phương bắc ít có thả đèn hoa đăng tập tục, Thảo Nhi rất muốn tại ban đêm thả đi một chiếc đèn hoa đăng.

Dư Sinh mẫu thân táng thân tại bụng cá, cho nên té bái trong hồ.

Hắn chỉ vào mặt hồ, "Kia có quý, có yêu quái, cẩn thận đem các người bắt trong nước ăn."

Thảo Nhi cùng tiểu bạch hồ nghe xong lùi bước, mặc cho Dư Sinh cùng Thanh di từ hậu viện vòng quanh đi ra ngoài.

Diệp Từ Cao rất kỳ quái, "Thảo Nhi thì cũng thôi đi, người nói người một yêu hồ sợ cái gì yêu quái?"

Tiểu bạch hồ vẫy vẫy đuôi không để ý tới hắn, ngược lại là Thảo Nhi đỏ mặt.

Trên thị trấn có bến tàu, tại thềm từ đằng sau.

Tại xuyên qua đầu đường lúc, trên trần hương thân có đã tại cửa ra vào dùng cơm.

Bọn họ gặp Dư Sinh xách theo đèn hoa đăng sau hảo tâm nói: "Tiểu Ngư Nhi, đừng có lại rơi xuống nước."

Lão gia từ nhập thổ vi an sau cùng ngày, Dư Sinh một mình đi trên hồ té mẩu, tại điểm thả đèn hoa đăng lúc không cẩn thận rơi tại trong hồ nước.

May mắn Dư Sinh thủy tính tốt, trong hồ như cá gặp nước, bằng không thì không phải chết chìm không thể.

Trên trần hương thân cho là hắn lần trước bị dọa phát sợ, cho nên có rất ít người dẫn Dư Sinh té mẩu sự tình.

Kỳ thật không phải, Dư Sinh là bị quý nước dọa sợ.

Tại trải qua thành chủ thần từ lúc, Thanh di đặc biệt đi vào nhìn lướt qua, "Không tệ, mặc dù về không phải rất xinh đẹp, nhưng đã rất giống."

Dư Sinh kỳ quái, "Người gặp qua thành chủ?"

Thanh di gật đầu, "Xem như quen biết đã lâu."

Dư Sinh vui mừng, "Vậy người có thể. . ."

"Ba", Thanh di một bàn tay đập vào hắn cái ót.

"Người làm gì?" Dư Sinh không phục.

"Để người nói không nên nói."

"Ta còn chưa nói đâu."

"Ta đã biết người muốn nói cái gì."

Thần từ phía sau tiểu bên tàu cơ hồ không người dùng, cho dù ngư dân Cẩn thức cũng chỉ là tại trong nước sông bắt cá, cơ hồ không đến trong hồ.

Nhưng trên bến tàu phòng có một chiếc thuyền nhỏ.

Dư Sinh chèo thuyền, tiểu di mục đứng ở đầu thuyền, nhìn xem cò lau tại trước thuyền chậm chậm tách ra.

Trời đã tối xuống, cò lau từ giữa phiếm hắc, chỉ có cò lau đầu cánh có chút hơi sáng ánh sáng.

Thuyền kinh động đến trong bụi lau sậy chim trắng, cò độc bay lên trời, hất lên nhàn nhạt tà dương hướng đông bay đi.

Đội thuyền vạch ra bụi cò lau lúc, trời đã tối xuống tới, chỉ có Tây sơn đám mây có một tia hào quang.

"Lại không ngày lễ ngày tết, không biết tế bái cái gì." Dư Sinh quét mắt bốn phía oán trách.

Thanh di gấp hấn đánh giá chung quanh bộ dáng, "Người có phải hay không sợ cái gì?"

"Đương nhiên không. . ." Dư Sinh lại nói nửa đoạn, cả giận nói: "Mẹ kiếp, lại tới."

Thanh di cũng nghe đã đến, trong hồ không biết chỗ, câu hồn giống như hô hào "Dư Sinh, Dư Sinh, Dư Sinh."

Dư Sinh nói: "Lão tử đáp ứng lại như thế nào, lần trước các người cũng không không sao cả."

"Vậy người đáp ứng a." Thanh âm nói chuyện chậm rãi tới gần.

"Di, có những người khác." Một người nói.

"Là lão Dư?"

"Không phải, hấn đã chết."

"Vậy chúng ta còn lên hay không?"

"Các người như thế sợ người sống, lúc nào mới có thể câu người thác sinh?" Cái thứ ba không kiên nhẫn thúc giục.

"Không thể thác sinh liền không thể thác sinh thôi, trong nước rất tốt."

Thanh di cười, tựa hồ khơi gợi lên mỹ hảo hồi ức, "Các người khỏe a."

"Ta nhớ cái lão thiên gia, là nàng, chạy mau, chạy mau." Ba người thanh âm vội vàng đã đi xa.

Dư Sinh kinh ngạc, "Người biết cái này ba hàng?"

"Không biết." Thanh di lắc đầu, "Người lần trước bị các nàng thét lên trong nước rồi?"

"Quý mới biết lúc ấy ta vì cái gì đáp ứng một tiếng." Dư Sinh nói.

Lúc ấy cũng là chạng vạng tối, hấn tuân lão gia từ phân phó đến trên hồ nói cho mẹ hấn một tiếng.

Vừa đem cống phẩm mang lên, liền nghe trong hồ không biết ở vào hô hào "Dư Sinh, Dư Sinh".

Dư Sinh đương nhiên biết đây là quỷ nước đang câu người, ngàn vạn không thể đáp ứng.

Nhưng chẳng biết tại sao, có lẽ là trong xương cốt quen thuộc?

Tóm lại, Dư Sinh quỷ thần xui khiến đáp ứng một tiếng, sau đó "Phù phù" rơi xuống đã đến trong nước.

"Thật đúng là không nhớ lâu." Thanh di nhẹ nói.

Dư Sinh không nghe thấy, hấn lấy ra một nhanh tám ván gỗ đến, "Hiện tại biết ta vì cái gì không tới đi, không chừng liền bị các nàng ăn."

"Các nàng không dám." Thanh di nói.

Dur Sinh nghi ngờ nhìn Thanh đi, "Người cùng các nàng rất quen?"

"Không biết."

"Vậy người thế nào biết các nàng không dám."

"Đoán."

Tiểu di mục hạ quyết tâm không nói thật, Dur Sinh cũng không có cách nào.

Hắn đem công phẩm từng cái bày ở một khối mông trên ván gỗ, có bánh bao canh, rau cải xào, thịt sỏ lợn cùng đậu phụ ma bà.

Thanh đi đáng tiếc nói: "Nếu là nướng con cá liền tốt, mẹ người thích ăn nhất cá, nếu là biển sâu cá thì tốt hơn."

Dương Châu phía đông gần biển, cũng không sâu cá biển, nhưng biển sâu cá thường nhân rất khó ăn vào.

Dur Sinh chỉ là nhìn xem Thanh đi, ánh mắt bên trong bất mãn chỉ ý hết đường không bỏ sót.

"Đừng nhìn ta, cũng không phải ta cho Dur gia định quy củ."

"Nhà khác đều là tiền nhân trồng cây, hậu nhân hóng mát, Dur gia lại là tiền nhân nghiệp chương, hậu nhân gặp nạn." Dur Sinh nói.

"Lạch cạch", trên mặt nước vọt lên một con cá roi vào trong thuyền, đánh Dur Sinh một mặt nước.

"Phi." Dur Sinh đem nó bắt được.

"Cẩn thận lão Dur xác chết vùng dậy." Thanh đi nói.

Dur Sinh chỉ có thể đem nó thả lại trong nước.

Hắn lấy ra cây châm lửa, nhen nhóm đèn hoa đăng bày ở trong nước, sau đó đem bày biện công phẩm tám ván gỗ đặt ở bốn chúng ở giữa.

"Cầu ước nguyện đi." Thanh đi nói, "Thí dụ như mưa thuận gió hoà cái gì."

Dur Sinh nhìn nàng, "Người làm qua sinh nhật, thổi cây nến đâu."

"Không sai biệt lắm."

"Kém xa."

Tranh luận một phen về sau, Dur Sinh nhìn xem đèn hoa đăng vòng quanh công phẩm theo sóng trôi hướng nơi xa.

Dur Sinh bị lão Dur nuôi lớn, đối vị này vốn không quen biết mẹ rất là lạ lắm, "Nàng là cái dạng gì người?"

"Một cái kẻ rất hẹp hòi."

Gặp đèn hoa đăng biến mất tại trong tầm mắt, Dur Sinh ở đầu thuyền điểm ngọn đèn lồng, đem thuyền chèo hướng về bên bờ.

Bọn họ sau khi lên bờ vòng qua thần từ, mượn yếu ớt chỉ gặp có kiện áo trắng ở phía trước lặng yên không tiếng động phiêu động.

Dur Sinh không sợ quỷ, nhưng tung bay bộ y phục là cái gì yêu?

Hắn nhìn không được tới gần tiểu di mục, "Trước mặt là ai?"

Áo trắng dừng lại, xoay người khom người, phát ra ngữ đồ vật thanh âm, "Có quỷ hương vị."

Hắn phát ra thanh âm rất hư, lại có chút cảm, tóm lại rất khó nghe.

Thanh đi đẩy ra Dur Sinh, "Hắn là người."

"Người?" Dur Sinh đánh sáng cây châm lửa nhìn kỹ, nguyên lai áo trắng bên trong bọc lấy một đen nhánh tiểu lão đầu.

Hắn gầy trơ cả xương, áo trắng có rất rộng rãi, khó trách Dur Sinh ở phía sau nhìn qua giống như là một kiện quần áo trắng tại phiêu.

Hắn nhìn Dur Sinh ánh mắt rất tha thiết, lộ ra một ngum chỉ có mấy khóa răng vàng, cười hắc hắc nói: "Tiểu tử, người gặp quỷ."

"Đúng, ta xác thực gặp được quỷ." Dur Sinh chỉ không phải người bên ngoài.

"Ta là bốn tiền thiên sư bắt ma, ta có thể giúp ngươi." Tiểu lão đầu mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Éch ngồi đáy giếng

Cây châm lửa thoáng qua là diệt, Dư Sinh đem sổ gấp trang về túi áo, "Ngài đừng dọa người coi như hỗ trợ."

Bọn họ vượt qua quần áo trắng lão đầu nhi đi về phía trước.

Áo trắng lão đầu theo ở phía sau, "Tiểu tử, âm khí tập kích người, mệnh không lâu dài, ngươi không vì mình suy nghĩ cũng phải là người nhà suy nghĩ."

Dư Sinh không để ý hấn tiếp tục hướng phía trước.

Tiểu lão đầu không buông tha, "Đáng tiếc cái này như hoa như ngọc cô nương lạc, cũng không biết ngày sau tiện nghi ai."

Thanh di dừng lại, Dư Sinh cười trên nỗi đau của người khác nhìn xem tiểu lão đầu.

Tiểu lão đầu coi là bị hấn thuyết phục, vừa đi về phía trước mấy bước, một đạo gió rét thổi tới, chỉ cảm thấy trên đầu phát lạnh.

Thanh di tiếp tục hướng phía trước đi, "Đi thôi."

Dư Sinh trong đêm tối cái gì cũng không thấy rõ ràng, trong lòng tự nhủ lúc này đi rồi?

Tiểu lão đầu mà gãi đầu, nguyên địa ngu ngơ sau một lúc lâu lại đuối tới đến, "Cô nương, ngươi đến vì ngươi đệ đệ suy nghĩ a. . ."

Tiểu lão đầu mà một đường đi theo đám bọn hấn đi vào khách sạn.

Cầu Tử nghe được Dư Sinh động tĩnh, chạy cửa ra vào tới đón tiếp.

"Quý dinh đáng tới không được. . ." Tiểu lão đầu mà nói xong hướng về cửa khách sạn quét qua.

"Yêu quái!"

Hấn nhanh chân liền chạy, còn nhanh hơn thỏ.

Cầu Tử cũng bị dọa sợ, ngơ ngác nhìn qua bóng trắng biến mất phương hướng, phảng phất tại nói cái gì đồ vật.

Thảo Nhi gặp Dư Sinh đi vào, "Yêu quái ở đâu, ai hô yêu quái?"

Không đợi Dư Sinh nói cho hấn biết, Thảo Nhi thấy được phía sau hấn, "A, yêu quái."

Dư Sinh quay đầu, gặp tiểu lão đầu lại lặng lẽ sờ soạn trở về, đang nhô ra một cái đầu hướng về khách sạn nhìn.

Vừa rồi Dư Sinh gặp hấn lúc, có một đầu chính tề tóc dài.

Hiện tại tóc trắng bị phá đi một mảnh, tại dưới ánh đèn sáng loáng, thêm nữa đầu của hấn lại đen lại nhỏ lại gấp xương, khó trách Thảo Nhi sẽ đem hấn làm yêu quái.

Cầu Tử rốt cục thấy rõ đây là vật gì, vất chân lên cổ chạy Dư Sinh dưới chân.

"Hắc hắc, " tiểu lão đầu mà thân thể đứng ra, "Nguyên lai là con chó, cái này chó thật là xấu."

Cầu Tử đứng tại Dư Sinh sau lưng, thò đầu hướng về hấn "Gâu gâu" gọi hai tiếng.

"Nó nói các ngươi hai cũng vậy." Dư Sinh nói.

"Tiểu chương quỹ hiệu thật nhiều, chó nói đều hiểu." Tiểu lão đầu mà đứng đi vào, ngẩng đầu ngắm nghía lấy khách sạn.

Bạch Cao Hứng đem chuẩn bị tốt đồ ăn bụng ra, thịt sỏ lợn thơm lập tức đem tiểu lão đầu mà ánh mắt hấp dẫn tới.

"Ai, ai, cho ta tới một cái bàn." Tiểu lão đầu mà chỉ vào thịt sỏ lợn, "Lại đến một vò rượu ngon."

Diệp Từ Cao nhìn hẩn cách ăn mặc, khuyên nhủ: "Đại gia, đi ăn chùa nhưng là chuẩn bị áp ở chỗ này làm lao động."

Tiểu lão đầu mà ngửa đầu lên, dựng râu trổng mắt, "Ai không có tiền, ai không có tiền, cháu trai mới không có tiền."

Hẩn từ rõ ràng áo sờ mó, lấy ra một đỉnh đương vang lên túi tiền đập vào trên mặt bàn, "Nhìn xem đây là cái gì, đưa rượu lên."

"Ha ha, người có tiền liền có tiền, mắng chửi người làm gì, hảo tâm coi như lòng lang dạ thú." Diệp Từ Cao không vui.

Tiểu lão đầu mà buồn bực, "Ta mắng người nào?"

"Được rồi, đi, yên tĩnh một lát đi." Dư Sinh nói, hẩn đã bị cái này tiểu lão đầu mà phiền một đường.

Hẩn để Bạch Cao Hứng cho tiểu lão đầu bụng lên đi, sau đó ngồi tại bàn dài bên cạnh, "Nói lên lòng lang dạ thú, Mao Mao làm sao vẫn chưa trở lại?"

"Không chừng tại phủ thành chủ cáo trạng đâu." Bạch Cao Hứng nói, "Bị cắt xén rượu, không thể tìm con lừa mẹ hẩn lấy lại danh dự?"

"Sợ nó hay sao?" Dư Sinh cho tiểu di mụ bụng lên com, "Ta có mới chỗ dựa, tiểu di mụ thế nhưng là cùng thành chủ chuyện trò vui vẻ hạng người."

"Cô đầu tròng." Diệp Từ Cao vừa dứt lời, Thảo Nhi một cước đá vào hẩn trên đầu gối.

"Chắc chắc."

Diệp Từ Cao muốn phát tác, nghe tiểu lão đầu mà ở phía sau trên ghế ngồi phát ra cổ lộng huyền hư tiếng vang.

Đám người quay đầu nhìn hẩn, gặp hẩn ngẩng đầu nhìn chung quanh, trong miệng không nổi làm tiếng thờ dài, phảng phất sẽ có chuyện không may phát sinh.

Dư Sinh không kiên nhẫn, "Lão đầu nhi, người có để hay không cho người ăn com."

Tiểu lão đầu mà lắc đầu nói: "Tiểu huynh đệ,

Người phòng này bên trong có quỷ ẩn hiện a."

Diệp Từ Cao cười nói: "Cao nhân a, cái này đều có thể nhìn ra."

"Đoán được." Tiểu lão đầu đặc ý gật gù đặc ý, "Không quản khói lửa nhân gian mùi vị vẫn là quỷ vị, đều chạy không khỏi ta cái này cái mũi."

Hẩn hít hà, Cầu Từ cũng đi theo hít hà.

"Ừm, có nữ quỷ." Tiểu lão đầu từ từ nhắm hai mắt cẩn thận phân biệt, "Chết có hai năm, vẫn còn tám thân xử nữ."

"Nữ quỷ?" Diệp Từ Cao dừng lại đùa, "Thế nào, thế nào, ta liền nói trong giếng là nữ quỷ."

"Trong giếng còn có cái?" Tiểu lão đầu khẽ giật mình, vui vẻ ra mặt, "Tiểu chương quỹ, vậy cái này tiền đến cao điểm."

Dư Sinh đang buồn bực đâu, hẩn vẫn cho là tiểu lão đầu mà nói là Nông thần, sao toát ra nữ quỷ tới.

Hẩn nghe vậy khoát tay áo, "Không cần, luận bất quỷ, ta cũng là tay hảo thủ, cũng không nhọc đến ngài đại giá."

Tiểu lão đầu khẽ giật mình, "U, tiểu chương quỹ cũng là thiên sư bắt ma."

"Thiên sư bắt ma?" Bạch Cao Hứng nói: "Chúng ta chương quỹ thế nhưng là vu chúc đuổi theo nghĩ thu đồ thiên tài."

Dư Sinh bị đập rất dễ chịu, "Không tệ, tiền công thêm một cái."

Diệp Từ Cao: "Cái này cũng được?"

"Nói suông hứa hẹn, tùy tiện mở." Thảo Nhi nhắc nhở hẩn, "Chớ quên hiện tại đương gia làm chủ không phải hẩn."

"Phanh, phanh", cửa khách sạn nhảy tiến một người tới, "Ta nghe được vu chúc." Phú Nan què lấy một cái chân cũng không quên cương vị.

"Hôm nay đều là Cầu Tử bảm thân hay sao?" Dư Sinh kinh ngạc, những người này cái mũi lỗ tai đều quá nhạy cảm.

Bạch Cao Hứng chỉ vào Phú Nan, "Tiểu tử này tuyệt đối tại chân tường ngồi xổm."

"Di ~" đám người lên án hắn.

Phú Nan nói: "Ta đây là tận hết chức vụ, thành chủ tuyệt đối bằng vào ta làm vinh."

Hắn tả hữu quét qua, nhìn thấy tiểu lão đầu sau cũng là bị giật mình, "Ôi, cái này cái gì cách ăn mặc, thật là xấu."

"Gâu gâu ~" Cầu Tử gào thét vài tiếng.

"Lần này không phải nói ngui." Dư Sinh chỉ vào chó bồn để nó dùng com đi.

Tiểu lão đầu mà có chút sợ Phú Nan, rụt cổ một cái, khô cần cười nói: "Cái kia, hóng mát."

Phú Nan lắc đầu, đối Dư Sinh bọn họ nói: "Mấy ca, ăn hay chưa, đi uống rượu, ta mời khách."

Diệp Từ Cao nhìn xem trên bàn không nhúc nhích mấy đĩa đồ ăn, "Ai nói Phú Nan đầu óc không đủ dùng? Ăn chục một chiều so một chiều mới."

"Có cái này thông minh sức lực, ngui cái kia danh tự xem như uống công." Dư Sinh chế nhạo hắn.

Bạch Cao Hứng vì hắn thêm một đôi đĩa, "Được rồi, ngồi xuống đi."

Phú Nan từ trong ngực lấy ra một đôi đĩa, "Không cần, ta mang theo."

"U a, vẫn là bạc." Đám người kinh ngạc.

Phú Nan khắp khiêng ngồi Bạch Cao Hứng bên cạnh, "Cầm Y Vệ thống nhất phát ra, hai ngày trước có cái Cầm Y Vệ bị người độc chết."

"Thống lĩnh để chúng ta tiến giờ com dùng nó, phòng ngừa bị người ám toán." Phú Nan nói xong đi gấp thức ăn.

"Cầm Y Vệ có đủ tiền." Thanh di nói.

"Đúng thế, thành chủ dùng com cũng không dùng tới đĩa bạc." Phú Nan đắc ý nói.

"Thôi đi, phủ thành chủ đều là nha hoàn dùng đĩa bạc, song trọng thử độc." Dư Sinh nói.

Thanh di lườm hắn một cái, "Ếch ngồi đáy giếng, thành chủ thân là ngộ đạo đã thành người, sẽ còn trúng độc?"

"Ếch ngồi đáy giếng làm sao vậy, ta ếch xanh không chừng vẫn là cái nào góc quốc vương từ đâu."

Thanh di đối với hắn lau mắt mà nhìn, tiểu tử thật biết đoán.

"Không đúng." Bạch Cao Hứng bỗng nhiên nói, "Lấy thành chủ keo kiệt sức lực, làm sao cho các ngui phát đĩa bạc?"

Thanh di ánh mắt ngưng tụ, ở trong lòng sổ sách bên trên lặng lẽ ghi lại một bút.

Phú Nan nói: "Thành chủ đương nhiên không biết phát, đây là Tầm Vị trai hữu nghị tài trợ."

"Vô sự hiền ân tình, không phải lừa đảo tức là đạo chính." Dư Sinh rất khẳng định nói, "Hắn nhất định có không thể cho ai biết mục đích hoặc âm mưu."

Thanh di lại kém lau mắt mà nhìn, "Ngui cảm thấy hắn có âm mưu gì?"

"Ta làm sao biết, " Dư Sinh nói, "Đồng hành là oan gia, ta đương nhiên không thể nói hắn tốt."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Buồn lo vô cớ

Tiểu lão đầu mà chính tai nghe những người này đem thoại đề xiên đến cách xa vạn dặm, không khỏi nhìn mà than thở.

Hắn vỗ vỗ cái bàn, "Khách sạn này có quý."

Phú Nan nói: "Ta cũng cảm thấy có quý, ta chăm chăm khách sạn chương quý rất nhiều ngày."

"Ta nói có quý là thật có quý." Tiểu lão đầu nói.

"Ta cũng cảm thấy thật sự có quý, ô giấy dầu được giấu đi, hiện tại càng là biến mất không. . ."

"Ta nói chính là thật sự có quý, quý." Tiểu lão đầu mà nói xong kéo dài miệng, khoe mắt khoa tay.

"Ta cũng không có cảm thấy giả có quý, người lão nhân này. . ."

Ngay thẳng Phú Nan nhìn lại tiểu lão đầu, không khỏi đứng người lên đến, "Ai u ta đi, người dọa ai đây."

Lúc này hắn vừa rồi tỉnh ngộ, "Người nói là cái này quý a."

Tiểu lão đầu kinh ngạc Phú Nan yên ổn ngồi xuống, ngạc nhiên nói: "Người không sợ?"

"Sợ cái gì." Phú Nan vỗ vỗ yêu đao, "Cây đao này được thành chủ gia trì qua, phổ thông tà ma không dám tới gần."

"Lại nói, ở tại khách sạn cũng không phải ta." Phú Nan đắc ý nói.

"Người liền ở tại đối diện." Bạch Cao Hứng nói.

"Đứng a, xem ra cần phải đao bất ly thân." Phú Nan như cũ không để trong lòng.

Hắn vì chính mình đồ một vỏ rượu, gấp lên một ngum đồ ăn, "Tà ma chỉ là chuyện vặt vãnh, hôm nay ta nói cho các người biết một kiện đại sự."

"Cái này đại sự đã để rất nhiều người lo lắng đề phòng." Phú Nan hộp một cái say rượu bổ sung nói.

"Chẳng lẽ có Yêu long quấy phá?" Diệp Tử Cao vô ý thức nói, "Có phải hay không một đầu hắc long, lại béo, lại có một nhóm người khí lực?"

Đám người kinh ngạc nhìn hắn, cho dù tùy tiện bắt động thanh sắc Thanh di cũng kỳ quái liếc hắn một cái.

"Cái kia, có thể để cho Cẩm Y Vệ nói được đại sự, cũng chỉ có Yêu long quấy phá." Diệp Tử Cao giải thích nói.

"Cái này nhưng so sánh Yêu long quấy phá lớn hơn." Phú Nan nói.

"Chẳng lẽ là Vực lại tràn lan rồi?" Dư Sinh nói.

VỰC quý quái (quái vật chuyên hại người trong truyền thuyết xưa)

Liên quan tới Vực truyền thuyết vẫn là lão Dư hù dọa Tiểu Dư lúc giảng.

Tương truyền tại phương nam đại giang bên trong có một loại độc trùng, chiều cao ba tấc lớn nhỏ, bọc lấy vỏ cứng, tính tình mười phần âm độc.

Bình thường nó ẩn núp trong nước, mỗi khi gặp có người đi qua, liền đem hé miệng, giống tên nỏ đồng dạng bắn ra một cỗ độc sa.

Cho dù bắn không trúng người thân thể, chỉ bắn tới người cái bóng, người cũng sẽ thảm sinh nhọt độc, bất trị mà chết.

Lúc ấy Dư Sinh buổi trưa không ngớt, thường xuyên tại dưới ánh nắng chói chang ham chơi, lão Dư như vậy hù dọa Tiểu Dư, kỳ vọng Dư Sinh đem cái bóng giấu đi.

Thông minh như Dư Sinh đương nhiên không để trong lòng, ngược lại là đối "Hàm sa xạ ảnh" cái này thành ngữ có mới giải.

Chân chính để Dư Sinh ký ức khắc sâu là về sau một sự kiện, trên thị trấn lần đầu tiên tới vị mập mạp một mặt mặt đỏ người kể chuyện.

Mặt đỏ người kể chuyện nói cho Dư Sinh, tại bờ sông có một tòa thành, trong thành bách tính từng cái thích ăn, người người bắn một tay hảo tiễn.

Bởi vì Vực hương vị rất không tệ, cho nên bọn họ thường xuyên săn Vực đến ăn.

Cái này khiến Vực không kịp tranh bá thiên hạ, liền bị tiêu diệt tại trong bụng.

Đủ thấy ăn hàng mới phải thể giới chúa cứu thế.

Dur Sinh nghe cổ sự này lúc, gặp mặt rõ người kể chuyện không ngừng nuốt nước miếng, cơm trưa càng là ăn nhiều một chén lớn, bởi vậy ký ức khắc sâu.

"Dĩ nhiên không phải." Phú Nan nói, "Ta nói sự tình là làm cho cả đại hoàng lòng người bàng hoàng đại sự."

"Hiện tại đại hoàng từng cái thành trì ở giữa đã truyền khắp, đương nhiên các ngươi những người bình thường này là không biết." Phú Nan đắc ý nói.

"Phổ thông em gái ngươi, Cao Hứng, lui rượu." Dur Sinh nói.

"Đừng, đừng, chỉ đùa một chút." Phú Nan nói, "Ta cũng là người bình thường, tất cả mọi người là người bình thường."

"Ta cũng là nghe thống lĩnh nói." Phú Nan lại hóp một cái rượu, "Các ngươi nhớ kỹ Áp dử không?"

Diệp Từ Cao bọn họ hai mặt nhìn nhau, không biết Phú Nan dẫn Áp dử làm gì.

Thanh di uống rượu bất động thanh sắc, ngược lại là Dur Sinh tả hữu ngó ngó, cho là bọn họ không biết.

Hắn đắc ý khoe khoang nói: "Ta biết, liền là cái kia được nhị hóa mưu sát thần."

"

"Cái gì nhị hóa, là Nhị phụ." Thanh di nói.

"Đúng, đúng, Nhị phụ." Dur Sinh nói.

Áp dử thân rắn mặt người, được cùng là thân rắn mặt người Nhị phụ cùng với thủ hạ nguy giết chết, là vì số không nhiều vẫn lạc đại thần.

Cụ thể vì sao đã là một đoạn không đầu vụ án rắc rối, dù sao hai tòa thành người đánh tới đánh lui, tiếp tục trên vạn năm không bỏ qua.

Cuối cùng, từ Linh Sơn thập vụ cùng Côn Luân khâu Tây Vương Mẫu cộng đồng ra mặt mới bình định hai thành tranh đấu.

Bọn họ hứa hẹn, đem mượn nhờ vu lực, Tây Vương Mẫu Bắt tử thần được cùng Côn Luân Bắt tử mộc cứu chữa Áp dử cái này chú định ghi vào sử sách không may thần.

"Thế nào, cái này thần được cứu sống?" Dur Sinh hỏi.

Thần chi hồn linh cùng phạm tục tục tử tự nhiên khác biệt, phạm tục tục tử khởi tử hoàn sinh còn là việc khó, không nói đến thần linh.

Đương nhiên, như đơn giản cũng không biết mấy ngàn năm mà không công thành.

Phú Nan gật gật đầu.

"Nó không phải chỉ còn lại có cái đầu a, cái này đều có thể phục sinh?"

Phú Nan nói: "Nghe nói dùng cái gì thân bò, móng ngựa chấp vấ lên."

"Loại hại a, thần đều có thể cứu sống." Dur Sinh quay đầu hướng Thảo Nhi nói: "nhìn xem người ta, thiếu niên, không đúng, thiếu nữ, các ngươi lang trung đến nỗ lực chút a."

"Khụ khụ." Phú Nan tăng hắng một cái, đối thừa cơ trêu chọc Thảo Nhi Dur Sinh nói: "Cứu là cứu sống, liền là xảy ra sự cố."

"Đường rẽ? Ra cái gì đường rẽ."

"Áp dử phục sinh sau thần trí mê loạn, trốn ra Khai Minh thú trông coi Côn Luân Nam uyên, thành thích giết chóc ác thú, thần cản ăn thần, yêu cản giết yêu." Phú Nan nói.

Thảo Nhi cười, "Thấy không, vi phạm vật chi bản tính, thiên đạo không dung."

Thật đúng là đắc ý bất quá ba giây, Dur Sinh nhìn xem Thảo Nhi đắc ý bộ dáng, hỏi Phú Nan, "Khai Minh thú chín cái đầu liền không coi chừng một cái đầu Áp dử?"

"Ai biết." Phú Nan nói, "Hiện tại Áp dử tại Côn Luân khâu chung quanh chạy trốn tứ phía, gây lòng người bàng hoàng."

Bạch Cao Hứng hỏi: "Tây Vương Mẫu cùng Linh Sơn thập vụ bọn họ mặc kệ?"

Nhất là Tây Vương Mẫu, Côn Luân khâu chung quanh chư thành mặc dù làm theo ý mình, nhưng đều tôn nàng làm vương.

"Đây chính là thần hóa yêu thú, so Cùng Kỳ, Thao Thiết còn lợi hại hơn."

Phú Nan nói, "Mà lại cũng không biết Linh Sơn dám kia tên điên cho nó trang cái gì vó ngựa, tới lui như gió, thật đúng là không dễ bắt."

Dư Sinh tiếc mệnh, "Nó có thể hay không chạy Đông Sơn đến?"

"Khó nói, truyền ngôn nó đang bốn phía bắt được thần thú, đồi lấy trên người chưa đầy địa phương đâu." Phú Nan hạ giọng, "Phương bắc một đầu giao long đã bị nó giết."

Bạch Cao Hứng lắc đầu, "Linh Sơn thật mẹ hán một đám tên điên, người nhìn tạo ra đầu quái vật gì tới."

Diệp Tử Cao nói: "Lời này của người như được vu chúc, vu y bọn họ nghe được, không phải đem người xé không thể."

Hiện tại vụ thuật thế lớn, đang tại đại hoang chư thành lan tràn khắp nơi, người bình thường chọc không được.

Bạch Cao Hứng nói: "Kia là tại nơi khác, tại thành Dương Châu, chỉ cần thành chủ tại, bọn họ vu viện là rỗng đều phải cuộn lại."

Đám người hơi có chút an ủi, Dư Sinh nói: "Chúng ta cũng đừng buồn lo vô cớ, việc này hẳn là thành chủ cân nhắc."

Thanh di dờ hần dãi, "Lời này của người liền không đúng, Kỳ nhân nếu không lo trời, như thế nào lĩnh ngộ đại diện số lượng."

Dư Sinh không phản bác được.

Ở trong đại hoang, Kỳ là một tòa thành.

Trong tòa thành này có vị nhân huynh cũng là lo trời.

Khác biệt chính là, vị nhân huynh này tại cả ngày lo trời bên trong, lĩnh ngộ sao trời sự ảo diệu.

Dùng Dư Sinh lời nói tới nói, liền là Kỳ nhân tinh thông thiên văn học sau đắc đạo thành tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ngủ hương biết nữ quý

Trong lúc nói cười đùa xong cơm, Dư Sinh xoay người nhìn lại.

Tiểu lão đầu mà như cũ một vò rượu liền một phần thịt sỏ lợn say sưa ngon lành mà nhai lấy.

Gặp Dư Sinh nhìn hần, tiểu lão đầu mới nói: "Cái này thịt sỏ lợn tuyệt, tiểu chương quý, người khách sạn này nên mở đến trong thành đi."

Dư Sinh khoát khoát tay, "Mau đóng cửa, ngại nhanh lên một chút a."

Nhưng thật ra là Nông thần mau tới.

Hiện tại Dư Sinh cùng Nông thần thành bạn vong niên, thường thường liền muốn tại trong đêm uống hơn mấy chén.

Tiểu lão đầu mà đem thịt sỏ lợn hương miệng bên trong bịt lại, "Đóng cửa đúng lúc, ta giúp người đem quý bắt được, chặn đón cửa hàng cùng tiền com."

"Đẹp cho người." Dư Sinh không thuận theo, hần để Bạch Cao Hứng kéo tiểu lão đầu đi vào nhà ăn, "Nhớ kỹ thu tiền com."

Tiểu lão đầu nghe xong, bận bịu đem đập vào trên mặt bàn phình lên túi tiền thăm dò trong ngực, "Lúc đi cùng một chỗ kết."

Hần cùng Bạch Cao Hứng đi lên lầu.

"An bài tại Gia Từ Cao bên cạnh gian phòng." Dư Sinh ở phía sau hô.

Đang thu thập đĩa Diệp Từ Cao nghe vậy ngẩng đầu, không vui nói: "An bài đến phòng ta bên cạnh làm gì?"

"Nhìn hấn lén lút hình dáng, không chừng nào cái gì yêu thiếu thân, ngươi trong đêm nhìn một chút, đừng để hấn chạy loạn." Dư Sinh nói.

"Cái kia hấn là tại Bạch Cao Hứng bên cạnh." Diệp Từ Cao không tình nguyện nói.

"Kia nữ quý ta gặp qua, mặc một thân áo đỏ, lớn lên xinh đẹp như hoa. . ."

Diệp Từ Cao nghiêm mặt nói: "Chương quý, thân là hòa kếp, giữ gìn khách sạn chu toàn là ta việc nghĩa chẳng từ trách nhiệm, ngài liền xem trọng đi."

Hấn thả tay xuống bên trong bát đĩa, quay người hướng về trên lầu chạy tới.

Dư Sinh ở phía dưới kêu gọi, "Trước tiên đem bát thu thập."

Diệp Từ Cao không để ý hấn, người rất nhanh biến mất tại góc rẽ.

Dư Sinh đưa ánh mắt thu hồi lại, nhìn xem Phú Nan.

Phú Nan đem đĩa bạc vừa thu lại, "Ta trên đùi có tổn thương, tay không thể dính nước."

"Ngươi đĩa không tẩy?"

Phú Nan gật đầu, "Không ngại sự tình."

"Liền là không trùng độc, cũng làm cho ngươi nhiễm bệnh chết." Dư Sinh nói hấn một câu, đưa ánh mắt đặt ở Thảo Nhi trên người.

Không đợi Thảo Nhi chối từ, Dư Sinh liền đem nàng phủ định, "Ngươi thôi được rồi, để ngươi tẩy cũng với không tới."

Thảo Nhi hận không thể thả Cầu Cầu cắn chết hấn, hoặc là đem hấn đá chết.

Dư Sinh lại nhìn Thanh di, bị Thanh di ánh mắt trừng một cái, vội nói: "Không dám cực khổ tiểu di mụ đại giá, vẫn là ta tự mình động thủ đi."

Hấn vừa cầm chén đĩa thu thập, Diệp Từ Cao lại "Đăng đăng đăng" đi xuống lầu, "Chương quý, cô nương kia ngươi ở chỗ nào gặp qua?"

Dư Sinh nhớ lại tìm kiếm tiểu tôn từ lúc, tại trong một gian phòng nhìn thấy hồng quang hiện lên, thế là chỉ chỉ gian kia phòng.

"Thật là có, trách không được lão đầu kia muốn ở gian kia." Diệp Từ Cao lại chạy lên lầu.

Dư Sinh cầm chén tẩy, lại là lão thủy ngư thêm cò, gặp Mao Mao ẩm ỏ trống rỗng, "Nó làm sao vẫn chưa trở lại?"

Thanh di nói: "Gây sự."

Nàng quay người cũng tới lầu đi, lưu Dư Sinh một người đem cái bàn chà sát.

Hấn đem cánh cửa khép lại, chỉ lưu nửa phiến, vừa muốn quay người chỉ thấy Nông thần đi tới.

Đề Dư Sinh kinh ngạc chính là, tại Nông thần sau lưng còn đi theo một trung niên nam tử.

Hấn mặc áo xanh đoàn da, làm người hầu cách ăn mặc, mặt trắng nõn có chút bệnh trạng, phảng phất ở trong nước ngâm rất lâu.

"Vị này là?" Dư Sinh hỏi Nông thần.

Nông thần nói: "Vương Ngũ Lang, trấn lúc trước con sông thượng du, Yêu thành bên ngoài một sơn thôn Hà thần."

Thật là đủ quán miện.

Không đợi Dư Sinh truy vấn, Nông thần lại nói: "Cũng là vị quý thân, nhưng so với ta mạnh hơn, bây giờ còn có người cung phụng."

Vương Ngũ Lang cười khổ, "Mạnh cái gì, đều bị đuổi ra ngoài."

"Đuổi ra?" Dư Sinh đem thịt sỏ lợn cùng rau cải xào bày trên quây, lại quay người lấy một vò rượu.

Nông thần vì Vương Ngũ Lang rót, "Yêu thành đại yêu xua tán đi thôn bách tính, đem nước sông chặn ngang cắt đứt, đem hấn cũng đuổi ra khỏi thần từ."

"Trách không được nước sông càng ngày càng cạn, hóa ra cháu trai này tại làm yêu." Dư Sinh nói.

"Hắn cần sông làm cái gì?" Dư Sinh lại hỏi.

Vương Ngũ Lang lắc đầu, hắn cũng không biết.

Bọn họ lại uống mấy chén, dần dần nói đến Vương Ngũ Lang trở thành quỷ thần từ đầu đến cuối.

Vương Ngũ Lang trở thành quỷ thần ước chừng trăm năm thời gian.

Hắn nguyên là Yêu thành phú hộ gia đình người hầu, tại sơn thôn làm việc qua sông lúc, trượt chân rơi xuống trong nước chết chìm.

Tiền văn có lời, phạm là quỷ nước, chỉ cần một người thay thế mới có thể tiến vào luân hồi.

Nhưng Vương Ngũ Lang từ vừa mới bắt đầu liền thà rằng trọn đời trầm luân đáy nước, cũng không chịu người chìm chết thay.

Không chỉ có như thế, tại có người trượt chân rơi xuống nước lúc, hắn còn tại trong nước âm thầm cứu giúp, bởi vậy bị sơn thôn bách tính chỗ kính yêu, vì hắn xây dựng thần từ, tôn hắn là một sông chi thần.

Nông thần vỗ Vương Ngũ Lang, "Người tốt a."

Dư Sinh cũng kính hắn một chén rượu.

Đại hoang không giống với kiếp trước Dư Sinh biết quỷ quái thế giới.

Ở kiếp trước liễu trai chỉ quái cổ sự bên trong, Vương Ngũ Lang dạng này thiện hạnh cảm động trời xanh về sau, còn có cơ hội thoát lực bề khổ, đứng hàng một phương đất đai chi thần chi loại.

Đại hoang bên trong chỉ có băng lãnh thiên đạo, quỷ nước nếu không cầu thay, đem trọn đời không thể luân hồi.

Đương nhiên, như tu luyện quỷ lực, tiến tới nhảy ra tam giới bên ngoài, không ở trong ngũ hành cũng là có thể, nhưng này lại nói dễ vậy sao.

Trở thành quỷ thần, mượn nhờ tín ngưỡng chi lực cũng là một con đường.

Chỉ là hiện tại, không nói đến tiểu sơn thôn tín ngưỡng chi lực quá yếu ớt, chính là tiểu sơn thôn cũng không tồn tại nữa.

Đội tín ngưỡng chi lực tiêu hao hầu như không còn, Vương Ngũ Lang sợ còn không bằng trong hồ quán Dư Sinh quỷ nước ba tỷ muội.

"Tiểu Ngư Nhi rượu có lẽ có thể dễ người dễ chịu chút." Nông thần nói.

Chính hắn thân sinh kinh lịch, linh lực đối duy trì sức mạnh của quỷ thần vẫn rất có trợ giúp.

Rượu đến hơi say rượu, Nông thần các loại còn Vương Ngũ Lang làm bạn trở về.

Dư Sinh lên cuối cùng một khối cánh cửa, đem quây hàng thu thập sau tắt đèn lên lầu.

Trong tay hắn nắm vuốt Thông châu, nhu hòa bạch quang đem chung quanh chiếu tươi sáng.

Cầu Từ bồi tiếp hắn, đến mức Hắc Miêu Cảnh Trường huynh đệ sớm không biết chạy đi đâu.

Tiểu bạch hồ thi tại sân sau vì chính mình dựng một cái xinh đẹp thoải mái dễ chịu ổ, phòng ngừa trong đêm có đồ vật đánh cắp nó gà vịt ngỗng.

Tại vào phòng lúc ngủ, Dư Sinh có chút không yên lòng, hắn hướng về Cầu Từ chỉ chỉ tiểu lão đầu vị trí gian phòng.

Cầu Từ lĩnh hội, tại Dư Sinh đóng cửa đi ngủ về sau, hấp tấp ngồi xổm ở tiểu lão đầu trước cửa phòng.

Đêm đã khuya, Dư Sinh rất nhanh rơi vào trạng thái ngủ say, thẳng đến giờ sưa, bị bên ngoài một tiếng kêu sợ hãi đánh thức.

"Hắc hắc." Dư Sinh làm xấu cười một tiếng, xoay người tiếp tục ngủ.

Khách sạn chỉ có đường thương khách nhân, Dư Sinh không cần là đi đường khách nhân chuẩn bị cơm, bởi vậy ngủ cái lớn ngủ nướng.

Hắn rửa mặt thôi, giúp Thanh di một vắn tóc xanh sau mới xuống lầu, gặp Diệp Từ Cao ngồi bàn dài bên cạnh đang cùng tiểu lão đầu tràn đầy phấn khởi trò chuyện.

"Quý thất cổ, có một cổ miệng thối vị, thối bên trong cùng với điểm thơm, kia là nữ quỷ."

"Quý nước bên trong. . ." Tiểu lão đầu mà ngừng lại một chút, "Quý nước có cổ cây rong mùi vị."

"Nói nhảm." Dư Sinh thuận miệng chen một câu, "Chẳng lẽ có cổ cá mùi vị?"

"Cũng không phải không thể." Tiểu lão đầu mà gấp lại sau là Dư Sinh, oán giận nói: "Tiểu chường quý, người tối hôm qua không chân chính a."

"Ta làm sao không chân chính rồi?" Dư Sinh ra vẻ mờ mịt.

Tiểu lão đầu mà chỉ vào tại Dư Sinh dưới chân cần cái đuôi Cầu Tử, "Tiểu lão đầu mà tối hôm qua làm cái đêm, kém chút tè ra quần."

Diệp Từ Cao "Hắc hắc" vui vẻ, "Thôi đi, giờ đem Kim tiền kiếm đi đi tiểu?"

Tiểu lão đầu mà vẫn tranh luận, "Ta là sợ gặp phải đồ không sạch sẽ."

Dư Sinh chỉ vào sân sau giếng, "Người nếu thật muốn bắt quý, không bằng giúp ta nhìn xem trong giếng có đồ vật gì."

Tiểu lão đầu đứng dậy, "Ta bắt quý chào giá không ít, bắt quá hôm nay tiện nghi người, liền chống đỡ làm tiền rượu."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Nhan trị ăn cơm

"Chậm đã!" Dư Sinh ngừng tiểu lão đầu, hần như có điều suy nghĩ, "Người sẽ không không có tiền a?"

Tiểu lão đầu nghe xong, từ trong ngực móc ra một phình lên túi tiền, run lấy đinh đương vang.

Hắn dựng râu trừng mắt, "Ai không có tiền, ai không có tiền. . ."

Diệp Từ Cao cao giọng đánh gãy hắn, "Ai không có tiền, ai không có tiền, cháu trai mới có tiền."

"A đúng." Tiểu lão đầu đem tiền túi thu hồi đi mới trở lại mùi vị đến, "Không đúng, cháu trai mới không có tiền."

Dư Sinh cũng là một mặt bất thiện nhìn Diệp Từ Cao, "Cẩn thận ta khẩu trừ người tiền công."

Diệp Từ Cao kỳ quái, "Tiền trên người người không được đầy đủ bị người tiểu di mụ thu hết đi rồi?"

"Đạo cao một thước, ma cao một trượng." Dư Sinh đưa tay từ trong ngực lấy ra một túi tiền đến, cũng là đinh đương rung động.

Trên bậc thang lúc này vang lên tiếng bước chân, Dư Sinh vội vàng đem túi tiền giấu tủ rượu đằng sau.

Hắn đối tiểu lão đầu khoát khoát tay, "Được rồi, bắt cái quý gì, ngài một nắm lão cốt đầu, đừng có lại trật eo."

Tiểu lão đầu mà vỗ vỗ sống lưng, "Lão đầu nhi eo kiên cường vô cùng."

"Vậy cũng không được, dù sao ta là không tốn cái này tiền tiêu uống phí." Dư Sinh kiên quyết không đồng ý, bắt quý sự tình hắn cũng thành.

Lúc này cửa ra vào có vang động, Dư Sinh thò đầu xem xét, gặp Mao Mao giống như sương đánh quả cà, một bước một chịu đi đến cửa khách sạn.

"Đây là thể nào đây là." Dư Sinh tiến lên, coi là con lừa nhỏ gặp kiếp nạn gì.

Xuống lầu Thanh đi nhìn lướt qua, thần nhiên nói: "Hơn phân nửa là trang, đánh một trận liền tốt."

Câu nói này phảng phát linh đan diệu dược, con lừa nhỏ "Ngang" vừa gọi nguyên địa phục sinh, "Xoát" chạy hướng hậu viện đi.

Lưu lại Dư Sinh không hiểu ra sao.

"Trở về liền tốt." Dư Sinh nói, "Đúng lúc đến mai vào thành dùng đến nó, hôm nay chúng ta trước ném thử ta cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn."

"Đúng rồi," Dư Sinh mới vừa đi tới cửa phòng bếp, quay đầu phân phó Bạch Cao Hứng, "Người đi làm hai cái chiều bài, đến mai vào thành tìm lại mặt

mũi dùng."

"Cái chiêu gì bài?"

"Một cái Thương Tâm lâu chiêu bài, một cái cháo chiêu bài, viết xong sau treo xe lửa bên trên." Dư Sinh nói.

Diệp Từ Cao đáp ứng, đang muốn đi tìm Thạch đại gia, nghe Dư Sinh lại nói: "Đúng rồi, cháo trên biển hiệu thêm câu nói."

"Lời gì."

"Cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn, thành chủ con lửa uống đều gọi tốt." Dư Sinh nói, hần tự giác câu này quảng cáo rất tán.

Một cây đuũa từ Dư Sinh bên tai gào thét mà qua, "Là lửa của thành chủ!" Thanh di lạnh lùng nói.

"Đúng, đúng, lửa của thành chủ." Dư Sinh đáp ứng một tiếng, vội vàng tránh bếp sau đi.

Cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn là Dư Sinh bản thân đặt tên, tại hệ thống sách dạy nấu ăn bên trong, cháo danh tự rất bình thường, tên là cháo Lạp Bát.

Nhưng cũng không phải thuận miệng lấy, dù sao Dư Sinh chén này cháo Lạp Bát, cùng Hiệp Khách đảo bên trên cháo Lạp Bát có dị khúc đồng công chi diệu.

Dư Sinh dứt khoát cũng liền cho mượn Kim lão gia từ cái này bá khí danh tự.

Phàm là nấu cháo, dùng nước giếng thì thơm, dùng nước sông thì không có mùi vị gì cả, khách sạn nước giếng phù hợp.

Hôm nay chỉ là tiểu thí ngư dao, Dư Sinh không đem giờ trò lấy ra.

Hần chỉ là đem bình thường gạo trắng, táo đỏ, hạt sen, khiêm thực, nhãn khô, đậu đỏ loại hình có thứ tự gia nhập trong đó.

Đội nấu cháo đồng thời, Dư Sinh quay người bắt đầu làm bánh bao canh.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào phòng bếp, nhảy vọt tại Dư Sinh tóc, trên bờ vai.

Hần hừ phát không biết tên từ khúc, thành thạo bóp ra ba mươi hai đạo gấp linh lung bánh bao, giống như bạch cúc, nhìn xem chính là hương thụ.

Thanh di vén rèm, nhìn xem Dư Sinh bộ dáng nghiêm túc, ngược lại cảm thấy lúc này Dư Sinh có mẹ hần bộ dáng.

Đương nhiên, mẹ hần bộ dáng nghiêm túc là tại chém người thời điểm.

Nói như vậy, Dư Sinh ngược lại là vẫn nhả không ít, điểm ấy di truyền lão Dư.

Thanh di nhìn đến nhập thần, khách sạn phòng lớn chỉ còn lại tiểu lão đầu một người.

Hần tả hữu nhìn một chút, thấy không có người đến, lặng lẽ hướng về tủ rượu sờ soạng, tại bình rượu đằng sau mò tới trống túi tiền.

"Hắc hắc." Tiểu lão đầu mà nhin không được cười lên,

Thẳng đến hần trông thấy ngòai xỏm trên mặt đất, đang ngẩng đầu nhìn hần Cầu Từ.

"Xuyt." Tiểu lão đầu tiếng lòng run lên, vô ý thức dựng thẳng chỉ thị ý Cầu Từ im lặng.

Cầu Từ quét hần liếc mắt về sau, đưa ánh mắt chuyển qua phân nhánh, thật đúng là một tiếng cũng không gọi.

Tiểu lão đầu buông lòng một hơi, lặng lẽ đem tiền túi bóp ra tới.

Chỉ là không đợi hần bỏ vào trong ngực, chỉ thấy Cầu Từ nhảy lên, nghe răng trợn mắt hướng hần "Gâu gâu" rống giận.

Trán cái thần, cái này chó còn hiểu đến bắt tặc bắt tang?

Tiểu lão đầu ngu ngơ tại nguyên chỗ, gấp đứng tại cửa phòng bếp Thanh di quay người, vội vàng đem túi tiền ném lên bàn, tiện tay ôm lấy một vỏ rượu.

Hần đối Thanh di nói: "Thực sự chờ không nổi điểm tâm, ta trước uống một vỏ rượu."

Thanh di không nhìn hần, tiến lên đem tiền túi nhặt lên.

Dư Sinh cùng ra tới liền nghe thấy túi tiền, lại quét tiểu lão đầu liếc mắt, đâu còn không biết xảy ra chuyện gì.

"Lão đầu nguoi trộm đồ." Dư Sinh cả giận nói.

Tiểu lão đầu vẫn tranh luận, "Ta trộm cái gì."

Dư Sinh chỉ vào túi tiền không kịp mở miệng, tiểu lão đầu đã nói: "Túi tiền trên bàn, sao liền là lão đầu nhi trộm?"

"Ta tiền này túi nguyên bản giấu ở . . ." Dư Sinh dừng lại.

"Giấu ở cái gì?" Thanh di vuốt vuốt túi tiền.

"Giấu ở tủ rượu đằng sau, chuẩn bị cho tiểu di mụ một kinh hi." Dư Sinh cơ trí mà nói, "Hừ, có Cầu Tử tại còn dám trộm đồ."

Cầu Tử tại Thiên Mã chỗ bồi dưỡng về sau, chó bản lĩnh tăng trưởng, cũng không tiếp tục là dựa vào nhan trị ăn cơm bài trí.

"Cao Húng, Bạch Cao Húng." Dư Sinh hướng hậu viện hô khách sạn chuyên trách côn đồ.

Bạch Cao Húng đi tới.

Dư Sinh chỉ vào tiểu lão đầu, "Dám trộm đồ, đem hấn áp đằng sau đi, ta rất hoài nghi hấn có tiền hay không."

"Làm gì, làm gì." Tiểu lão đầu mà trông mắt nhanh như chớp chuyển, "Nói cho nguoi, ta lão đầu nhi thể cốt yếu, có chuyện bắt trặc. . ."

Tiểu lão đầu mà gầy chỉ chờ gió thổi qua du lịch vòng quanh thế giới, xác thực không tốt ra tay.

"Chỉ nhỏ tóc." Dư Sinh oán hận nói.

"Đúng vậy." Bạch Cao Húng ma quyền sát chương tiến lên một bước.

Tiểu lão đầu mà sờ lên trán, hôm qua bị kiếm khí phá đi thanh lương vẫn còn ở đó.

Mắt thấy còn lại tóc trắng cũng muốn khó giữ được, tại Bạch Cao Húng giữ chặt hấn cánh tay lúc, tiểu lão đầu mà hướng về trên mặt đất rất không chuyên nghiệp khề đảo.

"Ai u, cánh tay của ta gãy rồi, có ai không, giết nguoi rồi." Tiểu lão đầu mà trên mặt đất kêu khóc.

Bạch Cao Húng tròn tròn mắt, hấn gờ hai tay vô tội nói: "Ta một điểm sức lực cũng không có dùng."

Dư Sinh cũng tròn tròn mắt, suy nghĩ bên trong chỉ có hai chữ "Đây là trong truyền thuyết nguoi già bị đụng?"

Thân là lão tài xế, năm đó tung hoành đường cái hai mươi năm, bao nhiêu nguoi muốn cho hấn táng gia bại sản, Dư Sinh đều bình yên tránh thoát.

Làm sao, hôm nay tại thuyền lật trong nương.

Tiểu lão đầu khóc trời đập đất, Bạch Cao Húng nhìn không được nói: "Cái kia, đại gia, nguoi lên, ta có chuyện gì dễ thương lượng."

"Có cái gì tốt thương lượng, thương cân động cốt một trăm ngày, các nguoi thật tốt sinh hầu hạ."

Dư Sinh đương nhiên không đáp ứng, không đợi hấn nói chuyện, một nguoi nhảy tiến vào khách sạn.

"Giết nguoi? Ha ha, bị ta đuổi kịp đi." Phú Nan đắc ý nói.

"Giết nguoi cái đầu, nguoi cứ như vậy muốn cho ta đi vào?"

"Đó cũng không phải, ta chỉ muốn chứng minh ta suy luận là đúng." Phú Nan nói.

"Nguoi nha liền là đoán." Dư Sinh nói.

"Cái này thân là danh bổ trực giác, nguoi không hiểu."

Phú Nan đi tới, gặp tiểu lão đầu nằm dưới mặt đất bình yên vô sự, thất vọng, "Chuyện gì xảy ra?"

"Bị lừa bịp lên." Dư Sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Diễm tán thành yêu

"Cái gì lừa gạt, bọn họ muốn giết người, mang ta cánh tay đều đánh gãy." Tiểu lão đầu ôm cánh tay, "Cảm Y Vệ đại nhân, người cần chủ trì công đạo a."

Phú Nan trầm ngâm, "Cái này, đánh chết người rồi ta mới có thể xử trí, đoạn cái cánh tay sự tình quá nhỏ."

Hắn đề nghị: "Muốn không các người tiếp tục, xảy ra nhân mạng lại tìm ta?"

Tiểu lão đầu mà ngây ngẩn cả người, trong lòng đoán chừng có vạn thót * lao nhanh.

"Chết người sẽ trễ." Dư Sinh cũng nói, "Người cần chủ trì công đạo, không thể cô phụ thành chủ tín nhiệm"

"Được đi, vậy ta nhìn xem." Phú Nan ngồi xổm người xuống, "Bằng vào ta nhiều năm nghiệm thi kinh nghiệm đến xem. . ."

Mẹ người, nghiệm thi kinh nghiệm? Tiểu lão đầu mà có chút run rẩy.

Phú Nan đụng đụng hất cánh tay, tại lão đầu nhĩ giả bộ kêu đau bên trong không lưu tình chút nào vạch trần hắn, "Không có gãy."

"Nói bậy, nhất định gãy, bằng không thì liền là có nội thương." Tiểu lão đầu mà trên mặt đất không buông tha.

Tiểu lão đầu mà vừa dứt lời, "Rắc" một tiếng vang vọng khách sạn.

Dư Sinh bọn họ hai mặt nhìn nhau, sau đó ánh mắt rơi vào tiểu lão đầu vừa rồi ôm trên cánh tay.

Đầu kia cánh tay, chỗ ngoặt thành một cái rất quý dị góc độ, một cái thường nhân bày không ra được góc độ.

Tiểu lão đầu mà không để ý tới gọi thăm rồi, ngoác nhìn qua cánh tay, nhất thời không biết chuyện gì xảy ra.

"Người làm chứng, hai chúng ta cách hắn một bước xa đâu." Dư Sinh lời kéo Phú Nan nói.

Bạch Cao Hứng đi theo gật đầu.

Không đợi Phú Nan nói chuyện, lại "Rắc" một thanh âm vang lên, cánh tay lại bản thân tách ra trở về.

"A ~" tiểu lão đầu đau thấu tim gan, không kịp kêu thảm truyền đi, cuống họng cầm bình thường truyền không ra tới.

"Còn có chỗ nào gãy mất, nói cho ta một tiếng." Tiểu di mục thanh âm trong trẻo lạnh lùng tại sau lưng truyền đến.

Dư Sinh ba cái quay đầu, không ngậm miệng được nhìn xem Thanh di.

Tiểu lão đầu mà lắc đầu, cuống họng lại khôi phục, "Không đau, không đau." Hắn nhin đau nói.

"Từ trong tay của ta lừa bịp tiền? Cửa sổ đều không có." Thanh di khinh thường nói.

Dư Sinh đối tiểu di mục kính nể không thôi, chỉ là không đợi biểu đạt, khách sạn đi tới ba người.

"Tiểu nhị, đến vò rượu, đi đi xúi quẩy."

Bạch Cao Hứng bận bịu bung lên một vò rượu, lại cắt một phần nhắm rượu thịt sỏ lợn, "Thế nào đây là?"

"Làm sao vậy, " người tới bên trong có vị lưu tóc dài tức giận nói: "Ngày đêm nom nớp lo sợ đi đường, một đường an toàn."

Hắn thanh trường kiếm thả trên bàn, "Hùng đông nhanh đến Dương Châu địa giới, vốn định an toàn, ai mẹ hắn biết gặp phải ăn cướp."

"Ăn cướp?" Bạch Cao Hứng khẽ giật mình, ánh mắt hướng về đại đạo mặt phía nam nhìn lại, "Trên đại đạo có cường đạo?"

"Không phải cường đạo, nhưng so cường đạo còn cường đạo." Hán tử hóp một cái rượu an ủi, "Gặp phải Hoàng môn."

Hoàng môn chính là chôn cách gọi khác.

Theo ba cái hán tử lao nhao giăng, tại thị trấn nghĩa địa mặt phía nam trên hoang dã, hiện tại tụ tập một nhóm lớn chồn.

Những này chồn có ở tại mô đất bên trên, có trên đường bình yên vững bước, nhưng chỉ cần gặp có lạc đàn đi đường người trải qua, liền "Hoa" lao xuống ngăn lại nói.

Những này chồn cũng không tập kích người, chỉ là đứng lên đem chân trước chắp lên, tự mô tự dạng vái chào lấy tiền.

Tại mô đất bên trên còn có hai cái đã thành hình người yêu quái, đi đường người nếu không móc ra ít đồ đến, liền phải đem tính mệnh lưu lại.

Đương nhiên, Dư Sinh cảm thấy lấy kia bị Diệp Tử Cao lừa gạt chồn tính tình, đôi lúc hẳn là sẽ không cho bọn hán lựa chọn như vậy.

"Đáng sợ nhất chính là, " hán tử đối Bạch Cao Hứng nói, "Một đầu chồn nhường đường lúc còn hỏi ta 'Ngài nhìn ta giống người hay không a?' "

Bạch Cao Hứng ngừng một lát, đầu này chồn thể mà có thể mở miệng nói tiếng người, nói rõ cách hóa thành nhân hình đã không xa.

Hán hỏi hán tử, "Người trả lời như thế nào?"

"Ta có thể làm sao, đương nhiên là che giấu lương tâm nói như." Hán tử nói.

"Ai u, hòng." Bạch Cao Hứng nói.

"Thế nào?" Ba cái hán tử nhìn xem Bạch Cao Hứng.

Bạch Cao Hứng nói: "Tại chúng ta thiên sư bắt yêu một nhóm bên trong,

Chồn hỏi ngài lời này tên là lấy miệng phong."

"Lấy miệng phong?"

"Đúng."

Bạch Cao Hứng nói cho bọn hán, bởi vì chồn thành tinh sau khó chơi, cho nên chồn hóa thành nhân hình rất không dễ dàng.

Tại chồn trước ngực có một khối xương ngang, chỉ có bỏ đi khối này xương ngang mới có thể hóa thành nhân hình.

Chồn bỏ đi căn này xương ngang có rất nhiều phương pháp, trong đó trực tiếp nhất đơn giản chính là lấy miệng phong.

Tại chồn lấy miệng phong lúc, trả lời người nếu nói ra "Giống", như vậy cái này chồn liền nhận chỗ ích lợi.

"Rất nhiều người nói nó 'Giống người' về sau, bởi vì tên mà ảnh hưởng đến thực, tích lũy tháng ngày sau nó liền có thể bỏ đi xương ngang." Bạch Cao Hứng nói.

Dư Sinh ở một bên nghe lú lười không thôi, "Tán thưởng cũng có thể thành yêu, cái này chồn cũng quá tà môn a?"

Bạch Cao Hứng khoát khoát tay, "Cũng không phải tán thưởng cũng có thể thành yêu, chồn mở miệng nói chuyện đã có yêu lực, xương ngang chỉ là lâm môn một cước."

Vậy cũng đủ tà môn.

Dư Sinh dư quang thoáng nhìn tiểu lão đầu mà lặng lẽ ra bên ngoài trượt, đứng người lên một phát bắt được hán.

"Đưa đến sân sau đi, dám đi ăn chùa, không phải đem hán nhỏ được tên trọc không thể." Dư Sinh phân phó Bạch Cao Hứng.

Bạch Cao Hứng ứng, níu lấy tiểu lão đầu hướng phía sau đi.

Dư Sinh chiếu khán một chút hán cháo, cũng đuổi tới kho củi.

Lưu tóc dài hán tử gấp tiểu lão đầu trên đầu bị cạo bóng loáng một mảnh, không khỏi đánh cái rùng mình.

Hán sờ lên bản thân bởi vì thường xuyên quản lý mà có chút anh tuấn tóc dài, thấp giọng hỏi đồng hành bằng hữu, "Đủ tiền rệu a?"

Hai người ước lượng một chút túi tiền, "Đủ rồi, đủ."

Lưu tóc dài hán tử lúc này mới buông lỏng một hơi, "Kia kiểu tóc thật là đủ xấu."

Đem tiểu lão đầu kéo tới kho củi, Dư Sinh đưa tay từ trong ngực hán móc ra túi tiền đến, "Ta xem một chút có bao nhiêu tiền."

Hán đem tiền túi mở ra, gấp bên trong tất cả đều là chút đồng nát sắt vụn, thậm chí có mảnh sứ vỡ, khó trách nghe sẽ đình đương rung động.

"Ha ha, người cháu trai này tại ngay trước thật đúng là đủ bây giờ." Bị lừa Dư Sinh oán hận nói.

Thua thiệt lão nhân này lời thề son sắt nói cái gì cháu trai mới không có tiền, hóa ra hẳn là thực sự hết tiền.

Tiểu lão đầu mà gặp Thanh di không ở phía sau bên cạnh, lại có vừa rồi giáo hoạt, "Người tiểu tử này, một chút cũng không kính già yêu trẻ."

"Ta cũng muốn kính già, có thể ngài đều là mà mất nét, ta cũng không tốt miễn cưỡng chính mình." Dư Sinh nói.

Hắn đối Bạch Cao Hứng phát phát tay, "Tìm kiếm trên người có đáng tiền đồ vật không?"

Bạch Cao Hứng ngồi xuống tìm tòi về sau, từ tiểu lão đầu trên cổ gỡ xuống một chuỗi đồng tiền, phía trên có bốn cái đồng tiền.

"Người thật đúng là bốn tiền thiên sư a." Dư Sinh kinh ngạc.

"Đó là đương nhiên, người không thể một lần nói hai cái láo, dễ dàng như vậy lộ tẩy." Tiểu lão đầu nói, "Hiện tại biết ta lời nói không ngoa đi?"

Hắn hòa ái cười nói: "Tiểu tử, không bằng ta giúp người bắt quỷ, chống đỡ làm cơm tiền cùng tiền rượu thế nào?"

Dư Sinh mới không đáp ứng, để Bạch Cao Hứng tiếp tục lục soát, "Nghĩ hay lắm, bắt quỷ ta cũng thành, giang thành đều bị ta nhẹ nhõm bắt lại."

"Giang thành?" Tiểu lão đầu mà khẽ giật mình sau giáo huấn Dư Sinh, "Nói dối cũng không phải hảo hải tử, giang thành rất khó chống đỡ."

Bạch Cao Hứng không khỏi cười, đồng thời đưa cho Dư Sinh một thanh Kim tiền kiếm.

"Đây đây, đây chính là lão đầu nhĩ ăn cơm gia hỏa." Tiểu lão đầu mà nói.

Dư Sinh không để ý tới hắn, đếm kỹ Kim tiền kiếm bên trên đồng tiền.

"Một trăm linh tám mai." Phú Nan theo vào tới nói, "Tất cả Kim tiền kiếm đều cái này số."

Dư Sinh lúc này mới đem Kim tiền kiếm thu lại, "Mới một trăm mười hai văn tiền, kém xa lắm đâu."

Phú Nan nói: "Thiên sư bắt ma nghe được, không phải bị người tức chết không, một thanh Kim tiền kiếm chỉ ít năm trăm văn."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Huỳnh đệ

"Vậy cũng kém xa." Dư Sinh hướng về Bạch Cao Hứng phát phát tay, "Nhỏ tóc, không nhỏ tóc khó giải mối hận trong lòng ta."

"Quân tử động khẩu không động thủ." Tiểu lão đầu hướng lui về phía sau, hoảng sợ nhìn xem Bạch Cao Hứng từng bước tới gần.

Hắn nhớ lại Diệp Tử Cao tới hôm qua khuyến cáo, vội nói: "Ta có thể làm cu li gán nợ."

Dư Sinh trên dưới nhìn hắn, "Người, làm cu li?"

Bạch Cao Hứng nói: "Tuyệt đối đừng, hắn trật eo, bị bệnh cái gì, bản thân liền thành cu li, chúng ta đến lúc đó rất phiền phức."

Tiểu lão đầu cả giận nói: "Có như vậy nguyên rủa lão nhân a."

Dư Sinh trầm ngâm về sau, "Làm cu li là không được, bất quá để hắn ra ngoài bán vẫn có thể kiếm ít tiền."

Bạch Cao Hứng ngẩn ngơ, Phú Nan ngầy ngẩn cả người.

Tiểu lão đầu mặt đen đều trắng ra, "Người cầm . . Không bằng cầm thú a."

Dur Sinh cố ý làm hấn, cuối cùng mới cười nói: "Ngày mai đến thành Dương Châu, giúp đỡ sạp cháo bán cháo đi."

Đừng nói, lấy tiểu lão đầu mà da mặt dày, tại phiên chợ bên trên vẫn là kêu mở.

Bạch Cao Hứng cũng cảm thấy không tệ, buông ra tiểu lão đầu.

"Bán cháo a." Tiểu lão đầu mà buông lỏng một hơi.

Bọn họ quay người ra kho củi, Dur Sinh hỏi Phú Nan, "Người cả ngày mặc một thân phi lư phục, cũng không sợ bẩn?"

Phú Nan nói: "Ánh mắt gì, hôm nay vừa đổi."

"A, ta cho là người cái này thân con lừa da trắng tuốt không tẩy đâu." Dur Sinh thuận miệng về một câu sau hướng về Bạch Cao Hứng nháy mắt ra dấu.

"Hôm qua vừa tẩy, quần áo còn treo tại cửa ra vào đâu." Phú Nan biểu thị bản thân cũng là thích sạch sẽ.

"Phanh ~" "Cách cách ~"

Khách sạn phòng lớn truyền đến bát vỡ thanh âm, để Dur Sinh tâm "Lộp bộp" một vang, "Ta sứ thanh hoa."

Ba người bọn hấn hướng về phòng lớn chạy đi, tiểu lão đầu làm bộ đi theo, thân thể lại hướng hậu viện cửa ra vào tới gần, nghĩ đến lạng lẽ chạy đi.

Hấn vừa ra hàng rào cửa, gặp ba con ngỗng lớn rũ cụp lấy mặt, theo thứ tự đứng tại một đầu tiểu bạch hồ trước người.

Tiểu bạch hồ đi tới đi lui, giống như tại đối ba con ngỗng lớn phát biểu.

"Khách sạn này quả nhiên Có Yêu Khí." Tiểu lão đầu nói thảm một câu, nghĩ đến vòng qua bọn chúng đi ra phía ngoài.

Thế nào biết tiểu bạch hồ cái đuôi quét qua, ba con ngỗng lớn hùng oai khí ngang hướng về hấn đánh tới.

"Làm gì, làm gì." Tiểu lão đầu duỗi chân đi đập.

Nhưng ba con ngỗng lớn với tư cách Hắc Miêu Cảnh Trường hoặc Cầu Từ chuyên trách côn đồ, dũng mãnh thiện chiến một bước không lùi, còn tận hưởng bộ vị yếu hại kêu gọi.

Tiểu lão đầu thân thể yếu, lại bị bức ép về sân sau.

Ba con ngỗng lớn lúc này mới dừng tay, một lần nữa trở lại tiểu bạch hồ bên cạnh.

"Được, đường đường bốn tiền thiên sư chỉ có thể bán cháo." Tiểu lão đầu thờ dài một tiếng hướng về phòng lớn đi đến.

Bị Hoàng môn ăn cướp, vừa rồi còn rất hòa khí ba người, hiện tại có hai vị tại ra tay đánh nhau, tóc dài hán tử ở giữa khuyên can.

Dur Sinh kéo qua xem náo nhiệt Diệp Từ Cao, "Chuyện gì xảy ra?"

"Hãy cao, hai người cướp tính tiền, ai cũng không cho đối phương kết, sau đó liền đánh nhau." Diệp Từ Cao nói.

"Cái này đều có thể?" Phú Nan thêm kiến thức, "Bằng hữu như vậy cho ta đánh."

Hai người tuy chỉ là quyền cước tương hướng, nhưng bởi vì là người luyện võ, đánh gọi là cái kịch liệt.

Quyền quyền đến thịt, chiêu chiêu thấy máu, để Dur Sinh có kiếp trước xem đám bốc khoái cảm.

"Chúng ta liền xem náo nhiệt?" Bạch Cao Hứng hỏi chương quỹ.

"Đứng lúc thử một chút bàn ghế rắn chắc không rắn chắc." Dur Sinh nói.

Đĩa đã bị đánh nát, gấp gấp cũng vô dụng, mà lại khách sạn bàn ghế sau khi thay đổi, còn không đã từng thụ khảo nghiệm.

Tóc dài hán tử đưa tay ngăn đón hai vị bằng hữu, "Đừng đánh nữa, tất cả mọi người là huynh đệ, có chuyện hảo hảo nói, ta đừng động thủ được không."

Bên trái hán tử bảo tố lấy máu mũi, "Ai cùng hấn là huynh đệ, kết cái sổ sách đều đoạt, huynh đệ cái rắm."

Tay hấn ngăn, một chiêu đi qua bị phía bên phải hán tử tránh thoát, cái mũi ngược lại bị đánh một quyền, lập tức máu chảy thẳng xuống dưới.

Bên trái hán tử giận quá, quơ lấy bên cạnh ghế dài, một cái ghế đánh tới hướng phía bên phải hán tử đầu.

"Vỡ,

Vờ." Diệp Tử Cao hô hào, nhưng một cái ghế xuống dưới về sau, ghế bình yên vô sự, bị đập hán tử có chút choáng.

Diệp Tử Cao than thở một tiếng, đối Bạch Cao Hứng nói, "Hôm nay ta giúp ngươi chấn trau."

Đối với người luyện võ mà nói, đập nát cái bàn bằng ghế là chuyện thường, hán làm sao đến Dur Sinh cố ý chuẩn bị bộ bàn ghế đến ứng đối.

Bị đập phía bên phải hán tử không phục, cũng quơ lấy ghế đánh tới hướng bên trái hán tử.

Kẹp ở giữa tóc dài hán tử tay mất lạnh lẽ, một nắm ngăn cản, "Chớ tổn thương hòa khí."

Phía bên phải hán tử mắng to: "Vừa rồi ngươi vì cái gì không ngăn cản, ngươi nha thiên vị, có còn hay không là huynh đệ của ta."

Tóc dài hán tử cũng là uống choáng, cảm thấy phía bên phải hán tử nói rất đúng, dứt khoát để bọn hán hòa nhau lại cản, thế là nói lòng tay.

"Ba ~" một cái ghế nện ở bên trái hán tử trên đầu.

"Cháu trai ngươi thiên vị." Bên trái hán tử không thuận theo, chộp lấy băng ghế đánh tới hướng tóc dài hán tử.

Phía bên phải hán tử nói: "Không tệ, tiểu tử này không chân chính, nện hán."

Hai người thế là liên thủ hướng về tóc dài hán tử quyền cước tương hướng.

"Kịch bản trầm bổng chập trùng a." Dur Sinh gặm thịt sỏ lợn nhìn say sưa ngon lành.

Hán ngồi Thanh di bên cạnh, phòng ngừa đồ vật đập tới lúc thành tai họa cá trong chậu.

Thảo Nhi không biết từ chỗ nào chui ra ngoài, ngồi Dur Sinh bên cạnh, cũng nhìn nhập thần, đôi khi vung nắm tay nhỏ vì ở giữa tóc dài hán tử cổ động.

Thân là Cẩm Y Vệ, Phú Nan nhìn không được.

"Được rồi, đi, đừng để người bên ngoài chế giễu." Phú Nan đi lên đẩy ra bên trái hán tử.

Bên trái hán tử gặp có người cản hán, quay người liền là một cái ghế, bị Phú Nan tóm chặt lấy.

"Ngươi gốc a, hán xuyên phi lư phục đâu." Tóc dài hán tử đập bên trái hán tử một cước sau nhấc nhờ hán.

"Bay, phi lư phục?" Bên trái hán tử mất say lơ dờ mông lung, gặp cảm y bên trên quả có một đầu bay lợn con lửa, lập tức tỉnh rượu ba phần.

Tại thành Dương Châu tập kích Cẩm Y Vệ, chính như kiếp trước đánh lên cảnh sát, không phải đùa giỡn.

Hán vội vàng buông ra băng ghế, gặp Phú Nan bình yên vô sự sau buông lỏng một hơi.

"Cám ơn huynh đệ." Hán gấp lại sau tóc dài hán tử cùng phía bên phải hán tử còn đánh, khuyên nhủ, "Đừng đánh nữa, tất cả mọi người là huynh đệ."

Phía bên phải hán tử cả giận nói: "Ai cùng hán là huynh đệ, kết cái sổ sách đều. . ."

"Đi, " phía bên phải hán tử tỉnh ngộ, "Đánh nhầm."

"Nói nhầm." Tóc dài hán tử đập hán một cước, thở hổn hển chỉnh lý mái tóc dài của mình.

"Không có ý tứ, không có ý tứ." Phía bên phải hán tử xin lỗi về sau, chỉ vào bên trái hán tử lại muốn mở miệng, vội vàng bị tóc dài hán tử ngăn cản.

Tại tóc dài hán tử nói hết lời, Phú Nan ở bên khuyến cáo dưới, ba người rốt cục tỉnh rượu mình ngộ vài phần.

Gặp bọn họ bên kia yên tĩnh, Thanh di gậy ra bàn tính, đưa cho Bạch Cao Hứng, "Đám tặc hứng liền tính tiền đi."

Bạch Cao Hứng đem bàn tính bày trước mặt bọn hán, "Hết thấy bảy xâu ba mươi văn, xóa đi số lẻ, hết thấy bảy xâu."

Hán nhìn trái phải một cái hai người, "Các ngươi ai kết?"

Tóc dài hán tử nói: "Bảy xâu? Ngươi cũng ăn cướp đâu."

"Các ngươi đánh nát đĩa, ly rượu giá trị năm xâu."

Bạch Cao Hứng lấy ra một cái đĩa để bọn hán nhìn, "Ba vị có thể nhìn xem, năm xâu đã rất thấp."

Ba người cũng biết cái này đĩa chỉ trân quý, hai mặt nhìn nhau sau đồng thanh nói: "Đến một chút?"

Ba người thế là đem tiền trên người lấy ra tụ cùng một chỗ, tóc dài hán tử khẽ đếm, không nhiều không ít đúng lúc bấy xâu.

Bạch Cao Hứng đem tiền tiếp nhận, "Nhận được hân hạnh chiếu cố, cảm kích khôn cùng."

"Được, chuyện này sinh ý xem như chạy không." Tóc dài hán tử đứng lên, thanh kiếm tất cả nhét bằng hữu trong tay, "Đi thôi."

Hai người ngượng ngùng đứng lên hướng về cửa khách sạn đi đến.

"Mẹ hán, các người thật đúng là xuống tay." Tóc dài hán tử nói.

"Lỗ mũi của ta còn chảy máu đâu."

"Mắt của ta vòng đều đen."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chân ái

Một trận nháo kịch về sau, Dư Sinh cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn nấu xong.

Thanh di ngắm nghía chén này cháo, nước cùng gạo tương dung, không giảm một điểm, không tăng một điểm, mềm nhũn như một.

Nàng dùng thìa khẽ thưởng thức một ngụm, nhân táo tan tại trong cháo, tại gạo nếp điều hòa lại, hạt sen, kiêu thực, hạnh nhân tuyệt không đột ngột.

Mấy chục loại nguyên liệu nấu ăn hương vị, tại trong cháo tương dung vì một, tạo thành một loại thơm ngọt mềm nhu hương vị.

Cho dù thô tục như Phú Nan, một ngụm cháo xuống dưới, dạ dày ấm lên, tâm cũng đi theo mềm xuống tới.

Phú Nan liên tiếp uống hai bát lớn, rồi mới đem bát buông xuống.

Hắn đối Dư Sinh nói: "Chớ nói Thường Tâm lâu, Tầm Vị trai cháo cũng chưa chắc đạt tới người chén này cháo."

Dư Sinh tuyệt không khiêm tốn, "Kia là đương nhiên, bằng không thì như thế nào xứng đáng ta danh tự này."

Phú Nan phẩm nói: "Bát Hoang Lục Hợp, Duy Ngã Độc Tôn, danh tự này cùng cháo xứng đôi thật sự là tuyệt."

Uống xong cháo, trời đã không còn sớm. Hắn muốn đi ra ngoài đi dạo, vừa đứng dậy liền bị Dư Sinh gọi lại.

Dư Sinh gặp Diệp Tử Cao đi đến đường phố đối diện, lôi kéo Phú Nan nói: "Chớ đi a, chúng ta trò chuyện tiếp một lát."

Phú Nan nói: "Trò chuyện cái gì?"

"Hôm nay khí trời tốt." Dư Sinh gặp Diệp Tử Cao tại Phú Nan trước cửa phơi áo dây thừng bên trên lộn y phục.

"Người cái này không nói nhảm, tất cả mọi người ngóng trông trời không tốt đâu." Phú Nan cảm thấy không có dinh dưỡng lại muốn đi.

"Người biết người vì cái gì cười không lên nàng dâu không?" Dư Sinh cái khó ló cái khôn.

Đề tài này có dinh dưỡng, Phú Nan ngồi xuống, "Người nói một chút vì cái gì?"

"Bởi vì tên của người, người đến đổi tên." Dư Sinh nói.

"Nói bậy đi, cười không lên nàng dâu cùng danh tự có quan hệ gì." Phú Nan không tán đồng.

"Ai nói không quan hệ, nhà ta lão gia tử ngoại hiệu 'Tôm cá', tuổi còn trẻ liền cười cái thích ăn cá cô nương." Dư Sinh nói.

Phú Nan chỉ vào "Không nấu món cá" thề bái, "Vậy mẹ ngươi là chân ái a."

"Đi một bên, bây giờ nói ngươi đây, ngươi chó lảo giang rộng ra chủ đề."

Dư Sinh nói tiếp: "Phú Nan, giàu lên khó, không tốt, ngươi đổi tên Phú Nghĩa liền tốt."

"Giàu dễ?" Phú Nan nghe có chút khó chịu, "Cái này có thể lấy được nàng dâu? Ngươi chó buồn cười ta."

Diệp Từ Cao lấy phi lư phục, chạy hướng về khách sạn sân sau.

Dư Sinh nói: "Tin hay không theo ngươi, ta liền nhắc nhở ngươi một chút, ngươi nên bận bịu cái gì bận bịu cái gì đi thôi."

"Giàu dễ, giàu dễ." Phú Nan cân nhắc đi ra ngoài, "Danh tự này nghe thế nào như thế khó chịu."

Hắn trải qua phơi áo đây thường lúc, một chút cũng không có phát giác thiếu đi đồ vật.

Diệp Từ Cao từ hậu viện thò đầu ra, gặp Phú Nan đi mới tiến vào, "Chường quý, ngươi muốn quần áo."

Thảo Nhi kỳ quái, "Ngươi muốn phi lư phục làm gì?"

"Son nhân tự có diệu dụng." Dư Sinh đem quần áo thu lại.

Hết thấy thu hết tiểu đi mục đầy mắt, nàng khuyên bảo Dư Sinh, "Giả mạo Cẩm Y Vệ. . ."

"Thế nào?"

"Đi, phủ thành chủ thật đúng là không có tương quan pháp lệnh." Thanh di suy nghĩ nửa ngày tìm không thấy cảm chi điều.

Nàng nhìn xem Dư Sinh đắc ý bộ dáng, âm thầm quyết định để cho người ta tăng thêm đầu này.

"Ngày mốt đi, ngày mốt để cho người ta tăng thêm." Thanh di trong lòng tự nhủ.

"Không trách thành chủ." Bạch Cao Hứng ở một bên nói, "Nàng cũng không biết có người cả gan làm loạn đến loại tình trạng này."

"Ta cũng là bất đắc dĩ, bằng không thì bị Thượng Tâm lâu đập phá quán làm sao bây giờ?" Dư Sinh nói.

"Còn không có Mao Mao đâu, nó tại thành Dương Châu đi ngang, Cẩm Y Vệ đều sợ." Phú Nan đứng cửa nói.

"Ta đi." Dư Sinh giật mình, "Ngươi chừng nào thì trở về."

"Trở về chuẩn bị đổi bộ y phục, sau đó chỉ thấy quần áo không thấy." Phú Nan sờ lên cằm, "Ta vừa suy đoán. . ."

"Phòng đoán cái đầu của ngươi, ngẩng đầu liền thấy." Bạch Cao Hứng vô tình vạch trần hắn.

"Ha ha, còn dám phách lối, trộm cướp thế nhưng là phạm pháp, cẩn thận ta truy nã quy án." Phú Nan nhắc lên bên hông đao nói.

"Ai trộm cướp rồi? Chúng ta là làm việc tốt."

Dư Sinh đem quần áo đưa cho Diệp Từ Cao,

"Phú huynh chân thụ thương, tay không thể dính nước, ngươi giúp hắn hảo hảo tắm một cái."

"Chân thụ thương, tay vì cái gì không thể dính nước?" Lý chính xách theo thùng nước vào hỏi.

"Hỏi hắn." Dư Sinh chỉ vào Phú Nan.

Diệp Từ Cao thừa cơ đem quần áo ném cho Phú Nan, giúp lý chính xách nước đi.

"Không đúng." Bạch Cao Hứng bỗng nhiên nói: "Ngươi không nói hôm nay vừa đổi quần áo sạch?"

Phú Nan quay người, cũng không quay đầu lại đi.

Nói đùa bốc phét phía dưới, buổi trưa đã gần đến.

Dư Sinh đứng ở phía sau viện nhìn một cái bầu trời, vạn dặm không mây.

Hắn về phòng lớn đối Thanh di nói: "Trời không thấy mưa, bây giờ trách không thể ta đi."

Thanh di cười nói: "Bây giờ không phải là tới thời điểm "

Bọn họ tán gẫu, nghe trên đường truyền đến một trận tiếng vó ngựa, dừng ở khách sạn phía trước.

Tại cửa ra vào Bạch Cao Hứng kêu gọi dưới, hai người đi vào khách sạn.

Trong đó một vị Dư Sinh gặp qua, chính là hôm đó đơn thương độc mã Dương Châu đến, hai xâu mua bánh bao rau cải xào khách nhân.

Cùng hân cùng nhau đi vào là vị lưu râu cá trê trung niên nhân, nâng cao cái bụng lớn, xem xét liền là có chất béo.

Cái này khách nhân mời râu cá trê ngồi xuống, đối Dư Sinh vẫy chào, "Tiểu nhị, các người món sò trường lên hết một phần."

Dư Sinh sờ đi nhớ kỹ hân, cũng là bởi vì lần trước cũng là hân đem Dư Sinh ngộ nhận là tiểu nhị.

Dư Sinh ở phía sau bận rộn về sau, rất mau đưa đồ ăn bung lên đi.

"Đây chính là tất cả món sò trường rồi?" Râu cá trê hỏi Dư Sinh.

"Đúng." Dư Sinh gật đầu.

Râu cá trê lúc này mới giờ đưa lên, chậm rãi nhắm nháp.

Không đợi Dư Sinh tranh thủ thời gian, khách sạn lại đi vào ba người, cũng là Dư Sinh quen thuộc, bọn họ là trấn trên ngũ nãi nãi một nhà.

Ngũ nãi nãi nhi tử Lí Phúc tại thành Dương Châu làm công việc, khó được trở về một chuyến.

Dư Sinh tiến ra đón, "U, ngũ nãi nãi đã lâu không gặp."

Tại trên thị trấn, ngũ nãi nãi lớn tuổi nhất, cũng khó tránh khỏi có chút nghễnh ngãng.

Nàng nghe Dư Sinh nói chuyện, trả lời: "A, đúng, người thúc rốt cục trở về nhìn ta."

Bên cạnh nàng nàng Lí Phúc có chút xấu hổ.

"Không phải, ta nói là ngài thật lâu không tới."

"Đúng, hân thật lâu không trở lại."

Dư Sinh nghe rõ, ngũ nãi nãi không phải nghe không rõ ràng, nàng là cố ý nói cho người bên ngoài nghe.

Dư Sinh mời bọn họ ngồi ở giữa trên mặt bàn, đối Lí Phúc cười lên tiếng kêu gọi, hàn huyên vài câu.

"Đúng, ta mang người thúc đến ăn ngon một chút, đừng tìm ta cũng như thế ăn bữa trước không có bữa sau." Ngũ nãi nãi một bên không biết nghe được gì, xen vào tiếp lời nói.

Dư Sinh âm thầm hướng về ngũ nãi nãi dựng thẳng ngón cái, lời nói này có trình độ, bên kia Lí Phúc đã mặt đỏ.

"Ngài ăn chút gì?" Dư Sinh hỏi nàng, lại báo một lần khách sạn tên món ăn.

"Đậu phụ ma bà, rau cải xào, còn có bánh bao." Ngũ nãi nãi lưu loát mà nói.

"Được rồi, ngài này cũng nghe rõ ràng." Dư Sinh nói.

"Cái gì, người lại biến thành đen? Không có đen a, ngược lại là trắng không ít." Ngũ nãi nãi trên dưới ngắm nghía Dư Sinh, "Liền là còn không cao."

"Phốc", ngồi tại Thanh di bên cạnh Thảo Nhi cười lên, Thanh di cũng không nhịn được nổi lên ý cười.

Dư Sinh trong lòng tự nhủ ta chẳng phải nhả rãnh một câu, đến mức như thế bản thủ ta.

Hân rất sợ ngũ nãi nãi lại nói hân cái gì, vội vàng chui về bếp sau đi.

Bên này râu cá trê đã đem món ăn nếm hoàn tất.

"Khó trách Chu gia tiểu tử nhớ mãi không quên. Tên này vì đậu phụ nguyên liệu nấu ăn tuyệt."

Tên là xong lý râu cá trê chỉ vào đậu phụ ma bà, "Ta có thể sử dụng nó, nấu hơn mười đạo đồ ăn không mang theo giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Ngư đậu phụ

Lại bình bánh bao canh.

Râu cá trê nói: "Mẫu chốt ở chỗ cái này canh."

Hắn sờ lấy râu cá trê cảm lạnh không nói, đồng bạn cho là hắn đang suy tư canh chi tươi.

Làm sao sau một lúc lâu, râu cá trê lo lắng nói: "Canh vì cái gì không lọt, nó vì cái gì không lọt đâu?"

"Đúng vậy a, nó vì cái gì không lọt đâu?" Đồng bạn phụ họa.

"Ta hỏi nguoi đâu." Râu cá trê trừng hắn.

Đồng bạn: "Ta cũng không biết a."

"Phế vật." Râu cá trê tiếp tục suy tư, trăm mối vẫn không có cách giải hậu phương đưa ánh mắt rơi vào rau cải xào bên trên.

"Khó trách giá trị một quan, như tại chúng ta Tầm Vị trai, thấp hơn năm xâu không bán."

Râu cá trê đối đồng bạn nói: "Thiên hạ có linh chi vật rất nhiều, nhưng xuất hiện tại rau xanh bên trên ít càng thêm ít, làm com thường càng là phung phí của trời . ."

Không đợi hắn nói xong, Bao tử dựa vào tới.

Bao tử cũng nhớ kỹ cái này oan đại đầu, "Khách quan, có muốn hay không ta giúp ngài lại đến một phần, quy củ cũ, hai xâu."

Đồng bạn chính đối trước mắt đồ ăn nuốt nước miếng đâu, không kiên nhẫn khoát khoát tay, "Đi đi đi, không cần."

Râu cá trê nói: "Làm gì không cần, lại đến một bàn."

Đồng bạn coi là sợ hai người không đủ ăn, làm sao râu cá trê nói: "Bọc trở về, để cho ta nằng dâu cũng ném thử."

Đồng bạn chỉ có thể lại hướng về Bao tử muốn một phần.

"Cái này oan đại đầu mỗi ngày đến liền tốt." Bao tử nhin không được cảm thán.

Hắn mấy ngày nay một mực tại khách sạn đi dạo, nhưng chiều có hắn buôn bán không nhiều.

Râu cá trê miệng lớn ăn, đồng bạn nhin không được giờ đưa lên kẹp một cây rau cải, bị râu cá trê chặn

"Nguoi ăn đậu hũ, còn lại thuộc về ta." Râu cá trê nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Chúng ta là đến tìm hiểu tin tức, ta là đầu bếp, ta chủ lực."

Đồng bạn nhìn hắn bụng, rất xem thường.

Tại Dư Sinh ra tới lúc, râu cá trê vẫy chào, "Tiểu nhị, tới, tới."

Dư Sinh đi qua, nghe râu cá trê hỏi: "Các nguoi nấu đồ ăn đầu bếp là ai?"

Dư Sinh chỉ chỉ bản thân, râu cá trê thật bất ngờ, "Nguoi là đầu bếp? Đừng nói giỡn."

"Tiểu Ngư Nhi liền là đầu bếp." Ngũ nãi nãi quay đầu hướng râu cá trê nói.

Lí Phúc oán trách, "Ngài cái này đều nghe rõ ràng, còn giả trang cái gì nghễnh ngãng."

"Nguoi nói cái gì?" Ngũ nãi nãi lại nghễnh ngãng.

Râu cá trê lúc này mới tin.

"Hậu sinh khả ư a." Hấn ngấm nghĩa lấy Dư Sinh, đột nhiên hỏi: "Có Yêu Khí cho ngươi bao nhiêu tiền?"

"Cái gì?" Dư Sinh ngây ngẩn cả người.

"Có Yêu Khí cho ngươi bao nhiêu tiền, ta ra gấp đôi." Râu cá trê duỗi ra hai cái ngón tay nói.

Dư Sinh khoát tay, "Không phải, ta. . ."

Râu cá trê tiếp tục duỗi ra hai ngón tay, "Bốn lần."

"Ngươi nghe ta nói. . ."

"Gấp mười!" Râu cá trê lại lật gấp đôi dư, "Chúng ta Tầm Vị trai chính là Dương Châu lớn nhất quán rượu."

Hấn chỉ chỉ nóc nhà, "Cái này phá khách sạn, sinh ý chỉ định không tốt đẹp được, chừng quỹ không cho được ngươi bao nhiêu tiền."

Dư Sinh rốt cục xen vào: "Khách sạn là của ta."

"Ngươi. . ." Râu cá trê dừng lại, "Của ngươi?"

Dư Sinh gật đầu.

Râu cá trê một trận xấu hổ, "Cái kia, làm ta vừa rồi lời kia không nói."

Hấn chỉ vào đậu phụ, "Tiểu chương quỹ, ngươi cái này đậu phụ là thế nào làm?"

"Ngươi muốn biết?" Dư Sinh thấp giọng hỏi.

Râu cá trê gật gật đầu.

Dư Sinh hạ giọng đối với hấn nói: "Độc nhất vô nhị phối phương, không thể trả lời."

Râu cá trê nhú mày, "Cái này độc nhất vô nhị phối phương, ngươi dự định bao nhiêu tiền mới bằng lòng bán?"

Dư Sinh có chút ý động, bởi vì đậu phụ chế tác rất dễ dàng học được, trên trần đã có không ít hương thân biết được mải đậu phụ biện pháp.

Hương thân duy nhất không biết chính là thêm nước chất lúc thêm cái gì, bọn họ phần lớn là từ khách sạn lấy nước chất.

Nhưng nước chất đơn giản nước chất hoặc thạch cao, thành Dương Châu phía đông vì biển, Tầm Vị trai rất nhanh có thể điều tra rõ đó là vật gì.

Không bằng tại bọn họ điều tra rõ trước đem phương pháp bán đi? Dư Sinh đang trầm tư,

Thanh đi đem hấn đẩy ra.

"Tầm Vị trai?" Thanh đi ở trên cao nhìn xuống nhìn râu cá trê.

Râu cá trê có chút câu thúc gật đầu.

"Một trăm xâu, đậu phụ phương pháp cho ngươi." Thanh đi nói.

"Một trăm xâu?" Râu cá trê cực kỳ kinh ngạc, không phải là bởi vì quý, là bởi vì quá tiện nghi.

Phải biết, Tầm Vị trai Lưu chương quỹ không chỉ có quán rượu sinh ý, càng lớn là nô lệ sinh ý, khắp Đông Sơn lấy đông đại hoang thành trì.

Nếu đem phương pháp bán được những này thành trì, không biết là một trăm xâu nhiều ít lần.

Cho dù tại thành Dương Châu, lấy Tầm Vị trai địa vị, đẩy ra đậu phụ yến hậu cũng kiếm không ít đầu.

Nhưng râu cá trê muốn không chỉ những này, "Tầm Vị trai muốn độc nhất vô nhị."

Thanh đi chỉ vào Dư Sinh trán, "Trên mặt hấn viết đồ đàn hai chữ?"

Râu cá trê đồng bạn lắc đầu, bị râu cá trê trừng liếc mắt.

"Đó chính là ngươi trên trán viết đồ đàn hai chữ." Thanh đi bá khí nói: "Độc nhất vô nhị chia năm năm, chỉ thiên vi thệ."

Râu cá trê lập tức lắc đầu.

Nói đùa, thế có thiên đạo, chỉ thiên vi thế, như vi phạm thực sẽ bị trời phạt, tùy tiện hện không được.

"Một trăm râu liền một trăm râu."

Râu cá trê tin tưởng, lấy Tầm Vị trai tại thành Dương Châu địa vị, lấy Lưu chương quỹ tại tất cả thành nhân mạch, cho dù không độc nhất vô nhị cũng có thể chiếm được đến tiên cơ.

Tại trà tiền lúc, râu cá trê bỗng nhiên nói "Mới tiền giấy thu không?"

"Người trên trán thật viết hai chữ." Thanh di khinh thường nhìn hắn, "Đồ dân đều biết kia là thành chủ lừa gạt các người đâu."

Nàng nói lời này lúc rất đắc ý. Tự Lưu chương quỹ công một túi tiền giấy về Tầm Vị trai về sau, cũng không dám lại làm vậy.

Nên biết kia túi tiền là nàng từ Trung Nguyên một tòa thành trì công trở về.

Lúc ấy chỉ là cảm thấy xinh đẹp cất giữ không tệ, về sau lại du lịch Trung Nguyên mới biết kia là tế điện người chết lúc đốt.

Nàng sau khi trở về không ít bị Kiếm Nô giễu cợt, đương nhiên nàng cũng dùng kiếm nạo không ít kiếm linh chán ghét củ cải.

Về sau Lưu chương quỹ tới cửa đi đòi công đạo, nàng đứng lúc đem một túi tiền giao cho chỗ hắn đưa.

Muốn từ trong tay nàng đoạt tiền, người này bây giờ còn chưa sinh ra đâu.

Râu cá trê có chuẩn bị mà đến, lập tức đem tiền thanh toán.

Dĩ nhiên không phải một trăm quan tiền, chỉ là một tờ bằng chứng, bằng nó nhưng tại thành Dương Châu tiền trang đổi tiền.

Thanh di đem bằng chứng giao cho Dư Sinh.

Dư Sinh rất kinh ngạc, "Giao cho ta?"

Tại hắn không thể tin sờ lên về sau, Thanh di lại đem nó rút đi, "Chỉ là để người qua qua tay."

"Ta liền biết." Dư Sinh hướng hậu trừ đi.

"Tiểu chương quỹ, chó đi, chó đi, còn có chuyện thương lượng." râu cá trê vẫy chào.

Lúc này mới một món ăn, đằng sau còn có hai đạo đâu.

Dư Sinh chỉ Thanh di, "Tìm nàng."

Bánh bao canh thật sự là độc nhất vô nhị bí phương, khách sạn đương nhiên không bán.

Đến mức rau cải, quý ở rau cải có linh lực, nhưng khách sạn còn không đủ, như thế nào lại cung ứng Tầm Vị trai, bởi vậy bị Thanh di toàn diện cự tuyệt.

Râu cá trê mang theo Dư Sinh viết xuống cái gọi là đậu phụ bí phương vội vàng chạy về thành.

Đợi hắn sau khi đi, Thanh di cười đắc ý, chào hàng đậu phụ phương pháp, người còn có thể cướp qua ta hay sao?

Nàng đã quyết định ban đêm về thành một chuyến, đoán chừng tại Tầm Vị trai nấu đậu phụ yến lúc, cả tòa thành Dương Châu đã tại chào hàng "Thành chủ" đậu phụ.

Không ổn!

Thanh di chợt nhớ lại Dư Sinh thường nói Gia Tử Cao thích ăn cô nương đậu phụ, nghĩ đến ăn người nào đó đậu phụ không phải từ hay.

"Vậy liền gọi Dư Sinh đậu phụ, Dư đậu phụ, ai đúng, Ngư đậu phụ." Thanh di cảm thấy danh tự này không sai.

Không phải Ngư đậu phụ Ngư đậu phụ cứ như vậy ra đời, về sau không biết vì Ngư đậu phụ tạo thành bao nhiêu phiền phức.

Tại ngũ nãi nãi giả vờ ngây ngốc bên trong, Lí Phúc một bữa cơm ăn rất cảm giác khó chịu.

Dùng xong cơm tính tiền lúc, hắn mới bắt được cùng Dư Sinh nói chuyện trời đất cơ hội, "Vừa rồi kia là Tầm Vị trai người?"

"Đúng."

"Hắn dùng một trăm râu mua đi đậu phụ phổi phương?" Lí Phúc lại hỏi.

"Đúng."

"Cái kia, Tiểu Ngư Nhi, ta và người già lão già từ cũng là từ nhỏ đến lớn giao tình, người nhìn kia đậu phụ phổi pháp có thể hay không tiện nghi một chút. . ."

"A, người đây tìm ngũ nãi nãi liền thành, nàng lão nhân gia cũng biết." Dư Sinh nói.

"Nàng, ta. . ." Lí Phúc trong lòng tự nhủ nàng chính cùng ta giả cảm vờ điếc đâu.

Dư Sinh không để ý đến hắn nữa, đưa ngũ nãi nãi ra khách sạn.

Tại chỗ bí mật, nàng lão nhân gia đối với hắn cũng dựng lên ngón cái.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Bụng đói ăn quàng

Sáng sớm hôm sau, sắc trời không rõ, mọi người đã chuẩn bị xong.

Con lừa nhỏ tại một vò Diễm Mộc tửu hồi lộ dưới tinh thần phấn chấn, đập mạnh lấy móng chỉ chò chạy như điên.

Nếu là ngày xưa, chỉ là một vò Diễm Mộc tửu, Mao Mao căn bản không xem ở trong mắt, tửu phòng bên trong kia một vạc lớn mới có thể để cho nó động tâm.

Làm sao hôm nay khác biệt ngày trước.

Tiểu lão đầu mà trong phòng ngốc một ngày, rốt cục được thả ra.

"Một chút cũng không kính già yêu trẻ." Tiểu lão đầu mà nói thầm, hai mắt nhập nhèm, ánh mắt lại tặc vô cùng.

Dư Sinh đập trên bả vai hắn, "Nói cho người lão đầu nhi, dám chạy loạn, tiểu di mụ bẻ gãy người cổ."

Tiểu lão đầu mà vội nói: "Không chạy, không chạy, tuyệt đối không chạy."

Với tư cách bốn tiền thiên sư bắt ma, ở trước mặt nàng không hề có lực hoàn thủ, tiểu lão đầu rất là sợ rồi Dư Sinh tiểu di mụ.

Mặc dù nắng sớm mờ mờ, nhưng trên trần đã công việc lu bù lên, bởi vì thu hoạch thời khắc đã đến gần.

Không ít hương thân vì tại đại chiến trước đó khảo bản thân, vừa sáng sớm đến khách sạn dùng cơm, hưởng dụng cháo loại hình.

Bên trong đang biết được Dư Sinh đi tìm lại mặt mũi về sau, căn bánh bao canh nhắc nhở hắn, "Đừng đánh nhau."

"Yên tâm đi, hôm nay chỉ nên chiều bái." Dư Sinh chuẩn bị thỏa đáng, lưu lại đang tại khách mời tiểu nhị Thảo Nhi, giờ roi hướng về thành Dương Châu mà đi.

Chớ nói, lại kém đi thành Dương Châu, xe lừa khác biệt lập tức nói lên ra tới.

Mao Mao chạy nhanh như điện chớp, phảng phất đằng sau có rất ác độc người đang đuổi giết nó đồng dạng.

Xung quanh phong cảnh nhanh chóng hiện lên, Dư Sinh vừa tìm được đưa xe cảm giác.

Không chỉ có nhanh, mà lại rất ổn, khiến người ta cảm thấy không đến một tia xóc nảy.

Dư Sinh nói: "Về sau ai cũng không được kêu xe lừa, phải gọi Mã Xá Lạp Ngập."

Danh tự này lấy rất có giọng điệu, Dư Sinh rốt cục đèn bù kiếp trước không từng có xe sang trọng tiếc nuôi.

"Mã, Xá, Lạp, Ngập?" Bạch Cao Hứng rất là khó chịu nói ra cái tên này, "Đây là cái tên quái gì."

"Người không hiểu, cái tên này ý nghĩa phi phạm." Dư Sinh cao thâm mặt trầm nói.

Bọn họ đi trải qua lần trước phong đồn ngã xuống địa phương lúc, thấy xương cốt cũng không tại, một chút vết tích cũng không.

Tiến nhanh rừng cây lúc, một gốc cao vút trong mây cự sam xuất hiện phía trước tiến trên đường.

Cự sam rất thô, mặt đất thân cây xuất hiện một đại thụ động, tiến lên đường đứng lúc xuyên qua, chứa được hai chiếc xe ngựa sánh vai cùng nhau.

Mao Mao một đầu tiến đụng vào trong thụ động.

Dư Sinh không kịp nhìn kỹ, "Bá", quang minh lại xuất hiện, bọn họ đã ở cao ngất trong rừng rậm.

Trong rừng rậm bóng đêm chưa cỏi tận, ánh nắng chỉ có mấy sợi xuyên qua tầng tầng lá cây rơi trên mặt đất.

Một đầu xe tải đầu lớn nhỏ thương lang từ trên đường phóng qua về sau, đứng tại chỗ cao quét xe lừa liếc mắt, đối khát ánh mắt để Dư Sinh tâm "Phanh phanh" trực nhảy.

Thương lang cứ việc chảy nước miếng, vẫn là cũng không quay đầu lại chui vào rừng cây.

Đây là Dương Châu thành chủ cùng đệ tử ở giữa ngầm hiểu lẫn nhau ước định: Ban ngày đại lộ thuộc về nhân loại, như vi phạm, hẳn phải chết không nơi táng thân.

Rừng cây rất nhanh xuyên qua, một vòng mặt trời đỏ đã nhảy lên đỉnh núi.

Không biết cái nào ngọn núi bên trên truyền đến tiếng chuông, kia là chùa miếu tăng nhân dưới táo khóa, cũng đang nói thành Dương Châu nhanh đến.

Một sợi ánh nắng vẩy vào trên tường thành, tỉnh mạch thành Dương Châu náo nhiệt lên.

Hải tử khóc nỉ non, chó đất sủa loạn, khói bếp xen lẫn trong sương mù bên trong lần lượt dâng lên, mọi người chính thức bắt đầu một ngày sinh hoạt.

Cửa thành chủ đạo bên trên cửa hàng toàn bộ triệt hồi cánh cửa, đem sinh ý cần tất cả đồ vật bày ra tới.

Từ phiên cũng sớm treo lên, ẩm lấy rượu để mùi thơm ngát trong không khí phát ra, hấp dẫn lấy khách uống rượu.

Cửa thành mở ra, tại Cẩm Y Vệ kiểm tra dưới, tất cả thị trấn buôn bán món ăn bán hàng rong, hẳn thành du thương, đi đường người nhao nhao tràn vào thành.

Bọn họ rải đến thành Dương Châu các ngõ ngách, bổ sung cho nó phồn hoa.

Bỗng nhiên, đá xanh lát thành trên quan đạo vang lên một chuỗi "Cộc cộc" tiếng chân, từng cái giá xe lừa hướng về cửa thành vọt tới, treu đến đi đường người nhao nhao trốn tránh.

Thủ thành Cẩm Y Vệ thông lệ tiến lên xem xét, Dư Sinh cũng nhanh kéo dây cương muốn cho Mao Mao chậm xuống tới.

Ai ngờ, Mao Mao hướng về phía Cẩm Y Vệ phun một ngụm nước, tốc độ không giảm tiến vào trong thành đi.

"Hoặc." Cẩm Y Vệ xóa một nắm mặt, đối bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác đồng bạn nói: "Cái này sát tinh tại sao lại trở về, còn kéo một chiếc xe."

"Quý mới biết." Đồng bạn cười nói.

Thành Dương Châu quả nhiên là Mao Mao địa bàn, thấy nó vào thành bước nhỏ tại củ cái bày ra ngâm lên một cây củ cái làm điểm tâm.

Sạp hàng chủ nhân không quát Dư Sinh, mà là cao giọng đối phó dài hô, "Con lừa, con lừa, con lừa trở về, nhanh, nhanh dọn dẹp."

"Xoát", toàn bộ trên đường dài bán món ăn toàn bộ bịt kín đồ vật che đậy, vừa mở cửa đón khách từ quán liền đóng lại cửa.

Tiểu lão đầu mà trên xe lú lười, "Cuối cùng là đầu cái gì con lừa."

Bạch Cao Hứng ngoài ý muốn nhìn hẳn, "Người không phải người Dương Châu?"

Tiểu lão đầu mà lắc đầu.

Diệp Tử Cao trên xe hưng phấn nói: "Đây mới là thật hoàn hảo, chương quỹ, hôm nào đem Mao Mao cho ta mượn cái kia."

Cái kia không phải khác, lấy tính tình của hắn khẳng định là quấy rối phụ nữ đẳng hoàng.

"Không được." Dư Sinh nghĩa chính ngôn từ, "Không thể để cho người bại phôi Mao Mao thành danh."

Diệp Tử Cao chỉ vào phổ dài, "Liên cái này còn cần ta bại hoại?"

"Hiện tại chỉ là bán đồ ăn cùng bán rượu tránh né." Bạch Cao Hứng nói.

"Đợi người bại hoại thành danh về sau, cả con đường đến hồ 'Con lừa trở về, mau đưa cô nương, nàng dâu, nữ nhi, gà mái, chó cái thu lại a'."

Đừng nói, Bạch Cao Hứng học vừa rồi bán hàng rong học giống như đúc.

Diệp Tử Cao đá Bạch Cao Hứng một cước, "Mù giày xéo người, ta có như vậy bụng đói ăn quăng?"

Dư Sinh chân thành nói: "Tin tưởng ta, thật sự có."

...

Thường Tâm lâu ở vào phố dài phía đông, Tầm Vị trai, quán trà, thanh lâu, bánh ngọt trái chò tất cả con phố dài này bên trên.

Trên đường còn có sớm ăn, cháo bột sạp hàng, bên đường rao hàng hoa quả khô, mứt hoa quả bán hàng rong, thậm chí thay người nói cùng buôn bán cò mồi.

Đồng thời còn có đồ ăn bày, đánh giá áo trái, tiệm gạo, tiệm vải, bó cửa hàng loại hình vị trí.

Thành Dương Châu chi phồn hoa, tất cả con phố dài này lên, bởi vậy trên đường người đến người đi, như nước chảy.

Chu Cửu Chương, Sở Từ ba người ngồi tại Thường Tâm lâu bên trên, sáng sớm ánh nắng xuyên qua cửa sổ rơi vào rỗng tuếch trên mặt bàn.

Sở Từ đánh cái ngáp, "Ta đã thật lâu không dậy sớm, người kéo chúng ta lên làm cái gì?"

Bốc Cự cũng nói: "Cho là người mời chúng ta húp cháo, hóa ra là nhìn người khác húp cháo."

"Đúng a, cũng quá mất mặt, người tốt xấu muốn điểm chút đồ vật." Sở Từ mắt chỉ điểm tiểu nhị, "Tiểu nhị một mực nhìn lấy đâu."

Bọn họ ngẫu nhiên cũng tới Thường Tâm lâu húp cháo, với tư cách thành Dương Châu nổi danh quý công tử, tiểu nhị đương nhiên phải hảo hảo hầu hạ.

Chỉ là hôm nay bọn họ thứ gì cũng không điểm, chỉ ngồi tại bên cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn, tiểu nhị không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Chu Cửu Chương nói: "Đừng nóng vội, chờ một lúc có uống ngon."

Dưới lầu chợt nổi lên ồn ào, Chu Cửu Chương tràn đầy phấn khởi thò đầu nhìn, gặp Thường Tâm lâu câu đối hai bên cánh cửa mặt chỉ là xuất hiện một du phương tăng nhân.

"Ha ha, hắn làm sao chiếm đóng vị trí kia." Chu Cửu Chương không vui.

Sở Từ lần theo ánh mắt của hắn nhìn lại, gặp tăng nhân bày một cái bàn, trên mặt bàn bày một tôn Phật tượng, Phật tượng làm đưa tay lấy vật hình dạng.

Trong tay tăng nhân kéo lấy một cái đĩa, đang tại vậy tới bách tính nói gì đó.

"Hắn vì cái gì không thể ở nơi đó?" Sở Từ không hiểu nhìn hắn, "Vừa sáng sớm người trong hồ lô đến tột cùng muốn làm cái gì?"

"Một hồi người sẽ biết." Chu Cửu Chương hướng về trên đường nhìn quanh, "Cũng nhanh tới."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Ta có thuốc

Trên đường người đến người đi, như nước chảy.

Đường phố đầu tây chợt nổi lên gọn sóng, Chu Cửu Chương ngấm trộm nghe đến, "Con lừa tới."

Chu Cửu Chương vui mừng, "Đi đi đi, chờ người đến."

Hắn đẩy Sở Từ cùng Bốc Cự vừa ra Thưởng Tâm lâu, gặp Mao Mao đã xuất hiện tại đầu đường.

"Hóa ra đang chờ bọn hắn." Sở Từ cười nói, "Dư chương quỹ sao lại tới đây?"

"Đương nhiên là đến nện chiêu bài." Chu Cửu Chương chỉ bọn họ trên đầu treo "Dương Châu đệ nhất chúc" chiêu bài.

Đang khi nói chuyện, Mao Mao vững vàng dừng ở bọn họ bên cạnh.

"Các nguoi rớt cuộc đã đến." Chu Cửu Chương nói.

Dư Sinh xuống xe, gặp có du phương tăng nhân chiếm đóng vị trí tốt nhất, đến: "Lão Chu, để nguoi chiếm chỗ ngồi đều làm không được."

Chu Cửu Chương cười khỏ, "Ai ngờ hòa thượng này từ chỗ nào xuất hiện."

"Nguoi chờ chút, ta để hắn chuyển chuyển vị trí." Chu Cửu Chương chen vào đám người cùng du phương tăng nhân bàn bạc đi.

Sở Từ giúp đỡ bọn họ đỡ hàng, "Mời Mao Mao kéo xe, cái này xe lừa đại giới không ít a?"

"Một vò Diễm Mộc tửu giải quyết." Dư Sinh nói, "Còn có, cái này không gọi xe lừa, cái này gọi Mã Xá Lạp Ngập."

Sở Từ nói: "Cái gì, ngựa giết rác rưởi? Cái tên quái gì, tuyệt không bá khí."

"Mã Xá đích toàn thị lạc ngập (Mazda toàn là rác rưởi), tên gọi tắt Mã Xá Lạp Ngập, danh tự này không bá khí?" Dư Sinh nói.

Bốc Cự cười, "Bá khí không thể nói, ngược lại là rất nhận người hận."

"Chỗ ngồi cũng không phải nguoi, nguoi dựa vào cái gì để cho người ta tránh ra." Vây quanh du phương tăng nhân bách tính la hét đem Chu Cửu Chương đẩy ra.

Bốc Cự kéo hắn một nắm, mới khiến cho Chu Cửu Chương không có té ngã.

"Thô lỗ, ngu muội, lớn mặt." Chu Cửu Chương chạt vật hướng phía đám người hô.

Chỉ là không người phản ứng hắn, đang chuyển chú nhìn xem trong vòng du phương tăng nhân đầu.

"Bên trong làm gì đâu?" Sở Từ hỏi.

Chu Cửu Chương chỉnh lý quần áo nói: "Một đám người hướng về phía Phật tượng chữa bệnh đau."

"Hiếm có, Phật tượng cũng có thể trị bệnh?" Dư Sinh nói.

"Ai ngờ kia du phương tăng nhân làm cái gì yêu, đem vây quanh bách tính đều mê hoặc." Chu Cửu Chương nói.

Bạch Cao Hứng nói: "Chúng ta muốn không đem sạp hàng bày bên cạnh?"

"Không được." Dư Sinh chỉ chiêu bài, "Ồ đối diện nó, người bên ngoài mới biết chúng ta là đến đập phá quán."

Hắn hướng về đám người chen tới, "Ta ngược lại muốn xem xem cái này Phật tượng làm sao chữa bệnh."

Sở Từ cùng Bốc Cự cũng tò mò, đi theo chen vào.

Đúng lúc có một bách tính đang cầu y vẫn được.

Du phương tăng nhân để hắn ba văn tiền mua một nén nhang, hướng về trên bàn Phật tượng xá một cái, cắm ở lư hương bên trên.

Du phương tăng nhân niệm câu Phật hiệu về sau, hỏi bách tính thân thể có gì khó chịu.

Bách tính trả lời nói thường xuyên đau đầu. Du phương tăng nhân sau khi gạt đầu nâng đưng lấy được hoàn đĩa hướng về Phật tượng chuyển tới.

Phật tượng vì kim sắc, làm đưa tay lấy vật hình dạng, đĩa khê dựa gần phật chi, một hoàn thuốc lập tức nhảy tại Phật tượng trong lòng bàn tay.

Du phương tăng nhân lúc này mới nói: "Người bệnh này, được hoàn trị được."

Bách tính thế là vui vẻ lấy ra mười văn tiền, đem được hoàn mua lại.

"Cái này Phật tượng chẳng lẽ là kiện bảo bối?" Sở Từ ở bên cạnh nói.

"Có lẽ là du phương tăng nhân mượn pháp lực đang cố lộng huyền hư." Bốc Cự nói.

Du phương tăng nhân quay người hướng mọi người nói, "Còn có vị kia thí chủ thân thể có việc gì?"

"Ta, ta, ta có bệnh." Sở Từ gấp Dur Sinh giờ tay lên chen đến phía trước.

Hắn cùng Bốc Cự liếc nhau, không biết Dur chương quỹ làm trò gì.

Du phương tăng nhân đưa qua một cây nhang, "Thí chủ, mời kính hương."

"Không cần." Dur Sinh gỡ xuống trên tay hoàn giới.

Cái này mai hoàn giới từ trên thân Kim Cương vợ vết đến về sau, hắn thẳng tuột mang theo trên tay.

Du phương tăng nhân nhú mày, đối Dur Sinh nói: "Tiểu thí chủ, cầu phật chi cần kính phật. . . Người làm gì!"

Dur Sinh đem du phương tăng nhân đẩy, đem hoàn giới đưa tới dưới tay Phật, "Ba", hoàn giới cũng nhảy tới Phật tượng trong lòng bàn tay.

"Ai u, thuốc của ta chẳng lẽ là nuốt hoàn giới." Dur Sinh biểu diễn xóc nổi.

Du phương tăng nhân đẩy Dur Sinh, "Phật Tổ gặp người bất kính, khuyên người đi chết."

Dur Sinh cơ linh, thuận thế một ngồi xổm tránh thoát du phương tăng nhân nắm chặt hắn cổ áo tay, thuận thế bung lên đĩa hướng Phật tượng tiếp theo nhét.

Chỉ thấy rất nhiều được hoàn nhảy vào Phật tượng trong tay, chỉ có mấy hạt không thấy động đậy.

"Phật Tổ xem ra không muốn ta chết a." Dur Sinh trốn tránh du phương tăng nhân xô đẩy.

Sở Từ cùng Bốc Cự phát giác không đúng, tiến lên đem du phương tăng nhân đè lại.

Bốc Cự đem một cây chùy thủ đặt ở phật dưới lòng bàn tay, quả nhiên cũng bị hút ở phía trên.

"Dám đối Phật Tổ bất kính, cần thận có báo ứng." Du phương tăng nhân tại Sở Từ thủ hạ giấy dựa lấy muốn ngăn cản Bốc Cự.

Bốc Cự không để ý tới hắn, dùng chùy thủ đem Phật tượng trên bàn tay kim sơn cạo, lộ ra màu đen nam châm tới.

Chu Cửu Chương đứng ở bên ngoài bùng tình đại ngộ, "Được hoàn bên trong có bột sắt."

Thành Dương Châu chung quanh thiếu nam châm, nhưng Sở Từ hơi có nghe thấy, lập tức hướng về chung quanh bách tính vạch trần du phương tăng nhân gạt người mãnh khoé.

Vây xem bách tính quần tình xúc động phần nộ, lác lác du phương tăng nhân hướng về nha môn đi.

Lúc đi, du phương tăng nhân không quên trừng Dur Sinh liếc mắt, thóa hắn một ngụm.

"Đề người tại địa bàn của ta gạt người." Dur Sinh tránh thoát sau đạp du phương tăng nhân một cước, hướng về Bạch Cao Hứng vẫy chào, "Dờ hàng bán cháo."

Bốc Cự giúp đỡ đem thùng cháo tháo xuống, "Dur chương quỹ, có người, chúng ta còn tưởng rằng hòa thượng kia có thần thông đâu."

Diệp Từ Cao nói: "Chúng ta chương quỹ gạt người thành thạo nhất, hòa thượng kia hôm nay gặp được lừa đảo tổ tông."

Lời này Dur Sinh không cách nào cãi lại, bởi vì hắn lừa gạt Diệp Từ Cao không biết bao nhiêu lần.

Chu Cửu Chương sớm đem bàn ghế an bài thỏa đáng, bọn họ từ bên cạnh trong tiệm dời ra ngoài, treo lên chiếu bài, mang lên đĩa.

Thương Tâm lâu chính thức khai trương.

"Cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn?" Bốc Cự quan sát phía sau "Dương Châu đệ nhất chúc", đối Dur Sinh giờ ngón tay cái lên, "Dur chương

quỹ, đủ bá khí."

"Còn có kia Thương Tâm lâu." Sở Từ cười nói, "Nói rõ là đến đập phá quán, nguoi thật đúng là có thù tất báo."

"Đó là đương nhiên, có thù không báo là tiểu nhân, ta là quân tử."

Dư Sinh đứng bên trên ba chén cháo đưa cho bọn họ, "Năm trăm tiền, chỉ cho phép nhiều không cho phép ít, nhất định phải thanh toán, ta uống đều phải giao."

Đây là hệ thống quy củ, xong trong khi làm nhiệm vụ, mỗi chén cháo giá bán không được thấp hơn nửa xâu.

"Một bát cháo năm trăm tiền? Nguoi quá đen." Chu Cửu Chương nói.

"Hãy bên trên một bát nguoi liền biết năm trăm tiền không oan." Bạch Cao Hứng nói.

"Được thôi, ta ném thử." Chu Cửu Chương đối Dư Sinh trù nghệ vẫn là rất chờ mong.

Trên đường người đến người đi, Sở Từ cùng Bốc Cự có chút chút khó chịu, bị Chu Cửu Chương lôi kéo ngồi xuống, "Ta mời."

Lưu ba người bọn họ húp cháo, Dư Sinh đẩy iu xiú tiểu lão đầu một nắm, "Nhanh hô, hô xong hôm nay nguoi liền tự do."

Tiểu lão đầu mà sống không bằng chết nói: "Không phải, ta có thể hay không thay cái từ nhi."

"Ta trở về tìm tiểu di mụ. . ."

Dư Sinh uy hiếp không hết, tiểu lão đầu đã nhận mệnh, "Ta hô, ta hô vẫn không được."

Tiểu lão đầu mà trước khi đi một bước, hướng về phía đám đầu đi tới người đi đường nói: "Nguoi không sao chứ?"

Người tới không hiểu thấu, không đợi có phản ứng, nghe tiểu lão đầu lại đối hắn nói, "Nguoi không sao chứ."

"Nguoi có bị bệnh không?" Người tới về hắn.

"Ta có thuốc a." Tiểu lão đầu mà đối với người tới nói, "Hãy một bát cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn, để ngài thiên trường địa cửu, bất lão trường xuân."

"Phốc." Chu Cửu Chương nhện không được đem cháo phun ra đi, "Cái này từ nhi ai nghĩ ra được."

Nắm kiếp trước tẩy não quảng cáo, Dư Sinh chỉ nhớ kỹ những thứ này. Tuy có chút mất mặt, nhưng kiếp trước lớn nhãn hiệu đều dùng, đại khái không sai được.

Bất quá tiểu lão đầu cái này từ nhi thật không phải Dư Sinh dạy hắn nói, hắn cũng rất xấu hổ.

Dư Sinh thấp giọng nhắc nhở tiểu lão đầu, "Sai, sai, xuyên từ nhi."

"Cái này từ nhi rất tốt." Tiểu lão đầu nói.

"Bẻ gãy cổ." Dư Sinh khoa tay một chút.

Tiểu lão đầu vội vàng xoay người, đối đám đầu đi tới người thứ hai hô: "Nguoi không sao chứ."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Cá sống

Rất cực ngưng cười, Chu Cửu Phượng lôi kéo Chu Đại Phú ngồi xuống.

Một mình nàng chiếm cứ hai cái vị trí, Chu Đại Phú một vị trí còn dư xài.

"Thật sự là húp cháo a." Chu Cửu Phụng nhìn xem Chu Cửu Chương, "Ta trong nhà ăn no rồi."

Sở Sinh cũng là không hiểu nhìn Sở Từ, không biết hắn trong hồ lô bán cái loại thuốc gì.

Bốc Cự nói: "Cháo này không phải phổ thông cháo."

"Cũng đúng." Chu Cửu Phụng nói, "Đề người ngồi trên đường uống cháo nhất định phổ thông không được."

Bốc Cự mỉm cười như gió xuân, mặt không đổi sắc.

Chu Cửu Phụng thấy thế nặng nói: "Ta đây là nói móc người đây."

"Biết, biết." Bốc Cự bắt đắc dĩ, thúc giục Dư Sinh mau tới ba chén cháo, ngăn chặn miệng của nàng.

Thái Vạn Niên đứng ở trên lầu, gặp ba người không chỉ có không đi, lại gọi tới ba vị, rốt cục có chút lo lắng.

Hắn lo lắng không phải cháo thật "Duy ngã độc tôn", hắn lo lắng là cái này ba nhà có phải hay không có ý đến cả Thường Tâm lâu?

Dù sao Thái gia cùng Trang gia đi được gần.

Ba chén cháo mang lên đi, Chu Cửu Phụng "Phù phù phù" hóp một cái, có phần giống như khách sạn trâu uống nước.

"Cháo ngon." Miệng vừa hạ xuống nửa bát về sau, Chu Cửu Phụng cao giọng tán, "Cháo này quá tốt uống."

Thái Vạn Niên trên lầu nghe được, châm chọc nói: "Đối đại danh鼎鼎鼎鼎 Phụng tỷ mà nói, thiên hạ ít có khó nuốt đồ ăn."

Chu Cửu Phụng tại trong Cẩm Y Vệ nhậm chức, năm trước truy sát một tập kích thôn trang dị thú lúc, trọn vẹn ba ngày chưa từng dùng cơm.

Về sau ở bên hồ đem dị thú bắt về sau, Chu Cửu Phụng mò lên một con cá, dùng chủy thủ phá vây cá về sau, tại chỗ cắt thành miếng mà ăn sống.

Chuyện này truyền khắp thành Dương Châu, được nhất thời ca tụng.

Chu Cửu Chương nhắc nhở nàng: "Chỉ là dễ uống?"

"Di ~" có hạt hoa quả khô chưa từng nuốt xuống, nàng nhắm nuốt sau trên mặt vui mừng, "Còn ăn thật ngon."

"Trâu gặm mẩu đơn." Bốc Cự trêu ghẹo nàng.

Chu Đại Phú tiểu hóp một cái về sau, thấp giọng nhắc nhở nàng: "Trong cháo có rất mạnh linh lực."

Chu Cửu Phụng lúc này mới phát giác, kinh hi hỏi Dư Sinh, "Sinh chương quỹ, người làm sao làm được?"

"Độc nhất vô nhị bí phương." Dư Sinh nói, "Còn có, ta họ Dư."

Chu Cửu Phụng gạt đầu, bưng lên bát giữa đầu uống một ngụm hết sạch về sau, "Thêm một chén nữa."

Sở Từ ba người chén cháo đã rồng tuếch, Chu Cửu Chương nhắc nhở nàng, "Một người hạn mua một bát."

"Thật?" Chu Cửu Phụng gặp Dư Sinh gạt đầu, thờ dãi: "Vì để cho tất cả bách tính đều uống đến cháo ngon, Sinh chương quỹ người người thật tốt."

"Ta họ Dư."

"Thật có lỗi, ta nhớ được cá sống, tốt như vậy nhớ chút." Chu Cửu Phụng ôm quyền tạ lỗi về sau, quay người giữ chặt thoáng qua một cái người qua đường.

"Người làm gì, người làm gì." Người qua đường giãy dụa, thật sự là Chu Cửu Phụng thếcott quá dọa người rồi.

Chu Cửu Phụng nhét hắn năm trăm tiền, "Giúp ta mua chén cháo."

"Ta đi." Hệ thống cùng Dư Sinh trăm miệng một lời, chỗ này sơ hở bọn họ thật không có ngờ tới.

Chớ nói bọn họ, Chu Cửu Chương ba người cũng tròn tròn mắt, "Cái này cũng thành?" Bọn họ nhìn xem Dư Sinh.

Dư Sinh hỏi hệ thống, "Cái này sơ hở. . ."

Hệ thống lấy cái chết con vịt trạng thái về hắn: "Hệ thống chưa bao giờ sơ hở, quy tắc bên trong tức là cho phép."

Dư Sinh bấu môi, để Bạch Cao Hứng lại đựng cho Chu Cửu Phụng một bát cháo.

Thật đi! Bị dẫn dắt Chu Cửu Chương ba người cùng nhau quay người, giữ chặt ba cái người qua đường để bọn hắc giúp đỡ mua cháo.

Giúp đỡ mua cháo bốn người cũng hoảng hốt, bởi vì chuyện này thật hiếm có, cho nên mua xong sau đứng tại cách đó không xa nghĩ tìm hiểu ngọn ngành.

Chu Cửu Phụng ba ngum uống xong một bát cháo, quay người lại kéo một cái, còn giúp lấy đệ đệ của nàng Chu Đại Phú kéo tới một cái.

Lần này người vây xem biến thành sáu cái, quy tắc bọn họ cũng từng bước mò thấy, "Cháo này một người chỉ có thể mua một bát." Một người nói.

"Cái này cái gì cháo, thể mà năm trăm tiền một bát." Người còn lại nói.

"Hắc hắc, mới vừa rồi là đòi ta tiêu xài một khoản tiền lớn nhất." Người thứ ba không nhìn sạp cháo, đang theo dõi tay dư vị vừa rồi hào phóng.

Sáu người khinh bỉ hắc liếc mắt.

Người thứ tư gặp Chu Cửu Phụng uống thoải mái vô cùng, không khỏi nuốt nước miếng, "Cháo này, cần phải uống rất ngon a?"

"Uống cháo có gì đáng xem?" Thoáng qua một cái người qua đường đứng tại bên cạnh bọn họ, lần theo ánh mắt hỏi.

"Đây không phải phổ thông cháo." Sáu người trằm miệng một lời nói.

Người qua đường ức chế không nổi lòng hiếu kỳ, bồi tiếp sáu cái đứng cùng một chỗ xem bọn hắc húp cháo.

Nhưng rất nhanh có vị thứ bảy, bởi vì Chu Cửu Phụng lại uống xong một bát cháo.

"Người thật sự là ăn no chạy tới?" Dư Sinh nhin không được hỏi Chu Cửu Phụng.

Chu Cửu Phụng nuốt xuống nửa bát cháo sau mới nói: "Buổi sáng dùng bánh ngọt, có chút làm, hiện tại đúng lúc ép chắc chắn."

Sở Từ ba người lúc này mới uống xong chén thứ hai cháo, ba người bọn hắc liếc nhau, "Thêm một chén nữa."

Bọn họ quay người kéo tới ba người, Sở Sinh cũng quen thuộc vì chính mình kéo tới một vị.

Giúp đỡ mua cháo người đứng thành một hàng, kinh ngạc nhìn xem sáu người này húp cháo.

Đôi khi có hiếu kì người gia nhập bọn họ, dần dần tại sạp cháo bên cạnh dựng lên bức tường người.

Thành Dương Châu bách tính thật náo nhiệt, thấy thế không khỏi gom lại.

Mới đầu còn có người giải thích bọn họ đang nhìn cái gì, về sau không người giải thích, bọn họ dứt khoát đứng ở một bên bản thân ngắm nghía suy nghĩ.

Thái Vạn Niên gặp người càng ngày càng nhiều, lần này thật hoảng hồn, "Nhanh, mau mời đại ca tới."

Thái Vạn Niên đại ca Thái Vạn Thọ chính là Thái gia người nói chuyện, cũng là Thái cầu từ phụ thân.

Bởi vì cái gọi là ba người thành hồ, tại một đám người nói đến đây cháo không tầm thường về sau, dần dần tất cả mọi người cảm giác cháo này không phải bình thường.

Húp cháo lại là trong thành trong tứ đại gia tộc từ đệ, càng trợ tăng loại này suy đoán.

Có người nói cháo này dùng "Một kết" trở lên thịt thú vật, thậm chí là linh thú thịt chế biến.

Có người nói cháo dùng linh thảo loại hình thiên tài địa bảo chế biến.

Thậm chí có người chỉ vào "Bát hoàng lục hợp duy ngã độc tôn" chiêu bài suy đoán, cháo này chính là năm đó Từ Hoang chi vương uống cháo.

Trời có tứ cực, đất có tứ hoang, Từ Hoang đem thiên hạ chia ra làm bốn, Đại Hoang chi danh bởi vậy mà đến.

Tương truyền tại Long Bá đại chiến trước đó, thiên hạ có cổ quốc Từ Hoang, sau không biết vì sao mà sụp đổ, chỉ còn lại có san sát thành trì làm theo ý mình.

"Rõ ràng là Bát Hoang, làm sao lại được Từ Hoang chi vương uống cháo."

Mọi người mới không tin hắc, hưởng hồ Từ Hoang chi quốc sớm qua đời, chỉ còn lại có Tây Vương Mẫu đồ có danh phận.

Giăng co, cuối cùng cũng có một hán tử nhin không được.

Hán công trường kiếm, quần áo thanh sam, tiến lên một bước nói: "Đến một bát cháo."

Bạch Cao Hứng đem một bát cháo bung lên đi, hán tử cẩn thận hợp một cái, người phía sau hỏi hán, "Như thế nào?"

Hán tử tế phẩm sau nói: "Uống rất ngon."

Đám người vừa có chút thất vọng, đất bằng gió bắt đầu thổi lòi, gặp hán tử vỗ bàn một cái sợ hãi than nói: "Thật đầy đủ linh lực!"

"Linh lực?" "Trong cháo có linh lực?" Đám người vây xem sôi trào.

Linh lực vì thiên địa chi tinh hoa, đối với bất kỳ người nào đều có lợi thật lớn, húp cháo hán tử vì ba tiền người đuổi ma, nên không thể giả.

Lập tức lại đi đến hai người muốn cháo.

Dư Sinh mặt mày hớn hở, cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn tên tuổi lập tức liền muốn đánh đi ra.

Không ra ba ngày, hán liền có thể bức Thường Tâm lâu đem "Dương Châu đệ nhất chúc" chiêu bài lấy xuống.

Mấy chén cháo vào trong bụng, Chu Cửu Chương mấy người cái bụng no phình lên, cũng lại chứa không nổi.

"Người lại vội vàng, chúng ta sẽ không quấy rầy." Chu Cửu Chương đánh lấy ợ nói.

Nhưng có một người không chịu đi, Chu Cửu Phụng làm xong một bát cháo sau nói, "Các người đi trước, ta thêm một chén nữa."

"Phụng tử, cái này bụng còn không có ép chắc chắn đâu?" Dư Sinh rất sợ nàng nứt vỡ cái bụng.

Chu Cửu Phụng nói: "Uống cháo đồng thời đã tiêu cơm, đúng lúc đem bụng để trống."

"Được rồi, được rồi, ta đến mai uống nữa." Chu Cửu Chương đẩy nàng, "Hiện tại cũng không có người giúp người mua cháo."

Chu Cửu Phụng quay đầu, quả gặp tất cả mọi người hướng lui về phía sau.

Chu Cửu Phụng bắt đầu đi đứng dậy, "Kia cá sông chương quý, chúng ta đến mai uống nữa thống khoái."

"Ta họ Dư!"

"uống nhiều, uống nhiều."

Chu Cửu Phụng ngượng ngừng cười một tiếng, lại "Bang bang" mạnh mẽ đâm tới đi, chỉ là lần này có chút quá tải.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bánh mì kẹp thịt lừa

Người đến người đi Thường Tâm lâu trước, dần dần tụ tập không ít người.

Thái Vạn Thọ đứng phía trước cửa sổ, sắc mặt âm trầm, "Trong cháo có linh lực?"

Gặp Thái Vạn Niên gật đầu, Thái Vạn Thọ nện cửa sổ, "Tốt, vì nện chúng ta chiêu bài thật là bỏ tiền vốn."

Nếu không phải thiên tài địa bảo, trong cháo vì sao lại có linh lực?

Thái Vạn Niên nói: "Có phải hay không là tam đại gia hợp tay chơi chúng ta?"

Hán đem buổi sáng Chu Cửu Chương ba người ở trên lầu chờ lấy húp cháo, thậm chí đưa tới huynh đệ, tạo mảnh lời mời chào khách nhân sự tình nói.

Thái Vạn Thọ không quyết định chắc chắn được.

Trong thành chỉ có tam đại gia hữu dụng thiên tài địa bảo nấu cháo đại thù bút.

Nhưng tam đại gia như cả Thường Tâm lâu, không đáng làm bức này còi quăn đánh rắm sự tình.

Thái Vạn Thọ cúi đầu vắt óc suy nghĩ lúc, gặp Thường Tâm lâu đi ra một trung niên hán tử hướng về đối diện sạp cháo đi.

"Hoàng sư đệ?" Hần kinh ngạc lên tiếng.

Thường Tâm lâu chiêu bài có hai, một cái là "Dương Châu đệ nhất chúc", một cái khác chính là vị này Hoàng sư đệ.

Trong thành Dương Châu công nhận bốn đại danh trù, phân biệt là một đao, một quý, một lợn, một ăn mảy, trên phố có khi cũng sẽ tăng thêm một "Cháo".

Cái này một "Cháo" chính là Thường Tâm lâu vị này Hoàng sư đệ.

Thường Tâm lâu vì Thái Vạn Thọ gia gia xây.

Lúc ấy thành chủ lĩnh bạn bè tại sạp cháo bên trên uống một bát cháo hà chi, tán thưởng không thôi, Thái gia sinh ý từ đây phát đạt lên.

Canh bích giản cùng cháo hà chi tay nghề trải qua Thái Vạn Thọ phụ thân truyền đến hai anh em họ trên tay.

Nhưng hai huynh đệ thiên phú thực sự khiêm khuyết, vì không để gia truyền tay nghề thất truyền, lão nhân gia lại thu một vị thiên phú rất cao đồ đệ.

Đồ đệ này liền là Thái Vạn Niên Hoàng sư đệ, Hoàng Hiểu Sơ.

Hoàng Hiểu Sơ không chỉ có hoàn mỹ kế thừa Thái lão gia từ y bát, thậm chí trò giỏi hơn thầy, vì Thường Tâm lâu lấy được Dương Châu đệ nhất chúc chiêu bài.

Đương nhiên, bởi vì cháo thực sự không lên nổi mặt bàn, nếu vì thành Dương Châu đầu bếp xếp hạng, Hoàng Hiểu Sơ căn bản vào không được năm vị trí đầu.

Bây giờ có thể bị trên phố xếp vào ngũ đại trù, Hoàng Hiểu Sơ nên cảm tạ không phải người bên ngoài, mà là Dương Châu nhà bếp công địch, người đưa "Cửu Bà Đao" Tầm Vị trai Quy Nhất Đao.

Đây cũng là Hoàng Hiểu Sơ kiên trì không đem bản thân xếp vào ngũ đại trù nguyên nhân.

Thân là "Dương Châu đệ nhất chúc" danh trù, Hoàng Hiểu Sơ cũng là có bản thân kiêu ngạo.

Hần ở phía sau nghe được người bên ngoài cửa đối diện miệng sạp cháo nghị luận, không khỏi lên tìm tòi hư thực tâm tư.

Hần ngược lại muốn xem xem cháo này có tài đức gì dám lên "Cháo Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn" danh tự.

Đến mức trong cháo có linh lực, hẳn ngược lại không để ý, tại nhà bếp bên trong khẩu vị mới là vương đạo, bằng không thì đều đi uống thuốc được.

Sạp cháo đứng ở phía ngoài rất nhiều người, nhưng tọa hạ húp cháo người không nhiều, dù sao năm trăm tiền quá mắc, người trong thành cũng uống không dậy nổi.

Tiểu trấn hương thân như biết được chắc chắn đắc ý, bởi vì bọn hắn mặc dù cũng uống không dậy nổi, nhưng hôm nay buổi sáng vẫn là thành công bắt được một thùng cháo.

Hoàng Hiểu Sơ chen vào, gấp bày ra ngồi bốn người đang say sưa ngon lành húp cháo, toàn vẹn quên mất có người vây xem.

"Một bát cháo." Hoàng Hiểu Sơ ngồi xuống, đem năm trăm tiền để lên bàn.

Dư Sinh đang ghé vào trên mặt bàn lưới nhấc nhăm chán nhìn chăm chăm bên trái đằng trước cửa hàng bảo ngư bên trong cá ướp muối.

Hắn có chút tưởng niệm cơm cá muối.

Dư Sinh đem tiền thu, phân phó Bạch Cao Hứng bung một bát cháo, tiếp tục nhìn chăm chăm cửa hàng cá.

Hắn gặp một hán tử, làm võ sư cách ăn mặc, bên hông vác lấy không phải đao, mà là một đầu lớn cá ướp muối tiến vào cửa hàng cá.

Có lẽ là ảo giác, hắn cảm thấy hán tử bên hông vác lấy cá ướp muối đang nhìn hắn.

...

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không.

Cháo bùng lên, Hoàng Hiểu Sơ xem xét liền biết cháo này không kém được.

Thường nói gạo ngập nước không thấy gạo, không phải cháo vậy; gạo không thấy nước, không phải cháo vậy. Nhưng làm đến nước cùng gạo phù hợp cũng không dễ dàng.

Nước cùng gạo nhiều ít nắm chắc, củi lửa cùng nấu cháo thời gian nắm chắc đều phải làm đến vạn vô nhất thất mới thành.

Hoàng Hiểu Sơ mới học cháo hà chỉ lúc, sư phụ chỉ dùng một cây lớn bó củi gắn ở lò bên trong, liền nấu xong một cái nồi cháo.

Hắn là cùng theo sư phụ rất nhiều năm mới nắm giữ cái này độ.

Hoàng Hiểu Sơ dùng thìa khuấy động cháo, múc một thìa lại tưới xuống, gấp bên trong có không dưới hơn mười loại nguyên liệu nấu ăn.

Hắn chậm uống một ngụm, nhắm mắt lại cẩn thận nhắm nháp, đợi cháo chậm rãi rơi vào trong dạ dày sau nhin không được vỗ bàn một cái, "Cháo ngon!"

Hoàn toàn chính xác cháo ngon, nước, gạo cùng hòa hàu nắm chắc đã rất khó, hơn mười loại nguyên liệu nấu ăn dung hợp tại trong cháo càng khó.

Đây cũng không phải là ninh như là được rồi, mà là căn cứ nguyên liệu nấu ăn đặc tính theo thứ tự để vào, để bọn chúng không mất bản vị lại liền thành một khối.

Hắn hỏi bày sau ba người, "Cháo này ai nấu?"

"Là ta nấu." Dư Sinh nói.

Không ngờ được nấu cháo người đứng là một thiếu niên, Hoàng Hiểu Sơ hơi kinh ngạc.

Hắn chấp tay nói: "Ta là Hoàng Hiểu Sơ."

Hoàng Hiểu Sơ cho rằng bọn họ đến nên Thường Tâm lâu chiêu bài, nhất định là đến đây vì hắn, lẽ ra biết hắn mới phải.

Nào có thể đoán được Dư Sinh cùng trong đầu đồ vật đều là kẻ lỗ mãng, cái gì cũng không có nghe ngóng liền đến tìm lại mặt mũi.

Dư Sinh ngồi thẳng lên, khách khí nói: "Ta gọi Dư Sinh."

Hoàng Hiểu Sơ gấp hán bắt vì sơ động, nhắc nhở hắn, "Ta là Thường Tâm lâu đầu bếp."

Dư Sinh khẽ giật mình, "Thất kính thất kính, ngài danh tự này nghe xong liền là làm đầu bếp liệu."

Hắn suy nghĩ còn tại cửa hàng cá muối, đem danh tự nghe thành Hoàng Tiểu Trù.

Hoàng Hiểu Sơ vui vẻ, "Tên của ngươi cũng không kém, nhất định là làm cá liệu."

Dư Sinh khoát khoát tay, "Đừng đề cập cá, ta giới."

Hoàng Hiểu Sơ lại hớp một cái cháo, "Cháo nấu đến thật không tệ, ngươi thắng."

"Ta không tìm ngươi." Dư Sinh khoát khoát tay, "Ta tới tìm các ngươi Thái gia."

Hoàng Hiểu Sơ uống vào cháo, nghe Dư Sinh đem chân tướng nói rõ.

"Các ngươi những người tuổi trẻ này a." Hoàng Hiểu Sơ lắc đầu, buông xuống sạch sẽ chén cháo về Thường Tâm lâu đi.

Đã không phải đến đây vì hắn, Hoàng Hiểu Sơ cũng liền không đem việc này để trong lòng.

Cháo không bằng hắn, tiếp tục nghiên cứu là được.

Đối Hoàng Hiểu Sơ mà nói, làm người làm việc như nấu cháo, đây cũng là Thái lão gia từ cho là hắn có thiên phú nguyên nhân.

Anh em nhà họ Thái lại chưa từng lĩnh ngộ.

Bọn họ chỉ biết là, người khác đã tìm tới cửa, nếu không cho điểm nhan sắc, người bên ngoài sẽ cho rằng Thường Tâm lâu là quả hồng mềm.

Một đám gia đình, người hầu mang theo gia hỏa khí thế hùng hổ hướng về sạp cháo đi tới.

"Tránh ra, tránh ra, đừng làm trở ngại người khác làm ăn." Bọn họ thô bạo đem người đẩy ra.

Dur Sinh đem ánh mắt từ tiệm cá muối thu hồi.

Song phương người ánh mắt một đối, Thái gia gia đình phản xạ có điều kiện dưới hông đau xót.

Một cao cao hán tử lui lại một bước, "Là, là nguoi!"

"Là nguoi." Dur Sinh cũng đứng lên, cả giận nói: "Nguoi cái này chỉ biết đánh lén tiện nhân."

"Nguoi cái chỉ biết hạ lưu chiêu thức ma cà bông." Hán tử về hấn.

Hán tử kia không phải người bên ngoài, chính là hôm đó cảm tạ Dur Sinh không đá trứng trứng chi ân, sau đó lại lấy oán trả ơn đưa Dur Sinh tới sầm vành mắt gia hòa.

Hán tử đối Dur Sinh ký ức quá sâu sắc, mộc trượng kia đâm một cái, kém chút để hấn đeo đỉnh nón xanh.

Cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mặt, hán tử giơ tay, "Các huynh đệ, mang theo dụng cụ bảo hộ không?"

"Mang theo đâu."

Để phòng mình mang mũ, hán tử bắt lực lúc từng hướng về cao nhân lấy một khóa tiết tháo quần lót sắt.

Đã đến, nàng dâu không dùng đến, hấn lại đạt được dẫn dắt, nghĩ đến đối phó Dur Sinh chiêu thức.

Ngày mùa hè chói chang, khốc nhiệt khó nhịn, bọn họ sở dĩ kiên trì, chính là vì rửa sạch nhục nhã, hiện tại cơ hội tốt cuộc đã đến.

Hán tử "Hắc hắc" cười một tiếng, vung tay lên, "Đánh cho ta, để bọn hấn ném thử tư vị kia."

Dur Sinh thề kỹ năng khiếm khuyết, đương nhiên không đánh được, hấn lui lại một bước hô: "Mao Mao, Mao Mao đâu?"

Bạch Cao Hứng một chỉ, Dur Sinh thuận thể nhìn lại, gặp Mao Mao ở phía xa đang cùng một đầu con lừa lưu luyến chia tay.

Nguyên lai kia còn mời tác hợp sinh ý không phải cái khác, chính là một đầu lừa cái nhỏ mua bán.

"Không về nữa, trở về ăn bánh mì kẹp thịt lừa." Dur Sinh rống to lúc, cơ linh né tránh hấn tử một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khí Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Có mơ ước cá muối

Sạp cháo bên trên thực khách còn không biết nguyên do, gặp một đám người đã đánh nhau.

Từ được đến "Mễ Lạp Chi Châu" về sau, Dur Sinh thân thể rất linh hoạt, so sánh với thân phụ nội lực người cũng không kém bao nhiêu.

Hấn cúi đầu tránh thoát một đám, hô: "Nhìn ta Liêu Âm Thối."

Có lẽ là phản xạ có điều kiện, hán tử hai tay rũ xuống, vô ý thức đem dưới dừng quần chặn lại, sớm quên rồi hấn có phòng hộ.

Dur Sinh đánh lại là mặt, làm sao thân cao không đủ, chỉ có thể nện hướng về đại hấn ngực.

Hán tử gặp Dur Sinh chỉ đông đánh tây, vốn là giật mình, lại nhìn nắm đấm mềm mại vô lực hướng về ngực đánh tới sau không khỏi vui mừng.

Hấn ưỡn ngực một cái cơ, muốn đem Dur Sinh búng trở về.

Hấn xác thực làm được, đánh người Dur Sinh lui lại ba bước mới đứng vững thân thể.

Nhưng hán tử cũng không chịu nổi, chỉ vì Dur Sinh đánh người trên nắm tay mang theo có gai hoàn giới, kia đâm vào hấn tử ngực, còn mang đi một tia

thịt.

"Hèn hạ." Hán tử hống một tiếng, nôi đất lớn nắm đấm hướng về Dư Sinh đánh tới.

Vạn phần thời khắc khẩn cấp, hán tử nắm đấm bị một đầu cá muối chặn.

Đây là một đầu có mơ ước cá muối.

Chỉ thấy cá muối chặn lại nắm đấm về sau, lập tức đánh vào hán tử trên ngực, đem hán đánh bay ra ngoài.

"Lại là các nguoi." Tay cầm cá muối cái đuôi vỗ sư nói.

Hán chính là Dư Sinh vừa rồi nhìn thấy bên hông không đeo đao, treo một đầu cá muối vỗ sư.

"Bán cá muối, chỗ này không có việc của nguoi." Hán tử đứng lên nói.

"Ta liền không quen nhìn các nguoi ti tiện hành vi." Vỗ sư nói: " vị trí cũng không phải nhà nguoi, dựa vào cái gì người khác không thể buôn bán?"

Nguyên lai kia cửa hàng bào ngư chính là vỗ sư trong nhà tại kinh doanh.

Thường Tâm lâu đánh lấy "Duong Châu đệ nhất chúc" chiêu bài quyết tâm làm lớn, lại liền nhau cửa hàng cá muối thối không ngửi được, hai nhà không ít bởi vậy náo mâu thuẫn.

Với tư cách Thái gia gia phó, hán tử thường tìm cửa hàng cá muối phiền phức, đều bị vỗ sư toàn bộ đã ngăn được.

Hai nhà trở mặt, gặp Dư Sinh sập hàng bị đập, vỗ sư cảm động lây, bởi vậy trượng nghĩa xuất thủ.

Thái gia người hầu người đông thế mạnh, hán tử không chút nào khiếp đảm, hán phát tay quát: "Đúng lúc nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt, cho ta. . ."

Hán một cái "Đánh" chữ không nói ra, bị một đầu con lừa đụng bay.

Bạch Cao Hứng còn tại triển đấu, Mao Mao lại chạy tới đem người đụng bay, tiếp theo Diệp Tử Cao người bên cạnh cũng bay mất.

Còn có một người hầu ý muốn xuất thủ, bị Mao Mao phun một mặt nước bọt.

"Mao Mao." "Thành chủ con lừa." "Nguoi dám mắng thành chủ!" "Không phải, ta nói là thành chủ nhà con lừa."

Vây xem bách tính nghị luận âm ỉ.

Trên trận nhất thời an tĩnh lại, Thái gia người hầu lui sang một bên, chỉ có bị đụng bay hán tử giãy dụa lấy muốn đứng lên.

Dư Sinh đi qua, đem hán tử đẩy lên trên mặt đất.

"Phanh ~" hán đá đá hán tử dưới đứng quần, "Thật là có phòng bị."

Hán tả hữu tứ phương, tìm không thấy tiện tay đồ vật, gặp vỗ sư trong tay có cá muối, ngạc nhiên nói: "Vũ khí của nguoi là đầu cá muối?"

Vỗ sư thân thể cường tráng, ngực mở rộng, lộ ra màu đồng cổ lằn da cùng lông ngực.

Nghe được Dư Sinh hỏi hán, vỗ sư nói: "Chớ xem thường đầu này cá muối, nó chặt không vỡ, cưa không ra, lược không nát, đốt không xấu, so đao dùng bền nhiều."

"Vẫn là một đầu có mơ ước cá muối." Dư Sinh nói, "Cho ta mượn dùng một chút như thế nào?"

Vỗ sư đem cá muối đưa qua.

Dư Sinh nắm chặt cá muối cái đuôi phân nhánh chỗ, huy động một chút sau cảm thấy phi thường thuận tay, "Thật không tệ."

"Đúng không." Có lẽ là người bên ngoài chế giễu nhiều, đột nhiên nghe được có người tán thưởng, vỗ sư rất là cao hứng.

Dư Sinh dùng cá muối tại hán tử dưới đứng quần khoa tay một chút,

Hán tử vội vàng lắc đầu, "Chường quý, chường quý, thủ hạ lưu tình, lần trước vợ ta kém chút chạy theo người khác."

"Thật hay giả?"

"Thật, thật." Hán tử nói.

"Vậy cái này nàng dâu không thể nhận a."

"Ta cũng hối hận a, nàng trước kia thân ở chốn trắng hoa, ta cho rằng ra tới sẽ sửa đầu."

"Nguyên lai là người thành thật." Dư Sinh thương xót nhìn hán tử.

"Khụ khụ." Bạch Cao Hứng nhắc nhở Dư Sinh, "Bây giờ không phải là kết giao tình thời điểm."

Dư Sinh tỉnh ngộ, "Thủ hạ lưu tình cũng thành, nhưng ta phải lấy điểm lợi tức."

Hắn ngồi xỏm người xuống, tại hán tử tả hữu hốc mắt tất cả lưu lại vết tích sau mới dừng tay, "Hiện tại hai ta hòa nhau."

Mao Mao xuất thủ, để Thái gia người hầu rất là kiêng kị.

Bọn họ nghe được có người sau lưng búng ngón tay, liếc nhau sau rất nhanh biến mất trong đám người.

Dư Sinh đem cá muối còn trở về đồng thời tạ ơn võ sư, tại tự giới thiệu về sau, nghe võ sư tự giới thiệu "Lục Nhân Nghĩa".

"Người ca ca nhất định gọi Lục Nhân Giáp." Dư Sinh nói.

Võ sư lắc đầu, "Gia huynh Lục Tuấn Nghĩa."

Hắn chỉ chỉ tại cửa hàng cá bận rộn một hán tử.

Hán tử kia một thân ô uế, trên người dính lấy vảy cá, nhưng thu thập cá thủ pháp rất là thành thạo.

"Gia huynh canh cá nấu đến không tệ, hôm nào mời người nếm thử." Võ sư lòng nhiệt tình.

Dư Sinh cười khỏ, "Được rồi, ta đổi cá dị ứng."

"Dị ứng?"

...

Hàn huyện sau Dư Sinh trở lại sạp hàng trước, thùng cháo đã thấy đáy, cho dù Thái gia người hầu không nháo, bọn họ cũng nên thu quán.

Mộ danh mà đến người gặp cháo đã bán hết, hối hận không thôi.

Tại thu dọn đồ đạc lúc, bọn họ vây quanh Dư Sinh, có vu chúc hỏi Dư Sinh nhà ở nơi nào, có thiên sư hỏi Dư Sinh khi nào lại đến.

Ngồi lên xe lừa, Dư Sinh hướng về đám người chấp tay, "Chúng ta Minh Nhi buổi sáng lại đến."

Hắn thậm chí cố ý hướng Thường Tâm lâu hô một câu như vậy, đem Thái Vạn Thọ mặt đều tức đến tái xanh.

"Nhất định phải đem bọn hắn đuổi đi, bằng không thì bằng hiệu ta đều không mặt mũi treo." Thái Vạn Thọ nói.

Thái Vạn Niên lúc này đã từ người hầu chỗ ấy hỏi thăm rõ ràng, hắn đối Thái Vạn Thọ nói: "Bọn họ liền là trước đó vài ngày đã thương Minh Nhi người."

Thái Vạn Thọ càng nổi giận hơn, "Phế vật, đồ làm cho người ta trò cười thì cũng thôi đi, còn bị đánh tới cửa rồi."

Trước đó vài ngày Thái Minh bị phế, làm trọng chấn hùng phong một mình lên thanh lâu, lại xuất tẩn làm trò cười cho thiên hạ, biến thành thanh lâu trò cười, dần dần có lan tràn toàn thành chi thế.

"Trong tay bọn họ có Mao Mao, chúng ta làm sao bây giờ?" Thái Vạn Niên lại hỏi.

"Tìm Trang gia." Thái Vạn Thọ nói, "Con lừa tại Trang gia ở tạm qua, bọn họ có biện pháp."

Không đợi Thái Vạn Thọ buổi chiều chạy tới Trang gia, Thái Minh đã đứng ở trước mặt hắn.

"Cha ngươi yên tâm, sáng mai hắn dám tới đến, ta định để hắn bồi vốn liếng không về." Thái Minh đoạt tại bị răn dạy trước, cắn răng nghiêng lợi nói.

Thái Vạn Thọ hỏi hắn, "Người làm thế nào, như lại mất mặt đừng trách ta đánh gãy chân của ngươi."

"Sẽ không, sẽ không." Thái Minh bận bịu trấn an lão gia tử, "Chủ ý này là Trang công tử ra."

Thái Vạn Thọ yên tâm rất nhiều, "Ý định gì?"

"Cha ngươi còn nhớ kia lời thôi đạo sĩ không?"

"Đương nhiên nhớ kỹ." Thái Vạn Thọ gật đầu.

Lôi thôi đạo sĩ năm ngoái tới Dương Châu, mới đến là danh dương toàn thành.

Tại Dương Châu Nam Thành ngoài cửa có một quán trà, quán trà trước có một gốc bảy tám người mới có thể vây kín cây già, không biết có mấy trăm năm.

Chỉ là cây già năm trước bị sét đánh trúng, cho nên bụng không cây khô.

Nguyên bản dưới cây hóng mát, quán trà sinh ý vẫn là rất không tệ, nhưng cây khô về sau, liệt nhật thẳng phơi, quán trà oi bức khó nhìn, sinh ý dần dần đi xuống.

Lôi thôi đạo sĩ lúc vào thành, trời nắng chang chang, đói khát khó nhìn, thế là hướng về chủ nhân quán trà lấy một ly trà uống.

Chủ nhân quán trà đồng ý hẳn.

Một ly trà vào trong bụng về sau, lôi thôi đạo sĩ lại lấy một bát trà ngâm vào trong miệng, súc miệng sau nôn tại cây trong bụng.

Chủ nhân quán trà vừa muốn quở trách hẳn, đạo nhân quay người đối với hẳn nói, "Coi như là thù lao."

Dứt lời, lôi thôi đạo nhân đỉnh lấy liệt nhật tiến vào thành.

Hôm sau, chủ nhân quán trà rời giường mở cửa lúc, gặp cây khô vậy mà này mầm nổi lên màu xanh biếc.

Cây kia cây già sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Có tiền có thể để quỹ đẩy cối xay

Lôi thôi đạo sĩ dương danh toàn thành sau bị Trang gia phụng làm thượng khách.

Thái Vạn Thọ nghe được Trang Tử Sinh đem hẳn mời ra tới, nhìn không được vỗ tay gọi tốt.

Lại nói Dư Sinh, bọn họ đánh xe ra phố dài, Bạch Cao Hứng phương nhớ lại thiếu một người.

"Tiểu lão đầu nhi đâu?" Bạch Cao Hứng hỏi.

Dư Sinh nói: "Sớm chạy trốn."

Dư Sinh để Mao Mao tiếp tục đi.

Tiểu lão đầu tay không thể nâng, vai không thể gánh, chỉ là một vươngung vú, hiện tại đem hẳn ném đi càng tốt hơn.

Ra đông nhai, xuyên qua tây nhai, vừa tới cửa thành, Dư Sinh bọn họ bị Mã thẩm nhi ngăn cản.

Bởi vì ngày mưa, Tiểu Căn Nhi xe ngựa hôm nay không vào thành, nàng vốn định trong thành ở một ngày, ai ngờ đụng phải Dư Sinh.

"Mã thẩm nhi, ngươi không đi thân thích đi? Nhanh như vậy liền trở lại." Dư Sinh hỏi nàng.

Mã thẩm nhi nhà mẹ đẻ tại thành đông, lấy thành Dương Châu làm trung tâm đi đi về về đến một ngày đường xe.

Bạch Cao Hứng đem tiểu tôn từ ôm vào xe, lại đỡ Mã thẩm nhi lên xe.

Vào chỗ về sau, Mã thẩm nhi mới tay quạt gió nói: "Đừng nói nữa, trên thị trấn đang náo yêu đầu, nào dám ở lại."

"Yêu quái?" Thân là thiên sư bắt yêu, Bạch Cao Hứng rất miễn cảm.

"Đúng, nhà bên hải tử bị găm chỉ còn lại có một đoạn ngón tay út." Mã thẩm nhi lòng còn sợ hãi nói, "Nghe nói yêu quái không chỉ một, có hai cái."

"Hai cái?" Bạch Cao Hứng nhủ mảy, đôi hải tử hạ thủ yêu quái bên trong rất ít thành đôi.

"Đúng rồi, hải tử phơi tại ngoài phòng trên quần áo có vết máu." Mã thẩm nhi chợt nhớ lại, "Hương thân đều nói là quỷ điều."

Dư Sinh biết được quỷ điều, còn gọi Cô hoạch điều, kiếp trước với tư cách trò chơi kiếm hắc ti kẻ yêu thích, Dư Sinh hiểu hơn.

Đương nhiên, Đại Hoang bên trong quỷ điều không quá đáng yêu, nàng thường xuyên tại ban đêm chấm máu áo trẻ con làm dấu, sau đó tại ban đêm đem hải nhi đánh cắp.

Dư Sinh thường nghĩ, quỷ điều nhóm như đem bản sự dùng tại tài vật bên trên, đoán chừng liền không có "Đạo thần" chuyện gì.

Bạch Cao Hứng lắc đầu, "Không phải quỷ điều, nếu là quỷ điều, tuyệt sẽ không làm bị thương hải tử."

Ra khỏi cửa thành, buổi trưa gần tối, ánh nắng mặc dù liệt, nhưng kinh phong đập vào mặt, để cho người ta cảm giác không đến nhiệt ý.

Mã thẩm nhi cản trở tiểu tôn tử đầu, sợ hãi than nói: "Ai u, cái này Mao Mao chạy khá nhanh."

"Cái đó đúng." Dư Sinh đắc ý.

Bạch Cao Hứng trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng lắc đầu, "Mời thiên sư bắt yêu không?"

"Mời." Mã thẩm nhi nói, "Trong trấn đang cùng ta cùng một chỗ tiến thành, mời chính là ba tiền thiên sư bắt yêu Diêu Trác."

Bạch Cao Hứng ngừng một lát, "Đó không thành vấn đề, hải tử như thật tại quỷ điều trên tay, tám chín phần mười cứu lại được."

Dư Sinh nhìn hấn, "Người biết cái này Diêu Trác?"

"Đương nhiên, người đưa toàn cơ bắp, không đạt mục đích thẻ không bỏ qua."

Bọn họ một đường nói chuyện phiếm, một canh giờ có thừa liền trở lại trên thị trấn.

Mã thẩm nhi ngăn không được cảm thán, "Ngày sau ngồi xe lửa vào thành, tiết kiệm không ít thời gian đâu."

"Ngang, ngang ~"

Không đợi Dư Sinh đáp ứng, Mao Mao đã nghiêm trọng kháng nghị.

"Biết người quý giá." Mã thẩm nhi cười nó một câu, lôi kéo tiểu tôn tử về nhà.

Buổi trưa vừa qua khỏi, trước kia chính là lúc nghỉ trưa, hiện tại thị trấn lại tuyệt không yên tĩnh.

Giương mắt hướng về thị trấn phía tây nhìn lại, màu vàng kim trong ruộng lúa tất cả đều là trên trần hương thân.

Cách làm sao xa, Dư Sinh đều có thể nghe được cái liềm xẹt qua thân lúa lúc "Vù vù" âm thanh.

Cầu Tử nghe tiếng chạy đến, tại Dư Sinh bên chân xoay quanh, Hắc Miêu Cảnh Trường trên đầu "Meo meo" kêu gọi.

Dư Sinh ngẩng đầu một cái, thấy chúng nó ghé vào trên mái hiên, ngậm một cái con chuột nhỏ.

Dư Sinh triệt thoái phía sau một bước nhìn qua mái hiên, "Ồi, cái này hai đang phơi qua mùa đông đồ ăn đâu, một hồi tranh thủ thời gian dọn dẹp."

Bạch Cao Hứng đáp ứng một tiếng.

"Sinh ca nhi, một bầu rượu, lại đến một lồng bánh bao." Bao tử đọc thuộc lòng một hồ lô lớn đi tới.

Tại phía sau hấn, đi theo khách sạn trâu nước lớn kéo xe bò, trên xe chất đống cao cao lúa, kém chút không có đựng phải đèn thờ.

Dư Sinh dẫn Bao tử vào cửa,

Gặp Thanh di đang ngồi ở trên bàn dài uống rượu.

"Lại đến một phần đậu phụ." Có thừa tiền Bao tử tự tác chủ trương.

"Đi, vừa trở về, đi chỗ nào cho người mài đậu phụ." Dư Sinh rửa tay nói.

"Đậu phụ đã mài xong." Thanh đi nói, "Trực tiếp nấu liền thành."

Dư Sinh khẽ giật mình, "Ngươi mài?"

Thanh đi chỉ chỉ đằng sau, Dư Sinh, Diệp Từ Cao ba người chen đến cửa sau.

Diệp Từ Cao cùng Bạch Cao Hứng chỉ thấy được cối xay đậu đang động, Dư Sinh đã thấy đến một phượng quan hà bí nữ quý tại xoa đây.

"Là nàng." Dư Sinh rốt cục nhớ lại đêm chết bàn vu chúc đêm đó, hần sơ sót là chuyện nào.

"Ngươi làm sao làm được?" Diệp Từ Cao quay đầu lại hỏi Thanh đi, cho là nàng sử cái gì thần thông.

Thanh đi trong tay ước lượng lấy Dư Sinh mới vừa lên giao đại bút tiền, "Cái này."

Nàng có một hạng bản sự, chỉ ước lượng tiền nặng, liền có thể biết có bao nhiêu tiền.

"Nghe nhiều năm như vậy 'Có tiền có thể để quý đây cối xay', hiện tại rốt cục nhìn thấy sống được." Dư Sinh cảm thán.

"Nàng đã chết." Thảo Nhi thành linh nói, Liễu Liễu đứng tại bên người nàng.

"Cũng đúng." Dư Sinh lúc này mới nhìn thấy các nàng, ngạc nhiên nói: "Các ngươi đứng trong nước làm gì?"

Chỉ thấy Thảo Nhi cùng Liễu Liễu chân trần đứng trong một cái chậu, trong chậu nước đang không có qua trắng noãn mất cá chân.

"Ừm, trời quá nóng, để chân mát mẻ mát mẻ giải giải khát." Thảo Nhi chừng chặc đằng hoàng nói.

Dư Sinh cảm thấy không hiểu thấu, hần lui về phòng lớn, còn lại Diệp Từ Cao mắt không chớp nhìn xem thót đá.

"Ta đi hỗ trợ." Hần hấp tấp đi qua, thân ở nắm chặt thót đá thì có một chút ý lạnh.

Chỉ là cái này ý lạnh, liền để Diệp Từ Cao miên man bất định.

"Tạ ơn." Một tiếng nữ non vang ở Diệp Từ Cao bên tai, để hần thân thể lại xộp giòn vài phần.

"Nàng không có nói lung tung cái gì a?" Dư Sinh cẩn thận hỏi Thanh đi.

"Nói lung tung cái gì?" Thanh đi đứng tiền sau khi nhìn Dư Sinh liếc mắt.

"Không, không có gì." Dư Sinh lắc đầu, trong lòng tự nhủ chỉ cần không cho Phú Nan biết là được.

Đã có đậu phụ, Dư Sinh chuẩn bị nấu một nồi lớn đậu phụ ma bà, vừa lúc ở hương thân lao động lúc trở về ăn với cơm.

Ngày mùa tiết, trên trần bách tính đi sớm về tối, có rất ít lo lắng nấu cơm, bởi vậy dĩ vãng lúc này chính là khách sạn làm ăn chạy lúc.

Chỉ là không kiếm được tiền gì, các hương thân đồng dạng dùng lương thực có thể giúp khách sạn thu hoạch hoa màu chống đỡ.

Bát Đầu kéo một xe lúa chồng chất tại khách sạn phía tây trên đất trống, "Hắc hắc" cười đi tới, ôm một vò Diêm Mộc tửu thoải mái uống.

Dư Sinh, Thanh đi bên ngoài, cũng chỉ có hần đem chỗ này xem như nhà mình mà không bị đuổi theo lấy tiền.

Lý chính cũng đi tới, "Tiểu Ngư Nhi, buổi chiều giúp ta cắt lúa đi."

Dư Sinh lắc đầu, nói cái gì cũng không đi, "Ta vừa trắng một ít, ngươi không thể để cho ta lại đen xuống, còn nữa nói, ta còn vì đại gia nấu cơm đâu."

"Tiểu tử thối, tận lười biếng." Lý chính cười nói.

"Ta phải người đi." Dư Sinh nói.

Hần chuẩn bị đem Diệp Từ Cao sai khiến đi qua, bằng không thì đến trưa hần sẽ không thể an bình, khẳng định bị lôi kéo tìm kiếm khắp nơi nữ quý.

Quả nhiên, Diệp Từ Cao một hồi đưa đậu phụ đi vào, "Chường quý, ta đối nàng mới quen đã thân."

"Gặp ngươi cái đại đầu quý." Dư Sinh đang bẻ bộn túi bụi, "Ngươi xem đến nàng?"

"Loại cảm giác này ngươi không hiểu, dù chưa gặp mặt, cũng đã quen biết cũ, giống như gió xuân một sợi, chỉ nhẹ nhàng lướt nhẹ qua mặt, liền biết xuân đã tới. . ."

"Cầu Từ ~ "

"Nói chính sự, nói chính sự."

Diệp Từ Cao tại Cầu Từ đến đuổi hấn trước đó nghiêm mặt nói: "Chường quý, ta cảm giác không thấy nàng tồn tại, muốn không ngài giúp ta tìm xem?"

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Bố thí

Dư Sinh kém chút bị Diệp Từ Cao phiền chết.

Hấn đem Diệp Từ Cao sai khiến đến trong ruộng lúa, rất nhanh liền bị lý chính đưa trở về.

Chỉ vì hấn lúa mới cắt mấy gốc, đã tàn nát bông lúa không biết bao nhiêu, trên tay tăng thêm mấy đạo vết máu.

Bị lui về tới Diệp Từ Cao đuổi theo Dư Sinh, để hấn hỗ trợ tìm kiếm nữ quý.

Roi vào đường cùng, Dư Sinh chỉ vào bờ giếng bên trái dưới cây quế, để Diệp Từ Cao hướng về phía không khí lẫn nhau kẻ nổi lòng đi.

Hôm sau buổi sáng, bọn họ lại là sớm xuất phát, tại mặt trời nhảy lên đỉnh núi trước, đuổi tới thành Dương Châu.

Cửa thành Cẩm Y Vệ lần nữa bị Mao Mao nhỏ nước miếng, trên đường dài cũng vang lên "Con lừa, con lừa, con lừa" cảnh báo.

Trận đánh hôm qua về sau, Dư Sinh vốn cho rằng Thương Tâm lâu hôm nay sẽ có ứng đối.

Làm sao thắng đến Dư Sinh đem sạp hàng bày lên đến, Thương Tâm lâu cũng không có một chút động tĩnh.

Ngược lại là chờ đã lâu thực khách nóng nảy, không đợi Bạch Cao Hứng đem băng ghế buông xuống, đã đặt mông ngồi lên.

"Chân, chân." Bạch Cao Hứng đau nói, ghế "Lạch cạch" hạ xuống, đang nện mu bàn chân bên trên.

Ngồi lên thực khách sắc mặt trắng bệch, cả người uể oải, hấn quay đầu liếc Cao Hứng, "Cái gì chân?"

"Người ép ta trên chân." Bạch Cao Hứng chỉ vào ghế.

Thực khách cúi đầu xem xét, "A", hấn âm điệu rất chậm, kéo rất dài, phảng phất đây không phải chuyện rất trọng yếu.

"Vậy người vẫn chưa chịu dậy." Bạch Cao Hứng nhin đau.

"A", thực khách mới hiểu được giống như đứng người lên.

Hấn uể oải giong lên ghế hơi ngồi xồm, từ đầu đến cuối không đem cái mông rời đi ghế, tại Bạch Cao Hứng rút ra chân sau lại cấp tốc ngồi xuống.

Hấn ghé vào trên mặt bàn, uể oải hỏi, "Chường quý, cháo ngọt vẫn là mặn?"

Dư Sinh khẽ giật mình, chẳng lẽ Đại Hoang bên trong cũng có mặn ngọt hai đại đẳng?

Hấn cẩn thận nói: "Ngọt."

"Đến một bát." Thực khách gọn gàng mà linh hoạt đem tiền hương trên mặt bàn vỗ, không còn vừa rồi lười biếng.

Chỉ là tiền vỗ về sau, hấn lại nằm sấp trên mặt bàn, để cho người ta cảm thấy hấn không hề muốn sống.

Dư Sinh đem một bát cháo bưng cho hấn, thực khách mới giữ vững tinh thần húp cháo.

Một ngụm cháo xuống dưới, lại khôi phục vừa rồi lưu loát tinh thần.

"Quả nhiên đủ ngọt!" Hân hướng về Dư Sinh cười một tiếng, say sưa ngon lành mà uống lên cháo đến, để Dư Sinh ở bên nhìn xem đều đôi.

Dư Sinh kêu gọi người bên ngoài lúc, gấp uể oải thực khách uống xong cháo sau lại khôi phục đề không nổi nhiệt tình bộ dáng, ngo ngoe ngắc ngắc hướng về đường phố đông đi.

"Hắn thế mà cũng tới?" Chu Cửu Phụng nhìn qua kia thực khách bóng lưng.

"Phụng tỷ người biết hắn?"

"Điền Thập, chúng ta Cẩm Y Vệ, cả ngày uể oải, sau đại chiến không phải đến điểm ngọt, bằng không thì sẽ ngất đi."

Chu Cửu Phụng nói xong đem người bên cạnh đẩy ra, đem Chu Đại Phú đặt ở trên ghế, "Sinh chương quý, làm ăn khá khảm a."

"Ta họ Dư."

"Nhìn ta cái này đầu óc, nhất định là đôi bất tinh." Chu Cửu Phụng không thêm đề ý mà nói, "Mau tới chén cháo, ta thêm sắp chết rồi."

Dư Sinh đem cháo bùng lên đi, "Chu Cửu Chương không đến?"

"Đi Sở gia báo cáo." Chu Cửu Phụng nói.

Nàng một người ngồi hai chỗ ngồi, đem bên cạnh Chu Đại Phú tôn lên rất nhỏ bé, đến mức Chu Đại Phú húp cháo đều câu thúc.

"Người hôm qua bị người đánh?" Chu Cửu Phụng hỏi.

"Có biết nói chuyện hay không, là ta đem người khác đánh." Dư Sinh nói.

"Liên người cái này thân thể nhỏ bé? Toàn thân trên dưới không có mấy lượng thịt." Chu Cửu Phụng vỗ ngực một cái, "Đây mới gọi là cường tráng."

Dư Sinh cảm thấy bị khi phụ, vạn không ngờ được một ngày kia sẽ có nữ nhân tới tìm hắn so cơ ngực.

Trong đám người lại đi ra một người, Dư Sinh hô: "Sở Sinh tới."

Sở Sinh vội vàng ngăn lại hắn, nhưng vẫn là chậm.

"Phốc", Chu Cửu Phụng phun com, "Súc sinh, ha ha, ha ha."

Sở Sinh rất bất đắc dĩ ngồi xuống, "Từ lúc nghe được danh tự này bắt đầu, nàng không có một lần không cười."

"Đứng, đứng, xin lỗi." Chu Cửu Phụng nín cười, "Ta đã rất cố gắng, nhưng chính là nhịn không được."

"

"Cái này cùng thuần chó đồng dạng, quen thuộc được tự nhiên, không đòi được." Chu Đại Phú thỉnh linh nói.

Cái này ví von, rất tươi mát thoát tục, đến mức Chu Cửu Phụng thưởng hắn hai cái đầu chạy.

Một bát cháo không đủ Chu Cửu Phụng nhét kê răng, nàng cảm chén bãi xuống, "Vẫn là một người chỉ có thể mua một bát?"

Dư Sinh gật gật đầu, Chu Cửu Phụng trở về tìm người lúc, vây quanh người lập tức lui ra ngoài ba bước.

Chỉ có một người đưa tay nói: "Mười tiền, ta giúp người mua."

"Mười tiền?" Chu Cửu Phụng nói.

"Đúng, người muốn ra hai mươi văn tiền, ta còn có thể mua cho người đến Thượng Hà bánh bao nhân thịt lợn, bánh bao cùng cháo, đơn giản tuyệt phối." Người này nói xong hút nước bọt.

Thượng Hà bánh bao nhân thịt lợn cũng là nhất tuyệt, xuất từ Dương Châu bốn đại trù một trong "Lợn" chi thủ.

"Hoàng Ngưu, người cái này một bát ta mua." Trong đám người đi ra ba người, trong đó người hầu ăn mặc đúng lúc nhận biết người này

Tên là Hoàng Ngưu người vui lên, đối Chu Cửu Phụng nói: "Không có ý tứ, ta chén này cháo bán đi."

Chu Cửu Phụng không đề ý tới hắn, mà là nhìn xem chui vào ba người.

Trong ba người cầm đầu công tử trẻ tuổi mặc một thân áo trắng, phong độ nhẹ nhàng, đi theo phía sau người Dư Sinh cũng nhận biết, chính là đặc tội

hắn Thái Minh.

Người hầu giúp đỡ công tử áo trắng lau sạch sẽ ghế, hướng phía Dư Sinh ngạo mạn muốn hai bát cháo.

Thái Minh trung thực cúi đầu, tuyệt không phách lối, Dư Sinh trong lòng tự nhủ chẳng lẽ đến bồi tội?

"Ồ ồ, Thung Tử Sinh cũng tới húp cháo." Chu Cửu Phụng trào phúng.

"Không dám, không dám, súc sinh đều có thể uống, ta vì cái gì không thể uống." Trang Tử Sinh nói.

"Cút ~" Sở Sinh không chút khách khí, "Các người vợ chồng trẻ cãi nhau, có thể hay không đừng mang ta lên."

Vợ chồng trẻ? Dư Sinh nhìn Chu Cửu Phụng, lại nhìn Trang Tử Sinh, không nhận được nghĩ nói "Quý vòng thật loạn".

Chu Đại Phú lại đột nhiên nói: "Người chó trách hắn, hắn từ nhỏ bị điều giáo đã quen, không dám phản kháng."

"Chu Đại Phú!" Trang Tử Sinh dựng thẳng lông mày.

"Người hung cái gì hung." Chu Cửu Phụng vỗ bàn.

Trang Tử Sinh không phục thu hồi ánh mắt, không để ý đến bọn hắn nữa ba cái.

Chỉ có mười văn tiền mua một vị trí người hầu lạng lẽ vì Chu Cửu Phụng mua một bát cháo.

Bọn họ vừa tọa hạ không lâu, trong đám người gạt ra một đạo sĩ tới.

Hắn còng lưng thân thể, đầu lâu gần cùng bụng cân bằng, mang theo phá đạo sĩ mũ, mặc đồng nát đạo bào, phi thường lôi thôi.

Đạo sĩ đứng tại sạp hàng trước, đem chờ vị trí thực khách thối ra ba bước xa, Dư Sinh kém chút cho rằng Tế Công chui ra ngoài.

Trong tay hắn bung một cái bát vỡ, ngả vào Dư Sinh năm trước, "Chường quý, đáng thương, đáng thương, thương chén cháo đi."

Nếu là trước kia, Dư Sinh cũng liền thí hắn một bát cháo.

Chỉ là tại nhiệm nhất định sẽ ở giữa, hệ thống quy định mỗi chén cháo không được thấp hơn nửa xâu.

Hắn từ ống đựng tiền bên trong lấy ra năm văn tiền đến, "Đạo sĩ, người đến bên cạnh chỗ mua chén cháo uống đi."

Lôi thôi đạo sĩ đối "Đỉnh đương" thanh âm làm như không thấy, chỉ là nói: "Chường quý, xin thương xót, thương chén cháo đi."

Hắn sờ lấy bụng, "Lão đạo sĩ đã rất nhiều ngày chưa ăn cơm."

Người vây xem gặp đạo sĩ gầy trơ cả xương, da mặt đều xẹp đã đến xương cốt bên trên, nói chuyện hữu khí vô lực, đúng là rất nhiều ngày không ăn cơm.

Dư Sinh chỉ vào tiệm cá muối, "Chỗ ấy canh cá không tệ, người có thể đi ném thử."

Bên cạnh vây xem một công tử nói: "Chường quý, người cái này vài thùng cháo, đạo sĩ uống một bát, lại không tổn thất bao lớn."

Những người khác đi theo ồn ào, "Đúng vậy a, muốn hay không như vậy keo kiệt."

"Ta cháo này chỉ bán không bố thí." Dư Sinh kiên quyết nói.

"Người liền cho hắn một bát được." Ngồi húp cháo thực khách cũng lên tiếng.

Chỉ vì lão đạo sĩ trên người mùi thối đem bọn hắn hun đã đến, mỹ vị đến đâu cháo cũng uống không đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Phân cháo

Như tại khách sạn, Dư Sinh bố thí lời thôi đạo sĩ hai bát cháo đều được.

Nhưng tiến thành, sạp hàng bãi xuống, nhiệm vụ liền tại hoàn thành bên trong, hệ thống quy định liền không thể vi phạm với.

Dư Sinh lại thêm năm văn tiền, chỉnh mười văn, đầy đủ lời thôi đạo sĩ ở bên chỗ dùng bữa cơm no, nhưng lời thôi đạo sĩ y nguyên không rời đi.

Hắn run rẩy đơn cử bát, chỉ vì lấy một bát cháo, quả nhiên là cực kỳ thương cảm.

"Tiểu chương quỹ, ngươi cũng quá bất cận nhân tình." Trang Tử Sinh mở miệng.

"Đúng vậy a, đúng vậy a." Có lẽ là ước định cẩn thận, vậy xem bên trong không ít người nhao nhao mở miệng lên án Dư Sinh.

Dư Sinh bắt đầu đi ở nghỉ đầu bên trong hội hệ thống, "Ta giúp hắn mua chén cháo như thế nào?"

Hệ thống: "Bực này coi quần đánh rắm sự tình ngươi cũng làm được?"

"Chỉ ít không bán quần." Dư Sinh giảo biện một câu về sau, chỉ có thể tìm phương pháp khác.

Đang tại hắn vắt hết óc lúc, biết được Dư Sinh nhiều quy củ Chu Cửu Phượng mở miệng giúp Dư Sinh giải vây.

"Quy củ liền là quy củ, các ngươi sao có thể ép buộc?" Chu Cửu Phượng nói: "ta giúp hắn mua."

Dư Sinh buông lỏng một hơi, đối Sở Sinh cảm thán nói: "Ngươi nói cái này vợ chồng trẻ, làm người chênh lệch làm sao lớn như vậy chứ?"

Trang Tử Sinh lông mày dựng lên, đem nộ khí nhin được, đem tiền đây trở về, "Chén này cháo ta mua."

Sau lưng người hầu lưu loát đem tiền móc ra.

Lời thôi đạo sĩ giờ bát vỡ, Bạch Cao Hứng theo lời dùng mức hai thìa cháo đổ vào.

Thứ ba ít xuống dưới sau hắn cho rằng bát đem cùng bát chỗ thùng cân bằng, ai ngờ cháo như cũ bát mất.

Bạch Cao Hứng cho rằng vừa rồi nhìn lầm, lại mức một thìa cháo sau vừa muốn quay người, nghe lời thôi đạo sĩ nói: "Cô nương giúp ta mua là một chén cháo, còn không có đây đâu."

Bạch Cao Hứng lại nhìn bát vỡ, quả nhiên còn kém một ít, hắn hơi cau mày, lại mức một thìa, gấp cháo không thấy chút nào trưởng.

"Hồng, có trá." Bạch Cao Hứng trong lòng lộp bộp một tiếng.

"Nhanh đồ, nhanh đồ." Lời thôi đạo sĩ thúc giục hắn.

"Chương quỹ, ngươi nhìn." Bạch Cao Hứng đem Dư Sinh gọi qua, lại thêm một thìa, cháo y nguyên không thấy trưởng.

"Nhanh đồ, nhanh đồ, còn chưa đủ một bát đâu." Lời thôi đạo sĩ thúc giục, "Đại trượng phu một miếng nước bọt một cái đĩnh, nói một bát liền phải một bát."

"Ta cũng không tin." Dư Sinh hung hăng đồ hai đại thìa, cháo y nguyên không thấy đầy.

"Đạo sĩ thú, ngươi giờ trò quỷ." Dư Sinh nổi giận, hắn chớp đoạt lấy bát vỡ, gấp cái này bát vỡ rất bình thường, nhưng trong chén cháo liền là không thấy nhiều.

Lời thôi đạo sĩ hướng trên mặt đất ngồi xuống, khóc lóc om sòm nói: "Mau đến xem a, cướp bóc, không cho lão đạo sĩ cháo coi như xong, còn cầm chén đoạt."

Nhìn xem lão đạo sĩ xúc nổi diễn kỹ, Dư Sinh lấy ra một chén của mình tới.

Hắn đem trong chén bể cháo đổ vào, "Nhà chúng ta Cầu Tử mới dùng chén này, ta cho ngươi đổi cái mới." Dư Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn là tìm đến tràng tử, bây giờ bị một lời thôi đạo sĩ cuốn lấy, trong lòng rất là nổi nóng.

Nào có thể đoán được, trong chén bể cháo rót vào mới trong chén, cháo y nguyên không thấy nhiều, Dư Sinh không tin ta lại thêm một thìa cũng là như thế.

Lời thôi đạo sĩ đem bát vỡ đoạt lấy đi, một trương khe rãnh ngang dọc mặt không thấy biểu lộ, chỉ có ánh mắt đặc biệt tặc nhìn xem Dư Sinh.

"Một bát cháo, nhanh lên thêm." Hần đối Dur Sinh nói, lại quay đầu hướng người vậy xem nói: "đạo sĩ không keo kiệt, tới tới tới, mời mọi người húp cháo."

Người phía sau đã sớm chuẩn bị, giờ một bát tới, lời thôi đạo sĩ khẽ đảo, rỗng tuếch bát vỡ ra một bát cháo tới.

"Oa" "Tốt" người vậy xem nhin không được vỗ tay gọi tốt.

Dur Sinh ngậy đại, hần nhìn xem Thái Minh, cháu trai này đang một mặt đắc ý nhìn hần trò cười.

Trang Tử Sinh xúc nổi biểu thị kinh ngạc, về sau ra về cao thâm, Dur Sinh xem chừng nếu không phải Chu Cửu Phụng ở một bên ngồi, hần khẳng định cùng Thái Minh một cái tính tình. .

"Chúc người cả một đời khí quản viêm" Dur Sinh nói hần một câu, để Trang Tử Sinh nhin không được nhieu mày,

Dur Sinh lại tại suy nghĩ bên trong hồi hệ thống: "Cái này lời thôi đạo sĩ có chủ tâm đến đập phá quán, người không xuất thủ thêm chút trùng trị?"

Hệ thống nói: "Hệ thống chỉ đối tức chủ có ước thúc,

Thiên đạo không cho phép hệ thống trùng trị người bên ngoài."

"Cũng đúng, người tới đa cũng liền không thu cái điểm công đức, so với cái kia hơi một tí gạt bỏ yếu phát nổ." Dur Sinh nói.

"Nhanh đồ, nhanh đồ." Lời thôi đạo sĩ lại tại thúc giục hần.

Dur Sinh đem thìa vừa thu lại, "Cháo này, lão tử không bán."

Trang Tử Sinh nói: "Tiểu chương quỹ, kinh thương kiêng kỵ nhất nói không giữ lời, ta tiền đều thanh toán, người. . ."

Chu Cửu Phụng vỗ bàn một cái đánh gãy hần, "Đạo sĩ kia có phải hay không là người mời tới?"

Trang Tử Sinh vội vàng lắc đầu, thành khẩn nói: "Không liên quan gì đến ta, thật."

Chu Cửu Phụng cũng không thể nào kiểm chứng, chỉ có thể nói: "Chén này cháo chúng ta không mua."

Lời thôi đạo sĩ ngừng một lát, Bạch Cao Hứng thừa cơ đem mới bát đoạt tới.

"Người cháo này luôn luôn muốn bán." Lời thôi đạo sĩ "Ha ha" cười một tiếng.

Hần ngồi xếp bằng trên mặt đất, từ rỗng tuếch trong chén bề uống một ngụm cháo, "Thật không tệ."

Bên cạnh lập tức đi ra một con nhà giàu đến, cười ha hả bỏ tiền muốn một bát cháo.

Dur Sinh lấy đổi mới hoàn toàn bát cẩn thận kiểm tra, gấp không dị dạng sau mới cẩn thận múc cháo.

Để hần lo lắng sự tình lại phát sinh, cháo dừng ở một phần hai chỗ cũng lại lấp không đầy, mà lão đạo sĩ lại tại phát cháo.

"Chương quỹ, làm sao bây giờ, tên đạo sĩ thú này có thần thông, chúng ta đâu không lại hần." Diệp Tử Cao thấp giọng hỏi.

"Người không phải có thể triệu hoán rồng?" Dur Sinh gửi hi vọng ở Diệp Tử Cao.

Diệp Tử Cao che nửa người dưới, "Không được, không được, bị thành chủ chém làm sao bây giờ?"

Người che nửa người dưới làm cái gì?

Dur Sinh rất là không hiểu thu hồi ánh mắt, bất đắc dĩ nhìn xem chén cháo, lại nhìn nhìn phát cháo lão đạo sĩ.

"Chẳng lẽ công bại lui thân?" Dur Sinh rất không cam tâm.

Hần thờ dài một hơi, quả quyết nói: "Đồ, đồ cháo, ta ngược lại muốn xem xem hần có thể chứa bao nhiêu."

Hần thấy, cái này chuyển di cháo pháp thuật khẳng định phải hao tổn pháp lực.

Bạch Cao Hứng cùng Diệp Tử Cao gấp Dur Sinh nói chăm chú, không khách khí hướng về trong chén nhanh chóng thêm cháo.

Mười chén cháo đều có, nhưng cháo trong chén còn không thấy trưởng, Dur Sinh giậm chân một cái, để bọn hần giờ lên thùng cháo đồ.

Trên trời hiện lên một đạo kiếm quang, để lời thôi đạo sĩ tâm hơi có nổi khiếp sợ vẫn còn.

Nhưng hắn không có để trong lòng, tiếp tục cười ha hả hướng về người bên ngoài đồ cháo, thậm chí Thường Tâm lâu tiểu nhị bụng một cái bồn lớn từ đến trang cháo.

Dư Sinh cái này hận a, đặc biệt khi nhìn đến Thái Minh ngũ quan nhét chung một chỗ thời điểm, sống sờ sờ Cầu Từ bộ dáng.

"Ngày mai không được mang Cầu Từ đến, để các người huynh đệ tương tàn." Dư Sinh hung hăng trừng Thái Minh liếc mắt về sau, cũng giúp đỡ đồ cháo.

Có lẽ là bối rối, có lẽ là ánh mắt tại Thái Minh trên người, Dư Sinh nhất thời sợ hãi, lại để hoàn giới bên trên gai nhọn đâm vào trên ngón tay.

Hắn lắc một cái quần quai, một giọt máu ngã tại thùng cháo bên trong biến mất không thấy gì nữa.

Ai cũng không nhìn thấy.

Lại một thùng cháo đổ xong.

Diệp Từ Cao cùng Bạch Cao Hứng nâng lên cái này thùng cháo.

Vừa đổ chén cháo bên trong, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, đạo sĩ trong tay bát vỡ nổ tung.

Đầy trời cháo theo bát vỡ được bột mịn mà vỡ toang ra tới, tưới Trang Từ Sinh, Thái Minh một thân.

Đồng thời còn cùng với lời thôi đạo sĩ phun ra máu tươi, phảng phất hư mất vòi nước, không ngừng phun ra ngoài.

Chẳng biết tại sao, Dư Sinh luôn cảm thấy có người niệm một câu "Lão nương người đích thân xuống bếp", mới khiến cho lời thôi đạo sĩ có như vậy phong thái.

Lời thôi đạo sĩ che ngực, miễn cưỡng ngừng phun máu, đợi vận công chữa thương lúc, mới biết toàn thân pháp lực lại biến mất không thấy gì nữa, một chút cũng không thi triển ra được.

"Ta pháp thuật, của ta đạo hạnh." Lời thôi đạo sĩ bối rối, khe rãnh ngang dọc mặt rốt cục lên gợn sóng.

"Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy." Hắn giống kiến bò trên chảo nóng, bối rối chặt vật đổ vào cháo trong bồn, bốn phía lục lọi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Yêu Khi Khách Sạn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.